NANMEEBOOKS
พิมพ์ครั้งที่ 4

รางวัลชมเชย
ประเภทนวนิยาย
จากกระทรวงวัฒนธรรม การพัฒนาหนังสือแห่งชาติ ประจำปี 2548

นวนิยายจากปลายปากกาของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ประทีป สิงหเดช

พระจันทร์ทะเลทราย

"ขึ้นชื่อว่าชีวิต ย่อมไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องง่าย...แต่ชีวิตก็คงจะจืดชืดไร้รสชาติ
ถ้าไม่ผ่านพบความลำบากหรือยุ่งยากบ้างเลย"

ประกาศิตรัก

พระจันทร์ทะเลทราย

NANMEEBOOKS

พระจันทร์ทะเลทราย

ประภัสสร เสวิกุล เขียน

เริ่มลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารสกุลไทย • พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2547 สำนักพิมพ์อรุณ • พิมพ์ครั้งที่ 2 มีนาคม 2548 สำนักพิมพ์อรุณ • พิมพ์ครั้งที่ 3 กรกฎาคม 2548 สำนักพิมพ์อรุณ • พิมพ์ครั้งที่ 4 มีนาคม 2559 สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์

ราคา 350 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2558: ประภัสสร เสวิกุล
จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ประภัสสร เสวิกุล.
พระจันทร์ทะเลทราย. -- พิมพ์ครั้งที่ 4. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2559.
568 หน้า.
1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
895.913
ISBN 978-616-04-3203-5

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • หัวหน้าบรรณาธิการ อาจารีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม ณัฐชา กฤตนิรัติศัย • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ราตรี แช่เตียว • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เส่งสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กลิสิทธิ์

เพลตที่ NR ฟิล์ม โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ขึ้นชื่อว่าทะเลทรายอันกว้างใหญ่และเต็มไปด้วยเรื่องลึกลับนานัปการแล้ว ไม่ว่าสิ่งใดก็อาจเกิดขึ้นได้เสมอ ทั้งเรื่องราวของชายหนุ่มบุตรสุลต่านผู้มี “ดวงตาปีศาจ” ที่ผู้คนหวาดเกรง หญิงสาวลึกลับผู้ออกเดินทางเพื่อต่อต้านชะตาชีวิตที่ถูกผู้อื่นกำหนดไว้ให้ ชุมโจรกลางทะเลทรายซึ่งมีหัวหน้าเป็นราชินีโจรรูปงาม ดินแดนลับแลใต้ภูเขา หรือแม้กระทั่งอำนาจเร้นลับดำมืดที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตา...

พระจันทร์ทะเลทราย คือหนึ่งในผลงานชั้นเยี่ยมของ **ประภัสสร เสวิกุล** ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ซึ่งตีพิมพ์มาแล้วหลายครั้ง และนานมีบุ๊คส์ได้รับเกียรติให้นำมาตีพิมพ์ใหม่ ถึงแม้เรื่องราวการผจญภัยอันยิ่งใหญ่ดุจตำนานของยาคุปและไนล์ในหนังสือเล่มนี้จะเต็มไปด้วยความผาดโผนพิสดารอย่างเหลือเชื่อ แต่แก่นแท้ของความถูกต้อง ความเชื่อ ความรัก และศรัทธาที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่องก็คือความจริงของชีวิตที่พบเจอได้ในทุกวัน

หากมีวันใดที่ท้อแท้จนถึงขีดสุด รู้สึกเหมือนตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดจนมองไม่เห็นแสงใด เหน็ดเหนื่อยราวกับเดินไปในทะเลทรายกว้างไกลสุดสายตาโดยไม่รู้ว่าเมื่อไรจะถึงจุดหมาย **พระจันทร์ทะเลทราย** จะช่วยให้ได้คิดว่าขอเพียงมีจิตใจที่มั่นคงต่อเป้าหมาย ยึดมั่นในคุณงามความดี ความถูกต้อง และความรัก เมื่อนั้นความมุ่งมั่นก็จะนำเราไปในหนทางที่ถูกต้อง เช่นเดียวกับพระจันทร์ที่ทอแสงนำทางให้ทุกชีวิตกลางผืนทรายได้ไปถึงเป้าหมายในที่สุด

นานมีบุ๊คส์

คำนำผู้เขียน

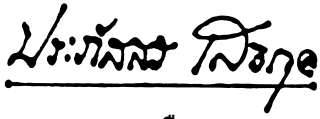
ทะเลทราย ไม่ว่าจะดูยามใดก็รู้สึกได้ถึงความมีเสน่ห์สวยงาม ชวนหลงใหล แต่ในความเป็นจริง ยังมีสิ่งอื่นซ่อนเร้นอยู่มากมาย ทั้งในความจริงและเหนือจินตนาการ

ชีวิตของคนเราก็เฉกเช่นเดียวกัน ย่อมต้องเผชิญกับทั้งความผิดหวัง ทุกข์ท้อ และคับแค้น ประดุจการเดินทางกลางทะเลทรายที่แห้งแล้งและร้อนระอุ แต่ทุกครั้งที่สิ้นหวังและรันทดท้อ เมื่อเงยหน้าขึ้นมองบนท้องฟ้า เราจะเห็นดวงจันทร์เป็นดังโคมทองที่คอยส่องทางทดแทนความหวังและกำลังใจ ให้ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า

ชีวิตของยาคุป เด็กหนุ่มรูปงามผู้มีดวงตาสีฟ้าและชะตากรรมอันลึกลับแปลกประหลาด และไนล์ เด็กสาวปราดเปรียวผู้รักอิสรภาพเหนือสิ่งอื่นใด แต่ยอมที่จะถูกสักหน้าผากด้วยรูปพระจันทร์เพื่อปกป้องชายที่หล่อนศรัทธา ร่วมผจญกับเรื่องราวร้ายแรงนานัปการ ถือเป็นตำนานอีกบทหนึ่งของการไม่ระย่อต่ออุปสรรค และแสดงออกถึงความรักอันมั่นคง

ขณะที่เขาเป็นเหมือนทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ลึกลับ และทรงพลานุภาพ เธอก็เป็นเสมือนพระจันทร์ที่ทอแสงสุกใส ให้ความหวังและกำลังใจ ชั่วนิจนิรันดร์

ด้วยความปรารถนาดี

24 พฤศจิกายน 2547 ดอนเมือง, กรุงเทพฯ

ประภัสสร เสวิกุล

ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
นักคิด นักเขียน และนักการทูต

ประวัติย่อ

- เกิดเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2491 ที่กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- รัฐศาสตรบัณฑิต (มสธ.) สาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการเมืองการปกครองเปรียบเทียบ
- ประกาศนียบัตรชั้นสูง หลักสูตรการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย สำหรับนักบริหารระดับสูง (ปปร.) รุ่นที่ 8 สถาบันพระปกเกล้า

การฝึกอบรม

- หลักสูตรนักบริหาร กระทรวงการต่างประเทศ
- หลักสูตรภาษาอังกฤษ ณ La Trobe University, Melbourne, Australia โดยทุน Colombo Plan
- หลักสูตร Writing/Editing for Print Media จาก Department of Journalists, School of Language and Communication, Wellington Polytechnic, New Zealand
- หลักสูตร English as a Second Language จาก Victoria University of Wellington, New Zealand
- ฯลฯ

ครอบครัว

สมรสกับ ชุติมา (วรฉัตร) เสวิกุล “นักวิทยุกระจายเสียงดีเด่น” รางวัลพระราชทาน “เทพทอง” นักเขียนสารคดีและเรื่องสั้นนามปากกา นิลุบล นวเรศ และ นริศรา มีบุตร 2 คน คือ นายชาครีย์นรทิพย์ เสวิกุล นักการทูตชำนาญการ ที่ปรึกษา กงสุล สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเตหะราน และนักเขียน นามปากกา ชาครีย์นรทิพย์ และนายวรุตม์ชัย เสวิกุล เว็บมาสเตอร์ www.psevikul.com

ผลงานด้านวรรณกรรม

เริ่มเขียนบทกวีเมื่อ พ.ศ. 2505 เรื่องสั้น พ.ศ. 2513 และนวนิยายในปี พ.ศ. 2525 จนถึงปัจจุบันมีผลงานด้านบทกวีประมาณ 250 บท เรื่องสั้น 170 เรื่อง และนวนิยาย 60 เรื่อง โดยได้รับรางวัลทางวรรณกรรมหลายรางวัล เช่น

พ.ศ. 2520 เรื่องสั้น “อีกวันหนึ่งของตรัน” ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่น รางวัลอนุสรณ์ ว. ณ ประมวญมารค

พ.ศ. 2521 เรื่องสั้น “อีกวันหนึ่งของตรัน” ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่น จากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยฯ

พ.ศ. 2525 นวนิยายเรื่อง “อำนาจ” ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัลดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2531 นวนิยายเรื่อง “เด็กชายมะลิวัลย์” ได้รับรางวัลดีเด่น ประเภทบันเทิงคดี จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2532 นวนิยายเรื่อง “ชี้ค” ได้รับรางวัลดีเด่น ประเภทนวนิยาย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2533
- รวมเรื่องสั้น “ครีบหัก” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

- นวนิยายเรื่อง “ลอดลายมังกร” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2534
- นวนิยายเรื่อง “ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- นวนิยายเรื่อง “ชื้ค” ได้รับรางวัลชมเชย จากสำนักงาน ปปป.
- นวนิยายเรื่อง “ชื้ค” ได้รับรางวัลชมเชย รางวัลวรรณกรรมบัวหลวง

พ.ศ. 2537 นวนิยายเรื่อง “หิมาลายัน” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2541 นวนิยายเรื่อง “สำเภาทอง” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2547 นวนิยายเรื่อง “พระจันทร์ทะเลทราย” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

พ.ศ. 2549 เรื่องสั้น “หัวกะโหลกสองใบ” ได้รับรางวัลชมเชย เรื่องสั้นดีเด่นประจำปี จากสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยฯ

พ.ศ. 2550
- รวมเรื่องสั้น “จดหมายจากชายชราตาบอด” ได้รับรางวัลชมเชย จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ
- นวนิยายเรื่อง “ผีเสื้อและหิ่งห้อย” ได้รับรางวัลชมเชย (ปีนั้นไม่มีรางวัลดีเด่น) จากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ

นวนิยายที่ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

- ช่อปาริชาติ
- เวลาในขวดแก้ว (3 ครั้ง)
- ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน (3 ครั้ง)
- ขอให้รักเรานั้นนิรันดร
- ลอดลายมังกร (2 ครั้ง)
- อำนาจ
- ซิงตึ๊ง
- สำเภาทอง
- บ้านก้านมะยม

ผลงานที่ได้รับการยกย่องให้เป็นวรรณกรรมแห่งชาติ

- เวลาในขวดแก้ว

ผลงานที่ได้รับเลือกเป็นหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน

หนังสือดี 100 ชื่อเรื่องที่เด็กและเยาวชนไทยควรอ่าน ของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย พ.ศ. 2540

- เวลาในขวดแก้ว

500 เล่มหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน ของสมาพันธ์องค์กรเพื่อพัฒนาหนังสือและการอ่าน พ.ศ. 2542

- อำนาจ
- เวลาในขวดแก้ว
- เด็กชายมะลิวัลย์
- ลอดลายมังกร
- หิมาลายัน

- สำเภาทอง

หนังสือดี 100 เล่มที่คนไทยควรอ่าน

- เวลาในขวดแก้ว

101 เล่ม หนังสือในดวงใจนักเขียนและนักอ่าน พ.ศ. 2553

- เวลาในขวดแก้ว

หนังสือดี 100 เล่ม เพื่อพัฒนาคุณภาพเด็กและเยาวชนไทย

- ดอกไม้ใต้หมอน

วรรณกรรมชั้นดี 50 เล่มที่เยาวชนควรอ่านก่อนโต

- เวลาในขวดแก้ว

หนังสือหลายเล่มได้รับการประกาศให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลา

- เด็กชายมะลิวัลย์
- เวลาในขวดแก้ว
- ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน
- จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว

ฯลฯ

หนังสือนำร่องโครงการต่อยอดการอ่านให้กับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย นิสิต นักศึกษา

ได้แก่ 60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล, แกมกลิ่นสุคนธา, ซิงตึ๊ง, บ้านก้านมะยม, มงกุฎดาริกา, ม่านมรสุม, ลอดลายมังกร, สำเภาทอง, เหลื่อมไหมลายเหมย, ถนนสายใบไม้ร่วง, ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน และหนังสือในโครงการชุดวรรณกรรมเพื่ออาเซียน “จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว” ฯลฯ

หนังสือในโครงการเท่-เหนือ-ไทย 1 เขต 1 วรรณกรรม

- เขตบางคอแหลม - ลอดลายมังกร

- เขตยานนาวา - เวลาในขวดแก้ว
- เขตวัฒนา - ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน
- เขตสายไหม - เด็กชายมะลิวัลย์

หนังสือที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ

เรื่องสั้นหลายเรื่องได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น อังกฤษ เยอรมัน ตุรกี จีน มาเลย์ เนปาลี และสเปน

รวมเรื่องสั้น “เรือกระดาษ” ได้รับการแปลเป็นภาษาสเปน ในชื่อ “Barcos de Papel” จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ในประเทศชิลี เพื่อจำหน่ายยังประเทศต่างๆในอเมริกาใต้

นวนิยายเรื่อง “เวลาในขวดแก้ว” ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษในชื่อ “Time in the Bottle” รวมทั้งได้รับการแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นและภาษาเวียดนามในชื่อ “Chai Thoμi Gian”

ผลงานล่าสุด: วรรณกรรมเพื่ออาเซียน

- จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว (อินโดนีเซีย)
- รักในม่านฝน (เวียดนาม)
- มีเมฆบ้างเป็นบางวัน (ฟิลิปปินส์)
- กริชมะละกา (มาเลเซีย)
- ไชน่ามูน (สิงคโปร์)
- เห่...ชะเลรุ้ง (กัมพูชา)

ผลงานใหม่

- ถนนสายใบไม้ร่วง
- ลอยคอ

และผลงานคลาสสิกที่ได้รับการพิมพ์ออกมาใหม่

- ขอให้รักเรานั้นนิรันดร พิมพ์ครั้งที่ 11
- อำนาจ พิมพ์ครั้งที่ 17
- เวลาในขวดแก้ว พิมพ์ครั้งที่ 38
- ชี้ค พิมพ์ครั้งที่ 29
- ลานมยุเรศ พิมพ์ครั้งที่ 5
- เด็กชายมะลิวัลย์ พิมพ์ครั้งที่ 24
- ลอดลายมังกร พิมพ์ครั้งที่ 22
- หิมาลายัน พิมพ์ครั้งที่ 4
- พระจันทร์ทะเลทราย พิมพ์ครั้งที่ 4

กิจกรรมในปัจจุบัน

- ปัจจุบันมีนวนิยายลงพิมพ์ในนิตยสาร “ขวัญเรือน” กับ “สกุลไทย”
- เขียนคอลัมน์ “วันเว้นวัน จันทร์ พุธ ศุกร์ กับประภัสสร เสวิกุล” ในหนังสือพิมพ์ “คม ชัด ลึก” หน้า 4
- เขียนคอลัมน์ “สัมผัสอาเซียน กับประภัสสร เสวิกุล” ในนิตยสาร MIX
- ร่วมจัดรายการวิทยุ “การเดินทางของความคิด” กับ สรรเสริญ ปัญญาธิวงศ์ ทางคลื่น 96.5 เอฟเอ็ม ของ อสมท ทุกคืนวันจันทร์ เวลา 21.00-22.00 น.
- จัดรายการมุมความสุข ช่วง “โลกและชีวิตกับประภัสสร เสวิกุล” ทางสถานีวิทยุศึกษา คลื่น 92 เอฟเอ็ม ทุกคืนวันเสาร์ เวลา 20.30-22.00 น. เป็นรายการที่จะย่อโลกและย่อยเรื่องราวของชีวิตเพื่อให้แง่คิดและมุมมองที่แตกต่าง นำเสนอพร้อมเพลงสากลไพเราะในอดีตที่หาฟังได้ยาก โดยจัดร่วมกับชุติมา เสวิกุล
- เป็นกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมต่าง ๆ

- เป็นวิทยากรให้กับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างๆ ทางด้านวรรณกรรม วัฒนธรรม อาเซียน และการต่างประเทศ

ฯลฯ

ประวัติการรับราชการ

- พ.ศ. 2512 เข้ารับราชการที่กระทรวงการต่างประเทศ
- พ.ศ. 2518 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ นครเวียงจันทน์ ประเทศลาว
- พ.ศ. 2522 ผู้ช่วยเลขานุการ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบอนน์ ประเทศเยอรมนี
- พ.ศ. 2529 เลขานุการตรี-โท สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงอังการา ประเทศตุรกี
- พ.ศ. 2536 เลขานุการเอก สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเวลลิงตัน ประเทศนิวซีแลนด์
- พ.ศ. 2548 อัครราชทูตที่ปรึกษา สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงซันติอาโก ประเทศชิลี
- พ.ศ. 2551 เกษียณอายุราชการ

กิจกรรมด้านสังคม

- พ.ศ. 2525-2526 เลขาธิการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
- พ.ศ. 2544-2546 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 1)
- พ.ศ. 2546-2548 นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย (สมัยที่ 2)
- พ.ศ. 2556 นายกสมาคมสภาเครือข่ายศิลปะประเทศไทย
- ริเริ่มก่อตั้งรางวัล “นราธิป” สำหรับนักเขียนและบรรณาธิการอาวุโสผู้มีอายุครบ 80 ปี ซึ่งสร้างผลงานทรงคุณค่าอย่างต่อเนื่องและยาวนาน

- ดำเนินการหาทุนก่อสร้างอาคารที่ทำการสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจนสำเร็จ
- ริเริ่มและร่วมกับสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-กัมพูชา
- ร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศ ดำเนินโครงการวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม และวรรณกรรมสัมพันธ์ไทย-ลาว เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านในด้านการทูตภาคประชาชน
- เสนอต่อมูลนิธิอมตะให้ก่อตั้งรางวัลนักเขียนอมตะ เพื่อยกย่องนักเขียนไทยที่สร้างผลงานดีเด่นมาเป็นเวลานาน
- ร่วมกับรัฐสภา ก่อตั้ง “รางวัลพานแว่นฟ้า” เพื่อส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของไทย
- ร่วมกับบริษัท เซเว่นอีเลฟเว่น (ซีพี ออลล์) จำกัด (มหาชน) ก่อตั้ง “รางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด” เพื่อส่งเสริมวรรณกรรมไทย
- ร่วมกับบริษัท เซเว่นอีเลฟเว่น (ซีพี ออลล์) จำกัด (มหาชน) และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการก่อตั้งโครงการ “กล้าวรรณกรรม” เพื่อสร้างนักเขียนรุ่นเยาว์
- เป็นกรรมการตัดสินรางวัลวรรณกรรมต่าง ๆ เช่น
    - รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์แห่งอาเซียน (ซีไรต์)
    - รางวัลแว่นแก้ว
    - รางวัลพานแว่นฟ้า
    - รางวัลเซเว่นบุ๊คอวอร์ด
    - รางวัลอมตะ
    - รางวัลนายอินทร์อะวอร์ด
    - รางวัล Young Thai Artist Award ของมูลนิธิ SCG

- รางวัลอนุสรณ์ อ.ไชยวรศิลป์ ฯลฯ
- อดีตกรรมการลิขสิทธิ์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- อดีตที่ปรึกษากระทรวงวัฒนธรรม
- อดีตที่ปรึกษาโฆษกรัฐบาล ฯลฯ

ปัจจุบัน

- ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
- ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมสภาเครือข่ายศิลปะประเทศไทย
- ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวรรณกรรมและศิลปวัฒนธรรม สำนักงานศิลป-วัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม
- ที่ปรึกษามูลนิธิอมตะ

เกียรติคุณ

- ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณ-ศิลป์ (นวนิยายและกวีนิพนธ์) ประจำปี 2554
- รางวัลผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น ประจำปี 2554
- รางวัลนักศึกษาดีเด่น ประจำปี 2554 ประเภทผลงานดีเด่น จาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ได้รับรางวัลตาราอวอร์ด ประจำปี 2555 จากเสถียรธรรมสถาน
- ศิษย์เก่าดีเด่น “หนึ่งร้อยปี หนึ่งร้อยคน” สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- ผู้มีผลงานลิขสิทธิ์ดีเด่น กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์
- รางวัลพระราชทาน “เทพทอง” สาขาผู้บริหารองค์กรดีเด่น จากสมาคม นักวิทยุและโทรทัศน์แห่งประเทศไทย
- รางวัลครอบครัวประชาธิปไตยตัวอย่าง

ฯลฯ

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

- ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก
- ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย
- เหรียญจักรพรรดิมาลา
- จตุตถดิเรกคุณาภรณ์
- Das Verdienstkreuz am Bande แห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

ปรัชญาในการทำงาน

ในฐานะศิลปินแห่งชาติ นักคิด นักเขียน และนักการทูต ประภัสสรให้ความสำคัญกับเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และมิตรภาพระหว่างเพื่อน ความรัก กำลังใจ ขณะเดียวกันก็เปิดโลกทัศน์อันกว้างไกลให้กับผู้อ่าน โดยนำเสนอข้อคิดมุมมองใหม่ๆในด้านต่างๆอย่างหลากหลาย ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมถึงเอกลักษณ์และคุณค่าของภาษาไทยและความเป็นไทย ในแง่มุมที่ทั้งใหญ่และเล็ก เพื่อให้ผู้อ่านได้รับเนื้อหาสาระ ความรู้ และความคิดเพิ่มขึ้นอีกโสตหนึ่ง นอกเหนือจากการอ่านเพื่อนันทนาการ

1

พระจันทร์คืนเพ็ญลอยดวงแจ่มกระจ่างอยู่กลางท้องฟ้า ราวโคมทองที่ทอแสงส่องทางให้อูฐสองตัวที่ควบแข่งกันมาแต่ไกล

“เร็วเข้า” เด็กหนุ่มอายุประมาณ 14-15 ปี ในชุดเสื้อคลุมตัวยาวสีขาวสะอาดที่รั้งท้าย รวบสายบังเหียนไว้ในมือซ้าย และเอี้ยวตัวหวดเชือกหนังที่ถักเป็นเกลียวเปียในมือขวากับสะโพกของสัตว์พาหนะ “ถ้าวันนี้ข้าเอาชนะพี่ชายข้าได้ เจ้าจะได้กินอินทผลัมจนพุงกาง”

คนที่นำหน้าซึ่งอยู่ในเครื่องแต่งกายเช่นเดียวกันแต่สูงวัยกว่าเล็กน้อย คล้ายจะคาดเดาใจอีกฝ่ายหนึ่งออก จึงชะลอฝีเท้าอูฐลงและหันมาร้องบอกด้วยเสียงดัง “ถ้าวันนี้เจ้าเอาชนะพี่ได้ นอกจากจะได้รางวัลตามแต่ใจเจ้าต้องการแล้ว พี่ยังจะแถมอินทผลัมให้อูฐของเจ้าอีกเท่าตัว”

“ได้ยินมั้ยไอ้จอมตะกละ” ผู้อ่อนวัยกว่าสำทับ “ขอเพียงให้เจ้าพาข้าขึ้นไปถึงเนินทรายนั่นเป็นคนแรกเท่านั้น เจ้าก็จะได้กินของโปรดของเจ้าจนถ่ายออกมาเป็นอินทผลัมทีเดียว”

“แต่เจ้าคงจะรู้นะ น้องชายที่รักของพี่” คนพูดพูดพลางกระตุ้นอูฐให้วิ่งต่อไปข้างหน้า “รางวัลอะไรก็ตามหาใช่จะได้มาโดยง่ายดาย และยิ่งเป็นการ

เอาชนะการแข่งอูฐกับพี่แล้ว มันยิ่งเป็นเรื่องที่ยากเย็นขึ้นไปอีกหลายเท่าทีเดียว”

“เดี๋ยวพี่ก็คงจะได้เห็นเองว่าใครคือผู้ชนะในวันนี้” น้องชายตะโกนตอบพร้อมกับหวดเปียหนังแรงขึ้น

“มาเลย” พี่ชายหัวเราะอย่างเริงรื่นและแหงนหน้าขึ้นมองเดือนดวงงาม “พี่คิดว่าพระจันทร์ก็คงจะอยากรู้ผลการแข่งขันอยู่เหมือนกัน”

เสียงเปียหนังกระทบสะโพกอูฐที่เต้นระริก เสียงแผดร้องและหอบหายใจของสัตว์ที่ได้ชื่อว่าเป็นนาวาแห่งทะเลทราย ระคนเสียงเร่งร้องเพื่อเพรียกหาชัยชนะและเสียงหัวเราะอย่างลำพองใจของผู้ที่ไม่เคยพ่ายแพ้ สอดประสานกับเสียงลมที่พัดอู้...สายลมพัดพาผิวทรายพลิ้วไหวเป็นระลอกโลดไล่ราวรวงคลื่นและฟุ้งกระจายไปในอากาศประดุจม่านแพรสีทองที่กางกั้นทะเลทรายช่วงนั้นจากความมืดของรัตติกาล ก่อนที่อูฐทั้งสองตัวจะพุ่งผ่านม่านทรายอย่างรวดเร็วออกไปสู่ความมืดที่กว้างใหญ่และทะเลทรายอันไพศาล ที่มีพระจันทร์เต็มดวงลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าซึ่งครอบคลุมทั้งความมืดและทะเลทราย

อูฐที่วิ่งนำถูกรั้งบังเหียนจนหน้าแหงนเมื่อโผนขึ้นไปถึงยอดเนิน เจ้าของอูฐปลดผ้าที่ปิดหน้าเพื่อกันฝุ่นทรายลง ดวงตาสีฟ้ากระจ่างผิดแผกจากชาวอาหรับโดยทั่วไปเปล่งประกายเจิดจ้า ขณะแผดเสียงสำแดงชัยชนะดังก้องราวราชสีห์ที่เปล่งสุรสีหนาท โดยผู้ปราชัยที่เพิ่งตามมาถึงชะงักสัตว์พาหนะของตนอยู่ห่าง ๆ

ผู้ชนะยืดอกขึ้นและเพ่งมองดวงจันทร์ที่ลอยอยู่เหนือศีรษะด้วยสายตาแสดงความชื่นชมโสมนัส ก่อนจะเหลียวไปทางน้องชายที่ยืนอูฐอยู่อีกทางหนึ่ง

“ยังมีวันเพ็ญอื่นอีกที่เจ้าสามารถแข่งขันกับพี่ได้” น้ำเสียงแม้จะราบเรียบแต่ก็แฝงไว้ด้วยความรู้สึกเหนือกว่าอยู่ในที

“แน่นอน” น้องชายรับคำอย่างหนักแน่น “และข้ามั่นใจว่าจะต้องมีวันที่ข้าจะเอาชนะพี่ได้”

“พี่จะรอวันนั้น” เจ้าของดวงตาสีฟ้าเห็นเป็นเรื่องที่ไม่จริงจังนัก “แต่

ตอนนี้เราพักกันก่อนดีกว่า”

ผู้อ่อนวัยกว่าพยักหน้าอย่างเห็นด้วย พลางหยิบอะไรบางอย่างจากถุงผ้าที่วางพาดบนหลังอูฐขึ้นมาอวด

“ดูนี่ ข้าแอบขโมยเหล้าองุ่นอย่างดีที่พ่อหวงยิ่งกว่านางใดในฮาเร็มมาด้วย และเหล้าองุ่นวิเศษกว่าผู้หญิงก็ตรงที่ยิ่งอายุมากเท่าไรก็ยิ่งมีค่ามากขึ้นเท่านั้น”

“ถ้าพ่อรู้คงจะส่งทหารสักกองร้อยออกมาตามเหล้าคืนแน่” พี่ชายหัวเราะเสียงดัง

“ข้าเสี่ยงภัยก็เพราะคาดหวังว่าคืนนี้ข้าจะได้ดื่มเหล้าขวดนี้ฉลองชัยชนะ” สีหน้าของผู้พูดเจือด้วยความรู้สึกที่อยู่ภายในใจ

“เจ้าก็ฉลองให้พี่แทนแล้วกัน” อีกฝ่ายกล่าวพลางบังคับอูฐให้ย่อขาหน้าลง

“มันคงไม่หอมหวานเหมือนรสชาติแห่งชัยชนะหรอก” น้องชายบอกและย่ออูฐลงตาม

“แต่เจ้าคงเคยได้ยินที่เขาพูดกันว่า จุมพิตของสตรีนั้นหอมหวานกว่าเหล้าองุ่น” พี่ชายดึงผ้าที่ปูหลังสัตว์พาหนะมาลาดลงกับพื้นทรายเหนือเนินสูง แล้วเอนตัวลงนอนใต้แสงจันทร์ สอดแขนทั้งสองข้างหนุนศีรษะ

“พี่พูดเหมือนเคยลิ้มรสจุมพิตแล้ว” ผู้อ่อนวัยกว่านั่งลงชันเข่าอยู่ข้าง ๆ

“ยังเลย” เขาสั่นศีรษะ แต่ดวงตาสีฟ้าคล้ายจะเคลิบเคลิ้มกับสิ่งที่พูดถึง

“ฟาติมะล่ะ” น้องชายถามขึ้นลอย ๆ

“เจ้าเอ่ยถึงนางทำไม” เด็กหนุ่มเหลือบตามามอง

“วันก่อนข้าเห็นนางพูดคุยกับพี่อยู่เป็นนาน”

“ก็แค่พูดคุยถึงเรื่องอาฮัสซัน”

“แต่ข้าว่าอาฮัสซันคงจะพอใจ ถ้าพี่จะชอบพอกับฟาติมะอย่างจริงจัง”

“แล้วเจ้าคิดว่ารสจุมพิตของนางจะหวานกว่าเหล้าองุ่นหรือไม่” พี่ชายย้อนถาม

“ที่ข้ารู้คือริมฝีปากนางเหมือนผลมะเดื่อสุก” น้องชายทำริมฝีปากล่างยื่นอย่างล้อเลียน

“เอาเหล้าองุ่นมากินกันดีกว่า” พี่ชายตัดบทและฉวยขวดเหล้าในมือน้องชาย

“ก็ได้” อีกฝ่ายพยักหน้า “แต่ต้องไม่ใช่การเลี้ยงฉลองให้พี่นะ”

“เหล้าก็คือเหล้า ไม่ว่าเจ้าจะเรียกการดื่มมันว่าอะไรก็ตาม” ผู้สูงวัยกว่าไม่ปรารมภ์

“ข้าลืมเอาที่เปิดจุกขวดมา” อีกฝ่ายบอกอย่างนึกขึ้นมาได้

“ใช้สันมีดกระเหม็ดของเจ้าเคาะคอขวดสิ” เขาแนะ

“ถ้ามันไม่แตกแค่คอ แต่ร้าวไปทั้งขวดล่ะ” น้องชายมองดูขวดเหล้าอย่างกังวล

“เรื่องนั้นขึ้นอยู่กับจิตใจของเจ้าเอง มูร์ฝ้าบอกกับพี่เสมอว่าใจคนนั้นแข็งยิ่งกว่าหินและคมยิ่งกว่าดาบ ถ้าสามารถควบคุมจิตใจได้ก็สามารถงอเหล็กด้วยมือเปล่า หรือใช้ชายผ้าแพรฟาดฟันต่างอาวุธได้”

“พี่ไปเชื่อวาจาคนค่อมแคระได้ยังไง”

“แต่คนค่อมแคระนั้นคือครูของเรานะ” พี่ชายเตือนสติ

“ข้าไม่เคยยอมรับนับถือหรือแม้แต่คิดว่ามูร์ฝ้าเป็นครูข้า” เด็กหนุ่มแสดงท่ารังเกียจ “หากพี่จะนับถือก็เชิญนับถือไปคนเดียว”

“ถึงเวลาที่จะกินเหล้ากันได้หรือยัง” ผู้เป็นพี่ถามอย่างคร้านจะพูดถึงเรื่องครูของตนกับน้องชาย

“พี่เคาะเองก็แล้วกัน” เขาปฏิเสธหน้าที่ที่ได้รับมอบ

“ก็ได้” พี่ชายยันร่างขึ้นนั่ง มือซ้ายจับขวดไว้มั่น ขณะเลื่อนมือขวาไปกุมด้ามมีดสั้นที่เหน็บไว้ที่เอวและกระชากมีดตวัดคมโค้งกับคอขวดอย่างรวดเร็วก่อนยกขวดเทเหล้าใส่ปากแล้วส่งต่อให้น้องชาย

ผู้อ่อนวัยยกมือขึ้นลูบคอขวดเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น ร่องรอย

ราบเรียบนั้นราวถูกตัดด้วยกากเพชรหรือจักรที่คมกริบ

“ดื่มสิ” พี่ชายเตือน ขณะที่เช็ดมีดกับชายเสื้อคลุมตัวยาว “หรือถ้าเจ้ารังเกียจ จะยกให้พี่ดื่มคนเดียวก็ได้”

“พี่บอกให้ข้าใช้สันมีด” น้องชายทวนคำ

“มูร์ฝ้าเคยบอกพี่อย่างนั้น” เขาเสียบมีดคืนฝัก “แต่เมื่อครู่เจ้าเป็นคนบอกพี่เองไม่ให้เชื่อถือวาจาคนค่อมแคระ พี่ก็เลยทำสิ่งตรงข้ามกับที่มูร์ฝ้าบอก”

“พี่อยากรู้หรือไม่ว่ามูร์ฝ้าเคยบอกอะไรเกี่ยวกับพี่แก่ข้าบ้าง” ผู้อ่อนวัยกว่าหลุดคำถามออกมาเบา ๆ

“พี่ไม่อยากรู้” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “แต่ถ้าเจ้าอยากจะบอก พี่ก็จะฟัง”

“มูร์ฝ้าบอกข้าว่า พี่มีดวงตาของปีศาจ ดวงตาที่จะทำอันตรายแก่คนที่อยู่ใกล้ชิด”

“แล้วเจ้าเชื่อคำพูดเช่นนั้นหรือ”

“ข้าไม่อยากจะเชื่อ” น้องชายหลบสายตาที่จ้องมอง “แต่ก็มีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ข้าต้องเชื่อ”

“เจ้าหมายถึง...” เสียงของเด็กหนุ่มปวดร้าว

“ถูกต้อง” อีกฝ่ายพยักหน้า “ข้าหมายถึงแม่ของเรา”

“แต่เรื่องที่เกิดขึ้นกับแม่ไม่ใช่เพราะดวงตาของพี่” เขาส่งเสียงดังขึ้น

“หากพี่ไม่เกิดมามีดวงตาสีฟ้าซึ่งไม่เหมือนคนทั้งอัลยาซูลาห์ แม่ก็คงไม่ถูกปู่ควักนัยน์ตาทั้งสองข้าง”

“ทำไมเจ้าไม่คิดว่าคนที่ทำให้แม่ต้องตาบอดคือปู่ ไม่ใช่พี่”

“ถ้าอย่างนั้น พี่จะกล่าวโทษใครในการที่พ่อลอบฆ่าปู่”

“เรื่องนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพี่อีกเหมือนกัน” เด็กหนุ่มปฏิเสธเสียงแข็ง “และมันก็อาจจะไม่เกี่ยวกับการที่ปู่ควักตาแม่ด้วยซ้ำ เพราะถึงยังไงพ่อก็คงไม่ยอมให้ปู่ยกบัลลังก์ให้ลุงอัลวาร์อยู่ดี”

“ตกลงว่าพี่จะไม่ยอมเชื่อเรื่องดวงตาปีศาจเลยใช่ไหม”

“แล้วเจ้าล่ะ” เขาย้อนถาม “เจ้าเชื่อเรื่องเหลวไหลนี้ด้วยหรือเปล่า”

ผู้อ่อนวัยกว่านิ่งแทนคำตอบรับหรือปฏิเสธ

“ช่างเถอะ” เด็กหนุ่มถอนใจ “ถ้าเจ้าไม่ตอบก็ไม่เป็นไร แต่สำหรับเหล้าในมือ ถ้าเจ้าไม่กิน พี่ก็จะดื่มมันไม่ให้เหลือแม้แต่หยดเดียว”

น้องชายปัดมือที่ยื่นมา และยกขวดเหล้าอุ่นขึ้นดื่มอั้ก ๆ

“เจ้าทำให้พี่นึกถึงสมัยที่เรายังเล็ก ๆ” พี่ชายพึมพำ “ดูเหมือนว่าเจ้าจะไม่มีความสุขเอาเสียเลยถ้าไม่ได้แย่งชิงของเล่นจากพี่ ทั้ง ๆ ที่ของเล่นที่พ่อซื้อให้เราก็เหมือน ๆ กัน”

“อาจจะเพราะความรู้สึกของข้าในตอนนั้น เห็นว่าของเล่นของพี่ใหญ่โตกว่าของข้าหรือดีกว่าของข้าก็เป็นได้” น้องชายส่งขวดให้พี่

“ความคิดของเด็ก ๆ เป็นเรื่องน่าขบขัน” เด็กหนุ่มยกขวดเหล้าขึ้นดื่ม

“แต่บางครั้งข้าก็นึกถึงตอนที่เราสองคนยังเป็นเด็ก” น้องชายทอดสายตาไปในความมืดของทะเลทราย “ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมข้าถึงได้นึกถึงมัน ทั้ง ๆ ที่ความจริงก็ไม่มีอะไรให้น่านึกถึงมากนัก”

“พี่เองก็เหมือนกัน” พี่ชายสารภาพ “มันเหมือนกับความฝันที่ไม่เต็มและเราพยายามที่จะหาอะไรมาเติมมันอยู่ตลอดเวลา”

“ทำไมความฝันของเราถึงไม่เต็มเหมือนคนอื่น ๆ” น้องชายถามเบา ๆ

“พี่ไม่รู้ แต่ถ้าความฝันเป็นน้ำ บางทีสิ่งที่ใส่ความฝันของเราอยู่อาจมีรูรั่วหรือไม่ก็มีใครแอบมาขโมยตักความฝันไปในตอนที่เราหลับ”

“ถ้ายังงั้นเราคงไม่ต้องหลับต้องนอน และคอยตั้งตาเฝ้าความฝันของเราไว้ให้ดี” น้องชายทำท่าทางแข็งขัน

“แล้วเราก็คงจะหมดแรงตายไปพร้อมกับความฝันที่ไม่มีวันเต็ม” พี่ชายสรุป

“นั่นสินะ” น้องชายถอนใจตาม

“เงียบก่อน” ผู้เป็นพี่ยกนิ้วชี้ขึ้นจรดริมฝีปาก “ข้าได้ยินเสียงฝีเท้าอูฐ”

“อาจเป็นกองทหารที่พ่อส่งมาตามหาเหล้าองุ่นที่หายไปก็ได้” อีกฝ่ายพูดทีเล่นทีจริง

“มีอูฐเพียงตัวเดียว และวิ่งเร็วราวกับมีเรื่องเร่งร้อน” พี่ชายเงี่ยหูฟัง

“มีคนเดียวเท่านั้นในอัลยาซูลาห์ที่ควบอูฐรวดเร็วขนาดนี้ในเวลากลางคืนได้” น้องชายพูดอย่างมั่นใจ

“โยคาน” ผู้สูงวัยกว่าพึมพำ

“โยคาน” น้องชายพยักหน้า “ข้าว่ามันต้องมุ่งมาหาเราแน่นอน แต่มีเรื่องอะไรร้อนรนในเวลาดึก ๆ ดื่น ๆ อย่างนี้”

2

“ยาคุป อาฟซาน”

ชายที่อยู่บนหลังอูฐที่ห้อตะบึงมาร้องเรียกแต่ไกล

“เราสองคนอยู่นี่” เด็กหนุ่มผู้มีอายุมากกว่าโบกมือตอบ “เจ้ามีธุระร้อนอันใด”

“สุลต่าน” ผู้มาใหม่รายงานขณะเลื่อนตัวลงจากหลังอูฐอย่างคล่องแคล่วและหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าสองพี่น้องที่ยังคงเอกเขนกอยู่บนพื้นทราย

“ถ้าพ่อให้มาตามเอาเหล้าองุ่นคืน เจ้าก็กลับไปรายงานได้เลยว่าข้ากับน้องชายกินเกลี้ยงไปแล้ว”

“ไม่ใช่เรื่องที่ท่านพูดถึง” ชายร่างผอมสูงจนแลดูเก้งก้างกระเดาะปากเป็นเชิงปฏิเสธ

“ถ้าเช่นนั้นเรื่องอะไร” อาฟซานถามประสาคนใจร้อน

“สุลต่าน...สุลต่านสิ้นพระชนม์แล้ว”

“เจ้าพูดว่ากระไรนะ” ยาคุปทะลึ่งกายขึ้นนั่ง ดวงตาสีฟ้าเป็นประกายจ้าขึ้น

“สุลต่านสิ้นพระชนม์แล้ว”

“มันเกิดขึ้นได้ยังไง” เด็กหนุ่มผู้น้องถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“ข้าไม่รู้รายละเอียด” ผู้ส่งข่าวสั่นศีรษะ “แต่เจ้าชายฮัสซันเร่งให้ข้ามาตามท่านทั้งสอง”

“เราจะไปกันเดี๋ยวนี้” ยาคุปลุกขึ้นยืนและก้าวพรวดไปยังอูฐที่คู้เข่าอยู่

“โยคาน” เด็กหนุ่มร้องสั่งขณะขึ้นบนหลังและบังคับอูฐให้ยันร่างขึ้น “เจ้าดูแลน้องชายของข้าด้วย”

ขาดคำก็พาอูฐตัวกลั่นพุ่งทะยานผ่านท้องทะเลทรายไปในความมืดรวดเร็วราวสายลม

เสียงร่ำไห้ที่ดังระงมและผู้คนที่เศร้าสร้อยเซื่องซึมทำให้บรรยากาศภายในพระราชวังอันโอ่อ่าหดหู่หม่นหมองบอกไม่ถูก

“ยาคุป” เด็กสาวซึ่งรอคอยการมาของเขาอย่างกระวนกระวายโผเข้ามาหาทันทีที่เด็กหนุ่มก้าวผ่านประตูชั้นในเข้ามา

“ฟาติมะ พ่อข้าเป็นอะไรตาย” เขาจับบ่าหล่อนไว้

“ข้าไม่รู้” เด็กสาวสั่นศีรษะแรง ๆ และสะอื้นไห้ฮัก ๆ

“โยคานก็ไม่รู้ เจ้าก็ไม่รู้ ถ้าเช่นนั้นมีผู้ใดรู้บ้าง” เขากระชากเสียงถาม

“อารู้” เสียงขานรับดังขึ้นพร้อมกับร่างอ้วนใหญ่ ไว้หนวดเคราดกดำ ในชุดเสื้อคลุมยาวสีขาวสะอาดของเจ้าของเสียงที่ปรากฏตัวขึ้น

“ท่านอาฮัสซัน” ยาคุปก้าวไปหา เด็กหนุ่มย่อตัวลงลูบมือของผู้สูงวัยแล้วยกมือนั้นขึ้นแตะที่หน้าผากของตน

“เจ้าอยากรู้เรื่องพ่อของเจ้าหรือ” ชายร่างอ้วนใหญ่ถาม

“ไม่มีเรื่องใดที่ข้าอยากรู้มากไปกว่านี้” หลานชายตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ถ้าอย่างนั้น ตามอาไปที่ห้องสมุด” ผู้พูดพูดพร้อมกับออกเดินนำหน้า ยาคุปหันไปมองเด็กสาวที่ยังยืนอยู่ที่เดิม

“ไปเถอะ” ฟาติมะพยักหน้า “ข้าจะรอที่ห้องโถง”

เด็กหนุ่มพยักหน้าและเดินตามผู้เป็นอาไปเงียบ ๆ

“นั่งก่อนสิ”

ฮัสซันที่ทรุดตัวลงบนเก้าอี้นวมมุมห้องชี้มือไปที่เก้าอี้อีกตัวหนึ่ง

“ปู่ของเจ้าเคยพูดว่า ที่นี่เป็นที่ที่ดีที่สุดในพระราชวังแห่งนี้” ผู้สูงวัยกว่ามองไปรอบ ๆ ห้องที่ผนังทั้งสี่ด้านเรียงรายด้วยตู้ไม้วอลนัตสูงท่วมหัว แต่ละตู้บรรจุหนังสือต่าง ๆ ไว้แน่นขนัด “แต่น่าเสียดายที่หลังจากปู่ของเจ้าตายไปแล้ว ก็ไม่มีใครใช้ห้องนี้อีก”

“ท่านอาว่าจะบอกเรื่องการตายของพ่อข้า” เด็กหนุ่มไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะฟังเรื่องอื่น

“พ่อเจ้าตายไปแล้ว” ผู้เป็นอาเบนสายตากลับมา “จะบอกเล่าช้าหรือเร็วก็ไม่ได้ทำให้เขาฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา”

“ปู่ก็ตายไปแล้วเหมือนกัน” ยาคุปโพล่งขึ้น “ถึงท่านอาจะเล่ายังไงก็ไม่ทำให้ปู่ฟื้นขึ้นมาเหมือนกัน”

“เจ้าใจร้อนไม่ผิดพ่อของเจ้าเลย” ฮัสซันส่ายหน้า “และความใจร้อนก็ไม่เคยเป็นผลดีแก่ใครทั้งสิ้น”

“พ่อข้าเป็นอะไรตาย” เด็กหนุ่มถามซ้ำ

“หัวใจวาย” ฮัสซันวางแขนทั้งสองข้างลงกับเท้าแขนเก้าอี้ “พ่อของเจ้ากับอากำลังคุยกันอยู่ในห้องโถง จู่ ๆ เขาก็เงียบไปเฉย ๆ อาให้ทหารไปตามหมอหลวง แต่ก็ไม่ทันกาล...”

ชายร่างอ้วนใหญ่ถอนใจลึก ๆ

“อาเสียใจด้วยนะ ยาคุป”

เด็กหนุ่มเงียบไปครู่หนึ่ง ดวงตาสีฟ้าหม่นมัวลง

“ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนพระประสงค์ของอัลเลาะห์ได้”

ฮัสซันเอ่ยขึ้นเบา ๆ “และการตายก็หาใช่สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวแม้แต่น้อย”

“ข้าจะไปดูพ่อ” ยาคุปผุดลุกขึ้น

“อาจัดการให้เรียบร้อยแล้ว” ผู้เป็นอาบอกด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “พรุ่งนี้จะมีพิธีฝังแต่เช้า”

“คืนนี้ข้าจะอยู่กับพ่อทั้งคืน” เด็กหนุ่มพูดโดยไม่ได้มองคู่สนทนา “ท่านอาช่วยห้ามใครเข้ามารบกวนข้าด้วย”

“ได้” ฮัสซันพยักหน้า “อาจะจัดการตามที่เจ้าต้องการ”

ทันทีที่ประตูไม้บานใหญ่ของห้องโถงชั้นล่างถูกเปิดออก เด็กสาวที่นั่งรออยู่บนเก้าอี้ไม้ที่โต๊ะตัวยาวก็ลุกขึ้นเดินมาหา

“พ่อข้าว่าอย่างไรบ้าง”

“ท่านอาบอกว่าพ่อข้าหัวใจวาย”

“ตอนหัวค่ำท่านลุงยังพูดคุยกับข้าอยู่เลย” ฟาติมะยกมือขึ้นปาดน้ำตา

“พ่อพูดอะไรกับเจ้าบ้าง” เด็กหนุ่มซัก “บอกข้ามาทุกคำ”

“เจ้าต้องการจะได้ยินได้ฟังอะไร” เด็กสาวถามด้วยความแปลกใจ

“ข้าต้องการได้ฟังทุก ๆ คำที่พ่อพูดจากปากเจ้า...คำพูดที่ข้าไม่มีโอกาสที่จะได้ฟังด้วยหูของตนเอง”

“ข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง” หล่อนบอก “เล่าให้เจ้าฟังจนหมดสิ้น”

“เจ้ารอข้าอยู่ที่นี่สักครู่” ยาคุปมองไปทางฉากไม้ที่กั้นศพบิดา “ข้าขอไปเคารพศพพ่อก่อน”

ฟาติมะมองตามร่างของเด็กหนุ่มที่ก้าวช้า ๆ อย่างเชื่องซึมผ่านหล่อนไปก่อนเดินกลับมานั่งที่เดิม

อาฟซานนั่งจมอยู่บนพรมผืนใหญ่กลางมัสยิดเก่าแก่ของอัลยาซูลาห์ แสงแดดยามเช้าทอดทอจากช่องกระจกใต้โดมลงมาจับที่ร่างซึ่งชันเข่าห่อไหล่ค้อมคู้เหมือน

ประติมากรรมที่ชำรุด

“เจ้าอยู่ที่นี่เอง” พี่ชายที่เพิ่งก้าวเข้ามาในมัสยิดเอ่ยทักและเดินมาทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ “ทุกคนล้วนถามถึงเจ้า”

“ข้าอยากอยู่เงียบ ๆ” น้องชายพึมพำ

“พี่ก็อยากอยู่เงียบ ๆ เช่นเดียวกับเจ้า” ยาคุปถอนใจลึก ๆ “เรื่องราวที่เกิดขึ้นมันรวดเร็วจนเราติดตามไม่ทัน และคงทำได้เพียงหยุดนิ่ง ๆ อยู่กับที่สักพักเพื่อทบทวนเหตุการณ์ทั้งหมด”

“พระผู้เป็นเจ้าให้เวลาพ่ออยู่กับเราน้อยเหลือเกิน” อาฟซานเงยหน้าขึ้นช้า ๆ

“ทุกอย่างเป็นไปตามหลักแห่งความเที่ยงธรรม” เด็กหนุ่มกล้ำกลืนความรู้สึกเศร้าโศกของตนเอง “บางที เราต่างหากที่เป็นฝ่ายอยู่กับพ่อน้อยเกินไป และไม่ได้ให้เวลาหรือโอกาสพ่อในช่วงเวลาที่ผ่านมา”

“เราพอจะคุ้นกับการเป็นลูกไม่มีแม่” อาฟซานรำพึง “แต่ข้ายังนึกไม่ออกเลยว่า การเป็นลูกที่ไม่มีทั้งพ่อและแม่นั้นเป็นยังไง”

“ลาที่บรรทุกหินก้อนใหญ่ไว้ในถุงข้างหนึ่ง อาจจะไม่รู้สึกอะไรมากนักกับการที่จะต้องบรรทุกหินอีกก้อนไว้ในถุงอีกข้าง” เด็กหนุ่มวางมือบนบ่าน้องชาย “ความทุกข์ยากต่าง ๆ ก็เหมือนกับช็อกโกแลตในกล่องเดียวกัน ที่ถึงแม้จะมีรูปร่างหน้าตาแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็มีรสชาติคล้าย ๆ กัน”

“อะไรต่อมิอะไรช่างเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็วเหลือเกิน” น้องชายเบนสายตากลับมา “เมื่อคืนเราสองพี่น้องยังหัวเราะเบิกบานอย่างมีความสุข แต่ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างกลับตรงกันข้ามหมด”

“ชีวิตก็เป็นเช่นนี้” ยาคุปฝืนยิ้ม “ไม่มีวันไหนที่เราจะไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่ร้อนไม่หนาว ไม่มืดหรือไม่สว่าง ทุกอย่างล้วนหมุนเวียนเปลี่ยนไปเหมือนสายลมในทะเลทราย”

“ข้าอยากจะเข้มแข็งเหมือนพี่” อาฟซานกล่าวอย่างคนโหยหาที่พึ่งพิง

“อยากยืนหยัดอยู่ได้ในความทุกข์หรือสุข ร้อนหรือหนาว และไม่ว่าในความมืดหรือสว่าง”

“เจ้าสามารถยืนหยัดได้แน่” พี่ชายยืนยัน “ขอแต่เพียงให้เจ้าเชื่อมั่นว่าเจ้าจะต้องทำได้เท่านั้น”

“ข้าจะทำตามที่พี่บอก” เด็กหนุ่มรับคำ “แต่นี่คงไม่ใช่เรื่องที่ง่ายดายแม้แต่น้อย”

“ชีวิตไม่เคยมีเรื่องใดง่ายดาย” ยาคุปบอกกล่าว “และเจ้าก็สมควรที่จะเริ่มแสดงความเข้มแข็งด้วยการลุกเดินออกจากมัสยิดไปพบกับผู้คนข้างนอก”

“พี่ยาคุป” น้องชายรั้งแขนเขาไว้ “วันนี้จะมีการประกาศแต่งตั้งสุลต่านองค์ใหม่เลยหรือเปล่า”

“ข้าไม่รู้” พี่ชายสั่นศีรษะ “เป็นเรื่องของพระราชวงศ์ผู้ใหญ่กับเหล่าขุนนางหารือกัน”

“แต่พี่ก็มีสิทธิ์ได้ขึ้นครองบัลลังก์”

“เราอย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องนี้กันเลย” ยาคุปตัดบท

“ถ้าคนเหล่านั้นยกผู้อื่นขึ้นเป็นสุลต่านแทนท่านพ่อ พี่จะทำประการใด” น้องชายไม่คลายกังวล

“พี่ยังไม่รู้เหมือนกัน” เด็กหนุ่มเงียบไปนิดหนึ่ง “ทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของอัลเลาะห์”

“แต่หากมีใครเสนอคนอื่นขึ้นมาแข่งขันกับพี่ ข้าจะไม่ยินยอมเป็นอันขาด” อาฟซานกล่าวด้วยท่าทางเอาเรื่อง

ชายวัยกลางคนร่างกายค่อมแคระ ซึ่งนั่งจิบกาแฟตุรกีอยู่บนพื้นในห้องแคบ ๆ ที่รอบห้องเต็มไปด้วยหนังสือภาษาอารบิก ด้วยท่าทางที่เหมือนจะรอคอยอะไรบางอย่าง เงยหน้าขึ้นช้า ๆ เมื่อผ้าม่านที่กั้นห้องถูกแหวกออก และร่างของชายฉกรรจ์ในเสื้อคลุมยาวสีดำคลุมศีรษะด้วยผ้าสีเดียวกัน และใช้ชายผ้าปิดบัง

ใบหน้าของตน ก้าวเข้ามาข้างในห้อง

“ข้านึกแล้วว่าท่านจะต้องมาหาข้า” เจ้าของบ้านทักทายด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความรู้สึกใด ๆ

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าย่อมจะรู้ว่าที่ข้ามาวันนี้เพราะเหตุใด”

ชายร่างค่อมแคระพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้

“แต่เจ้าจะไม่นั่งลงก่อนหรือ”

“ข้ามีเวลาไม่มาก” ผู้ที่ปกปิดใบหน้าตอบห้วน ๆ

“อย่างเจ้าแล้ว การสังหารคนคนหนึ่งย่อมไม่ต้องใช้เวลามากมายเท่าไรหรอก” ถ้อยคำนั้นทั้งยกย่องและประชดประชันอยู่ในที

“มูร์ฝ้า เจ้าก็รู้ว่าจริง ๆ แล้วข้ามิได้ต้องการทำอะไรเจ้าเลยแม้แต่น้อย”

“แต่เจ้าก็กำลังจะลงมือกับข้าในอีกไม่กี่ลมหายใจข้างหน้าแล้ว” มูร์ฝ้าคลึงถ้วยกาแฟใบเล็กในมือ

“ข้าทำตามหน้าที่” ชายในชุดดำลดมือลงกุมด้ามมีดพกที่เหน็บไว้ที่เอว “เจ้าก็รู้ว่าลูกผู้ชายไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับหน้าที่”

“ข้าเข้าใจ” อีกฝ่ายผงกศีรษะ “ถ้าเช่นนั้นก็ลงมือทำหน้าที่ของเจ้าเถิด”

ก่อนที่มีดเล่มนั้นจะถูกกระชากออกจากฝัก เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็พรวดพราดเข้ามา

“อาจารย์รีบหนีไป” เด็กหนุ่มออกคำสั่งพร้อมกับโถมเข้ากอดรัดชายในชุดดำไว้

“ยาคุป” มูร์ฝ้าอุทานอย่างคาดไม่ถึงและร้องบอกศิษย์ “เจ้าต่างหากที่สมควรจะต้องรีบหนีไป”

“ข้าจะจัดการไอ้วายร้ายนี่เอง” ยาคุปพูดพร้อมกับพยายามกดร่างของคู่ต่อสู้ลงกับพื้นด้วยวิชามวยปล้ำ

“เจ้าไม่มีทางต่อสู้กับมันได้หรอก” ชายร่างค่อมแคระซึ่งแต่แรกยอมจำนนต่อความตาย เผ่นผลุงขึ้นไปคว้าแจกันทองเหลืองใบใหญ่และกรากเข้าฟาด

ลงบนศีรษะของชายในชุดดำโดยแรง ยังผลให้ชายผู้นั้นหน้าคะมำลงกับพื้น

“เราต้องไปจากที่นี่กันเดี๋ยวนี้” มูร์ฝ้าฉุดข้อมือเด็กหนุ่ม

“เราจะไปไหนกัน” ยาคุปถามอย่างงุนงง

“ไปให้ไกลที่สุดที่จะไกลได้” ชายร่างค่อมแคระพูดอย่างร้อนรน “ไปให้พ้นจากอัลยาซูลาห์”

3

ชายร่างค่อมแคระครึ่งวิ่งครึ่งกระโจนนำหน้าเด็กหนุ่มออกทางด้านหลังของที่พัก ลัดเลาะไปตามซอกซอยแคบ ๆ ซับซ้อนสับสน ที่สองฟากเป็นตึกเก่า ๆ ชั้นเดียวซึ่งปลูกสร้างอย่างง่าย ๆ รูปทรงคล้าย ๆ กัน ตัวตึกแทบทั้งหมดฉาบทาด้วยน้ำปูนขาวซึ่งหม่นมอด้วยกาลเวลา หน้าต่างติดซี่กรงเหล็กขึ้นสนิม ระหว่างตึกสองฝั่งระเกะระกะด้วยราวเหล็กซึ่งตากผ้าผืนใหญ่น้อยกีดขวางเส้นทางรวมทั้งผู้คนที่เดินไปมาอยู่ขวักไขว่

“เข้าไปในนี้ก่อน” ผู้ที่วิ่งนำหน้าหันมาร้องบอก ก่อนจะผลุบหายไปในร้านขายเครื่องทองเหลืองทางขวามือ

“เฮ้ย” เจ้าของร้านร่างอ้วนใหญ่ที่กำลังตีถาดใบใหญ่อยู่เอะอะขึ้นด้วยความตกใจ “พวกเจ้าพรวดพราดเข้ามาทำไม”

“ข้าไม่มีเวลาอธิบาย” มูร์ฝ้าโยนเหรียญเงินเหรียญหนึ่งลงบนถาด “ให้เงินของข้าพูดแทนก็แล้วกัน”

นายช่างทองเหลืองตะครุบเหรียญไว้แทบจะทันทีที่ตกลง และเสียงของเหรียญที่กระทบกับถาดดังกังวานนั้นแทนคำพูดได้จริง ๆ

“เจ้าต้องการอะไร” ชายหนุ่มร่างอ้วนใหญ่เปลี่ยนเสียง

“หาที่หลบซ่อนให้ข้าสองคนจนถึงราตรีนี้”

เจ้าของร้านเหลือบตาขึ้นมองชายร่างค่อมแคระและเด็กหนุ่มที่ยืนหลบอยู่ในมุมที่มืดทึม

“ได้สิ” ดวงตาของมันหรี่ลงและชี้มือไปทางด้านข้าง “ในห้องเก็บของมีห้องลับอยู่ใต้พื้น เจ้าสองคนซ่อนตัวอยู่ที่นั่นได้ ข้ารับรองว่าเจ้าจะปลอดภัยไม่ต่างจากพวกหนูที่ชุกหัวอยู่ในรูกลางทะเลทราย”

“ขอบใจ” มูร์ฝ้าพยักหน้า ชายพิการกระโดดผ่านเครื่องทองเหลืองที่วางระเกะระกะอยู่บนพื้นไปยังห้องดังกล่าว และสำรวจคร่าว ๆ ก่อนหันมากระเดาะปากเรียกลูกศิษย์ให้ตามเข้าไป

“แท้จริงมันผู้นี้เป็นใคร” ยาคุปกระซิบถามเมื่ออยู่กันตามลำพัง “แล้วเราจะไว้ใจมันได้อย่างไร”

“เจ้าอยู่แต่ในวัง ไม่เรียนรู้โลกภายนอก” ผู้เป็นอาจารย์ตอบด้วยน้ำเสียงระดับเดียวกัน “ในโลกนี้มีคนมากมายที่ตีสองหน้า หรือมีชีวิตอยู่ทั้งในดินแดนแห่งความมืดและความสว่าง อย่างเช่นคนผู้นี้ คนทั่วไปอาจเห็นว่ามันเป็นเพียงนายช่างทองเหลืองที่ขยันขันแข็งและซื่อสัตย์สุจริต ทั้ง ๆ ที่ในอีกมุมหนึ่งของมันคือหัวขโมยและคนปลิ้นปล้อนสับปลับ”

มูร์ฝ้าปรายตาไปข้างนอกห้อง

“และไม่ว่าจะในดินแดนแห่งความมืดหรือความสว่าง เจ้าก็ไม่สามารถไว้ใจมันหรือใครได้ทั้งสิ้น”

เด็กหนุ่มระบายลมหายใจหนัก ๆ

“แต่อาจารย์ยังไม่ได้ตอบข้าเลยว่า คนที่จะสังหารท่านเป็นใคร และเหตุใดท่านจึงทำท่าเหมือนจะยินยอมให้มันสังหารท่านโดยไม่คิดที่จะดิ้นรนต่อสู้แม้แต่น้อย”

“ข้าเชื่อว่าทุกชีวิตและสรรพสิ่งในโลกล้วนถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้กฎอันมิสามารถบ่ายเบี่ยงขัดขืนได้” ชายร่างค่อมแคระกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“หากเมื่อสักครู่เป็นช่วงเวลาสุดท้ายในชีวิตของข้า ข้าก็สมควรที่จะน้อมรับความตายโดยดุษณี”

“ถ้าเช่นนั้น เหตุใดอาจารย์จึงเอาแจกันตีหัวมัน” ยาคุปย้อนถามด้วยความประหลาดใจ

“นั่นเป็นเพราะเมื่อเจ้าเข้ามาช่วยข้า ก็แสดงว่าวันนี้ยังมิใช่วันตายของข้า”

“อาจารย์ช่างมีความคิดที่แปลกประหลาด” ศิษย์หนุ่มส่ายศีรษะ “แล้วอาจารย์รู้หรือไม่ว่ามันผู้นั้นเป็นใคร และเหตุใดจึงคิดจะลงมือกับท่าน”

“ข้าไม่รู้” มูร์ฝ่าปฏิเสธไม่เต็มเสียง “บางครั้งคนเราก็สามารถทำร้ายผู้อื่นได้โดยมิต้องมีเหตุผลใด ๆ”

เด็กหนุ่มเงียบไป แม้สีหน้าจะยังคงความเคลือบแคลงอยู่ก็ตาม

“เราลงไปซ่อนตัวในห้องลับกันเถอะ” ชายค่อมพูดพร้อมกับเดินตรงไปเลิกพรมเก่า ๆ ตรงมุมห้อง และงัดพื้นไม้ซึ่งเจาะเป็นช่องกว้างพอให้คนลอดลงไปได้ที่ซ่อนอยู่ใต้พรม

“เจ้าลงไปก่อน” มูร์ฝ่าร้องบอก

เด็กหนุ่มหย่อนตัวลงไปในช่องมืดทึมอย่างว่าง่าย แต่พลันที่เท้าสัมผัสกับพื้นข้างล่าง ร่างของเด็กหนุ่มก็สัมผัสกับท่อนไม้ที่ระดมเข้าใส่อย่างไม่ยั้งมือก่อนที่เขาจะตั้งตัวติดและต่อสู้กลับไปจนสามารถรัดตัวผู้จู่โจมเอาไว้ได้ในวงแขนด้วยวิชามวยปล้ำ

“ปล่อยข้า” คนที่ตกเป็นเบี้ยล่างส่งเสียงและดิ้นรนเป็นพัลวัน และน้ำเสียงนั้นเองที่ทำให้ยาคุปคลายวงแขนที่กอดรัดออกอย่างคิดไม่ถึง

“ที่แท้เจ้าเป็นสตรี” เด็กหนุ่มหลุดปาก พลางกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อปรับม่านตาให้เข้ากับความมืดในห้องลับ

“แล้วเจ้าเป็นใคร” อีกฝ่ายถามอย่างไม่พอใจ

“เขาเป็นหลานชายของข้าเอง” มูร์ฝ่าที่ตามลงมารีบร้องบอก “เราสองคนลุงหลาน อาศัยหลบซ่อนอยู่ที่นี่เพียงแค่ชั่วหมดเวลากลางวันของวันนี้เท่านั้น”

“เจ้าเป็นใคร” ยาคุปถามขึ้นบ้าง

“ข้าก็อาศัยหลบซ่อนอยู่เพียงแค่วันนี้เช่นกัน” หล่อนตอบห้วน ๆ “ถึงแม้จะอยู่ในที่เดียวกัน แต่พวกเจ้าก็อยู่ส่วนพวกเจ้า ข้าก็จะอยู่ส่วนข้า ไม่จำเป็นจะต้องทำความรู้จักกัน”

“เรื่องนั้นก็แล้วแต่เจ้า” เด็กหนุ่มไม่ติดใจ “แต่ทำไมเจ้าถึงอยู่ในความมืด ข้าจะจุดคบให้ดีหรือไม่”

“ไม่ต้อง” หล่อนปฏิเสธ “เราอยู่กันมืด ๆ เช่นนี้ดีแล้ว”

“ตามแต่ใจนางก็แล้วกัน” มูร์ฝ้าตัดบทและฉุดมือลูกศิษย์ไปนั่งที่มุมหนึ่ง

“ทำไมอาจารย์ถึงคิดจะไปจากอัลยาซูลาห์” ยาคุปเบนความสนใจกลับมายังเรื่องเดิมพลางยกมือลูบเนื้อตัวที่ถูกทุบตีเมื่อครู่

“เจ้ายังไม่จำเป็นต้องรู้ในตอนนี้หรอก” อาจารย์ปฏิเสธอยู่ในที

“แล้วทำไมท่านถึงต้องการให้ข้าไปจากอัลยาซูลาห์ด้วย”

“ไว้วันหนึ่งข้าจะบอกเจ้า” ชายร่างค่อมแคระบอกเบา ๆ “แต่วันนี้ขอให้เจ้าทำตามที่ข้าพูด โดยไม่ต้องซักถามอะไรทั้งสิ้น”

“แต่วันนี้เป็นวันที่สำคัญอย่างยิ่งแก่ข้าและอัลยาซูลาห์” เด็กหนุ่มห้วง “เป็นวันที่ข้าสูญเสียพ่อ และเป็นวันที่อัลยาซูลาห์จะมีสุลต่านองค์ใหม่”

“แท้จริงในโลกนี้ไม่มีวันไหนที่มีความสำคัญมากกว่ากันหรอก” อีกฝ่ายไม่สนใจ “วันที่เจ้าคิดว่าสำคัญ แต่คนอื่นอาจคิดเห็นตรงกันข้ามกับเจ้าก็ได้ มนุษย์เราต่างก็ยึดถือตัวเองเป็นหลัก และตีความเข้าข้างตัวเองเสมอ”

“เจ้าช่างกล่าวได้ดีแท้ ๆ” สตรีที่เงี่ยหูฟังอยู่อีกด้านหนึ่งตบมือชมเชย

“นี่ไม่ใช่เรื่องของเจ้า” ยาคุปเอ็ด “และเจ้าก็ไม่ควรแอบฟังผู้อื่นพูดคุยกัน”

“ข้าไม่ได้แอบฟัง” หล่อนตอบโต้ “เป็นแต่พวกเจ้าส่งเสียงให้ข้าได้ยินเอง”

“เจ้าเถียงข้าง ๆ คู ๆ” เด็กหนุ่มส่งเสียงดัง

“เอาน่า” มูร์ฝ่ากดบ่าลูกศิษย์ไว้ “ต่อล้อต่อเถียงกันไปก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดกับใคร”

“เจ้าพูดถูกต้องแล้ว” ฝ่ายหญิงมีน้ำเสียงแสดงความพอใจ

“เราอย่าเพิ่งพูดอะไรกันตอนนี้เลย” ชายร่างค่อมแคระกระซิบ

“แต่อาจารย์ ผู้ใดจะเป็นสุลต่านองค์ใหม่” ยาคุปยังห่วงกังวล

“เรื่องนั้นเจ้าไม่ต้องห่วงใย” ผู้พูดนิ่งไปนิดหนึ่ง “เพราะถึงอย่างไรสุลต่านองค์ใหม่ก็ไม่ใช่เจ้าอย่างแน่นอน”

“อาจารย์...” เด็กหนุ่มนิ่งงัน

“อย่างที่ข้าบอกแล้ว” อาจารย์ถอนใจลึกๆ “วันที่เจ้าคิดว่าสำคัญต่อเจ้า แต่คนอื่นเขาอาจจะคิดตรงกันข้ามกับเจ้าก็ได้ และเพราะเหตุนี้เจ้าถึงสมควรที่จะไปให้ไกลจากอัลยาซูลาห์มากที่สุดเท่าที่จะไกลได้”

อาฟซานที่เดินกลับไปกลับมาในห้องพัก หยุดอยู่กับที่เมื่อประตูห้องถูกเปิดออก และร่างของนายทหารองครักษ์นายหนึ่งก้าวเข้ามา

“เจอพี่ชายข้าไหม” เด็กหนุ่มถามอย่างร้อนใจ

“ไม่พระเจ้าข้า” นายทหารส่นศีรษะ “ข้าพระองค์ส่งคนออกเที่ยวตามหาทั้งในวังและที่ต่างๆ แต่ไม่ได้วี่แววเจ้าชายยาคุปเลยแม้แต่น้อย”

“คนทั้งคนจะหายไปเฉยๆ ได้ยังไง” อาฟซานระเบิดเสียง “บางทีพี่ชายข้าอาจไปหาฟาติมะ เจ้าไปสอบถามที่วังท่านอาหรือยัง”

“ข้าพระองค์ไปมาด้วยตัวเอง” นายทหารตอบด้วยท่าทางที่สงบนิ่ง “คนขององค์หญิงฟาติมะยืนยันว่า วันนี้เจ้าชายยาคุปมิได้เสด็จไปที่วังแห่งนั้นเลย”

“ถ้าเช่นนั้นมีสถานที่ใดที่พี่ชายข้าจะไปอีก” เด็กหนุ่มเดินมาหยุดยืนเบื้องหน้า “เจ้าออกไปตามหาพี่ยาคุปอีกที หาให้ทั่วทั้งเมืองและทุกตรอกซอกซอย ถ้าหากไม่ได้ข่าวอะไรเพิ่มเติม เจ้าไม่ต้องกลับมาให้ข้าเห็นหน้าอีกเป็นอันขาด”

“พระเจ้าข้า” นายทหารองครักษ์รับคำและหันหลังเดินกลับออกไปจากห้องนั้นอย่างรู้จักอารมณ์ของเจ้าชายน้อยเป็นอย่างดี

“อีกนานเพียงไรกว่าจะถึงรัตติกาล”

ยาคุปซึ่งนั่งชันเข่าอยู่ถามขึ้นด้วยความรู้สึกอึดอัดที่ต้องทนอยู่ในห้องแคบ ๆ ที่มืดทึบและอับอู้มาหลายชั่วโมง

“คงเหลืออีกไม่กี่ชั่วโมงหรอก” มูร์ฝ้าตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ชายพิการหมอบนิ่งอยู่กับพื้นจนดูคล้ายหนูใหญ่ตัวหนึ่ง นาน ๆ จึงจะกลอกดวงตากลมโตไปมา

“เจ้าจะเร่งโมงยามไปถึงไหน” ดรุณีที่นั่งพิงผนังอีกด้านหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างรำคาญ “ยังไงเสียพระอาทิตย์ก็ไม่มีทางที่จะค้างฟ้าไปได้หรอก”

“ข้าไม่ได้พูดกับเจ้า” เด็กหนุ่มโพล่งออกไป

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรพูดให้ข้าได้ยิน”

“คนอย่างเจ้าสมควรที่จะเป็นใบ้หรือไม่ก็หูหนวก” ยาคุปขัดเคือง

“เจ้าก็สมควรที่จะถูกลากลิ้นออกมาสับทิ้งเหมือนกัน” หล่อนไม่ลดละ

“อีกไม่ช้าพอถึงยามราตรี เราก็ต่างจะจากกันไปอยู่แล้ว” ชายค่อมห้ามปรามอย่างอ่อนใจ “ต่างฝ่ายต่างสงบปากคำและอำลากันด้วยดีย่อมจะดีกว่าพกความขุ่นข้องหมองใจติดไปด้วย”

“ข้าไม่ใช่คนที่เริ่มเรื่องก่อน” ฝ่ายหญิงปึงใส่ “เจ้าสมควรจะดุด่าหลานชายของเจ้าต่างหาก”

“ถ้าไม่เห็นว่าเจ้าเป็นหญิง ข้าคงจะหักคอเจ้าเสียแล้ว” ยาคุปขบเขี้ยว

“ถ้าเจ้าคิดว่าข้าจะนั่งเป็นตุ๊กตาไม้ให้เจ้าหักคอเล่นง่าย ๆ ก็ลองเข้ามาดู” หล่อนท้าทาย

“พอทีเถอะ” มูร์ฝ้าเอ็ดอึงอย่างเหลืออด “หากเจ้าทั้งสองอยากต่อยตีกันก็เชิญขึ้นไปต่อสู้กันข้างบน ให้ทหารหลวงมาลากคอไปเข้าตะรางเสียทั้งคู่”

ถ้อยคำของผู้สูงวัยส่งผลให้ฝ่ายหญิงยุติปากคำลงได้ในทันที ขณะที่เด็กหนุ่มกำหมัดแน่นเพื่อระงับโทสะของตนเอง

อาฟซานที่จมอยู่ที่เก้าอี้นวมตัวใหญ่ในห้องรับแขกมาตั้งแต่บ่ายเพื่อรอคอยข่าวคราวของพี่ชาย เงยหน้าขึ้นช้า ๆ เมื่อร่างผอมสูงจนแลดูเก้งก้างปรากฏตัวขึ้นเงียบ ๆ ดวงตาแข็งทื่อเหมือนคนที่ปราศจากความรู้สึกใด ๆ ทอดจับอยู่ที่ใบหน้าของเด็กหนุ่ม ก่อนก้าวโหย่ง ๆ มาหา

"โยคาน" อาฟซานร้องทัก "เจ้ามีข่าวอะไรมาแจ้งแก่ข้าใช่ไหม"

ชายร่างผอมสูงเพียงผงกศีรษะแทนคำตอบรับ

"เจ้าเจอพี่ชายข้าแล้วอย่างนั้นหรือ" ท่าทางของเด็กหนุ่มเปลี่ยนจากเชื่องซึมเป็นลิงโลด

โยคานส่ายหน้าปฏิเสธ

"ถ้าเช่นนั้นเจ้ามีข่าวคราวอันใด" น้ำเสียงนั้นเนือยลงแทบจะทันที

"อัลยาซูลาห์มีสุลต่านองค์ใหม่แล้ว" โยคานบอกด้วยท่าทีที่เฉยเมย

"จริงหรือ" ดวงตาของอาฟซานเปล่งประกายเริงร่าก่อนจะสลดลง "แต่เรายังหาตัวพี่ยาคุปไม่เจอเลย"

"สุลต่านองค์ใหม่ไม่ใช่เจ้าชายยาคุป" ผู้ส่งข่าวก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

"ถ้าเช่นนั้นเป็นผู้ใด" น้ำเสียงของเด็กหนุ่มทั้งผิดหวังและขุ่นเคือง

โยคานเงยหน้าขึ้นเผชิญสายตาที่เขม้นมองอยู่

"ที่ประชุมราชวงศ์และขุนนางมีมติเป็นเอกฉันท์ให้เจ้าชายฮัสซันขึ้นครองราชย์เป็นสุลต่านองค์ใหม่ของอัลยาซูลาห์"

4

เสียงกระทุ้งไม้กระดานที่ปิดช่องทางลงสู่ห้องลับเป็นสัญญาณว่าทิวาวารได้สิ้นสุดลง และเวลาที่คนทั้งสามซึ่งซุกซ่อนตัวในห้องนั้นรอคอยอยู่ได้มาถึงแล้ว

“ในที่สุดเราก็ได้ออกไปจากที่นี่เสียที” ยาคุปเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ค่อยคลายความอึดอัดลง “นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้ารู้สึกว่ากลางวันช่างยาวนานเสียเหลือเกิน”

“แต่ปกติเจ้าก็ชมชอบกลางคืนมากกว่ากลางวันอยู่แล้วมิใช่หรือ” มูร์ฝ้าถามขณะที่เหยียดร่างขึ้น

“ข้าเพียงแต่ชื่นชมพระจันทร์” เด็กหนุ่มบอกพร้อมกับขยับเท้าไปยังช่องที่ถูกเปิดออก แต่ดรุณีที่อยู่ใกล้กว่าชิงก้าวมาตัดหน้า

“ข้ามาอยู่ที่นี่ก่อน ดังนั้นสมควรที่จะออกไปเป็นคนแรก”

“ทำไมเจ้าถึงชอบเอาชนะคะคาน” ยาคุปส่ายหน้า “กะอีแค่ไม่กี่อึดใจเท่านั้น ใครจะออกไปก่อนหรือหลังก็ไม่น่าเป็นปัญหาอะไรเลย”

“ข้าเรียกร้องความถูกต้อง” หล่อนยืนกรานพร้อมกับดึงชายผ้าคลุมศีรษะขึ้นปิดบังใบหน้า “เจ้าเป็นลูกผู้ชาย หากละเลยความถูกต้องก็จะไม่มีศักดิ์ศรี

หลงเหลืออีกต่อไป"

"กะอีแค่เรื่องเล็กน้อยแค่ใครจะออกก่อนออกหลังเท่านี้ เจ้ากลับกล่าวอ้างเสียใหญ่โต" เด็กหนุ่มหัวเราะอย่างนึกขันและทำท่าเหมือนจะแกล้งยินยอม

"ให้นางไปก่อนเถอะ" ชายค่อมแคระบอกกล่าว

"แต่ทำไมเราจึงต้องเป็นฝ่ายยอมให้นางทำอะไรตามใจชอบอยู่ฝ่ายเดียว" ศิษย์หนุ่มฮึดฮัด

"เมื่อสักครู่เจ้าเป็นคนพูดเองว่า ใครจะออกไปก่อนหรือหลังก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร" ผู้เป็นอาจารย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ "ดังนั้นเราย่อมสามารถรอคอยเวลาแค่ไม่กี่อึดใจได้"

"ลุงของเจ้าพูดจาได้ถูกต้อง" หล่อนรีบรับรองและเหนี่ยวเชือกที่ถูกหย่อนลงมา โหนตัวขึ้นจากช่องทางลับ ตามด้วยเสียงหัวเราะอย่างเบิกบานที่เอาชนะเด็กหนุ่มได้อีกครั้งหนึ่ง

"นางไปแล้ว" ยาคุปที่ตามขึ้นมาติด ๆ ชกกำปั้นกับฝ่ามือของตัวเองด้วยความขัดเคือง เมื่อไม่สามารถคว้าตัวหรือดูหน้าหล่อนได้ทัน

"ไปแล้วก็ดี" ชายร่างค่อมแคระที่เพิ่งขึ้นมาถึงไม่ติดใจ "อย่างน้อยเจ้าก็จะได้หายรำคาญจิตใจเสียที"

"แต่ข้าอยากรู้ว่านางเป็นใคร เหตุใดจึงมาหลบซ่อนอยู่ในสถานที่เช่นนี้ด้วย"

"หากนางต้องการเปิดเผยตัวเองก็คงแจ้งให้เรารู้แต่แรกแล้ว" มูร์ฝ้ามองไปรอบ ๆ ร้านขายเครื่องทองเหลืองซึ่งมืดมัวและเงียบเชียบปราศจากเสียงทุบตีถาดหรือเครื่องตกแต่งอื่น ๆ เช่นเมื่อตอนกลางวัน "เมื่อนางไม่ต้องการให้เรารู้จักนาง ก็ไม่สมควรเก็บเรื่องของนางมาให้รกสมองเปล่า ๆ"

"คนเราสามารถพบกันโดยไม่รู้จักกัน และจากกันโดยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ใดได้ด้วยหรือ" เด็กหนุ่มยังกังขา

"ถมไป" ผู้เป็นอาจารย์พูดพร้อมกับครึ่งวิ่งครึ่งกระโดดนำหน้าไป "และ

ถ้าเจ้าไม่อยากให้คนรู้จักเจ้ามาพบโดยไม่ยอมให้เราจากไปไหนอีกเลยตลอดชีวิต เจ้าก็ต้องรีบออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้”

“ใครที่หาญจะมากักกันข้า” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงทระนง

“ไว้วันหนึ่งเจ้าจะรู้เอง” มูร์ฝ้าเร่งฝีเท้าโดยไม่ยอมตอบคำถามประโยคนั้น

เสียงเอะอะที่ดังขึ้นข้างนอกทำให้ฮัสซันที่เดินออกจากห้องทำละหมาดมาตามระเบียงที่ทอดยาวรอบชั้นสองของตำหนักขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ กรมวังที่ตามมาด้วยรีบชะโงกหน้าร้องถามทหารที่ยืนบนลานเบื้องล่าง

“เกิดอะไรขึ้น ผู้ใดบังอาจส่งเสียงในวังสุลต่านยามค่ำคืนเช่นนี้ รู้หรือไม่ว่าโทษของมันถึงขั้นถูกโบยตีจนตาย”

“ข้าเอง อาฟซาน” เสียงอ้อแอ้ดังสวนขึ้น “หากเจ้ากล้าโบยตีข้า ก็อย่ามัวแต่เห่าหอนอยู่ข้างบน จงกระโจนลงมาหาข้าได้เลย”

“เจ้าชายอาฟซานพระเจ้าข้า” กรมวังผู้เฒ่าหันมาบอก

“บอกทหารให้ปล่อยมันขึ้นมา ข้าจะไปรอที่ห้องรับแขก” ฮัสซันสั่งพร้อมกับทำท่าจะออกเดินต่อ

“แต่เจ้าชายกำลังเมา ข้าเกรงว่าอาจจะพูดจาหรือกระทำการไม่สมควรขึ้นได้” กรมวังท้วงติง

“ถ้าอาฟซานทำเช่นนั้น ในฐานะอา ข้าก็มีสิทธิ์ที่จะดุด่าว่ากล่าวมันได้” อีกฝ่ายไม่ปรารมภ์ “หรือถ้ามันหนักข้อมากนัก ในฐานะสุลต่านข้าก็ย่อมจะมีอำนาจสั่งลงโทษมันโดยไม่มีผู้ใดจะมาติฉิน”

“พระองค์รับสั่งชอบแล้ว” ผู้เฒ่ารับคำและเดินกลับไปร้องสั่งทหารตามคำบัญชา

ยาคุปยืนหลบอยู่ในมุมมืดใต้ชายคาตัวตึกเก่า ๆ ขณะที่มูร์ฝ้าเจรจากับนายกองคาราวานที่เตรียมตัวจะออกเดินทางฝ่าความมืดของทะเลทรายยามราตรี

เด็กหนุ่มมองย้อนกลับไปทางทิศอันเป็นที่ตั้งของวัง และอดถามตัวเองไม่ได้ว่าป่านนี้อาฟซานจะเป็นเช่นไร เพราะนอกจากบิดาซึ่งเพิ่งจะเสียชีวิตไปแล้ว เขาก็มีน้องชายเพียงคนเดียวที่เป็นทั้งญาติและเพื่อนที่ใกล้ชิดสนิทสนม ถึงแม้ว่าบางครั้งอาจจะรั้นหรือเอาแต่ใจตัวอยู่บ้าง แต่ยาคุปก็มั่นใจว่าแท้จริงแล้วอาฟซานก็รักและผูกพันกับเขาอยู่ไม่น้อย

“ได้การแล้ว” ชายร่างค่อมแคระร้องบอกเมื่อกลับมายังที่ที่เด็กหนุ่มยืนหลบมุมอยู่ “กองคาราวานจะไปซาวาห์ ข้าได้จ่ายเงินเป็นค่าจ้างให้มันพาเราเดินทางไปกับพวกมันด้วย”

“ทำไมเราถึงต้องไปไกลถึงที่นั่นด้วย” ยาคุปมองดูอาจารย์ด้วยสายตาฉงน “ข้าได้ยินว่าจากอัลยาซูลาห์ กว่าจะถึงซาวาห์ใช้เวลาแรมเดือน และระหว่างทางยังแร้นแค้นและทุรกันดารแสนสาหัส”

“เพราะเหตุนั้น ข้าถึงเลือกที่จะไปที่นั่น” ชายค่อมแคระกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคง “ข้าเชื่อว่าไม่มีใครคิดว่าเราจะไปไกลถึงซาวาห์ และถึงรู้ก็คงยากที่จะติดตามไปได้ทันท่วงที”

“ข้าเบื่อจะฟังอาจารย์พูดถึงศัตรูที่ข้าไม่รู้ไม่เห็นเต็มทีแล้ว” เด็กหนุ่มเบนสายตาไปทางกองคาราวานที่กำลังชุลมุนทั้งอูฐ คน และการขนถ่ายสินค้า

“ข้ายินยอมให้เจ้าเบื่อหน่ายดีกว่าที่จะทนเห็นเจ้าเป็นอันตราย” มูร์ฝ้าเน้นเสียง

“ถ้าไปถึงซาวาห์แล้ว เราจะอยู่จะกินยังไง” ยาคุประบายลมหายใจ “อาจารย์จะให้ข้าขอทานชาวบ้านเลี้ยงชีวิตอย่างนั้นหรือ”

“ถึงแม้ว่ายามนี้เราจะตกอับ แต่ข้าก็เชื่อว่าเราคงจะไม่อับจนถึงขนาดนั้นแน่ อย่างน้อยที่สุดเจ้าก็มีวิชาติดตัวมิใช่น้อย หาใช่คนสิ้นไร้ไม้ตอก”

“กว่าขบวนคาราวานจะเริ่มเดินทางก็คงจะกินเวลาอีกพอสมควร” เด็กหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง “ข้าคิดจะลอบไปหาอาฟซานสักครู่ ดีกว่าจะจากกันไปโดยมิได้ล่ำลาเช่นนี้”

“เวลานี้เจ้าสมควรเป็นห่วงตัวเองยิ่งกว่าผู้อื่น” อาจารย์ไม่เห็นด้วย “ผู้ที่ตกอยู่ในอันตรายตอนนี้คือเจ้า หาใช่อาฟซานไม่”

“ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะมีอะไรที่ลับลมคมในยิ่งกว่าที่ข้าคิด”

“นี่ก็ไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะคิดอะไรเหมือนกัน” ชายค่อมตัดบท “และจริง ๆ แล้ว นี่เป็นเวลาที่เราสมควรหาอะไรใส่ปากใส่ท้องมากกว่า”

“ก็ได้” เด็กหนุ่มรับคำอย่างแกน ๆ และก้าวออกจากมุมมืด เดินตามอาจารย์ไปยังกระโจมสองสามหลังที่ตามไฟเรือง ๆ อยู่ใกล้กองคาราวาน

“ขอชีสเกบับ สลัดหัวหอมใหญ่ให้ข้า และรามาซุนให้หลานชายของข้า” มูร์ฝ้าปีนขึ้นไปนั่งบนม้ายาวและร้องสั่งคนขายที่กำลังหมุนแกนเหล็กซึ่งพอกเนื้อแกะเป็นก้อนใหญ่บนเตาร้อนระอุ “แล้วเอาเหล้ามาดื่มแก้หนาวด้วย”

“พระอาทิตย์เพิ่งจะตกดิน เจ้าก็รู้สึกหนาวแล้วหรือ” คนขายเย้าขณะที่หยิบขวดซึ่งบรรจุเหล้าสีขาวใสราวตาตั๊กแตนเทลงถ้วยใบเล็กสองใบ

“ความร้อนหนาวเป็นเรื่องของแต่ละคน” ชายค่อมแคระโต้เถียงอย่างนึกสนุก และยกถ้วยขึ้น พลางพยักหน้าเป็นเชิงชวนให้ยาคุปดื่มตาม

“ที่แท้นี่เป็นเหล้าหรือน้ำเปล่า” มูร์ฝ้าปั้นสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อวางถ้วยเปล่าลง “เหตุใดไม่เร่งรินมาให้ข้ากับหลานชายพิสูจน์อีก”

เหล้าขาวถูกรินเติมลงในถ้วยทั้งสองใบครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งยาคุปหมดสติหน้าคว่ำลงกับโต๊ะ

“อาหารได้แล้ว” คนขายวางจานลง “แต่หลานชายเจ้าเมามายจนสิ้นสติไปแล้ว ผู้ใดจะกินรามาซุนของมัน”

“เจ้าไงล่ะ” ชายร่างค่อมแคระพูดพลางดึงไถ้หนังที่คาดไว้ที่เอวออกมา และเทเหรียญเงินลงบนมือ ก่อนหยิบเหรียญเล็ก ๆ เหรียญหนึ่งส่งให้คนขายแกะย่าง “รวมทั้งชีสเกบับของข้าด้วย และข้าจะมีรางวัลให้กับใครก็ตามที่ช่วยแบกหลานชายข้าไปส่งที่กองคาราวาน

ฮัสซันซึ่งยืนอยู่กลางห้องเอ่ยขึ้น เมื่อเด็กหนุ่มเดินโซเซเข้ามาหยุดมองดูผู้เป็นอาด้วยสายตาขุ่นเคือง

“เจ้ามีเรื่องอะไรสำคัญหรือถึงได้รีบร้อนมาหาอาแบบนี้”

“มี” อาฟซานตอบห้วน ๆ “ข้าอยากจะรู้ว่า จริงหรือไม่ที่ท่านอาขึ้นเป็นสุลต่านแทนพ่อข้า”

“จริง” ฮัสซันพยักหน้า

“ทำไม” หลานชายถามเสียงดัง “ทำไมท่านอาถึงช่วงชิงอัลยาซูลาห์ไปจากพี่ชายข้า

“นี่เป็นมติของที่ประชุมราชวงศ์และขุนนาง” ผู้เป็นอาก้าวเข้ามาหา “ถ้าเจ้าอยากรู้เหตุผลก็ควรไปซักถามเอาจากคนพวกนั้น”

“แต่ท่านอาก็ไม่ได้ปฏิเสธ” เด็กหนุ่มถอยหลังไปก้าวหนึ่ง แสงไฟจากโคมเจียระไนช่อใหญ่สาดให้เห็นสีหน้าที่เคร่งเครียดและเอาจริงเอาจัง

“ที่อายอมรับเป็นสุลต่านก็เพราะเห็นแก่ความสงบสุขของอัลยาซูลาห์ เจ้าก็รู้ว่าแว่นแคว้นต่าง ๆ ที่อยู่รายรอบล้วนแล้วแต่หาโอกาสจะเล่นงานเราอยู่เสมอ ดังนั้นอาจึงไม่ต้องการจะเห็นอัลยาซูลาห์ระส่ำระสายอันจะเป็นผลร้ายแก่บ้านเมืองและชาวเมือง”

“ที่ท่านอาพูดเช่นนี้ หมายความว่ายาคุปไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะปกครองบ้านเมืองอย่างนั้นหรือ”

“ข้าไม่ได้พูดถึงยาคุป” ฮัสซันหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหลานชาย “ทั้งหมดนี้เป็นมติของที่ประชุม และความห่วงใยของอาที่มีต่ออัลยาซูลาห์”

“มันไม่ต่างกันหรอกว่าท่านอาจะพูดหรือไม่ได้พูดออกมา” เด็กหนุ่มหัวเราะใส่หน้า “เพราะยังไงท่านอาก็ได้เป็นสุลต่านอยู่ดี”

“แล้วที่เจ้าพูดมาทั้งหมดนี่ เป็นความคิดจากสมองของเจ้าเอง หรือผู้ใดปั่นหัวให้เจ้ามาพูดแทน” ผู้เป็นอาย้อนถามอย่างเย้ยหยัน

“ถ้า ‘ผู้ใด’ ที่ท่านอาพูดหมายความถึงยาคุปละก็ ข้าตอบท่านได้เลยว่าพี่ชายข้าไม่ได้พูดหรือยุ่งเกี่ยวอะไรด้วยทั้งสิ้น”

“ถ้าเช่นนั้นยาคุปพูดถึงเรื่องนี้ว่ากระไร”

“บางทีท่านอาอาจจะรู้คำตอบนี้ดีกว่าข้า” อาฟซานจ้องมองสุลต่านองค์ใหม่

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” ฮัสซันถลึงตา

“ก็หมายความว่าพี่ชายข้าหายไปจากวังตั้งแต่ตอนสาย จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้ร่องรอยใด ๆ ทั้งสิ้น” เด็กหนุ่มเม้มริมฝีปาก ก่อนหลุดคำพูดประโยคถัดมาด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ “บางทีการหายไปของยาคุปอาจเกี่ยวพันกับการที่ท่านอาขึ้นครองราชย์ก็ได้”

5

“เจ้าพูดเช่นนี้ รู้หรือไม่ว่ามีโทษทัณฑ์ประการใด”

ผู้เป็นอาตะคอกถาม

“ข้ารู้” หลานชายผงกศีรษะ “แต่เกิดเป็นลูกผู้ชายทั้งทีไยต้องกังวลกับการพูดความจริงด้วย หากต้องมุดหัวกลัวตายแล้วพูดอะไรเพื่อเอาตัวรอดไปวัน ๆ ก็เสียชาติเกิดเปล่า ๆ”

สุลต่านถอนพระทัย ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“อาเองก็เป็นลูกผู้ชายเช่นเดียวกับเจ้า ดังนั้นอาก็จะพูดตามความเป็นจริงว่า อาเพิ่งจะรู้เรื่องที่ยาคุปหายไปก็จากเจ้าเดี๋ยวนี้เองเหมือนกัน และอาจะสั่งให้ทหารออกค้นหายาคุปเดี๋ยวนี้”

“ท่านอาคิดว่าการกระทำเช่นนั้นจะทำให้คนทั่วไปเชื่อว่าท่านอาไม่ได้เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของพี่ชายข้าอย่างนั้นหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“อาคงห้ามความคิดของคนอื่นหรือแม้แต่ของเจ้าเองไม่ได้” ฮัสซันยกมือขึ้นลูบเครา “แต่อัลเลาะห์ย่อมรู้ดีว่าอาเป็นเช่นที่เจ้าคิดหรือไม่”

“เอาละ” อาฟซานระบายลมหายใจ “ถ้าท่านอาสามารถนำตัวยาคุปกลับมาได้ ข้าจะยินยอมเชื่อว่าท่านอาไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

“ข้ารับประกันว่า ถ้ายาคุปยังอยู่ในอัลยาซูลาห์ ข้าจะนำตัวมันกลับมาได้อย่างแน่นอน”

“ข้าจะรอดูว่าท่านอาจะทำได้อย่างที่พูดหรือไม่” เด็กหนุ่มปรามาสอยู่ในที

“แล้วเจ้าจะได้เห็นเอง” สุลต่านกล่าวอย่างมั่นใจ

ขบวนอูฐของกองคาราวานเคลื่อนตัวไปตามแนวสันทรายกลางแสงจันทร์ที่เรืองรอง ราวภาพแรเงาอันงดงาม เสียงกระพรวนที่คออูฐสอดรับกับเสียงลมทะเลทรายประดุจเสียงดนตรีอันไพเราะ แต่ดูเหมือนว่าชายร่างค่อมแคระที่อยู่บนหลังอูฐท้ายขบวนจะไม่มีแก่ใจชื่นชมความงามและความไพเราะเพราะพริ้งใด ๆ แต่ทำท่าเหมือนอยากจะให้ฝูงอูฐเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น จนคนที่ขี่อูฐตามหลังมาอดที่จะส่งเสียงถามด้วยความสงสัยไม่ได้

“เจ้าจะรีบร้อนไปไหนกัน อย่างไรกองคาราวานก็ไม่มีทางที่จะเดินทางเร็วกว่านี้ได้หรอก”

“พวกเจ้ามัวอืดอาดยืดยาดเช่นนี้ถึงได้ไม่ทันกินและค้าขายสู้ผู้อื่นมิได้” มูร์ฝ้าเอ่ยด้วยความหงุดหงิด

“เจ้าขี้บ่นเป็นหมีขอทานข้างถนนไปได้” อีกฝ่ายยั่วเย้า “จะยังไงพวกข้าก็เดินทางในทะเลทรายนี้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว”

“แล้วเจ้าไม่คิดบ้างหรือว่าหากเร่งการเดินทางให้เร็วขึ้น บางทีพวกเจ้าอาจเดินทางได้มากครั้งขึ้นก็ได้”

“นี่อาจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เจ้าเดินทางไกลเช่นนี้” ชาวคาราวานพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน “ในตอนนี้ขอให้เจ้ารักษาตัวให้ดีและเดินทางให้ตลอดรอดฝั่งก่อนจะดีกว่า”

“เรื่องบางเรื่องพวกเจ้าอาจจะพบเห็นอย่างจำเจจนกลายเป็นความเคยชินและคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นถูกต้องดีเยี่ยมแล้ว ทั้ง ๆ ที่อาจจะมีวิธีที่ดีกว่าก็ได้” มูร์ฝ้าโต้แย้ง

“ดูเจ้าช่างพอใจในการสั่งสอนคนอื่นเสียจริง ๆ” คู่สนทนาไม่สนใจในคำพูดและชะลออูฐถอยไปรั้งท้ายขบวน ในจังหวะเดียวกันกับที่ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนในชุดดำที่ซุ่มอยู่ในความมืดปรากฏกายขึ้นดักหน้ากองคาราวาน

“สลามมาเลกุม” นายกองคาราวานชราผู้ผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชนนำอูฐก้าวออกไปเผชิญหน้า “พวกเจ้าเป็นใคร และต้องการอะไร”

“เราคือออสมานแห่งรามาดาน” ชายหนุ่มที่ขี่ม้าตัวใหญ่สีขาวปลอดกล่าวด้วยเสียงทรงอำนาจ

“เจ้าชายออสมาน” นายกองคาราวานก้มศีรษะลง “ไม่ทราบว่ามีพระประสงค์สิ่งใดในขบวนคาราวานของข้าพระองค์”

“ข้าตามหาคนคนหนึ่ง” เจ้าชายหนุ่มรับสั่ง “ขอเพียงให้ข้าค้นหามันในกองคาราวานเจ้าเท่านั้น แล้วข้าจะปล่อยให้เจ้านำขบวนผ่านไปโดยสันติ”

“คนที่พระองค์ประสงค์จะค้นหาเป็นผู้ใด”

“ข้าจำเป็นต้องบอกเจ้าด้วยหรือ” ออสมานย้อนถาม

“ถ้าเป็นในรามาดานของพระองค์คงไม่ต้อง” ผู้เฒ่าโต้ตอบอย่างสงบ “แต่นี่เป็นทะเลทรายซึ่งทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเดินทางขึ้นล่องได้โดยเสรี และในกองคาราวานก็มีกฎเกณฑ์เพื่อปกครองดูแลความเรียบร้อย หากพระองค์ต้องการตัวบุคคลใด ก็ต้องแจ้งชื่อของมันผู้นั้นให้ข้าทราบก่อน หากมันอยู่ในกองคาราวานของข้าจริง และมีเหตุผลอันสมควร ข้าจึงจะส่งมอบมันแก่พระองค์”

“เจ้าบังอาจขัดขวางเจ้าชายออสมานเชียวหรือ” ชายในชุดดำคนหนึ่งถลันม้าเข้ามาหา

“ข้ามิได้ขัดขวาง แต่ทุกสิ่งล้วนมีกฎเกณฑ์ หากเจ้าชายทรงละเมิดกฎของชาวคาราวานเสียแล้ว ต่อไปภายหน้าย่อมจะถูกติฉินได้”

“อย่างไรก็ตาม เจ้าสมควรให้เกียรติพระองค์” อีกฝ่ายฮึดฮัด

“ยูซุป” เจ้าชายหนุ่มโบกพระหัตถ์ห้ามปราม

“แต่พระองค์...” ยูซุปทักท้วง

“ข้าจะรักษากฎของกองคาราวาน”

“พระองค์รับสั่งได้ถูกต้อง” นายกองคาราวานค้อมศีรษะ “ขอพระองค์แจ้งชื่อคนที่ต้องการตัวมาเถิด”

“ไนล์” นายทหารคนสนิทออกนามแทน

“ไนล์” ผู้เฒ่าทวนคำ ก่อนหันไปทางลูกน้องที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

“อาลิ เรามีคนชื่อนี้ในกองคาราวานหรือไม่”

“ไม่มี” อาลิปฏิเสธ “ทั้งคนในกองคาราวานและผู้อาศัยเดินทางไปด้วยไม่มีชื่อนี้อย่างแน่นอน”

“หากมันใช้ชื่อปลอมล่ะ” ยูซุปกระซากเสียงถาม

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ท่านก็ต้องหาให้ได้ว่ามันใช้ชื่อปลอมว่ากระไรแล้วแจ้งข้ามา” ผู้เฒ่ายกมือลูบเคราสีขาวยาวสยาย

“จะไม่ง่ายกว่าหรือถ้าให้ข้าค้นกองคาราวานของเจ้า” ยูซุปถามต่ออย่างไม่พอใจ

“ช่างเถอะ” ออสมานสั่นพระพักตร์ “เมื่อพวกมันบอกว่าไม่มีก็แล้วไปเถิด”

“แต่ว่า...” นายทหารยังลังเล

“บางทีนางอาจจะเดินทางกับคาราวานขบวนอื่นก็ได้” เจ้าชายรับสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นชา ก่อนส่งสัญญาณให้เหล่าทหาร และกระตุ้นบังเหียนนำม้าพุ่งทะยานหายไปในความมืด

“นาง” อาลิสบตากับนายกองคาราวาน “หมายความว่า...”

“เป็นเช่นที่เจ้าคิด” ผู้เฒ่าพยักหน้า “คนที่เจ้าชายออสมานตามหาเป็นผู้หญิง”

“แต่คนที่เดินทางมากับกองคาราวานของเราไม่มีผู้หญิงหรือคนที่ชื่อไนล์อย่างแน่นอน”

“ถ้าเป็นเจ้า หากคิดจะหลบหนี เจ้ายังจะแสดงตัวเป็นหญิงและใช้ชื่อจริง

ในการเดินทางเช่นนั้นหรือ”

อาลิสั่นศีรษะ และเอ่ยถามต่อ

“ท่านจะให้ข้าค้นหานางหรือไม่”

“ไม่” นายกองคาราวานส่ายหน้า “ข้าไม่ใช่คนที่ต้องการตัวนาง ถ้านางใช้ชื่อปลอมก็หมายความว่านางคงต้องมีเหตุผลที่ทำเช่นนั้น และไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าที่แท้แล้วนางเป็นใคร และเจ้าเองก็สมควรจะลืมเรื่องราวที่ได้ยินเมื่อครู่ให้หมดสิ้น”

“ข้าจะทำตามที่ท่านสั่ง” อาลิรับคำและหันไปโบกมือให้กองคาราวานเคลื่อนขบวนต่อไป

โยคานวางร่างที่เมามายจนไม่ได้สติของอาฟซานลงบนเตียงใหญ่ และทอดสายตาดูด้วยความเวทนา ก่อนหันไปทางมหาดเล็กที่ยืนรีรออยู่

“พวกเจ้าดูแลเจ้าชายอาฟซานให้ดี อย่าให้ดื่มสุรามากนัก และก็อย่าให้ไปวุ่นวายข้างนอกอีก”

“ที่ทรงดื่มสุรามากวันนี้เพราะทรงห่วงใยเจ้าชายยาคุบ” หัวหน้ามหาดเล็กกล่าว “และอีกอย่าง ทรงเสียพระทัยเรื่องสุลต่านองค์ใหม่”

“แล้วการดื่มสุรามันช่วยให้หายห่วงใยหรือคลายความเสียใจได้อย่างนั้นหรือ” โยคานย้อนถาม “หากพวกเจ้าจงรักภักดีต่อเจ้าชายก็ไม่ควรจะตามใจเรื่องเช่นนี้อีก”

“แต่พวกข้าไม่กล้าขัดพระทัย” หัวหน้ามหาดเล็กตอบตามตรง “ท่านก็รู้ดีว่าเจ้าชายทรงโทโสร้ายเพียงไร”

“ถ้าเช่นนั้น เมื่อใดที่เจ้าชายเรียกหาสุรา เจ้าจงทูลว่า ข้า โยคาน ไม่ยินยอมอนุญาตให้เจ้าชายดื่ม”

“ท่านอาจจะทูลอย่างไรก็ได้ แต่พวกข้าไม่มีใครกล้าจะทูลเช่นนั้นแน่” ผู้ได้รับคำสั่งมีท่าทางหวาดหวั่น

“ถ้าเช่นนั้นคืนนี้ข้าจะอยู่ที่หน้าห้องบรรทม” โยคานตัดบท “หากอาฟซานเรียกหาสุรา เจ้าจงออกไปตามข้า”

“เป็นความคิดที่ดียิ่ง” หัวหน้ามหาดเล็กรีบรับคำและมองตามร่างสูงโย่งในชุดสีดำที่ก้าวเดินออกไปจากห้อง พร้อมกับถอนใจด้วยความโล่งอก

ฝูงอูฐหลบเข้าสู่เงื้อมผาของภูเขาทรายเมื่อแสงแดดยามสายทวีความรุนแรงขึ้น คนขี่ต่างก็ลงจากหลังของสัตว์พาหนะ และปลดสัมภาระที่อยู่บนหลังของนาวาแห่งทะเลทรายลงเพื่อให้มันได้พักผ่อน ชาวคาราวานต่างก็รู้หน้าที่ของแต่ละคนเป็นอย่างดี บางคนก็ดูแลอูฐ บางคนก็กางกระโจมหรือกั้นผ้าเพื่อบังแดด ขณะที่บางคนตระเตรียมอาหารมื้อเช้า

“นี่ข้าอยู่ที่ไหน” ยาคุปที่เพิ่งโงหัวขึ้นจากพื้นทรายที่ปูลาดด้วยพรมเก่า ๆ ถามด้วยเสียงแหบแห้งและมองไปรอบ ๆ ตัว แต่เส้นและแสงที่เต้นระยิบจากภาพที่มองเห็นทำให้ต้องรีบหลับตาลงอีกครั้ง

“เราอยู่ในกองคาราวาน” เสียงที่คุ้นหูให้คำตอบ “ตอนนี้เราหยุดพักหลังจากผ่านการเดินทางคืนแรก”

“แต่ข้าจำเรื่องราวอะไรไม่ได้เลย” เด็กหนุ่มยกกำปั้นขึ้นทุบต้นคอของตนเองราวจะเรียกคืนความทรงจำ

“เมื่อคืนเจ้าเมามาย” อีกฝ่ายตอบสั้น ๆ “ตอนนี้สร่างแล้วก็ดี เดี๋ยวข้าจะไปนำน้ำและอาหารมาให้”

“ข้าน่ะหรือเมามาย” ยาคุปถามเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง “อาจารย์เป็นคนสอนข้าเองว่า เวลาที่ดื่มสุราให้ตั้งสติกว่ายามปกติเป็นสิบเท่า ดังนั้นข้าจึงไม่เคยเมาสุราแม้แต่ครั้งเดียว”

“บางครั้งก็อาจมีอะไรที่อยู่นอกเหนือคำสอนของข้า” มูร์ฝ้าตอบเลี่ยง ๆ “ดังนั้นเมื่อดื่มสุราครั้งต่อไป เจ้าควรจะเพิ่มการตั้งสติเป็นร้อยหรือห้าร้อยเท่า”

“ข้าคงจะจดจำคำสอนของท่านอย่างแม่นยำทีเดียว” ศิษย์หนุ่มสะบัด

ศีรษะแรง ๆ ก่อนล้มตัวลงนอนอีกครั้งอย่างไร้เรี่ยวแรง

"ต่อไปข้าเองก็สมควรต้องตั้งสติให้ดีกว่านี้เหมือนกัน" ชายค่อมแคระพึมพำกับตัวเองขณะที่ผละจากยาคุปมา "อย่างน้อยก็ควรจะทดสอบก่อนว่าไอ้ยาเบื่อเมาที่แอบใส่ลงในถ้วยสุราของคนอื่นนั้นแท้จริงมันมีฤทธิ์ร้ายแรงขนาดไหน"

6

“เอาสุรามาให้ข้าที”

อาฟซานร้องหาแทบจะทันทีที่ลืมตาขึ้นมาด้วยความอ่อนระโหย และระเบิดเสียงด้วยความโกรธเมื่อไม่มีใครตอบสนองคำสั่ง

“พวกเจ้าไม่ได้ยินที่ข้าสั่งหรืออย่างไร”

“ข้าพระองค์คิดว่า...” หัวหน้ามหาดเล็กอึกอัก

“เจ้าไม่ต้องคิด แค่รีบไปเอาสุรามาเท่านั้น”

“ท่านดื่มมามากพอแล้ว” โยคานที่ผลักประตูเข้ามากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“โยคาน” เจ้าชายหนุ่มนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนถามด้วยเสียงดัง “เจ้าถือสิทธิ์อะไรจะมาห้ามปรามข้า”

“ข้าอาจจะไม่มีสิทธิ์ แต่ก็มีหน้าที่ตามที่สุลต่านองค์ก่อนมอบหมายให้ดูแลพวกท่านสองพี่น้อง”

“หน้าที่ในการปล่อยให้พี่ชายของข้าหายไปโดยไม่มีร่องรอย และหน้าที่ในการขัดคำสั่งข้าอย่างนั้นหรือ”

“ท่านจะพูดอย่างไรก็ตามแต่ใจของท่าน” ชายร่างสูงไม่ปรารมภ์ “แต่ข้า

สามารถรับรองได้ว่า ตราบที่ข้ายังอยู่ที่นี่ ท่านจะไม่มีโอกาสลิ้มรสสุราแม้แต่หยดเดียว”

“บังอาจ” อาฟซานตวาดลั่น และเบนสายตาไปทางมหาดเล็ก “พวกเจ้าลากมันออกไปจากวังข้าเดี๋ยวนี้”

“มหาดเล็กเหล่านี้ล้วนภักดีต่อท่าน” โยคานทอดสายตาอยู่ที่ใบหน้าของเด็กหนุ่ม “ดังนั้น พวกมันล้วนปรารถนาที่จะเห็นท่านพ้นจากสภาพเมามาย”

“หมายความว่าพวกเจ้าคบคิดกันกระด้างกระเดื่องต่อข้าอย่างนั้นหรือ”

“หามิได้พระเจ้าข้า” หัวหน้ามหาดเล็กปากคอสั่น “เป็นแต่พวกข้าพระองค์ห่วงใยพระองค์ เวลานี้สิ้นสุลต่านแล้ว เจ้าชายยาคุปก็ไม่ทราบว่าไปอยู่เสียที่ใด เหลืออยู่แต่พระองค์เพียงองค์เดียว ถ้าพระองค์เป็นอะไรไปอีกคน พวกข้าพระองค์ก็คงจะขาดที่พึ่งพิง”

อาซานนิ่งขึงอย่างได้คิด อารมณ์ขุ่นมัวเมื่อครู่ดูจะค่อยผ่อนคลายลง

“ท่านคงจะเข้าใจเจตนาดีของข้า และความจงรักภักดีที่พวกมันมีต่อท่านบ้างแล้ว” โยคานเอ่ยขึ้น “และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็หมดหน้าที่ของข้าในวันนี้แล้ว”

“เจ้าอยู่ก่อน” เจ้าชายหนุ่มรับสั่ง “และเข้ามาอยู่ในวังกับข้าสักพัก”

“ลำพังแค่เรื่องเลิกดื่มสุรา ท่านไม่จำเป็นต้องพึ่งพาข้าถึงเพียงนั้น”

“ไม่ใช่แค่เรื่องนั้น” อาฟซานโบกมือไล่มหาดเล็ก

รอจนทุกคนออกไปจากห้องแล้ว โยคานจึงเดินเข้ามาใกล้แท่นบรรทมและเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ท่านมีเรื่องกังวลใดอยู่ในใจ”

เด็กหนุ่มถอนหายใจลึก ๆ ก่อนหลุดปากด้วยเสียงที่แผ่วลง

“ข้าไม่วางใจท่านอาฮัสซัน”

“เหตุใดท่านถึงไม่ไว้ใจสุลต่าน”

“ข้าคิดว่าท่านอาอยู่เบื้องหลังการหายไปของพี่ชายข้า”

“แต่เมื่อคืนท่านก็บอกกับข้าว่า สุลต่านรับปากจะตามหายาคุปจนพบ”

“ก็แค่รับปากเท่านั้น” อาฟซานส่ายหน้า “จริง ๆ แล้วท่านอาอาจทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคำพูดก็ได้”

“ท่านหมายความว่า...” ดวงตาที่เฉยเมยของชายร่างผอมสูงหรี่ลง

“ถูกต้อง” เจ้าชายหนุ่มพยักหน้า “ข้าหมายความว่า ท่านอาอาจจะส่งคนไปลอบสังหารยาคุปมากกว่าจะนำตัวกลับมา”

“ทำไมท่านถึงคิดเช่นนั้น”

“เพราะสุลต่านคนต่อไปของอัลยาซูลาห์ที่ท่านพ่อตั้งพระทัยเอาไว้คือยาคุป ไม่ใช่ท่านอาฮัสซัน” อาฟซานเน้นเสียง

“แต่พระราชวงศ์และขุนนางผู้ใหญ่ล้วนพร้อมใจกันถวายราชสมบัติแก่สุลต่านฮัสซัน” โยคานแย้ง

“ข้าเชื่อว่าถ้าท่านพ่อยังอยู่ เรื่องราวเช่นนี้ย่อมไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน” เจ้าชายน้อยกล่าวอย่างมั่นใจ

“แต่เวลานี้บิดาของท่านหาชีวิตไม่แล้ว” โยคานเพ่งสายตาดูผู้อ่อนวัยกว่า “ดังนั้นท่านไม่สมควรแม้แต่จะคิดถึงเรื่องนี้อีกต่อไป”

อาฟซานประสานสายตากับผู้พูด ก่อนสะบัดหน้าไปทางอื่นและขบกรามแน่นโดยไม่พูดอะไรต่อ

นายกองคาราวานผู้เฒ่านั่งอยู่บนพรมผืนใหญ่ในกระโจมที่เปิดด้านหน้าโล่งกว้าง ดวงตาที่ฝ้าฟางไปตามวัยเขม้นมองออกไปภายนอก ที่เหล่าคนเดินทางพักผ่อนและทำกิจกรรมต่าง ๆ กันตามอัธยาศัย

“ท่านนายกองต้องการอะไรอีกหรือไม่” อาลิที่นั่งขัดสมาธิอยู่ใกล้ ๆ ถามด้วยความห่วงใย

“ข้าไม่ต้องการอะไร นอกจากเฝ้าคอยเวลาที่จะออกเดินทางต่อไปเท่านั้น” ชายชรายกมือขึ้นลูบเคราสีขาวสะอาดช้า ๆ

“ตะวันเพิ่งจะตรงศีรษะ ยังอีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเคลื่อนคาราวาน”

อาลิแย้งอย่างเกรงใจ

“แต่หน้าที่ของนายกองคาราวานประการหนึ่ง คือเฝ้าคอยดูแลทุก ๆ คนที่เดินทางมา เหมือนสุนัขเฝ้าฝูงแกะ และต้องเตรียมตัวให้พร้อมอยู่ตลอดเวลา เหมือนนกเหยี่ยวที่บินอยู่บนท้องฟ้าซึ่งพร้อมจะถาลงโฉบเหยื่อที่อยู่เบื้องล่างได้อย่างทันทีทันใด”

“ท่านพูดเช่นนี้และทำเช่นนี้มานับสิบปีแล้ว” ลูกน้องผู้ใกล้ชิดเอ่ยต่อ “และทุกคนก็รู้ดีว่าพวกมันจะปลอดภัยเสมอเมื่ออยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลของท่าน”

“ที่เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่ากระไร” นายกองผู้เฒ่าเบนสายตากลับมา

“ข้าเพียงแต่คิดว่า ท่านสมควรลดหย่อนผ่อนปรนภาระหน้าที่ของท่านลงบ้าง...”

“ถ้าทำเช่นนั้นข้าก็คงเป็นเพียงสุนัขเลี้ยงแกะแก่ ๆ ที่ไร้ค่า หรือเหยี่ยวชราที่รอเวลาจะร่วงลงสู่พื้นทรายเพื่อเป็นเหยื่อของหมาในหรือแร้งกา” ชายชราระบายลมหายใจที่ผ่าวร้อน

“ทุกคราวที่เดินทาง ท่านมักจะเรียกประชุมพ่อค้าและคนที่ร่วมขบวนมาด้วยในเช้าวันแรกของการเดินทาง” อาลิเปลี่ยนเรื่อง “ครั้งนี้ไม่ทราบว่าท่านจะให้ข้าเรียกพวกมันมาประชุมเลยหรือไม่”

“ครั้งนี้ข้าคิดจะเปลี่ยนวิธีพบปะพวกมันเสียใหม่” นายกองคาราวานกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ท่านคิดจะเปลี่ยนแปลงเป็นเช่นใด”

“ข้าจะเรียกพวกมันมาพบทีละสองคน”

“เหตุใดท่านถึงเสียเวลากับพวกมันมากมายกว่าเดิม และเหตุใดถึงเป็นสองคน แทนที่จะเป็นทีละคนหรือไม่ก็มากกว่านั้น” อีกฝ่ายถามด้วยความแปลกใจ

“จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ทำให้คิดว่าข้าสมควรที่จะรู้จักพวกมันให้

ละเอียดลออขึ้นกว่าการเดินทางครั้งก่อน ๆ แต่ขณะเดียวกัน หากมีสตรีปะปนปลอมแปลงมาอย่างที่เจ้าชายออสมานกล่าวอ้าง การอยู่กันเพียงลำพังสองต่อสองย่อมอาจจะเกิดข้อครหาถึงนางและข้าได้ในภายหลัง ดังนั้นจึงต้องมีบุคคลที่สามอยู่เป็นพยานยืนยันด้วย"

"ท่านนายกองหลักแหลมและรอบคอบยิ่ง" ลูกน้องชมด้วยความนิยมเลื่อมใส

"เจ้าไปทำสลากรายชื่อพวกพ่อค้าและคนที่อาศัยเดินทางทุกคนมาให้ครบถ้วน หลังจากนั้นข้าจะจับชื่อพวกมันขึ้นมาเป็นคู่ ๆ"

อาลิก้มศีรษะรับคำสั่ง และลุกเดินออกไปจากกระโจมหลังนั้น

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่รั้งบังเหียนม้าสีขาวปลอดให้หยุดลงตรงดอนทราย และหันไปทางผู้ที่ขี่ม้าเคียงข้าง

"เราจะพักกันที่นี่ก่อน ยูซุป เจ้าจัดคนผลัดกันลาดตระเวนระยะใกล้ด้วย"

"ข้าพระองค์คิดว่า นอกจากขบวนคาราวานเมื่อคืนแล้ว คงไม่มีขบวนใด ๆ ผ่านมาอีก" ยูซุปเสนอความคิดเห็น "ที่จริงหากพระองค์ยืนยันที่จะค้นหาเจ้าหญิง นายกองคาราวานผู้เฒ่าก็คงไม่มีปัญญาที่จะต่อสู้ขัดขวางพระองค์ได้"

"เจ้าคิดว่าจากจุดที่เราอยู่ในตอนนี้ ม้าของเราสามารถไล่ตามขบวนคาราวานได้ทันท่วงทีหรือไม่"

"กองทหารม้าของรามาดานมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือทั่วท้องทะเลทราย ต่อให้พวกมันล่วงหน้าไปอีกหนึ่งราตรี ข้าพระองค์ก็เชื่อว่าเราสามารถติดตามมันได้ทันอย่างแน่นอน"

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะเป็นกังวลด้วยเหตุใด" ออสมานเชิดคางขึ้น ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยมนั้นแสดงถึงทั้งความเป็นนักสู้ที่กล้าหาญและทระนงองอาจอย่างชัดเจน "และอีกอย่าง หากไนล์หลบซ่อนอยู่ในกองคาราวานจริง คนที่สมควรเป็นกังวลยิ่งกว่าข้าคือนายกองคาราวานชราผู้นั้น"

“ข้าพระองค์ยังไม่เข้าใจที่รับสั่ง” ยูซุปสั่นศีรษะ

“คนเลวตายเพราะความเลว แต่คนดีก็มักจะตายเพราะความดี” เจ้าชายหนุ่มเพ่งมองไปข้างหน้า “นายกองคาราวานอับดุลลาห์เป็นผู้รักษาสัจจะและยึดมั่นในความถูกต้องเที่ยงธรรม หากมันลั่นวาจากับข้าว่าไนล์มิได้อยู่ในกองคาราวานของมัน แล้วหากพบเจอนางภายหลัง เจ้าคิดว่าตาเฒ่าจะมีความสุขสบายดีอยู่กระนั้นหรือ และเพื่อรักษาสัจวาจากับคำนึงถึงความปลอดภัยของชาวกองคาราวาน เจ้าคิดว่ามันจะพาไนล์ไปกับมันต่อหรือปล่อยนางไว้กลางทะเลทราย”

“ข้าพระองค์ยังคิดไม่ออก” นายทหารคนสนิทสารภาพ

“เราปล่อยให้ตาเฒ่าอับดุลลาห์ขบคิดปัญหานี้แทนเราก็แล้วกัน” ออสมานยิ้มในหน้า “คนชั่วยุ่งยากใจที่จะทำความดี ส่วนคนดีก็ยุ่งยากใจที่จะทำความชั่ว ดังนั้นตอนนี้ข้าเชื่อว่าอับดุลลาห์กำลังพบกับความยุ่งยากใจครั้งสำคัญในชีวิต รอให้มันคิดแก้ไขปัญหานี้ไม่ออกแล้วเราค่อยย้อนไปหามันอีกครั้ง ถึงตอนนั้นข้าว่าบางทีมันจะเป็นฝ่ายรีบส่งตัวไนล์ให้แก่เราด้วยซ้ำไป”

“ข้าพระองค์จะไปจัดทหารออกลาดตระเวน” ยูซุปทูลด้วยสีหน้าแช่มชื่น

“ให้ทหารที่เหลือพักม้าและพักผ่อนให้เต็มที่” เจ้าชายหนุ่มกล่าวต่อ “บางทีคืนนี้พวกมันอาจจะต้องควบม้ากันทั้งคืน”

7

ยาคุปเดินกุมศีรษะที่ยังไม่คลายจากอาการมึนงงดีนัก เข้าไปในกระโจมใหญ่ที่ขึงกางอยู่กลางลานทราย ลมจากทิศใต้พัดชายผ้าปากกระโจมซึ่งเปิดกว้างและปะทะผนังกระโจมด้านในเกิดเสียงดังผึง ๆ แต่นายกองคาราวานชราดูเหมือนจะไม่ใส่ใจกับกระแสลม แสงแดดที่แผดจ้าอยู่ภายนอก หรือความร้อนระอุของเม็ดทราย สายตาของผู้เฒ่าทอดจับอยู่ที่ร่างของเด็กหนุ่มที่ทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ ร่างบอบบางในชุดดำ คลุมศีรษะด้วยผ้าสีเดียวกันมิดชิด ซึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“สลามมาเลกุม” ยาคุปเอ่ยคำอำนวยพร

“มาเลกุมสลาม” ชายชรากล่าวตอบ “เจ้าคือยาคุปใช่หรือไม่”

“ข้าคือยาคุป” เด็กหนุ่มรับคำ

“เจ้าเป็นบุตรของผู้ใด”

“ข้าเป็นบุตรของสุลต่าน”

คำตอบของเด็กหนุ่มทำให้ผู้ที่นั่งอยู่เคียงข้างยกมือขึ้นปิดปากและหัวเราะขบขัน

“ข้าพูดอะไรชวนหัวนักหรือ” ยาคุปหันไปถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“เปล่า” อีกฝ่ายตอบด้วยเสียงสูงแหลมคล้ายเสียงสตรี “เพียงแต่หากพ่อของเจ้าเป็นสุลต่าน เจ้าก็คงเป็นเจ้าชายองค์หนึ่ง”

“ข้าเป็นเจ้าชายแล้วจะทำไม” เด็กหนุ่มกำหมัดแน่น

“พอทีเถอะ” อับดุลลาห์ห้ามปราม “ตกลงว่าเจ้าคือยาคุป บุตรสุลต่านใช่หรือไม่”

“ก็ได้” ยาคุปตอบห้วน ๆ “เรียกข้าว่ายาคุป บุตรสุลต่านก็ได้”

“แล้วเจ้าล่ะ” นายกองคาราวานเบนสายตามาทางอีกคนหนึ่ง

“ราชิค” ผู้ถูกถามตอบห้วน ๆ “ราชิค บุตรกาหลิบก็แล้วกัน”

“เจ้าจงใจล้อเลียนข้าเล่น” เด็กหนุ่มคำรามด้วยความขุ่นเคือง “ข้าสัญญาว่าจะหักกระดูกเจ้าอย่างแน่นอน”

“เจ้าคิดว่าเจ้ามีความสามารถทางมวยปล้ำอยู่คนเดียวอย่างนั้นหรือ” อีกฝ่ายยั่วเย้า

“ถูกต้อง” เด็กหนุ่มรับคำ “และข้าจะทำให้เจ้าจดจำฝีมือมวยปล้ำของข้าไปตลอดชีวิตทีเดียว”

“ข้ายังไม่อยากเห็นฝีมือมวยปล้ำของพวกเจ้า” ชายชราตัดบท “ตอนนี้ข้าอยากจะรู้เพียงว่า พวกเจ้าจะเดินทางไปซาวาห์ด้วยเหตุผลใด”

“แม่ข้าเป็นชาวซาวาห์ ข้าคิดจะไปเยี่ยมเยียนญาติฝ่ายแม่” ผู้อยู่ในชุดดำชิงตอบ

“แล้วเจ้าล่ะ” นายกองคาราวานเอ่ยถามเด็กหนุ่ม

“ข้าติดตามอาจารย์ เอ้ย ลุงของข้ามา”

“หมายความว่าเจ้าเองมิได้ตั้งใจที่จะไปซาวาห์กระนั้นหรือ” ผู้สูงวัยถาม

“ใจจริงแล้วข้ามิได้อยากไปไหนทั้งนั้น” ยาคุปตอบตามตรง

“เจ้าโตจนป่านนี้แล้ว ยังต้องให้คนอื่นกระเตงไปไหนด้วยอีกหรือ” มีเสียงถามเบา ๆ จากคนที่นั่งเคียงข้าง

“ข้าขอสัญญาว่า หากข้ามิสามารถหักกระดูกเจ้าได้ ข้าคงนอนตายตา

ไม่หลับอย่างแน่นอน" ยาคุปขบเขี้ยว

"เอาละ" ชายชราถอนหายใจ "เรื่องของยาคุปเอาไว้เพียงนี้ก่อน แต่สำหรับเจ้า ข้ามีคำถามที่คิดจะสอบถามเจ้าอยู่ข้อหนึ่ง"

"ท่านถามมาได้เลย" คนที่ใช้ชื่อราชิค บุตรกาหลิบกล่าวอย่างองอาจ

"ข้าอยากจะสอบถามว่า เจ้าเคยรู้จักเจ้าชายออสมานหรือไม่"

"ออสมานแห่งรามาดานหรือ" ยาคุปทวนชื่อนั้น

"ถูกต้อง เจ้าชายออสมานแห่งรามาดาน" นายกองผู้เฒ่าพยักหน้า

"ถึงข้าจะเป็นบุตรกาหลิบ แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรู้จักเจ้าชายทุกองค์ในดินแดนทะเลทราย" ราชิคยักไหล่

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าพอจะรู้จักสตรีที่ชื่อไนล์บ้างไหม"

"เหตุใดท่านถึงเกณฑ์ให้รู้จักคนนั้นคนนี้" มันถอนใจอย่างเบื่อหน่ายและผุดลุกขึ้นยืน "หากท่านต้องการเพียงแค่ถามเรื่องราวไร้สาระพวกนี้ ข้าก็คิดว่าข้าไม่สมควรที่จะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์กับท่านอีกต่อไปแล้ว"

"เจ้านั่งลงก่อน" ยาคุปตวาด "ผู้เฒ่ายังพูดมิทันจบ"

"เจ้าเป็นเจ้าบุญนายคุณข้าแต่เมื่อใด ถึงกล้ามาวางอำนาจบาตรใหญ่กับข้า" ราชิคโต้ตอบอย่างไม่เกรงกลัว

"ปล่อยให้มันไปเถอะ" นายกองคาราวานบอกกับเด็กหนุ่ม "ข้าสิ้นเรื่องราวที่จะซักถามมันแล้ว"

"ถ้าเช่นนั้นข้าก็ขอลาก่อน" ราชิคค้อมศีรษะลง "ขอพรของพระเจ้าจงอยู่กับท่าน"

"แต่เจ้ากับข้ายังมีเรื่องที่จะต้องพบกันอีก" ยาคุปจ้องมองดูใบหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมสีดำ

"ข้ายินดีที่จะพบกับเจ้าเสมอ" อีกฝ่ายไม่พรั่นพรึง "แต่หวังว่าเจ้าคงจะไม่ให้ลุงของเจ้ากระเตงเจ้าไปพบข้าหรอกนะ"

ยาคุปกำหมัดแน่น ขณะที่คู่ทะเลาะส่งเสียงหัวเราะอย่างเบิกบานและ

วิ่งถลาออกจากกระโจมอย่างรวดเร็ว

“คนเราล้วนมีนิสัยที่แตกต่างกัน” ผู้เฒ่าอับดุลลาห์เอ่ยด้วยน้ำเสียงปกติ “การจะอยู่ร่วมกับผู้คน เจ้าจำต้องเรียนรู้และเข้าใจนิสัยใจคอของพวกมันก่อน”

“แต่คนบางคนก็ต้องกำราบให้ยำเกรงจึงจะสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้”

“หากเจ้าใช้อำนาจกดขี่คน เจ้าก็ไม่มีวันที่จะถอนมือจากมันได้ เพราะเมื่อใดที่เจ้าเผอเรอหรืออ่อนแอลง เมื่อนั้นมันก็จะลุกขึ้นมาลองดีกับเจ้าใหม่ แต่หากเจ้าอยู่ร่วมกับคนอื่นด้วยความอารี ต่อให้เจ้าปล่อยมือ พวกมันก็ไม่มีวันไปไกลจากเจ้า และถึงเจ้าจะอ่อนแอลง พวกมันก็จะช่วยค้ำจุนให้เจ้าก้าวเดินต่อไป”

“ท่านใช้แต่ความอารีเท่านั้นหรือในการปกครองดูแลลูกน้องในกองคาราวาน” ยาคุปถามด้วยความสงสัย

“เจ้ากินแต่แป้งอีเม็กอย่างเดียวทุกมื้อทุกคราวหรือเปล่า” นายกองคาราวานถาม

“เปล่า” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “คงไม่มีใครกินแผ่นแป้งอบเปล่าๆ ทุกวันแน่”

“การปกครองคนก็เช่นเดียวกับอาหาร” อับดุลลาห์ทอดสายตาดูผู้อ่อนวัยกว่า “แม้จะกินอีเม็กเป็นอาหารหลัก แต่ในสำรับก็ต้องมีเนื้อวัว เนื้อแกะ ผักสด หอมใหญ่ พริกหยวกด้วย...ข้าแม้จะปกครองคนด้วยความอารีเป็นหลัก แต่ก็ต้องมีความเข้มงวดกวดขันและลงโทษทัณฑ์พวกมันตามโทษานุโทษ เมื่อมีการละเมิดกฎเกณฑ์หรือข้อห้ามต่างๆ เพราะมิเช่นนั้นแล้วก็คงมิอาจปกครองคนหมู่มากได้”

“ฟังจากที่ท่านเอ่ยมา การเป็นนายกองคาราวานก็ดูไม่ต่างจากการเป็นพ่อครัวที่เชี่ยวชาญการปรุงอาหารเท่าใดนัก”

“จริงอย่างที่เจ้าว่า” นายกองคาราวานหัวเราะด้วยความพึงพอใจ “ยิ่งดูแลคนมากเท่าไร ก็ยิ่งกลายเป็นพ่อครัวใหญ่ตามไปด้วย”

“ข้าเห็นจะต้องเรียนรู้วิธีการปรุงอาหารจากท่านบ้าง” ยาคุปกล่าวด้วยความสนใจ

“คนเป็นพ่อครัวที่สมบูรณ์จะต้องรู้จักคิดอ่านค้นคว้าหาสูตรพิเศษเฉพาะของตนเอง” ผู้เฒ่าพูดด้วยน้ำเสียงปรานี “ข้าคงจะถ่ายทอดให้เจ้าได้แต่การปรุงอาหารพื้น ๆ เท่านั้น”

เด็กหนุ่มก้มศีรษะน้อมรับความเมตตา และรอจนผู้สูงวัยพยักหน้า จึงลุกเดินออกมาจากกระโจม

“โยคาน”

อาฟซานซึ่งนั่งอยู่บนแท่นในพลับพลาริมสวนดอกไม้ ร้องเรียกผู้ที่ยืนกอดอกอารักขาอยู่ด้านนอก

“เหตุใดวันนี้เจ้าถึงไม่ฝึกซ้อมอาวุธให้ข้าเหมือนเช่นทุกวัน”

“วันนี้ไม่เหมือนวันก่อน ๆ” ชายร่างสูงโย่งตอบสั้น ๆ

“ทำไมเจ้าถึงกล่าวว่าไม่เหมือน” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“เพราะวันก่อน ท่านเป็นบุตรของสุลต่าน จำเป็นต้องศึกษาการต่อสู้เพื่อคุ้มครองตัวเองและสุลต่าน”

“แล้ววันนี้เล่า” อาฟซานถามด้วยความสงสัย

“วันนี้ท่านเป็นเพียงเจ้าชายองค์หนึ่ง การฝึกซ้อมอาวุธจะกลายเป็นผลร้ายให้ถูกสุลต่านองค์ใหม่เพ่งเล็งได้โดยง่าย และกลับจะนำอันตรายมาสู่ตัวของท่านเอง”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะให้เจ้าชายอนาถาอย่างข้าทำอะไร เย็บปักถักร้อยหรือว่าขับร้องร่ายรำ” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มแฝงด้วยความขมขื่น

“ในตอนนี้ท่านสมควรทำอยู่สองอย่าง” โยคานกล่าวต่อ “อย่างแรกคือเก็บตัวศึกษาตำรับตำราต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนวิชาความรู้”

“ท่านพูดเหมือนกับคนค่อมแคระไม่ผิดเพี้ยน”

“สิ่งที่มูร์ฝ้าพูดล้วนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพียงแต่ท่านชมชอบการฝึกซ้อมอาวุธมากกว่าการเรียนหนังสือ”

“เอาละ” เจ้าชายหนุ่มตัดบท “แล้วอย่างที่สองล่ะ”

“อย่างที่สองก็คือ ท่านต้องฝึกฝนการขี่ม้าและอูฐให้คล่องแคล่วขึ้น”

“นี่เจ้าคิดว่าข้ายังมีแก่ใจที่จะขี่ม้าขี่อูฐเล่นอยู่อีกอย่างนั้นหรือ”

“ข้าไม่ได้ให้ท่านขี่ม้าขี่อูฐเล่น” โยคานมองดูผู้อ่อนวัย “แต่เมื่อถึงคราวคับขัน ชีวิตของท่านจะสั้นหรือยาว ขึ้นอยู่กับฝีเท้าม้าและอูฐที่ท่านควบขี่”

“ยังไม่ทันไรเจ้าก็แนะให้ข้าหลบหนีแล้วกระนั้นหรือ” อาฟซานทั้งน้อยใจและเสียใจ “เสียแรงที่เจ้าเคยเป็นถึงยอดนักรบแห่งทะเลทรายตอนเหนือ และเสียแรงที่ท่านพ่อไว้วางใจให้เจ้าดูแลเราสองคนพี่น้อง”

“ข้าสามารถกล่าวอ้างได้ว่าในทะเลทรายแล้วข้าไม่เป็นรองผู้ใด และที่ข้ายินยอมทิ้งทะเลทรายมาก็เพราะเลื่อมใสในน้ำใจของบิดาท่าน ดังนั้น สิ่งที่ท่านกล่าวทั้งสองประการจึงไม่เป็นความจริงแต่ประการใด”

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมเจ้าถึงไม่ต่อสู้เพื่อช่วงชิงราชบัลลังก์คืนมา ทำไมนิ่งเฉยให้ท่านอาฮัสซันชุบมือเปิบไปอย่างง่ายดาย”

“เจ้าชายฮัสซันขึ้นมาเป็นสุลต่านองค์ใหม่ก็ด้วยความเห็นชอบของพระราชวงศ์และเหล่าขุนนาง การต่อต้านฮัสซันก็คือการต่อต้านพระราชวงศ์และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวง ลำพังเราสองคน ไม่มีปัญญาจะไปแข็งขืนหรือสู้รบตบมือกับพวกมันได้”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าจะให้ข้าหดหัวและหมอบราบคาบแก้วกับท่านอาฮัสซันตลอดไปอย่างนั้นหรือ” อาฟซานกระชากเสียงถาม

“คนโง่กับคนฉลาดต่างกันแค่สิ่งเล็ก ๆ สิ่งหนึ่ง” นักรบแห่งทะเลทรายกล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมย “คนโง่จะไม่รู้จักการรอคอยและผลีผลามทำอะไรจนเกิดความเสียหายแก่ตนเองและผู้อื่น แต่คนฉลาดจะอดทนรอคอยจนกว่าเวลาของตัวเองจะมาถึง เพื่อลิ้มรสความสำเร็จอย่างอิ่มเอมและปลอดภัย”

8

ชายร่างค่อมแคระยื่นจานทองเหลืองบุบบี้ที่ใส่อาหารให้เด็กหนุ่มซึ่งนั่งขัดสมาธิเพ่งสายตาไปยังปลายฟ้าที่ดวงอาทิตย์เริ่มลาลับจากสันของเนินทรายที่ห่างไกลออกไป แสงสีส้มเข้มกลืนกับสีของผิวทรายที่หม่นลง ราวกับจะประสานท้องฟ้าและทะเลทรายให้เป็นเนื้อเดียว

“อีกไม่นานก็จะเคลื่อนคาราวานแล้ว ถึงแม้อาหารพวกนี้จะไม่ถูกปาก แต่เจ้าก็สมควรที่จะเก็บมันไว้ในท้อง มากกว่าจะทิ้งเอาไว้ข้างนอก” ผู้สูงวัยเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสดงความห่วงใย

“ใช่ว่าข้าจะรังเกียจอาหารของชาวกองคาราวาน” ยาคุปทอดถอนใจ “แต่ที่ข้ากินอะไรไม่ลงก็เพราะมีเรื่องราวให้ครุ่นคำนึง”

“เรื่องอะไรบ้าง”

“เรื่องแรกคืออาฟซาน เรื่องถัดมาคืออัลยาซูลาห์...”

“ยังมีเรื่องอื่นอีกหรือไม่” ผู้สูงวัยถามต่อ

“มี” เด็กหนุ่มพยักหน้า “แต่ไม่สำคัญเท่ากับสองเรื่องที่ข้าพูดถึง”

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะไม่ถามว่าเรื่องที่เหลือเป็นเรื่องอะไร” มูร์ฝ้าวางจานลง “ส่วนสองเรื่องนั้น ข้าคิดว่าเราพูดจากันมามากแล้ว และข้าก็จะไม่พูดถึงมัน

อีก สำหรับอาหาร ถ้าเจ้าไม่ลงมือกินเสียตอนนี้ เจ้าจะต้องหิ้วท้องไปจนถึงวันพรุ่ง"

"ขอบคุณอาจารย์ที่เป็นห่วง" ผู้เป็นศิษย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ "แต่ถ้าหัวสมองยังว้าวุ่นอยู่เช่นนี้ ข้ายินดีให้ท้องว่างมากกว่า"

"เจ้าช่างมีความคิดที่แปลกประหลาดเสมอ" อาจารย์โคลงศีรษะขณะที่ยาคุปเพ่งสายตาไปเบื้องหน้าจนทั้งฟ้าและทรายกลืนหายไปในความมืด

แสงไฟจากโคมใหญ่กลางห้องเป็นประกายระยิบระยับกับแก้วเจียระไน และสาดกระทบผนังและพื้นหินอ่อนสีชมพู เมื่อประกอบกับเครื่องประดับไม้ที่สลักเสลาละเอียดอ่อน ฉาบทาด้วยสีขาวรงค์ทอง ทำให้วิจิตรงดงามราววิมานเนรมิต หากแต่ดรุณีผู้เป็นเจ้าของห้องดูเหมือนไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะชื่นชมกับความงามที่อยู่รอบตัวแม้แต่น้อย

"หมายความว่าจนป่านนี้ยังไม่มีใครได้ข่าวยาคุปเลยกระนั้นหรือ" หล่อนถามด้วยความไม่พอใจ จนสตรีสองสามคนที่คอยเฝ้ารับใช้ได้แต่ก้มหน้านิ่ง "พวกทหารของท่านพ่อมีตั้งมากมายก่ายกอง ทำไมกับคนคนเดียวถึงไม่สามารถติดตามหาตัวได้"

"พวกทหารก็ออกค้นหากันตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วเพคะ" สตรีที่อายุมากกว่าเพื่อนบอกอย่างระมัดระวังถ้อยคำ "แต่คงต้องให้เวลาอีกสักนิดหน่อย"

"เจ้าต้องการเวลาอีกสักกี่วันหรือกี่เดือนกี่ปี" เด็กสาวเกรี้ยวกราด "หรือให้น้ำท่วมทะเลทรายก่อน"

"คงจะไม่นานถึงขนาดนั้นหรอกลูกรัก" เสียงที่ดังมาจากประตูซึ่งถูกเปิดออก ทำให้เหล่าสตรีพากันยอบตัวแสดงความเคารพเจ้าของเสียงที่ก้าวเข้ามาในห้อง

"พวกเจ้าออกไปก่อน" สุลต่านองค์ใหม่ของอัลยาซูลาห์โบกมือไล่และดำเนินไปหาเด็กสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มุมห้อง

“พ่อไม่อยากเห็นลูกไม่สบายใจและเก็บตัวอยู่แต่ในห้องแบบนี้” ฮัสซันรับสั่ง พลางยกมือลูบศีรษะลูก “ฟาติมะ ลูกเคยร่าเริงเหมือนนกตัวน้อย ๆ ความร่าเริงสดใสของลูกก็ทำให้พ่อมีความสุข และเวียงวังมีชีวิตชีวา”

“แต่ลูกเป็นคน ไม่ใช่นกที่ท่านพ่อจะเลี้ยงเอาไว้ดูเล่นในกรง” ฟาติมะขืนตัว

“จริง ๆ แล้วคนเราก็ล้วนแต่ถูกกักขังด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่ว่าพวกมันจะรู้ตัวหรือไม่เท่านั้น” บิดาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“แต่คงไม่ใช่ยาคุป” ธิดาสวนคำ “เพราะไม่มีใครหรืออะไรที่จะกักขังเขาไว้ได้ ยาคุปพอใจในความอิสระ โลดแล่นไปในทะเลทรายและทุกหนแห่งในอัลยาซูลาห์ตามแต่ใจปรารถนามาตั้งแต่เล็ก ๆ”

“เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ยาคุปเพียงแต่เล็ดลอดหนีออกไปจากกรงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น มิช้ามินานก็ต้องซมซานกลับมาเข้ากรงตามเดิม”

“จะมีกรงอะไรที่สามารถขังเหยี่ยวใหญ่ได้” ฟาติมะถามเหมือนไม่เชื่อในคำพูดของบิดา

“วันหนึ่งเจ้าจะรู้” ฮัสซันยิ้มในหน้า “และบางทีเมื่อถึงวันนั้นยาคุปอาจเป็นเพียงนกเชื่อง ๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น”

“แต่เวลานี้ท่านพ่อยังไม่ทราบแม้กระทั่งว่ายาคุปอยู่ที่ไหน และเป็นตายร้ายดีประการใด”

“พ่อให้คำมั่นกับเจ้าได้ว่า หากยาคุปยังอยู่ในอัลยาซูลาห์ พ่อจะต้องตามตัวมันกลับมาให้ได้อย่างแน่นอน”

“แต่ถ้ายาคุปไม่ได้อยู่ในอัลยาซูลาห์ล่ะ” เด็กสาวมองดูผู้เป็นพ่อ

“นั่นก็หมายความว่า มันอยู่ในหัตถ์ของพระเป็นเจ้า” สุลต่านรับสั่ง “และเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรด้วยได้”

ดวงตาที่สดใสของฟาติมะหม่นลงทันทีทันใด

“เวลานี้พ่อยังไม่ได้สั่งให้เลิกค้นหายาคุป” น้ำเสียงของฮัสซันอ่อนลง

“บางทีพรุ่งนี้เช้าเราอาจจะพอได้ข่าวคราวเรื่องนี้บ้างก็ได้”

“ท่านพ่อรับปากนะเพคะ ว่าจะไม่สั่งให้เลิกค้นหายาคุป” เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองผู้ให้กำเนิด

“ตกลง” สุลต่านรับคำ และทอดสายตาที่อ่อนโยนดูธิดา

ทะเลทรายราบเรียบเหมือนหญิงสาวที่สงบเสงี่ยม บางครั้งลมอ่อนพัดพลิ้วเพียงผิวทราย ดูคล้ายยามที่นางสะทกสะเทิ้นเมื่อต้องมือชาย

“ทะเลทรายไม่ต่างจากสตรี” อาลิซึ่งขี่อูฐเคียงข้างกับนายกองคาราวานรำพึง ดวงตาเป็นประกายแจ่มใส “บางครั้งก็เหมือนกับเราจะรู้จักคุ้นเคยนางเป็นอย่างดี แต่บางครั้งก็เหมือนกับคนแปลกหน้า บางครั้งนางก็อ่อนโยน แต่มิทันไรก็กลับเกรี้ยวกราดดุดัน”

“ไม่มีชายใดที่สามารถเข้าใจสตรีหรอก” อับดุลลาห์เอ่ยด้วยสีหน้าที่เป็นปกติ หนวดเคราขาวสะอาดเป็นสีเงินยวงเมื่อต้องแสงจันทร์ “ต่อให้เจ้าคิดว่ารู้จักนางอย่างดีเพียงไรก็ตาม”

“เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น” คนสนิทถามด้วยความแปลกใจ

“เพราะโลกเราถูกแบ่งออกเป็นสองซีก ซึ่งตรงข้ามและแตกต่างกัน ความมืดกับความสว่าง ความร้อนกับความหนาว ความเข้มแข็งกับความอ่อนแอ ความกลัวกับความกล้า ความดุร้ายกับอ่อนโยน และผู้หญิงกับผู้ชาย...เสน่ห์ของมันอยู่ตรงเส้นกึ่งกลาง ซึ่งไม่เคยมีใครรู้ล่วงหน้าว่าเรากำลังจะก้าวล้ำเข้าไปอยู่ในซีกไหนของมัน”

“ท่านพูดคล้ายกับคนเราล้วนแล้วแต่สามารถจะดีจะร้าย กล้าหาญหรือขลาดเขลาได้”

“เป็นเช่นนั้น” ชายชรากระชับผ้าที่พันคอเมื่อสายลมเยือกเย็นพัดผ่าน “เว้นเสียแต่ว่า คนคนนั้นจะรู้จักระมัดระวังและควบคุมตัวเองให้ดี เหมือนคนที่ไต่เส้นลวดอยู่บนเสาสูง”

“นั่นคงไม่ใช่เรื่องที่ง่ายดายเลย” อาลิถอนใจ

“ขึ้นชื่อว่าชีวิต ย่อมไม่มีสิ่งใดเป็นเรื่องง่าย” อับดุลลาห์เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเพื่อกำหนดจุดดวงดาว “แต่ชีวิตก็คงจะจืดชืดไร้รสชาติ ถ้าไม่ผ่านพบความลำบากหรือยุ่งยากบ้างเลย”

“วันนี้ท่านได้พบปะกับผู้คนที่เดินทางมากับกองคาราวานครบถ้วนแล้ว” ผู้อ่อนวัยกว่าเริ่มเรื่องใหม่อย่างเกรงใจ “ท่านได้เค้าเงื่อนของนางที่เจ้าชายออสมานถามหาบ้างหรือไม่”

“เหตุใดเจ้าถึงถามเรื่องนี้ขึ้นมาอีก” นายกองคาราวานหันมามอง

“ข้าเพียงแต่ถามดูเท่านั้น” อาลิหลบสายตาที่จ้องมอง

“ที่ข้าเรียกคนที่เดินทางมาพบก็เป็นเพียงต้องการรู้จักพวกมันในฐานะที่ข้าเป็นผู้ดูแลกองคาราวาน หาใช่จะระย่อยอมตามประสงค์ของเจ้าชายออสมาน”

“ข้ามิได้หมายความว่าท่านระย่อยอมต่อเจ้าชายออสมาน” อาลิลนลาน “เป็นแต่ใคร่รู้เรื่องราวของผู้ที่เดินทางกับกองคาราวานเท่านั้น”

“พวกมันล้วนเป็นคนดี” อับดุลลาห์ยกมือขึ้นลูบเคราช้า ๆ สีหน้าฉายแววครุ่นคิด

“ท่านบอกว่าพวกมันล้วนเป็นคนดี” อาลิทวนคำ “แต่เหตุใดท่าทางท่านจึงดูเป็นกังวลอยู่”

“ข้าไม่ได้เป็นกังวลว่าจะมีคนเลวหรือคนร้ายปะปนมา แต่ข้ากำลังกังวลถึงบางสิ่งบางอย่าง”

“อะไร”

“ดวงตาปีศาจ” นายกองคาราวานหลุดปากด้วยเสียงที่แผ่วลงและนิ่งไปโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ

ฝูงม้าที่ควบตะบึงมาในความมืดชะลอฝีเท้าลง เมื่อผู้ที่ขี่นำชูมือเป็นสัญญาณก่อนวกม้ากลับมายังผู้เป็นหัวหน้าซึ่งรั้งบังเหียนม้าให้หยุดรออยู่

“มีอะไรหรือยูซุป”

“กองคาราวานอยู่ข้างหน้าโน่น” ยูซุปรายงาน “จะโปรดให้ทำประการใดต่อไป”

“ติดตามพวกมันไปห่าง ๆ” เจ้าชายหนุ่มรับสั่ง

“พระองค์คิดว่าหากตาเฒ่าอับดุลลาห์พบเจอนาง จะขับไล่นางออกมาจากกองคาราวานของมันหรือพระเจ้าข้า” นายทหารคู่ใจถาม

“ข้ามั่นใจว่าตาเฒ่าต้องทำเช่นนั้น” ออสมานรับสั่งด้วยท่าทางเชื่อมั่นในความคิดของตนเอง “เจ้าแจ้งคำสั่งข้าให้ทุกคนรับรู้ด้วย”

ยูซุปก้มศีรษะรับคำ ก่อนหันไปสั่งทหารที่รอทีอยู่

ยาคุปมองไปรอบ ๆ ตัวซึ่งมีแต่ความเวิ้งว้างของท้องทะเลทรายที่หม่นมัวอยู่กลางแสงจันทร์ เด็กหนุ่มปลดผ้าคลุมจมูกลงและสูดหายใจช้า ๆ ก่อนหันหน้ามาทางชายค่อมแคระที่ขี่อูฐอยู่เคียงข้าง

“อาจารย์” ศิษย์หนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจ “ข้าได้กลิ่นอายของอะไรบางอย่าง”

“ก็คงเป็นกลิ่นของอูฐพวกนี้แหละ” มูร์ฝ้าไม่สู้จะสนใจ

“ไม่ใช่” หัวคิ้วของยาคุปขมวดเข้าหากัน หางตาเริ่มกระตุกถี่ ๆ “มันเป็นกลิ่นของความเศร้าโศกสูญเสีย และความตาย...”

“ข้าคิดว่าข้ารู้ว่ามันเป็นกลิ่นอะไร” อีกฝ่ายหัวเราะ “กลิ่นของความหิวโหยจากท้องของเจ้าเอง และเจ้าจะต้องทนกลิ่นนี้ไปจนกว่าจะรุ่งเช้า”

“เชื่อข้าเถอะอาจารย์” เด็กหนุ่มมีท่าทางกระสับกระส่ายและวิตกกังวลเพิ่มขึ้น “มันจะต้องมีเรื่องที่เลวร้ายเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

“ไม่มีอะไรหรอก” ชายร่างค่อมแคระส่ายหน้า “เจ้าเพียงแต่หวาดกลัวไปเองเท่านั้น เจ้าคงไม่เคยได้ยินคำพูดที่ว่า ความยิ่งใหญ่ของทะเลทรายสามารถข่มคนที่กล้าหาญที่สุดในโลกให้กลายเป็นทารกได้ในพริบตา”

“ยาคุป” อาลิที่ขี่อูฐมาจากต้นขบวนร้องเรียกมาแต่ไกล “ท่านนายกองคาราวานต้องการพบเจ้า”

“ท่านนายกองอยากพบยาคุปด้วยเรื่องอะไร” มูร์ฝ้าตะโกนถาม

“ข้าไม่รู้” อาลิหยุดยืนอูฐอยู่ใกล้ ๆ “เป็นแต่เร่งให้ข้าพายาคุปไปพบในทันที”

“อาจารย์” เด็กหนุ่มเพ่งมองมูร์ฝ้า “ข้าแน่ใจว่านี่ต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ข้าได้กลิ่น และต้องไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน”

9

อับดุลลาห์ยืนอูฐอยู่โดดเด่นบนเนินทราย สังขารของผู้อาวุโสแม้จะร่วงโรยไปตามฤดูกาลที่ผ่านพบมา แต่จิตใจที่เข้มแข็งก็ยังคุมร่างให้แลดูเข้มแข็ง สง่างาม ดุจรูปที่สลักด้วยหินผา

"ทราบว่าท่านอยากพบข้า" ยาคุปเอ่ยถามเมื่อนำสัตว์พาหนะเข้าไปหยุดอยู่เคียงข้าง

"ถูกต้อง" ชายชรารับคำโดยไม่ได้หันมาทางเด็กหนุ่ม และนิ่งไปนิดหนึ่งก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่แสดงความยุ่งยากใจ "ข้าเพียงอยากถามว่า เจ้าคุ้นเคยกับการเดินทางในทะเลทรายตามลำพังเพียงใด"

"ท่านหมายความว่ายังไง" เด็กหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ

อับดุลลาห์นิ่งไปอีกครั้ง

"ข้าหมายความว่า จากนี้ไปเจ้าสมควรเดินทางตามลำพัง โดยข้าจะมอบอูฐที่บรรทุกอาหารและน้ำอย่างพอเพียงให้เจ้าอีกหนึ่งตัว"

"ทำไม" ยาคุปเพ่งมองด้วยสายตางุนงง "ทำไมท่านถึงคิดจะขับไล่ข้าจากกองคาราวานและทอดทิ้งข้าไว้กลางทะเลทรายตามลำพัง ข้าทำสิ่งใดผิดร้ายหรือท่านรังเกียจข้าด้วยเหตุใด"

“กล่าวโดยสัตย์จริงแล้ว ข้ามิได้มีเรื่องราวประการใดที่ชิงชังรังเกียจเจ้าแม้แต่น้อย” ผู้เฒ่าระบายลมหายใจลึก ๆ “แต่โดยหน้าที่ของนายกองคาราวาน ข้าจำเป็นต้องห่วงใยและพิทักษ์ความปลอดภัยให้กับทุกคนที่อยู่ในความดูแลของข้า”

“ท่านพูดราวกับว่าข้ามิใช่คนที่เดินทางมากับกองคาราวานของท่าน” เด็กหนุ่มน้อยใจ

“ไว้วันหนึ่งเมื่อเจ้าเติบโตขึ้น เจ้าจะเข้าใจสิ่งที่ข้าจำเป็นต้องทำในวันนี้” นายกองคาราวานเบนสายตากลับมาช้า ๆ “แต่ตอนนี้เจ้าสมควรเร่งไปจากกองคาราวานโดยเร็วที่สุด”

“ท่านสามารถบอกข้าสักคำได้ไหม ว่าเหตุใดข้าถึงต้องไป” ยาคุปขบกรามแน่น

“เพราะดวงตาของเจ้า” อับดุลลาห์หลุดปากออกมาเบา ๆ “ดวงตาปีศาจของเจ้าจะนำอันตรายและความสูญเสียมาสู่ทุกคนที่อยู่ใกล้”

“เหลวไหล” ยาคุปส่งเสียงดัง “ไหนท่านพร่ำพูดว่าท่านมีหน้าที่ดูแลชาวกองคาราวาน แต่เหตุใดท่านถึงขับไสและทอดทิ้งข้าไว้กลางทะเลทราย เพียงเพราะดวงตาข้ามีสีที่ผิดแผกจากคนทั่วไปเท่านั้น”

“ข้าจำเป็นต้องรักษาชีวิตคนหมู่มาก” นายกองคาราวานเม้มริมฝีปาก “เพื่อเห็นแก่อัลเลาะห์และผู้คนที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่อีกมากมาย เจ้าจงรีบไปเสียเถิด”

“ก็ได้” เด็กหนุ่มเชิดหน้าขึ้น ดวงตาสีฟ้าคู่นั้นฉายแววเด็ดเดี่ยวเจิดจ้า “เมื่อท่านไม่ประสงค์จะให้ข้าอยู่ ข้าก็จะไปเดี๋ยวนี้”

สิ้นคำ ยาคุปชักบังเหียนนำอูฐวิ่งกลับไปทางท้ายขบวน จนถึงจุดที่ผู้เป็นอาจารย์รอคอยอยู่

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” มูร์ฝ้าถามเมื่อสังเกตเห็นท่าทางที่เปลี่ยนไปของลูกศิษย์

“ข้าจะออกเดินทางไปตามลำพัง” เด็กหนุ่มประกาศด้วยเสียงอันดัง

“ทำไมล่ะ” ชายค่อมแคระกระตุ้นสัตว์พาหนะของตนเข้าไปใกล้

“เพราะนายกองคาราวานขับไล่ข้า กล่าวหาว่าดวงตาของข้าจะนำอันตรายมาสู่ชาวคาราวาน”

“บัดซบ” มูร์ฝ้าถ่มน้ำลาย “นี่เท่ากับตาเฒ่านั่นปล่อยเจ้าให้ไปตายแท้ ๆ”

“ข้าเกิดในทะเลทราย ถ้าหากจะต้องตายในทะเลทราย ก็ไม่มีเหตุใดที่สมควรจะต้องหวาดกลัวแม้แต่น้อย” ยาคุปกำสายบังเหียนแน่น “ข้าจะออกเดินทางบัดนี้ อาจารย์จะไปกับข้าด้วยหรือไม่ก็แล้วแต่ท่าน”

“ข้าไปกับเจ้าอย่างแน่นอน” ผู้สูงวัยร้องบอกและกระตุ้นอูฐขึ้นเคียงข้างศิษย์หนุ่ม

“ข้าด้วย” เสียงแหลมสูงคล้ายสตรีดังขึ้น และเจ้าของเรือนร่างบอบบางที่ซ่อนกายในชุดดำกลมกลืนกับความมืด นำอูฐแตกออกมาจากแถว

“นี่หาใช่ธุระกงการของเจ้าไม่” ยาคุปหันไปตะคอกใส่

“แต่ข้าไม่ปรารถนาจะเดินทางกับนายกองคาราวานไร้น้ำใจอีกต่อไป” ผู้มาสมทบกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เจ้าแอบฟังเรื่องราวที่พวกข้าสนทนากันหรือ” เด็กหนุ่มกระชากเสียงถามอย่างไม่พอใจ

“ข้าไม่จำเป็นต้องแอบฟัง” อีกฝ่ายตอบห้วน ๆ “เพราะเสียงที่เจ้าพูดต่อให้คนหูหนวกก็ยังสามารถได้ยินได้โดยง่ายดาย”

“เจ้าเป็นใคร” ชายร่างค่อมแคระถามด้วยความประหลาดใจ

“เรียกข้าว่าราซิค”

“ราซิค บุตรกาหลิบ” ยาคุปประชดประชัน

“บุตรกาหลิบกระนั้นหรือ” มูร์ฝ้าทวนคำ

“เมื่อตอนกลางวันอับดุลลาห์เรียกข้ากับมันไปพบ มันล้อเลียนข้าโดยอ้างตัวว่าเป็นบุตรกาหลิบ” เด็กหนุ่มยังไม่คลายความขุ่นเคือง

“ก็ทีเจ้ายังอ้างตัวเป็นบุตรสุลต่านเลย” ผู้ใช้ชื่อราซิคยิ้มเห็นฟันสีขาว

สะอาด ก่อนถามต่อ “เราจะไปกันได้หรือยัง”

“ไปเถอะ” มูร์ฝ้าพูดพร้อมกับพยักหน้าเป็นทีให้ลูกศิษย์ยุติการโต้เถียงยาคุปสะบัดหน้ากลับ เด็กหนุ่มแผดเสียงร้องเพื่อระบายความรู้สึกกดดัน และพาอูฐพุ่งทะยานออกไปข้างหน้า โดยมีชายค่อมแคระและราชิคควบอูฐตามไปติด ๆ

ออสมานกวาดสายตาไปรอบ ๆ ทะเลทรายที่ราบเรียบ ดวงตาของเจ้าชายหนุ่มแห่งรามาดานฉายแววพึงพอใจกับสภาพที่มองเห็น

“คืนนี้ทะเลทรายสงบนิ่งเป็นพิเศษ” ยูซุปเอ่ยอย่างคาดเดาความรู้สึกของผู้เป็นเจ้านายได้ถูกต้อง “ข้าพระองค์ผ่านทะเลทรายมามากแต่ไม่เคยเห็นคืนไหนเป็นเช่นนี้”

“ดูราวกับมันกำลังหลับใหล” ออสมานทอดสายตาไปเบื้องหน้า “แต่เมื่อนึกถึงฤทธิ์เดชของมันแล้ว ข้าก็แทบจะไม่อยากให้มันตื่นขึ้นมาเลยด้วยซ้ำ”

“ทะเลทรายอาจจะเหนื่อยอ่อนกับการทำฤทธิ์เดชก็ได้พระเจ้าข้า” ยูซุปทูลอย่างเอาใจ “ตอนนี้ถึงได้หลับสนิทอย่างที่พระองค์รับสั่ง”

“ตอนที่ข้ายังเล็ก ๆ ท่านพ่อให้คนจัดทำลานทรายขึ้นในวัง เพื่อให้ข้าวิ่งเล่นและฝึกหัดขี่ม้า สำหรับความรู้สึกของข้าในเวลานั้น มันช่างเป็นลานที่กว้างใหญ่ น่าสนุกสนาน และปลอดจากภัยอันตรายใด ๆ เวลาข้าพบเห็นทะเลทรายที่เงียบสงบเช่นนี้ จึงอดที่จะนึกถึงลานทรายแห่งนั้นไม่ได้”

“เวลานี้ลานทรายหายไปไหนแล้วพระเจ้าข้า”

“ท่านพ่อสั่งให้เลิก ตั้งแต่วันแรกที่ข้าขี่ม้าออกไปสู่ทะเลทรายที่แท้จริง” ออสมานถอนใจลึก ๆ “ทั้ง ๆ ที่วันนั้นเป็นวันที่ข้าไม่มีความทรงจำดี ๆ ให้กับทะเลทรายและตัวเองเลยแม้แต่น้อย”

“แต่เวลานี้ทะเลทรายก็สยบอยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว” นายทหารคนสนิททูล และเงียบไปเมื่อเห็นว่าเจ้าชายสนพระทัยทะเลทรายมากกว่าคำพูดของตน

ยาคุปที่ขี่อูฐนำหน้าหันมาตะโกนเร่งผู้ที่ตามมา

“เจ้าจะรีบร้อนไปไหน” ราซิคซึ่งหอบจนตัวโยนร้องถาม “ขอเวลาให้ข้ากับลุงของเจ้าได้พักผ่อนบ้างเถอะ”

“เรามีเวลาพักผ่อนมากมายในตอนกลางวัน” เด็กหนุ่มบอกอย่างไม่สู้จะพอใจ “และถ้าเจ้าไม่เอาแต่ต่อปากต่อคำกับข้า เจ้าก็คงจะเหนื่อยน้อยลงกว่านี้”

“ข้าเห็นด้วยกับราซิคว่าเราควรจะพักผ่อนสักครู่” มูร์ฝ่าสนับสนุน “อีกอย่าง อับดุลลาห์เพียงแค่ขับไล่เจ้าออกจากกองคาราวาน หาได้ไล่ขับเรามาไม่ เราไม่จำเป็นต้องรีบเร่งร้อนรนถึงขนาดนี้ก็ได้”

“แต่กลิ่นนั้นยังติดตามข้ามามิได้คลายลง”

“เจ้าหมายถึง...” ผู้เป็นอาจารย์มองดูศิษย์หนุ่ม

“ถูกต้อง” ยาคุปผงกศีรษะ “ข้าหมายถึงกลิ่นของความเศร้าโศกสูญเสียและความตาย”

“เจ้าช่างมีแต่เรื่องราวเลอะเลือนเหลวไหล” ราซิคส่ายหน้า “กลางวันอ้างเป็นบุตรสุลต่าน กลางคืนจะอ้างเป็นบุตรนายนิรบาลกระนั้นหรือ”

“ที่ข้ากล่าวทั้งหมดล้วนเป็นความจริง” ยาคุปเน้นเสียง “และเจ้าเองต่างหากที่สมควรหุบปากให้สนิท”

“เจ้าถือดีอย่างไรมาสั่งข้า” ราซิคถามเสียงสูง

“เจ้าติดตามข้ามาเองโดยข้ามิได้ออกปากชักชวน” เด็กหนุ่มตอบโต้ “ดังนั้นเจ้าจึงต้องปฏิบัติตามกติกาที่ข้ากำหนด และทำทุกอย่างตามที่ข้าสั่ง”

“ดูเจ้าพอใจแต่จะวางอำนาจข่มเหงผู้อื่น” อีกฝ่ายไม่ยอมอ่อนข้อให้

“ข้าทำในฐานะที่เป็นหัวหน้า มิเช่นนั้นก็จะไร้ระเบียบวินัยควบคุมกันไม่ติด”

“กะอีแค่คนเพียงสามคน เจ้าก็วางท่าเชื่องราวกับนายกองคาราวานทีเดียว” ราซิคหัวเราะเสียงแหลม “หากจับพลัดจับผลูได้เป็นนายกองคาราวาน

ขึ้นมา เจ้ามิวางท่าเป็นเจ้าชายไปเลยหรือ”

“พอทีเถอะ” มูร์ฝ้าห้ามปราม “ทุ่มเถียงกันเป็นเด็ก ๆ ไปได้ ราชิคอย่างไรเวลานี้ยาคุปก็เป็นผู้นำของพวกเรา เจ้าสมควรรับฟังคำพูดของมันบ้าง ใช่เอาแต่ตั้งหน้าทะเลาะเบาะแว้งกับมัน”

“เจ้าเป็นลุงหลานกันก็ย่อมเข้าข้างกัน” ราชิคสวนคำ

“ยาคุปเองก็เหมือนกัน” ชายค่อมแคระหันไปทางเด็กหนุ่ม “การปกครองคนต้องใช้เหตุผลให้มากกว่าอารมณ์ มิเช่นนั้นแล้วต่อไปเจ้าจะกลายเป็นคนที่ชอบใช้อำนาจบาตรใหญ่จนเคยตัว”

“เจ้าพูดได้ถูกต้อง” ราชิคเอ่ยชม

“หยุดพูดก่อน” ยาคุปยกมือห้าม และเงยหน้าขึ้นสูดกลิ่นในอากาศ สีหน้าของเด็กหนุ่มฉายแววประหวั่นพรั่นพรึง ดวงตาสีฟ้าที่เคยสงบนิ่ง บัดนี้แลดูลนลาน เหงื่อเม็ดโป้งซึมออกมาที่หน้าผาก ริมฝีปากสั่นระริก เนื้อตัวสั่นเทา

“เกิดอะไรขึ้นหรือยาคุป” ผู้เป็นอาจารย์กระตุ้นอูฐเข้าไปประชิด “เจ้าเป็นอะไรไป”

“มันมาถึงแล้ว” เด็กหนุ่มหลุดถ้อยคำอย่างยากลำบาก “มันมาถึงแล้วจริง ๆ”

“อะไร” ราชิคถามด้วยความฉงน

“ความเศร้าโศกสูญเสีย” ยาคุปพึมพำ “ความเศร้าโศกสูญเสียและความตายที่น่าสยดสยอง”

ลมที่พัดอู้ขึ้นในทันทีทันใดนั้นโหยหวนราวเสียงหวีดร้องของปีศาจ ความยะเยือกเย็นแผ่คลุมไปทั่วบริเวณ ท้องฟ้าที่แจ่มใสแปรเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มเหมือนปกคลุมด้วยม่านดำ และท้องทะเลทรายเป็นระลอกด้วยแรงลมที่ถาโถมเข้ามาไม่ขาดสาย...

10

อับดุลลาห์ที่แม้จะผ่านการเดินทางในทะเลทรายมานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่หนุ่มฉกรรจ์จนล่วงเข้าสู่ปัจฉิมวัย ก็ยังถึงกับตระหนกกับภาพซึ่งมองเห็นอยู่เบื้องหน้า พายุร้ายและลมแรงราวมือมหึมากอบทรายขึ้นสู่อากาศ แล้วโปรยปรายลงสู่พื้นครั้งแล้วครั้งเล่าจนท้องทะเลทรายปั่นป่วนราวทะเลที่บ้าคลั่ง ก่อนจะม้วนตัวพุ่งเข้าใส่กองคาราวานอย่างเต็มที่ กวาดเอาทั้งคนและอูฐ รวมทั้งสัมภาระกระจัดกระจายไปคนละทางสองทาง เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวและตกใจดังระคนกับเสียงหวีดหวิวของกระแสลม ฝุ่นทรายตลบไปในอากาศจนทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยภัสมธุลี ดวงตาของชายชราวจะมืดบอดมองไม่เห็นแม้สิ่งที่อยู่เพียงแค่คืบ จมูกสูดดมแต่กลิ่นของทรายที่แห้งแล้งอบอวลด้วยอายแห่งมรณะ...ลมแรงปะทะร่างของนายกองคาราวานผู้เฒ่ากระเด็นตกจากหลังอูฐลงมากองกับพื้น เม็ดทรายถาโถมทับถมมาไม่ขาดสายราวจะกลบฝังร่างของแกไว้จนไร้เรี่ยวแรงที่จะดิ้นรน...

ออสมานแห่งรามาดานชักม้ากลับและร้องตะโกนแข่งกับพายุให้กองทหารควบม้ามุ่งสู่ทิศทางเดิม ม้าทั้งฝูงตะบึงสุดฝีเท้ากลางทะเลทรายกว้างใหญ่ โดยมีคลื่น

ทรายที่หนุนเนื่องเป็นระลอกไล่ล่าอยู่เบื้องหลัง

“เร่งม้าขึ้นไปอีก” เจ้าชายหนุ่มตะเบ็งเสียงพร้อมกับหวดแส้กับสะโพกม้าของตนโดยแรง “มองไปข้างหน้า อย่าหันกลับไปมองด้านหลัง”

“ม้าเต็มกำลังของมันแล้ว” ยูซุปซึ่งควบม้าเคียงข้างส่งเสียงปากคอสั่น ท่าทางของนายทหารคนสนิทแสดงความตื่นกลัวถึงขีดสุด “ไม่มีทางที่จะเร็วไปกว่านี้ได้แล้วพระเจ้าข้า”

“ทหารม้าของรามาดานจะต้องไม่มีคำว่าพ่ายแพ้” ออสมานคำราม มือกำบังเหียนแน่นเข้าจนสายหนังบาดลึกเข้าไปในฝ่ามือ “เราจะต้องเอาชนะมันให้ได้ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือทะเลทราย”

ยาคุปโดดลงจากหลังอูฐที่ยอบตัวลง เด็กหนุ่มใช้มีดพกตัดสายรัดอาน ปลดสัมภาระลงจากหลังของสัตว์พาหนะ ก่อนตบสะโพกและส่งเสียงขับไล่มัน

“เจ้าทำเช่นนั้นเพื่ออะไร” ราซิคที่โดดตามลงมาร้องถามด้วยความแปลกใจ “ถ้าไม่มีอูฐ เราก็ไม่มีทางที่จะไปพ้นจากทะเลทรายอย่างแน่นอน”

“เวลานี้ไม่ต้องนึกถึงเรื่องการรอดไปจากทะเลทรายอีกแล้ว” เด็กหนุ่มใช้ผ้าผืนใหญ่ที่รองหลังอูฐคลุมตัวไว้ “และเราไม่ควรให้อูฐต้องมาพลอยตายไปกับเราด้วย อูฐเป็นสัตว์ทะเลทราย ถ้าไม่ต้องบรรทุกคนหรือสัมภาระอาจเอาตัวรอดได้”

“แล้วถ้าเราสามารถรอดพ้นจากพายุได้เล่า” อีกฝ่ายยังลังเล

“ถึงตอนนั้นแล้วค่อยคิดกันอีกที” ยาคุปพูดพร้อมกับเผ่นไปถึงตัวอูฐของราซิค และใช้มีดตัดสายรัดอาน ปล่อยอูฐเป็นอิสระ

“รีบหมอบลงเร็วเข้า” มูร์ฝ้าร้องบอกและขดร่างเล็ก ๆ ที่คลุมด้วยผ้าห่มลงกับพื้นทราย ขณะที่ยาคุปฉุดมือราซิคหมอบลงข้าง ๆ พร้อม ๆ กับที่พายุทรายพัดผ่านไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง

“ยาคุป” มูร์ฝ้าส่งเสียงแข่งกับพายุ “ถ้าข้าเป็นอะไรไป เจ้าต้องเดินทาง

ต่อไปให้ถึงซาวาห์ อย่าถอยหลังกลับเป็นอันขาด”

“อาจารย์อย่ามัวเป็นกังวลเรื่องนี้อยู่อีกเลย” เด็กหนุ่มตะโกนตอบ “ตอนนี้ห่วงแต่เรื่องพายุเรื่องเดียวก็พอแล้ว”

“ถึงยังไงก็ไม่มีใครรอดชีวิตไปได้หรอก” ราชิคพูดแซงขึ้น “ถึงไม่ตายในพายุ ก็ต้องตายเพราะไม่มีอูฐให้ขี่ออกไปจากทะเลทรายอยู่ดี

พายุทรายพรูมาไม่ขาดสาย คำพูดสะดุดหยุดลงก่อนจะเงียบหายไป เหลือเพียงเสียงลมแรงที่กลบทุกสรรพสำเนียงใด ๆ ในท้องทะเลทราย

ดึกมากแล้ว แต่ห้องประทับของอาฟซานในอัลยาซูลาห์ยังตามประทีปโคมไฟสว่างไสว แม้เจ้าของห้องจะเหนื่อยเนือยกับการเล่าเรียนจากครูผู้เข้มงวด แต่ก็ไม่กล้าที่จะอิดออดหรือบ่ายเบี่ยง ด้วยเกรงนายองครักษ์หนุ่มใหญ่ที่เฝ้าดูแลอยู่หน้าห้อง จวบจนกระทั่งการเรียนในคืนนั้นสิ้นสุดลง เด็กหนุ่มจึงถอนใจอย่างโล่งอก

“นี่ข้าจะต้องเล่าเรียนต่อไปอีกนานเพียงไร” อาฟซานถามขึ้นลอย ๆ พลางโยนตำราเรียนไปทางหนึ่ง

“เพียงวันเดียว ท่านก็บ่นเบื่อหน่ายกับการเรียนแล้วหรือ” โยคานถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ถ้าเจ้าคิดว่าการเรียนจะเป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตข้าละก็ ข้าขอบอกได้เลยว่าเจ้าคิดผิด” อาฟซานระบายอารมณ์ “เพราะมันมีแต่จะทำให้ข้าอกแตกตายมากกว่า”

“ตั้งแต่เกิดมา ข้ายังไม่เคยได้ยินว่ามีผู้ใดตายเพราะการเรียน” ชายร่างผอมสูงไม่สนใจท่าทีของผู้อ่อนวัยกว่า “และตอนนี้ถึงเวลาที่ท่านจะต้องเรียนต่อแล้ว”

“ดึกดื่นป่านนี้แล้ว” เด็กหนุ่มยกมือปิดปากหาว “เจ้าจะให้ข้าเรียนอะไรอีก”

“การเรียนใช่จะอยู่ในห้องนี้เท่านั้น และใช่จะเรียนได้แต่ในยามกลางวัน แต่โลกภายนอกในเวลาที่ท้องฟ้ามืดมิด ก็สามารถให้ความรู้แก่เราได้เช่นกัน”

“เจ้ากำลังพูดถึงอะไร”

“ข้าพูดถึงแผนที่ที่อยู่บนฟ้า” โยคานก้าวไปยังหน้าต่าง และชี้มือออกไปยังฟากฟ้าที่สุกสกาวด้วยดาวเดือน “หากจำเป็นต้องเดินทางในยามราตรีแล้วไม่รู้จักดวงดาวเหล่านั้น ท่านจะไม่ต่างอะไรกับคนที่นัยน์ตามืดบอด”

“ทำไมข้าถึงจะต้องเดินทางในยามวิกาลด้วย” เด็กหนุ่มถามอย่างเบื่อหน่าย

“เพราะโลกมีแค่กลางวันกับกลางคืน” อีกฝ่ายตอบสั้น ๆ และแหงนหน้ามองท้องฟ้าก่อนจะนิ่งงันไป

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” อาฟซานที่ลุกจากเก้าอี้เดินตามมาอย่างเสียไม่ได้ถามด้วยความประหลาดใจ

“พระจันทร์ดำ” โยคานหลุดปากด้วยเสียงแผ่วเบา ดวงตาเพ่งมองดวงเดือนที่เมื่อสักครู่ยังทอดวงแจ่มกระจ่าง แต่บัดนี้เดือนทั้งดวงหม่นมัวอยู่ในม่านเมฆที่มืดมน

“พระจันทร์ดำ” อาฟซานทวนคำ

“คืนใดที่พระจันทร์ดำ คืนนั้นทะเลทรายจะบ้าคลั่งและกลืนกินชีวิตทั้งคนและสัตว์ที่เดินทางผ่านทะเลทรายอย่างปราศจากความปรานี”

“ก็เพียงชั่วคืนเดียวเท่านั้นมิใช่หรือ” เด็กหนุ่มถามอย่างไม่สู้จะสนใจนัก

“แต่ชั่วคืนเดียว บางครั้งก็คร่าชีวิตชาวทะเลทรายเป็นหลายร้อยคน และบางทีหมู่บ้านหรือโอเอซิสบางแห่งก็ถูกกลบฝังอยู่ใต้ทะเลทราย”

“ถ้าเป็นอย่างงั้น คนที่เผชิญกับพระจันทร์ดำสมควรจะทำประการใด”

“ข้าตอบไม่ถูกเหมือนกัน” โยคานหันหน้ากลับมา ดวงตาคู่นั้นฉายแววหวาดหวั่น “เพราะเท่าที่ข้ารู้ ไม่เคยมีชาวทะเลทรายคนไหนที่เผชิญกับพระจันทร์ดำแล้วมีชีวิตรอดกลับมาได้”

พายุยังไม่ซาลง และเวลาก็ดูเหมือนจะพลอยเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า อากาศเย็นลงเรื่อย ๆ ทั้งยังแทรกความเหน็บหนาวไว้กับทรายทุก ๆ เม็ด พื้นทรายฟุ้งไปด้วยฝุ่นและกระอายแห้งอันอวลด้วยกลิ่นของมรณะ

ยาคุปที่นอนแน่นิ่งไปครู่ใหญ่ขยับตัวอย่างยากลำบาก น้ำหนักของทรายที่ถูกลมหอบมาถมทับกดร่างเขาให้จมลึกลงไปในพื้นทรายและอัดหน้าอกจนหายใจแทบไม่ออก แขนขาอ่อนเปลี้ยเหมือนจะหมดกำลังลง

“ช่วยด้วย” เสียงร้องขอความช่วยเหลือดังแผ่วเบาอยู่ใกล้ ๆ “ช่วยข้าด้วย”

“ราชิค” เด็กหนุ่มอุทานเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเกิดอะไรขึ้น พลางรวบรวมกำลังดันร่างให้หลุดพ้นจากกองทรายที่ถมอยู่ “เจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ท่านแม่” เสียงของราชิคแผ่วลงไปอีก “ช่วยข้าด้วย อย่าให้มันเอาตัวข้าไป”

“ข้ามาช่วยเจ้าแล้ว” ยาคุปเสือกตัวไปตามเสียง ใช้มือคุ้ยทรายที่ทับเจ้าของเสียงอยู่จนกระทั่งถึงร่างปวกเปียกที่นอนหายใจระรวย

“ข้ากลัว” ราชิคกอดผู้ช่วยเหลือไว้แน่นและร้องไห้สะอึกสะอื้น “ข้ากลัวเหลือเกิน”

“เจ้าไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว” เด็กหนุ่มปลอบโยน ไออุ่นจากอ้อมกอดให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด และปลุกเร้าความรู้สึกบางอย่างในกาย จนต้องรีบแกะท่อนแขนที่กอดกายออก

“ท่านแม่อย่าทิ้งข้าไป” ราชิคร่ำไห้และพยายามที่จะยันร่างขึ้น แต่ก็ไม่มีเรี่ยวแรงเพียงพอ

“ข้าคือยาคุป” เขาบอก “เจ้าอยู่ที่นี่ก่อน ข้าจะไปตามหามูร์ฝ้า”

“ท่านแม่สัญญาแล้วว่าจะไม่ทิ้งข้าไปไหน” อีกฝ่ายไขว่คว้า

“เจ้าตั้งสติให้ดี ๆ” ยาคุปยันกายออกห่าง “เราถูกขับไล่ออกมาจากกองคาราวาน เวลานี้เจ้าอยู่กลางทะเลทราย ไม่มีแม่หรือใครที่ไหนทั้งนั้น นอกจาก

ข้าและอาจารย์ของข้ากับเจ้าเพียงสามคน”

“ไม่จริง” ราชิคปฏิเสธ ทั้งที่ดวงตายังคงปิดอยู่ “ออสมานยังติดตามข้ามาไม่ลดละ แต่ข้าสาบานว่าจะไม่มีวันกลับไปรามาดานกับมันเป็นอันขาด”

“ออสมานแห่งรามาดาน” ยาคุปพึมพำและเพ่งมองร่างที่นอนอยู่ตรงหน้า “นี่หมายความว่าแท้จริงแล้วเจ้ารู้จักกับเจ้าชายออสมานเป็นอย่างดี แต่ทำไมเจ้าถึงโป้ปดเรื่องนี้กับนายกองคาราวานอับดุลลาห์ด้วย”

“ท่านแม่ช่วยข้าด้วย” ผู้ที่นอนอยู่เกาะกุมแขนเด็กหนุ่มไว้ “อย่าให้ออสมานเอาตัวข้าไปได้”

พายุทรายโหมกระหน่ำมาอีกครั้ง ยาคุปทิ้งตัวลงบังร่างของราชิคไว้ กายต่อกายแนบชิด ประสาทส่วนต่าง ๆ รับรู้ถึงสัมผัสอันละมุนละไม...ราชิคลืมตาโพลงขึ้น แววตระหนกและหวาดกลัวแต่แรกแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกปลอดภัยและเชื่อมั่นเมื่อสบสายตากับดวงตาสีฟ้าที่จ้องมองอย่างผู้พิทักษ์

11

คงมีหลายครั้งที่คนเราอยากให้สิ่งที่อยู่ในความฝันกลายเป็นความจริง แต่ก็มีบางครั้งที่อยากให้ความจริงเป็นเพียงแค่ความฝันอันเลื่อนลอยที่ผ่านพ้นไปในชั่วค่ำคืนเดียว

แสงแดดยามเช้าไล้ผิวทรายสีทอง ราวจะปลอบโยนทะเลทรายให้คลายจากความสะทกและหวาดหวั่นหลังพายุร้าย สายลมแผ่วพลิ้วพาฝุ่นทรายปลิวปรายเรี่ย ๆ พื้น ผ่านสินค้าและสัมภาระที่กระจัดกระจายอยู่เกลื่อนกลาดราวสิ่งของไร้ค่า ขณะที่แร้งฝูงย่อม ๆ ซึ่งบินวนเวียนอยู่บนฟ้าถาลงมาจับซากคนและสัตว์จิกกินอย่างเพลิดเพลิน

ราซิคลืมตาขึ้นช้า ๆ และค่อย ๆ ยกมือขึ้นเช็ดเขี่ยผงทรายในดวงตา ก่อนนิ่งทบทวนความทรงจำ พลางกะพริบตาถี่ ๆ คล้ายไม่แน่ใจว่าตนเองยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว และสถานที่แห่งนี้คือโลกมนุษย์หรือนรกสวรรค์...แต่พลันความรู้สึกบางอย่างก็ซาบซ่านไปทั่วใบหน้าและเนื้อตัว หัวใจเต้นแรง ลมหายใจกระชั้น ราซิคลดสายตาลงและพบว่าสิ่งที่ก่อให้เกิดความรู้สึกประหลาดนั้นก็คือร่างของยาคุปที่ทอดทับกำบังพายุทรายให้

“ยาคุป” ราซิคร้องเรียกเมื่อมั่นใจว่าตัวเองยังมีลมหายใจอยู่ พลางเขยิบ

ตัวเพื่อให้หลุดพ้นจากเด็กหนุ่ม “ลุกทีเถอะ”

“เจ้าเป็นอะไรไปหรือเปล่า” น้ำเสียงนั้นเปลี่ยนจากความอึดอัดและเขินอายเป็นวิตกกังวล เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ไหวติง

“พวกเจ้าสองคนอยู่ที่นี่เอง” เสียงร้องด้วยความดีใจดังขึ้นพร้อมกับร่างค่อมแคระที่ปรากฏตัวขึ้นใกล้ ๆ

“ช่วยดูยาคุปด้วย” ราซิคร้องบอกด้วยเสียงแหบพร่า “มันยังมีชีวิตอยู่หรือหาไม่”

“มันยังไม่ตาย” มูร์ฝ้าที่โจนลงมาช่วยคุ้ยทรายซึ่งถมทับดึงมือของเด็กหนุ่มขึ้นมา “แต่เส้นชีพจรเต้นอ่อนเหลือเกิน”

“ท่านอย่าปล่อยให้ยาคุปเป็นอะไรไปนะ” ราซิคที่เพิ่งยันกายขึ้นมาได้ร้องร่ำ

“น้ำ” เด็กหนุ่มพึมพำแผ่วเบา

“น้ำ” ชายร่างแคระร้องสั่งละล่ำละลัก และรับกระติกจากราซิคมาเทน้ำใส่อุ้งมือ แล้วใช้ปลายนิ้วจุ่มน้ำแตะลงบนริมฝีปากที่แห้งผากและเกรอะกรังด้วยคราบเลือดของลูกศิษย์

“ท่านทำอย่างนี้ เมื่อไหร่มันจึงจะหายกระหาย” เจ้าของกระติกน้ำถามอย่างไม่พอใจ และทำท่าจะเข้ามาแย่งกรอกน้ำให้เสียเอง

“มันไม่จำเป็นต้องรีบร้อนที่จะหายกระหาย” มูร์ฝ้าตอบ และมองดูเด็กหนุ่มที่แลบลิ้นเลียริมฝีปาก “ในเวลานี้ การรีบให้น้ำมีแต่เร่งให้มันสำลักตาย”

“ท่านหาใช่ชาวทะเลทราย แต่เหตุใดถึงล่วงรู้เรื่องราวเหล่านี้ดีนัก” ราซิคถามเชิงประชด

“ตอนที่เจ้าแรกเกิดก็พูดไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่บัดนี้ทำไมถึงสามารถใช้วาจาเหน็บแนมประชดประชันผู้คนได้” มูร์ฝ้าย้อนถาม พลางใช้นิ้วจุ่มน้ำแตะริมฝีปากยาคุปต่อ ขณะที่ราซิคสะบัดหน้าไปทางอื่น

ออสมานซึ่งหมอบคุดคู้อยู่หลังแนวสันทราย ยื่นมือออกไปสัมผัสไออุ่นของแสงแดดพลางหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนคุกเข่าทำละหมาดขอบคุณพระเจ้าที่เมตตาให้รอดชีวิตมาถึงวันใหม่ และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นยูซุปยืนจูงม้าสองตัวอยู่เบื้องหน้า

"พวกมัน..." เจ้าชายหนุ่มถามเบา ๆ

"ไม่มีคนอื่นเหลือรอดแม้แต่คนเดียว" นายทหารคนสนิททูล

ออสมานมองย้อนไปทางด้านหลังและเพ่งสายตาฝ่าแสงแดดก่อนจะเบือนหน้ากลับมาด้วยท่าทางผิดหวัง

"เมื่อกลับไปถึงรามาดาน เราสามารถฝึกคนใหม่ขึ้นมาแทนพวกมันได้" ยูซุปปลอบโยนอยู่ในที

"ข้าไม่ได้เสียดายพวกมัน" เจ้าชายหนุ่มยืดอุระ "แต่ข้าผิดหวังที่พวกมันไม่สมกับที่เป็นทหารม้าแห่งรามาดาน"

"แต่พายุเมื่อคืนรุนแรงนัก ยากที่ใครจะเอาชีวิตรอดได้" อีกฝ่ายกล่าวแก้แทน

"พายุเมื่อคืนหาใช่รุนแรงถึงที่สุด" ออสมานสวนคำด้วยเสียงอันดัง "เพราะอย่างน้อยเจ้ากับข้าก็ยังสามารถมีชีวิตอยู่มาถึงเช้าวันนี้ได้"

ยูซุปนิ่งไปอย่างรู้ดีว่าไม่ควรจะทำให้เจ้าชายหนุ่มไม่พอพระทัยยิ่งไปกว่านี้

"ม้าเป็นอย่างไรบ้าง" ออสมานทอดสายตาดูสัตว์คู่ชีพ

"ถ้าไม่เร่งฝีเท้ามาก ก็พอที่จะขี่ไปได้สักครึ่งวันพระเจ้าข้า"

"โอเอซิสที่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างจากที่นี่สักเท่าไร"

"ชั่วม้าวิ่งเต็มที่ ก็อยู่ราวสองชั่วโมงเศษ" ยูซุปคำนวณ

"ถ้าเช่นนั้น เจ้าเอาอาหารและน้ำที่เหลือให้ม้ากิน แล้วควบม้าสุดกำลัง"

"แต่ว่า..."

"ทำตามที่ข้าสั่ง" ออสมานกำชับ "เพราะชีวิตเราตอนนี้ขึ้นอยู่กับการที่เราจะไปถึงโอเอซิสได้รวดเร็วเพียงไร ขืนยืดเวลาให้ช้านานไป เราก็อาจจะไม่สามารถรอดพ้นจากทะเลทรายแห่งนี้ไปได้"

“พระเจ้าข้า” ยูซุปรับคำ ก่อนถามต่อ “แล้วเรื่องไนล์เล่าพระเจ้าข้า จะทรงติดตามต่อไปหรือไม่”

“ไม่ต้อง” เจ้าชายหนุ่มรับสั่งด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “ขนาดทหารม้าของข้ายังตายจนหมดสิ้น ผู้หญิงคนนั้นจะมีทางรอดอยู่ได้อย่างไร ป่านนี้นางคงเป็นผีเฝ้าทะเลทรายไปแล้ว เจ้ารีบไปดูแลม้าตามที่ข้าสั่งได้แล้ว”

“พระเจ้าข้า” นายทหารคนสนิทรับคำอีกครั้งและรีบจัดการตามคำสั่ง

ชายประหลาดสวมเสื้อผ้าสกปรก ไว้หนวดเครารุงรัง ดูจะเข้ากันได้ดีกับอูฐผอมโซซึ่งขี่อยู่ สายตาที่คมกริบเหมือนเหยี่ยวของชายผู้นั้นมองกราดไปยังท้องทะเลทราย และหยุดสัตว์พาหนะลงเพื่อลงมาเลือกเก็บสินค้าหรือสัมภาระที่ตกอยู่กับพื้น ราวเลือกหาซื้อข้าวของที่ต้องใช้ โดยไม่กังวลต่อแร้งกาที่จิกกินซากศพอยู่ใกล้ ๆ มิหนำซ้ำบางครั้งยังเดินเข้าไปดูศพเหล่านั้นเพื่อมองหาทรัพย์สินที่ติดตัว

“น่าจะมีคืนพระจันทร์ดำบ่อย ๆ” มันเอ่ยด้วยท่าทางรื่นรมย์เมื่อใช้มีดตัดนิ้วจากศพศพหนึ่งเพื่อรูดเอาแหวนวงใหญ่ “เพื่อที่ทะเลทรายจะได้เป็นสวรรค์ของกระยาจกอย่างข้าบ้าง แทนที่จะเป็นหนทางให้พวกพ่อค้ากอบโกยผลกำไรอยู่ฝ่ายเดียว”

ชายประหลาดโยนแหวนวงนั้นลงในไถ้ที่ผูกไว้ข้างเอว ปะปนกับสร้อยแหวนอื่น ๆ โดยไม่ได้ใส่ใจมากนัก ก่อนลุกขึ้นยืนและป้องหน้ามองออกไปข้างหน้า

“ข้างหน้าโน้นดูเหมือนจะมีขุมทรัพย์สำหรับข้าอีกแล้ว” มันหันไปพูดกับอูฐที่หมอบอยู่ใกล้ ๆ ก่อนจะปีนขึ้นไปนั่งบนหลัง “นาวาแห่งทะเลทราย” และออกคำสั่งให้มันมุ่งหน้าไปยังจุดหมายที่มองเห็น

อูฐผอมโซหมอบลงอีกครั้งและหอบหายใจแรง ๆ ขณะที่เจ้าของก้าวลงจากหลัง

ของมัน และย่างเท้าไปยังร่างที่นอนอยู่บนพื้นทราย ซึ่งมีผ้าห่มทอดคลุมร่างอยู่

“เจ้าคงเป็นหัวหน้าหรือคนสำคัญ ไม่เช่นนั้นซากศพของเจ้าคงไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ถึงเพียงนี้ น่าเสียดายที่เจ้าจากพวกมันไปตั้งแต่อายุยังน้อยนัก” ถ้อยคำที่บ่นพึมพำนั้นคล้ายจะทอดอาลัยหรือแสดงความเวทนา แต่เพียงสิ้นคำก็ทรุดกายลงสำรวจหาทรัพย์สินที่ติดร่างนั้น

“ข้าว่าข้ายากจนเข็ญใจแล้ว แต่เจ้ากลับข้นแค้นยิ่งกว่าข้า เพราะไม่มีแม้แต่เหรียญทองแดงสักเหรียญติดตัว” มันออกอุทานด้วยความผิดหวัง ก่อนจะคลายสายเชือกที่รัดปากไถ้และหยิบแหวนเล็ก ๆ วงหนึ่งมาวางบนหน้าอกของผู้ที่นอนแน่นิ่งอยู่ “อย่างน้อย บัดนี้เจ้าก็หาใช่คนอนาถาอย่างเมื่อกี้อีกต่อไปแล้ว”

“น้ำ” เสียงพึมพำจากเจ้าของร่างที่อยู่ตรงหน้า ทำให้ชายประหลาดหดมือที่เพิ่งวางแหวน

“ที่แท้เจ้ายังไม่ตายหรอกหรือ” มันถามด้วยความพิศวง และลังเลที่จะให้สิ่งที่อีกฝ่ายร้องขอ

“น้ำ” เด็กหนุ่มพึมพำอีกครั้ง

“ถึงข้าให้น้ำเจ้าก็ใช่ว่าจะช่วยให้เจ้ามีชีวิตยืนยาวต่อไปได้” มันถอยห่างออกมา “อย่างไรเสียสภาพของเจ้าในเวลานี้ก็ไม่มีทางที่จะหลุดพ้นไปจากทะเลทรายได้หรอก เพราะฉะนั้น ข้าเก็บน้ำเอาไว้กินเองย่อมดีกว่า”

มันทำท่าเหมือนจะผละไป แต่แล้วก็กลับกระเถิบตัวเข้าไปใกล้และจับชีพจรของเด็กหนุ่ม ก่อนจะใช้นิ้วเปิดเปลือกตาที่ปิดสนิทอยู่ขึ้น

“โอ๊ะ” ชายประหลาดหลุดเสียงร้องด้วยความตกใจ เมื่อมองเห็นดวงตาที่มีสีฟ้าของเด็กหนุ่มอย่างเต็มตา ท่าทางเปลี่ยนเป็นลนลานด้วยความหวาดเกรงและกระชากมีดที่เหน็บไว้ข้างเอวออกจากฝัก

“นั่นเจ้าคิดจะทำอะไร” เสียงตวาดดังขึ้นทางเบื้องหลัง พร้อมกับที่เจ้าของเสียงในชุดดำปราดเข้ามาถึงตัวและเตะข้อมือที่กุมมีดจนมีดกระเด็นไปทางอื่น ชายประหลาดขยับตัวจะหลบหนี แต่ยังช้ากว่าร่างเล็ก ๆ ที่กระโดดเข้าเกาะหลัง

จนหน้าคะมำลงกับพื้น

“ปล่อยข้า” มันร้องโอดครวญเมื่อเงยหน้าขึ้นมาได้ “ข้ายินดียกทุกอย่างที่ข้าเก็บมาได้ให้ พอเพียงปล่อยข้าไปจากที่นี่เท่านั้น”

“เจ้าเป็นใคร” ผู้ที่อยู่ในชุดดำถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง “เหตุใดถึงคิดทำร้ายยาคุป”

“ข้าชื่อราอูล” มันตอบพลางยกมือขึ้นลูบทรายบนใบหน้า “ข้าท่องอยู่ในทะเลทรายแถบนี้มานานนับสิบปี”

“ไอ้โกหก” ชายร่างค่อมแคระที่เพิ่งลงจากหลังถ่มน้ำลายลงพื้น “ไอ้คนนอกศาสนา ดูก็รู้ว่าเจ้าเป็นพวกหนูสกปรกที่ลักขโมยของจากคนที่ประสบเคราะห์กรรม”

“เหตุใดเจ้าถึงคิดจะทำร้ายยาคุป” คนที่ยืนค้ำหัวอยู่ถามซ้ำ

“ข้ามิได้คิดจะทำร้ายมัน” ราอูลปฏิเสธปากคอสั่น “ข้าคิดจะปกป้องมัน ต่างหาก

“บัดซบ” มูร์ฝ่าตวาด “เจ้ามีหน้าที่อะไรถึงจะต้องคิดปกป้องมัน”

“มันมีดวงตาปีศาจ” ชายประหลาดปากคอสั่น “ดวงตาของมันอาจเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป แต่สำหรับข้าและพวกพ้องของข้า มันคือผู้ที่จะนำโชคลาภและความรุ่งเรืองมาสู่”

12

อาฟซานสะดุ้งตื่นเมื่อมีเสียงเรียกดังขึ้นใกล้ ๆ พร้อมกับร่างถูกเขย่าแรง ๆ

“โยคาน” เด็กหนุ่มยันกายขึ้นและมองดูองครักษ์ด้วยสายตาที่แสดงความพิศวง “เกิดอะไรหรือ ถึงได้มาปลุกข้าแต่เช้า”

“ตอนนี้ยังไม่เกิด” เจ้าของร่างสูงโย่งในชุดดำกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “แต่หากท่านขืนนอนประหนึ่งก้อนหินเช่นนี้อีก สักวันย่อมจะต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่นอน”

“เรื่องอะไร” อาฟซานย้อนถามอย่างไม่พอใจที่ถูกปลุก “อย่างน้อยในวังก็มีทหารมากมายที่คอยดูแลคุ้มกันข้าอยู่”

“การวางใจในสิ่งที่คิดว่าน่าวางใจคืออันตรายอย่างยิ่ง” โยคานทอดสายตามองเจ้าชายหนุ่ม “และคนที่เป็นอันตรายที่สุด ก็คือคนที่อยู่ใกล้ตัวเราที่สุด”

“เจ้าคงจะไม่ปลุกข้าขึ้นมาเพื่อสั่งสอนเรื่องนี้แต่เช้าหรอกนะ” เด็กหนุ่มยกมือขึ้นปิดปากหาวและทำท่าจะล้มตัวลงนอนต่อ

“ข้าคิดจะพาท่านออกไปทะเลทราย” ผู้สูงวัยกว่าทูล

“ไปทำไม”

“ไปดูทะเลทรายหลังคืนพระจันทร์ดำ”

“เจ้าไปคนเดียวเถอะ” อาฟซานโบกมือ “ข้าไม่นึกสนุกกับการดูความหายนะของผู้อื่น”

“ข้าก็หาได้นึกสนุกแม้แต่น้อย” น้ำเสียงของโยคานแฝงไว้ด้วยความรู้สึกบางอย่าง “แต่นี่นับเป็นโอกาสอันงามที่ท่านสามารถฝึกฝนการขี่อูฐเป็นระยะทางไกล ๆ โดยไม่มีผู้ใดสงสัย และเรียนรู้ความรุนแรงของพายุทะเลทรายที่เกิดขึ้นเพื่อเตรียมตัวไว้สำหรับวันข้างหน้า ถ้าท่านจำเป็นต้องไปจากอัลยาซูลาห์”

“ข้าบอกเจ้าแล้วว่า ข้าไม่มีความคิดที่จะหลบหนีไปจากที่นี่” เด็กหนุ่มเน้นเสียง

“ข้าก็บอกท่านแล้วเหมือนกันว่า เมื่อถึงคราวจำเป็น ชีวิตของท่านจะสั้นหรือยาว ล้วนขึ้นอยู่กับฝีเท้าม้าหรืออูฐที่ท่านควบขี่ เสือหรือสิงโต ย่อมต้องมีความสามารถทั้งในการเร้นตัวและล่าเหยื่อ จึงจะได้รับการยำเกรงจากมนุษย์และสัตว์”

“ก็ได้” อาฟซานพยักหน้าอย่างรู้ว่าถึงอย่างไรโยคานก็ไม่มีทางยินยอมให้ตนนอนต่อ “เจ้าไปเตรียมอูฐให้ข้าได้แล้ว อ้อ เอาอูฐตัวของพี่ชายข้าก็แล้วกัน อย่างน้อยข้าจะได้รู้สึกว่าพี่ยาคุปยังอยู่กับข้า”

“ข้ามั่นใจว่าสักวันยาคุปจะต้องกลับมา” องครักษ์กล่าวด้วยท่าทางเชื่อมั่น

“สมมติว่าพี่ยาคุปออกเดินทางไปในทะเลทราย” เด็กหนุ่มพูดขึ้นเบา ๆ “เมื่อคืนนี้เขาคงต้องเผชิญกับพายุร้ายในคืนพระจันทร์ดำ...และเจ้าก็เป็นคนบอกกับข้าเองว่า ไม่เคยมีชาวทะเลทรายคนไหนที่เผชิญกับคืนพระจันทร์ดำแล้วมีชีวิตรอดกลับมาได้”

โยคานยืนนิ่ง ร่างผอมสูงนั้นไหวน้อย ๆ เหมือนต้นปาล์มที่ต้องพายุ ก่อนจะหันหลังกลับเดินออกไปจากห้องบรรทมโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น

แดดยามสายทวีความร้อนขึ้น และท้องทะเลทรายก็เวิ้งว้างราวจะหาที่สิ้นสุดมิได้

แต่ราอูลและราซิคก็ยังคงตั้งหน้าเดินทางต่อไป โดยมีมูร์ฝ้าประคองร่างของยาคุปอยู่บนหลังอูฐที่ผ่ายผอมโกโรโกโส

“อีกนานเพียงไรจะถึงที่อยู่ของพวกเจ้า” ราซิคถามอย่างใกล้จะหมดความอดทน

“หนทางอยู่ที่ใจของเจ้า” ราอูลพูดเหมือนคร้านที่จะตอบคำถามซ้ำซาก “หากเจ้านึกว่าใกล้ ต่อให้เดินทางอีกครึ่งวันเจ้าก็คิดว่าเพียงชั่วอึดใจเดียว แต่หากเจ้านึกว่าไกล ต่อให้เพียงแต่สองสามนาที เจ้าก็ต้องออกปากบ่นว่าเนิ่นนานนักหนา”

“เจ้าพูดจาโดยไม่ตีฝีปากเป็นหรือไม่” ราซิคส่งเสียงด้วยความไม่พอใจ

“แพทย์ย่อมให้ยาที่เหมาะแก่โรค” ชายประหลาดกล่าวโดยไม่สนใจท่าทีของอีกฝ่ายหนึ่ง “แท้จริงเจ้าเองก็หาใช่จะช่างตีฝีปากน้อยไปกว่าข้าไม่”

“นี่พวกเจ้าสองคนจะทุ่มเถียงกันให้ได้อะไรขึ้นมา” มูร์ฝ้าเอ็ดมาจากหลังอูฐ “เวลานี้สมควรที่จะห่วงใยว่าจะพายาคุปไปให้ถึงที่พักโดยเร็วที่สุดอย่างไรมากกว่า”

“ข้าก็กำลังนำดวงตาปีศาจและพวกเจ้าไปถึงที่พักอยู่แล้ว” ราอูลโต้แย้ง “เพียงแต่คนของเจ้าชอบพาออกนอกลู่นอกทางอยู่เรื่อย ๆ ต่างหาก”

“ข้าไม่ใช่คนของใคร” คู่กรณีสวนคำ “และเจ้าเองต่างหากที่ชอบพูดจาออกนอกเรื่อง”

“เอาละ” ชายค่อมแคระถอนใจ “ถ้าเจ้าพอใจที่จะทะเลาะกันก็รอให้พายาคุปไปให้ถึงที่พักก่อน หลังจากนั้นแล้วข้าจะไม่ออกปากห้ามปรามใด ๆ ทั้งสิ้น”

“ท่านแลเห็นภูเขาทรายข้างหน้าหรือไม่” ราอูลร้องบอก “นั่นคือที่อยู่ของข้าและพรรคพวก”

“ดูเหมือนว่าจะไม่ห่างไกลจากที่นี่มากนัก” มูร์ฝ้ายกมือขึ้นป้องแดด

“อีกชั่วครู่เดียวก็จะถึงแล้ว” เจ้าถิ่นรับคำ “เว้นแต่ว่าจะมีคนก่อเรื่องให้การเดินทางต้องล่าช้าไปอีกเท่านั้น”

“นี่เจ้าหาว่าข้าเป็นคนทำให้การเดินทางล่าช้ากระนั้นหรือ” ราชิคที่เพิ่งเงียบเสียงไปโวยวายขึ้นมาใหม่

“ราชิค” มูร์ฝ้าหันมาดุ “ถ้าหากเจ้าไม่สงบปากคำ ข้าจะลากลิ้นเจ้าออกมาตัดทิ้งเสียเดี๋ยวนี้”

“ได้” ผู้ถูกดุรับคำอย่างงอน ๆ “แต่ที่ข้ายุติการพูดจา หาใช่ข้ากลัวเจ้าหรือว่าไอ้ตัวประหลาดหรอกนะ หากเป็นเพราะข้าห่วงใยยาคุปต่างหาก”

ราอูลยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะด้วยความขบขัน ขณะที่ราชิคจ้ำอ้าว ๆ ไปข้างหน้า มุ่งสู่ภูเขาทรายที่มองเห็นอยู่ไม่ห่างไกลเท่าไรนัก

โยคานชะลออูฐที่ควบขึ้นนำหน้าลง เมื่อผู้ที่มาด้วยร้องเรียกก่อนเร่งสัตว์พาหนะขึ้นมาเทียบเคียงและถามด้วยเสียงปนหอบ

“นี่ ใจคอเจ้าจะควบอูฐโดยไม่หยุดพักเลยหรือไร”

“ข้าต้องการทดสอบกำลังของอูฐและของท่านว่าสามารถที่จะเดินทางอย่างรีบเร่งได้ไกลที่สุดสักเพียงใด”

“เราจะเดินทางอย่างนั้นทำไม” อาฟซานถาม “นี่หามีผู้ใดไล่หลังเรามาสักหน่อย”

“วันนี้ยังไม่มี แต่วันหน้าหากมี เราจะได้สามารถคำนวณเวลาและระยะทาง รวมทั้งจุดที่จะหยุดพักได้ถูกต้อง”

“เมื่อใดเจ้าจึงจะคิดว่าต้องใช้เวลาเท่าไรในการเป็นฝ่ายโจมตีแทนที่จะมัวมานึกถึงการหลบหนีบ้าง”

“การลงมือโจมตีทั้ง ๆ ที่ตนเองตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ก็เท่ากับฆ่าตัวตายโดยแท้”

“ถ้าเช่นนั้น เมื่อใดเราถึงจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“หน้าที่ของเราตอนนี้คือรอคอยเวลานั้น” โยคานตอบด้วยสีหน้าเฉยเมย “และเมื่อวันนั้นมาถึง ท่านย่อมรู้ได้เอง”

“นั่นควันอะไร” อาฟซานชี้มือไปยังกลุ่มควันที่มองเห็นอยู่ไกลออกไป

“สัญญาณร้องขอความช่วยเหลือ” ผู้สูงวัยกว่าบอกพร้อมกระตุ้นอูฐที่ขี่อยู่ “เร็วเถอะ เรารีบไปดูกันดีกว่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

“มันอาจจะแค่ไฟธรรมดาก็ได้” เด็กหนุ่มไม่สู้จะเห็นด้วยนัก

“ไม่มีใครจุดไฟเล่นกลางทะเลทรายหรอก” โยคานหันมาบอก “และชาวทะเลทรายก็มีกฎว่าจะต้องช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่าหรือประสบเคราะห์ภัยในทะเลทราย”

“เจ้าจากทะเลทรายมาตั้งนานแล้ว ยังมิยอมที่จะทิ้งนิสัยชาวทะเลทรายเลยหรือ” อาฟซานตะโกนถาม พลางควบอูฐตามมาติด ๆ

“ไว้วันหนึ่งท่านจะรู้ว่า กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของชาวทะเลทรายล้วนเป็นสิ่งที่ดีงาม มีศักดิ์ศรีและเกียรติยศ ค่าของชาวทะเลทรายกำหนดวัดกันด้วยกฎเกณฑ์เหล่านี้ มิเช่นนั้นแล้วคนที่อยู่ในทะเลทรายก็จะไม่ต่างจากหนูสกปรกที่มุดหัวอยู่แต่ในหลุมทราย ซึ่งไม่มีคุณค่าอันใด”

“เรามาแข่งขันว่าผู้ใดจะไปถึงควันไฟนั่นก่อนกันดีกว่า” อาฟซานท้าทายอย่างคร้านที่จะรับรู้เรื่องราวของชาวทะเลทราย

“ข้าต่อให้ท่านล่วงหน้าไปก่อนสิบช่วงตัวอูฐ” โยคานรั้งสายบังเหียนปล่อยให้ผู้อ่อนวัยกว่าพาอูฐพุ่งทะยานไปข้างหน้าจนทิ้งห่างไปตามคำพูด แล้วจึงห้อสัตว์พาหนะไล่ตามไปอย่างรวดเร็ว และควบแข่งกันจนหายไปในทะเลแห่งทราย

“นี่หรือคือถิ่นของพวกเจ้า”

ราซิคถามอย่างไม่แน่ใจ เมื่อชายประหลาดพามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเนินภูเขาทรายลูกย่อม

“เจ้าคิดว่าข้าเมามายหรือฟั่นเฟือนจนจำที่พักของตัวไม่ได้กระนั้นหรือ” ราอูลย้อนถาม

“ข้ามิได้หมายความเช่นนั้น” ราซิคเป่าลมหายใจ “เพียงแต่ภูเขาทรายลูกนี้ดูยังไงก็ไม่น่าจะมีใครอาศัยอยู่ได้เลย”

“เพราะผู้คนพากันคิดเช่นเดียวกับเจ้า จึงทำให้พวกข้าอยู่กันด้วยความปลอดภัยมาหลายสิบปี” ราอูลกล่าวพร้อมกับก้าวเท้าตรงไปยังเนินทรายที่ทอดตัวขวางอยู่ตรงหน้า และเพียงมันส่งเสียงสองสามคำ สิ่งที่เห็นเป็นเพียงทรายกองใหญ่ตรงหน้าก็ค่อย ๆ แปรสภาพเป็นประตูศิลาที่เปิดกว้างออกช้า ๆ

“ข้าขอเตือนเจ้าไว้ก่อน” ราซิคคำรามผ่านไรฟัน “หากเจ้าคิดเล่นตลกกับข้าแม้แต่นิดเดียว ข้าจะเชือดคอเจ้าแน่นอน”

”ถ้าข้าคิดจะเล่นตลกกับเจ้า ข้าคงไม่เสียเวลาพาพวกเจ้ามาถึงที่พำนักของข้าหรอก แต่คงจะลอบเล่นงานเจ้าเสียกลางทะเลทรายแล้ว” อีกฝ่ายโต้ตอบโดยไม่หวั่นเกรง “หรือถ้าพูดไปแล้ว หากไม่มีเจ้าของดวงตาปีศาจคนนั้น ป่านนี้พวกเจ้าก็คงจะกลายเป็นปีศาจไปแล้วก็ได้”

“เจ้าคิดจะเข้าไปข้างในหรือไม่” มูร์ฝ้าถามเมื่อเห็นราซิคยังโต้เถียงกับราอูลอยู่ “หากเจ้าไม่คิดจะเข้าไปย่อมสามารถแยกทางไปได้”

“แล้วท่านล่ะ” ราซิคเงยหน้าขึ้นมองผู้อยู่บนหลังอูฐ

“เพื่อรักษาชีวิตของยาคุป จะเป็นตายร้ายดีประการใดข้าก็ต้องเสี่ยงเข้าไปแน่นอน”

“เราเดินทางมาด้วยกัน เมื่อท่านกับยาคุปไปไหน ข้าก็ย่อมจะไปด้วย” ราซิคตอบด้วยท่าทางเด็ดขาด

“ถ้าเช่นนั้นก็รีบเข้าไปข้างในเถอะ” ราอูลพูดพร้อมกับค้อมศีรษะและผายมือเป็นทีเชิญให้มูร์ฝ้ากระตุ้นอูฐย่างก้าวเข้าไปสู่ประตูลับแห่งภูเขาทราย

ฉับพลันที่ล่วงผ่านประตูใหญ่เข้าไป ทั้งมูรฝ้าและราซิคก็พบว่าภายใต้สิ่งที่มองเห็นเป็นเพียงภูเขาทรายนั้น แท้จริงกลับเป็นซากปรักหักพังของเมืองโบราณที่ก่อด้วยศิลา ซึ่งถูกซุกซ่อนเร้นลับจากสายตาของคนภายนอก และซากปรักหักพัง

นั้นคือที่อยู่อาศัยของผู้คนหญิงชายที่ล้วนแต่แปลกประหลาดไม่ต่างไปจากราอูล ทุกคนล้วนมีผมเผ้ายาวรุงรัง สวมเสื้อผ้าเก่าขาด เนื้อตัวสกปรก แต่กลับประดับประดาด้วยเครื่องถนิมพิมพาภรณ์ ทุกคนแม้จะผ่ายผอมอิดโรย แต่ก็เต้นรำและส่งเสียงร้องเพลงกันด้วยท่าทางสนุกสนาน

"นี่คือนรกหรือสวรรค์กันแน่" มูร์ฝ้าหลุดคำถามด้วยเสียงแผ่วเบา พลางมองไปรอบ ๆ ลานกว้างที่อูฐถูกจูงมาหยุดยืน ขณะที่ราซิคเลื่อนมือไปกุมด้ามมีดกระเหม็ดที่ข้างเอวไว้แน่น แสงแดดซึ่งส่องลงมาจากปล่องด้านบนทำให้บริเวณนั้นสว่างดุจเดียวกับทะเลทรายภายนอก

"เมื่อคืนเป็นคืนพระจันทร์ดำ เป็นคืนที่ดีของพวกเรา" ราอูลประกาศพร้อมกับชูมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ "แต่วันนี้เป็นวันที่ดีกว่า เพราะข้าได้พบกับคนที่พวกเรารอคอยกันมานานแสนนาน"

มันหันไปทางยาคุปที่กำลังถูกประคองลงจากหลังอูฐ

"เด็กหนุ่มคนนี้คือคนที่พวกเรารอคอย เพราะมันมีดวงตาของปีศาจ"

ขาดคำของราอูล ผู้คนแปลกประหลาดต่างก็กรูกันเข้าไปหาเด็กหนุ่มผู้มีดวงตาสีฟ้าที่มูร์ฝ้านั่งประคองอยู่ และทันทีที่ใครคนหนึ่งเปิดเปลือกตาของยาคุปขึ้นดูก็มีเสียงฮือฮาด้วยความตื่นเต้นระคนยำเกรง และทุกคนในที่นั้นต่างคุกเข่าลงกับพื้นแสดงอาการคารวะอย่างศิโรราบ

13

โยคานควบอูฐนำหน้าอาฟซานเหมือนสายลมที่พลิ้วผ่านก่อนจะพุ่งสู่กลุ่มควันเบื้องหน้าดุจกระแสลมแรง ชั่วครู่หนึ่งก็ถึงซึ่งจุดหมายที่มีหญิงสูงอายุสวมเครื่องแต่งกายสีเทาปกคลุมศีรษะและร่างกายมิดชิด ยืนโบกผ้าเป็นสัญญาณเรียกอยู่ใกล้ ๆ ร่างของชายอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในวัยหนุ่ม ท่าทางได้รับบาดเจ็บและนอนคว่ำหน้าอยู่กลางทะเลทรายอันร้อนระอุ

“เกิดอะไรขึ้น” โยคานถามเมื่อรั้งบังเหียนสัตว์พาหนะให้หยุดลงตรงหน้าคนทั้งสอง

“เมื่อคืนเราเผชิญกับพายุร้าย มิหนำซ้ำวันนี้ยังหลงทาง อูฐก็หมดกำลังกลางทาง จึงต้องเดินมาในทะเลทราย” นางตอบขณะดึงผ้าขึ้นปิดใบหน้า เหลือเพียงดวงตาคมวาวที่เพ่งมองผู้มาใหม่เขม็ง

“หลังพายุทรายที่รุนแรงอย่างคืนพระจันทร์ดำ จุดซึ่งเป็นที่สังเกตต่าง ๆ ในทะเลทรายจะเปลี่ยนแปลงไป หากไม่ชำชองจริง ๆ ก็มักจะหลงได้ง่าย” โยคานกล่าวอย่างคนที่คุ้นเคยกับสภาพการณ์ “ท่านทั้งสองมาจากไหนและจะเดินทางไปไหน”

“ข้าชื่อไลล่า” อีกฝ่ายแนะนำตัวเอง “ส่วนชายหนุ่มผู้นี้ชื่อกูสเซล เป็น

หลานชายของข้า เราเดินทางมาจากดินแดนแห่งทะเลทรายตอนใต้..."

"ทะเลทรายตอนใต้อยู่ห่างไกลออกไปมาก" อาฟซานที่เพิ่งขี่อูฐมาถึงเอ่ยขึ้น "เหตุใดพวกท่านจึงเดินทางมาถึงที่นี่"

"เจ้ายังเป็นเด็กน้อย" ไลล่ามองอย่างหมิ่นแคลน "ไม่สมควรจะสอดแทรกเรื่องราวที่ผู้ใหญ่สนทนากัน"

"เด็กน้อยผู้นี้คือเจ้าชายอาฟซานแห่งอัลยาซูลาห์" โยคานบอกด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ "และขณะนี้ท่านอยู่ที่ชายแดนของอัลยาซูลาห์ เพียงเจ้าชายอาฟซานรับสั่งมิให้พวกท่านล่วงล้ำเข้ามา ข้าก็จำเป็นต้องขับไล่พวกท่านออกไป"

"เจ้าจะทอดทิ้งเราสองคนไว้กลางทะเลทรายเช่นนี้น่ะหรือ" สตรีสูงวัยถามอย่างคาดไม่ถึง

"นี่ไม่ใช่การทอดทิ้ง แต่เป็นสิทธิ์ของเจ้าของบ้านที่จะปฏิเสธการต้อนรับผู้ซึ่งทำตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นแขกที่ดี" ชายร่างผอมสูงโต้ตอบอย่างเย็นชา

"แต่ข้าหารู้ไม่ว่านี่คือเจ้าชายน้อย" นางโต้แย้ง

"บัดนี้เจ้ารู้แล้ว" โยคานสำทับ "ไยมิเร่งคารวะ"

ไลล่ายินยอมโดยง่ายดาย นางยกมือขวาแตะหน้าผากและทาบกับหน้าอกเบื้องซ้ายก่อนก้มศีรษะลงพร้อมกับเอ่ยคำอำนวยสวัสดิ์ด้วยกิริยานอบน้อม

"ข้าให้อภัยนาง" อาฟซานบอกแก่ผู้ทำหน้าที่องครักษ์ "เราพานางและหลานชายของนางกลับอัลยาซูลาห์เถอะ"

โยคานค้อมศีรษะ และบังคับอูฐที่ขี่อยู่ให้ย่อตัวลงเพื่อลงไปช่วยพยุงคนเจ็บ ทันทีที่พลิกร่างนั้นขึ้น โยคานก็นิ่งไปชั่วขณะ เพราะนอกจากเนื้อตัวที่เต็มไปด้วยบาดแผลและคราบโลหิตแล้ว ใบหน้าของชายที่ชื่อกูสเซลเต็มไปด้วยรอยหมึกสีม่วงเข้มที่สักอักขระโบราณ

"เป็นธรรมเนียมของเผ่าเรา" ไลล่าบอก "ลูกชายโทนที่เกิดในครอบครัวที่มีแต่ลูกชายโทนติดต่อกันมาสามชั่วคนจะต้องสักหน้าเพื่อป้องกันมิให้ปีศาจร้ายมาเอาชีวิตไป"

“เจ้าเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจอยู่อีกหรือ” อาฟซานถามอย่างเยาะหยัน

“นี่เป็นเรื่องที่คนในเผ่าเรายึดถือกันมาแต่ครั้งโบราณ และหากตระกูลใดสูญเสียลูกชายโทนคนที่สาม ก็เท่ากับตระกูลนั้นไร้คนที่จะสืบทอดเชื้อสายต่อไป”

“แล้วเหตุใดมันถึงได้รับบาดเจ็บ” โยคานมองดูสตรีที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

“ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” ไลล่าสั่นศีรษะ “มันสั่งให้ข้านั่งรออยู่ที่นี่ ส่วนตัวมันออกไปหาน้ำและอาหาร สักพักก็กลับมาในสภาพนี้และล้มลงสิ้นสติ ข้าจึงจุดไฟเพื่อขอความช่วยเหลือ”

“ร่องรอยเหล่านี้ไม่คล้ายคมอาวุธและก็ไม่คล้ายเขี้ยวเล็บของสัตว์” ชายร่างผอมสูงก้มลงพิจารณา

“เรารีบพามันไปรักษาก่อนดีกว่า” เด็กหนุ่มตัดบท “ขืนเนิ่นช้าไปอาการของมันอาจจะหนักหนายิ่งกว่านี้”

“เจ้าชายน้อยทรงมีเมตตายิ่ง” หญิงสูงอายุยอบกายลง

“ดูเจ้าช่างคุ้นเคยกับการเฝ้าแหนได้รวดเร็วดี” โยคานพูดขณะประคองร่างของคนเจ็บไปที่อูฐของตน

“ท่านน่าจะพอใจในความภักดีที่ข้ามีต่อเจ้าชายน้อย” ไลล่าสวนคำทันควัน

องครักษ์มองดูหญิงสูงอายุปีนขึ้นไปนั่งบนหลังอูฐกับหลานชายโดยมิได้ต่อปาก ส่วนตนเองเดินไปขึ้นอูฐของอาฟซานและเหยาะย่างออกจากที่นั้นมุ่งหน้ากลับไปอัลยาซูลาห์

ราชิคเดินออกจากซากอาคารที่ก่อด้วยศิลา มาทรุดตัวลงนั่งข้างรูปสลักสิงห์มีปีกที่หมอบอยู่หน้าเสาหินต้นใหญ่ที่ส่วนบนหักโค่นลงมากองอยู่กับพื้น มันถอนใจหนัก ๆ ขณะชันเข่าขึ้น

“เป็นอะไรไปหรือเปล่า” มูร์ฝ้าที่นั่งอยู่ก่อนถามขึ้น

“ไม่รู้สิ” ผู้มาใหม่ถอนใจอีกครั้ง “เพียงแต่ข้าไม่ค่อยจะวางใจราอูลและ

คนของมัน”

“ข้าก็ไม่ไว้ใจคนนอกศาสนาพวกนี้นัก” ชายค่อมแคระลดระดับเสียงลงและมองไปรอบ ๆ ตัว “แต่อย่างไรเราก็คงต้องรอให้ยาคุปคืนสติและกำลังก่อนจึงค่อยคิดหาทางออกไปจากที่นี่”

“ท่านคิดว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานเพียงใดกว่ายาคุปจะสามารถเดินทางได้”

“ข้าไม่อาจตอบได้ แต่เวลานี้ราอูลก็เฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด”

“นี่ยิ่งทำให้ข้ากังวลยิ่งขึ้นไปอีก” ราซิคมีท่าทางไม่สบายใจ “ไม่รู้ว่าเราปล่อยวัวไว้ในมือเสือหรือไม่”

“ดูเจ้าช่างเป็นกังวลจนเกินการณ์” มูร์ฝ้ามองดูผู้พูด “หากราอูลคิดจะทำร้ายยาคุป คนอย่างมันก็ย่อมทำตั้งแต่อยู่กลางทะเลทราย ไม่พาเรามาถึงถิ่นที่พวกมันซุกซ่อนตัวอยู่”

“แล้วท่านเชื่อเรื่อง ‘ดวงตาปีศาจ’ ที่มันพูดกระนั้นหรือ”

“เรื่อง ‘ดวงตาปีศาจ’ เป็นเรื่องที่เล่าสืบต่อกันมานาน” ชายค่อมแคระลังเลนิดหนึ่งก่อนเล่าต่อ “เชื่อกันว่าผู้ใดที่มี ‘ดวงตาปีศาจ’ จะนำความตายและภัยพิบัติมาสู่ผู้ใกล้ชิด”

“ท่านเชื่อถือเรื่องเช่นนี้หรือไม่” ผู้ฟังย้อนถาม

“เป็นเรื่องที่ยากจะกล่าวว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ” มูร์ฝ้าแบ่งรับแบ่งสู้

“แต่ท่านก็สมัครใจที่จะเดินทางร่วมกับมัน”

“นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง และไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ข้าก็ไม่มีวันที่จะทอดทิ้งมันอย่างเด็ดขาด”

“ท่านช่างเป็นลุงที่ดี” ราซิครำพึง

“เจ้าเองก็คงจะมีญาติที่ดีเช่นกัน”

“ไม่หรอก” เจ้าของร่างบอบบางสั่นศีรษะแรง ๆ “ข้ามีเพียงแม่ และนางก็ไม่ได้รักใคร่ไยดีข้าเหมือนเช่นที่ท่านมีต่อยาคุป”

“เจ้าสามารถล่วงรู้จิตใจของแม่เจ้าได้อย่างไร” ผู้สูงวัยกว่าแย้ง “ข้า

ไม่คิดว่ามีแม่คนไหนที่ไม่รักลูกของตัวเองหรอก”

“ท่านจะรู้จักแม่ข้าดีกว่าข้าที่เป็นลูกแท้ ๆ ของนางได้อย่างไร” ราชิคย้อนถาม

“มีเหตุใดที่ทำให้เจ้าคิดว่าแม่ไม่รักเจ้าอย่างนั้นหรือ” มูร์ฝ้าถามอย่างปรานี

“แม่บังคับจิตใจข้า” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกขุ่นเคืองและขมขื่น “แม่ไม่ยินยอมฟังคำพูดของข้า และถือความคิดเห็นของตัวเองเป็นสำคัญ”

“เรื่องที่เจ้าพูดถึงคงหาใช่เรื่องเล็กน้อยแน่” อีกฝ่ายคาดเดา

“ถูกต้อง” ราชิคเชิดหน้าขึ้น “เพราะเป็นเรื่องที่จะทำให้ชีวิตของข้าเปลี่ยนผันไปในทางที่ข้าไม่ต้องการ”

“เหตุนี้หรือไม่ที่ทำให้เจ้าหลบหนีออกมาตามลำพัง” มูร์ฝ้าตั้งคำถาม

“ทำไมท่านถึงคิดว่าข้าหลบหนีมา” ผู้อ่อนวัยกว่ามีท่าทางคาดไม่ถึง

“เพราะท่าทางของเจ้าหาใช่คนที่คุ้นเคยกับการเดินทางมาก่อน” ชายค่อมแคระกล่าวด้วยน้ำเสียงปกติ “และเจ้ายังคล้ายจะหวาดระแวงต่อการถูกติดตาม”

ราชิคนิ่งเงียบไป

“เจ้าสามารถไว้ใจข้าได้เช่นเดียวกับที่ไว้ใจยาคุป” มูร์ฝ้าพูดต่อ

“เหตุใดท่านถึงคิดว่าข้าไว้ใจยาคุป” ราชิคถามด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

“หากเจ้าไม่ไว้ใจมัน ไฉนจะผละจากกองคาราวานของตาเฒ่าอับดุลลาห์มากับมัน” ดวงตาของผู้สูงวัยปรากฏรอยยิ้มขึ้นบาง ๆ

“นั่นเป็นเพราะข้ารังเกียจความไม่ถูกต้องไม่เป็นธรรมต่างหาก” ราชิคค้าน

“ถึงจะเทิดทูนความเป็นธรรมเพียงไร ก็คงยากที่จะตัดสินใจเสี่ยงภัยเดินทางในทะเลทรายไปกับคนที่ไม่รู้จักเส้นทาง”

ราชิคนิ่งไปอีกครั้ง

“เจ้าไม่จำเป็นต้องตอบคำถามของข้าตอนนี้ก็ได้” มูร์ฝ้าหัวเราะในคอ

และเบนสายตาไปทางราอูลที่เพิ่งเดินออกมา

“ยาคุปเป็นเช่นใด” ราชิครีบร้องถาม

“ข้าให้ยาแก่มัน ซึ่งจะทำให้มันหลับไปสักหนึ่งวัน เมื่อตื่นขึ้นมาก็จะหายเป็นปกติ” ชายประหลาดกล่าวอย่างเชื่อมั่น

“เหตุใดถึงต้องหลับนานถึงปานนั้น” ราชิคถามอย่างระแวง

“ที่ให้มันหลับนานเป็นเพราะต้องการให้มันพักผ่อนอย่างเต็มที่ หากให้มันรีบตื่น เกรงว่าจะถูกเจ้าพูดจารบกวนมัน”

คำตอบของราอูลทำให้มูร์ฝ้าพลอยหัวเราะไปด้วย

“จริง ๆ แล้ว ข้าไม่น่าจะไว้ชีวิตเจ้าให้มาพูดพล่อยเช่นนี้” ราชิคฮึดฮัด

“เจ้าน่าจะดีใจที่ได้ไว้ชีวิตข้า” ชายประหลาดยิ้มอย่างเป็นต่อ “เพราะหาไม่แล้ว ‘ดวงตาปีศาจ’ ก็อาจจะไม่มีโอกาสได้ลืมตาขึ้นมาอีกเลย”

“พวกเจ้าคิดจะทำอย่างไรต่อไปกับ ‘ดวงตาปีศาจ’ ” มูร์ฝ้าจ้องมองดูเจ้าของถิ่น

“พวกเราจะดูแลมันอย่างดี” ราอูลตอบโดยไม่ต้องคิด

“หมายความว่าอย่างไร” ราชิคถามเสียงดัง

“ก็หมายความว่า ‘ดวงตาปีศาจ’ จะต้องอยู่กับพวกข้าในภูเขาทรายแห่งนี้ตลอดไป”

14

อาฟซานซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้นวมในห้องโถงทอดสายตาดูร่างสูงโย่งขององครักษ์ที่เดินเข้ามาในห้องและหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ

“พวกมันเป็นอย่างไรบ้าง” เจ้าชายหนุ่มถามอย่างไม่สู้จะสนใจจริงจัง

“หมอหลวงดูแลพวกมันอยู่” โยคานตอบเบา ๆ

“แต่ท่าทางเจ้าเหมือนยังเป็นกังวลอยู่”

“ข้าไม่ได้กังวลเรื่องอาการของมัน” โยคานถอนใจ “แต่ข้าเป็นกังวลเรื่องที่มาแห่งบาดแผลของมันมากกว่า”

“ทำไมเจ้าจึงกังวล”

“เพราะข้าเคยอยู่ในทะเลทรายมานาน แต่ไม่เคยพบบาดแผลเช่นว่านี้”

“รอให้มันฟื้นขึ้นมาเจ้าค่อยสอบถามมันก็ได้” อาฟซานลุกขึ้นยืน

“แต่ข้าเกรงว่ามันจะไม่สามารถบอกเล่าได้” ชายร่างสูงถอยไปก้าวหนึ่ง

“ทำไม” เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว

“เพราะลิ้นของมันถูกตัดขาด”

“มีเรื่องราวเช่นนี้ด้วยหรือ” อาฟซานเอ่ยปากหลังจากที่อึ้งไปชั่วขณะ

“จากชายเขตทะเลทรายมาถึงอัลยาซูลาห์กินเวลาครึ่งชั่ววัน” โยคาน

พูดต่อ “หากคนหรือสัตว์ที่ทำร้ายชายผู้นั้นล่วงล้ำเข้ามา ผู้คนในอัลยาซูลาห์ย่อมตกอยู่ในอันตราย”

“ถ้ามีเรื่องราวเช่นนี้ เหตุใดจึงไม่เคยมีใครบอกเล่ามาก่อน”

“ข้าไม่ทราบ” โยคานสั่นศีรษะ “แต่บางเรื่องราวที่ไม่มีผู้คนเคยบอกเล่ามิได้หมายความว่ามันไม่มีจริงหรือไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน”

“เจ้าคิดจะทำยังไงต่อไป” เจ้าชายหนุ่มถาม

“ข้าคิดจะกลับไปที่ทะเลทรายบริเวณนั้นอีกครั้ง” องครักษ์ตอบด้วยท่าทีจริงจัง

“เอาทหารจำนวนหนึ่งไปกับเจ้าด้วยสิ” อาฟซานค่อนข้างจะห่วงใย

“ข้าคิดจะไปเพียงลำพัง เพราะไม่อยากให้เอิกเกริก”

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปกับเจ้าเอง” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยว

“แต่ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะเผชิญกับอะไร” โยคานค้าน “ท่านมิสมควรเอาตัวเข้ามาเสี่ยงด้วย”

“แล้วเจ้าคิดว่าข้าจะนิ่งเฉยให้เจ้าเอาตัวไปเสี่ยงตามลำพังอย่างนั้นหรือ” อาฟซานย้อนถาม “เวลานี้เราเหลือกันอยู่เพียงสองคนในอัลยาซูลาห์ จะทุกข์หรือสุข จะสุ่มเสี่ยงหรือปลอดภัย ก็ควรที่จะอยู่เคียงข้างกัน ไม่เอาตัวรอดหรือทอดทิ้งกัน”

ชายร่างสูงโย่งยืนนิ่ง มีเพียงดวงตาทั้งคู่ที่ส่อแสดงความรู้สึกจงรักภักดีอย่างยิ่งยวด

โอเอซิสหลังพายุทรายโหมกระหน่ำมีสภาพไม่ต่างอะไรจากถูกกวาดด้วยมือยักษ์ อินทผลัมที่เคยขึ้นเป็นดงหักโค่นระเนนระนาด บริเวณที่เคยตั้งกระโจมเหลือเพียงพื้นทรายราบเรียบ และบ่อน้ำใหญ่เต็มไปด้วยทราย ไม่มีผู้คน ฝูงสัตว์หรือแม้แต่สิ่งมีชีวิตอื่นใดหลงเหลือให้เห็น

“พายุเมื่อคืนรุนแรงถึงขนาดนี้เชียวหรือ” ยูซุปหลุดปากพลางยกมือขึ้น

ขยี้ตาอย่างไม่เชื่อสายตาของตนเอง

“ธรรมชาติเป็นสิ่งที่พิสูจน์ความเข้มแข็งของมนุษย์” ออสมานกล่าวด้วยท่าทางเฉยเมย “และคนที่เข้มแข็งที่สุดจึงจะสามารถเอาชนะธรรมชาติได้”

“แต่หากเป็นเช่นที่รับสั่ง ก็คงจะมีคนจำนวนมิใช่น้อยที่ตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติ” นายทหารคนสนิทแย้งอย่างเกรงใจ

“คนจำนวนน้อยแต่แข็งแกร่ง ย่อมจะดีกว่าคนจำนวนมากที่อ่อนแอ” เจ้าชายหนุ่มกวาดสายตาไปรอบ ๆ “ถึงแม้ว่าที่นี่จะกลายเป็นโอเอซิสร้างไปแล้ว แต่เราก็สมควรจะพักกันที่นี่ก่อน”

“ข้าพระองค์จะไปดูที่บ่อน้ำ” ยูซุปบอกพร้อมกับบังคับอูฐให้ย่อขาลง

“คืนนี้เราคงจะต้องพักกันที่นี่” เจ้าชายแห่งรามาดานรับสั่ง “เจ้าเตรียมหาที่พักไว้ด้วยเลย”

“ทำไมเราถึงไม่เร่งเดินทางต่อไป” นายทหารคนสนิทเงยหน้าขึ้นมอง

“เจ้าก็เห็นแล้วว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับโอเอซิสแห่งนี้” ออสมานให้คำตอบ “ดังนั้นคงไม่สามารถคาดเดาได้ว่าที่อื่น ๆ ในทะเลทรายจะเป็นเช่นไร พายุทรายเมื่อคืนนอกจากจะทำลายกองคาราวานของตาเฒ่าอับดุลลาห์ กองทหารม้าของข้า โอเอซิส และนักเดินทางอื่น ๆ แล้ว ก็คงจะเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าทะเลทรายให้แตกต่างไปจากที่เราคุ้นเคย การสุ่มเดินทางออกไปในเวลานี้อาจทำให้เราหลงทางอยู่ในทะเลทรายก็ได้”

“แต่เวลานี้เราไม่มีทั้งอาหารและน้ำ การหยุดพักอยู่ที่นี่ไม่ต่างอะไรจากการรอความตายโดยแท้”

“ข้าไม่คิดเช่นนั้น” เจ้าชายหนุ่มมองดูผู้ที่ยืนอยู่บนพื้นทราย “โอเอซิสแห่งนี้เป็นที่รู้จักดีของนักเดินทางในทะเลทราย อย่างไรเสียก็ต้องมีคนที่ยังไม่ทราบสภาพการณ์มุ่งหน้ามาที่นี่ ซึ่งทำให้เราสามารถหาอาหารได้ไม่ยาก”

“แต่เมื่อพวกมันพบเห็นสภาพของโอเอซิสแล้ว คงจะรีบเดินทางกันต่อและไม่ยินยอมขายอาหารหรือน้ำแก่เราแน่”

“การซื้อขายนั้นมีอยู่สองอย่าง คือยามปกติที่ใช้เงินทองซื้อมา กับการซื้อขายในยามไม่ปกติซึ่งใช้ดาบจับจ่าย” ออสมานยิ้มในดวงหน้าที่ดุดัน “และขณะนี้ถือได้ว่าเป็นยามที่ไม่ปกติ”

ยูซุปก้มหน้าลงและผงกศีรษะอย่างเห็นด้วย

“ท่านได้ยินที่มันพูดหรือไม่”

ราซิคถามเสียงดังเมื่อราอูลลุกขึ้นไปแล้ว

“เจ้าคิดว่าข้าหูหนวกกระนั้นหรือ” มูร์ฝ้าเอ็ดตะโร

“แต่ข้าเห็นท่านนิ่งเฉยโดยไม่ได้โต้แย้งมันแม้แต่น้อย ก็เลยนึกคิดว่าท่านไม่ได้ยินสิ่งที่ไอ้ตัวประหลาดพูดจา” ผู้อ่อนวัยกว่าแดกดัน

“ถึงเอะอะโวยวายไปก็ใช่ว่าจะทำให้อะไรดีขึ้น” ชายค่อมแคระถอนหายใจถี่ ๆ

“ท่านก็เลยยินยอมให้มันเก็บตัวยาคุปไว้ในเมืองร้างใต้ภูเขาทรายและกลายเป็นมนุษย์ผีดิบอย่างไอ้ตัวประหลาดกับพวกพ้องของมันกระนั้นหรือ”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกไอ้ราอูลหรืออย่างไร” มูร์ฝ้าถามอย่างฉุน ๆ “ลำพังเจ้ากับข้าหาครณามือมนุษย์ผีดิบพวกนี้ไม่”

“ที่แท้ท่านก็ขี้ขลาดหวาดกลัว” ราซิคหัวเราะเยาะ

“คนโง่หัวเราะเยาะคนอื่น อย่างมากก็ได้แค่เพียงครั้งเดียว” ผู้สูงวัยเชิดหน้าขึ้น “แต่คนฉลาดสามารถหัวเราะได้หลายครั้งกว่า”

“ถ้าเช่นนั้นลองบอกมาซิว่า คนฉลาดอย่างท่านมีหนทางแก้ไขเรื่องนี้อย่างไร” อีกฝ่ายย้อนถาม

“ตอนนี้ข้ายังนึกอะไรไม่ออก” มูร์ฝ้าสั่นศีรษะ “บางทีหากเจ้าสงบปากสงบคำลงบ้าง ข้าอาจจะเกิดความคิดดี ๆ ขึ้นมาก็ได้”

“นี่ท่านหาว่าข้าปากมากกระนั้นหรือ” ราซิคฉุนเฉียว

“ข้าหาได้ว่าอะไรเจ้าทั้งสิ้น” ชายค่อมแคระปฏิเสธ “แต่หากคิดหาทาง

ช่วยเหลือยาคุป เจ้ากับข้าสมควรที่จะต้องร่วมมือกัน และความร่วมมือประการแรกก็คือ เจ้าต้องอยู่เงียบ ๆ เพื่อให้ข้าได้ใช้หัวสมองคิดอ่าน หาใช่มีแต่เสียงเจ้าเซ็งแซ่ไปหมด”

“ก็ได้” ราซิคผุดลุกขึ้น “ถ้าเช่นนั้น เชิญท่านใช้สมองไปตามลำพัง แต่หวังว่าท่านคงจะไม่มีข้อแก้ตัวว่า ที่ท่านยังคงคิดอะไรไม่ออกอยู่อีก เป็นเพราะว่ามันเงียบจนง่วงงุนหรอกนะ”

“เจ้านี่ช่างรื่นเริงกับการเล่นลิ้นราวอิสตรี” มูร์ฝ้าส่งเสียงตามหลัง แต่อีกฝ่ายคล้ายจะไม่ทันฟัง และเดินดุ่มออกไปจากที่นั้น

ยาคุปนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงหินซึ่งปูลาดด้วยพรมไหมเฮริเค่เก่า ๆ ที่ถักทอลวดลายดอกไม้ดอกเล็ก ๆ ทั้งผืน จนแลดูเหมือนเด็กหนุ่มหลับใหลอยู่กลางสวนดอกไม้อันงดงาม โดยมีหญิงชราผมขาวโพลนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสกปรกที่รกรุงรังด้วยเครื่องประดับ ซึ่งล้วนทำด้วยทองคำและอัญมณีอันมีค่า เฝ้าคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

“อาการของมันเป็นเช่นใด” ราอูลที่โผล่เข้ามาถามเบา ๆ

“ภายในร่างกายของมันยังเยือกเย็น” หญิงชราคลายมือที่กุมข้อมือของเด็กหนุ่ม “ข้าคิดว่ามันคงต้องผ่านความหนาวเหน็บมาเป็นเวลานาน”

“คงเป็นชั่วคืนพระจันทร์ดำ” ชายประหลาดพึมพำ

“แค่คืนนั้นก็เพียงพอที่จะทำให้คนหนาวตายได้ เจ้าก็รู้ว่านอกจากพายุที่บ้าคลั่งแล้ว คืนพระจันทร์ดำจะเป็นคืนที่ทะเลทรายในยามราตรีเหน็บหนาวอย่างที่สุด”

“ข้าพบเห็นคนและสัตว์ตายเกลื่อนทะเลทราย” ราอูลพยักหน้าช้า ๆ “คืนพระจันทร์ดำครั้งนี้รุนแรงยิ่งนัก”

“นั่นเพราะมีมันอยู่ในทะเลทราย” หญิงชราลดเสียงลงราวเกรงว่าจะมีใครมาได้ยิน

“แต่ตอนนี้มันเองก็แทบจะมีสภาพไม่ต่างอะไรจากคนอื่น ๆ ที่นอนเป็นเหยื่อแร้งกา”

“ดวงตาปีศาจจะต้องไม่ตาย” หญิงชรากล่าวอย่างเชื่อมั่น

“แล้วเจ้าคิดจะรักษามันด้วยวิธีใด” ราอูลเพ่งมองดูผู้พูด

“ข้าคิดจะใช้วิธีให้ความอบอุ่นภายในร่างกายของมัน”

“แต่วิธีนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง” ชายประหลาดทักท้วง “โดยเฉพาะกับตัวผู้ที่ให้การรักษา”

“แล้วเจ้ามีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือไม่” นางย้อนถาม

ราอูลนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนสั่นศีรษะ

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็จะรักษาดวงตาปีศาจตามวิธีของข้า” หญิงชราประสานสายตากับชายประหลาด และแสยะยิ้มบนใบหน้าที่เหี่ยวย่นและอัปลักษณ์

15

ฟาติมะวางสร้อยไข่มุกลงบนถาดทอง และทอดตาดูผ้าผ่อนแพรพรรณซึ่งกองอยู่บนโต๊ะตรงหน้าด้วยท่าทางปราศจากความยินดียินร้าย

“สุลต่านโปรดประทานข้าวของมามากมาย หากทราบว่าองค์หญิงมิทรงเหลือบแล สุลต่านจะน้อยพระทัยนะเพคะ” พี่เลี้ยงท้วงติง

“ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าก็จงนำไปแบ่งปันกันเถิด” องค์หญิงผลักกองผ้าไปทางหนึ่ง

“หากทำเช่นนั้น สุลต่านก็คงเล่นงานพวกเราแน่” อีกคนค้านขึ้น

“นี่พวกเจ้าจะเอาอย่างไรกันแน่ ข้าไม่แตะต้องก็ถูกว่ากล่าว ครั้นรับเอาไว้แล้วยกให้พวกเจ้า ก็กลับถูกต่อว่าต่อขาน”

“สุลต่านประทานข้าวของมีค่าเหล่านี้แก่องค์หญิง มิใช่ให้พวกหม่อมฉัน” พี่เลี้ยงกล่าวอย่างเกรง ๆ “ถ้าทรงทราบว่าพวกหม่อมฉันนำไปใช้สอย เกรงว่าจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน”

“แต่ข้าหาได้ต้องการสิ่งของเหล่านี้แม้แต่น้อย และท่านพ่อก็รู้ดีว่าสิ่งที่ข้าต้องการคืออะไร แต่กลับไม่สามารถหามาให้ข้าได้”

“ถ้าทรงหมายถึงเจ้าชายยาคุป หม่อมฉันเชื่อว่าสุลต่านคงกำลังค้นหาให้

องค์หญิงอยู่ เพียงแต่ขณะนี้ยังหาไม่พบ...”

“ก็เลยเอาของพวกนี้มาให้แทน” ฟาติมะขึ้นเสียงอย่างไม่พอใจ “เอาละเมื่อไม่รับก็ไม่ได้ จะแจกจ่ายใครก็ไม่ได้ พวกเจ้าก็จงจุดไฟเผาให้สิ้นซาก จะได้ไม่สร้างความเดือดเนื้อร้อนใจแก่ใครอีกต่อไป”

“แต่ว่า...” ทั้งพี่เลี้ยงและนางกำนัลทัดทานแทบจะพร้อมกัน

“ทำตามที่ข้าสั่ง” ฟาติมะกล่าวด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง “มิเช่นนั้นข้าจะลงโทษพวกเจ้าทุกคนเดี๋ยวนี้”

คำพูดและท่าทางจริงจังของเด็กสาวทำให้ทุกคนในที่นั้นลนลานทำตามโดยไม่กล้าจะโต้แย้ง แต่ก่อนที่ผ้าผ่อนและสร้อยไข่มุกที่นำมาสุมไว้กลางลานจะถูกจุดไฟเผาให้มอดเป็นจุณ พลันหัวหน้าขันทีชาวแอฟริกันก็ก้าวอย่างเร่งรีบเข้ามายังบริเวณที่ประทับ

“สุลต่านมีรับสั่งให้องค์หญิงเข้าเฝ้าพระเจ้าข้า” ผู้มาใหม่ทูลด้วยเสียงดัง

“ท่านพ่อมีกิจธุระประการใดกับข้า” ธิดาองค์เดียวของสุลต่านฮัสซันเชิดหน้าขึ้นและถามห้วน ๆ

“กรมวังที่นำรับสั่งมามิได้แจ้งรายละเอียด” หัวหน้าขันทีก้มหน้าหลบสายตาที่จ้องเขม็ง “บอกแต่ว่า สุลต่านให้องค์หญิงเข้าเฝ้าเป็นการด่วนเท่านั้น...”

“เจ้าควรจะซักถามให้ได้ความละเอียดกว่านี้” ฟาติมะเอ็ดอย่างขัดใจ

“บางทีอาจจะเป็นข่าวคราวเกี่ยวกับเจ้าชายยาคุปก็ได้” พี่เลี้ยงคาดเดา

“นั่นสิเพคะ” นางกำนัลคนสนิทสนับสนุน “มิเช่นนั้นก็คงจะไม่เร่งร้อนถึงขนาดนี้”

“ข้าพระองค์จะไปตระเตรียมคานหามและขบวนเสด็จ” ขันทีขยับร่างอ้วนใหญ่อันน่าอึดอัดแทน

“ไม่ต้อง” หล่อนปฏิเสธ “เจ้าจัดม้าให้ข้าดีกว่า”

“พระเจ้าข้า” ผู้รับสั่งก้มศีรษะ และหันหลังกลับก้าวเร็ว ๆ ออกไปจากที่นั้น

“พวกเจ้าเป็นบ้าอะไร” เจ้าหญิงหันขวับไปทางพี่เลี้ยงและเหล่านางกำนัลที่ลอบแย้มยิ้มกัน “ทำไมไม่รีบไปเตรียมน้ำกุหลาบให้พี่ยาคุปล้างหน้าล้างเท้า”

“ไปเดี๋ยวนี้แล้วเพคะ” นางกำนัลคนสนิททำทีกุลีกุจอ เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อน ๆ แม้แต่ฟาติมะเองก็ต้องเบือนหน้าซ่อนรอยยิ้มที่ห่างหายไปจากดวงหน้าอันงดงามมาหลายวัน

โยคานรั้งสายบังเหียนให้สัตว์พาหนะหยุดยั้งฝีเท้า และหันกลับไปยกมือเป็นสัญญาณให้ผู้ที่ควบอูฐตามหลังมาทำตาม

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” อาฟซานถามเมื่อปลดชายผ้าคลุมศีรษะที่ปิดจมูกอยู่ลง

“ข้ายังไม่รู้” องครักษ์สั่นศีรษะ ดวงตาเพ่งมองไปยังท้องทะเลอันเวิ้งว้างเบื้องหน้า “แต่มีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติ”

“นี่ยังอีกไกลกว่าจะถึงจุดที่เราพบยายหลานสองคนนั่น” เด็กหนุ่มทอดสายตาตาม

“ในทะเลทรายยากที่จะกำหนดกฎเกณฑ์อะไรได้แน่นอน” โยคานตอบพลางเหลียวมองไปรอบ ๆ อย่างระแวดระวัง

“หรือเจ้าคิดว่า…” อาฟซานลดเสียงลงและเลื่อนมือไปกุมด้ามมีดกระเหม็ดที่เอวอย่างอัตโนมัติ

“เป็นเช่นที่ท่านคิด” ชายร่างโย่งพยักหน้าและกระชากดาบโค้งที่เสียบไว้ข้างอานขึ้นมาถือไว้ในมือ “เจ้าตัวที่เล่นงานกูสเซลอาจจะเผ่นมาอยู่แถว ๆ นี้ก็ได้”

“แล้วเจ้าคิดว่ามันเป็นตัวอะไร ดุร้ายขนาดไหน”

“ข้าไม่สามารถคาดเดาได้” ดวงตาขององครักษ์เปล่งประกายกล้าขึ้น “แต่ท่านสมควรอยู่เคียงข้างข้า และแต่นาทีนี้ไป อย่าได้กะพริบตาเป็นอันขาด”

“ข้ามิเคยเห็นเจ้าหวาดกลัวผู้ใดมาก่อน” อาฟซานเอ่ยเบา ๆ

“ข้ามิได้หวาดกลัว” โยคานชักสายบังเหียนให้อูฐที่ขี่อยู่เบนกลับไปทาง

ด้านหลัง “แต่ข้าวิตกกับสิ่งที่ข้ากำลังเผชิญหน้าโดยไม่รู้ว่ามันคืออะไร”

“ข้าเห็นบาดแผลของกูสเซล” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้น “แต่ข้าก็คิดว่าไม่ว่าผู้ที่ทำร้ายกูสเซลจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ก็ตาม ไม่มีทางที่จะต่อสู้กับเราสองคนได้แน่”

“ความประมาทต่อศัตรู แม้จะเป็นศัตรูที่อ่อนแอที่สุด ทำให้นักรบที่เก่งกล้าได้รับความพ่ายแพ้มานักต่อนักแล้ว” โยคานกุมดาบกระชับ

“แต่ถ้าเรามัวกลัวจนเกินการณ์ มิทำให้เรากลายเป็นคนอ่อนแอไปเสียเองหรือ” อาฟซานถามอย่างเยาะ ๆ

“ไม่หรอก” ผู้สูงวัยกว่าปฏิเสธ “ความอ่อนแอหรือเข้มแข็งมิได้วัดกันที่ความกลัวหรือความกล้าอย่างบ้าบิ่น แต่อยู่ที่กำลังใจในยามผจญกับเรื่องราวอันเลวร้าย การเตรียมตัวให้พรักพร้อม และการต่อสู้อย่างมีสติปัญญาต่างหาก”

“เจ้ากำลังจะทำศึกสงครามหรือต่อสู้กับอะไรสักอย่างกลางทะเลทรายกันแน่”

“มันไม่แตกต่างอะไรกันหรอก ไม่ว่าเราจะสู้กับอะไร” โยคานชักอูฐกลับมาเคียงข้างเด็กหนุ่ม “แต่สำคัญที่ว่าเราจะสู้อย่างไรต่างหาก...”

หางเสียงขององครักษ์ร่างสูงขาดหายลงกลางคัน สีหน้าเคร่งเครียดขึ้น ดวงตาเบิกกว้าง เมื่อทะเลทรายข้างหน้าขยับตัวเป็นคลื่นคล้ายมีสิ่งเคลื่อนไหวขนาดใหญ่อยู่ข้างใต้

“ระวังตัวให้ดี” โยคานสั่งด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “หากเรารับมือมันไม่ได้ ขอให้ท่านรีบหนีเอาชีวิตรอดไปก่อน ไม่ต้องเป็นห่วงข้า”

“มันคืออะไร” อาฟซานถามเสียงสั่น

“มังกรทราย” อดีตนักรบทะเลทรายบอกเบา ๆ และดึงชายผ้าคลุมศีรษะขึ้นปิดใบหน้า เหลือเพียงดวงตาที่ฉายแววเด็ดเดี่ยว ขณะที่พื้นทรายซึ่งเป็นสันนูนเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้และทะยานขึ้นจากพื้น เกิดเป็นพายุย่อย ๆ สาดเม็ดทรายกระจายไปในอากาศคละคลุ้ง บดบังแสงสว่างบริเวณนั้น ลมแรง

พุ่งผ่านอูฐทั้งสองตัวราวคมมีดที่ตัดคนทั้งสองให้ขาดออกจากกันโดยแรง

“โยคาน” เด็กหนุ่มร้องเรียกเสียงหลง

“อาฟซาน” องครักษ์ตะโกนหาพลางรั้งอูฐที่ตื่นตกใจ “ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ดวงตาข้า” อาฟซานส่งเสียงแข่งกับเสียงลมที่อื้ออึง “ดวงตาข้า”

“ยืนอูฐอยู่ที่เดิมก่อน” โยคานแปล่งเสียง “ข้ากำลังไปหาท่าน”

“ช่วยข้าด้วย” อาฟซานกรีดเสียงร้องก่อนจะเงียบหายไปกับเพลงพายุที่โหมแรง

ฟาติมะที่ครึ่งวิ่งครึ่งเดินเข้ามาในห้องโถงด้านหน้าของพระราชวัง ชะงักฝีเท้าเมื่อมองไปยังหมู่เก้าอี้ที่สุลต่านฮัสซันนั่งเด่นเป็นสง่า ใกล้กันเป็นชายหนุ่มแปลกหน้าซึ่งจ้องมองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว

“ท่านพ่อ” เด็กสาวหยุดยืนอยู่กลางห้อง

“มานี่สิลูก” ฮัสซันกวักมือเรียก และหันไปทางผู้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ “นี่ไง ฟาติมะ ลูกสาวของข้า”

เจ้าหญิงดึงผ้าขึ้นคลุมหน้า ก่อนดำเนินไปหาบิดา

“ข้าคือออสมานแห่งรามาดาน” ชายหนุ่มแนะนำตนเอง

“เจ้าชายออสมานเพิ่งเดินทางกลับมาจากทะเลทราย” สุลต่านเอ่ยต่อ

“ข้าอยู่ในทะเลทรายในคืนที่พระจันทร์เป็นสีดำและเกิดพายุใหญ่” ออสมานบอกเล่า “เป็นคืนที่น่ากลัวมาก แต่เช้าวันรุ่งขึ้นยิ่งน่ากลัวกว่านั้น เพราะทะเลทรายกลายเป็นทะเลร้าง ไม่มีมนุษย์ สัตว์ หรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดหลงเหลืออยู่เลย ซากศพกลาดเกลื่อนไปทั่ว บนฟ้ามีแต่ฝูงแร้งบินว่อน โอเอซิสถูกกลบทับด้วยฝุ่นทราย...”

“ท่านพ่อเรียกข้ามาฟังเรื่องเหล่านี้ทำไม” ฟาติมะตัดบทอย่างไม่ประสงค์จะฟังต่อไป

“เพื่อบอกกับเจ้าว่า พ่อตามหายาคุปทั่วอัลยาซูลาห์แล้ว แต่ไม่พบพาน และหากว่ามันเดินทางออกไปในทะเลทราย คำพูดของเจ้าชายออสมานก็คงจะยืนยันได้ว่า ไม่มีผู้ใดในทะเลทรายรอดชีวิตจากพายุใหญ่ในคืนวาน”

“แต่เจ้าชายออสมานก็ยังสามารถรอดมาได้” บุตรสาวแย้ง

“องค์หญิงคงไม่ทราบว่าทหารม้าแห่งรามาดานขึ้นชื่อว่าเป็นกองทหารม้าที่ดีที่สุดในทะเลทราย” ออสมานกล่าวด้วยน้ำเสียงโอ้อวด

“ข้าเชื่อว่าท่านคงนำกองทหารม้าของท่านเดินทางไปในทะเลทรายคราวนี้ด้วย” ฟาติมะพูดโดยไม่มองดูอีกฝ่ายหนึ่ง “แต่เหตุใดจึงไม่มีทหารม้านายอื่นรอดกลับมากับท่านด้วย”

เจ้าชายแห่งรามาดานอึ้งไปอย่างนึกไม่ถึงว่าจะโดนคำพูดยอกย้อน

“จริง ๆ แล้วเจ้าชายมีทหารรอดมาด้วยอีกนายหนึ่ง” สุลต่านรีบบอก

“ถึงจะเหลือรอดมาสองนาย ก็คงเทียบไม่ได้กับจำนวนที่สูญเสียไป ถ้าเป็นข้า คงไม่กล้าเอ่ยอ้างว่ามีกองทหารม้าที่ดีที่สุดในทะเลทรายอีกต่อไปแล้ว”

“พ่อชักชวนเจ้าชายออสมานให้พำนักอยู่กับเราสักระยะหนึ่ง” สุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ชิงตัดบท “และอยากให้ลูกช่วยดูแลเจ้าชายด้วย”

“หน้าที่นี้ควรจะเป็นของผู้ชายมากกว่า” ฟาติมะไม่ยินยอม “หากพี่ยาคุปอยู่ก็คงสามารถดูแลได้ดี แต่ตอนนี้ท่านพ่อก็น่าจะมอบหมายให้อาฟซานทำหน้าที่นี้แทน”

“ที่จริงแล้วข้าสามารถดูแลตัวเองได้ พระองค์มิต้องทรงเป็นกังวล” ออสมานทูล

“ท่านเป็นแขกของข้า จะให้ข้าทอดทิ้งท่านได้อย่างไร” ฮัสซันถอนใจ

“อัลยาซูลาห์กับรามาดานแม้จะอยู่ห่างไกลกัน แต่ก็หาใช่จะไร้ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน บิดาของข้ากับสุลต่านอัลยาซูลาห์องค์ก่อนก็เป็นมิตรกัน ดังนั้น ขอให้พระองค์ถือว่าข้าเป็นลูกหลานเถิดพระเจ้าข้า”

“แต่ข้าไม่ปรารถนาที่จะนับญาติกับคนที่ข้าไม่เคยรู้จักมักคุ้น” เด็กสาว

พูดขึ้นลอย ๆ

“ฟาติมะ” สุลต่านดุ “อย่างไรก็ควรจะต้องให้เกียรติออสมานบ้าง”

“ไม่เป็นไร” เจ้าชายแห่งรามาดานก้มศีรษะ “วันนี้องค์หญิงอาจจะยังไม่รู้จักข้า แต่วันหนึ่งข้างหน้าย่อมจะคุ้นเคยขึ้นเอง”

ฟาติมะสะบัดหน้าไปทางอื่น ขณะที่ออสมานซ่อนรอยยิ้มไว้ในหน้า

16

ร่างอันสลบไสลของยาคุปยังคงนอนสงบอยู่บนพรมไหมลายดอกไม้ ขณะที่ประตูซึ่งเป็นแท่งศิลาถูกเลื่อนปิดสนิท ทิ้งหญิงชราไว้กับเด็กหนุ่มตามลำพังในคูหาหินที่มีเพียงแสงสว่างจากภายนอกทอดผ่านรูเล็ก ๆ บนเพดาน หญิงชราวางเศษกระจกเงาชิ้นหนึ่งลงบนพื้นตรงที่ลำแสงตกลงมา พลันเกิดแสงสะท้อนไปตามกระจกที่ติดฝังอยู่ตามจุดต่าง ๆ จนคูหาแคบ ๆ แห่งนั้นสว่างจ้าและอุณหภูมิทวีความร้อนอบอ้าวขึ้น

หญิงชราทรุดตัวลงนั่งข้างแท่นหิน นางยื่นมือเหี่ยวย่นออกไปกุมชีพจรที่ข้อมือซ้ายของเด็กหนุ่ม ก่อนหลับตาลงและพร่ำภาวนาไม่ขาดปาก ขณะที่ทั้งแสงสว่างและความร้อนรุนแรงขึ้นทุกขณะ จนร่างของหญิงชราโซมไปด้วยเหงื่อ นางกุมชีพจรของยาคุปแน่นเข้าราวจะถ่ายทอดคลื่นความร้อนที่มากระทบร่างให้แล่นเข้าสู่กายของเด็กหนุ่ม ก่อนที่ผิวหนังจะค่อย ๆ แห้งลงเรื่อย ๆ จนเกรียมไหม้เหมือนชิ้นเนื้อที่ถูกย่าง แต่ถึงกระนั้นหญิงชราก็หาได้รู้สึกเจ็บปวดหรือหวาดกลัวต่อภยันตรายอันร้ายแรงแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม ใบหน้าของนางยังคงฉายแววมุ่งมั่นในสิ่งที่กระทำ

ยาคุปสะอึกแรง ๆ ไอเย็นพวยพุ่งจากปากเป็นระลอก พร้อม ๆ กับใบหน้า

ที่ซีดเซียวเริ่มปรากฏเลือดฝาด ร่างที่ไร้เรี่ยวแรงเริ่มขยับเขยื้อน เปลือกตาของเด็กหนุ่มค่อยเปิดออก เห็นดวงตาสีประหลาดที่ผิดแผกจากผู้คนในทะเลทราย

“ดวงตาปีศาจ” หญิงชราพึมพำเป็นคำสุดท้ายด้วยน้ำเสียงที่แสดงความดีใจอย่างยิ่งยวด

ยาคุปเหลือบตามองตามเสียง แต่ภาพที่มองเห็นถึงกับทำให้เบิกตากว้างด้วยความตกใจ...จากแสงสว่างโพลนทำให้มองเห็นร่างที่นั่งกุมข้อมือเขาอยู่ว่ามีสภาพไม่ผิดจากผีตายซาก เด็กหนุ่มสลัดมือโดยแรง พลันมือที่กุมข้อมือก็หักติดมา

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” ยาคุปทะลึ่งกายขึ้นนั่ง และใช้มืออีกข้างดึงมือที่ติดมาออกปาไปทางหนึ่ง “มูร์ฝ้าหายไปไหน ทำไมข้าถึงมาอยู่ที่นี่กับนางปีศาจเช่นนี้”

สิ่งน่าขยะแขยงทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกขย้อนในท้องและขยอกเอายาที่ถูกกรอกกลืนเข้าไปก่อนหน้านี้ออกมาพร้อมกับความเย็นยะเยือกที่อยู่ภายในร่างกาย ขณะเดียวกันกับที่ซากของหญิงชราถูกความร้อนไหม้มลายเป็นผุยผง เหลือเพียงอัญมณีที่นางประดับประดาอาภรณ์กองอยู่กับพื้น ยาคุปโดดลงจากแท่น พร้อมๆ กับที่ประตูคูหาถูกผลักเปิดออก และร่างของชายประหลาดคนหนึ่งก้าวพรวดเข้ามา

“ถอยออกไปก่อน” ผู้มาใหม่ร้องสั่งพลางวิ่งฝ่าความร้อนในคูหาไปยังเศษกระจกซึ่งรับลำแสงที่ทอดลงมาจากช่องบนเพดาน และใช้สันมีดสั้นทุบตีกระจกชิ้นนั้นจนแหลกละเอียด ทำให้ห้องคืนสู่ความมืดที่มีแสงเพียงรำไรในทันที และอุณหภูมิลดลงอย่างเฉียบพลัน

“เจ้าคือใคร” ยาคุปซึ่งยืนตะลึงมองดูเหตุการณ์อยู่ถ้อยถาม เมื่อชายประหลาดที่หน้าตาและเครื่องแต่งกายสกปรกรกรุงรังเดินกุมมือที่ไหม้พองกลับมาหา

“ข้าคือราอูล” มันกล่าวสั้นๆ แต่สายตาที่มองดูเด็กหนุ่มแฝงไว้ด้วยความรู้สึกอันลึกลับซึ่งเคล้าคละปะปน...ทั้งศรัทธาและหวาดเกรง ทั้งชื่นชมและชิงชัง

“คนผู้นั้นเป็นใคร” เด็กหนุ่มเบนสายตาไปทางเถ้าถ่าน

“นางคือแม่เฒ่าคนหนึ่ง” ราอูลตอบเบา ๆ “ธรรมเนียมเราจะไม่เอ่ยนามผู้ที่ตายไปแล้ว”

“แล้วทำไมนางถึงอยู่ในสภาพเช่นนั้น”

“นางยินยอมสละชีวิตตนเองเพื่อรักษาชีวิตของคนผู้หนึ่ง”

“เจ้าหมายความว่านางรักษาชีวิตข้ากระนั้นหรือ” ยาคุปเลิกคิ้ว

“เปล่า” อีกฝ่ายสั่นศีรษะ “นางรักษาชีวิตของผู้มีดวงตาปีศาจ”

เด็กหนุ่มกะพริบตาถี่ ๆ ด้วยความงุนงง

“เพื่อนของท่านรอคอยอยู่ข้างนอก” ชายประหลาดตัดบท และก้าวนำยาคุปเดินออกจากห้องหิน

“อาฟซาน”

โยคานตะเบ็งเสียงแข่งกับเสียงลมที่อื้ออึง และกระตุ้นอูฐวิ่งฝ่าพายุทรายไปตามเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่พบพานเด็กหนุ่ม

“อาฟซาน” องครักษ์ส่งเสียงเรียกหาพลางกวัดแกว่งดาบในมือ “ท่านอยู่แห่งไหน”

เสียงขู่คำรามดังกังวานขึ้นใกล้ ๆ จนอูฐร้องลั่นด้วยความหวาดกลัวและทำท่าจะวิ่งเตลิดไป แต่โยคานใช้ความชำชองควบคุมสัตว์พาหนะไว้ได้ พร้อมกับที่พื้นทรายยวบไหวตามการเคลื่อนตัวของบางสิ่งที่อยู่ใต้พื้นทราย

“ถ้าอาฟซานเป็นอันตราย ต่อให้เจ้าหนีไปจนสุดขอบทะเลทรายข้าก็จะตามเล่นงานเจ้าให้จงได้” ชายร่างสูงโย่งตะโกนใส่อย่างสิ้นความหวาดกลัว และเร่งอูฐตามรอยที่เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างกระชั้นชิด

สิ่งที่อยู่ใต้ทรายหยุดนิ่งอยู่กับที่เมื่อรู้ว่าถูกไล่ล่า มันส่งเสียงคำรามอีกครั้งและหันส่วนหัวซึ่งมีลักษณะโหนกนูนกลับมาทางโยคาน องครักษ์ผู้ชื่อสัตย์ฉวยจังหวะนั้นกระตุ้นสัตว์พาหนะเข้าหาและฟาดคมดาบใส่โดยแรง ทรายกระจาย

คลุ้งไปในอากาศ พร้อมกับเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดของสัตว์ร้าย พื้นตรงนั้นทรุดฮวบลงคล้ายสิ่งที่ถูกฟันดำหนีไปใต้ทราย ดีที่โยคานรั้งอูฐไว้ได้ทันท่วงทีจึงไม่ถลำตกลงไปด้วย และถึงแม้จะรู้สึกว่าฟันถูกอะไรบางอย่าง แต่ร่องรอยที่ปรากฏบนใบดาบกลับเป็นเพียงเม็ดทราย ไม่มีคราบเลือดหรือยางแต่อย่างใด

“โยคาน ช่วยข้าด้วย” เสียงร้องเรียกที่ดังขึ้นทางเบื้องหลังทำให้หนุ่มใหญ่เบนความสนใจจากสิ่งที่อยู่ตรงหน้าและหันหลังควบอูฐกลับมาทันที

“ท่านเป็นอย่างไรบ้าง” โยคานถามด้วยความห่วงใยเมื่อลงจากหลังอูฐมาประคองเด็กหนุ่มที่นอนอยู่กลางทราย

“ดวงตาของข้า” อาฟซานลดมือที่ปิดตาลง

“ดวงตาท่านเพียงแต่โดนฝุ่นทราย ถ้าล้างตาแล้วก็คงจะหายเจ็บปวด แต่เหตุใดอูฐของยาคุปจึงสลัดท่านตกจากหลังของมัน”

“มันคงจะตกใจอะไรบางอย่าง” เด็กหนุ่มบอก “ตอนนั้นทรายปะทะดวงตาจนข้ามองอะไรไม่เห็นทั้งสิ้น”

“อาจจะเป็นโชคดีของท่านที่มองอะไรไม่เห็นในตอนนั้น” โยคานพึมพำ

“เจ้าหมายความว่ากระไร” อาฟซานถามด้วยความสงสัย

“ไม่มีอะไร” องครักษ์ปฏิเสธ และอดคิดไม่ได้ว่าหากเด็กหนุ่มได้เผชิญหน้ากับสิ่งที่ตนเพิ่งพบพาน อาจจะหวาดกลัวจนคุมสติไม่อยู่ก็ได้

“นี่เจ้าหายแล้วจริง ๆ หรือ”

มูร์ฝ้าถามเหมือนไม่เชื่อสายตาตนเอง เมื่อมองเห็นร่างของยาคุปที่เดินตามราอูลออกมาจากอาคารร้าง

“มันหายดีแล้ว” ชายประหลาดบอกห้วน ๆ

“ท่านพอจะบอกได้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้า” เด็กหนุ่มก้าวไปหาอาจารย์

“คืนวานเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นในทะเลทราย” ชายค่อมแคระเริ่มต้น

“เป็นคืนที่ดียิ่งต่างหาก” ราอูลแย้งอย่างไม่พอใจ

“พระจันทร์เป็นสีดำ และเกิดพายุทรายรุนแรง...”

“เรื่องนั้นข้าพอจะจำได้” ยาคุปยกมือขึ้นลูบคางช้า ๆ

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าคงจะจดจำตอนที่เจ้าเอาร่างของตัวเองคร่อมร่างของราซิคเพื่อป้องกันความเหน็บหนาวให้มันไม่ได้กระมัง” มูร์ฝ้าย้อนถาม

“ข้าจำไม่ได้จริง ๆ” เด็กหนุ่มยอมรับ

“คืนพระจันทร์ดำ ทะเลทรายจะหนาวเย็นยิ่งกว่าปกติ” ราอูลพูดแทรกขึ้น “ดังนั้นร่างกายของท่านจึงไม่สามารถทนทานต่อลมฟ้าอากาศได้”

“ข้านึกว่าจะต้องสูญเสียเจ้าไปแล้ว” มูร์ฝ้าสารภาพ

“ถ้าเช่นนั้น ยายเฒ่าผู้นั้น...” ยาคุปหันไปทางราอูล

“ถูกแล้ว” ชายประหลาดพยักหน้าหงึกหงัก “นางช่วยละลายความหนาวเย็นในร่างกายท่าน”

“ด้วยการใช้ชีวิตของนางเป็นเชื้อฟืนกระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มถามด้วยความรู้สึกเจ็บปวด

“เจ้าพูดถึงเรื่องอะไร” ชายค่อมแคระมองหน้าคนทั้งสอง

“มันเป็นวิธีการรักษาของยายเฒ่า” ราอูลกลอกตาอย่างไม่สบายใจที่จะพูดถึงเรื่องนี้

“แต่ข้าไม่ประสงค์การรักษาเช่นนี้” ยาคุปกระชากเสียง

“นางยินดีที่จะพลีชีพเพื่อท่าน” อีกฝ่ายโต้แย้ง

“ด้วยเหตุใดนางถึงจะมาพลีชีพแก่คนที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน”

“เพราะ...เพราะท่านมีดวงตาปีศาจ” ชายประหลาดเอ่ยอย่างอึดอัด

“เพียงดวงตาคู่นี้ก็มีคนยินยอมตายเพื่อมันกระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มถามด้วยเสียงขุ่นเคือ

“ยิ่งไปกว่านั้นอีก” ราอูลตอบเบา ๆ “สักวันหนึ่ง ท่านก็คงจะได้รู้เอง”

“เมื่อสักครู่ท่านพูดถึงราชิค” ยาคุปถามอย่างนึกขึ้นมาได้ “เวลานี้มันไปอยู่เสียที่ไหน”

“ข้าตะเพิดมันไปเมื่อครู่” ชายค่อมแคระบอกพร้อมกับสายหน้า “คนอย่างมันชมชอบกับการพูดจาเล่นลิ้นจนข้าคร้านที่จะฟัง”

“แล้วที่ที่เราอยู่กันเวลานี้คือสถานที่ใด” เด็กหนุ่มถามพลางมองไปรอบ ๆ

“ที่นี่เป็นนครโบราณที่ถูกซ่อนเร้นอยู่ข้างใต้ภูเขาทราย” ราอูลตอบแทน “ไม่มีใครในทะเลทรายล่วงรู้ว่ามีสถานที่เช่นนี้อยู่”

“แล้วเหตุใดพวกเจ้าถึงได้ล่วงรู้” มูร์ฝ้าย้อนถามอย่างนึกหมั่นไส้

“ก็เพราะพวกข้ามีสติปัญญาเหนือกว่าคนอื่น ๆ ในทะเลทราย” อีกฝ่ายโอ้อวด “และหากข้าไม่ยื่นมือไปช่วยเหลือคนโง่งมอย่างเจ้า ป่านนี้พวกเจ้าก็คงนอนหงายให้แร้งฉกกินไส้พุงอยู่กลางทะเลทรายแล้ว”

“เจ้านี่คู่ควรกับการต่อล้อต่อเถียงกับราชิคโดยแท้” ชายค่อมแคระสั่นศีรษะ

“เจ้ามิสมควรเปรียบเทียบข้ากับเจ้าคนปากมากเช่นมัน” อีกฝ่ายไม่เห็นด้วยกับการเปรียบเทียบ

“ราชิคไปนานแล้วหรือยัง” ยาคุปถามขึ้นพลางขมวดคิ้ว “ข้าชักจะเป็นห่วงมันแล้ว”

17

ยูซุปซึ่งเดินตามเข้ามาในห้องประทับ มองดูเจ้าชายหนุ่มที่ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ด้วยสายตาแสดงความประหลาดใจ

“มีเรื่องประการใดหรือพระเจ้าข้า” นายทหารคนสนิทถามขึ้นอย่างเกรงใจ

“ไม่มี” ออสมานรับสั่งห้วน ๆ ก่อนระเบิดเสียงหัวเราะเหมือนขบขันเต็มประดา “หรือเจ้าคิดว่ามีสิ่งใด”

“ข้าพระองค์ติดตามรับใช้พระองค์มานาน” ยูซุปทูลด้วยความระมัดระวังถ้อยคำ “ยามใดที่พระองค์ทุกข์หรือสุข ข้าพระองค์ย่อมสามารถล่วงรู้จิตใจพระองค์ได้”

“แล้วเวลานี้ เจ้าคิดว่าข้ามีทุกข์หรือสุขเล่า”

“นี่เป็นเรื่องที่ข้าพระองค์มิสามารถคาดเดาได้” นายทหารคนสนิทส่ายศีรษะ

“การเดินทางออกทะเลทรายคราวนี้ ข้าเองก็พานพบเรื่องที่ไม่คาดฝันมากมาย” ออสมานมีท่าทีที่ค่อยสบายใจขึ้นกว่าเมื่อครู่

“เริ่มแรกจากการติดตามตัวไนล์ที่หลบหนีการวิวาห์ ผจญพายุทรายอันบ้าคลั่งในคืนพระจันทร์ดำ และรอดกลับมาถึงอัลยาซูลาห์...”

“เรื่องราวที่เล่ามาล้วนแต่เลวร้าย แต่เหตุใดพระองค์ถึงทรงพระสรวลเหมือนหนึ่งมีความสุขสนุกสนาน”

“นั่นเป็นเพราะข้าขบขันผู้หญิงคนหนึ่ง”

“ใครพระเจ้าข้า”

“ฟาติมะ ธิดาฮัสซัน”

“ฮัสซัน สุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์หรือ”

“แล้วเจ้าคิดว่ามีฮัสซันคนไหนอีกที่เราได้พบเจอในการเดินทางครั้งนี้” ออสมานย้อนถาม

“นางทำเรื่องตลกประการใดหรือพระเจ้าข้า”

“นางไม่ใช่ตัวตลก” เจ้าชายหนุ่มรับสั่งด้วยรอยยิ้ม “แต่เพราะไม่ใช่เรื่องที่นางตั้งใจทำตลก จึงทำให้ข้าเกิดความขบขัน”

“พระองค์หมายความประการใด”

“ข้าหมายความว่า นางแสดงท่าไม่พอใจเมื่อข้าเล่าถึงเรื่องพายุทราย เพียงเพราะนางไม่ยินยอมที่จะเชื่อว่า ไม่มีใครสามารถมีชีวิตรอดพ้นจากคืนนั้นมาได้ และด้วยเหตุนั้น ทำให้นางถึงกับปฏิเสธที่จะดูแลข้าตามที่บิดาของนางมอบหมาย”

“พระองค์กำลังคิดจะเอาชนะนาง” ยูซุปคาดเดา

“ข้าเพียงต้องการสั่งสอนให้นางรู้จักมารยาทและสัมมาคารวะ” ออสมานชายตาดูทาสผิวดำที่แบกถาดสุราอาหารเข้ามา

“ข้าได้ยินว่าสุลต่านองค์ก่อนมีบุตรชายอยู่สองคน เวลานี้พวกมันไปอยู่ที่ไหน ฮัสซันถึงได้ใช้ให้ธิดามาดูแลพระองค์แทน”

“คนหนึ่งคิดว่าคงจะหายไปในทะเลทราย ส่วนอีกคนข้ายังไม่พบเจอ”

“ถ้าจะพูดไปแล้ว อัลยาซูลาห์ยามนี้ก็เพิ่งผลัดแผ่นดิน” ยูซุปลดระดับเสียงลง “ฮัสซันเองก็ไม่มีลูกหลานผู้ชายที่ใกล้ชิดซึ่งจะช่วยดูแลบ้านเมือง...”

“ข้าคิดเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน” ออสมานยกมือขึ้นลูบเครา

“ไนล์เองก็คงสิ้นชีวิตในทะเลทรายแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องติดตาม

ต่อไป” นายทหารคนสนิททูลต่อ

“เจ้าเลิกเอ่ยชื่อผู้หญิงคนนั้นได้แล้ว” น้ำเสียงของเจ้าชายแห่งรามาดานแปรเปลี่ยนเป็นดุดันในทันที จนยูซุปต้องถอยห่างออกมาและไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

ร่างอ้อนแอ้นของราซิคหยุดยืนอยู่หน้าอาคารศิลาร้างหลังหนึ่ง สายตาทอดมองลวดลายสลักรูปสิงโตสองข้างซุ้มประตูอย่างอดชื่นชมในความละเอียดอ่อนงดงามในฝีมือของนายช่างผู้สรรค์สร้างผลงานไม่ได้

“เจ้าชมชอบสิงโตหรือ” เสียงทักถามดังขึ้นใกล้ ๆ และเมื่อเหลียวไปมองก็เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนจ้องมองอยู่ ร่างกายนั้นแม้จะค่อนข้างสูง แต่ก็ซูบเซียว ใบหน้ามีเค้าโครงแปลกตา ด้วยรูปหน้าเรียว โหนกแก้มสูง เบ้าตาลึก แก้มตอบและกรามใหญ่ เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็สกปรกแหว่งวิ่น แต่ประดับประดาด้วยถนิมพิมพาภรณ์ล้วนอัญมณีมีค่า

“เปล่า” ราซิคปฏิเสธและถอยห่างอย่างระวังตัว “ข้าเพียงแต่สนใจฝีมือการแกะสลักศิลาเหล่านี้”

“ทั้งเมืองมีแต่รูปสลักพวกนี้ทั้งนั้น” เด็กหนุ่มพูดด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

“เหตุใดถึงได้มีแต่รูปสิงโต”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ตาข้าบอกว่า เมืองนี้มีมานมนานก่อนที่พวกข้าจะเข้ามาอยู่”

“แล้วพวกมันขนศิลาจากไหนมาสร้างเมืองอยู่กลางทะเลทราย”

“ตาข้าเล่าว่า พวกที่สร้างเมืองนี้มาจากทางเหนือ สมัยก่อนพวกมันมีอำนาจมาก จึงคิดจะสร้างเมืองนี้เพื่อควบคุมผู้คนในทะเลทราย แต่กลับถูกชาวทะเลทรายต่อสู้ขับไล่และปล่อยเมืองให้รกร้างอยู่หลายร้อยปี...”

“พวกเจ้าเล่า” ราซิคยกมือขึ้นกอดอก “พากันมาจากที่ใด และเหตุใดถึงมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่”

“เราเป็นพวกเร่ร่อนในทะเลทราย ชนเผ่าต่าง ๆ ล้วนตั้งข้อรังเกียจเรา

เมื่อมาพบเมืองร้างแห่งนี้เข้าโดยบังเอิญ พวกเราจึงอาศัยเป็นที่ซุกซ่อนตัว ไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนภายนอก”

“พวกเจ้านับเป็นคนประหลาดมากที่สามารถทำเช่นนี้ได้”

“ข้าไม่เคยคิดว่าพวกข้าประหลาด” อีกฝ่ายสั่นศีรษะ “แต่เจ้าเองต่างหากที่แปลกไป”

ราชิคหัวเราะเสียงแหลมด้วยความขบขัน

“ถ้าไม่เชื่อคำที่ข้าพูด เจ้าก็จงย้อนดูตัวเจ้าเองที่แตกต่างไปจากพวกข้าทุกคนในเมืองนี้” เด็กหนุ่มเปล่งเสียงอย่างไม่พอใจ

“เอาละ” ราชิคหยุดหัวเราะ “ข้าขอโทษ จริง ๆ แล้วอาจจะเป็นอย่างที่เจ้าพูดมาก็ได้”

“เจ้าชื่ออะไร” เด็กหนุ่มถามตรง ๆ

“ราชิค เจ้าล่ะ”

“อัสลาน”

“อัสลาน” ราชิคทวนคำพลางพยักหน้าช้า ๆ “เป็นชื่อที่ไพเราะดี”

“เป็นชื่อที่น่าเบื่อหน่ายต่างหาก” เด็กหนุ่มถอนใจ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าอัสลานมีความหมายว่ากระไร”

ผู้ได้รับคำถามส่ายหน้า

“อัสลานหมายถึงสิงโต”

“จริงหรือ” ราชิคถามและปล่อยเสียงหัวเราะอีกครั้ง

“มีเรื่องอะไรที่น่าขบขันนักหรือ” เสียงถามดังขึ้น พร้อมกับร่างค่อมแคระของมูร์ฝ้าเคลื่อนเข้ามาใกล้

“ยาคุป” ผู้ที่กำลังหัวเราะหยุดเสียงลงเมื่อมองเห็นผู้ที่เดินตามมา “เป็นเจ้าจริง ๆ หรือ”

“ถึงข้าเป็นปีศาจก็คงไม่มีอำนาจพอที่จะโผล่ร่างมาในยามกลางวันได้” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยสีหน้าผ่องใส

“ข้าดีใจที่เจ้าหายเป็นปกติ” ราซิคทำท่าจะเข้ามาหา แต่แล้วก็หยุดยืนอยู่ที่เดิม

“ข้าเป็นห่วงเจ้า เห็นว่าหายไปนานก็เลยออกมาตาม” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงแสดงความห่วงใย

“แต่ถ้ารู้ว่าเจ้าปลอดภัยและสนุกสนาน ข้าก็คงปรามไม่ให้ยาคุปออกมาตามเจ้าหรอก” มูร์ฝ้าเอ่ยต่อ

“ข้าเพิ่งจะพบกับอัสลานก่อนพวกเจ้าจะมาเพียงครู่เดียว” ราซิคบอก “และสิ่งที่ทำให้ข้าขบขันก็คือชื่อของมัน”

“อัสลานเป็นชื่อที่ยิ่งใหญ่ เหตุใดเจ้าถึงเห็นเป็นเรื่องขบขัน” ราอูลกระซากเสียงถาม

“เพราะมันบอกกับข้าว่าเบื่อหน่ายรูปสลักสิงโตในเมืองนี้ยิ่งนัก แต่ตัวมันเองกลับมีชื่อว่าสิงโต เช่นนี้จะไม่ให้ข้านึกขันได้อย่างไร”

มูร์ฝ้าเมินหน้าไปทางอื่นเพื่อซ่อนรอยยิ้ม

“ข้าขอตักเตือนเจ้าสักอย่าง” ราอูลพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึง “คนของข้าหาใช่ตัวตลกสำหรับเจ้า และพวกเราจะไม่อดทนกับการถูกดูหมิ่นดูแคลนเป็นอันขาด”

“ทำไมเจ้าถึงแห้งแล้งทั้งร่างกายและจิตใจเช่นนี้” ราซิคย้อนถาม “ทำไมเจ้าถึงไม่มีอารมณ์รื่นเริงเสียบ้างเลย”

“ข้าพอใจที่จะเป็นของข้าเช่นนี้ หาใช่ธุระกงการอะไรของเจ้า”

“พอทีเถอะ” มูร์ฝ้าห้ามปราม “เหตุใดพวกเจ้าสองคนไม่คิดที่จะพูดจาดี ๆ ต่อกันบ้าง”

“ข้าหาใช่คนก่อเหตุ” ราซิครีบบอก “แท้จริงแล้วมันต่างหากที่เป็นคนหาเรื่องชวนทะเลาะ”

“ก็เจ้าล้อเลียนคนของข้า” ราอูลถลึงตาใส่

“เรื่องนั้นข้าหาได้ถือสาไม่” อัสลานพูดสอดขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ก็ปล่อยให้มันเห็นเจ้าเป็นตัวตลกต่อไปก็แล้วกัน” ผู้สูงวัย

กว่าหันมาตวาด

“พวกเจ้าทำให้ยาคุปอาการกำเริบอีกแล้ว” ชายค่อมแคระร้องบอกเมื่อเห็นยาคุปยกมือกุมศีรษะ

“ข้าไม่เป็นอะไรหรอก” เด็กหนุ่มมองดู่คู่วิวาท “เพียงแต่วิงเวียนและรู้สึกอ่อนเพลียเท่านั้น”

“เจ้าสมควรหาที่ให้ยาคุปพักผ่อน” ราชิดเล่นงาน

“พาดวงตาปีศาจไปที่ที่พักของข้าก็ได้” อัสลานเสนอ

“แล้วที่พักของเจ้าอยู่แห่งหนไหน” มูร์ฝ้าถาม

“ข้างหลังพวกท่าน” เด็กหนุ่มตอบ “ชั่วผลักประตูเข้าไปเท่านั้น”

“เจ้าน่าจะบอกข้าว่าบ้านหลังนี้คือที่พักของเจ้า” ราชิดว่ากล่าวขณะที่ผลักประตูใต้ซุ้มรูปสลักสิงโตให้ราอูลประคองยาคุปเข้าไปข้างใน

“ก็เจ้ามิได้ถามข้า” อัสลานตอบโดยซื่อและก้าวตามราอูลไปติด ๆ

หญิงสูงอายุซึ่งนั่งดูแลหลานชายที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง มองดูองครักษ์ของอาฟซานที่ก้าวเข้ามาในห้องด้วยสายตาฉงนฉงาย

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น เหตุใดท่านถึงอยู่ในสภาพเช่นนี้”

“ช่างเถอะ” โยคานไม่ปรารมภ์กับเครื่องแต่งกายที่ขาดวิ่นและเนื้อตัวที่เต็มไปด้วยฝุ่นทราย “ข้าต้องการจะพูดจากับหลานชายของเจ้า”

“แต่ท่านก็เห็นแล้วว่ากูสเซลยังไม่คืนสติ และต่อให้มันฟื้นขึ้นมาก็ไม่สามารถจะพูดจากับท่านได้ เพราะลิ้นของมันถูกตัดขาด”

“ข้ามีวิธีที่จะให้มันฟื้น” องครักษ์ร่างสูงโย่งปรบมือขึ้น ทันใดทาสร่างยักษ์ก็หิ้วน้ำถังใหญ่เข้ามา

“เจ้าจะทำอะไร” ไลล่าร้องถาม โยคานไม่ตอบ แต่พยักหน้าให้ทาสสาดน้ำใส่ใบหน้าของคนเจ็บ กูสเซลทะลึ่งขึ้นสุดตัวและส่งเสียงอ้อแอ้ด้วยความตกใจ

“เอาละ” โยคานก้าวเข้าไปหาร่างที่สั่นเป็นลูกนก “ทีนี้มันก็ฟื้นแล้ว ถึงเวลาที่ข้าจะพูดกับมันได้เสียที”

18

“ท่านต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ”

ไลล่าส่งเสียงและเข้าทุบตีผู้ที่ทำร้ายหลานชายของนาง

“ข้ามิได้บ้า” โยคานผลักหญิงสูงอายุไปทางหนึ่ง “เพียงแต่ต้องการรู้ความจริงบางอย่าง”

“แต่กูสเซลไม่สามารถพูดจาได้ หากมีเรื่องอะไร ท่านสามารถสอบถามจากข้าได้”

“แล้วเจ้าได้เผชิญหน้ากับสิ่งที่ทำร้ายมันกลางทะเลทรายด้วยหรือเปล่า” องครักษ์ของอาฟซานหันไปถาม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับมัน ในเวลาที่มันออกไปหาน้ำหาอาหารมาให้เจ้า”

“ข้าไม่รู้” ไลล่าสั่นหน้าแรง ๆ “แต่ข้าคิดว่ามันต้องเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก เพราะไม่เช่นนั้นกูสเซลคงไม่เป็นเช่นนี้”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้น” โยคานสั่งและกระชากมีดพกซึ่งเหน็บไว้ที่เอวออกมาจ่อคอของกูสเซล “ทีนี้เจ้าดูนี่ให้ดี ๆ แล้วตอบคำถามข้าอย่างตรงไปตรงมา”

ชายผู้มีรอยสักอักขระโบราณด้วยหมึกสีม่วงเข้มเต็มใบหน้าปรายตาดู

คมมีดที่จ่อคอ ซึ่งถูกลดลงไปที่พื้นไม้ ก่อนที่เจ้าของมีดจะตวัดปลายวาดรูปลายคล้ายคลื่น

“เจ้าเคยพบเจอสิ่งนี้หรือไม่”

กูสเซลเบิกตามองและพยักหน้า ดวงตาของมันฉายแววตื่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด

“มันทำอะไรเจ้าบ้าง” โยคานตะคอกถาม

คนสักหน้าส่งเสียงอ้อแอ้ เนื้อตัวสั่นเทา

“เจ้าบอกข้าว่าเจ้าสู้กับมันอย่างนั้นหรือ” องครักษ์ร่างสูงโย่งจ้องมองอีกฝ่ายหนึ่ง

กูสเซลผงกศีรษะ เหงื่อเม็ดเป้งซึมออกมาที่หน้าผาก ท่าทางยังไม่คลายจากอาการหวาดเกรง

“เอาละ” โยคานเสียบมีดคืนลงฝักและหันมาทางหญิงสูงอายุ

“ทีนี้เจ้าต้องเป็นคนตอบคำถามบ้าง”

“ข้าไม่รู้อะไรทั้งสิ้น” ไลล่าชิงบอก “หลานชายข้าออกไปหาอาหารเพียงลำพัง เมื่อกลับมาอีกทีก็อยู่ในสภาพบาดเจ็บและสิ้นสติไป”

“ข้าไม่ได้ถามเรื่องเหตุการณ์ในทะเลทราย” โยคานก้าวเดินมาหา “แต่ข้าต้องการรู้ว่า ลิ้นของหลานชายเจ้าขาดเพราะเหตุใด”

“ข้าบอกท่านแล้วว่า เมื่อมันกลับมาจากทะเลทราย ลิ้นของมันก็ขาดหายไปด้วย”

“โกหก” องครักษ์ของอาฟซานตวาด “เจ้านึกหรือว่าข้าจะเชื่อคำพูดหลอกเด็กของเจ้า”

“ท่านหมายความว่ายังไง” หญิงสูงอายุกลอกตา

“ข้าหมายความว่า สิ่งที่หลานชายเจ้าพบในทะเลทรายไม่มีทางที่จะตัดลิ้นมัน นอกจากจะขบหัวมันเท่านั้น และที่ข้ากล้าพูดได้เช่นนี้เพราะข้าเพิ่งเผชิญหน้ากับมังกรทรายมาด้วยตัวของข้าเอง

“อัลเลาะห์ประทานพรแก่ท่านด้วยเถิด” ไลล่าลนลานเอ่ยนามอันประเสริฐ

“เพราะเช่นนั้น ข้าจึงสามารถกล่าวได้ว่า ลิ้นของกูสเซลมิได้ขาดด้วยฝีมือของมังกรทราย”

กูสเซลส่งเสียงขู่คำรามด้วยความโกรธและโถมเข้าใส่ทางด้านหลัง แต่โยคานซึ่งผ่านการต่อสู้มามากมาย เพียงแค่เบี่ยงกายหลบและสืบเท้าตามร่างที่ซวนเซเพราะเสียจังหวะ แล้วบิดแขนของผู้ประสงค์ร้ายไขว้หลัง

“ทีนี้เจ้าจะตอบคำถามของข้าได้หรือยัง” องครักษ์ร่างสูงถามด้วยน้ำเสียงเข้มขึ้น “หรือจะให้ข้าหักแขนหลานชายของเจ้าเสียก่อน”

“ข้ายินยอมแล้ว” หญิงสูงวัยร้องบอกและคุกเข่าลงเบื้องหน้า “ท่านอย่าทำร้ายมันเลย”

“ถ้าเช่นนั้นก็จงเล่าเรื่องราวทั้งหมดมา” โยคานดันแขนข้างที่ไขว้ให้สูงขึ้นจนกูสเซลส่งเสียงคราง ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด

“ข้าจะเล่าเดี๋ยวนี้แล้ว” ไลล่ารัวลิ้นและเริ่มเล่าเรื่องราวลึกลับ...

“ยาคุป...”

ราชิคแทรกตัวผ่านคนอื่น ๆ เข้าไปถึงตัวของเด็กหนุ่มที่เพิ่งถูกวางลงบนพรมเก่า ๆ ผืนใหญ่ในห้องโถงของเรือนศิลา

“เจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เจ้าถอยไปก่อน” มูร์ฝ้าเอ็ด “นี่หาใช่เวลาที่จะมาพูดจาจุกจิกจู้จี้”

“ข้าสอบถามอาการของมัน ท่านกลับหาว่าข้าจุกจิกจู้จี้หรือ” ราชิคย้อนถามเสียงดัง

“นี่เป็นเรื่องที่ข้าจะดูแลเอง” ราอูลแทรกขึ้น

“เจ้าจะดูแลให้มันเป็นผีตายซากอย่างพวกเจ้าน่ะสิ” ผู้อ่อนวัยกว่าหันขวับไปตวาด

“ก็ยังดีกว่าจะเป็นผีตายโหง” ชายประหลาดไม่ลดละ “หากข้าไม่พบ

พวกเจ้า ป่านนี้ทั้งเจ้าและคนอื่น ๆ ก็คงเป็นผีเฝ้าทะเลทรายไปแล้ว”

“ราซิค เจ้าออกไปข้างนอกก่อน” มูร์ฝ้าบอกด้วยเสียงอ่อนลง “ถึงเจ้าอยู่ก็ใช่ว่าจะช่วยให้ยาคุปดีขึ้นได้”

“เหตุใดท่านถึงเชื่อใจไอ้ผีตายซากถึงขนาดฝากชีวิตยาคุปไว้ในมือพวกมัน” ราซิคถามด้วยน้ำเสียงดั่งแค้น “เหตุใดท่านถึงไม่คิดที่จะพายาคุปออกไปให้พ้นจากนครปีศาจแห่งนี้ หรือนึกว่าการหดหัวอยู่แต่ในกระดองจะทำให้ท่านมีชีวิตยืนยาวต่อไปได้”

“หุบปากเดี๋ยวนี้นะ” คนค่อมแคระตวาด “ไม่อย่างนั้นเจ้าเองจะต้องถูกข้าเล่นงานเป็นคนแรก”

“ก็ลองดูสิ” ราซิคส่งเสียงแหลม “นึกว่าข้ากลัวเจ้าอย่างนั้นหรือ”

“ข้าว่าเราออกไปข้างนอกก่อนดีกว่า” อัสลานเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางอึดอัดใจ “ลำพังราอูลก็คงจะสามารถดูแลดวงตาปีศาจได้”

“แต่ข้าไม่ไว้ใจมัน” ราซิคฮึดฮัด

“ข้าไม่เป็นอะไรมากหรอก” เสียงของยาคุปดังขึ้น “ได้นอนพักสักครู่ก็คงจะทุเลา”

“ก็ได้” เจ้าของร่างแบบบางสะบัดหน้า “เมื่อท่านไม่เป็นอะไร ข้าก็โล่งใจไปเปลาะหนึ่ง”

“ดีแล้ว” ยาคุปกล่าวต่อ “ขอบใจเจ้ามาก อีกประเดี๋ยวข้าจะตามออกไป”

รอจนราซิคและอัสลานเดินออกไปจากห้องแล้ว มูร์ฝ้าจึงหันมามองราอูลด้วยสีหน้ากึ่งบึ้งกึ่งยิ้ม

“นี่เจ้าบังอาจเลียนเสียงผู้อื่นด้วยหรือ”

“ข้าสามารถเลียนเสียงผู้ใดก็ได้ทั้งนั้น” ชายประหลาดตอบด้วยเสียงของมูร์ฝ้า

“เจ้าทำเช่นนี้ด้วยเหตุใด” ชายค่อมแคระถามอย่างฉุน ๆ

“ก็เพื่อให้ไอ้คนจุกจิกจู้จี้ของเจ้าปล่อยดวงตาปีศาจไว้กับเราตามลำพัง

เพราะไม่เช่นนั้นมันก็คงวุ่นวายจนข้าไม่เป็นอันรักษาดวงตาปีศาจเป็นแน่”

“ยาคุปจะเป็นอะไรมากหรือเปล่า” มูร์ฝ้าถามด้วยความห่วงใย

“ร่างกายมันผ่านความเย็นและความร้อนอย่างรุนแรง หากเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ดวงตาปีศาจ ธาตุภายในอาจจะแหลกสลายไปแล้ว”

“เมื่อเป็นเช่นนี้สมควรทำประการใดต่อไป”

“ข้ายังมิรู้” ราอูลยกมือขึ้นเสยเส้นผมที่รุงรัง “ถ้ายายเฒ่ายังไม่สละชีวิตคงจะสามารถให้คำตอบได้ดีกว่าใครทั้งสิ้น”

“ป่วยการที่จะร่ำร้องหาสิ่งที่ล่วงเลยไปแล้ว” มูร์ฝ้าพูดกลาง ๆ

“ข้าว่าเรามาหาทางช่วยเหลือยาคุปตามวิธีของเราดีกว่า”

“ข้าคิดว่าต้องใช้เวลาอีกสักพักเพื่อให้มันค่อย ๆ ปรับตัวเข้ากับสภาพปัจจุบัน”

“แต่ข้ากลับคิดว่าน่าจะปลุกมันขึ้นมา เพื่อให้ร่างกายและจิตใจปรับตัวเข้าหาความเป็นจริง” ชายค่อมแคระไม่เห็นด้วย

“วิธีของเจ้าเท่ากับเร่งให้ดวงตาปีศาจตายเร็วเข้า” ราอูลสั่นศีรษะ

“แต่วิธีของเจ้าก็จะทำให้มันหลับใหลโดยไม่สามารถฟื้นคืนขึ้นมาอีก” มูร์ฝ้าสะอึกเข้าไปใกล้เหมือนจะปกป้องศิษย์ของตน

“เราต่างก็มีวิธีที่แตกต่างกันไปคนละทาง” ชายประหลาดส่ายหน้า “เมื่อเป็นเช่นนี้สมควรจะเลือกใช้วิธีของผู้ใด”

“อย่างไรข้าก็ไม่ยินยอมให้เจ้าใช้วิธีของเจ้าเป็นอันขาด” อาจารย์ของยาคุปยืนกรานและจ้องมองอีกฝ่ายหนึ่งถมึง

“เจ้าจะพาข้าไปถึงไหน”

ราชิคถามโพล่งขึ้น หลังจากที่เดินตามเด็กหนุ่มซึ่งพาลัดเลาะผ่านหมู่บ้านและซากปรักหักพังมาพักหนึ่ง

“ข้าเพียงแต่ต้องการให้เจ้าสบายใจขึ้น” อัสลานตอบเรียบ ๆ

“การที่เจ้าพาข้าเดินตั้งไกลเช่นนี้ หมายใจว่าจะทำให้สบายใจขึ้นอย่างนั้นหรือ” ราชิคย้อนถาม

“อย่างน้อยก็ดีกว่าการทุ่มเถียงกับคนอื่น”

“นี่เจ้าก็เห็นข้าเป็นคนช่างทุ่มเถียงเหมือนกับคนพวกนั้นไปแล้วหรือ” ราชิคหยุดเดิน

“ข้าไม่ได้เห็นเจ้าเป็นเช่นนั้น” เด็กหนุ่มรีบออกตัว

“ถ้างั้นเจ้าเห็นข้าเป็นเช่นไร”

“ข้าเห็นเจ้าเป็นคนดีคนหนึ่ง”

“ชั่วพบกันเพียงไม่ถึงชั่วยาม เจ้าจะสามารถจำแนกว่าใครเป็นคนดีคนร้ายได้อย่างไร” ราชิคเขม้นมอง

“ข้ารู้” เด็กหนุ่มมองตอบ “ข้าสามารถล่วงรู้ถึงความดีงามของผู้คนได้จากการสนทนา และสัมผัสความรู้สึกที่เขามีต่อสิ่งต่าง ๆ”

“ความห่วงใยที่เจ้ามีต่อดวงตาปีศาจ” อัสลานกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ในโลกนี้ยากนักที่จะมีใครยอมทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่นเพื่อใครสักคน และคงยากขึ้นไปอีกสำหรับการกล้ามีเรื่องราวในต่างถิ่น”

“เจ้าต้องเป็นบ้าไปแล้วที่พูดออกมาเช่นนี้” ราชิคหลบสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง

“ข้าพูดตามที่ข้าคิด และข้าคิดตามที่ข้าเห็น ซึ่งย่อมหาใช่เรื่องบ้าบออย่างแน่นอน”

ราชิคก้มหน้า ขณะที่อัสลานส่งเสียงหัวเราะเบา ๆ

“เจ้าขบขันอะไรนักหนา” ผู้อยู่ในชุดดำเงยหน้าขึ้นถาม

“ข้าขำท่าทางของเจ้า” เด็กหนุ่มตอบ “และขำที่แก้มเจ้าแดงปลั่งเหมือนสตรี”

19

อาชาสีขาวปลอดท่วงท่าสง่างามที่ควบตะบึงมาแต่ไกลหยุดลงตรงหน้าวังเก่าอันเป็นที่พักของอาฟซาน ฉับพลันที่ทหารยามซึ่งเฝ้าประตูวังแลเห็นผู้ที่อยู่บนหลังม้าถนัด ต่างก็พากันก้มศีรษะแสดงความคารวะ และรีบเปิดประตูให้ผ่านเข้าไปข้างใน

“องค์หญิงฟาติมะ” สมุหราชมณเฑียรผู้เฒ่าซึ่งเคยรับใช้ใกล้ชิดมาแต่ครั้งสุลต่านองค์เก่าวิ่งลงบันไดมาต้อนรับ และสั่งให้นายทหารรักษาวังจูงม้าไปทางหนึ่ง

“อาฟซานอยู่หรือไม่” ธิดาของฮัสซันถามพลางดึงผ้าที่พันคอขึ้นคลุมหน้า

“เจ้าชายน้อยบรรทมอยู่พระเจ้าข้า” ผู้สูงวัยทูล

“ไปปลุกนายของเจ้า บอกมันว่าข้ามา” ฟาติมะสั่งพร้อมกับก้าวขึ้นบันไดโดยมีสมุหราชมณเฑียรวิ่งหอบจนตัวโยนตามหลังมา

“ข้าเกรงว่าอาฟซานจะไม่สามารถมาพบองค์หญิงได้ในเวลานี้” องครักษ์ร่างสูงโย่งซึ่งยืนรออยู่บนชานหน้าตัววังทูลด้วยท่าทางสงบ

“เหตุใดถึงพบข้าไม่ได้”

“เมื่อเช้าเจ้าชายขี่อูฐออกไปที่ทะเลทราย ประสบอุบัติเหตุจนดวงตาได้รับ

บาดเจ็บ ขณะนี้ต้องพันผ้าปิดตาไว้”

“อุบัติเหตุอะไร”

“พายุทราย” โยคานตอบห้วน ๆ

“ถ้าเช่นนั้นข้ายิ่งสมควรที่จะต้องเยี่ยมดูอาการของมัน” ฟาติมะพูดพร้อมกับเดินผ่านหน้าองครักษ์เอกไปโดยไม่สนใจท่าทางของอีกฝ่ายหนึ่ง

“เชิญองค์หญิงประทับที่ห้องโถงก่อนเถิดพระเจ้าข้า” สมุหราชมณเฑียรบอก “ข้าพระองค์จะไปทูลเชิญเจ้าชายน้อย”

“ข้าบอกแล้วว่าอาฟซานไม่อยู่ในสภาพที่จะพบกับองค์หญิงได้” โยคานย้ำด้วยท่าทางที่สงบเช่นเดิม

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะนั่งรออยู่ที่นี่จนกว่าอาฟซานจะมาพบข้าได้” ธิดาของฮัสซันเดินไปนั่งที่เก้าอี้นวม ทำให้สมุหราชมณเฑียรผู้เฒ่าต้องรีบไปทูลเจ้านายของตน

“ข้ามีเรื่องจะถามท่านอยู่เรื่องหนึ่ง” ฟาติมะพูดโดยไม่ได้มองดูผู้ที่ตนพูดด้วย

“เชิญองค์หญิงถามมา” องครักษ์ร่างสูงก้มหน้ารอรับคำถาม

“ท่านได้ข่าวคราวของยาคุปบ้างหรือไม่”

“ไม่เลย” โยคานสั่นศีรษะ

“หากมันเดินทางออกไปในทะเลทราย ท่านคิดว่ามันจะสามารถรอดพ้นจากพายุร้ายในคืนพระจันทร์ดำได้หรือไม่”

ผู้ได้รับคำถามนิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนส่ายหน้าอีกครั้ง

“ตั้งแต่ข้าเกิดมาจนป่านนี้ ได้ยินว่ามีผู้รอดตายจากคืนพระจันทร์ดำน้อยกว่าน้อยนัก ถ้ายิ่งไม่ชำนาญในการเดินทางในทะเลทรายก็ยิ่งแทบจะหมดหวังเลยทีเดียว”

“ท่านหมายความว่า...”

“ข้าเพียงแต่ภาวนาไม่ให้ยาคุปเดินทางในทะเลทรายในคืนนั้น”

“ท่านว่าผู้รอดชีวิตจากคืนพระจันทร์ดำมีน้อยกว่าน้อยกระนั้นหรือ” ฟาติมะย้อนถาม

“ถูกต้อง” อีกฝ่ายรับคำ

“แต่ข้าพบคนผู้หนึ่งซึ่งอวดอ้างว่ามันสามารถผ่านพ้นพายุทรายในคืนพระจันทร์ดำมาได้” เด็กสาวกล่าวต่อ

“มันเป็นใคร” องครักษ์ของอาฟซานถามอย่างไม่สู้จะเชื่อถือ

“ออสมาน ออสมานแห่งรามาดาน”

“ออสมานแห่งรามาดาน” โยคานทวนคำ สีหน้าเครียดขึ้นทันที

“ท่านรู้จักมันหรือ” ฟาติมะถามด้วยความประหลาดใจ

“ชื่อเสียงของออสมานเป็นที่รู้จักกันทั่วไป” ชายร่างสูงกล่าวแก้ “ว่าแต่องค์หญิงไปพบมันเข้าที่ใด”

“ที่วังของท่านพ่อ”

“หมายความว่าเวลานี้ออสมานอยู่ในอัลยาซูลาห์กระนั้นหรือ”

“ใช่แค่อยู่ในอัลยาซูลาห์ หากแต่มันพักอยู่ในเรือนรับรองหลวงทีเดียว”

“สุลต่านคงหารู้ตัวไม่ว่ากำลังกอดอสรพิษไว้กับอก” น้ำเสียงของโยคานทั้งตระหนกและหวั่นวิตก

“ท่านกล่าวเรียกออสมานว่าอสรพิษได้อย่างเต็มปากเต็มคำทีเดียว” ฟาติมะตั้งข้อสังเกต

“ชาวทะเลทรายต่างล่วงรู้กิตติศัพท์ของมันเป็นอย่างดี”

“แต่เหตุใดท่านพ่อของข้าถึงไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้เลยแม้แต่น้อย”

“นั่นเป็นเพราะสุลต่านพอพระทัยกับการอยู่แต่ภายในวัง มิได้เยี่ยมกรายออกไปพบปะชาวบ้านร้านตลาด หรือท่องเที่ยวในทะเลทรายเช่นพี่ชายของพระองค์”

“ท่านพ่อเคยนินทาว่าท่านลุงพอใจการเที่ยวเตร่มากกว่าจะอยู่ติดวังหรือหาความรู้จากตำรับตำราที่ท่านปู่รวบรวมไว้”

“การแสวงหาความรู้ของคนเราทำได้หลายทาง หนังสือก็เป็นทางหนึ่ง การเดินทางไปในท้องถิ่นที่ห่างไกล พบปะผู้คนมากหน้าหลายตาก็เป็นอีกทางหนึ่ง”

“แต่ดูท่านจะชมชอบกับการหาความรู้แบบหลังเสียมากกว่า” นางดักคอ

“อาฟซานมาแล้ว” โยคานมองไปทางผู้เฒ่าที่เดินนำเจ้าชายหนุ่มที่ดวงตาพันไว้ด้วยผ้าขาว และถูกประคองปีกโดยมหาดเล็กร่างใหญ่สองคน

“อาฟซาน” ฟาติมะลุกจากเก้าอี้และถลันไปหา “เจ้าเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“โยคานคงบอกแก่เจ้าแล้วว่า ข้าเผชิญพายุทราย หมอหลวงมาตรวจดูอาการแล้ว แนะนำให้ข้าปิดตาไว้สักวันสองวันก็คงจะทุเลา”

“เหตุใดล้วนมีแต่เคราะห์กรรม” เด็กสาวถอนใจและมองดูน้องชายของยาคุปที่มหาดเล็กช่วยพยุงให้นั่งบนเก้าอี้

“ข้าควรจะเป็นฝ่ายถามคำถามนี้มากกว่า” อาฟซานฝืนหัวเราะ “ว่าแต่เจ้ามีธุระร้อนเรื่องใดถึงมาหาข้าถึงที่นี่”

“ข้าคิดจะมาเยี่ยมเยียนเจ้า และถามข่าวคราวของยาคุป” ฟาติมะบอกเบา ๆ

“เจ้าก็เห็นสภาพของข้าแล้ว” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้น “และโยคานก็คงจะบอกแก่เจ้าแล้วเช่นกันว่า เราไม่ได้ข่าวคราวอะไรเกี่ยวกับยาคุปทั้งสิ้น”

“แต่คนทั้งคนจะหายไปเฉย ๆ ได้อย่างไร”

“เรื่องนี้เจ้าควรจะถามพ่อของเจ้ามากกว่า” อาฟซานกระซากเสียง

“เจ้าหมายความว่ากระไร” ฟาติมะจ้องมองญาติผู้น้อง

“อาฟซานหมายความว่า เวลานี้ท่านพ่อขององค์หญิงดำรงตำแหน่งสุลต่านทรงอำนาจสูงสุดในอัลยาซูลาห์ ย่อมจะต้องมีหูตาและมือไม้ที่กว้างไกล สามารถติดตามค้นหาตัวยาคุปได้ง่ายดายกว่าเราซึ่งไม่มีผู้คนเพียงพอ” องครักษ์ชิงกล่าวแก้

“เรื่องนี้ข้าก็ได้พูดกับท่านพ่อแล้ว และท่านพ่อรับปากว่าจะค้นหายาคุป

ให้...จนกระทั่ง..."

"จนกระทั่งอะไร" เด็กหนุ่มถามสวนขึ้น

"จนกระทั่งวันนี้ ที่มีคนมาจากทะเลทราย และแจ้งแก่ท่านพ่อว่าไม่มีผู้ใดในทะเลทรายเหลือรอดจากคืนพระจันทร์ดำ ทำให้ท่านพ่อสิ้นหวังที่จะติดตามยาคุปอีกต่อไป"

"คนปากพล่อยผู้นั้นเป็นใคร" อาฟซานทุบกำปั้นทั้งสองข้างกับเท้าแขนเก้าอี้อย่างเดือดดาล

"ออสมานแห่งรามาดาน" โยคานเป็นผู้ตอบแทน

"แล้วมันคือผู้ใดเล่า" เจ้าชายน้อยพลุ่งพล่าน

"หากท่านอยู่ในทะเลทรายสักครึ่งวัน ข้าเชื่อว่าท่านจะต้องได้ยินชื่อของมันและชื่อเสียงของกองทหารม้าแห่งรามาดานจนเต็มหู"

"เวลานี้ไม่มีกองทหารม้าหลงเหลืออยู่แล้ว" ฟาติมะเอ่ยอย่างเย้ยหยัน "พวกมันล้วนพ่ายแพ้แก่พายุทรายในคืนพระจันทร์ดำ เหลือเพียงออสมานกับลูกน้องของมันเพียงผู้เดียวเท่านั้น"

"องค์หญิงพูดจริงหรือ" องครักษ์ถามซ้ำ

"คนอย่างมันไม่มีค่าควรที่ข้าจะพูดถึงด้วยซ้ำ" นางเชิดหน้าอีกครั้ง

"แต่นั่นแหละ" โยคานระบายลมหายใจลึก ๆ "ลำพังออสมานเพียงคนเดียวก็ร้ายกาจเพียงพอแล้ว"

"พวกเจ้าพูดถึงเรื่องอะไรกัน" อาฟซานโพล่งขึ้นมาด้วยความหงุดหงิด "กับกาคาบข่าวเพียงตัวเดียว ก็ทำราวกับเหยี่ยวทะเลทรายบินมาทั้งฝูง"

"ปัญหาของพรานธนูก็คือ ต้องดูให้ออกว่าสิ่งที่บินอยู่ลิบ ๆ นั้นตัวไหนคือกาและตัวไหนคือเหยี่ยว แล้วเลือกใช้ลูกธนูให้ถูกต้อง" อดีตนักรบทะเลทรายกล่าวเตือนอยู่ในที

"เจ้าทำให้ข้าอยากพบเจออีกาตัวนี้เต็มประดาแล้ว" เด็กหนุ่มไม่ฟังเสียง

"แต่อีกาบางตัว หากไม่พบเจอเสียเลยจะดีกว่า"

“เหลวไหล” อาฟซานส่งเสียงดัง “เหตุใดเจ้าถึงทำตัวเป็นกาหวาดแววธนูเสียเอง”

“เพราะข้ารู้จักออสมาน” สีหน้าของโยคานแสดงความกังวลใจยิ่งขึ้น “และรู้ว่าท่านยังหาใช่คู่มือของมัน”

“เอาผ้าผูกตาข้าออก” อาฟซานบันดาลโทสะ “ข้าจะไปเผชิญหน้ากับมันเดี๋ยวนี้”

“เจ้าอย่าเพิ่งวู่วาม” ฟาติมะกลับเป็นฝ่ายตักเตือน “ท่านพ่อเชื้อเชิญให้มันพำนักอยู่ในอัลยาซูลาห์ อย่างไรเจ้าก็ต้องมีโอกาสได้พบเจอมันแน่ เพียงแต่รอให้ดวงตาเจ้าหายเป็นปกติก่อนจะดีกว่า”

“ฝากเจ้าบอกมันด้วยว่า ห้ามมันพูดถึงพี่ยาคุปของข้าอีกเป็นอันขาด”

“ข้าเองก็กำลังมาขอให้เจ้าพูดกับมันเรื่องนี้เหมือนกัน” เด็กสาวเม้มปากข่มความรู้สึกบางอย่าง ก่อนเบือนหน้าซ่อนหยาดน้ำในดวงตา

ยาคุปลืมตาขึ้นช้า ๆ และเปิดยิ้มบาง ๆ เมื่อเห็นดวงหน้าของราชิคที่เพ่งมองเขาอยู่เพียงลำพัง

“เจ้าฟื้นแล้ว” คนเฝ้าไข้อุทานด้วยความดีใจ ใบหน้าที่หม่นหมองเหมือนคืนข้างแรมพลันกระจ่างดั่งยามรุ่งอรุณ

“เจ้าร้องไห้ด้วยหรือ” เด็กหนุ่มถามอย่างแปลกใจ พลางยกมือขึ้นแตะที่ขอบตาซึ่งปริ่มด้วยน้ำใส ๆ

“ข้าคิดถึงเรื่องบางเรื่อง” ราชิคตอบไม่เต็มเสียงและปัดป้องมือของเขา

“ดูเจ้าช่างมีเรื่องให้คิดมากมาย” ยาคุปลดมือลง เด็กหนุ่มมองดูหยาดน้ำซึ่งติดอยู่ที่ปลายนิ้ว “และไม่น่าเชื่อว่าจิตใจที่เข้มแข็งสามารถกลั่นน้ำที่ใสสะอาดเช่นนี้ได้”

“ข้าหาใช่คนที่เข้มแข็งอะไรนักหนา” อีกฝ่ายบอกเบา ๆ “และเจ้าหมายความว่ากระไรที่ว่าข้ามีเรื่องคิดมากมาย”

“ในคืนที่ผจญพายุทราย เจ้าเพ้ออะไรหลายอย่าง” ดวงตาสีฟ้าของยาคุปเป็นประกายแจ่มใส

“เจ้าจะเอานิยายอะไรกับคนที่จับไข้”

“เจ้าเรียกร้องร่ำหามารดา และตัดพ้อต่อว่านาง” เด็กหนุ่มเล่าด้วยเสียงเรียบ ๆ “เจ้าพูดถึงออสมานแห่งรามาดานราวกับรู้จักมันเป็นอย่างดี”

“เจ้าบอกเองว่าข้าเพ้อ ดังนั้นเรื่องทั้งหมดก็เป็นเพียงเรื่องเพ้อเจ้อ หามีความจริงแต่อย่างใดไม่” ราซิคบอกปัด

“เจ้าลืมอะไรไปอย่างหนึ่ง” ยาคุปท้วงด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ “คนเราอาจจะพูดปดกับคนอื่นได้ร้อยแปดพันประการ แต่จะไม่มีวันโกหกตัวเองเป็นอันขาด ดังนั้น แม้เจ้าจะเพ้อเพราะพิษไข้ แต่ย่อมหาใช่เรื่องเพ้อเจ้ออย่างแน่นอน”

ราซิคนั่งนิ่ง แม้จนกระทั่งเด็กหนุ่มยกมือขึ้นแตะแต้มหยาดน้ำที่ปลายตาอีกครั้ง

20

“เจ้ามีพี่น้องหรือไม่”

ยาคุปถามขึ้นเบา ๆ

“ไม่มี” ราซิคสั่นหน้า “ข้าเป็นลูกคนเดียว”

“อย่างน้อยข้าก็ยังดีกว่าเจ้า” เด็กหนุ่มเอ่ยต่อ “เพราะข้ามีน้องชายคนหนึ่ง”

“มันอายุเท่าไรแล้ว”

“คงจะรุ่นราวคราวเดียวกันกับเจ้า”

“ทำไมเจ้าถึงไม่พามันมาด้วย”

“ข้าไม่รู้จะตอบเจ้าอย่างไรดี” ยาคุปถอนใจแรง ๆ “จริง ๆ แล้วข้ากับอาฟซานน้องชายของข้าไม่เคยแยกจากกันเลยตั้งแต่เล็กจนโต”

“ท่าทางเจ้าคงจะรักน้องชายของเจ้ามากทีเดียว” อีกฝ่ายคาดคะเน

“ฮื่อ” เด็กหนุ่มรับคำ “และเจ้าทำให้ข้าคิดถึงอาฟซาน”

“ข้าเพียงแต่ทำให้เจ้าคิดถึงน้องชายของเจ้าเท่านั้นเองหรือ” ราซิคถามด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

“เจ้าต้องการอะไรมากกว่านั้นหรือ” พี่ชายของอาฟซานถามด้วยความ

แปลกใจ

“ช่างเถอะ” เจ้าของคำถามเชิดคางขึ้น “ข้าเพียงแต่ถามดูเท่านั้น”

“อาจจะเพราะเจ้าไม่มีพี่น้อง จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกที่ข้ามีต่อน้องชายได้” ยาคุปบอกกล่าว

“แต่เพราะความที่ข้าไม่มีพี่น้องถึงทำให้ข้าเข้าใจความรู้สึกบางอย่างที่เจ้าไม่เคยรู้สึก” ราชิคกระซากเสียง

“อะไรคือความรู้สึกที่เจ้าพูดถึง” เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว

“ถึงข้าบอกไปก็ป่วยการเปล่า เพราะเจ้าก็ไม่มีวันที่จะรู้สึกอยู่ดี” อีกฝ่ายกัดริมฝีปากเพื่อสะกดกลั้นอารมณ์อันอ่อนไหวของตนเอง

“แล้วกัน” ยาคุปส่ายหน้า “เมื่อเจ้าไม่ยอมปริปากเช่นนี้ แล้วข้าจะรู้ถึงความรู้สึกนั้นได้อย่างไรเล่า”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” ราชิคบอกปัดพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืน “ลุงของเจ้ามาแล้ว ข้าจะออกไปพักผ่อนข้างนอก”

“เดี๋ยวก่อนสิ” เด็กหนุ่มยื่นมือจะคว้าข้อมือ แต่อีกฝ่ายชิงเดินหนีไปก่อน

สุลต่านฮัสซันที่ประทับอยู่บนเก้าอี้นวมตัวโต ขยับตัวต้อนรับออสมานด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ขออัลเลาะห์ประทานพรอันประเสริฐแด่พระองค์” ผู้มาใหม่ถวายพร

“ขออัลเลาะห์ประทานพรแก่ท่านเช่นกัน” ฮัสซันอำนวยพรและผายมือไปยังเก้าอี้ด้านข้าง

“ที่พระองค์ให้มหาดเล็กไปตามข้ามาเฝ้า ไม่ทราบว่ามีประสงค์สิ่งใด” ผู้อ่อนวัยกว่าถามแทบจะทันทีที่ทรุดกายลงนั่ง

“ความจริงก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแต่ข้าอยากพูดคุยกับท่านถึงเรื่องต่าง ๆ”

“พระองค์ต้องการรู้เรื่องใด”

“เรื่องของผู้คน ภูมิประเทศ และสถานที่ซึ่งอยู่นอกราชวังของข้า” สุลต่าน

แห่งอัลยาซูลาห์ยกมือขึ้นลูบเคราช้า ๆ

“ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เห็นจะต้องใช้เวลาในการเล่าหลายวัน”

“ข้าไม่กังวลเรื่องวันเวลา และขอให้ท่านเล่ามาอย่างละเอียด”

“เหตุใดพระองค์ถึงต้องการรู้เรื่องเหล่านี้” ออสมานเพ่งสายตามอง

“กล่าวโดยสัตย์จริง ข้าใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับตำรับตำราโดยแทบจะไม่เคยย่างกรายออกไปนอกพระราชวัง ขณะที่พี่ชายของข้าพอใจในการท่องเที่ยวไปตามดินแดนต่าง ๆ และมีเรื่องราวที่สนุกสนานน่าตื่นเต้นมาเล่าให้พวกเราฟังอยู่เสมอ”

“พระองค์ทรงเชื่อเรื่องราวที่พี่ชายของพระองค์เล่าให้ฟังหรือไม่” เจ้าชายหนุ่มแห่งรามาดานถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“แต่เดิมข้าคิดว่ามันเป็นเพียงเรื่องราวที่เหลวไหล”

“แล้วตอนนี้พระองค์ยังคิดเช่นนั้นอยู่อีกหรือไม่”

“ไม่รู้สิ” สุลต่านสั่นเศียร “แต่บางทีข้าก็นึกอิจฉาพี่ชายของข้าที่พบเห็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งข้าไม่เคยแม้แต่จะฝันถึงมันมาก่อน”

“เมื่อก่อนพระองค์เป็นเพียงเจ้าชายองค์หนึ่ง” ออสมานทูล “แต่เวลานี้พระองค์เป็นสุลต่าน สามารถยื่นมือออกไปกวาดทุกสิ่งที่ปรารถนามาได้ในพริบตา”

“แม้กระทั่งสิ่งที่ข้าไม่เคยฝันถึงมันกระนั้นหรือ”

“ความฝันเป็นสิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แต่ความจริงอยู่ในตัวของมันเอง ถ้ามันมีจริง ต่อให้พระองค์ไม่เคยฝันถึง มันก็ต้องมีอยู่”

“เจ้าเชื่อเช่นนั้นหรือ” ฮัสซันถามอย่างไม่สู้แน่ใจ

“ข้ามั่นใจ” ผู้อ่อนวัยกว่ายืนยัน “เช่นเดียวกับที่เวลานี้พระองค์อาจไม่ทรงทราบว่ามีทหารยามยืนเฝ้าอยู่ที่หน้าประตู จนกว่าเมื่อไรที่พระองค์ก้าวออกไปจากห้อง จึงจะเห็นว่ามันมีอยู่จริง”

สุลต่านครุ่นคิด

“พระองค์ปรารถนาจะฝันถึงเรื่องอะไร” ออสมานถามต่อ “พระองค์ทรงนึกถึงเรื่องอะไรอยู่ในพระทัย”

“ข้าไม่รู้ว่ามันเป็นแค่ความคิดฝัน หรือเรื่องเพ้อเจ้อ...”

“พระองค์เอ่ยออกมาเถิด ไม่ว่ามันจะเป็นเรื่องอะไร”

“ข้าอยากรู้เรื่องราวของนางในทะเลทรายที่อยู่ท่ามกลางฝูงหมาใน นางที่มีผิวกายขาวราวเงินยวง มีผมสีทองเป็นประกาย นางที่ชมชอบพระจันทร์คืนเพ็ญ และโลดแล่นรวดเร็วราวสายลม”

พระองค์ได้ยินเรื่องสตรีนางนี้มาจากผู้ใด” ออสมานถามเบา ๆ

“ข้าไม่รู้ ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องที่พี่ชายของข้าเคยเล่า หรือว่าข้าคิดมันขึ้นมาเอง ว่าแต่เจ้าเคยได้ยินได้ฟังเรื่องเช่นนี้มาบ้างหรือไม่”

“ข้าเที่ยวท่องทะเลทรายมาหลายปี แต่ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้แม้แต่ครั้งเดียว”

“ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่แน่ว่าจะมีทหารยามอยู่หน้าประตูห้องข้าทุกครั้งไปใช่หรือไม่”

สุลต่านถามด้วยท่าทางผิดหวัง

“หากนางมีอยู่จริง นางก็ต้องมีอยู่ เพียงแต่เรายังไม่ได้พบเจอนางต่างหาก” เจ้าชายหนุ่มยืนยัน

“เจ้าหมายความว่า...”

“ข้าหมายความว่า ถ้านางมีตัวตนจริง ข้าอาสาจะนำตัวนางมาถวายพระองค์ให้จงได้ ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงใด หรือผจญกับความยากลำบากสักปานใด”

“หากเจ้าต้องการทรัพย์สินหรือผู้คนสักเท่าใดในการนี้ ขอให้เจ้าออกปากมาได้ทันที” ฮัสซันอนุญาต

“เพื่อการเดินทางรอนแรมในทะเลทราย ข้าประสงค์จะฝึกปรือทหารม้าที่เข้มแข็งสักกองหนึ่ง” ดวงตาของออสมานเปล่งประกายวาววาม

“แต่อัลยาซูลาห์ไม่ปรากฏชื่อเสียงในเรื่องกองทหารม้า” สุลต่านแย้ง

“เกรงว่าเจ้าจะเสียเวลาไปเปล่า ๆ”

“ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ สิ่งใดสามารถฝึกฝนได้ง่ายดายกว่ากัน” เจ้าชายแห่งรามาดานย้อนถาม “เมื่อข้าสามารถฝึกม้าได้ เหตุใดข้าจะไม่สามารถฝึกทหารม้าได้ ขอเพียงพระองค์ประทานอาญาสิทธิ์แก่ข้าเท่านั้น”

“ตกลง” ฮัสซันรับคำ “ข้าให้อาญาสิทธิ์แก่เจ้าในการฝึกกองทหารม้า”

ออสมานซ่อนยิ้มในหน้า

“ถ้าเช่นนั้น นับแต่นี้ไป กลางวันข้าจะฝึกทหารและม้า ส่วนกลางคืนจะมาเฝ้าเพื่อเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ข้าพานพบมา”

“ดีแล้ว” สุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์พยักหน้า ดวงตาแฝงแววฝันอันเร้นลึก

ราซิคที่นั่งกอดเข่าอยู่ข้างรูปสลักสิงโตหน้าประตูใหญ่ เงยหน้าขึ้นเมื่อรูปเงาของคนผู้หนึ่งทาบลงบนพื้นศิลา

“เป็นเจ้าเอง” ราซิคเอ่ยอย่างไม่ยินดียินร้าย

"เจ้าปรารถนาที่จะเห็นผู้อื่นอยู่ในบ้านของข้ากระนั้นหรือ” ผู้เป็นเจ้าของบ้านถามพลางทิ้งตัวลงข้าง ๆ

“ข้าไม่มีอารมณ์ที่จะเล่นลิ้นกับเจ้า” ราซิคพูดด้วยท่าทางหงุดหงิด

“ดวงตาข้าหาได้มืดบอด” อัสลานบอก “และเพราะเหตุนี้ข้าถึงได้มาพูดคุยเพื่อให้เจ้าสบายใจ”

“ข้าว่า เจ้าปล่อยข้าไว้ตามลำพังจะดีกว่า”

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบเมืองนี้” อีกฝ่ายไม่สนใจฟัง “ถ้าข้าบอกแก่เจ้าว่า ข้าสามารถพาเจ้าเล็ดลอดออกไปชมทะเลทรายภายนอกได้ เจ้าจะสบายใจขึ้นหรือไม่”

“เจ้าพูดจริงหรือ” ราซิคเปลี่ยนเสียง

“ข้าย่อมไม่พูดเล่น”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าเร่งพาข้าไปเถิด” ราซิคผุดลุกขึ้น

“ได้” เด็กหนุ่มพยักหน้า “แต่ข้างนอกมีอันตรายมาก เจ้าต้องรับปากว่าจะอยู่ใกล้ข้าตลอดเวลา”

“ข้ารับปากก็ได้” อีกฝ่ายรับคำอย่างขอไปที

อัสลานเพ่งมองอย่างจะให้แน่ใจ ก่อนลุกขึ้นยืนและก้าวนำเพื่อนใหม่ลัดเลาะไปตามทางสายแคบ ๆ อย่างรวดเร็ว

ราชิคป่ายปีนตามผู้นำทางขึ้นไปตามหินผาด้านหลังของวิหารใหญ่ จนถึงช่องทางลับที่แสงสว่างจากภายนอกสาดเข้าแรงจ้า

“รีบเอาผ้าผูกตาไว้” อัสลานร้องบอก “มิเช่นนั้นดวงตาของเจ้าจะบอดไปตลอดชีวิต”

“แต่การปิดตาปีนภูเขา ก็อาจไม่รอดชีวิตเหมือนกัน” ราชิคแย้ง

“จากนี้ไปเราเพียงแต่เลือกตัวขึ้นไปทางช่องนี้ ไม่ต้องป่ายปีนอีกแล้ว” เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับดึงผ้าคลุมศีรษะมาปิดดวงตา และยื่นมือให้อีกฝ่ายที่ปิดตาตามยึดกุม

“อดทนอีกนิดเดียวเท่านั้น” อัสลานบอก “อีกนิดเดียวเราก็จะขึ้นไปถึงทะเลทรายข้างบนแล้ว”

21

ราซิคเกร็งข้อมือเหนี่ยวแขนของเด็กหนุ่ม และพลันที่ลอดออกมาจากช่องนั้น ก็สามารถสัมผัสกระไอแดดอุ่นกรุ่น และกลิ่นแห้งของทรายที่รายอยู่โดยรอบ

“อย่าเพิ่งเอาผ้าที่ปิดตาออก” อัสลานบอก “นั่งก้มหน้าสักครู่หนึ่งก่อน”

“ดูเจ้าช่างมีกฎเกณฑ์กติกามากมายเหลือเกิน” ราซิคบ่นพลางงอเข่าขึ้นแนบอก

“กฎเกณฑ์เหล่านี้ก็ล้วนแต่เพื่อความปลอดภัยของเจ้าทั้งสิ้น” อีกฝ่ายพูดพลางกอบทรายใกล้ตัว “เจ้าแบมือออกมาสิ”

“อะไรหรือ” ราซิคลังเล แต่แล้วก็แบมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้า

“เมื่อเล็ก ๆ เวลาที่ข้ากับเพื่อนแอบหลบขึ้นมาอยู่ข้างบนนี้ เรามักจะเอาทรายใส่มือกันและกัน”

“เพื่ออะไร” ราซิคถามและกำทรายในมือไว้

“ในตอนนั้นข้าคิดว่ามันเป็นเพียงเรื่องสนุก ๆ กับการที่กำทรายอุ่น ๆ แต่เมื่อโตขึ้น ข้าก็คิดว่ามันน่าจะเป็นอะไรที่มากไปกว่านั้น”

“เจ้าหมายถึงอะไร”

“ข้าหมายถึงความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่และกว้างไกล ทรายเพียงกำมืออาจบอกเล่าเรื่องราวแห่งท้องทะเลทรายอันไพศาล ตำนาน การเดินทาง การผจญภัย ความสนุกสนาน และความรื่นเริงแจ่มใส”

ราซิคกำมือแน่นเข้า

“แต่บางครั้งมันก็ทำให้เรารู้สึกถึงความเหงาเศร้า เปล่าเปลี่ยวและเดียวดาย”

“เจ้าทำให้ข้านึกถึงคำพูดที่ว่า โดดเดี่ยวเหมือนดวงดาวกลางทะเลทราย” ผู้มาจากแดนไกลห่อไหล่

“ข้าคิดว่าน่าจะโดดเดี่ยวเหมือนพระจันทร์ทะเลทรายมากกว่า” อีกฝ่ายแย้งเบา ๆ “เพราะอย่างน้อยดวงดาวก็เหมือนเพื่อนพ้องมากมายเต็มท้องฟ้า แต่พระจันทร์มีเพียงดวงเดียว ยิ่งเป็นคืนเพ็ญ พระจันทร์ก็ยิ่งเดียวดายอยู่เพียงลำพัง

“เจ้าอยู่ใต้ภูเขา เหตุใดถึงสังเกตเรื่องราวภายนอก”

“ข้าไม่ได้ชมชอบการมีชีวิตอยู่ในเมืองใต้ภูเขา แต่ปรารถนาที่จะเดินทางออกไปในทะเลทราย แม้ว่าทุกคนจะพร่ำบอกข้าถึงอันตรายต่าง ๆ ก็ตาม” อัสลานกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความใฝ่ฝันและมุ่งมั่น

“ข้าเอาผ้าปิดตาออกได้หรือยัง” ราซิคถามพร้อมกับรินทรายในมือลงสู่พื้น

“ข้าจะแก้ผ้าผูกตาให้เจ้า” เด็กหนุ่มอาสา

“ไม่เป็นไร” ราซิคร้องบอกและรีบปลดผ้าที่ปิดตาออก พลางมองไปรอบ ๆ ด้วยสายตาตื่นเต้น “มองจากบนภูเขานี่ ทะเลทรายสวยงามและกว้างใหญ่เหลือเกิน”

“ข้าดีใจที่เจ้าชื่นชม” เจ้าของถิ่นเอ่ยเบา ๆ

“พวกเจ้าคงจะขึ้นมาชมทะเลทรายกันทุกวันสินะ” ราซิคคาดคะเน

“เปล่าเลย” อีกฝ่ายสั่นศีรษะ “มีเพียงราอูลคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับ

อนุญาตให้ออกไปภายนอกได้ จริง ๆ แล้วแม้แต่การที่ลอบขึ้นมาบนนี้ก็เป็นเรื่องที่ผิดร้าย หากถูกจับได้ต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง”

“เมื่อเป็นเรื่องผิดร้าย เหตุใดเจ้าถึงกล้าพาข้าขึ้นมา”

“เพราะข้าต้องการเห็นเจ้าแจ่มใส ไม่หม่นหมองอย่างเมื่อครู่” อัสลานตอบตามตรง

“นี่เจ้าถึงกับกล้าสอดรู้เรื่องของข้าเชียวหรือ” ราซิคหันขวับมาทางเด็กหนุ่ม ดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์

“ข้าทำลงไปเพราะความเป็นห่วงเจ้า” อัสลานประสานสายตา

“แต่ข้าไม่ต้องการความห่วงใยจากใคร” ราซิคพูดพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืน ลมแรงพัดชายอาภรณ์สีดำปลิวไสว เหมือนความร้อนในจิตใจที่ถูกโหมฮือ

“เจ้านั่งลงก่อน” เด็กหนุ่มร้องบอกด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

“เหตุใดเจ้าจึงยุ่งเกี่ยวกับข้านัก” ราซิคตวาด “ข้าไม่ต้องการที่จะได้ยินคำสั่งใด ๆ จากเจ้าทั้งสิ้น”

“เจ้าเชื่อฟังข้าสักครั้ง” อัสลานขอร้อง “รีบนั่งลงเดี๋ยวนี้”

อีกฝ่ายสะบัดหน้าอย่างดื้อดึง แต่ทันใดนั้นลูกธนูดอกเล็ก ๆ ก็พรูพรั่งราวเม็ดทรายในพายุโดยมีร่างของราซิคเป็นเป้าหมาย

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” ผู้ถูกระดมยิงถามด้วยความตกใจขณะที่ทิ้งตัวลงกับพื้น และดึงลูกธนูที่มีลักษณะเหมือนเข็มแหลมเล่มยาวออกจากตัว

“แถวนี้มีพวกสัตว์ตัวเล็ก ๆ คอยจ้องเล่นงานเราอยู่เสมอ” อัสลานบอกขณะที่โดดเข้าไปช่วย

“สัตว์อะไรจึงสามารถทำร้ายคนด้วยธนูได้”

“จริง ๆ แล้วมันเป็นคนแคระพวกหนึ่ง แต่อยู่กินอย่างโสโครกไม่ผิดจากสัตว์ป่า”

“แล้วเหตุใดมันถึงได้เล่นงานข้าด้วย”

“เจ้าสัตว์ตัวเล็ก ๆ พวกนี้ดุร้ายและไม่มีเหตุผล มันเคยพยายามจะบุกรุก

เข้าไปในเมืองของข้าหลายครั้ง แต่ทุกครั้งก็ถูกพวกข้าไล่ฆ่าฟันเหมือนมดปลวก ถึงกระนั้นมันก็ยังไม่ยอมเลิกรา และคอยคุมเชิงหาโอกาสลอบรังควานพวกข้าอยู่เนือง ๆ”

“ถึงอาวุธของพวกมันจะกระจิ๋วหลิว แต่ก็เจ็บเอาเรื่องเหมือนกัน” ราชิคห่อปากด้วยความเจ็บ

“ข้าว่าเราสมควรกลับเข้าไปในถ้ำดีกว่า” อัสลานกล่าวด้วยท่าทีหวาดระแวง

“เจ้าเกรงกลัวมนุษย์ตัวเล็ก ๆ พวกนี้ด้วยหรือ” ราชิคย้อนถามอย่างเดือดดาล “ถ้าหากตาเจ้าเป็นสีขาว ก็รีบหนีเอาตัวรอดกลับไปคนเดียวเถอะ ข้าจะแสดงให้พวกมันรู้ว่า ข้าหาใช่หมอนปักเข็มของพวกมัน”

“พวกมันหาใช่สิ่งที่เจ้าควรจะข้องแวะด้วยแม้แต่น้อย ทางที่ดีเราควรจะรีบไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด”

“ข้าไม่ไปไหนทั้งนั้น จนกว่าจะได้สั่งสอนไอ้พวกหนูลอบกัดให้เข็ดหลาบก่อน” ราชิคส่งเสียงแหลมและกระชากมีดที่เหน็บไว้ที่เอวออกมากุมไว้ในมือก่อนทะลึ่งกายขึ้นตะโกนด่าทอดังลั่น

“ราชิค อย่า...” อัสลานร้องห้าม แต่ช้ากว่าลูกธนูห่าใหม่ ร่างของราชิคล้มฟาดกับพื้นพร้อม ๆ กับเสียงร้องโห่และรัวลิ้นระงม ก่อนที่เจ้าของเสียงซึ่งมีเรือนร่างต่ำเตี้ยประหนึ่งทารก และใบหน้าล้วนอัปลักษณ์น่ารังเกียจ ปกปิดร่างกายเพียงเศษผ้าเก่า ๆ ที่ห่อพันร่างผอมแห้งประหนึ่งซากศพจำนวนมากมายกรูกันออกมาจากที่ซ่อน พวกมันกลุ่มหนึ่งระดมฟาดท่อนไม้ที่ใช้เป็นอาวุธทุบตีอัสลาน ส่วนอีกกลุ่มตรงเข้าฉุดกระชากลากถูราชิคซึ่งนอนแน่นิ่งสิ้นเรี่ยวแรงที่จะต่อสู้ขัดขืนไปทางอื่น

“ราชิค...” อัสลานร้องเรียกเสียงหลง และพยายามที่จะฝ่าเข้าไปให้ถึงตัวเพื่อนใหม่ แต่ไม่อาจต้านทานศัตรูที่มีจำนวนมากกว่าได้

“อัสลาน” เด็กหนุ่มได้ยินเสียงของราชิคเรียกหาเป็นคำสุดท้ายก่อนที่

สติสัมปชัญญะจะดับวูบลง

“โยคาน”

เจ้าชายหนุ่มตะโกนเรียก พลางจ้ำฝีเท้าผ่านหมู่มหาดเล็กซึ่งพากันวิ่งพล่านมาคอยรับบัญชาตรงไปยังห้องเล็กด้านในสุดของตำหนักซึ่งเป็นที่พักของอดีตนักรบทะเลทราย

“โยคาน เจ้าอยู่ที่ไหน”

“ข้าอยู่นี่” องครักษ์ร่างสูงโย่งในเครื่องแต่งกายสีดำสนิทก้าวออกมาจากมุมมืดของห้องด้วยท่าทางสงบนิ่ง “ท่านมีเรื่องร้อนใจประการใดหรือ”

“เหตุใดเจ้าถึงซุ่มตัวอยู่ในที่มืด ๆ ปล่อยให้ข้าตามหาจนทั่ววัง” อาฟซานเอ่ยอย่างหงุดหงิด พลางโบกมือไล่มหาดเล็กที่ออกันอยู่หน้าห้อง

“ผู้ที่ซุ่มตัวอยู่ในความมืดย่อมได้เปรียบผู้ที่เปิดเผยตัวเองอยู่กลางแสงสว่าง” โยคานกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ดูเจ้าช่างระวังตัวจนหาความสุขไม่ได้เลย” เด็กหนุ่มประชดประชัน

“ความสุขของคนแต่ละคนย่อมจะแตกต่างกันออกไป” อีกฝ่ายตอบโต้ “แต่สำหรับข้า พอใจที่จะมีความสุขจากการระมัดระวังตัวเอง”

“เจ้ามัวมาซุ่มซ่อนตัวอยู่ในนี้ รู้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นในอัลยาซูลาห์เวลานี้” อาฟซานย้อนถาม

“ท่านหมายถึงเรื่องอะไร”

“ข้าออกไปข้างนอกมาเมื่อครู่ มีคนมาเรียกเกณฑ์ชาวเมืองและทหารสอบถามดูทราบว่ามันถืออาญาสิทธิ์จากสุลต่าน”

“มันเป็นใคร” องครักษ์ขมวดคิ้ว

“มันชื่อยูซุป เป็นคนของออสมานแห่งรามาดาน”

“ออสมานถือดียังไงมาเรียกเกณฑ์คนของอัลยาซูลาห์” น้ำเสียงของโยคานเครียดขึ้น

“ได้ยินว่าท่านอาฮัสซันมีประสงค์ที่จะตั้งกองทหารม้าทำนองเดียวกับทหารม้าแห่งรามาดาน โดยให้ออสมานเป็นผู้ฝึกสอน”

“สุลต่านจะต้องการทหารม้าเช่นนั้นไปทำไม”

“เรื่องนี้ข้าไม่รู้ แต่การที่ออสมานเข้ามาวุ่นวายในเรื่องการทหารของเรา ข้าว่ามันออกจะมากเกินไปแล้ว” เจ้าชายน้อยฮึดฮัด

“นี่หาใช่เรื่องเล่น ๆ” ผู้สูงวัยกว่าครุ่นคิด “ท่านสมควรต้องเยือกเย็นอย่าด่วนใช้อารมณ์”

“เจ้าจะให้ข้านั่งรอให้กองทหารม้าของออสมานออกเพ่นพ่านทั่วอัลยาซูลาห์ก่อนอย่างนั้นหรือ” อาฟซานทุบกำปั้นกับฝ่ามือแรง ๆ “นี่ถ้าพี่ยาคุปอยู่ คงไม่มีวันยินยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอย่างแน่นอน”

“ถึงยาคุปอยู่ที่นี่ตอนนี้ ข้าก็คงต้องบอกแก่ยาคุปเช่นเดียวกับที่บอกต่อท่าน” โยคานสามารถสะกดอารมณ์ลงได้อย่างรวดเร็ว “สิ่งที่เราสามารถทำได้ในตอนนี้ก็มีเพียงแต่เฝ้าดูเหตุการณ์ไปก่อน”

“แล้วเจ้าจะให้ดูไปถึงเมื่อไร” เด็กหนุ่มกระชากเสียงถาม

“คำถามข้อนี้ไม่มีใครสามารถตอบได้” องครักษ์เอกตอบด้วยสีหน้าสงบ “เหมือนกับที่เราไม่สามารถคาดเดาล่วงหน้าว่าเมื่อใดจะเกิดพายุขึ้นในทะเลทราย และพายุนั้นจะรุนแรงสักเพียงใด แต่ถ้ามีการเตรียมตัวอย่างรอบคอบ เราย่อมสามารถผ่อนหนักเป็นเบาได้”

อาฟซานเชิดหน้าอย่างไม่เห็นด้วย พลางยกมือขึ้นกอดอกราวจะระงับความร้อนรุ่มในจิตใจของตน

22

“เกิดอะไรขึ้น”

ยาคุปยันกายขึ้นนั่งและหันไปถามชายค่อมแคระที่เฝ้าดูแลอยู่ข้างเตียงเมื่อเสียงเอะอะดังขึ้นจากภายนอก

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว” ราอูลซึ่งก้าวเข้ามาร้องบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “อัสลานลอบพาคนของเจ้าออกไปนอกภูเขา...”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกมัน” มูร์ฝ้าซัก

“อัสลานถูกทำร้ายสิ้นสติ ส่วนคนของเจ้าถูกจับตัวไป”

“ราชิคถูกผู้ใดจับตัวไป” เด็กหนุ่มถามด้วยความห่วงใย

“พวกหนูโสโครก” ราอูลตอบด้วยท่าทางเดือดดาล

“หนูโสโครก” ยาคุปทวนคำ

“จริง ๆ แล้วมันเป็นมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่มีความเป็นอยู่ไม่ต่างจากหนู และชอบมาขโมยอาหารหรือสัตว์เลี้ยงของพวกข้า”

“แล้วพวกมันคิดจะทำอะไรกับราชิค” มูร์ฝ้าถามต่อ

“เวลาที่จับพวกข้าได้ พวกมันก็มักจะตัดมือ ตัดเท้า หรือไม่ก็เจาะตา ตัดหู ตัดจมูก”

“มนุษย์ตัวเล็ก ๆ พวกนั้นดุร้ายถึงเพียงนี้เชียวหรือ” เด็กหนุ่มทวีความวิตกกังวล

“หลังจากทำร้ายพวกข้าจนพิกลพิการแล้ว พวกมันก็จะเอาตัวไปทิ้งไว้ในทะเลทราย เพื่อข่มขู่ให้ผู้คนเกิดความยำเกรง”

“พวกมันจะทำเช่นนั้นกับราซิคด้วยหรือไม่” ชายค่อมแคระขมวดคิ้ว

“ข้าคิดว่ามันคงจะทำ” ราอูลคาดเดา “เพราะที่ผ่านมาไม่เคยมีใครหลุดรอดมาได้”

“ถ้าเช่นนั้นเราสมควรรีบติดตามไปช่วยราซิค” ยาคุปลั่นวาจา

“ถึงพวกมันจะมีร่างกายขนาดเท่าทารก แต่การต่อกรกับพวกมันหาใช่เรื่องง่าย ๆ โดยเฉพาะถ้าต้องบุกเข้าไปในถิ่นของมันด้วยแล้ว”

“แล้วเจ้าคิดจะให้ข้าดูดาย ปล่อยให้ราซิคถูกพวกมันตัดมือ ตัดเท้า แล้วเอาตัวไปทิ้งไว้กลางทะเลทรายอย่างนั้นหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“แต่เจ้ายังไม่แข็งแรงพอ” มูร์ฝ้าทักท้วง

“ถึงข้าจะไม่แข็งแรงเต็มที่ แต่ท่านจะยินยอมให้ข้าเป็นคนขลาด กระทั่งรู้ทั้งรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเพื่อนก็ยังซ่อนตัวอยู่ในรูกระนั้นหรือ” ยาคุปย้อนถาม

“ตกลง” ราอูลรับคำหนักแน่น “ข้าจะไปกับเจ้า แม้ว่าจะไม่ชอบหน้าคนของเจ้าสักเท่าไรนัก”

“ลำพังเราสามคนจะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้หรือ” มูร์ฝ้ายังลังเล

“ถ้าเราไม่ลงมือต่อสู้ เราก็คงไม่มีคำตอบในเรื่องนี้” ยาคุปลุกขึ้นยืน “และเมื่อเราลงมือต่อสู้แล้ว เราก็คงไม่ต้องการเป็นผู้แพ้อย่างแน่นอน”

ราอูลลอบสบตากับมูร์ฝ้า สายตาของคนทั้งคู่ฉายแววเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวของเด็กหนุ่มอย่างเต็มที่

“พวกเจ้าต้องการอะไร”

ราซิคที่ถูกมัดอยู่กับพื้นทรายเงยหน้าขึ้นถามและมองไปรอบ ๆ ที่รุมล้อม

ด้วยคนตัวเล็ก ๆ ซึ่งมีใบหน้าน่าเกลียดน่ากลัวจำนวนมาก

“พวกเจ้าจับข้ามาทำไม” ราซิคถามซ้ำ และเขยิบตัวหนีด้วยความขยะแขยงเมื่อพวกมันก้าวเข้ามาใกล้และใช้ไม้ทิ่มแทงร่างของเชลย

“มนุษย์ถ้ำเป็นศัตรูกับเรา” คนที่ท่าทางเป็นหัวหน้าเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า “เจ้าเป็นพวกเดียวกับมนุษย์ถ้ำ ดังนั้นเจ้าจึงต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกับพวกมัน”

“ข้าไม่ใช่พวกเดียวกับมนุษย์ถ้ำ” ราซิคร้องบอก “และข้าก็ไม่ใช่ศัตรูของเจ้าด้วย”

“แต่คนของข้าบอกว่า เจ้าอยู่ด้วยกันกับมนุษย์ถ้ำและต่อสู้กับพวกข้า”

“แต่คนของเจ้าลงมือทำร้ายข้าก่อน” ราซิคโต้แย้ง “ถ้าเป็นเจ้าก็ย่อมจะโกรธแค้นเช่นเดียวกัน”

“เจ้าโดนทำร้ายเพียงครั้งเดียวก็ยังคิดเคียดแค้น” คนที่เป็นหัวหน้าทำเสียงครืดคราดในคอ “หากเจ้าเกิดมาเป็นอย่างพวกข้า แล้วถูกไอ้พวกมนุษย์ถ้ำข่มเหงรังแกอยู่ตลอดมา เจ้านึกว่าพวกข้าจะไม่มีความเจ็บแค้นเลยกระนั้นหรือ”

“ข้าย่อมไม่รับรู้เรื่องความขุ่นเคืองของพวกเจ้า” ราซิคสะบัดหน้าหนีมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่ยื่นหน้าเข้ามามองใกล้ ๆ

“แต่ถ้าเจ้าได้รับโทษทัณฑ์จากข้า เจ้าก็ย่อมจะสามารถรับรู้ถึงความเจ็บแค้นที่ข้ามีต่อพวกมันได้เป็นอย่างดี”

“เจ้าคิดจะทำอะไรข้า”

“ข้าคิดจะใช้ลูกธนูเจาะดวงตาเจ้า ตัดจมูก ตัดหู แล้วเอาเจ้าไปปล่อยไว้กลางทะเลทราย” มันกล่าวด้วยน้ำเสียงปกติ

“หากเจ้าลงมือกับข้าเช่นนั้น รับรองได้เลยว่าสหายของข้าจะต้องจัดการกับพวกเจ้าทุกคนด้วยวิธีการเช่นเดียวกัน” ราซิคเน้นคำ

“เจ้ายังคิดว่าจะมีใครติดตามมาช่วยเหลือเจ้าอยู่อีกหรือ” อีกฝ่ายถามเยาะ ๆ

“แน่นอน” ราซิคยืนยัน “และถึงเวลานั้น ต่อให้เจ้าขุดรูลงไปซ่อนตัวอยู่

ก้นทะเลทราย สหายของข้าก็จะตามลงไปลากคอเจ้าขึ้นมา สับตัวเจ้าเป็นหมื่น ๆ ชิ้นอย่างแน่นอน”

“ข้าก็อยากเจอสหายเจ้าเหมือนกัน” หัวหน้ามนุษย์ตัวเล็ก ๆ พยักหน้าช้า ๆ “และอยากรู้ว่า มีใครที่ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือคนอื่นได้บ้าง เพราะฉะนั้น ข้าจะไม่ลงมือทำอะไรเจ้าในตอนนี้ แต่จะรอไว้ทำพร้อม ๆ กันกับเพื่อนของเจ้าทีเดียวเลย”

“แล้วเจ้าก็จะได้เห็นมันแน่นอน” ราชิคกล่าวอย่างมั่นใจ “และบางทีอาจจะเป็นโอกาสสุดท้ายในชีวิตของเจ้าก็ได้”

“ข้าไม่ชอบคำอวดอ้าง” อีกฝ่ายมีท่าทางไม่สู้จะเชื่อถือ “และถ้าคืนนี้พระจันทร์อยู่กลางท้องฟ้าแล้วยังไม่ปรากฏแม้เงาของสหายเจ้า ข้าก็จะลงมือจัดการกับเจ้าทันที”

“มันต้องมาแน่” ผู้ตกเป็นเชลยย้ำอย่างหนักแน่น “ขอเพียงเจ้ากล้าพอที่จะเผชิญหน้ากับมันเท่านั้น”

ดวงตาที่พองโตของมนุษย์หนูหรี่ลง แต่ก็มิได้เอ่ยอะไรอีก

“เป็นอย่างไรบ้าง”

ออสมานที่นั่งดื่มเหล้าองุ่นอยู่ในอุทยาน ปรนนิบัติพัดวีด้วยเหล่าสตรีโฉมสะคราญ เอ่ยถามเมื่อนายทหารคนสนิทเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างเก้าอี้ที่ประทับ

“ช่างสมกับที่ร่ำลือกัน” ยูซุปทูลด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน

“ร่ำลือกันว่าอย่างไร” เจ้าชายแห่งรามาดานส่งแก้วเหล้าให้

“ร่ำลือว่าอัลยาซูลาห์ไร้ซึ่งทหารกล้า เพราะวันนี้ทั้งวันข้าพระองค์แทบจะไม่สามารถกะเกณฑ์คนเข้ามาฝึกหัดเป็นทหารม้าได้เลย”

“วันนี้ไม่ได้ก็หาใหม่ในวันพรุ่งนี้ ถ้าในตัวเมืองไม่มี ก็ออกไปค้นหาจากนอกเมือง” ออสมานลดเสียงลงพอได้ยินกันเพียงสองคน “แต่จำไว้ว่าเราต้องได้คนที่ดีที่สุด มีฝีมือที่สุด และเข้มแข็งที่สุดเท่านั้น”

“พระองค์ไม่รู้สึกเสียดายหรือพระเจ้าข้าถ้าจะทรงสร้างกองทหารม้าที่เข้มแข็งแล้วทิ้งเอาไว้ที่นี่ ทั้งที่น่าจะเอาเวลาไปสร้างกองทหารม้าแห่งรามาดานขึ้นมาใหม่มากกว่า”

“จะที่อัลยาซูลาห์หรือรามาดานก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน” เจ้าชายหนุ่มยกแก้วในมือขึ้นส่องกับแสงแดดยามบ่าย น้ำสีแดงเข้มของเหล้าองุ่นในแก้วงามราวทับทิมเนื้อดี “เพราะกองทหารม้าที่ข้าสร้างขึ้นมาใหม่นี้ นอกจากความเข้มแข็งและเก่งกล้าแล้ว ก็จะมีความจงรักภักดีต่อข้าดุจเดียวกัน”

“พระองค์หมายความว่า...”

“ถูกอย่างที่เจ้าคิด” ออสมานยิ้มในหน้า “เมื่อถึงเวลานั้น ข้าก็จะสามารถพลิกผันดินแดนต่าง ๆ รอบทะเลทรายนี้ได้อย่างไม่ยากเย็น”

“พรุ่งนี้ข้าพระองค์จะถืออาญาสิทธิ์ของสุลต่านฮัสซันออกไปกะเกณฑ์คนแต่เช้า” ยูซุปกล่าวด้วยท่าทางมุ่งมั่น “และจะเร่งสร้างกองทหารม้าให้สมบูรณ์โดยเร็วที่สุด”

“ดีแล้ว” เจ้าชายแห่งรามาดานหัวเราะเบา ๆ “เมื่อถึงตอนนั้นข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่า ลูกสาวของฮัสซันจะทำท่าชิงชังรังเกียจข้าอยู่อีกหรือไม่”

พระจันทร์เสี้ยวค่อยโคจรขึ้นสู่กึ่งกลางของท้องฟ้าและทอแสงเรือง ๆ ข่มหมู่ดาวที่ดารดาษ อากาศเย็นลงและสายลมอ่อนพัดโชยผ่านผิวทรายที่พลิ้วเป็นระลอกบาง ๆ อวลกระอายของทะเลทรายไปในอากาศ ความเงียบสงัดทำให้บรรยากาศโดยรอบน่าสะพรึงกลัว แต่ราชิคซึ่งถูกมัดมือไพล่หลังยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นทรายด้วยท่าทางเชื่อมั่นและปราศจากความหวาดเกรงใด ๆ ทั้งสิ้น

“ข้าว่าเจ้าเสียเวลารอคอยโดยเปล่าประโยชน์” หัวหน้ามนุษย์หนูกล่าวอย่างสิ้นความอดทน “เจ้าสมควรยอมรับความจริงว่าไม่มีใครที่จะโง่เสี่ยงตายเข้ามาช่วยเหลือเจ้า และทางที่ดีเจ้าควรจะน้อมรับการถูกเจาะดวงตาและตัดหูตัดจมูกให้สิ้นเรื่องไปจะดีกว่า”

“ยาคุปจะต้องมาช่วยเหลือข้า” ถึงแม้ร่างกายจะอ่อนเปลี้ย แต่จิตใจของราชิคก็ยังคงเข้มแข็งและเชื่อมั่นไม่เสื่อมคลาย

“เจ้าเป็นเพื่อนกับมันมาช้านานเพียงไร และทำไมถึงได้ดูมั่นใจอย่างเหลือเกินเช่นนี้”

“ข้าเพิ่งรู้จักมันในช่วงที่เดินทางในทะเลทราย” ราชิคตอบตามตรง “แต่ระยะเวลาหาใช่สิ่งสำคัญแม้แต่น้อยในการที่คนเราจะเรียนรู้จิตใจของกันและกัน”

“ข้าก็คิดเช่นเดียวกับเจ้า” คนตัวเล็ก ๆ พยักหน้า “และคืนนี้เจ้าก็คงจะเรียนรู้จิตใจของคนที่เจ้านับมันเป็นสหายได้อย่างถ่องแท้ทีเดียว”

“ไม่ว่าเจ้าจะคิดอย่างไร มันก็จะต้องมาช่วยข้าแน่” ราชิคเงยหน้าขึ้นเพ่งมองไปทางอีกฝ่ายหนึ่ง

“ข้าหวังว่ามันคงจะมาทันก่อนที่เจ้าจะตายอยู่กลางทะเลทราย” หัวหน้ามนุษย์หนูหันไปทางลูกน้องที่ห้อมล้อมอยู่ “พวกเจ้าลงมือเจาะตาและตัดหูตัดจมูกเชลยได้แล้ว”

23

คมมีดในมือของหัวหน้ามนุษย์หนูเป็นประกายวาววับกับแสงจันทร์ ใบหน้ารูปเสี้ยมซึ่งประกอบด้วยดวงตากลมโต จมูกบี้แบน และฟันซี่ใหญ่ยาว เพิ่มความน่าขยะแขยงยิ่งขึ้นยามแสยะยิ้ม

“เจ้าจะให้ข้าเฉือนจมูกหรือตัดใบหูของเจ้าก่อน” มันถามขณะกวัดแกว่งมีดผ่านหน้าเชลยซึ่งคุกเข่าอยู่กับพื้นทราย

“ถ้าเจ้าแตะต้องข้า รับรองได้ว่าเพื่อนของข้าจะต้องสับเจ้าเป็นหมื่นชิ้น ไม่ให้แร้งแค้นคอ”

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็สมควรสับเจ้าให้แร้งกินเสียก่อน” อีกฝ่ายหัวเราะเสียงแหบพร่าตามด้วยเสียงจี๊ดจ๊าดของเหล่าบริวาร

ราซิคเบือนหน้าไปทางอื่น แม้ว่าความหวังจะรางเลือนลงทุกขณะ แต่ความมั่นใจในตัวยาคุปก็ยังคงไม่สั่นคลอน

“ข้าตัดสินใจแล้ว” หัวหน้ามนุษย์หนูหันไปทางลูกน้องที่ตีวงเข้ามาใกล้ “ข้าจะตัดจมูกของมันก่อน และดูซิว่าเวลาที่ไม่มีจมูกอยู่บนหน้ามันจะอัปลักษณ์สักเพียงไหน”

ราซิคขบกรามแน่น ขณะที่พวกมนุษย์ตัวเล็ก ๆ กรูกันเข้ามายึดมือถือแขน

ให้หัวหน้าของพวกมันจัดการกับเหยื่อได้โดยสะดวก

“มองตาข้า” หัวหน้ามนุษย์หนูพูดด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น ขณะวางคมมีดลงบนปลายจมูกของราชิค “ข้าอยากเห็นดวงตาเจ้าเวลาที่ถูกตัดจมูกทิ้ง”

“ทิ้งมีดเดี๋ยวนี้” เสียงตวาดทรงอำนาจดังขึ้นในความมืด พร้อมกับคมดาบซึ่งจ่อเข้าที่ลำคอเจ้าของมีด “ไม่เช่นนั้นเจ้าเองจะไม่มีโอกาสได้เห็นอะไรอีกต่อไป”

“ยาคุป” ราชิคร้องเรียกด้วยความดีใจ “ช่วยข้าด้วย”

“เจ้าไม่ต้องเอะอะโวยวายไปหรอก” ราอูลที่ยืนอยู่เคียงข้างยาคุปเอ่ยอย่างรำคาญ “ที่พวกข้าบากบั่นมาถึงนี่ก็เพื่อช่วยเหลือเจ้าโดยแท้”

“ลำพังเจ้าเพียงสองคน นึกหรือว่าจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนของเจ้า หรือทำอะไรพวกข้าได้” หัวหน้ามนุษย์หนูย้อนถาม

“พวกเจ้าก็ไม่ต่างจากหนูสกปรก” ราอูลโต้ตอบ “และข้ามีวิธีกำจัดหนูอย่างเจ้าให้เข็ดหลาบจนไม่กล้าแม้แต่จะเงยหัวขึ้นมาอีกเลย”

“เจ้าก็เพียงแต่ตีฝีปากเพื่อข่มขู่ข้าเท่านั้น” หัวหน้ามนุษย์หนูเย้ยหยัน

“อัสลาน” ราอูลตะโกนเรียก “แสดงวิธีกำจัดหนูให้พวกมันดูซิ”

ขาดคำ เปลวไฟก็ลุกโพลงจากพงหญ้าแห้งและลามเป็นวงกว้าง เหล่ามนุษย์ตัวเล็ก ๆ ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวและเผ่นหนีไฟเป็นชุลมุน ยาคุปฉวยโอกาสนั้นปลดปล่อยราชิคจากพันธนาการ ขณะที่ราอูลลงมือเล่นงานศัตรูเก่าที่แตกตื่นอย่างไม่ยั้งมือ

“เรารีบไปกันก่อน” เด็กหนุ่มร้องบอกคนถ้ำ พลางฉุดมือราชิควิ่งฝ่ากองไฟออกมา

“จำไว้ไอ้พวกหนูผี” ราอูลประกาศก้อง “หากพวกเอ็งโผล่มาให้เห็นอีก ข้าจะจับเอ็งถลกหนังแล้วย่างไฟทั้งเป็น”

“เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” ยาคุปถามเมื่อพาผู้ที่เกือบเป็นเหยื่อมนุษย์หนูวิ่งห่างจากบริเวณนั้น

“ข้าไม่เป็นอะไร” ราชิคตอบเบา ๆ และจ้องมองดูผู้ช่วยเหลือด้วยดวงตาที่หล่อคลอด้วยน้ำตา

“ทำไมเจ้าถึงร้องไห้” เด็กหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ และเหลียวมองดูพรรคพวกที่ตามมาห่าง ๆ

“ไม่มีอะไร” ราชิคยกมือขึ้นป้ายน้ำตา “ถึงข้าบอกออกไป เจ้าก็ไม่มีวันเข้าใจอยู่ดี”

“ก็ถ้าเจ้าไม่ยอมบอก แล้วเมื่อไรข้าถึงจะรู้ได้” ยาคุปโคลงศีรษะ

“เมื่อตะกี้ หากเจ้ามาไม่ทัน ไอ้มนุษย์โสโครกนั่นคงจะตัดจมูกข้าไปแล้ว” ราชิคกลั้นสะอื้น

“แต่ดูท่าว่าตอนนั้นเจ้ามิได้หวั่นเกรงต่อพวกมันแม้แต่น้อย” เด็กหนุ่มตั้งข้อสังเกต

“ข้าไม่ได้กลัวพวกมัน หรือกลัวว่ามันจะฆ่าข้า แต่ข้ากังวลว่าข้าจะไม่ได้เห็นเจ้าอีกเท่านั้นเอง และวิตกว่าหากเจ้าพบเห็นยามที่ข้าไร้จมูกและใบหู เจ้าจะยังนับข้าเป็นเพื่อนของเจ้าอยู่อีกหรือไม่”

“เหตุใดเจ้าถึงวิตกกังวลในสิ่งที่ไม่เป็นเรื่อง” ยาคุปขบขัน

“นี่หาใช่เรื่องตลก” อีกฝ่ายเสียงเข้มขึ้น “ข้าอยากรู้ว่าเจ้าจะยังนับข้าเป็นเพื่อนอยู่อีกหรือไม่ หากข้าไม่มีทั้งจมูกและหู”

“เป็นสิ” เด็กหนุ่มรับคำ “อย่าว่าแต่ไม่มีจมูกหรือใบหูเลย ต่อให้เจ้าพิกลพิการหรืออัปลักษณ์สักเพียงไร ข้าก็จะยังนับเจ้าเป็นเพื่อนของข้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

“ข้าพอใจแล้ว” ราชิคถอนใจ สีหน้าแจ่มใสขึ้นทันที “เมื่อครู่ถึงเจ้าจะมาช่วยไม่ทันและข้าถูกมนุษย์หนูทำร้าย ข้าก็จะไม่นึกเสียใจแม้แต่น้อย”

“เจ้านี่ช่างประหลาดคนเสียจริง ๆ” ยาคุปส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ “เหตุใดถึงได้ครุ่นกังวลกับการที่ข้าจะรังเกียจเจ้าหรือไม่ยิ่งกว่าชีวิตของตนเอง”

“เพราะข้าคงมีชีวิตต่อไปอย่างไร้ค่าหากเป็นที่รังเกียจของเจ้า” ราชิค

พึมพำ

“ยิ่งวันเจ้าก็ยิ่งพูดจาเหลวไหล” เด็กหนุ่มบ่น และหยุดรอราอูล อัสลาน และมูร์ฝ้าที่ตามมาทัน

“ข้าเชื่อว่าไอ้หนูผีพวกนั้นคงไม่กล้ารบกวนเราอีกต่อไปแล้ว” ราอูลกล่าวอย่างมั่นใจ

“แต่ถึงอย่างไรข้าก็ไม่มีวันกลับไปเมืองใต้ภูเขาของเจ้าอีกเช่นกัน” มูร์ฝ้าพูดอย่างเด็ดเดี่ยว

“เหตุใดเจ้าถึงจะไม่กลับไปเมืองของข้า” ราอูลถามอย่างไม่พอใจ

“เพราะถึงข้าจะตัวเล็ก แต่ข้ามีชีวิตอยู่ในที่กว้าง ๆ มาตลอดชีวิต และไม่สามารถอดทนต่อสถานที่อุดอู้เช่นนั้นได้”

“ข้าก็เช่นกัน” ราซิคเห็นด้วย “ข้ายินดีที่จะอยู่กลางทะเลทรายมากกว่าใต้ภูเขา”

“ข้าด้วย” อัสลานรีบบอก “ข้าฝันถึงการเดินทางท่องเที่ยวในทะเลทรายที่กว้างไกล การพบปะกับผู้คนแปลกหน้า และผจญกับภัยอันตรายต่าง ๆ มาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ”

“เจ้าล่ะ” ราอูลมองดูเด็กหนุ่ม

“ข้าไม่ได้เกิดมาเพื่อการซุกซ่อนตัว” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “และข้ายังมีเรื่องราวที่ต้องทำอีกมากมายในวันข้างหน้า”

“แต่ข้าสามารถบอกพวกเจ้าทุกคนได้ว่า ในทะเลทรายแถบนี้ไม่มีสถานที่ไหนจะปลอดภัยเท่ากับนครใต้ภูเขา” ราอูลยืนยัน “เหตุใดพวกเจ้าถึงเอาตัวเองออกไปเสี่ยงกับอันตราย แทนที่จะรักษาชีวิตให้ยืนยาว”

“ชีวิตจะมีคุณค่าอันใด หากจะยืนยาวอยู่เพียงเพื่อมีลมหายใจไปวัน ๆ” เด็กหนุ่มมองออกไปในท้องฟ้าที่ประดับด้วยเสี้ยวจันทร์ “และเราจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร หากมิได้เห็นความงดงามของท้องฟ้า สายน้ำ และสัมผัสความอบอุ่นของผืนทราย ความเร่าร้อนของยามกลางวัน และความเหน็บหนาวของเวลากลางคืน”

“สิ่งที่เจ้าพูดล้วนแล้วแต่เปล่าประโยชน์ทั้งสิ้น” ราอูลฮึดฮัด

“ข้าไม่คิดว่าจะมีสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์ เพียงแต่เราต่างหากที่ไม่รู้จักคุณประโยชน์ของสิ่งเหล่านั้น”

“ตกลงว่าพวกเราจะไม่กลับไปนครใต้ภูเขา” มูร์ฝ้าสรุป “และก็ขอล่ำลาเจ้าตรงนี้เลย”

“เจ้าจะเดินทางกลางทะเลทรายได้ยังไงโดยไม่มีอูฐ ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ” ราอูลถามด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ

“แต่เรามีความมุ่งมั่น มีศรัทธา และจิตใจที่มั่นคง” ยาคุปตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “และข้าคิดว่าเพียงสามสิ่งนี้ก็สามารถทำให้เราเดินทางผ่านทะเลทรายไปได้”

“ลาก่อน” อัสลานสวมกอดผู้สูงวัยกว่า “ขอให้ท่านอยู่ดีมีสุข”

“ลาก่อน” ยาคุปบีบมืออีกฝ่ายหนึ่ง “ข้าและเพื่อน ๆ ขอบใจในน้ำใจของท่าน”

ราอูลยืนนิ่ง และทอดสายตามองคนทั้งสี่เดินจากไปจนเลือนรางไปในทะเลทรายคืนแรม

อูฐสองตัววิ่งไล่กันไปตามแนวของเนินทราย ผู้อยู่บนหลังอูฐตัวหน้ามักจะเหลียวมามองผู้ที่ตามหลังด้วยท่าทางแสดงความห่วงใย จนกระทั่งทั้งคู่ขึ้นไปถึงยอดเนินพร้อม ๆ กับแสงแห่งรุ่งอรุณของวันใหม่ฉานฉายที่ปลายฟ้า

“วันนี้เรามาได้ไกลมาก และทำเวลาได้ดีมากทีเดียว” ชายร่างสูงในชุดดำซึ่งยืนอูฐอยู่ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสดงความพึงพอใจ

“นี่เราจะต้องลุกขึ้นมากลางดึกเพื่อควบอูฐมาไกล ๆ แบบนี้อีกนานเท่าไร” ผู้อ่อนวัยกว่าถามอย่างไม่สู้จะพอใจ

“นานเท่าที่เรายังมีลมหายใจอยู่” อีกฝ่ายตอบและมองไปข้างหน้า

“ข้าว่าแทนที่จะมัวมาขี่อูฐเล่นเช่นนี้ เจ้าน่าจะหาทางกำจัดออสมานแห่ง

รามาดานจะดีกว่า”

“หากท่านรู้จักออสมานดีพอ ท่านย่อมจะไม่พูดเช่นนี้แน่นอน” ผู้สูงวัยปรามอยู่ในที

“เจ้าลืมแล้วหรือว่า หน้าที่ของเจ้าที่ท่านพ่อของข้ามอบหมายให้คือพิทักษ์ข้าและพี่ยาคุป” เจ้าชายน้อยกล่าวห้วน ๆ

“ข้าไม่เคยหลงลืมหน้าที่ของตัวเอง และเพราะเหตุนี้ข้าถึงต้องปลุกท่านขึ้นมาฝึกขี่อูฐแต่ดึก”

“ถ้าเจ้าหวาดเกรงออสมานก็ไม่เป็นไร ไว้วันหนึ่งข้าจะจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเจ้า”

องครักษ์เอกนิ่งโดยไม่ตอบโต้

“เราสมควรจะกลับกันได้หรือยัง” อาฟซานถามและยกกระติกน้ำขึ้นดื่ม

โยคานพยักหน้าและชักบังเหียนนำอูฐเหยาะย่างลงจากเนินทรายพร้อม ๆ กับที่ฝูงอูฐจำนวนหนึ่งวิ่งฝ่าทะเลทรายมาแต่ไกล

“คนพวกนั้นจะไปไหน” เจ้าชายแห่งอัลยาซูลาห์ถามด้วยความสงสัย

“พวกมันเหมือนจะหนีอะไรมาสักอย่าง” ชายชุดดำเพ่งมอง

“เราลงไปสอบถามมันดูไหม” อาฟซานขอความเห็น

“ข้าว่ารอดูสักครู่ก่อน” โยคานยกมือห้าม แต่เด็กหนุ่มไม่ฟังและกระตุ้นสัตว์พาหนะพุ่งลงสู่ทะเลทรายเบื้องล่าง

24

“อาฟซาน”

โยคานที่ควบอูฐตามลงมาตะโกนเรียก แต่ไม่ทันเด็กหนุ่มที่นำสัตว์พาหนะเข้าดักหน้าขบวนอูฐซึ่งวิ่งลุยฝุ่นทรายคลุ้งตลบ

“หยุดก่อน” อาฟซานร้องเรียกและนำอูฐของตนเข้าประกบกับอูฐของชายฉกรรจ์ที่ทำท่าจะผ่านเลยไป “บอกข้าได้ไหมว่าพวกเจ้าแตกตื่นหลบหนีอะไรมา”

“หลีกไป” คนผู้นั้นตวาดพร้อมกับเงือดเงื้อไม้ตีอูฐ “เจ้าไม่รู้หรือว่าสุลต่านให้คนถืออาญาสิทธิ์มากวาดต้อนคนไปเป็นทหาร”

“นี่เจ้าพูดจริง ๆ หรือ” โยคานที่ตามมาทันสอบถาม

“ข้าไม่มีเวลาจะมาพูดเล่นกับพวกเจ้า” ชายฉกรรจ์พูดพร้อมกับกระตุกบังเหียนสัตว์ที่ขี่อยู่ “หากเจ้าไม่เชื่อก็หยุดรออยู่ที่นี่ สักประเดี๋ยวพวกมันก็คงจะติดตามมาลากคอเจ้าเอง”

“เป็นอย่างที่ข้าเล่าให้เจ้าฟังหรือไม่” เจ้าชายน้อยหันมาทางองครักษ์ “เวลานี้ออสมานกำแหงถึงขนาดไล่ต้อนผู้คนเหมือนแพะเหมือนแกะแล้ว”

“พวกเจ้าก็สมควรรีบหนีไปเสีย” ผู้ให้ข่าวบอก “มิเช่นนั้นก็คงไม่พ้นมือ

พวกมันแน่”

“เจ้ารีบไปเถอะ” อาฟซานหลีกทางให้

“นี่พวกเจ้ายังไม่คิดจะหลบหนีอีกหรือ” อีกฝ่ายถามด้วยความประหลาดใจ

“ไม่คิด” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “นอกจากไม่หลบหนีแล้ว ข้ายังจะขับไล่พวกมันไปให้พ้นอีกด้วย”

“ขอพระผู้เป็นเจ้าประทานพรแก่เจ้าด้วยก็แล้วกัน” ชายผู้นั้นล่ำลาและลนลานห้ออูฐตะบึงจากไป

“ท่านคิดจะทำอะไร” โยคานถามพลางดึงชายผ้าพันคอขึ้นปิดจมูกจากฝุ่นทราย

“ข้าคิดจะสั่งสอนออสมานและคนของมันให้รู้สำนึกว่า ที่นี่คืออัลยาซูลาห์ หาใช่รามาดานของมันไม่”

“ท่านกำลังจะหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว” อดีตนายโจรทะเลทรายตักเตือน “ข้าเคยบอกแล้วว่า ลำพังท่านมิใช่คู่มือของออสมาน”

“แต่ถึงยังไงข้าก็ไม่มีทางที่จะงอมืองอเท้าปล่อยให้มันข่มเหงชาวอัลยา-ซูลาห์เล่นเป็นอันขาด”

“การที่ออสมานสามารถทำเช่นนั้นได้ เป็นเพราะสุลต่านประทานอาญาสิทธิ์แก่มัน หากท่านต่อสู้ขัดขวาง ก็เท่ากับท่านขัดโองการอันศักดิ์สิทธิ์ของสุลต่าน ซึ่งมีโทษถึงขั้นประหารชีวิต”

“การมอบอาญาสิทธิ์อย่างผิด ๆ ก็เท่ากับท่านอาฮัสซันรู้เห็นเป็นใจในสิ่งชั่วช้าที่ออสมานทำ สมัยที่ท่านพ่อของข้ายังมีชีวิตอยู่ เข็มสักเล่ม ด้ายสักเส้นก็ไม่เคยรบกวนให้ราษฎรต้องเดือดเนื้อร้อนใจ อัลยาซูลาห์ถึงได้มีผู้คนบ่ายหน้ามาพักพิงจนกลายเป็นแว่นแคว้นที่รุ่งเรือง แต่ท่านพ่อสิ้นชีวิตไม่ทันไร ท่านอาก็สร้างความเดือดร้อนวุ่นวายแก่บ้านเมืองแล้ว”

“เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สุลต่านจะต้องหาทางแก้ไขปัญหาต่อไปเอง”

“กว่าจะได้กินเนย นมก็บูดเสียก่อน” อาฟซานชักอูฐให้หันกลับไปทางต้นทางที่เต็มไปด้วยฝุ่น “หากเจ้าไม่ประสงค์จะต่อสู้กับออสมานก็หลบหนีไปได้ ข้าจะยืนอูฐรอพวกมันอยู่ตรงนี้”

“ท่านควรจะฟังข้าสักครั้ง” โยคานขอร้อง “ไว้เราค่อยคิดหาทางแก้ไขเหตุการณ์ในภายหลังจะดีกว่า”

“เจ้าจะรอให้มันก่อตั้งกองทหารม้าสำเร็จก่อน แล้วค่อยต่อสู้กับทหารม้าทั้งกองกระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม “ถ้าลำพังออสมานกับคนของมันเพียงสองคน เจ้ายังไม่มีปัญญากำจัดได้ ก็ป่วยการที่จะคิดถึงเรื่องการสู้กับทหารที่ผ่านการฝึกฝนอย่างดีเป็นกองร้อย”

“พวกมันใกล้เข้ามาแล้ว” องครักษ์ร้องบอกและเงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้า

“เจ้ารีบหลบหนีไปในตอนนี้ก็ยังพอมีเวลาอยู่” อาฟซานยืดอกจะปักหลักต่อสู้โดยไม่มีวันถอยแม้แต่ก้าวเดียว

“ถ้างั้นคลุมหน้าให้มิดชิด อย่าให้ผู้ใดจดจำท่านได้” โยคานบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว พร้อมกับมุ่นผ้าโพกศีรษะและกระชับผ้าที่คลุมหน้าเพื่อปิดบังรูปโฉมของตน

พลันที่ทหารอูฐซึ่งนำโดยนายทหารคนสนิทของออสมานผ่านม่านทรายเข้ามา ก็ถูกคนสองคนที่อำพรางตนเองชิงลงมืออย่างรวดเร็ว ทหารที่ถลำนำหน้าถูกประหารด้วยคมดาบชั่วพริบตา ทำให้ผู้ที่ติดตามมาด้านหลังเรรวน จนถูกตีตะลุยถอยร่นไม่เป็นขบวน

“กลับไปสู้ต่อเดี๋ยวนี้” ยูซุปตะโกนสั่งและรั้งอูฐให้พ้นจากการชนกับอูฐตัวอื่นที่แตกตื่น “ถ้าใครถอยแม้แต่ก้าวเดียว ข้าจะตัดหัวมันด้วยมือของข้าเอง”

“ข้าว่าเจ้ารักษาหัวเจ้าไว้ให้ดีก่อนดีกว่า” เสียงของเด็กหนุ่มที่ซ่อนใบหน้าอย่างมิดชิดตะโกนโต้ตอบ พร้อมกับเร่งอูฐเข้าประชิด คมดาบต่อคมดาบกระทบกันอย่างรุนแรง ดั่งความร้อนแรงในจิตใจของทั้งสองฝ่าย

“เจ้ารู้ตัวหรือไม่ว่ากำลังต่อสู้กับผู้ใด” ยูซุปคำราม

“ข้ารู้เพียงแต่ว่า ข้ากำลังเล่นงานไอ้โจรที่ข่มเหงรังแกผู้คน” อีกฝ่ายตอบด้วยเสียงดัง

“เจ้ากำลังขัดโองการสุลต่าน และมุ่งร้ายต่อผู้ถืออาญาสิทธิ์” นายทหารชาวรามาดานตวาด

“แต่นี่เป็นดินแดนของอัลยาซูลาห์ คนต่างถิ่นไม่มีสิทธิ์ที่จะมากวาดต้อนชาวอัลยาซูลาห์ ไม่ว่ามันจะอ้างสิทธิ์อันใดก็ตาม”

“ถ้างั้นข้าจะแสดงให้เจ้าเห็นถึงสิทธิ์แห่งคมดาบของข้า ซึ่งสามารถตัดลิ้นคนสามหาวอย่างเจ้าได้ทุกเมื่อ” ยูซุปพูดพร้อมกับตวัดดาบอย่างรวดเร็วจนผู้จู่โจมตกเป็นฝ่ายรับมือ

“บัดนี้เจ้าเตรียมตัวได้แล้ว” นายทหารคนสนิทของออสมานโลดลำพองและเร่งมือรุกไล่ด้วยฝีมือที่เหนือกว่า

“ถอยไป” คู่หูของเด็กหนุ่มร้องบอก พร้อมกับดันอูฐเข้าแทรกกันผู้ที่กำลังเสียเปรียบออกห่าง และรุกไล่ด้วยความชำชอง ทำให้ผู้ที่เป็นต่อกลายเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ

“ฆ่ามันเลย” เด็กหนุ่มร้องสั่งด้วยความเคียดแค้น ขณะทำหน้าที่ป้องกันไม่ให้คู่ที่กำลังต่อสู้กันถูกรุมจากเหล่าทหารที่ล้อมวงเข้ามา “ฆ่ามันเสียเลย”

“ข้าควรจะทำตามนั้น” ชายร่างสูงโย่งหลุดเสียงรอดไรฟัน “แต่คนอย่างเจ้าไม่มีค่าพอสำหรับดาบของข้า”

“ถ้าเจ้าปล่อยข้าไปในวันนี้ วันหน้าข้าจะทดแทนเจ้าอย่างคุ้มค่า” ยูซุปต่อรองเมื่อเห็นว่าไม่สามารถต้านทานการรุกที่ดุดันและรุนแรงแข็งกร้าวของคู่ต่อสู้ได้

“ตกลง” ผู้ที่ได้เปรียบรับคำและราข้อลง “เจ้าไปได้”

จังหวะนั้นเองที่ยูซุปฉกฉวยโอกาสเสียบปลายดาบเข้าใส่ใบหน้าของผู้ที่เปิดทางให้ และกรีดคมดาบผ่านผ้าที่คลุมหน้าขาดกระจุย ทำให้เลือดไหลจากบาดแผลช่วงแก้มซ้ายเป็นทางยาว

“บัดซบ” เด็กหนุ่มซึ่งเห็นเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นสะอึกอูฐเข้าใส่แล้วรวบสายบังเหียนของผู้สูงวัยพาตะลุยฝ่าเหล่าทหารออกมา

“ปล่อยให้มันหนีไป” นายทหารม้าแห่งรามาดานตะโกนห้ามทหารที่ทำท่าจะไล่ตามคนทั้งสอง

“ทำไมเล่า” ทหารนายหนึ่งถามด้วยความแปลกใจ “นี่นับเป็นโอกาสดีพวกมันคงไม่สามารถหนีไปไหนได้ไกล”

“เรายังมีโอกาสดี ๆ อีกมากในวันหลัง” ยูซุปใช้ชายผ้าคลุมศีรษะเช็ดเลือดที่ปลายดาบ “และต่อให้มันหนีไปสุดทะเลทราย ข้าก็สามารถตามกุดหัวมันได้โดยไม่ยากเย็น เพราะได้ทำเครื่องหมายไว้บนหน้าของมันแล้ว”

นายกองทหารม้าเงยหน้าขึ้นและแผดเสียงหัวเราะอย่างผู้มีชัย

“เช้าแล้วหรือนี่”

ยาคุปซึ่งนอนขดตัวอยู่หลังเนินทรายลืมตาขึ้นเมื่อแสงสว่างสาดกระทบผิวทรายพร่างพราว เด็กหนุ่มยกมือขึ้นทุบต้นคอตัวเองเบา ๆ ราวจะขับไล่ความเมื่อยล้าและมึนงง ก่อนมองออกไปยังมูร์ฝ่าและอัสลานที่ยังคงหลับใหล

“ราชิคล่ะ” เขานึกขึ้นได้ และผุดลุกขึ้นด้วยจิตใจที่ห่วงกังวล

บนเนินเตี้ย ๆ ถัดออกไปไม่ไกลนัก ราชิคนั่งขัดสมาธิอยู่ที่ยอดเนินหันหน้ามองออกไปทางทิศที่พระอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้าด้วยท่าทางสงบนิ่งไม่รับรู้แม้กระทั่งความเคลื่อนไหวของผู้ที่มาใหม่

“ราชิค” ยาคุปทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ พลางถอนหายใจอย่างโล่งอก “ข้านึกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าอีก”

“เจ้าห่วงใยข้า” น้ำเสียงที่ถามทั้งใคร่รู้คำตอบและประชดประเทียดอยู่ในที

“เราเดินทางร่วมกันมาหลายวัน ผจญเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ มาด้วยกันก็มากมาย เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าข้าไม่ห่วงเจ้า”

“ข้าเพียงแต่ถามดู” อีกฝ่ายเสียงอ่อนลง แต่ยังไม่หันหน้ากลับมา “และที่ห่วง เป็นเพราะข้าเป็นข้า หรือเพราะคิดว่าข้าเป็นน้องชายของเจ้า”

“ทำไมเจ้าถึงเอาแต่ตั้งคำถามที่วกวนวุ่นวาย”

“เพราะข้าคิดว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องรู้คำตอบที่แท้จริงจากปากของเจ้า” ราชิคพูดด้วยท่าทางจริงจัง

“ข้าไม่เห็นว่ามันจะแตกต่างกันที่ตรงไหน ระหว่างความรู้สึกว่าเจ้าเป็นเจ้าหรือเป็นน้องชายของข้า” เด็กหนุ่มยกมือขึ้นกอดอก

“แต่สำหรับข้ามันแตกต่างกันมาก” เจ้าของคำถามยืดอกขึ้นและเพ่งมองไกลออกไป “เจ้าคงไม่รู้ว่า คำตอบเพียงคำเดียวของเจ้าสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตข้าทั้งชีวิตได้ทีเดียว”

“ถ้าหากข้าตอบว่าข้าห่วงใยเจ้าในฐานะน้องชายของข้า” ยาคุปหยั่งท่าที

“ข้าก็จะเป็นน้องชายของเจ้าตลอดไป” ราชิคเอ่ยตอบเบา ๆ

“แล้วถ้าข้าตอบว่าข้าห่วงใยเพราะเจ้าเป็นเจ้าล่ะ”

ราชิคหันกลับมาเผชิญหน้ากับเด็กหนุ่ม ดวงตาคู่นั้นเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ยาคุปไม่เคยได้เห็นในดวงตาของใครมาก่อน ทั้งคาดหวัง ประหวั่นพรั่นพรึง และแฝงไว้ด้วยความมุ่งมาดปรารถนาในบางสิ่งบางอย่างอันล้ำลึก

ยาคุปเม้มริมฝีปากแน่น และรู้ว่ากำลังจะต้องตอบคำถามที่ยากเย็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด...

25

“ข้าทำความลำบากใจให้เจ้ามากเกินไปหรือเปล่า”

ราซิคเอ่ยถามเมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งไปนาน

“เปล่า” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “เป็นแต่ข้าไม่ได้เตรียมตัวที่จะพบกับคำถามเช่นนี้เท่านั้น”

“เจ้าน่าจะเตรียมตัวแต่เนิ่น ๆ เพราะไม่ช้าหรือเร็วเจ้าก็คงต้องพบกับคำถามที่เจ้าไม่ได้เตรียมคำตอบไว้ล่วงหน้าเช่นนี้”

“เจ้าพูดถูก” ยาคุปรับคำ “ลูกผู้ชาย ถึงยังไงก็ต้องมีคำตอบให้กับทุกคำถาม และรับผิดชอบทุกคำตอบของตัวเองอยู่แล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะตอบคำถามของข้าว่ากระไร” ราซิคจ้องมองดูเด็กหนุ่ม

“เจ้าก็รู้ว่าโลกนี้ไม่มีใครที่เหมือนใคร และก็ไม่มีใครที่จะแทนใครได้” ยาคุปเริ่มต้น “ดังนั้น อาฟซานก็คืออาฟซาน และเจ้าก็คือเจ้า”

“หมายความว่า...”

“ข้าหมายความตามที่ข้าได้พูดออกไปแล้ว ที่ข้าห่วงใยเจ้าเพราะข้าคิดว่าเจ้าเป็นเจ้า หาใช่เพราะคิดว่าเจ้าเป็นน้องชายของข้าไม่”

“แล้ววันหนึ่งถ้าข้าไม่ใช่ข้า เจ้าจะยังคงห่วงใยข้าต่อไปหรือไม่” ราซิคถาม

ด้วยเสียงที่อ่อนลง

“เจ้านี่ช่างตั้งปัญหาวุ่นวายเหลือเกิน” เด็กหนุ่มกำทรายไว้ในมือ “ถ้าเจ้ามิใช่เจ้า แล้วเจ้าจะเป็นอะไร”

“ข้าจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของข้า” เจ้าของคำถามตอบอย่างเด็ดเดี่ยว

“เจ้ากำลังจะบอกกับข้าว่า จริง ๆ แล้วเจ้ามิใช่ราชิคกระนั้นหรือ” ยาคุปกล่าวอย่างนึกขัน

“เจ้าเข้าใจถูกต้องแล้ว” ราชิคพยักหน้า

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะบอกข้าว่าเจ้าคือใคร”

“ที่แท้พวกท่านมาอยู่กันที่นี่เอง” เสียงทักดังขึ้นพร้อมกับร่างของอัสลานก้าวขึ้นมาบนเนิน

“เจ้าก็ตื่นแต่เช้าเหมือนกัน” ยาคุปเอ่ยด้วยไมตรีจิต

“อาจจะเพราะข้าไม่คุ้นเคยกับการนอนกลางทะเลทราย” เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาตอบ และทรุดตัวลงนั่งพลางเพ่งมองดวงอาทิตย์ด้วยท่าทางตื่นตา

“เจ้ายังมีสิ่งที่ต้องทำความคุ้นเคยอีกมากมาย” ราชิคประชดประชัน

“จริงอย่างเจ้าว่า” อัสลานพาซื่อ “ข้ามีความรู้สึกว่าตั้งแต่วันที่ข้าเกิดจนถึงเช้าวันนี้ ล้วนมีแต่ความว่างเปล่า ทั้ง ๆ ที่ภายนอกมีสิ่งต่าง ๆ อยู่มากมาย”

“นับเป็นการดีที่เจ้ารู้ตัว” ราชิคกล่าวห้วน ๆ

“เมื่อตะกี้เจ้ายังพูดค้างอยู่” ยาคุปท้วงขึ้น

“ช่างเถอะ” ราชิคบอกปัดพร้อมกับผุดลุกขึ้น “ไม่มีอะไรสำคัญหรอก”

ยาคุปมองตามร่างที่เดินจากไป พลางโคลงศีรษะอย่างไม่เข้าใจในท่าทีที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่ายหนึ่ง

“โยคาน”

เด็กหนุ่มร้องเรียกเมื่อหยุดอูฐลงหลังจากที่วิ่งห่างไกลจากจุดที่ต่อสู้มาพักใหญ่

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“ท่านรีบหนีไปก่อน” องครักษ์ร่างสูงโย่งพูดขณะที่ดึงผ้าปิดหน้าออก เผยให้เห็นร่องรอยของบาดแผลบนใบหน้า

“ข้าจะกลับไปฆ่าไอ้เดียรัจฉานตัวนั้น” อาฟซานคำรามด้วยความเคียดแค้น

“ป่วยการเปล่า” โยคานยกชายผ้าที่พันคอขึ้นซับเลือดที่ยังซึมออกมา “ทางที่ดีท่านสมควรจะอยู่ห่างไกลจากข้าให้มากที่สุด”

“เจ้าคิดว่าข้าตาขาวอย่างนั้นหรือ” เด็กหนุ่มกระชากเสียงถาม “ลำพังไอ้ทหารเดนตายชาวรามาดานเพียงนายเดียว หาได้ทำให้ข้าหัวหดได้หรอก”

“ข้ารับรองได้ว่า นับแต่วันนี้ไป ทหารทุกนายในอัลยาซูลาห์จะต้องได้รับคำสั่งให้ค้นหาชายหน้าบาก ถ้าท่านอยู่ใกล้ข้า ก็มีแต่จะพลอยเดือดร้อนไปด้วยโดยแท้”

“ให้มันรู้ไป” อาฟซานลั่นวาจา “ถ้าข้าไม่ปลอดภัยในบ้านของตัวเอง หรือไม่สามารถปกป้องเจ้าได้ ก็ไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่สู้สายตาใครอีกต่อไป”

“ท่านยังเยาว์นัก” โยคานลดผ้าในมือลง “ชีวิตท่านก็ยังอีกยาวไกล หาควรเอามาเสี่ยงในเรื่องราวเช่นนี้”

“ชีวิตคนเรา จะหนุ่มหรือแก่ จะสั้นหรือยาว ไม่มีความสำคัญเท่ากับเราใช้มันอย่างคุ้มค่าหรือไม่ และข้าพอใจที่จะตายในการต่อสู้มากกว่ามีลมหายใจเพียงแค่ไว้สูดกลิ่นคัตรู เพื่อจะได้กระโจนหนีหรือตะลีตะลานซุกซ่อนตัว”

“ท่านทำให้ข้าเป็นกังวลหนักขึ้นไปอีก” อดีตโจรทะเลทรายถอนใจ

“เจ้ากลัวว่าข้าไม่มีฝีมือเพียงพอที่จะต่อสู้กับไอ้ทหารรามาดานนายนั้นหรือ”

“ข้าหาได้เป็นกังวลกับคนเยี่ยงนั้น หากแต่เชื่อว่า ออสมานคงไม่เพิกเฉยกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้อย่างแน่นอน”

“ข้าอยากที่จะพบมันอยู่เหมือนกัน” อาฟซานกำหมัด “และบางทีวันนั้น

อาจเป็นวันสุดท้ายของชีวิตมันก็ได้”

ผู้สูงวัยกว่านิ่งไปครู่หนึ่ง

“ถึงเวลานี้หากข้าอยู่กับท่านก็จะนำภัยมาสู่ท่าน แต่ถ้าปล่อยท่านไปตามลำพังก็มีแต่จะเป็นอันตรายต่อตัวท่านเอง ดังนั้นข้าก็คงไม่มีหนทางอื่น นอกจากจะต้องคอยพิทักษ์ท่านตามที่ได้รับปากไว้กับบิดาของท่าน”

“นั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่สุด” เจ้าชายน้อยเพิ่งจะยิ้มออกมาได้ และปลดผ้าที่พันคอส่งให้ “เจ้าปิดใบหน้าไว้ก่อน ไว้ถึงวังแล้วข้าจะหาหมอที่ดีที่สุดมารักษาเจ้า”

“ถ้าเช่นนั้น เราต้องรีบกลับเข้าเมืองก่อนที่ทหารของออสมานจะตั้งด่านค้นหาข้า” โยคานมองดูเด็กหนุ่ม

“เรามาขี่อูฐแข่งกันก็ได้” อาฟซานท้า “รับรองได้ว่า คราวนี้เจ้าไม่มีทางเอาชนะข้าได้อย่างแน่นอน”

“ตกลง” โยคานรับคำและกระตุ้นบังเหียนสัตว์พาหนะ แต่ช้ากว่าเด็กหนุ่มที่พาอูฐโลดทะยานออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พลางส่งเสียงแข่งกับเสียงลมแห่งทะเลทราย

“เราคงจะเดินทางกันได้ไม่ไกลเท่าไร”

ชายร่างค่อมแคระเอ่ยอย่างอ่อนใจ และแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่จ้าด้วยแสงแดด

“แต่ถ้าเราหยุดพักกันอีก ก็คงไม่ต้องไปถึงไหนกันพอดี” ราซิคเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย

“แต่ถ้าเดินทางต่อไปก็คงจะไปไม่รอดเหมือนกัน” มูร์ฝ่าฮึดฮัด

“ข้าคิดว่าพักสักครู่ก็แล้วกัน” ยาคุปตัดบทและมองไปในทะเลทรายที่เวิ้งว้าง

“ต้องเดินทางอีกนานสักเพียงใดถึงจะผ่านทะเลทรายไปได้” อัสลาน

ถามขึ้น

“ชั่วชีวิตเจ้านั่นแหละ” ราชิคพาลใส่

“ข้าเดินต่อไปไม่ไหวแล้วจริง ๆ” ชายค่อมแคระยกมือขึ้นบังความร้อน

“ข้าจะให้ท่านขี่คอไปเอง” ยาคุปพูดพร้อมกับก้มตัวลง

“และก็หวังว่าท่านคงจะเลิกบ่นได้เสียที” ราชิคไม่วายเหน็บแนม

“หากเจ้าต้องการ ข้าก็สามารถให้เจ้าขี่หลังได้เช่นกัน” อัสลานอาสา

“นี่หาใช่เรื่องของเจ้าแม้แต่น้อย” เจ้าของร่างแบบบางเอ็ดตะโร “ลำพังตัวของเจ้าเองเอาตัวให้รอดก่อนก็แล้วกัน”

“พ้นจากบริเวณนี้ น่าจะมีโอเอซิสหรือที่ที่พอจะมีอาหารและน้ำให้เราได้ดื่มกันบ้าง” มูร์ฝ้าคาดคะเน ขณะที่ปีนขึ้นไปนั่งบนบ่าของลูกศิษย์

“แต่คงไม่ใช่เรื่องง่ายดายที่จะเดินทางพ้นจากทะเลทรายช่วงนี้” ยาคุปเอ่ยหลังจากที่มองฝ่าเปลวแดดออกไป “และเราก็คงไม่สามารถไปได้เร็วนักในสภาพเช่นนี้”

“จิตใจมุ่งมั่นของเจ้าหายไปไหนแล้ว” ราชิคถามขึ้น “จิตใจที่ไม่หวั่นวิตกต่อดินฟ้าอากาศ ความหิวหรือโหยกระหาย และจิตใจที่กล้าหาญ ไม่ระย่อต่ออุปสรรคและความยากลำบาก”

“จิตใจข้าไม่เคยเหือดหายความรู้สึกเหล่านั้น” เด็กหนุ่มพูดด้วยอาการสงบ “แต่จิตใจของข้าก็ห่วงใยพวกเราทุกคนที่ต้องมาพลอยลำบากไปกับข้า”

“ที่จริงแล้วข้าสมัครใจมากับท่านเอง” อัสลานรีบบอก “จะยากลำบากอย่างไรย่อมเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบของท่าน”

“เจ้าพูดเช่นนั้นก็ไม่ถูกต้อง” ราชิคค้าน “จะอย่างไรก็มอบหมายให้ยาคุปเป็นผู้นำแล้ว ผู้นำที่ดีย่อมต้องดูแลและห่วงใยทุกข์สุขของผู้ที่ร่วมเดินทาง เจ้าจะให้ยาคุปละทิ้งหน้าที่ของมันได้อย่างไร”

“พวกเจ้าจะทุ่มเถียงกันให้ได้อะไรขึ้นมา” มูร์ฝ้าดุมาจากบ่าของยาคุป “สู้เก็บน้ำลายไว้กลั้วคอจะดีกว่าเป็นกอง”

“ลุงข้าพูดถูกแล้ว” เด็กหนุ่มเห็นด้วย “เวลานี้เราควรเดินทางโดยสงบและรักษากำลังของเราไว้ให้มากที่สุด”

“เจ้าคิดว่าเราจะสามารถผ่านทะเลทรายห้วงนี้ไปได้ในวันนี้หรือไม่” อัสลานถามคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ พลางหยีตาลงอย่างไม่คุ้นกับแสงจัดจ้า

“ไม่มีใครสามารถตอบเจ้าได้หรอก” ราซิคตอบเหมือนเสียไม่ได้ “หากเจ้ากลัวที่จะเดินทางต่อก็จงกลับไปอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาตามเดิม”

“ข้าใฝ่ฝันถึงการเดินทางมาตลอดชีวิต” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความฝันและความตั้งใจ “และยินดีที่จะตายในทะเลทรายยิ่งกว่าจะกลับไปอยู่ที่เดิม”

“ข้าหวังว่าเจ้าคงจะสมใจในสิ่งที่เจ้าต้องการ” ราซิคพูดพร้อมกับเร่งฝีเท้าขึ้นไปเคียงคู่ยาคุป

หญิงวัยกลางคนเฝ้ามองดูหลานชายวัยหนุ่มที่ก้าวเดินช้า ๆ ไปรอบห้องด้วยสายตาแสดงความรักและห่วงใย ตราบจนชายหนุ่มซึ่งสักหน้าและเนื้อตัวด้วยหมึกสีม่วงเดินกลับมาทรุดตัวลงนั่งเบื้องหน้านาง

“เจ้าแข็งแรงขึ้นมากแล้ว” ไลล่ากล่าวด้วยน้ำเสียงแสดงความพอใจ และส่งจอกทองเหลืองที่ใส่ยาให้ “อีกสักวันสองวันก็คงจะเป็นปกติ เมื่อถึงตอนนั้นเราคงจะสามารถเดินทางต่อไปได้”

ดวงตาของชายหนุ่มฉายแววฉงน

“ถึงแม้ว่าที่นี่จะปลอดภัยและสะดวกสบายกว่าในทะเลทราย แต่ก็ไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเรา เพราะเราไม่ได้เกิดมาเพื่อมีชีวิตอยู่ในเมือง” น้ำเสียงนั้นตักเตือนอยู่ในที “และที่สำคัญ เจ้าชายอาฟซานเองหาได้มีอำนาจอย่างแท้จริงในอัลยาซูลาห์ หากเราอยู่ใต้ใบบุญของเจ้าชายสืบไป วันหนึ่งข้างหน้าเมื่อเจ้าชายสิ้นบุญ จะพลอยให้เราได้รับความเดือดร้อนด้วย”

กูสเซลทำท่าเหมือนจะโต้แย้ง แต่มีเพียงเสียงอ้อแอ้ที่เปล่งผ่านริมฝีปาก

ออกมา

“สักวันหนึ่งข้าจะลากคอของไอ้คนที่ทำกับเจ้ามาตัดลิ้นของมันโยนให้สุนัขกิน” ไลล่าส่งเสียงลอดไรฟัน ดวงตาสลดลง แต่สีหน้าเคร่งเครียดจริงจังอย่างน่ากลัว

26

สุลต่านฮัสซันเอนกายอยู่บนเก้าอี้นวมตัวโตในห้องนั่งเล่น มีมหาดเล็กและข้าราชบริพารเฝ้าคอยดูแลอยู่ห่างๆ แต่ผู้ที่ใกล้ชิดกลับเป็นเจ้าชายพเนจรจากต่างแดน ซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้อีกตัวหนึ่ง และเล่าเรื่องราวของชีวิตผู้คนในทะเลทรายและความอัศจรรย์ของดินแดนซึ่งห่างไกลออกไปด้วยน้ำเสียงและลีลาน่าตื่นตาตื่นใจ พลางส่งกล้องยาฝิ่นโบราณให้สุลต่านเป็นระยะ

"นี่คือสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของโลก" ออสมานบอกเมื่อประมุขแห่งอัลยาซูลาห์เพลิดเพลินกับควันที่มีกลิ่นหอมเอียน "เป็นพืชที่อังกฤษนำมาปลูกในอินเดีย แล้วส่งไปเมืองจีนในฐานะสินค้าที่แพงพอๆ กับทอง คนจีนถือว่าการสูบฝิ่นเป็นเครื่องแสดงถึงความมั่งมีและการพักผ่อน ข้าได้กล้องนี้จากพ่อค้าที่เคยเดินทางไปถึงเมืองจีน ส่วนฝิ่นก็ได้มาจากตุรกี"

"มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างที่เจ้าว่าจริงๆ" ฮัสซันเห็นด้วยเมื่อเริ่มจะคุ้นเคยกับกลิ่นควัน "เจ้ายังมีเรื่องมหัศจรรย์อะไรอีกนอกจากสิ่งนี้"

"ทะเลทรายเต็มไปด้วยเรื่องราวมากมาย" เจ้าชายแห่งรามาดานยิ้มในหน้า "ข้าท่องเที่ยวในทะเลทรายมาตั้งแต่เล็ก สามารถมีเรื่องเล่าให้พระองค์ฟังได้ไม่หมดสิ้น"

“พี่ชายข้าเคยเล่าถึงทะเลที่มีแต่น้ำเค็ม ไม่มีทรายแม้แต่เม็ดเดียว”

“ข้าเคยเดินทางไปไกลถึงซาวาห์” อีกฝ่ายค้อมศีรษะรับคำ “ที่นั่นทะเลมีแต่น้ำสีเขียวซึ่งมีรสปร่าเค็ม ผู้คนที่นั่นใช้เรือแทนม้าหรืออูฐและกินปลาเป็นอาหาร”

“จริงหรือที่ว่าในทะเลทรายมีสัตว์ประหลาด และคนที่มีรูปร่างหน้าตาพิสดารแตกต่างจากคนทั่วไป”

“ถูกต้อง” ออสมานรับคำ

“ข้าอยากฟังเรื่องราวเหล่านี้” ฮัสซันกล่าวด้วยท่าทางเคลิบเคลิ้ม “ตั้งแต่เล็กจนโต ข้าฟังพี่ชายข้าเล่าถึงสิ่งที่เขาพบเจอในการเดินทาง ถึงแม้ข้าจะชื่นชอบมัน แต่มันก็ทำให้ข้าอิจฉาพี่ชายของข้า และรู้สึกว่าข้าถูกเขากดไว้ใต้ฝ่าเท้าที่เหยียบย่ำผืนทรายมาอย่างโชกโชนโดยที่ข้าไม่มีโอกาสจะเทียบเคียงเขาได้เลย”

“ข้าก็เคยอิจฉาคนบางคนที่วางท่าเหนือกว่าข้า” เจ้าชายหนุ่มกล่าวด้วยท่าทางแสดงความเห็นใจ

“แล้วเจ้าทำยังไงกับมัน”

“ข้าก็รอเวลาที่จะจัดการกับมัน” ออสมานยิ้มเยียบเย็น “แล้วข้าก็รู้สึกดีขึ้นที่ไม่มีใครมาข่มข้าอีก”

“บางทีเจ้าอาจจะพูดถูก” ฮัสซันพยักหน้า ดวงตาหรี่ปรือ “การไม่รู้สึกว่าตัวเองต่ำต้อยด้อยค่า ทำให้คนเรารู้สึกดีขึ้นจริง ๆ ด้วย”

“ฝิ่นก็ช่วยให้พระองค์รู้สึกดีขึ้นเหมือนกัน” เจ้าชายแห่งรามาดานใช้ปลายเหล็กแหลมเขี่ยฝิ่นจากกลักทองคำและคลึงจนเป็นก้อนเล็ก ๆ

“เห็นจะจริงอย่างที่เจ้าว่า” สุลต่านรับคำและทอดสายตาดูออสมานบรรจุฝิ่นลงในกล้องเงียบ ๆ

แสงแดดทวีความร้อนแรงดุจไม้หนามที่เฆี่ยนตีผู้คนที่พลัดหลงอยู่กลางทะเลทรายอย่างไม่ยั้งมือ แต่ถึงกระนั้นยาคุปและพรรคพวกก็ยังตั้งหน้าเดินต่อไป

อย่างไม่หยุดยั้ง

“เจ้าวางข้าลงเถิด” มูร์ฝ้าร้องบอก “อย่างน้อยเจ้าก็จะได้เบาแรงลง”

“ท่านมิได้หนักสักเท่าไรหรอก” เด็กหนุ่มปฏิเสธ “ยังไงข้าก็ต้องหอบหิ้วท่านไปด้วยอยู่แล้ว”

“แต่เวลานี้แค่เดินตัวเปล่าก็ยังแทบจะเอาตัวไม่รอด” ราซิคเอ่ยขึ้น “เจ้าควรจะออมแรงไว้บ้าง”

“การกระทำเช่นนั้นเท่ากับการเอาตัวรอด” ยาคุปไม่เห็นด้วย “ถึงมีชีวิตอยู่ก็ไม่สมควรที่จะมีใครคบหา”

“ให้คนค่อมแคระขี่หลังข้าก็ได้” อัสลานอาสา

“เฮอะ” ราซิคทำเสียงเยาะหยัน “เจ้าน่าจะพิจารณาสังขารตัวเองก่อนข้าว่าอีกไม่เกินครึ่งชั่วยาม เจ้าเองก็คงจะไม่มีแรงแม้แต่จะพยุงตัวของตัวเองด้วยซ้ำ”

“เจ้าเองก็เหมือนกัน ยาคุป” มูร์ฝ้าเห็นด้วย “ดังนั้นปล่อยข้าลงเถิด”

“ไว้ให้ข้าล้มลงก่อนแล้วกัน” เด็กหนุ่มไม่ยอมฟัง พร้อมกับเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

อาฟซานมองดูองครักษ์ซึ่งใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดบาดแผลบนใบหน้าด้วยสายตาขุ่นเคือง แม้ว่าอีกฝ่ายจะเฉยชาปราศจากปฏิกิริยาอาการใด ๆ กับเรื่องที่เกิดขึ้นก็ตาม

“ตกลงเจ้าจะไม่ยินยอมให้ข้าตามหมอหลวงหรือ” เจ้าชายน้อยถามย้ำเมื่อเห็นโยคานใช้ผ้ากดแผลไว้

“เรื่องนี้มีผู้รู้น้อยเท่าใด ก็เท่ากับความปลอดภัยของท่านมีมากขึ้นเท่านั้น” ชายร่างสูงตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ

“แต่เจ้าควรคำนึงถึงความปลอดภัยของตัวเจ้าเองด้วยเช่นกัน” อาฟซานแย้ง

“ข้าได้รับมอบหมายให้ดูแลท่าน มิใช่ท่านได้รับมอบให้ดูแลข้า” องครักษ์

ยืนกราน

“ก็ถ้าหากเจ้าเป็นอะไรไป แล้วใครจะทำหน้าที่นี้” เด็กหนุ่มถาม “ดังนั้นตอนนี้เจ้าสมควรที่จะต้องดูแลตัวเองก่อน”

โยคานนิ่งเป็นทีปฏิเสธ

“เอาละ เมื่อเจ้าไม่ประสงค์จะหาหมอ แล้วเรื่องการแก้แค้นไอ้ทหารม้ารามาดานนายนั้นเล่า”

“นี่หาใช่เรื่องที่ท่านสมควรเป็นกังวล”

“เจ้าหมายความว่ายังไง” อาฟซานถลึงตามอง

“เพราะข้าเป็นคนที่ถูกมันทำร้าย หาใช่ท่านไม่”

“อุบ๊ะ” เด็กหนุ่มขัดใจ “นี่หากคนที่ถูกมันกรีดหน้าเป็นข้า เจ้าจะทำยังไง”

“ข้าก็จะตามไปตัดหัวมันเดี๋ยวนี้” โยคานตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“เมื่อเป็นเช่นนี้ เหตุใดเจ้าจึงห้ามปรามมิให้ข้าบุกไปเล่นงานมันเล่า”

“เพราะท่านเป็นท่าน และข้าเป็นข้า ชีวิตของเราสองคนมีหน้าที่แตกต่างกัน”

“ข้ารู้ว่าเจ้าต้องพูดว่าเจ้ามีหน้าที่ปกป้องข้า แล้วข้าเล่ามีหน้าที่ประการใด” อาฟซานถามห้วน ๆ

“ท่านมีหน้าที่ปกป้องดูแลชาวอัลยาซูลาห์” อดีตโจรทะเลทรายตอบทันที

“แล้วเจ้าไม่นับเป็นชาวอัลยาซูลาห์คนหนึ่งหรือ”

“ย่อมนับ” ผู้สูงวัยกว่ารับคำ “แต่การที่ท่านคิดจะปกป้องข้า ท่านหาได้คิดว่าข้าเป็นชาวอัลยาซูลาห์ แต่ท่านทำลงไปเพราะข้าเป็นองครักษ์ของท่านต่างหาก”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าคงต้องยินยอมให้ใครก็ตามที่ได้ชื่อว่าเป็นคนของข้าถูกย่ำยีตลอดไป โดยไม่สามารถคุ้มครองหรือแก้แค้นแทนพวกมันได้”

“ข้ายินยอมให้เป็นเช่นนั้น” โยคานลดผ้าในมือลง แลเห็นเลือดและรอยแผลเป็นทางยาว

“ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าคงไม่มีปัญญาทำอะไรได้ นอกจากนิ่งดูดาย” เจ้าชายน้อยถอนใจหนัก ๆ

“บางครั้งการนิ่งก็คือการกระทำที่ถูกต้องที่สุด” องครักษ์เอกตอบและมองไปทางกรมวังที่ก้าวมาหยุดยืนที่หน้าห้อง

“มีอะไรหรือ” อาฟซานหันไปถาม

“สุลต่านมีรับสั่งให้เจ้าชายเข้าร่วมงานเลี้ยงคืนนี้พระเจ้าข้า” กรมวังรายงาน

“งานเลี้ยงอะไร”

“ทรงเลี้ยงให้เจ้าชายออสมานแห่งรามาดานพระเจ้าข้า”

“บัดซบ” เด็กหนุ่มคำรามและกำหมัดอย่างเดือดดาล “ไปทูลท่านอาว่าข้าไม่ต้องการร่วมกินกับไอ้เดนตายพรรค์นั้น”

“แต่ท่านสมควรจะต้องไป” โยคานบอกเบา ๆ

“ถ้าข้าจะไปก็เพื่อกรีดหน้ามัน หาใช่ร่วมโต๊ะอาหาร”

“ท่านต้องไปด้วยมือเปล่า” องครักษ์กล่าวต่อ “เอาดาบและโทสะเก็บไว้ที่นี่”

“แล้วเจ้าเล่า”

“ระยะนี้ข้าคงไม่สามารถปรากฏตัวกับท่านได้” โยคานนิ่งไปนิดหนึ่ง “แต่ข้าจะให้คนคนหนึ่งติดตามท่านไปด้วย”

“ผู้ใด”

“กูสเซล”

“กูสเซล” อีกฝ่ายทวนคำ “เจ้าวางใจคนไม่มีลิ้นหรือ”

“กูเซลใช่จะไร้ฝีมือ และอย่างน้อยก็สามารถไว้วางใจได้ว่า มันจะไม่พูดอะไรออกมา”

“ตกลงว่าเจ้าจะให้ไอ้ใบ้กับไอ้เบื้อไปด้วยกัน” เด็กหนุ่มหัวเราะเยาะตัวเอง

“อย่างน้อยกูสเซลก็แสดงให้เห็นแล้วว่า การไม่มีลิ้นไม่ได้ทำให้คนตาย”

โยคานกล่าวโดยไม่สนใจท่าทีของอีกฝ่ายหนึ่ง “แต่การที่มีลิ้นยาวเกินไปต่างหากที่จะตวัดรัดคอตัวเอง”

ราซิคยกมือที่ป้องแดดลงและหันมาทางเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่เคียงข้าง

“อัสลาน เจ้าลองมองดูข้างหน้าซิ”

อัสลานหยีตาที่ยังไม่คุ้นกับแสงสว่างมาก ๆ และมองออกไปยังทะเลทรายเบื้องหน้า

“เจ้าเห็นอะไรหรือไม่”

“ข้าคิดว่าข้าเห็นอูฐสองสามตัวมุ่งหน้ามาทางนี้” เด็กหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น และอดประหลาดใจในท่าทางของเพื่อนร่วมทางไม่ได้ “นี่เจ้าไม่ดีใจหรือ”

“ข้ากำลังเป็นกังวล” ราซิคลดมือลง

“เจ้าเป็นกังวลเรื่องอะไร”

“เรื่องที่เห็น” เจ้าของร่างบอบบางระบายลมหายใจที่แห้งผาก “เจ้าคิดหรือไม่ว่า ใครที่ไหนจะมาเพ่นพ่านอยู่ในทะเลทรายตอนนี้”

27

ร่างผอมสูงของโยคานดูลีบบางลงเมื่อถูกเทียบด้วยเรือนร่างสูงใหญ่ล่ำสันและสักอักขระโบราณด้วยหมึกสีม่วงเข้มเต็มใบหน้าที่ก้าวเข้ามาใหม่

"กูสเซล" องครักษ์เอกเอ่ยขึ้น "เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

ผู้มาใหม่ผงกศีรษะ และมองดูด้วยสายตาที่ไม่แน่ใจในเจตนารมณ์ของเจ้าของคำถาม

"ข้าวางใจเจ้าได้ใช่ไหม" โยคานถามพลางกระชากดาบจากฝักมาจ่อที่ลำคอของอีกฝ่ายหนึ่ง กูสเซลยืนนิ่ง ไม่ต่อสู้ขัดขืนและก็มิได้ตื่นกลัว

"ข้าถามว่าข้าไว้ใจเจ้าได้ใช่หรือไม่" โยคานถามซ้ำและรอจนผู้ถูกถามผงกศีรษะอีกครั้ง จึงลดดาบลงและกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ "ข้ามีงานสำคัญชิ้นหนึ่งให้เจ้าทำ เป็นงานที่สำคัญยิ่งกว่าชีวิตของข้าหรือของเจ้า"

ดวงตาแข็งทื่อของกูสเซลเปล่งประกายวาววามเหมือนม้าศึกที่ได้กลิ่นสมรภูมิ

"ดีแล้ว" ชายร่างสูงโย่งพยักหน้าด้วยความพอใจ "นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าจงมาช่วยข้าดูแลคุ้มกันเจ้าชายอาฟซาน"

กูสเซลเชิดคางขึ้นและกำมือขวาทุบที่หน้าอกข้างซ้ายแรง ๆ แทนการให้

คำสัตย์ปฏิญาณ

“เจ้ากลับไปเตรียมตัวให้พร้อม และเริ่มทำหน้าที่ของเจ้าตั้งแต่คืนนี้” โยคานเก็บดาบคืนฝักและทอดสายตาดูผู้อ่อนวัยกว่าที่เดินกลับออกไปด้วยท่าทางองอาจกว่าเมื่อครู่

“เราจะทำยังไงต่อไป”

อัสลานถามเมื่อภาพของอูฐวิ่งผ่านเปลวแดดและฝุ่นทรายเข้ามาใกล้ จนแน่ใจว่าหาใช่ภาพลวงตา

“รอดูมันก่อน” ราซิคบอกและดึงแขนให้เด็กหนุ่มหมอบลงกับพื้น

“ให้ข้าไปแจ้งยาคุปดีไหม” อัสลานเหลือบไปมองทางยาคุปที่อยู่ห่างออกไป

“ไม่ทันกาล” เจ้าของร่างแบบบางบอก ดวงตามิได้ละจากภาพเบื้องหน้า “ไม่ว่ามันจะเป็นใครก็ตาม ข้าตัดสินใจที่จะจู่โจมชิงอูฐจากมัน”

เด็กหนุ่มมีสีหน้าคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำพูดประโยคนั้น

“ทะเลทรายทำให้คนเป็นสิ่งที่ไม่เคยเป็นและทำในสิ่งที่ไม่เคยทำได้เสมอ” ราซิคพูดเหมือนจะปลอบใจทั้งตัวเองและผู้ที่มาด้วย “กฎของทะเลทรายมีอยู่ข้อเดียว ผู้ที่เข้มแข็งคือผู้ที่มีชีวิตรอด”

อัสลานนิ่ง คล้ายกำลังตั้งสติจากความตื่นเต้นและหวาดกลัว

“มันใกล้เข้ามาแล้ว” เจ้าของความคิดกระซิบด้วยน้ำเสียงที่สั่นอย่างเห็นได้ชัด พร้อมกับกระชากมีดเหน็บออกมาถือไว้ในมือ “เราจะแทงขาของคนที่ขี่อูฐ แต่ต้องระวังอย่าให้ถูกตัวอูฐ ไม่เช่นนั้นมันจะตื่นจนวิ่งเตลิดไป”

เด็กหนุ่มพยักหน้าหงึก ๆ และดึงมีดของตนออกจากฝักด้วยท่าทางเก้งก้าง

“เอาละ” ราซิคดึงผ้าที่พันคอขึ้นปิดจมูกและย่อเข่าในลักษณะของการเตรียมพร้อม และรัวลิ้นเป็นสัญญาณก่อนโผนเข้าใส่อูฐที่อยู่ในระยะประชิด มีดกระเหม็ดในมือของมันปักลงตรงน่องของคนที่อยู่บนหลังอูฐ คมมีดจมสวบ

ลงไป แต่กลับไม่มีร่องรอยของเลือดและบาดแผล เช่นเดียวกันกับอัสลาน

“อะไรกัน” ผู้จู่โจมร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ “ที่แท้คนพวกนี้เป็นเพียงหุ่นผ้าเท่านั้นเองหรือ”

“เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง แต่ไม่ทั้งหมด” มีเสียงดังมาจากอูฐตัวสุดท้ายพร้อมกับไม้เท้าที่ฟาดลงกลางหลังราชิคจนตัวแอ้น อัสลานถลันจะเข้าช่วย แต่ก็โดนชายที่อยู่บนหลังอูฐหวดด้วยไม้เข้าที่ศีรษะจนส่งเสียงโอดโอย

“หยุดก่อน” ยาคุปที่เพิ่งวิ่งมาถึงร้องห้าม “อย่าลงมือกับพวกมัน”

“เจ้าเป็นใคร” คนขี่อูฐตวาด พร้อมกับก้มตัวลงหวดซ้ายป่ายขวา “เหตุใดจึงคิดว่าจะบังอาจมาห้ามปรามข้าไม่ให้ลงโทษไอ้ขโมยสองคนนี้ได้”

“ข้าชื่อยาคุป แห่งอัลยาซูลาห์” เด็กหนุ่มบอกขณะย่อตัวให้อาจารย์โดดลงจากบ่า ก่อนถลันเข้าไปดึงตัวราชิคออกมา “พวกมันทั้งสองเป็นคนของข้า หาใช่ขโมยไม่”

“ยาคุปแห่งอัลยาซูลาห์” อีกฝ่ายทวนคำ พร้อมกับลดไม้ในมือลงและถามด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนไป “เจ้าคือผู้ที่มีดวงตาปีศาจใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง” มูร์ฝ้าชิงตอบแทน “มันคือดวงตาปีศาจ”

“เจ้าเข้ามาใกล้ ๆ ข้า” ผู้อยู่บนหลังอูฐร้องเรียก “เข้ามาให้ข้าจับมือของเจ้าหน่อย”

“ยาคุป อย่าเข้าไป” ราชิคร้องห้าม “มันจะหลอกตีเจ้าให้ตาย”

“ข้าเฆี่ยนตีแต่คนที่คิดจะขโมยอูฐของข้า” อีกฝ่ายตะโกนกลับมา

“ข้าจะไปหาท่าน” เด็กหนุ่มพูดและปล่อยร่างของราชิคไว้กับมูร์ฝ้า แล้วเดินตรงไปหาอย่างไม่สะทกสะท้าน

“จับมือข้าไว้” เจ้าของอูฐซึ่งสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีน้ำเงินเข้มสั่งและยื่นมือมาให้ ยาคุปเหยียดแขนขึ้นและสัมผัสมือกับอีกฝ่ายหนึ่ง พลันรู้สึกได้ถึงความเป็นมิตรและอิ่มเอิบ ร่มเย็น

“เจ้าคือดวงตาปีศาจจริง ๆ” ชายผู้นั้นพึมพำและบีบมือเด็กหนุ่มแน่นด้วย

ความดีใจ

“แล้วท่านเล่าคือผู้ใด” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงที่ผ่อนคลายความเคร่งเครียดลง

“เรียกข้าว่า ‘ผู้ไม่มีดวงตา’ ”

“นี่เป็นชื่อหรือว่าฉายาของท่าน”

“ไม่ใช่ทั้งชื่อและฉายา” ผู้ไม่มีดวงตาสั่นศีรษะ “แต่มันเป็นความจริง”

“ท่านหมายความว่า...”

“ดวงตาของข้าถูกพ่อของข้าควักออกไปตั้งแต่แรกเกิด”

“ทำไม” เด็กหนุ่มถามด้วยความตกใจ “ทำไมพ่อของท่านถึงทำกับท่านเช่นนั้น”

“ทำไมน่ะหรือ” อีกฝ่ายหัวเราะเหมือนเล่าเรื่องรื่นรมย์ “ก็เพราะข้ามีดวงตาปีศาจเช่นเดียวกับเจ้าน่ะสิ”

ยาคุปนิ่งขึง ภาพของมารดาซึ่งถูกควักดวงตาทั้งสองข้างหลังจากคลอดเขาที่มีตาสีฟ้า เหมือนจะผุดขึ้นมาอยู่ตรงหน้า

“ข้าเดินทางเที่ยวท่องในทะเลทรายตามลำพัง” ผู้ไม่มีดวงตาพูดต่อ “เพื่อป้องกันมิให้ถูกพวกโจรผู้ร้ายรังควาน ข้าจึงใช้หุ่นลวงตา ไม่คิดว่าวันนี้จะมีขโมยใจกล้ามาล้วงคองูเห่า”

“อภัยให้คนของข้าด้วย” เด็กหนุ่มคลายมือที่เกาะกุม “พวกเราเดินฝ่าทะเลทรายมาโดยไม่มีอูฐ ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ จึงทำให้พวกมันลงมือทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง”

“ความทุกข์ยากกับการทำความชั่วเป็นคนละเรื่องกัน มิเช่นนั้นคนจนทุกคนก็คงจะเป็นโจรไปหมดแล้ว” ผู้อาวุโสกว่ากล่าวด้วยท่าทางที่มิได้ถือโกรธ “ข้าเองไม่เคยมองเห็นสิ่งใด แต่ข้าก็สัมผัสถึงความงดงามของสิ่งต่าง ๆ แม้กระทั่งในบางสิ่งที่คนตาดี ๆ เห็นว่าอัปลักษณ์ต่ำทราม”

“ท่านเดินทางท่องเที่ยวในทะเลทรายเพื่ออะไร” มูร์ฝ้าถามขึ้น

“ด้วยสาเหตุสองประการ” ผู้ไม่มีดวงตาตอบแทบจะทันที “สาเหตุแรกคือ รักษาคนเจ็บไข้ที่ไม่มีผู้ใดเหลียวแล และสาเหตุที่สองก็คือเพื่อตามหาคนที่มีดวงตาปีศาจ นานมาแล้วที่ข้าเคยได้ยินเรื่องราวของยาคุป แต่ไม่คาดคิดว่าจะมีโอกาสพบกันกลางทะเลทราย”

“ท่านตามหาข้าทำไม”

“ก็เพราะว่าข้าต้องการให้เจ้าเป็นดวงตาให้ข้า และข้าจะเป็นมือไม้ให้เจ้า ทั้งเจ้าและข้าจะรักษาคนที่น่าสงสารพวกนั้นได้มากขึ้น”

“แต่ข้ามีภาระที่ต้องทำ”

“แล้วเจ้าคิดว่าการช่วยเหลือคนเจ็บไข้ไม่ใช่ภาระที่ควรทำหรือ” อีกฝ่ายย้อนถาม

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” ชายค่อมแคระเสนอ “ให้พวกเราขี่อูฐแทนหุ่นของท่าน แล้วเราจะยินยอมติดตามท่านไปสักพักหนึ่ง”

“ตกลง” ผู้ไม่มีดวงตารับคำ “นอกจากอูฐแล้ว ข้ายังมีน้ำและอาหารให้พวกเจ้าได้ดื่มกินเต็มที่ด้วย”

“ข้าจะต้องทำอะไรเพื่อชดใช้หนี้พวกนี้ต่อท่านอีกบ้าง” ยาคุปถามเบา ๆ

“วันนี้เรายังไม่มีหนี้สินต่อกัน” เจ้าของอูฐตอบด้วยเสียงระดับเดียวกัน “แต่วันหน้าคงไม่มีใครสามารถตอบได้ในตอนนี้”

กูสเซลทรุดตัวลงนั่งบนพรมในห้องพัก และเสมองไปทางอื่นเพื่อหลบสายตาของหญิงสูงวัยที่เพ่งมองอยู่

“โยคานต้องการพบเจ้าด้วยเหตุใด” นางเอ่ยถามโดยไม่รอให้หลานชายบอกเล่า

ชายหนุ่มหันกลับมาทางผู้เป็นย่า พลางสั่นศีรษะ

“โกหก” ไลล่าตวาดลั่น “เจ้านึกว่าเจ้าสามารถปิดบังข้าได้กระนั้นหรือ”

กูสเซลสั่นศีรษะแรง ๆ เป็นทียืนยันคำตอบ แต่กลับไม่กล้าสบตาด้วย

“ข้าเลี้ยงเจ้ามากับมือ รู้จักเจ้าราวกับเงาของตัวเองในกระจก แต่ทำไมเจ้าทำราวกับข้าเป็นคนแปลกหน้า” น้ำเสียงที่เกรี้ยวกราดเปลี่ยนเป็นตัดพ้อ

ร่างสูงใหญ่กำยำห่อลู่ราวเด็กน้อยที่สำนึกผิด

“โยคานใช้เจ้าให้ทำสิ่งใดหรือเปล่า” ไลล่าปะเหลาะถาม “ถ้าหากมันหนักหนา ข้าจะได้ช่วยเจ้าอีกแรง”

หลานชายก้มหน้าลง หัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันราวเพิ่มลวดลายอักขระบนใบหน้าขึ้นมาอีก

“ถ้าเจ้าไม่ต้องการให้ข้ารู้ก็ไปเสียให้พ้นๆ และไม่ต้องกลับมาให้ข้าเห็นหน้าอีก” อารมณ์ของนางแปรปรวนอย่างรวดเร็ว พลางผินหลังให้คล้ายเลิกดูดำดูดี

กูสเซลส่งเสียงอือออในคออย่างอึดอัดใจ

“เจ้ายินยอมบอกข้าแล้วใช่ไหม” ผู้เป็นย่าหันกลับมาพร้อมด้วยรอยยิ้มอย่างผู้มีชัย แต่สิ่งที่ได้เห็นก็คือภาพของหลานชายที่ผุดลุกขึ้นและก้าวพรวดออกไปจากห้อง โดยไม่แม้แต่จะเหลือบแลมาทางนาง

28

แม้ความร้อนอบอ้าวจะระอุอวล และกระแสลมพัดฝุ่นทรายคลุ้งไปในอากาศจนแทบจะมองไม่เห็นหนทางข้างหน้า แต่ขบวนอูฐก็ยังคงเดินทางต่อไปอย่างไม่ย่อท้อหรือสะทกสะท้านต่อความโหดร้ายของธรรมชาติ

“ข้ามีเรื่องจะถามท่าน” ยาคุปเอ่ยถามผู้ที่ขี่อูฐอยู่เคียงข้างอย่างเก็บความอยากรู้ไว้ต่อไปไม่ไหว

“เจ้าอยากจะรู้เรื่องอะไร” ชายผู้ปราศจากดวงตาหันหน้ามาตามเสียง

“ในเมื่อท่านมองไม่เห็น แล้วท่านสามารถเดินทางในทะเลทรายได้อย่างไร”

“บางครั้งการที่มองไม่เห็นกลับเป็นโชคดีสำหรับข้าเสียด้วยซ้ำ” ผู้สูงวัยกว่ากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “อย่างน้อยข้าก็ไม่ต้องเห็นในสิ่งที่ไม่ควรจะเห็น และถึงข้าจะไม่มีดวงตา แต่อูฐของข้ามี และเจ้าก็รู้ว่า ไม่มีสัตว์ชนิดใดจะชำชองเรื่องทะเลทรายดีเท่ากับอูฐ มันอาจจะต่างกันก็ตรงที่พวกเจ้าเป็นผู้นำทางอูฐ แต่ข้าใช้ให้อูฐเป็นผู้นำทางข้า”

“ท่านว่าท่านเที่ยวรักษาผู้คนในทะเลทราย เช่นนั้นท่านสามารถหาพวกมันพบได้อย่างไร”

“ข้าไม่จำเป็นต้องหาพวกมัน แต่พวกมันต่างหากที่จะเป็นฝ่ายตามหา

ตัวข้า” ผู้ไม่มีดวงตาตอบด้วยท่าทางสบายอารมณ์ “ชื่อเสียงของข้าล่องลอยไปกับสายลมของทะเลทราย และก้องกังวานในยามที่มันเจ็บป่วย”

“ดูท่านช่างมีความสุขและพอใจกับการรักษาคนไข้ที่มองไม่เห็นพวกนี้”

“คนเรามีเวลาในชีวิตไม่มาก และความสุขสูงสุดก็คือการได้ทำสิ่งที่ตัวเองอยากจะทำ แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าเสียดายที่บางคนไม่มีโอกาสได้ทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำแม้แต่ครั้งเดียว”

“เปรียบเทียบกับคนพวกนั้น ท่านก็คงจะโชคดีกว่าจริง ๆ” ยาคุปยอมรับ

“แล้วเจ้าเล่า มีโอกาสได้ทำสิ่งที่เจ้าอยากทำหรือยัง”

“ยัง” เด็กหนุ่มตอบสั้น ๆ “จริง ๆ แล้วข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าข้าต้องการจะทำอะไรในชีวิต”

“จริงหรือไม่ว่าที่เจ้าเป็นลูกสุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์”

“เป็นความจริง”

“ถ้าเจ้าเป็นลูกของสุลต่านจริง เหตุใดจึงไม่อยู่ในวัง แต่กลับเดินทางเร่ร่อนในทะเลทราย”

“พ่อข้าเพิ่งเสียชีวิต และอาจารย์ของข้าชักนำให้ข้าหลบหนีออกจากเมืองมุ่งหน้าไปยังซาวาห์”

“เหตุใดอาจารย์เจ้าจึงทำเช่นนั้น”

“ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน และอีกอย่าง เหตุการณ์ในตอนนั้นมันชุลมุนจนข้าไม่มีเวลาที่จะซักไซ้หรือสอบถามอย่างละเอียด”

“ข้าเชื่อว่าอาจารย์ของเจ้าย่อมมีเหตุผลที่ดี” อีกฝ่ายพยักหน้า “เพราะอัลยาซูลาห์กับซาวาห์อยู่ห่างไกลกันมาก และยังต้องเดินทางผ่านทะเลทรายเป็นเวลาแรมเดือน แต่อย่างไรเจ้าก็ควรที่จะต้องมีอะไรสักอย่างที่เจ้ามุ่งหมายจะทำในชีวิตนี้”

“ไม่รู้สิ” ยาคุปสั่นศีรษะ “บางทีอาจจะยังไม่ถึงเวลานั้นก็ได้”

“ถ้าเจ้าไม่นึกถึงมันไว้ก่อน เวลานั้นก็อาจจะไม่มีวันมาถึงเจ้าเลยก็ได้”

ผู้ไม่มีดวงตาเตือนอยู่ในที

“บางที...บางทีข้าอาจจะต้องการเพียงกลับไปหาน้องชายของข้า” เด็กหนุ่มพึมพำ

“เจ้าพูดเหมือนทั้งเจ้าและน้องยังเป็นเพียงเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่ร่ำร้องหากัน ทั้ง ๆ ที่เวลานี้ ทั้งเจ้าและน้องต่างก็เติบโตเป็นเด็กหนุ่มซึ่งสามารถแยกกันอยู่ตามลำพัง โดยไม่ต้องมีใครอีกคนคอยอยู่ใกล้ ๆ อีกต่อไปแล้ว”

“แต่อาฟซานยังเด็กนัก...”

“คนเราเติบโตขึ้นทุกวินาที หากบังเอิญเจ้าเจอะเจอน้องชายในตอนนี้ เจ้าก็อาจจดจำภาพของมันก่อนที่เจ้าจะจากมาไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะน้องชายของเจ้าในวันนี้ย่อมไม่มีทางที่จะเหมือนกับเมื่อวันวานอย่างแน่นอน เจ้าไม่มีทางที่จะหน่วงรั้งวันเวลาเก่า ๆ เอาไว้ได้ พอ ๆ กับที่เจ้าไม่มีทางจะให้น้องชายเจ้าเป็นอย่างที่เจ้าอยากให้มันเป็น แม้ว่าเจ้าจะคิดว่าช่วงเวลาเมื่อวันวานจะงดงามเพียงไรก็ตาม”

“แต่ข้าเชื่อว่าอาฟซานไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลง” ยาคุปยืนยันอย่างเชื่อมั่น

“สิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยากที่สุดในโลกก็คือคนหัวดื้อ” ผู้สูงวัยกว่าพูดด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ “มีคนเคยบอกข้าว่า ถ้าให้เวลาใครสักคนสักร้อยปี มันผู้นั้นก็สามารถจะขุดคลองนำน้ำจากทะเลที่ซาวาห์เข้ามาถึงกลางทะเลทรายได้ หรือให้เวลาสักพันปี ก็อาจจะขุดทรายออกไปทิ้งที่อื่นจนหมด แต่ต่อให้ใช้เวลาถึงหมื่นปี ก็ไม่มีทางที่จะทำให้คนหัวดื้อคนเดียวที่นั่งขวางทางอยู่ลุกขึ้นหนีไปได้”

“แต่ลูกผู้ชาย หากไม่มีความเชื่อมั่นในสิ่งที่คิดก็จะกลายเป็นคนเหลาะแหละ ไม่สมควรที่ใครจะเชื่อถืออีกต่อไป”

“ความเชื่อมั่นกับความดื้อดึงเป็นคนละอย่างกัน” ผู้ไม่มีดวงตาหัวเราะ “บางทีข้าคงต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควรที่จะทำให้เจ้าเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างสองอย่างนี้”

เด็กหนุ่มขยับจะโต้แย้ง แต่อีกฝ่ายพลันยกมือห้าม

“มีคนมุ่งหน้ามาทางเรา ท่าทางมีเรื่องร้อนใจ...บางทีนี่อาจจะเป็นงานชิ้นแรกของเจ้ากับข้าก็ได้”

อาฟซานทอดสายตาดูร่างสูงใหญ่ที่สักอักขระโบราณด้วยหมึกสีม่วงเข้มบนใบหน้าซึ่งยืนเด่นอยู่กลางห้องด้วยสายตาที่ไม่สู้จะเชื่อถือ ก่อนหันไปทางองครักษ์เอกซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ

“นี่หรือคือคนที่เจ้ามอบหมายให้คุ้มครองข้า”

“ถูกต้อง” โยคานตอบสั้น ๆ

“เจ้าคิดว่ามันมีฝีมือเพียงพอที่จะคุ้มครองตัวของมันเองได้หรือไม่” เจ้าชายน้อยถามอย่างเย้ยหยัน พลางกระชากดาบออกจากฝักและก้าวเข้าไปหา พลางตวัดปลายดาบเข้าใส่ร่างของกูสเซลอย่างรวดเร็ว แต่ร่างสูงใหญ่นั้นหาได้แสดงอาการหวาดหวั่นพรั่นพรึงใด ๆ และเพียงชั่วขยับเท้าไม่กี่ก้าว คมดาบก็ไม่สามารถสะกิดให้เกิดบาดแผลแม้เพียงแมวข่วน

“แค่การรำเท้าง่าย ๆ ก็คิดว่าจะสามารถรอดพ้นคมดาบข้าได้กระนั้นหรือ” อาฟซานคำรามอย่างขัดใจ และรุกไล่ไม่ลดละ แต่กูสเซลอาศัยเพียงมือเปล่าก็ปัดป้องอย่างคล่องแคล่ว มิหนำซ้ำยังถึงกับใช้ฝ่ามือสองข้างประกบคมดาบไว้แนบแน่น จนเจ้าชายน้อยไม่สามารถดึงดาบให้หลุดกลับคืนมาได้

“พอที” โยคานร้องบอกพร้อมกับตบมือเป็นสัญญาณให้ยุติการประลอง “สมควรเลิกราได้แล้ว”

“หากมันมิบังอาจจับดาบไว้ ข้าคงจะสับมันเป็นชิ้น ๆ ไปแล้ว” อาฟซานเสียบดาบคืนฝักด้วยกิริยาฮึดฮัด

“ดังนี้ย่อมแสดงว่ามันสามารถป้องกันท่านจากดาบของผู้อื่นได้เช่นกัน” โยคานกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“มันมีฝีมือแค่มือเปล่าเท่านี้เองหรือ” เด็กหนุ่มกระชากเสียงถาม

“คนที่ใช้มือเปล่าสู้กับดาบได้ ย่อมแสดงว่ามันต้องรู้เพลงดาบเป็นอย่างดี

ดุจเดียวกัน”

“ถ้าเช่นนั้นเหตุใดมันถึงไม่พกพาอาวุธ”

“เพราะมือเปล่าของมันก็สามารถเป็นอาวุธได้แล้ว” องครักษ์เอกกล่าวตอบ

“เอาละ หากเจ้าเชื่อถือในฝีมือมัน ข้าก็จะยอมให้มันเป็นองครักษ์คอยคุ้มกันข้าไปงานเลี้ยงที่วังท่านอาคืนนี้”

โยคานค้อมศีรษะ และเดินมาตบบ่ากูสเซลให้เดินตามออกไปนอกห้องประทับ

“นี่เราจะเดินทางเป็นบ้าเป็นหลังไปอีกนานเท่าไร”

ราชิคส่งเสียงขณะที่ห้ออูฐตามคนนำทางและชายผู้ปราศจากดวงตากับยาคุปไปติด ๆ

“เห็นว่าอีกสักครึ่งชั่วยามก็จะถึงแล้ว” มูร์ฝ้าซึ่งขี่อูฐตัวเดียวกับอัสลานตะโกนตอบ

“เมื่อไปถึงที่หมาย คนที่สมควรได้รับการรักษาก่อนควรจะเป็นพวกเรามากกว่าใคร” ราชิคไม่เลิกบ่น

“เอาเถอะ” ชายค่อมแคระตัดบท “ไว้ถึงที่นั่นก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที แต่ตอนนี้เจ้าสมควรสงบปากสงบคำ จะทำให้อาการไม่หนักหนาไปกว่านี้”

“ข้าดูแลตัวข้าเองได้” ผู้อ่อนวัยกระชากเสียงและเร่งอูฐขึ้นเคียงข้างยาคุปแล้วถามอย่างไม่ค่อยพอใจ

“เราจำเป็นต้องเร่งร้อนถึงขนาดนี้ด้วยหรือ”

“คนที่มาตามบอกว่า คนเจ็บป่วยหนักมาสองคืนแล้ว และทำท่าเหมือนจะไม่มีชีวิตผ่านพ้นคืนนี้”

“แต่ข้าเองก็เหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางกันมาทั้งวัน บางทีอาจจะไม่มีชีวิตรอดพ้นคืนนี้เช่นกัน”

“เจ้ายังไม่ด่วนเป็นอะไรไปง่าย ๆ หรอก” ยาคุปตอบ แต่สายตาเพ่งมองไปข้างหน้า

“หากถ้าข้าเป็นอะไรไป เจ้าสามารถจะรับผิดชอบข้าได้อย่างนั้นหรือ” ราชิคย้อนถาม

“ข้าย่อมรับผิดชอบต่อเจ้า” เด็กหนุ่มให้คำมั่น

“เจ้าพูดจริงหรือไม่”

“ข้าไม่เคยพูดสิ่งที่ไม่จริง” ยาคุปกระตุ้นสายบังเหียน

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็ไม่ห่วงอะไรอีกต่อไปแล้ว” ราชิคพูดพร้อมกับชะลอสัตว์พาหนะลง ปล่อยให้เด็กหนุ่มล่วงหน้าไปก่อน

“เกิดอะไรขึ้น” มูร์ฝ้าและอัสลานที่ตามขึ้นมาทันถามเกือบเป็นเสียงเดียวกัน

“ข้าไม่ได้เป็นอะไร” อีกฝ่ายตอบอย่างอารมณ์ดีผิดกว่าเมื่อครู่

“แต่ข้าว่าต้องมีอะไรสักอย่างแน่นอน” มูร์ฝ้าตั้งข้อสังเกต “ไม่เช่นนั้นเจ้าคงไม่มีท่าทางเหมือนกับขี่อูฐชมแสงจันทร์เช่นนี้หรอก”

“หรือว่ายาคุปบอกอะไรบางอย่างกับเจ้า” อัสลานถามโพล่งขึ้น

“สู่รู้” ราชิคขึ้นเสียง ใบหน้าแดงเรื่อและหวดไม้ตีอูฐให้มันโลดทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว โดยมีเสียงหัวเราะด้วยความขบขันของมูร์ฝ้ากับอัสลานดังไล่หลัง

29

หมู่กระโจมตะคุ่มอยู่กลางความเวิ้งว้างของความมืดและทะเลทราย คนนำทางเป่าหลอดส่งสัญญาณให้คนที่อยู่ในกระโจมรู้ล่วงหน้าถึงการมาของเหล่าอาคันตุกะ ก่อนจะนำอูฐล่วงหน้าเข้าสู่บริเวณลานกว้างหน้ากระโจมหลังใหญ่

“ที่นี่หรือ” ยาคุปถามพลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ แต่ไม่พานพบผู้หนึ่งผู้ใด

“ที่นี่” คนที่นำทางตอบพร้อมกับบังคับสัตว์พาหนะให้ย่อตัวลง ทำให้คนอื่น ๆ พลอยทำตาม

“คนเจ็บล่ะ” ผู้ไม่มีดวงตาถามด้วยความห่วงใย

“อยู่ในกระโจม” อีกฝ่ายตอบพร้อมกับมองไปทางยาคุปและพรรคพวก “พ่อหมอเข้าไปกับข้า ส่วนคนอื่น ๆ รออยู่ข้างนอก”

“ให้ดวงตาปีศาจเข้าไปกับข้าด้วย” ผู้สูงวัยกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ดวงตาปีศาจหรือ” คนนำทางทวนคำ และหันไปทางเด็กหนุ่มที่ยืนกอดอกสงบนิ่งอยู่

“ถูกต้อง” พ่อหมอผงกศีรษะ

“ข้าไม่อาจอนุญาตให้มันเข้าไปกับท่านได้”

“หากไม่มีดวงตาปีศาจ ข้าก็จะไม่รักษา” ชายตาบอดยืนกรานอย่างเด็ดเดี่ยว

“แต่ท่านก็รู้ถ้อยคำที่ร่ำลือเกี่ยวกับมัน” ผู้อ่อนวัยกว่ากล่าวอย่างหวาดหวั่น

“ในเวลานี้ ข้าว่าสิ่งที่เจ้าควรจะสนใจคืออาการเจ็บป่วยของคนที่อยู่ในกระโจม มากกว่าเรื่องราวที่เล่าลือ”

“ก็ได้” คนนำทางจำยอมและเดินตรงไปที่กระโจมด้วยท่าทางไม่ค่อยสบายใจเท่าไรนัก

อาฟซานในเครื่องแต่งกายโอ่อ่าดำเนินอย่างองอาจเข้าไปในห้องโถงภายในวังของสุลต่านองค์ใหม่แห่งอัลยาซูลาห์ โดยมีร่างสูงใหญ่ขององครักษ์คนใหม่ซึ่งใช้ชายผ้าคลุมศีรษะปิดบังใบหน้าของตน เดินตามราวรูปเงาทะมึน

“อาฟซาน” ฮัสซันซึ่งประทับอยู่บนเบาะใบใหญ่ แวดล้อมด้วยนางในที่คอยปรนนิบัติพัดวี ร้องเรียกหลานชาย

“ขออัลเลาะห์ประทานพรอันประเสริฐแด่ท่านอา” เด็กหนุ่มคุกเข่าลง และจุมพิตหัตถ์ของผู้เป็นอาก่อนทูนขึ้นเหนือศีรษะในลักษณาการแสดงความเคารพ

“ขออัลเลาะห์ประทานพรแก่เจ้าเช่นกัน” สุลต่านรับสั่ง พลางหันไปทางชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเบาะด้านขวามือ และเอ่ยแนะนำ “ข้าอยากให้เจ้ารู้จักกับออสมานแห่งรามาดาน”

อาฟซานปรายตามองเจ้าชายหนุ่มด้วยท่าทางไม่สู้จะเป็นมิตร

“ยินดีที่รู้จัก” ออสมานทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มโดยไม่สนใจความรู้สึกที่เด็กหนุ่มมีต่อตน “ข้ารอเวลาที่จะพบกับท่านอยู่นานแล้ว”

“แต่ข้าไม่คิดว่าเราจะมีเรื่องที่ต้องพบกัน” อีกฝ่ายกล่าวห้วน ๆ

“ท่านลืมอะไรไปบางอย่าง” เจ้าชายแห่งรามาดานพูดอย่างใจเย็น “โบราณว่าไว้ว่า ฟ้าย่อมยินดีที่จะรู้จักแสงแดด แสงแดดย่อมยินดีที่จะรู้จักสายลม และสายลมย่อมยินดีที่จะรู้จักกับเม็ดทราย”

“ออสมานกล่าวได้ถูกต้อง” สุลต่านเอ่ยด้วยความพึงพอใจ “ทะเลทรายจะยิ่งใหญ่ได้ก็ต่อเมื่อท้องฟ้า แสงแดด สายลม และเม็ดทราย กลมกลืนกันเป็นหนึ่งเดียว”

“แต่ข้าเป็นท้องฟ้า ก็คงจะพอใจในการอยู่ลำพังมากกว่าจะยุ่งเกี่ยวกับสิ่งต่ำต้อยต่าง ๆ” อาฟซานกระซากเสียง

“ดูท่าว่าข้าคงต้องพูดคุยกับอาฟซานถึงเรื่องทะเลทรายอีกมาก” ออสมานทูลด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ ขณะที่เจ้าชายน้อยผลุนผลันลุกขึ้นไปนั่งยังเบาะข้าง ๆ ธิดาของสุลต่าน โดยมีองครักษ์ร่างยักษ์ปักหลั่นก้าวไปยืนปักหลักทางด้านหลัง

“เจ้าได้ยินด้วยหู ได้เห็นด้วยตาตัวเองแล้วใช่ไหม ว่าไอ้คนเดนตายจากรามาดานมันโอหังขนาดไหน” ฟาติมะเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“ก็แค่ลมปากสกปรกเท่านั้น” อาฟซานแค่นหัวเราะ

“แต่เวลานี้มันกลายเป็นคนที่ท่านพ่อโปรดปรานยิ่งกว่าผู้ใดทั้งสิ้น”

“อีกไม่นานข้าจะตะเพิดมันออกไปจากอัลยาซูลาห์เอง” เด็กหนุ่มส่งเสียงลอดไรฟัน ขณะที่อาหารค่ำเริ่มถูกลำเลียงเข้ามาในห้องซึ่งเต็มไปด้วยเหล่าราชวงศ์ชั้นสูงและมนตรีผู้ใหญ่

“ข้ามีการแสดงบางอย่างให้ชมระหว่างเสวยอาหาร” ออสมานทูลด้วยเสียงดัง

“การแสดงอะไร” สุลต่านถามด้วยความสนใจ

“เป็นการแสดงเก่าแก่ของชาวรามาดาน คือการรำดาบ” เจ้าชายหนุ่มพูดพลางมองไปทางนายทหารคนสนิทที่ยืนอยู่ด้านหลัง “ยูซุปจะเป็นผู้ร่ายรำถวาย”

“ดีแล้ว” ฮัสซันพยักหน้า “ข้าเองก็อยากเห็นการรำดาบของรามาดานอยู่เหมือนกัน”

“แต่การรำดาบ ปกติจะต้องรำเป็นคู่จึงจะงาม” ออสมานกล่าวต่อ

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็เลือกหาผู้ที่จะรำเป็นคู่กับคนของเจ้าได้เลย” ประมุขแห่งอัลยาซูลาห์อนุญาต

“ถ้าพระองค์ไม่ขัดข้อง ข้าอยากขอให้องครักษ์ของอาฟซานออกมารำดาบคู่กับยูซุป”

“อาฟซาน” สุลต่านหันไปทางหลานชาย “เจ้าจะว่าประการใด”

เจ้าชายน้อยกำมือทั้งสองข้างแน่น ใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์โทสะที่พลุ่งพล่าน ขณะที่กูสเซลย่างเท้าผ่านผู้เป็นเจ้านายออกไปยืนอยู่กลางวงพร้อมกับกระชากดาบรูปโค้งคล้ายพระจันทร์เสี้ยวออกมากุมกระชับด้วยท่วงท่าสง่างาม

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในกระโจม ยาคุปก็ได้กลิ่นเหม็นอย่างรุนแรงจนต้องเบือนหน้าหนี และเมื่อม่านตาปรับตัวให้พอดีกับแสงของโคมเพียงดวงเดียวในนั้นแล้ว สิ่งที่มองเห็นก็คือร่างของหญิงวัยกลางคนที่นอนแบ็บอยู่บนพรม เนื้อตัวท่อนบนที่ปราศจากเสื้อผ้าพุพองด้วยฝีหนอง ดวงหน้าซีดเซียวไร้เลือดฝาด ดวงตาที่เบิ่งมองมาทางคนทั้งสามอิดโรย สิ้นหวัง คล้ายคนที่รอคอยวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

“อูซมาห์” คนนำทางเอ่ยขึ้นเบา ๆ ด้วยท่าทางที่นอบน้อม “ข้านำพ่อหมอมาแล้ว”

ดวงตาที่อ่อนแสงเปล่งประกายขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะสลดลงเหมือนจะปลงตก

“เจ้าออกไปก่อน” ผู้ปราศจากดวงตากล่าวแก่ผู้ที่พาตนมา และยื่นมือมาแตะต้นแขนของเด็กหนุ่ม “ดวงตาปีศาจ พาข้าไปใกล้ ๆ คนเจ็บ”

“ข้าเกรงว่า...” ยาคุปอึกอัก และเบือนสายตาจากภาพเบื้องหน้า

“เจ้าเกรงอะไร”

“ข้าเกรงว่าจะเป็นการไม่สมควร”

“เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าไม่สมควร”

“เพราะ...เพราะนางเป็นสตรี และมิได้สวมเสื้อ”

“เจ้าคิดว่าโรคร้ายเลือกหญิงชายหรือไม่” ผู้สูงวัยกว่าถามด้วยท่าทีที่เหมือนจะไม่รู้สึกถึงกลิ่นอันน่ารังเกียจ

“โรคย่อมจะไม่เลือก” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าคิดว่าหมอสมควรเลือกคนไข้ว่าเป็นชายหรือหญิงหรือไม่”

“หมอก็คงจะไม่เลือก” ยาคุปถอนใจลึก ๆ

“เวลานี้เรามิได้คำนึงถึงว่าคนเจ็บเป็นใคร แต่มุ่งที่จะรักษาให้พ้นจากโรคร้ายเท่านั้น” ผู้ไม่มีดวงตากล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “และทุก ๆ วินาทีนับแต่นี้มีค่าอย่างยิ่งยวด เจ้ามิควรที่จะปล่อยให้มันผ่านเลยไปโดยเปล่าดาย”

ยูซุปก้าวออกไปยืนร่วมอยู่กลางวงและกระชากดาบของตนออกมาถือไว้ในมือพร้อม ๆ กับที่ดนตรีซึ่งประกอบด้วยกลองและปี่เริ่มบรรเลงด้วยท่วงทำนองเร้าใจสอดประสานกับลีลารำดาบของนายทหารม้าแห่งรามาดานและองครักษ์คนใหม่ของอาฟซาน ซึ่งฝ่ายแรกเคลื่อนไหวคล่องแคล่วอย่างคนที่เชี่ยวชาญเชิงดาบ ในขณะที่ฝ่ายหลังมีจังหวะพิสดาร แปลกตา แต่ก็แฝงไว้ด้วยความรุนแรงและดุดันอยู่ในที ทั้งสองฝ่ายต่างแสดงฝีมือของตนอย่างเต็มที่ ทั้งพลิกแพลงโลดโผนและว่องไวปานจักรผัน จนยากที่จะตัดสินได้ว่าใครจะงดงามและมีฝีมือเหนือกว่าใคร ก่อนที่เสียงดนตรีจะยุติลง และตามมาด้วยเสียงปรบมือแสดงความพึงพอใจของผู้ที่เฝ้าชมอย่างตาไม่กะพริบ

“จริง ๆ แล้วการรำดาบก็เป็นเพียงการแสดงชนิดหนึ่ง” ออสมานทูลด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเมื่อเสียงปรบมือซาลง “อย่างดีก็แค่มองเห็นเพียงความงดงามของการร่ายรำ หาใช่สิ่งที่บ่งบอกความสามารถอันแท้จริงของชายชาติทหารไม่”

“ถ้าเช่นนั้นจะมีหนทางใดที่จะพิสูจน์ความสามารถอันแท้จริง” ฮัสซันซักถาม

“ที่รามาดาน เรานิยมการประลองดาบกัน” เจ้าชายแห่งรามาดานมองไปทางอาฟซาน “แต่ไม่ทราบว่าที่อัลยาซูลาห์จะนิยมเช่นนี้ด้วยหรือไม่”

กรามของอาฟซานขบกันเป็นสันนูน ดวงตาวาวโรจน์ จนฟาติมะต้องชิงแตะมือห้ามปรามไว้

“ที่อัลยาซูลาห์ก็นิยมการต่อสู้ของลูกผู้ชาย” ธิดาของฮัสซันเชิดหน้าขึ้น “และเชื่อว่าคืนนี้คนของอาฟซานอาจจะทำให้ชาวรามาดานเข็ดหลาบกับการประลองไปเลยก็ได้”

“นี่นับเป็นเรื่องที่สมควรแก่การพิสูจน์” ออสมานยิ้มพราย ก่อนหันไปทางสุลต่านฮัสซัน “ถ้าพระองค์จะทรงอนุญาต”

ประมุขแห่งอัลยาซูลาห์พยักหน้าช้า ๆ พร้อมกับเสียงดนตรีที่เงียบไปเมื่อครู่ก็กลับกังวานขึ้นมาใหม่ ด้วยจังหวะที่รวดเร็วและเร่าร้อนกว่าเดิม

30

“นางเป็นอย่างไรบ้าง”

ผู้ไม่มีดวงตาถามเมื่อเด็กหนุ่มฉุดร่างให้นั่งลงข้างคนเจ็บ

“นางเป็นเช่นที่ข้าบอกท่านแล้ว” ยาคุปไม่รู้จะหาคำตอบใดให้ดีไปกว่านั้น

“เจ้าลองแตะที่ต้นคอและข้อมือนางดูซิ” อีกฝ่ายบอกพร้อมกับนั่งสมาธิ

“ข้าคิดว่าเป็นการไม่สมควรที่จะแตะต้องนาง” เด็กหนุ่มปฏิเสธ

“เพราะร่างกายของนางเป็นฝีหนองกระนั้นหรือ”

“เปล่า เพราะนางเป็นสตรี”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะเลือกรักษาเฉพาะบุรุษ และปล่อยให้สตรีนอนรอวันตายหรือไร”

“ข้าเพียงแต่...เพียงแต่ไม่ต้องการเห็นนางอยู่ในสภาพนี้” ยาคุปพูดด้วยท่าทางลำบากใจ

“หนทางเดียวที่จะทำให้นางสวมเสื้อได้ ก็คือเราต้องรักษาแผลของนางให้หาย” ชายตาบอดบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “หาไม่แล้วนางก็จะต้องอยู่ในสภาพนี้ต่อไปจนกว่าจะตาย”

พี่ชายของอาฟซานขมวดคิ้วนิ่วหน้า ก่อนค่อย ๆ ยื่นมือซ้ายออกไปแตะ

ที่ต้นคอของหญิงผู้นั้น

“เจ้ากุมมือข้าไว้” ผู้สูงวัยยื่นมือข้างหนึ่งไปข้างหน้า และทันทีที่ยาคุปใช้มือขวากุมมือของผู้ปราศจากดวงตา เด็กหนุ่มก็รู้สึกว่ามีพลังบางอย่างแล่นผ่านตัวเขาเข้าไปสู่คนเจ็บ และรับรู้ถึงความเจ็บปวดรวดร้าวและทุกข์ทรมานที่ย้อนกลับไปยังชายตาบอด

“จับข้อมือนางซิ” พ่อหมอออกคำสั่ง พร้อม ๆ กับที่ยาคุปเลื่อนมือลงมาอย่างว่าง่าย

“โรคของนางถูกปล่อยไว้นานเกินไป” ผู้สูงวัยพึมพำ “นานจนแทบจะไม่มีทางช่วยเหลือ”

“แต่ท่านคงไม่ปล่อยให้นางเป็นอะไรไปใช่ไหม” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ข้ามีหน้าที่เพียงแค่การรักษา แต่การที่นางจะมีชีวิตยืนยาวต่อไปหรือไม่ย่อมสุดแท้แต่พระประสงค์ของพระเป็นเจ้า”

“ถ้าเช่นนั้นท่านควรจะเร่งลงมือรักษาได้แล้ว” เด็กหนุ่มเร่งเร้า

“ดูท่าว่าตอนนี้เจ้าจะมีท่าเป็นหมอยิ่งกว่าข้าเองเสียอีก” อีกฝ่ายหัวเราะเบา ๆ

“จะยังไงก็ตาม ข้าไม่ต้องการเห็นนางตายต่อหน้าข้า”

“ข้าก็ไม่ต้องการเช่นนั้นเหมือนกัน” ผู้ปราศจากดวงตาสั่นศีรษะ “และมีอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเจ้าสมควรจะรู้ไว้ด้วยเหมือนกัน”

“อะไร”

“คนของนางคงไม่ปล่อยให้เรากลับไป ถ้าเราไม่สามารถรักษานางให้หายได้” ผู้สูงวัยพูดด้วยท่าทางปกติ พร้อมกับคลายมือที่กุมมือของยาคุป

ยูซุปกรีดคมดาบแหวกอากาศคล้ายเอ่ยคำทักทายกับคู่ประลองซึ่งยังคงยืนนิ่งอยู่ห่าง ๆ นายกองทหารม้าแห่งรามาดานมีท่าทีที่ลำพองคะนองใจเหมือนไม่เห็น

อีกฝ่ายอยู่ในสายตา ลีลาที่รวดเร็วและองอาจน่าเกรงขาม ทำให้ผู้ที่ได้เห็นอดจะชื่นชมเสียมิได้ แต่ทันทีที่ล่วงถลำเข้าไปใกล้ กูสเซลซึ่งแต่แรกดูเหมือนจะไม่ได้เหลือบแลแม้แต่น้อยก็พลันตวัดดาบสวนใส่ และตีโต้อย่างดุดันด้วยเพลงดาบที่พิสดารจนยูซุปตกเป็นฝ่ายถอยร่นไม่เป็นขบวน

“นี่คือเพลงดาบของรามาดานหรือ” อาฟซานเอ่ยอย่างเยาะ ๆ

“การประลองหาใช่ดูกันแค่ดาบสองดาบ” ออสมานแค่นหัวเราะ “เปรียบก็เหมือนกับการแข่งอูฐในหนทางที่ยาวไกล ต้องให้ถึงปลายทางก่อนจึงจะรู้ว่าอูฐตัวไหนจะเป็นผู้ชนะ”

“แต่ดูท่าว่าอูฐของท่านจะเอาแต่วิ่งถอยหลังมากกว่า” ฟาติมะยิ้มหยัน

“เจ้าเป็นสตรี จะล่วงรู้เรื่องการแข่งขันของบุรุษได้อย่างไร” เจ้าชายหนุ่มตัดบท

“แต่ท่านคงไม่รู้ว่า สตรีแห่งอัลยาซูลาห์เก่งกล้ากว่าบุรุษบางแคว้นด้วยซ้ำไป” ธิดาสุลต่านปรายตาไปยังลานประลองที่นายทหารเอกของออสมานยังคงตกเป็นเบี้ยล่างให้องครักษ์คนใหม่ของอาฟซานรุกไล่

“ทำไมป่านนี้ยาคุปกับหมอตาบอดยังไม่ออกมาอีก”

ราชิคชะเง้อมองไปทางกระโจมด้วยท่าทางกระวนกระวาย

“การรักษาคนไข้หาใช่เรื่องที่จะทำเล่น ๆ ลวก ๆ” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างนึกรำคาญ “เมื่อไรเจ้าจะรู้จักการอยู่เฉย ๆ โดยไม่พล่ามบ่นบ้าง”

“ข้าไม่ใช่ทรายไม่รู้ร้อนอย่างท่าน” ราชิคกระแทกเสียง

“เราเข้าไปดูกันไหม” อัสลานเสนอความเห็น

“อย่าหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวดีกว่า” คนค่อมแคระเตือน และชายตาไปทางคนนำทางที่ยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ “ดูแต่เมื่อตะกี้มันยังเกือบไม่ยอมให้ยาคุปเข้าไปด้วยซ้ำ”

“ที่จริงมันก็น่าจะให้ตาหมอนั่นเข้าไปคนเดียว” ราชิคพูดอย่างไม่ค่อยจะ

พอใจ

“ข้าคิดว่าหมอคงจะมีเหตุผลที่ให้ยาคุปเข้าไปด้วย” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างใช้ความคิด “ดังนั้นเราสมควรที่จะรอคอยอย่างสงบ”

“ท่านจะให้รอไปถึงเมื่อไร” ผู้อ่อนวัยกว่าฮึดฮัด “ก็ถ้าหากมันสองคนไม่กลับออกมาเล่า”

“เมื่อถึงเวลานั้น ข้าจะเป็นคนนำพวกเจ้าเข้าไปเอาตัวยาคุปออกมาเอง” ชายค่อมแคระลั่นวาจา และเพ่งสายตาฝ่าความมืดไปยังกระโจมหลังนั้น

“ท่านคิดจะทำประการใดต่อไป”

ยาคุปถามขณะล้างมือในอ่างทองเหลือง

“ตัวยาที่ข้ามีมาไม่เพียงพอที่จะใช้รักษาอาการของนาง” ผู้สูงวัยซึ่งยังคงนั่งอยู่ในท่าเดิมบอกเบา ๆ แสงทึบ ๆ ของโคมเพียงดวงเดียวแต้มเงาหนัก ๆ ให้ใบหน้าที่ปราศจากดวงตาแลดูลึกลับและเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิม

“ท่านไม่สามารถรักษานางได้กระนั้นหรือ”

“ข้ายังตอบไม่ได้” หมอระบายลมหายใจหนัก ๆ “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเวลาที่เรามีอยู่น้อยเหลือเกิน”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” ยาคุปหันกลับมามอง

“ข้าหมายความว่า โรคร้ายจะทำลายชีวิตนางลงภายในค่ำคืนนี้ เว้นแต่ว่าเราจะสามารถหาตัวยาที่ยังขาดอยู่ได้ทันเวลา”

“ตัวยาที่ท่านว่าอยู่ที่ไหน”

“ทางทิศเหนือ ห่างไกลออกไปราวสี่ชั่วยาม”

“ตัวยานั่นสำคัญมากหรือ”

“สำคัญที่สุด เพราะหากขาดมัน ก็จะไม่อาจกำจัดโรคร้ายได้สำเร็จ”

เด็กหนุ่มมองไปทางคนเจ็บที่อยู่ในสภาพน่าเวทนา ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายเด็ดเดี่ยวก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เด็ดขาด

“ท่านบอกรายละเอียดมา ข้าจะไปเอาตัวยามาให้ท่านเอง”

“หนทางนั้นยาวไกลและยากลำบาก เจ้าไม่มีทางจะไปถึงแล้วกลับมาก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นได้”

“ในอัลยาซูลาห์ ฝีมือการขี่อูฐของข้าไม่เป็นรองใคร” ยาคุปยืดอก “และข้าชอบทำสิ่งที่ท้าทาย”

“ก็ได้” ผู้ปราศจากดวงตาไม่มีทางอื่นให้เลือก แม้ว่าสีหน้ายังคงฉายแววกังวล “เจ้ามุ่งหน้าไปทางเหนือ สังเกตดาวที่มีประกายเหมือนเพชรน้ำงาม ฝ่าลมหนาวและข้ามเนินทรายนับสิบลูกไปจนถึงภูเขาทรายสีแดง ที่นั่นจะมีหญ้าชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ ใบของมันสีขาวกระจ่าง และเมื่อสัมผัสจะรู้สึกถึงความเยียบเย็น เจ้าต้องรวบรวมมันให้ได้มากที่สุดภายในเวลาอันรวดเร็ว และรีบนำมันกลับมาให้ถึงที่นี่ก่อนอรุณฉาย เพราะไม่เช่นนั้นมันจะกลายสภาพเป็นหญ้าพิษที่ทำให้ผู้แตะต้องถึงตายได้ในพริบตา”

“ข้าจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้” ยาคุปกล่าวโดยปราศจากความรู้สึกหวาดเกรงต่อเรื่องราวที่ได้ยิน

“บัดซบ”

ออสมานแห่งรามาดานตวาด พร้อมกับฟาดฝ่ามือลงบนใบหน้าของนายทหารคนสนิทที่ยืนก้มหน้านิ่ง ความแรงทำให้เลือดกลบปากผู้ที่ถูกตบ แต่ถึงกระนั้นก็หาได้ทำให้โทสะของเจ้าชายหนุ่มคลายลงไม่

“เสียแรงได้ชื่อว่าเป็นทหารม้าที่เข้มแข็งที่สุดในทะเลทราย แต่เอาเข้าจริง ๆ แล้ว เจ้าก็ไม่อาจต้านทานฝีมือไอ้คนเถื่อนได้”

“องครักษ์ของอาฟซานใช้เพลงดาบที่อยู่นอกตำรา” ยูซุปแก้ตัวไม่เต็มเสียง “ข้าพระองค์ไม่เคยพบเห็นกระบวนท่าแบบนี้มาก่อน”

“เจ้ายังมีหน้ามาแก้ตัวอีกหรือ” ออสมานเงื้อดเงื้อมือ “จริง ๆ แล้วมันก็เพียงใช้แต่กำลังแรงและการรุกไล่ หาใช่เพลงดาบอะไรไม่ ถ้าเจ้าไม่เอาแต่

ตั้งรับและหนีจนหัวซุกหัวซุนก็อาจจะตีโต้กลับไปได้"

"หากพบกันคราวหน้า ข้าพระองค์จะชิงลงมือมิให้มันตั้งตัวได้ทัน" นายทหารม้าอ้อมแอ้มเอ่ยออกไป

"เจ้ายังคิดว่าจะมีโอกาสได้แก้มือกับมันอีกอย่างนั้นหรือ" ผู้เป็นนายลดมือลงและหัวเราะเยาะหยัน "เวลานี้ไอ้คนเถื่อนนั่นทำให้เราสองคนกลายเป็นตัวตลกที่ชาวอัลยาซูลาห์ขบขันไปแล้ว"

"เป็นความผิดของข้าพระองค์เอง" ยูซุปยินยอมรับผิด

"ป่วยการที่จะมาสำนึกรู้สึกเอาตอนนี้" ออสมานเอ็ดอึง "เจ้าทำให้แผนการของข้าพังทลายลงหมดสิ้น สุลต่านคงจะลังเลพระทัยในการที่จะให้ข้าจัดตั้งกองทหารม้า และหมดโอกาสที่จะแผ่อิทธิพลในอัลยาซูลาห์ได้ตามที่ข้าหวังไว้"

"พระองค์คิดว่าสุลต่านจะกลับไปให้ความเชื่อถืออาฟซานอย่างนั้นหรือ" ยูซุปถามเบา ๆ

"แล้วเจ้าคิดว่าสุลต่านจะเชื่อถือคนขี้แพ้อย่างนั้นหรือ" เจ้าชายหนุ่มย้อนถามเสียงดัง

"ข้าพระองค์กลับคิดว่า การที่ข้าพระองค์แพ้ในการประลองคืนนี้กลับเป็นผลดีแก่พระองค์ด้วยซ้ำ"

"เจ้าจะหาเหตุเอาตัวรอดจากความผิดอย่างนั้นหรือ" ออสมานจ้องมองด้วยสายตาที่ดุดัน

"ชีวิตข้าพระองค์อยู่ในมือของพระองค์ จะทำประการใดก็ย่อมได้อยู่แล้ว แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวเช่นนั้นก็เพราะเชื่อว่า สุลต่านฮัสซันเพิ่งขึ้นครองราชสมบัติ ดังนั้นจึงไม่ทรงวางใจในคนของสุลต่านองค์เก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลานชายของพระองค์นัก การที่ทรงเห็นชอบให้พระองค์จัดตั้งกองทหารม้าขึ้นใหม่ก็เป็นด้วยเหตุนี้ ดังนั้นเมื่อเจ้าชายอาฟซานมีคนที่มีฝีมือเข้มแข็งไว้ใช้สอย ข้าพระองค์คิดว่าสุลต่านฮัสซันคงจะไม่รู้สึกยินดีนัก ตรงกันข้าม กลับจะทำให้หวาดระแวง

ยิ่งขึ้นด้วยซ้ำ ดังนั้น ข้าพระองค์ถึงเห็นว่านี่กลับจะเป็นโอกาสอันดีของพระองค์”

ดวงตาของออสมานคลายความแข็งกร้าวลง ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะด้วยความพึงพอใจ

31

สายตาทุกคู่ของผู้ที่รอคอยอยู่ด้านนอกเพ่งมองไปยังร่างของเด็กหนุ่มที่แหวกปากกระโจมใหญ่ก้าวออกสู่ลานทราย ยาคุปหายใจลึก ๆ ขณะเดินตรงมาหาด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างเคร่งเครียด

“เกิดอะไรขึ้น” คนนำทางปราดเข้ามาถาม “อูซมาห์เป็นอย่างไรบ้าง”

“พ่อหมอต้องการยาบางตัวเพื่อใช้ในการรักษานาง และข้ากำลังจะไปหามาให้”

“ยาอะไร” อีกฝ่ายถามด้วยน้ำเสียงเหมือนตะคอก

“หญ้าชนิดหนึ่งที่ขึ้นอยู่ที่ภูเขาทรายสีแดง”

“ภูเขาทรายสีแดงอยู่ห่างไกลจากที่นี่มาก” คนนำทางจ้องหน้าผู้พูด “หรือว่าเจ้าคิดจะหลบหนีไป”

“ข้ายาคุปแห่งอัลยาซูลาห์ไม่เคยหลบหนีใคร” เด็กหนุ่มยืดอกเผชิญคำกล่าวหา “และข้าจะไปที่นั่นแล้วกลับมาพร้อมกับตัวยาก่อนแสงตะวันฉาย”

“ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” ราซิคก้าวมายืนเคียงข้าง

"แต่ข้าไม่ต้องการใครไปด้วย”

“ฟังดูว่าหนทางจากที่นี่ไปถึงภูเขาทรายสีแดงหาใช่ใกล้ ๆ เจ้าเองก็ไม่

คุ้นเคยกับเส้นทาง สมควรจะให้มันไปเป็นเพื่อนด้วย” มูร์ฝ้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“แต่การมีผู้ร่วมทางหลายคนจะทำให้การเดินทางล่าช้า” ยาคุปยังไม่เห็นด้วย

“โบราณกล่าวไว้ว่า เดินในที่มืดให้หาไฟ เดินทางไกลให้หาเพื่อน” ชายค่อมแคระท้วงติง “ราชิคเองก็มีฝีมือในการขี่อูฐ คงไม่ถึงกับเป็นตัวถ่วงการเดินทางของเจ้า และอีกประการหนึ่ง หากเกิดอะไรขึ้นระหว่างทาง ก็ยังสามารถช่วยเหลือกันได้”

“ให้ข้าไปกับเจ้าด้วย” ราชิคเกาะแขนเด็กหนุ่มไว้ พลางร้องขอด้วยท่าทางจริงจัง “ข้ารับรองว่าจะไม่เป็นภาระแก่เจ้าอย่างแน่นอน”

“พวกเจ้าไปได้” คนนำทางประกาศ “แต่หากไม่นำตัวยาที่ว่ากลับมาก่อนอาทิตย์ขึ้น ข้าจะตัดคอเพื่อนของเจ้าเสียทั้งสองคน”

ยาคุปมองดูผู้เป็นอาจารย์ด้วยสายตาห่วงใย

“รีบไปเถิด” ชายค่อมแคระเร่งลูกศิษย์ “ทำสิ่งที่เจ้าตั้งใจจะทำให้เต็มที่ เรื่องอื่นที่นอกเหนือจากนั้นย่อมสุดแท้แต่พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า”

“ข้าจะกลับมาให้ทันเวลาอย่างแน่นอน” เด็กหนุ่มลั่นวาจา ก่อนเดินดุ่มนำหน้าราชิคไปยังอูฐที่อัสลานเตรียมไว้ให้

กูสเซลที่นอนหลับอย่างอ่อนแรงอยู่บนพื้นห้องพัก สะดุ้งจนสุดตัวเมื่อร่างหนึ่งโถมลงทับบนหน้าอก และสิ่งที่มองเห็นเมื่อลืมตาขึ้นก็คือ หญิงสูงวัยผู้เป็นย่ากำลังเงือดเงื้อมีดในมือทิ่มแทงลงตรงทรวงอกเบื้องซ้ายของตน

ชายที่ไร้ลิ้นส่งเสียงอ้อแอ้ ขณะที่ยกมือขึ้นกำใบมีดไว้แน่น ก่อนที่มันจะฝังคมลงบนร่าง

“ข้าจะฆ่าเจ้า” ไลล่าส่งเสียงดัง “ฆ่าเจ้าด้วยมือของข้าเอง”

คมมีดบาดฝ่ามือของกูสเซลจนโลหิตไหลเป็นทางยาว แต่ผู้ที่เป็นย่าก็ยัง

ไม่ยินยอมเลิกรา

“ข้าจะควักหัวใจเจ้าออกมา ก่อนที่คนอื่นจะควัก ให้ข้าเห็นเจ้าตายอยู่ต่อหน้า ดีกว่าจะปล่อยให้เจ้าถูกศัตรูฆ่าตายแล้วทิ้งซากให้แร้งกาหรือหมาในแทะทึ้ง”

แม้กิริยาจะดุดัน แต่น้ำเสียงของไลล่าก็ยังแฝงไว้ด้วยความรักและห่วงใยหลานชาย

กูสเซลกัดริมฝีปากตัวเองเพื่อระงับความรู้สึกภายในจิตใจ

“เราไปจากที่นี่กันเถอะ” หญิงสูงอายุเปลี่ยนเสียงพร้อมกับลดเรี่ยวแรงที่กุมมีดลง “ไปในทะเลทรายให้ไกลแสนไกล ไปในที่ที่ไม่มีใครสามารถติดตามไปรังควานเจ้าได้อีก”

หลานชายหลบสายตาที่เพ่งมอง และสั่นศีรษะแรง ๆ

“ไอ้เด็กสารเลว” ไลล่าตวาดอย่างกราดเกี้ยว “ถ้าเจ้าไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ ข้าก็จะฆ่าเจ้าเสียเดี๋ยวนี้เลย”

กูสเซลลดมือที่กำมีดลง พลางหลับตาอย่างพร้อมที่จะให้ผู้เป็นย่าทำตามความต้องการ หญิงสูงวัยเงื้อมีดขึ้นสุดแขน ดวงตาเปล่งประกายทั้งผิดหวังและเคียดแค้น ก่อนที่จะขว้างมีดไปทางหนึ่ง และผุดลุกขึ้นจากร่างของหลานชาย

“เมื่อเจ้าเห็นเจ้าชายอาฟซานและโยคานดีกว่าข้า ก็จงอยู่กับมันต่อไป ส่วนข้าก็จะไปตามทางของข้าเพียงลำพัง และนับแต่นี้ อย่าได้มานับว่าข้าเป็นย่าของเจ้าอีกเป็นอันขาด”

กูสเซลส่งเสียงอ้อแอ้ขณะทะลึ่งกายขึ้นนั่ง ดวงตาที่แข็งกร้าวคลอด้วยหยาดน้ำตา

“ข้าจะบอกว่า นอกจากข้าแล้ว ไม่มีใครที่สามารถปกป้องเจ้าได้” นางพูดด้วยความคับแค้นใจ “และเมื่อไม่มีข้าคอยคุ้มครอง ชะตากรรมของเจ้าก็ต้องเป็นเช่นเดียวกับปู่และพ่อของเจ้า เมื่อถึงวันนั้น ต่อให้เจ้าร่ำไห้ปิ่มว่าน้ำตาเป็นสายเลือด ก็ไม่มีใครหน้าไหนจะสามารถช่วยเหลือเจ้าได้ทั้งสิ้น”

หลานชายก้มหน้าลงโดยไม่มีท่าว่าจะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของตน กระทั่งผู้เป็นย่าที่ก้าวออกไปจากห้องพักกระแทกประตูปิดลงโดยแรง

อูฐสองตัวควบเคียงกันฝ่าทะเลทรายที่ห่มคลุมด้วยความมืด มีเพียงแสงดาวที่ส่องนำทางอยู่เบื้องบน

“สังเกตดาวที่มีแสงสุกใสคล้ายเพชรน้ำงามไว้ให้ดี” ยาคุปตะโกนบอก “มันจะพาเราไปสู่ภูเขาทรายสีแดง และหากเราพลัดหลงกันมันก็จะพาเจ้าไปหาข้า”

“ข้าจะเฝ้าดูมันไม่ให้คลาดสายตา” ราซิครับคำ “เพราะข้าไม่ต้องการที่จะพรากไปจากเจ้า”

“สิ่งสำคัญที่สุดในเวลานี้ คือตัวยาที่เป็นต้นหญ้าสีขาว” เด็กหนุ่มกำชับ

“แต่สำหรับข้า ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าเจ้า” อีกฝ่ายส่งเสียงแข่งกับเสียงลม

“เหตุใดเจ้าถึงชอบพูดจาเลื่อนเปื้อน” ยาคุปเอ็ด “เวลานี้ชีวิตของคนเจ็บและพวกพ้องของเราทุกคนล้วนขึ้นอยู่กับการนำยาตัวนี้กลับไปให้ทันเวลา หาไม่แล้วทุกคนจะต้องตายในวันพรุ่งนี้อย่างไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยง”

“ทำไมเจ้าถึงเฝ้าแต่ห่วงใยคนอื่นยิ่งกว่าตัวของตัวเอง” ราซิคถามด้วยความประหลาดใจ

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้าจะเข้าใจคำตอบของข้าหรือไม่” เด็กหนุ่มกระซับสายบังเหียน “แต่นับแต่ข้ายังเล็กๆ ท่านพ่อของข้าพร่ำสอนเสมอว่าคนทั่วไปในเวลาที่นับนิ้วมือ มักจะเริ่มด้วยนิ้วที่ใหญ่ที่สุดคือหัวแม่มือก่อน แต่สำหรับเราที่มีหน้าที่ปกครองดูแลคนอื่น ต้องเริ่มจากนิ้วที่เล็กที่สุดคือนิ้วก้อยก่อน แล้วเหลือหัวแม่มือไว้หลังสุด”

“เจ้ากำลังบอกข้าว่าเจ้านึกถึงตัวเองเป็นคนสุดท้ายเสมอเช่นนั้นหรือ”

“เป็นเช่นนั้น” ยาคุปผงกศีรษะ “คนเราหากลดความสำคัญของตัวเองลงก็จะสามารถอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุขได้มากขึ้น”

“เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่า ฝูงม้าที่ปราศจากจ่าฝูงควบคุมก็จะคุมกันไม่ติด แพะแกะที่ไม่มีสุนัขดูแลก็จะกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง”

“ข้ามิได้ปฏิเสธในสิ่งที่เจ้าพูด” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองดูดวงดาว “แต่ข้าบอกเจ้าว่า หากจ่าฝูงม้าก็ดี หรือสุนัขที่เฝ้าแกะก็ดี นึกถึงแต่ตนเองยิ่งกว่าลูกฝูงทั้งม้าและแพะแกะเหล่านั้นก็คงยากที่จะอยู่ร่วมกันด้วยความร่มเย็น”

“เพราะเหตุนี้หรือถึงทำให้เจ้ายินยอมขี่อูฐมุ่งหน้าไปในดินแดนไกลโพ้นเพื่อค้นหาสิ่งที่เจ้าเองก็ไม่เคยรู้จักพบเห็นมาก่อน”

“ม้าที่เป็นจ่าฝูงจะต้องวิ่งนำหน้า มิใช่รั้งท้าย และหากมีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้น มันก็พร้อมที่จะล้มลงเป็นตัวแรก”

“ถ้าเช่นนั้นมัวรีรออยู่ไย” ราชิคพูดพร้อมกับเงื้อไม้ตีอูฐของตนเอง “เจ้าจงนำฝูงม้าของเจ้าไปเถิด”

อูฐทั้งสองตัวเร่งฝีเท้าราวจะแข่งขันกัน แต่ในความรวดเร็วนั้นบางครั้งก็แฝงไว้ด้วยความเอื้ออาทรและเป็นห่วงบ่วงใยอยู่ในที

อัสลานที่นั่งชันเข่าอยู่หน้ากองไฟเพ่งมองเปลวไฟที่เต้นระริกด้วยสายตาครุ่นคิด กระทั่งมูร์ฝ้าที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ อดที่จะสงสัยไม่ได้

“เจ้าเป็นอะไรไปถึงได้ทำท่าราวกับคนที่มีทุกข์หนัก”

“ข้าเพียงแต่เป็นห่วงยาคุปกับราชิค” เด็กหนุ่มจากนครใต้ดินบอกเบา ๆ

“เรื่องยาคุปเจ้ามิต้องเป็นกังวล ข้าเชื่อว่ามันสามารถเอาตัวรอดโดยปลอดภัย”

“แล้วราชิคเล่า”

“ถ้ามันไปด้วยกัน อย่างไรเสียยาคุปก็ต้องคุ้มครองดูแลมันอย่างดีที่สุด” ชายค่อมแคระโยนกิ่งไม้กิ่งเล็ก ๆ ลงในกองไฟ “ทางที่ดีเจ้าควรจะหาโอกาสนอนพักเอาแรงก่อนจะดีกว่า”

“เชิญท่านนอนเถอะ” อัสลานสั่นศีรษะ “ข้าจะอยู่ยามให้เอง”

“ตราบเวลานี้จนถึงรุ่งเช้า ขอให้เชื่อเถอะว่าจะไม่มีเหตุร้ายใด ๆ เกิดขึ้นที่นี่” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างมั่นใจ “เพราะชีวิตของคนเจ็บในกระโจมขึ้นอยู่กับความปลอดภัยของพวกเรา”

“แล้วหลังจากนั้นเล่า” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นถาม

“ทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้น ชีวิตของพวกเราก็จะขึ้นอยู่กับความปลอดภัยของคนเจ็บในกระโจม”

“ข้าหวังว่ายาคุปกับราชิคคงจะกลับมาได้ทันเวลา” อัสลานพึมพำกับตัวเอง

“ชีวิตทุกชีวิตล้วนอยู่ในหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า” ขายค่อมแคระกล่าวด้วยความเชื่อมั่น “ไม่ว่าจะอยู่หรือตาย ก็ขอให้ตั้งมั่นในความศรัทธาที่มั่นคง อย่าเคลือบแคลงสงสัยในพระมหิทธานุภาพของพระองค์เป็นอันขาด”

เด็กหนุ่มมองไปทางกระโจมอีกครั้งก่อนแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้า ราวจะส่งใจตามยาคุปและราชิคไปยังจุดหมายอันห่างไกล

32

ระยะทางห่างไกลและทุรกันดาร ระยะเวลายาวนานและสภาพอากาศโหดร้ายด้วยลมแรงและความยะเยือกเย็น ทำให้ร่างกายของยาคุปและราชิคอ่อนล้าลงเรื่อย ๆ แต่จิตใจของคนทั้งสองยังคงแข็งแกร่งและกัดฟันมุ่งหน้าไปยังปลายทางอันเป็นที่หมาย โดยมีเพียงดวงดาวเป็นเครื่องนำทาง

“เจ้าไม่ควรจะต้องมาลำบากลำบนกับข้าเลย” เด็กหนุ่มเอ่ยอย่างอดเวทนาเพื่อนร่วมทางไม่ได้

“ถ้าพูดเช่นนี้ เจ้าเองยิ่งไม่ควรที่จะต้องมาลำบากเพราะคนที่เจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อนเหมือนกัน” ราชิคโต้ตอบ

“ชีวิตคนทุกคนมีค่า และไม่สามารถซื้อหาได้ ความยากลำบากเพียงเท่านี้นับเป็นเรื่องเล็กน้อยหากเราสามารถรักษาชีวิตหนึ่งไว้ได้”

“เพียงคบกับหมอตาบอดไม่เท่าไรเจ้าก็กลายเป็นหมอไปด้วยอีกคนแล้วหรือ”

“หมอตาบอดที่เจ้าว่าเป็นคนดี และคงไม่มีใครที่ไหนที่เร่ร่อนรักษาคนไข้อยู่กลางทะเลทราย ทั้ง ๆ ที่มองอะไรไม่เห็นอย่างนั้น”

“บางทีนั่นอาจเป็นโชคดีอย่างหนึ่งก็ได้” อีกฝ่ายทำเสียงในคอ “เพราะ

อย่างน้อยก็ไม่ต้องรับรู้ถึงสภาพที่ไม่น่าดูต่าง ๆ”

“ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดหมอหรือแม่ข้าถึงถูกควักดวงตา” ยาคุปพึมพำด้วยน้ำเสียงปวดร้าว “และทำไมขณะที่คนบางกลุ่มหวาดกลัวดวงตาสีฟ้าของข้า แต่คนอีกบางกลุ่มกลับเคารพนบนอบ”

“ข้าไม่กลัวดวงตาของเจ้า” ราชิคมองดูเด็กหนุ่ม “ตรงกันข้าม ข้ากลับชอบจ้องดูมันด้วยซ้ำไป มันเหมือนท้องฟ้าใสกระจ่างในวันที่ไร้เมฆหมอก ท้องฟ้าที่กว้างใหญ่ไพศาล สงบเยือกเย็นและเต็มไปด้วยเรื่องราวมากมายที่บอกเล่าได้ไม่มีวันจบสิ้น”

“ข้าไม่เคยได้ยินใครพูดถึงดวงตาของข้าแบบที่เจ้าพูด” ยาคุปหัวเราะเบา ๆ

“แล้วเจ้าคิดว่าดวงตาของข้าเป็นเช่นไร”

“ข้าไม่เคยเพ่งมองดวงตาเจ้าเหมือนเจ้าเพ่งมองข้า” เด็กหนุ่มตอบตามตรง “แต่ข้าเห็นประกายบางอย่างในนั้น”

“ประกายอะไร”

“ประกายแห่งความเข้มแข็งเหมือนค้อนที่กระทบเนื้อเหล็กในเวลาที่ช่างเหล็กตีดาบ และประกายอันอ่อนโยนของดวงดาวในบ่อน้ำยามค่ำคืน...”

“ขนาดไม่ได้เพ่งมอง เจ้ายังสามารถเห็นได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ” ราชิคพูดอย่างเก้อ ๆ

“ดวงตาเจ้าเปล่งประกายออกมาเอง” ยาคุปกระซับบังเหียนเป็นสัญญาณให้สัตว์พาหนะโลดแล่นต่อไป โดยไม่ทันสังเกตใบหน้าที่แดงเรื่อราวผลมะเดื่อสุกของอีกฝ่ายหนึ่ง

ร่างผอมสูงจนชะลูดของผู้ที่ยืนบังเสาต้นใหญ่ในตำหนักของเจ้าชายอาฟซานอยู่กลางราตรีเงียบสงัด ก้าวออกมาจากเงามืดเมื่อสตรีนางหนึ่งเร่งฝีเท้าเร็ว ๆ มุ่งหน้าไปยังห้องบรรทมที่อยู่สุดทางเดิน

“หยุดก่อน” ผู้ทำหน้าที่องครักษ์ร้องเรียก “หากเจ้าก้าวต่อไปอีกเพียงก้าวเดียว ข้าจะตัดหัวเจ้าทันที”

“ท่านโยคาน” สตรีนางนั้นหยุดเดิน พร้อมกับหันมาเผชิญหน้าด้วยสายตาที่ปราศจากความหวาดเกรงต่อคำขู่

“เจ้าต้องการอะไร” โยคานกระชากเสียงถาม

“ข้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่านหรือเจ้าชายอาฟซาน หากเพียงแต่ต้องการของของข้าคืน”

“อะไรคือสิ่งที่เจ้าเรียกว่าเป็นของเจ้า”

“หลานชายของข้า กูสเซล” นางตอบทันควัน “พวกท่านช่วงชิงมันไปจากข้า และกำลังจะทำลายมันให้ย่อยยับไปกับมือ”

“หน้าที่ของนักรบคือการต่อสู้ป้องกันผู้เป็นเจ้านาย” องครักษ์ร่างสูงกล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบ “และหน้าที่ของผู้เป็นนายก็คือการป้องกันคุ้มครองนักรบของตน...เจ้าน่าจะภูมิใจมากกว่าที่หลานชายของเจ้าได้ทำหน้าที่ของนักรบและลูกผู้ชายอย่างครบถ้วน และข้าเชื่อว่าเจ้าชายอาฟซานไม่มีวันทอดทิ้งคนของพระองค์เป็นอันขาด”

“ทั้งท่านและเจ้าชายก็ประสงค์เพียงจะหลอกใช้กูสเซลเท่านั้น สำหรับข้าไม่มีความต้องการอื่นใดนอกเหนือไปจากการเห็นหลานชายของข้ามีชีวิตยืนยาวและปลอดภัยจากคมอาวุธ”

“ทุกสิ่งล้วนเป็นความสมัครใจของหลานชายของเจ้าเอง หาใช่ข้าบีบบังคับมันไม่”

“ข้าสองคนย่าหลานเพียงแค่ผ่านมาชั่วครู่ชั่วยาม หาใช่คนของอัลยาซูลาห์สมควรหรือที่กูสเซลจะต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่”

“แท้จริงแล้ว เราทุกคนล้วนเป็นคนของทะเลทราย จะเกิดหรือตายที่ไหนก็ล้วนแต่มีเกียรติเท่าเทียมกัน” โยคานทอดสายตาดูอีกฝ่ายหนึ่ง “และเจ้าควรจะดีใจด้วยซ้ำ หากหลานชายเจ้าตายในฐานะนักรบผู้กล้า หาใช่คนพเนจรไร้ที่

ซุกหัวนอน”

“ที่ข้าหอบหิ้วกูสเซลมาก็หวังจะให้มันอ่านบทสรรเสริญฟาติฮะห์และขอพรให้ข้าในวันที่ร่างของข้าหุ้มด้วยผ้าขาวอยู่ก้นหลุม มิใช่ให้ข้าเป็นผู้ทำพิธีนั้นแก่มัน” ไลล่ายกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่คลอหน่วย

“ชีวิตเราทุกคนก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า และความตายของทุกชีวิตก็เป็นสิทธิ์ขาดของพระองค์ ซึ่งไม่มีใครสามารถต่อรองได้”

“ท่านและเจ้าชายอาฟซานสามารถให้โอกาสหลานชายข้ามีชีวิตอย่างสงบได้ แต่พวกท่านก็กลับนำมันไปสู่คาวเลือดและความเป็นความตายอีก”

“ข้าพูดไปก็ป่วยการเปล่า เพราะเจ้าเป็นสตรี ถึงอย่างไรก็ไม่มีวันที่จะเข้าใจความรู้สึกของบุรุษ” องครักษ์เอกตัดบท “เจ้ารีบกลับไปได้แล้ว เพราะเห็นแก่กูสเซล ครั้งนี้ข้าจะไม่เอาโทษที่เจ้าล่วงล้ำเข้ามาในเขตหวงห้าม”

“ท่านว่าข้าไม่เข้าใจความรู้สึกของบุรุษ แล้วท่านเคยเข้าใจความรู้สึกของสตรีที่สูญเสียสามี สูญเสียลูกชาย และกำลังจะสูญเสียหลานชายหรือไม่” นางย้อนถามอย่างขมขื่น

“กลับไปเสีย” โยคานย้ำ “และอย่าเยี่ยมกรายมาที่นี่อีกเป็นอันขาด”

“ข้าไปแน่” ไลล่ากลั้นสะอื้น “และขอบอกไว้ตรงนี้ว่า ถ้ากูสเซลเป็นอะไรไป ข้าจะกลับมาที่นี่อีกแน่นอน”

ยาคุปที่เพิ่งนำอูฐขึ้นสู่เนินทราย เพ่งสายตาฝ่าความมืดไปเบื้องหน้า ก่อนหันมาทางเพื่อนร่วมทางที่ตามขึ้นมา

“มีภูเขาทรายอยู่ข้างหน้าโน้น ข้าคิดว่าคงเป็นภูเขาทรายสีแดงที่พ่อหมอพูดถึง”

“เจ้ารีบไปเถิด” ราซิคบอกด้วยท่าทางอิดโรย “ข้าจะคอยอยู่ที่นี่”

“เรามาด้วยกันตั้งไกล อีกเพียงแค่นี้ก็จะถึงจุดหมาย เหตุใดเจ้าจึงย่อท้อเสียง่าย”

“ข้ามิได้ย่อท้อ” ราชิคปฏิเสธ “แต่ข้าต้องการให้งานสำคัญของเจ้าที่อยู่แค่เอื้อมนี้สำเร็จลงโดยเร็วที่สุด”

“แต่แรกเจ้าร่ำร้องจะติดตามข้ามา ครั้นบัดนี้เจ้ากลับเร่งรัดให้ข้าไปเพียงลำพัง”

“ตอนแรกนั้นข้าเกรงว่าเราจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นกันอีก” ราชิคสารภาพ

“แล้วตอนนี้เล่า”

“ตอนนี้ถึงแม้ตายข้าก็นอนตาหลับ เพราะรู้ว่าเจ้าไม่ได้อยู่ห่างไกลข้า”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าคอยอยู่ที่นี่ อีกสักครู่เดียวข้าจะกลับมา”

“ขอพรอันประเสริฐคุ้มครองเจ้า” เจ้าของร่างแบบบางบอก

“ขอพรนั้นคุ้มครองเจ้าเช่นกัน” ยาคุปอวยพรตอบ พร้อมกับนำอูฐพุ่งลงจากเนินมุ่งหน้าสู่ภูเขาทรายที่ทะมึนอยู่ในความมืด

ทันทีที่ย่างกรายเข้ามาใกล้ภูเขาทรายที่สีแดงประดุจโลหิต เด็กหนุ่มก็สัมผัสกับความเยียบเย็นจนหนาวสะท้าน และกลิ่นอายแห่งความลึกลับที่ปกคลุมอยู่โดยรอบ ยาคุปสูดหายใจเข้าอย่างจะเรียกความมั่นใจให้กับตนเอง แต่ก็กลับยะเยือกในอก เด็กหนุ่มบังคับสัตว์พาหนะที่ย่อตัวลงและเลื่อนตัวจากหลังของมันด้วยท่าทีระแวดระวัง ท่ามกลางความเงียบที่ดำลึก ปราศจากสรรพสำเนียงใด ๆ

“อยู่นั่นเอง” ยาคุปอุทานด้วยความดีใจ เมื่อสายตาที่ค่อยคุ้นกับความมืดมองเห็นสีขาวกระจ่างของหญ้าวิเศษขึ้นเป็นพงกว้าง พราวพร่างอยู่ใกล้ ๆ

“อยู่นั่นเอง...อยู่นั่นเอง...อยู่นั่นเอง...” เสียงสะท้อนทำลายกำแพงแห่งความเงียบลง และย้อนกลับไปกลับมาราวกับจะไม่มีที่สิ้นสุด จนเด็กหนุ่มต้องยกมือขึ้นปิดหูขณะสืบเท้าไปหาพงหญ้า และเมื่อยื่นมือไปแตะต้นหญ้าสีขาวเหล่านั้น ก็แทบจะรีบหดมือกลับด้วยความเย็นเฉียบและความแข็งคมประหนึ่งมีดของมัน

เด็กหนุ่มปลดผ้าคลุมศีรษะออก ใช้ชายข้างหนึ่งพันมือขวาไว้และใช้มือซ้ายคลี่กางอีกชายหนึ่งขึงเป็นปากถุงสำหรับรวบรวมใบหญ้าที่เด็ดหักแข่งกับเวลาและความเย็น ชั่วพักเดียวก็ได้กว่าครึ่งหอบใหญ่

“ขอบใจ” ยาคุปเอ่ยเมื่อวางมือจากหญ้าใบสุดท้าย

“ขอบใจ...ขอบใจ...ขอบใจ...” เสียงสะท้อนดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นหลายเสียงที่สอดประสานกัน และก้องกังวานไปทั่วภูเขาทราย...

“ราชิค”

ยาคุปร้องเรียกเมื่อนำอูฐกลับมาที่เดิม

“ข้ากลับมาแล้ว” เขาตะโกนบอก แต่ไม่มีคำตอบใด ๆ

“ราชิค เจ้าอยู่ที่ใด” เด็กหนุ่มกวาดสายตาไปโดยรอบ และพลันสงบปากลง เมื่อได้แว่วเสียงประหลาดคล้ายกับเสียงพ่นเป่าลมหายใจแรง ๆ ดังขึ้นใกล้ ๆ

“ราชิค” ยาคุปเรียกชื่อนั้นด้วยความรู้สึกห่วงใยจับใจ พร้อมกับกระตุ้นอูฐให้พุ่งตัวไปตามเสียงที่ได้ยิน

“ช่วยด้วย” เสียงของราชิคดังขึ้นจากลานทรายปลายเนิน “ยาคุปช่วยข้าด้วย”

“ข้ามาช่วยเจ้าแล้ว” เขาร้องบอก แต่หางเสียงขาดหายลงเมื่อมองเห็นภาพเบื้องหน้าที่ทรายม้วนตัวขึ้นเป็นลำ และลดเลี้ยวไล่ล่าราชิคซึ่งสู้พลางถอยพลางด้วยท่าทางหวาดกลัวและอ่อนแรง

“มังกรทราย” เด็กหนุ่มพึมพำด้วยความตกตะลึงและเงียบงันไปชั่วขณะก่อนกระชากดาบที่เหน็บไว้ข้างเอวออกจากฝัก พลางโผนเข้าใส่ลำทรายที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วเพื่อช่วยเหลือราชิค โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด

33

รูปทรายที่โลดแล่นอยู่เบื้องหน้าต้องแสงจันทร์เป็นประกายเรืองรอง ราวอสรพิษสีทองตัวมหึมา ลักษณาการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดฝุ่นทรายคละคลุ้งไปทั่วบริเวณนั้น ท่ามกลางบรรยากาศที่ชวนตระหนกและน่าสะพรึงกลัว

“ราชิค” ยาคุปตะโกนแข่งกับเสียงอื้ออึงของลมพายุ “ถอยไปก่อน ข้ามาช่วยเจ้าแล้ว”

ทันทีที่เข้าถึงตัว เด็กหนุ่มก็ฟันดาบในมือเข้าใส่ลำตัวของสิ่งที่เห็นเต็มแรง คมดาบผ่านกลุ่มทรายลงไปสู่ความว่างเปล่า แต่มีผลให้ “มังกรทราย” สะบัดตัว ราวกับจะรู้สึกเจ็บปวด พร้อมกับหันส่วนหัวกลับมาทางผู้ที่ทำร้ายมัน พลางพ่นทรายเข้าใส่ แรงปะทะทำให้ยาคุปกระเด็นตกจากหลังอูฐลงมากองอยู่กับพื้น เด็กหนุ่มยกมือขึ้นปิดหน้าเพื่อกำบังดวงตาไว้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ามีลมร้อนผะผ่าวกระทบใบหน้า ยาคุปรู้ว่าความตายได้มาอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว เจ้าสัตว์ลึกลับแห่งทะเลทรายคงต้องเล่นงานเขาอย่างแน่นอน แต่เขาก็จะไม่มีวันยอมเป็นเหยื่อมันอย่างง่ายดาย ยาคุปลดมือข้างหนึ่งลงควานหาดาบที่น่าจะตกอยู่ข้างตัว แต่ก็ไม่พบ พลันมือของเด็กหนุ่มก็สัมผัสกับสิ่งซึ่งแข็งคมและเยียบเย็นซึ่งเกลื่อน

อยู่ใกล้ ๆ

“หญ้าขาว” ยาคุปบอกกับตัวเองขณะกำส่วนโคนของหญ้าต้นหนึ่งไว้แน่น เด็กหนุ่มออกนามพระผู้เป็นเจ้า ขณะที่เกร็งข้อมือแทงใบหญ้าสวนขึ้นไปในจังหวะเดียวกันกับที่ “มังกรทราย” ก้มหน้าลงมาหมายจะขย้ำร่างของเหยื่อ

ลมพายุอื้ออึงราวเสียงโอดโอยของสัตว์ลึกลับ ทรายหมุนเป็นเกลียวสูงขึ้นไปในอากาศ ก่อนจะร่วงลงโดยแรงและจมหายไปใต้พื้นทราย

“ยาคุป” ราชิคปราดเข้ามาหาเมื่อหายจากอาการตะลึงลาน “เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“เจ้าล่ะ” เด็กหนุ่มย้อนถามขณะที่ยันกายขึ้นนั่ง และใช้ข้อมืออีกข้างเช็ดทรายบนใบหน้า

“ข้าไม่เป็นอะไรแล้ว” ราชิคพูดด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่หายจากอาการตกใจ ก่อนจะโผเข้ากอดยาคุปและร่ำไห้กับอกของเขา

“เมื่อไม่เป็นไรแล้วเจ้าจะร้องไห้อีกทำไม” ยาคุปถามอย่างไม่เข้าใจ

“ข้าร้องไห้เพราะข้าคิดว่าจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นเจ้าอีกต่อไปแล้ว”

“เจ้านี่ช่างประหลาดดี เมื่อครู่ความตายอยู่ต่อหน้าแท้ ๆ เจ้ากลับมิได้ร้องไห้เพราะเกรงกลัวต่อความตาย หากแต่ร้องไห้ด้วยเรื่องราวที่ไร้สาระ”

“แต่การที่ข้าเสียใจที่จะไม่ได้เห็นเจ้าอีกหาใช่เรื่องที่ไร้สาระ” ราชิคเถียงปนสะอื้น

“คนทั่วไปก็ย่อมรู้ดีว่าความตายนั้นหนักหนายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น แต่เหตุใดเจ้ากลับไม่ร้องไห้เสียดายชีวิตของตัวเอง” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง

“เพราะคนทั่วไปมักจะรักเพียงชีวิตของตนเอง โดยไม่เคยที่จะคิดว่าชีวิตของเรานั้นจะมีประโยชน์อันใดหากอยู่ไปโดยปราศจากคนที่เรารัก”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” เด็กหนุ่มเพ่งมองดูผู้ที่อยู่ในอ้อมอก

“เจ้าจดจำสตรีที่อยู่ในห้องใต้ดินที่ร้านขายเครื่องทองเหลืองที่อัลยาซูลาห์ได้หรือไม่” ราชิคถามเบา ๆ ขณะที่เงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายหนึ่ง “และเจ้าจดจำ

เรื่องราวที่พ่อเฒ่านายกองคาราวานสอบถามถึงคู่หมั้นของออสมานแห่งรามาดาน ได้หรือไม่"

"ข้าจดจำได้" ยาคุปพยักหน้า "แต่เจ้าคงไม่ได้หมายความว่าเจ้า..."

"ถูกอย่างที่เจ้าคิด" ราซิคพูดพร้อมกับเลื่อนมือข้างหนึ่งไปปลดอะกาลที่คาดศีรษะและถอดผ้าโกตราที่คลุมหัว พลางสยายเส้นผมที่ม้วนไว้ เผยให้เห็นสภาพที่แท้จริงของตน

"แท้จริงข้าคือคู่หมั้นของออสมานที่ชื่อไนล์ แต่ข้าหาเต็มใจที่จะหมั้นหมายกับมัน จึงหลบหนีมาจากรามาดาน"

"ทำไมเจ้าถึงปลอมตัวหลอกลวงข้า" เด็กหนุ่มกระเถิบตัวออกห่าง

"เพราะข้ามั่นใจว่าข้าจะปลอดภัยจากทุก ๆ เรื่อง เมื่ออยู่ในความดูแลของเจ้า"

"เจ้าจะสามารถวางใจคนที่เพิ่งเคยพบพานได้อย่างไร" ยาคุปถามต่อ

"ถึงข้าจะเพิ่งพบเจ้า แต่ตัวตนแท้ ๆ ของเจ้าก็อยู่กับเจ้ามาตั้งแต่เจ้าเกิด และไม่มีวันที่จะปิดบังหรือเปลี่ยนแปลงไปได้โดยง่าย และข้าวางใจในตัวตนที่แท้จริงของเจ้า"

"เจ้าทำให้ข้าสับสนไปหมด" เด็กหนุ่มสั่นศีรษะแรง ๆ "ต่อไปนี้ข้าจะเรียกเจ้าว่าอะไร จะแนะนำเจ้าต่อคนอื่น ๆ ว่าอย่างไร และจะปฏิบัติต่อเจ้าเช่นไร"

"เรียกข้าอย่างที่เจ้าต้องการจะเรียก แนะนำข้าอย่างที่เจ้าต้องการจะแนะนำ และปฏิบัติต่อข้าอย่างที่เจ้าต้องการจะปฏิบัติ" นางบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ขอเพียงให้คำเรียกขาน คำแนะนำ และการปฏิบัตินั้น ออกมาจากใจเจ้าอย่างแท้จริง"

"ข้าจะเรียกเจ้าด้วยนามอันแท้จริง" ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "จะแนะนำว่าเจ้าคือน้องสาวแห่งข้า และจะปฏิบัติต่อเจ้าเยี่ยงคู่หมั้นของชายอื่น"

"แต่ข้าไม่ต้องการจะเป็นคู่หมั้นของออสมาน" หญิงสาวโต้แย้ง

"ไม่ว่าเจ้าจะต้องการหรือไม่เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์จะปฏิเสธ และคนที่จะสามารถ

ถอนหมั้นได้คือคู่หมั้นฝ่ายชายของเจ้าเท่านั้น...ต่อให้เจ้าหลบหนีไปจนสุดทะเลทราย หรือซุกซ่อนตัวสักกี่ปี เจ้าก็ยังอยู่ในฐานะคู่หมั้นของออสมานไม่เปลี่ยนแปลง”

“แล้วเจ้าเล่า เจ้าจะทนยอมให้ข้าอยู่ในฐานะเช่นนี้ตลอดไปหรือ” ไนล์ถามด้วยใบหน้านองน้ำตา

“การที่ข้ารักษาเกียรติของออสมาน ก็คือการที่ข้ารักษาเกียรติของเจ้าด้วยเช่นกัน และเชื่อว่าเจ้าก็คงไม่ต้องการจะเห็นข้าเป็นผู้ทำลายเกียรติของเจ้าลง” ยาคุปพูดพร้อมกับขยับกายจะลุกขึ้น และคลายมือที่กุมใบหญ้าเอาไว้ ใบหญ้าที่เมื่อแรกมีสีขาวกระจ่าง บัดนี้กลายเป็นสีแดงเข้มประดุจทับทิมน้ำงาม

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” หญิงสาวถามเมื่อเห็นท่าทางที่แปลกใจของเขา

“เปล่า” เด็กหนุ่มปฏิเสธ พลางเสียบใบหญ้าสีแดงไว้ที่เอวและรีบรวบรวมหญ้าใบอื่น ๆ ที่ตกอยู่บนทราย

“ข้าจะไปตามอูฐให้” ไนล์ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาและผลุนผลันลุกขึ้น ชั่วครู่ก็กลับมาพร้อมด้วยอูฐทั้งสองตัว

“เราต้องรีบไปอย่างเร็วที่สุด” ยาคุปบอกโดยไม่ยอมมองหน้าของเด็กสาว

“เจ้ารีบไปเลย ไม่ต้องห่วงข้า” ไนล์บอกเรียบ ๆ

“ไม่ได้” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “ต่อนี้ไป ข้ามีหน้าที่ดูแลเจ้ามิให้คลาดสายตาทีเดียว”

“เจ้าทำหน้าที่นี้เพื่อออสมานหรือ” นางย้อนถาม

ยาคุปไม่ตอบคำถาม แต่ใช้ไม้ตีสะโพกอูฐของเด็กสาวให้มันทะยานไปข้างหน้า พร้อมกับควบอูฐของตนตามไปติด ๆ

อูฐทั้งสองตัวหยุดยืนที่เนินทรายสุดท้าย พร้อม ๆ กับที่ดวงดาวซึ่งสุกใสดุจประกายเพชรลาลับจากท้องฟ้า ทั้งทะเลทรายมืดมิดและยะเยือกเย็น ก่อนที่จะล่วงเข้าสู่ความสว่างและร้อนระอุในอีกไม่นานข้างหน้า

“เราคงไม่มีทางไปถึงกระโจมคนเจ็บก่อนพระอาทิตย์ขึ้น” ไนล์หันมาทางเด็กหนุ่มที่ยืนอูฐอยู่เคียงข้างด้วยสีหน้าหมดหวัง

“มาถึงจุดนี้แล้ว จะยังไงก็ต้องไปให้ถึงที่นั่นให้ได้” ยาคุปยืนกราน

“พวกมันอาจจะประหารมูร์ฝ้ากับอัสลานแล้วก็ได้”

“ยังหรอก” เขาสั่นศีรษะ “ทั้งมูร์ฝ้าและอัสลานล้วนอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน การจะประหารช้าหรือเร็วก็ไม่ได้มีผลที่แตกต่างอะไร และข้าเชื่อว่าพวกมันคงจะตั้งตารอการกลับไปของเรามากกว่าการรีบเร่งประหารคนทั้งสองในทันทีที่พระอาทิตย์ไขแสง”

“แต่ยังไงเราก็ไม่มีทางห้ออูฐไปถึงก่อนเวลาแน่”

“พอลงจากเนินและเข้าเขตหมู่กระโจม ข้าจะปล่อยอูฐเปล่าตัวหนึ่งล่วงหน้าไปก่อน” เด็กหนุ่มออกความคิด “อูฐเปล่าย่อมวิ่งเร็วกว่าอูฐที่มีคนอยู่บนหลัง และเมื่อพวกมันเห็นอูฐกลับมาย่อมจะรู้ว่าเราใกล้จะมาถึงแล้ว”

“ข้าเห็นด้วยกับเจ้า” เด็กสาวรับคำ และเพ่งสายตามองยาคุปด้วยความรักและชื่นชม

“ตอนนี้เราจะต้องห้ออูฐอย่างเร็วที่สุด” ยาคุปร้องบอกและชูมือส่งสัญญาณให้เพื่อนร่วมทางควบแข่งโดยสุดกำลังแรง

มูร์ฝ้าที่นอนขดตัวอยู่บนผ้าเนื้อหนาที่ลานทรายหน้ากระโจมใหญ่ผงกศีรษะขึ้นเมื่อเด็กหนุ่มที่อยู่ข้าง ๆ สะกิดร่างแรง ๆ

“อะไรอีก” คนค่อมแคระดุ “ทำไมเจ้าถึงไม่ยอมหลับยอมนอนและเอาแต่ปลุกข้าอยู่เรื่อย ๆ แบบนี้”

“อาทิตย์ฉายแสงแล้ว” อัสลานบอกเสียงกระเส่า “และไอ้คนนำทางก็ลงมือลับดาบแล้ว แต่ยาคุปกับราซิคยังไม่มีวี่แววว่าจะกลับมาเลย”

“ยังไงยาคุปก็ต้องกลับมา” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างเชื่อมั่น และทำท่าจะล้มตัวลงนอนต่อ

“กลับมาฝังศพเราน่ะหรือ” เด็กหนุ่มระบายลมหายใจหนัก ๆ “และอย่างนี้แล้ว ท่านยังสามารถหลับนอนได้อย่างไร”

“สมมติว่าถ้ายาคุปกลับมาไม่ทัน และพวกมันจะประหารเราจริง เจ้าคิดว่าเราสมควรจะเป็นทุกข์เป็นร้อน หรือว่าทำจิตใจให้สบายและเร่งหาความสุขในวาระสุดท้ายของชีวิต”

“ทำไมท่านถึงไม่คิดจะดิ้นรนต่อสู้บ้าง แทนที่จะงอมืองอเท้าให้มันลากตัวไปเชือดคอเหมือนแพะแกะ” อัสลานลดเสียงลง

“ข้ามั่นใจว่าที่นี่ใช่จะมีแต่แค่คนนำทางเพียงคนเดียว รอบ ๆ หมู่กระโจมนี้คงจะต้องมีพวกมันซุ่มซ่อนอยู่อีกมากมาย ซึ่งลำพังแค่เราสองคนไม่มีทางที่จะต่อสู้กับพวกมันได้แน่นอน” มูร์ฝ้าบอกเรียบ ๆ “และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือเวลานี้เราสองคนเป็นผู้ค้ำประกันคำสัญญาของยาคุปในเรื่องการเดินทางไปนำต้นหญ้าวิเศษกลับมารักษาคนที่อยู่ในกระโจมใหญ่ หากเราบิดพลิ้วไม่รักษาคำพูดของยาคุปเสียเอง ต่อไปจะมีผู้ใดเชื่อถือคำพูดของยาคุปอีก”

“ท่านยินยอมใช้ชีวิตของท่านรักษาคำพูดของยาคุปเชียวหรือ” เด็กหนุ่มจากเมืองใต้ภูเขาถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“สำหรับลูกผู้ชาย สัจวาจาเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งกว่าสิ่งอื่นใด และเป็นหน้าที่ของเพื่อนน้ำมิตรที่จะรักษาสัจวาจาของเพื่อน ไม่ว่าจะต้องแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งใดทั้งสิ้น”

“ข้าคงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะเข้าใจในสิ่งที่ท่านพูด” อัสลานโคลงศีรษะ “แต่น่าเสียดายว่าชาตินี้ข้าคงจะไม่มีโอกาสทำความเข้าใจคำพูดของท่านได้”

เด็กหนุ่มมองไปทางคนนำทางที่ลับดาบเสร็จแล้วและเดินดุ่มมาหาด้วยสีหน้าท่าทางที่ขมึงทึง

34

“เจ้านี่ไม่รู้จักหลับนอนเลยหรือไร”

เจ้าชายน้อยถามอย่างหงุดหงิดเมื่อถูกปลุกให้งัวเงียลุกขึ้นจากที่นอนแต่ยังมิทันฟ้าจะสาง

“หน้าที่ของข้าคือการดูแลความปลอดภัยให้ท่าน” องครักษ์ร่างสูงโย่งทูลด้วยน้ำเสียงปราศจากความรู้สึก

“แต่การที่ข้าต้องตื่นแต่เช้ามืดและขี่อูฐออกมาไกล ๆ ในทะเลทรายอาจจะเป็นเหตุให้ข้าไม่ปลอดภัยมากกว่า” เด็กหนุ่มยกมือปิดปากหาว

“ไม่ปลอดภัยอย่างไร” องครักษ์ถามด้วยความประหลาดใจ

“ก็ไม่ปลอดภัยจากการที่ข้าอาจจะหลับในจนตกจากหลังอูฐ”

“การตกจากหลังอูฐไม่ทำให้ท่านเป็นอันตรายถึงชีวิต แต่การที่ท่านเอาแต่นอนขี้เซาต่างหากที่เปิดโอกาสให้คนร้ายลงมือเล่นงานท่านได้”

“ในเมื่อมีเจ้าที่ไม่ยอมหลับยอมนอนอยู่ทั้งคนแล้ว ข้าก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหวั่นเกรงอะไรเลย” อาฟซานตั้งท่าจะงอแง

“คนที่คิดร้ายย่อมจะหาจังหวะอยู่ตลอดเวลา ต่อให้ข้าระแวดระวังอย่างดีเพียงไร ก็ย่อมมีวันที่จะพลั้งพลาดได้ และเมื่อถึงคราวคับขันเข้าจริง ๆ คนที่จะ

ช่วยเหลือท่านได้ดีที่สุดก็คือตัวของท่านเอง ดังนั้นท่านจึงต้องหมั่นฝึกฝนทั้งทางหนีทีไล่และตระเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับอันตรายได้ทุกวินาที"

"วันนี้เจ้าจะพาข้าขี่อูฐไปถึงไหน" น้องชายของยาคุปถามขณะก้าวลงจากเตียงไปยังโต๊ะที่ตั้งวางเหยือกน้ำและอ่างสำหรับล้างหน้า

"ไปให้ไกลกว่าเก่า ด้วยเวลาที่เร็วกว่าเดิม"

"ถ้าหากเจอคนของออสมานเที่ยวไล่ต้อนผู้คนไปเป็นทหารม้าอีกเล่า"

"เราก็จะหลีกเลี่ยงไปทางอื่น" โยคานตอบพลางส่งผ้าเช็ดหน้าให้

"เราจะต้องหลบเลี่ยงเช่นนี้ไปอีกนานเท่าไร" อาฟซานถามอย่างไม่สู้จะพอใจ

"ก็จนกว่าจะแน่ใจว่าอัลยาซูลาห์ปลอดภัยเพียงพอสำหรับท่าน" องครักษ์เอกตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

มูร์ฝ้าและอัสลานถูกมัดมือไขว้หลังคุกเข่าอยู่กลางลาน คนนำทางเพ่งสายตาไปทางทิศตะวันออก ดาบเล่มใหญ่ในมือรอเพียงเวลาที่จะยกขึ้นและฟันลงที่ต้นคอของคนทั้งสอง ทั่วบริเวณเงียบสงัดปราศจากสรรพสำเนียงใด ๆ เหมือนจะแสดงความเคารพนายนิรบาลมาลิกที่กำลังจะมาคร่าวิญญาณผู้ถึงฆาต

"นี่เราจะต้องตายกันอย่างนี้หรือ" เด็กหนุ่มคร่ำครวญ "เหตุใดถึงได้พากันมาสู่ความตายโดยง่ายดายเช่นนี้"

"เงียบเถอะ" ผู้สูงวัยกว่าดุ "ถึงเจ้าจะร้องร่ำไปก็ใช่ว่าจะหลุดพ้นไปได้ สู้ทำจิตใจให้สงบและยอมรับความตายอย่างสง่างามเยี่ยงชายชาตินักรบจะดีกว่า"

"จนถึงนาทีนี้ ท่านยังแน่ใจอยู่อีกหรือว่ายาคุปจะกลับมา" อัสลานถามอย่างเริ่มจะคลอนแคลนความเชื่อที่มีอยู่

"ข้าแน่ใจ" ชายค่อมแคระกล่าวตอบอย่างหนักแน่น "และพวกมันจะต้องสำนึกเสียใจหากมันชิงฆ่าเราก่อน"

"ถึงเสียใจยังไง พวกมันก็คงไม่สามารถเอาหัวที่ขาดไปมาต่อติดใหม่ได้"

เด็กหนุ่มถอนใจ “ทางที่ดีท่านภาวนาให้ยาคุปกลับมาก่อนที่มันจะตัดหัวเราจะดีกว่า”

คนนำทางละสายตาจากปลายตา และย่างสามขุมเข้ามาหา

“ข้ามีเรื่องจะขอร้องเจ้า” มูร์ฝ้าร้องบอกเมื่อผู้ทำหน้าที่เพชฌฆาตหยุดยืนอยู่เบื้องหลังอัสลาน “ขอให้ตัดคอข้าก่อนที่จะตัดคอมัน”

“ท่านจะขอร้องเรื่องไร้สาระแบบนี้ไปทำไม” เด็กหนุ่มถามด้วยความงุนงง “จะช้าหรือเร็วก็ต้องตายเหมือนกัน เหตุใดท่านจึงต้องแย่งตายก่อนด้วย”

“ข้ามิได้แย่งตายก่อนเจ้า แต่ต้องการให้เจ้ามีโอกาสรอดชีวิตหากยาคุปกลับมาทันเวลา”

“เอาเถอะ” อัสลานเหลือบตามอง “ยังไงเราสองคนก็ชะตาขาดแล้ว ไอ้เรื่องที่จะรอดชีวิตไปได้นั้น ข้าว่าท่านเลิกคิดได้แล้ว”

เสียงร้องและเสียงฝีเท้าของอูฐที่วิ่งตะบึงเข้ามาใกล้ทำให้อัสลานยุติคำพูดของตน พร้อม ๆ กับที่คนนำทางลดดาบในมือลง

“ยาคุปกลับมาแล้วใช่หรือไม่” มูร์ฝ้าถามด้วยความตื่นเต้น

“ยัง” คนที่ยืนอยู่ตอบห้วน ๆ “มีเพียงอูฐที่มันขี่ไปเมื่อคืน”

“ถ้าเช่นนั้นแสดงว่ายาคุปกำลังเดินทางกลับมาแล้ว” ชายค่อมแคระขยับตัว “ดังนั้นมันจึงส่งอูฐมาแจ้งข่าวล่วงหน้า”

“ข้าจะสามารถเชื่อคำพูดของเจ้าได้อย่างไร” อีกฝ่ายยังลังเลและมองไปทางนาวาแห่งทะเลทรายที่หยุดยืนหอบอยู่

“เจ้าไม่จำเป็นต้องเชื่อคำพูดข้า แต่ขอให้เชื่ออูฐ” มูร์ฝ้าบอกด้วยน้ำเสียงแจ่มใสขึ้น “เหงื่อของมันจะบอกแก่เจ้าว่ามันวิ่งมาเป็นระยะทางไกลเพียงใด กีบของมันก็จะบอกแก่เจ้าว่ามันเดินทางไปถึงภูเขาที่ทรายเป็นสีแดงหรือไม่ และเมื่อเจ้าให้น้ำแก่มัน ความกระหายจะบอกถึงจุดสุดท้ายที่มันได้ดื่มน้ำมา”

คนนำทางเดินไปยังอูฐ เขายกมือขึ้นลูบต้นคอมัน และก้มตัวลงสำรวจร่องรอยที่กีบหน้าหลังของสัตว์พาหนะ ก่อนเดินกลับมาหาผู้สูงวัย

“เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง ข้าจะให้เวลาเจ้าอีกสักพัก ถ้ายาคุปกลับมาจริง ข้าจะปลดปล่อยพวกเจ้าเป็นอิสระ”

“ข้ารับรองว่ามันต้องมา” มูร์ฝ้าระเบิดเสียงหัวเราะ “ยังไงมันก็ต้องกลับมาแน่นอน”

อูฐสองตัวควบแล่นรวดเร็วราวพายุทราย แต่ดูเหมือนว่าจะยังไม่เป็นที่พอใจของผู้ขี่ที่ทั้งส่งเสียงเร่งเร้าและเฆี่ยนตีให้มันทวีฝีเท้าขึ้นไปอีก จนกระทั่งตัวที่วิ่งตามหลังเสียจังหวะคะมำล้มลง สลัดเด็กหนุ่มที่อยู่บนหลังพลัดตกลงมากองกับพื้นทราย

“อาฟซาน ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า” คนที่นำหน้าวกอูฐกลับมาพลางร้องถามด้วยความห่วงใย

“ข้าไม่เป็นอะไร” อาฟซานซึ่งยันกายลุกขึ้นร้องบอก “แต่อูฐท่าทางจะขาหัก”

“ท่านอยู่เฉย ๆ ก่อน” องครักษ์บอกพร้อมกับบังคับอูฐให้ยอบตัวลง และกระโดดลงจากหลังสัตว์พาหนะ ปราดไปประคองร่างของเจ้าชายน้อย

“น่าเสียดายที่วันนี้เรามาได้ไกลและรวดเร็วแล้ว” อาฟซานบ่นเบา ๆ

“ท่านไม่ควรเสียดายเรื่องที่ล่วงเลยไปแล้ว” โยคานบอก “ถ้าจะเสียดายก็ควรจะสำนึกเสียดายในเรื่องที่ยังมาไม่ถึงมากกว่า”

“ข้าจะไปเสียดายในเรื่องที่มาไม่ถึงได้ยังไง” ผู้อ่อนวัยถามอย่างนึกขัน

“สมมติว่าการตกอูฐวันนี้ทำให้ท่านเข็ดขามจนเลิกราการขี่อูฐไป วันหนึ่งข้างหน้าท่านจะต้องนึกเสียดายว่าท่านไม่ควรจะเลิกล้มการฝึกฝนนี้เลย”

“เจ้ากำลังดักคอข้า” เด็กหนุ่มส่งเสียง

“ข้าเพียงแต่กล่าวความจริง” องครักษ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “และเชื่อว่าท่านจะประจักษ์ในความจริงที่ข้ากล่าว”

"ข้าจะไม่มีวันเลิกราการฝึกฝนอย่างแน่นอน” อาฟซานประกาศก้อง

“อย่างน้อยก็จนกว่าข้าจะขี่ได้รวดเร็วเท่าเจ้า”

"ดีแล้ว” โยคานก้มศีรษะ พลางชักดาบยาวออกจากฝัก “และมีอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านสมควรกระทำ”

“อะไร”

“ฆ่าอูฐตัวนั้นเสีย อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์แก่เราแล้ว ก็ไม่ควรปล่อยมันทิ้งไว้ให้รกทะเลทราย”

น้องชายของยาคุปยื่นมือไปรับดาบจากองครักษ์ สายตาของเด็กหนุ่มทอดมองสลับระหว่างสัตว์พาหนะที่นอนส่งเสียงครวญครางกับดาบในมือ ก่อนตัดสินใจก้าวเท้าไปหาอูฐเคราะห์ร้ายตัวนั้น

ชายชราตาบอดหันหน้าไปทางปากกระโจมที่ถูกแหวกออก สีหน้าที่เคร่งเครียดค่อยคลี่คลายลง เมื่อผู้มาใหม่เอ่ยคำทักทายและเดินมาทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ

“การเดินทางของเจ้าเรียบร้อยดีใช่ไหม” ผู้สูงวัยถามพลางยื่นมือมาแตะเนื้อตัวด้วยความห่วงใย

“เรียบร้อย” เด็กหนุ่มกล่าวตอบ พลางคลี่ผ้าคลุมศีรษะที่ใช้ห่อหญ้าวิเศษออก

พ่อหมอเลื่อนมือไปสัมผัสตัวยาที่ยาคุปดั้นด้นไปค้นหามา ก่อนจะชักมือกลับพร้อมกับใบหน้าเปลี่ยนสีไป

“เกิดอะไรขึ้น” ยาคุปลดสายตาลงมอง และนิ่งขึงเมื่อแสงสว่างจากตะเกียงแขวนส่องให้เห็นสภาพของใบหญ้าใหญ่ที่เคยแข็งคมดังใบมีดเยียบเย็นและมีสีขาวกระจ่าง กลับกลายเป็นเพียงกองหญ้าเน่า ๆ

“เราช้าไป” น้ำเสียงของชายชราบ่งบอกถึงความผิดหวังและเสียใจ “หญ้าพวกนี้จะมีลักษณะและสรรพคุณพิเศษเพียงแค่ยามราตรี ทันทีที่พระอาทิตย์ขึ้นก็จะกลับคืนเป็นต้นหญ้าธรรมดา”

“หมายความว่า...”

“ก็หมายความว่าเราไม่สามารถรักษาคนเจ็บได้” พ่อหมอบอกอย่างหมดหวัง

“ท่านไม่มีทางอื่นอีกเลยหรือ” ยาคุปมองไปทางสตรีที่นอนแบ็บอยู่

“ไม่มีทาง” ผู้สูงวัยยืนยัน “และโรคร้ายก็คงจะพรากนางไปในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้านี้”

“ข้าไม่มีวันที่จะยอมแพ้และปล่อยให้นางตายไปต่อหน้า” เด็กหนุ่มขบกรามแน่น

“แต่เจ้าก็ไม่มีทางที่จะต่อสู้เพื่อช่วงชิงนางจากความตายได้” ผู้สูงวัยกล่าวอย่างคนที่ผ่านโลกมามาก “ไม่มีทางแม้แต่จะถ่วงเวลาไว้ชั่วลมหายใจเดียวด้วยซ้ำ”

“เดี๋ยวก่อน” ยาคุปนึกขึ้นมาได้ “ข้ายังมีหญ้าวิเศษอยู่อีกต้นหนึ่งไม่ทราบว่าจะสามารถใช้มันได้หรือไม่”

“ไม่มีหญ้าวิเศษต้นไหนจะสามารถยืนยงคงสภาพหลังพระอาทิตย์ขึ้นได้หรอก” พ่อหมอสั่นศีรษะ

“ท่านลองดูนี่ก่อน” เด็กหนุ่มดึงต้นหญ้าที่เป็นสีแดงดั่งทับทิมซึ่งเหน็บไว้ที่เอวออกมาวางบนมือของชายชรา “นี่คือต้นหญ้าที่ข้าใช้แทงมังกรทราย เลือดของมังกรเปลี่ยนหญ้าให้เป็นสีแดง แต่ยังคงไว้ซึ่งความแหลมคมเหมือนใบมีดและความยะเยือกเย็นอยู่เช่นเดิม”

ชายชรากำหญ้าใบนั้นไว้แน่น สีหน้าและท่าทางปลาบปลื้มจนไม่รู้สึกกับคมหญ้าที่บาดมือจนเลือดริน

35

ชายตาบอดเคลื่อนตัวเข้าไปยังร่างของคนไข้หญิงที่นอนหายใจระรวย และเลื่อนมือวางลงเหนือทรวงอกข้างซ้ายที่เปลือยเปล่าของหล่อน ขณะที่ยาคุปเบือนสายตาไปทางอื่น ชายตาบอดจรดใบหญ้าที่กลายเป็นสีแดงดุจแท่งทับทิมและแหลมคมดังมีดเหล็กเนื้อดีลงช้า ๆ เรียกเลือดและหนองของคนไข้ให้ซึมออกมา

"ส่งยาให้ข้า" พ่อหมอสั่ง พร้อมกับที่คนไข้บิดตัวและส่งเสียงเครือในคอด้วยความเจ็บปวด

เด็กหนุ่มลนลานควักตัวยาที่คลุกเคล้าอยู่ในหม้อทองเหลือง ซึ่งวางอยู่บนพรมส่งให้ กลิ่นของยาที่เจือด้วยพืช เกสรดอกไม้ และน้ำมันหอม กลบกลิ่นที่ไม่พึงปรารถนาให้แผ่วจางลง

"ข้าจะเปิดปากแผลให้กว้างขึ้น" ผู้สูงวัยบอก "เจ้าเอายายัดลงในแผล"

"แต่ข้า..." ยาคุปอึกอัก

"สิ่งที่เจ้าควรนึกถึงในเวลานี้คือความเจ็บปวดภายในของนาง หาใช่รูปกายภายนอก" ชายตาบอดดุ "และหากเจ้ายังไม่สามารถควบคุมจิตใจของตัวเองได้ เจ้าก็ไม่มีทางที่จะรักษาใครได้ทั้งนั้น"

เด็กหนุ่มหายใจเข้าลึก ๆ พลางยัดตัวยาลงในแผลที่ถูกเปิด ร่างของคนไข้สะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัว ใบหน้าบิดเบี้ยว แต่ชั่วขณะเดียวก็สงบนิ่ง แผลพุพองยุบตัวลงอย่างรวดเร็ว ฝีและหนองเหือดแห้ง ใบหน้าเริ่มปรากฏเลือดฝาด

พ่อหมอดึงหญ้าในมือขึ้น น่าประหลาดที่บาดแผลประสานกันเป็นเนื้อเดียว ไร้ร่องรอยใด ๆ บนเนื้อตัวของคนไข้

“นางปลอดภัยแล้วใช่ไหม” ยาคุปถามอย่างไม่เชื่อสายตาของตัวเอง

“นางเป็นเช่นที่เจ้าเห็น” ชายตาบอดตอบและถอยห่างออกมา “หญ้าวิเศษยังมีสรรพคุณอยู่เช่นเดิม ที่วิเศษยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันไม่เสื่อมสลายไปกับแสงอาทิตย์ด้วย”

“เราออกไปจากกระโจมกันเถอะ” เด็กหนุ่มเร่งเร้า

“รออีกสักครู่” ผู้สูงวัยส่งใบหญ้าสีแดงคืนให้ “รอให้นางรู้สึกตัวก่อน”

“ข้าว่าไม่สมควรที่เราจะอยู่ในนี้อีกต่อไปแม้แต่ชั่ววินาทีเดียว” ยาคุปยืนกราน

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าจงออกไปก่อน” ชายตาบอดบอก “ไม่มีหมอคนไหนที่ทิ้งคนไข้ไว้ตามลำพังในสภาพที่คนไข้หมดสติ”

“ท่านจะทำให้นางได้รับความอับอาย” เด็กหนุ่มโต้แย้ง

“ไม่มีความอาย ถ้าจิตใจไม่คิดถึงเรื่องที่น่าละอาย” พ่อหมอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ และนั่งนิ่งโดยไม่มีท่าว่าจะขยับเขยื้อนไปไหนทั้งสิ้น

สุลต่านฮัสซันดำเนินช้า ๆ ไปตามทางเดินในวัง โดยมีเจ้าชายหนุ่มจากต่างแดนเดินประกบเคียงข้าง

“ข้ามาเพื่อทูลลาเดินทางกลับรามาดาน” ออสมานเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“เจ้ามีเรื่องอะไรเร่งด่วนกระนั้นหรือ” ฮัสซันถามโดยมิได้หยุดฝีเท้าลง

“เปล่า” เจ้าชายปฏิเสธ “เพียงแต่คิดว่าข้าไม่มีความสามารถที่จะรับใช้พระองค์ได้แล้วเท่านั้น”

“เจ้าหมายถึงเรื่องอะไร” สุลต่านเลิกคิ้ว

“ข้าหมายถึงเรื่องที่คนของข้าพ่ายแพ้แก่คนของเจ้าชายอาฟซานในการประลองดาบเมื่อคืน” ออสมานนิ่งไปนิดหนึ่ง “ข้าคิดว่าสมควรจะให้อาฟซานเข้ามาดูแลเรื่องการจัดตั้งกองทหารม้าของอัลยาซูลาห์แทนข้า”

“การประลองกับการจัดตั้งกองทหารม้าเป็นคนละเรื่องกัน” ฮัสซันรับสั่ง

“แต่อาฟซานก็มีคนที่มีฝีมือเข้มแข็งอยู่ในมือ”

“ลำพังคนเพียงคนเดียวจะทำอะไรได้” สุลต่านไม่ปรารมภ์

“ทรายเม็ดเล็ก ๆ เพียงเม็ดเดียว หากเข้าตาคน ย่อมทำให้คนถึงกับตาเจ็บได้” ออสมานยั่วแย้ง “และทะเลทรายใหญ่ล้วนเป็นแหล่งรวมของเม็ดทรายซึ่งปลิวมาจากที่ต่าง ๆ”

“เจ้ากำลังจะบอกอะไรกับข้าหรือเปล่า” สุลต่านตั้งข้อสังเกต

“ข้าเพียงแต่ชื่นชมที่พระองค์มีหลานชายซึ่งเก่งกล้า”

“อาฟซานยังเด็ก ไม่เป็นโล้เป็นพายอะไร” ฮัสซันไม่ศรัทธาในตัวหลาน

“แต่อาฟซานคงไม่เป็นเด็กไปตลอดกาล อีกไม่นานก็จะต้องเติบโตขึ้นและมีอำนาจน่ายำเกรง”

ผู้เป็นอาของอาฟซานนิ่งอึ้ง สีหน้าฉายแววไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“ถ้าพระองค์อนุญาต ข้าขอประทานโอกาสอำลาพระองค์เลย” ออสมานคุกเข่าลงประคองพระหัตถ์สุลต่านมาแตะที่หน้าผากของตน

“ข้ายังไม่อนุญาตให้เจ้าไปจากอัลยาซูลาห์” ฮัสซันรับสั่งด้วยเสียงที่เข้มขึ้น

“ด้วยเหตุที่เจ้ายังทำสิ่งที่เจ้ารับปากแก่ข้าไม่เสร็จสิ้น”

“พระองค์หมายถึงเรื่องอะไร” ออสมานแสดงความงุนงง

“เรื่องการจัดตั้งกองทหารม้า” สุลต่านบอก “ข้าจะไม่ยินยอมให้เจ้าไปไหนทั้งสิ้น จนกว่าเจ้าจะจัดตั้งกองทหารม้าให้อัลยาซูลาห์เป็นผลสำเร็จ”

“ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระองค์” เจ้าชายแห่งรามาดานสบพระเนตร

“ข้าก็ไม่สามารถที่จะปฏิเสธได้”

บรรยากาศบนลานทรายหน้ากระโจมใหญ่แจ่มใสขึ้น แม้แสงแดดจะทวีความร้อนระอุขึ้นก็ตาม อัสลานก้มหน้าก้มตากินอาหารเช้าที่คนนำทางจัดหามาให้ด้วยท่าทางร่าเริง ขณะที่มูร์ฝ้าเพ่งพิจารณาใบไม้สีแดงในมือด้วยความสนใจ

“ข้าเคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวของมังกรทรายมามากมาย” ผู้สูงวัยเอ่ยช้า ๆ “แต่ไม่เคยพบเห็นตัวตนของมัน จนคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล”

“แต่ข้าและยาคุปได้เห็นมันกับตา” ไนล์ยืนยัน “แม้ว่าจะไม่อาจกล่าวได้ว่ามันเป็นสัตว์ชนิดใดก็ตาม”

“ข้าได้ต่อสู้กับมัน” ยาคุปพูดอย่างครุ่นคิด “แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตหรือแค่รูปทราย”

“แต่ใบไม้วิเศษก็ดื่มเลือดของมันจนเต็มใบ” ชายค่อมแคระพลิกใบไม้ใบนั้น

“นั่นนับเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ” เด็กหนุ่มพยักหน้า “ในเวลาที่ข้าใช้ดาบกับมัน เหมือนข้าฟันผ่านอากาศหรือฝุ่นทราย ไม่มีบาดแผลหรือรอยเลือดแม้แต่น้อย แต่เมื่อข้าใช้ใบไม้นี้ กลับสามารถเรียกเลือดจากมัน และกำราบมันจนสิ้นฤทธิ์ได้”

“สิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ ล้วนมีสิ่งที่ข่มและด้อยต่อกัน บางทีใบไม้ของเจ้าอาจมีอำนาจข่มมังกรทรายก็ได้”

“ข้าคิดว่ายาคุปควรพกพาใบไม้นี้ต่างมีดกระเหม็ดประจำตัว” เด็กสาวเสนอ

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” มูร์ฝ้าเห็นด้วย “ไว้ข้าจะหาช่างทำมีดฝีมือดีประดิษฐ์ด้ามและฝักให้”

“แต่ตามจริงแล้ว ข้าคิดว่าใบไม้นี้ควรเป็นของพ่อหมอ หาใช่ของข้าไม่”

“ทำไมเจ้าถึงคิดเช่นนั้น” ทั้งมูร์ฝ้าและไนล์ถามเป็นเสียงเดียวกัน

“ก็เพราะพ่อหมอ ข้าถึงได้เดินทางไปค้นหามัน และพ่อหมอน่าจะใช้มันให้เป็นประโยชน์ต่อคนที่เจ็บป่วยได้”

“แต่เจ้าก็เอาชีวิตเข้าเสี่ยงในการต่อสู้กับมังกรทราย” เด็กสาวแย้ง

“การต่อสู้กับมังกรทรายเป็นคนละเรื่องกับการไปที่ภูเขาทรายสีแดง” ยาคุปไม่เห็นด้วย

“ถ้าเจ้าไม่สามารถเอาชนะมังกรทรายได้ เจ้าก็คงไม่อาจจะนำหญ้าใบนี้กลับมาให้หมอตาบอดรักษาคนไข้ได้เหมือนกัน” หล่อนเถียง

“เจ้านี่ ไม่ว่าจะเป็นราซิคหรือไนล์ก็ไม่เคยเปลี่ยนนิสัยชอบโต้เถียงเลย แม้แต่น้อย” มูร์ฝ้าอดที่จะหัวเราะไม่ได้

“นั่นมันเรื่องของข้า หาได้เกี่ยวข้องกับเรื่องหญ้าวิเศษไม่”

“จะว่าไม่เกี่ยวได้ยังไง ในเมื่อไม่ว่าเรื่องอะไรเจ้าก็สามารถหาเหตุมาโต้เถียงได้ทุกเรื่องไปทีเดียว” ยาคุปส่ายศีรษะ

“ถ้าเจ้าเห็นว่าข้าเป็นคนช่างโต้เถียง ข้าจะไม่พูดอะไรอีกเลยก็ได้” เด็กสาวพูดอย่างงอน ๆ

“เจ้าพูดไปเถอะ” อัสลานส่งเสียง “หากไม่มีใครยินยอมที่จะฟังเจ้า ข้าก็สมัครใจจะฟังเอง”

“ผู้ใดถามเจ้า” เด็กสาวแหวใส่

“เอาละ” ยาคุปตัดบท “เรื่องมีดนั้นไว้หารือกันทีหลัง แต่ตอนนี้ข้าว่าเราสมควรกินดื่มกันก่อนจะดีกว่า”

“ดีเหมือนกัน” มูร์ฝ้าเห็นด้วย “บางทีถ้าปากไม่ว่าง ก็จะได้พูดน้อยลงบ้าง”

ไนล์บ่นอุบอิบในคอ ขณะที่อัสลานเดินถือถาดอาหารมาส่งให้

“เมื่อไรเจ้าถึงจะเลิกยุ่งกับข้าเสียที” หล่อนถามห้วน ๆ

“ข้าตอบไม่ได้หรอก” เด็กหนุ่มจากเมืองใต้ภูเขาบอกโดยซื่อ “และคงไม่มีใครตอบเจ้าได้เช่นกัน”

“ถ้าอย่างนั้นวันหนึ่งข้าจะทำให้เจ้าเลิกยุ่งกับข้าเอง” เด็กสาวกระแทกเสียงและไม่สนใจกับถาดอาหารที่ถูกวางลงตรงหน้า

เสียงเป่าหลอดดังขึ้นจากคนนำทางแทบจะทันทีที่ก้าวออกมาจากกระโจม ชั่วครู่เดียวลานกว้างก็ปรากฏผู้คนจำนวนมากมาจากสถานที่ที่ซุ่มซ่อนตัวอยู่ แต่ละคนล้วนมีใบหน้าและท่าทางที่ดุร้ายจนอัสลานต้องลอบสบตากับมูร์ฝ้า และอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าหากเมื่อตอนเช้ามืดมิเชื่อฟังคำพูดของชายค่อมแคระและลงมือต่อสู้กับคนนำทาง ป่านนี้คงจะถูกสับเป็นพันเป็นหมื่นชิ้นไปแล้ว

“อายเฟ่ปลอดภัยแล้ว” คนนำทางประกาศด้วยน้ำเสียงแสดงความดีใจ “ราชินีของพวกเราปลอดภัยแล้ว”

สิ้นคำประกาศ เหล่าผู้คนที่มาชุมนุมต่างก็ส่งเสียงและร้องรำทำเพลงกันระเบ็งเซ็งเซ่ พร้อมกับที่สตรีสี่ห้านางนำถังใส่น้ำ เครื่องหอม และเสื้อผ้าเครื่องประดับหายเข้าไปในกระโจม ครู่ใหญ่ ๆ ต่อมาก็มีเสียงกลองทิมปานี เสียงปี่ และเสียงเคาะเครื่องดนตรีที่ทำด้วยทองเหลือง พร้อมกับปากกระโจมใหญ่ถูกแหวกออก และร่างของสตรีวัยกลางคนใบหน้างดงามสมวัยในเครื่องแต่งกายแปลกตา ประดับประดาตั้งแต่ศีรษะจนถึงข้อเท้าด้วยเครื่องประดับอันมีค่าก็ก้าวออกมาสู่ภายนอก

“นางผู้นี้หรือ คนที่พ่อหมอถูกตามให้มารักษา” ไนล์กระซิบถามเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่เคียงข้าง ราวจะคอยระแวดระวังหล่อนไว้ตลอดเวลา

“ข้าคิดว่าใช่” ยาคุปแบ่งรับแบ่งสู้

“เจ้าก็อยู่กับพ่อหมอในกระโจม เหตุใดจึงไม่อาจยืนยันได้เต็มปากเต็มคำ” มูร์ฝ้าถามด้วยความแปลกใจ

“ในกระโจมค่อนข้างจะมืด” เขาตอบเลี่ยง ๆ และรีบก้มหน้าลงเมื่อนึกถึงผู้หญิงคนที่ถูกเรียกว่า “ราชินี” ซึ่งอยู่ในสภาพที่ท่อนบนเปลือยเปล่า

“คนของข้าทุกคน” นางส่งเสียงทรงอำนาจ “ข้ากลับมาอยู่กับพวกเจ้า

แล้ว”

เสียงตอบรับดังกึกก้องขึ้น

“ข้าจะนำพวกเจ้าโจนเข้าเล่นงานกองคาราวานและทุกคนที่ล่วงล้ำเข้ามาในทะเลทรายของเรา ขย้ำพวกมันเหมือนกับหมาในที่ตะครุบเหยื่อ และฉีกพวกมันออกเป็นชิ้น ๆ”

เสียงโห่ร้องด้วยความพึงพอใจดังกว่าครั้งแรก ท่าทางของทุกคนในที่นั้นเต็มไปด้วยความกระหายเลือด

“ข้าจะเอาอาหารและน้ำของพวกมันมาแจกจ่ายแก่พวกเจ้าทุกคน” อายเฟ่ให้สัญญา “และจะนำทรัพย์สมบัติของพวกมันมาแบ่งปันแก่พวกเจ้าอย่างถ้วนทั่ว ไม่เว้นแม้แต่คนที่พิการหรือเด็กที่ยังจับอาวุธไม่ได้”

“เราช่วยเหลือคนผิดเสียแล้ว” มูร์ฝ่าหลุดปากด้วยเสียงสั่นเทาหลังจากตกตะลึงไปชั่วขณะหนึ่ง “แท้จริง สตรีผู้นี้คือราชินีแห่งหมู่โจรทะเลทรายที่เต็มไปด้วยความโหดเหี้ยมและทารุณโหดร้าย ซึ่งรังควานชาวกองคาราวานในแถบนี้มานานปีแล้ว”

ยาคุปเงยหน้าขึ้น ดวงตาของเด็กหนุ่มเปล่งประกายเจ็บปวดและผิดหวังอย่างรุนแรง

36

“ยาคุป”

มูร์ฝ้ายื่นมือไปบีบข้อมือของลูกศิษย์

“ข้าเข้าใจความรู้สึกเจ้า แต่คนเราไม่มีความสามารถที่จะล่วงรู้อะไรล่วงหน้า หรือแม้แต่คาดเดาสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นได้ หากเจ้าตั้งใจทำในสิ่งที่เจ้าทำในขณะนั้นอย่างดีที่สุดแล้ว เรื่องอื่นก็หามีความสำคัญจนต้องเก็บมาเป็นกังวลอีกต่อไป”

“ถ้าเพียงแต่ข้ารู้ว่าเป็นราชินีโจร ข้าคงจะปล่อยให้นางทุกข์ทรมานจนสิ้นใจอยู่ในกระโจม และจะไม่มีวันดั้นด้นออกไปค้นหาหญ้าวิเศษมารักษานางอย่างแน่นอน” ยาคุปขบเขี้ยว

“เจ้าอาจจะพูดได้ แต่เจ้าไม่มีทางที่จะทำได้อย่างที่พูด” คนค่อมแคระกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ข้ารู้จักเจ้าดี จนมั่นใจว่าต่อให้นางโหดเหี้ยมสักเพียงไหน แต่เมื่อนางตกอยู่ในภาวะแห่งความเป็นความตาย เจ้าก็จะต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือนางอย่างไม่หลีกเลี่ยงหรือเกี่ยงงอน”

“เราจะทำยังไงกันต่อไป” ไนล์กระซิบถาม เมื่อราชินีโจรเบนสายตามาทางกลุ่มคนต่างถิ่น

“นางต่างหากที่จะเป็นคนทำยังไงกับเรา” มูร์ฝ้าตอบด้วยเสียงระดับเดียวกัน ขณะที่อายเฟ่เอ่ยอะไรกับคนนำทาง

“เมื่อเช้ามืดข้าขอสู้ตาย แต่ท่านชิงห้ามปราม มาถึงตอนนี้ยังไม่ทันจะต่อสู้เราก็คงถูกพวกมันฆ่าตายอย่างแน่นอน” อัสลานถอนใจอย่างสิ้นหวัง

“นางคงไม่คิดจะฆ่าเราตอนนี้หรอก” ยาคุปยืดอกขึ้น “ดูท่าว่านางอยากจะพูดจาอะไรกับเรามากกว่า”

“นางอาจจะให้เราเลือก ว่าในหมู่พวกเราใครจะตายก่อนกันก็ได้” เด็กหนุ่มจากเมืองใต้ภูเขาโคลงศีรษะ

“ถ้าเช่นนั้น ครั้งนี้ข้าให้โอกาสเจ้าได้ตายก่อน” ชายค่อมแคระตัดบทพร้อม ๆ กับที่คนนำทางก้าวเดินมาถึง

เหล่าพี่เลี้ยงและนางกำนัลของเจ้าหญิงฟาติมะพากันถอยออกมาจากห้องที่ประทับเมื่อสุลต่านฮัสซันผลักประตูเข้ามาด้วยสีหน้าค่อนข้างเคร่งเครียด

“ท่านพ่อ” ธิดาสาวที่กำลังเพลิดเพลินกับการเล่นพิณชะงักมือ

“เล่นต่อไปเถอะ” สุลต่านรับสั่ง พลางทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง

“แต่ท่าทางท่านพ่อไม่ได้ตั้งใจที่จะมาฟังลูกเล่นพิณ” ฟาติมะพูดพร้อมกับวางพิณลงข้างตัว

“พักนี้เจ้ายังไปมาหาสู่อาฟซานอยู่หรือเปล่า” ผู้เป็นพ่อถามขึ้นลอย ๆ

“ลูกกับยาคุปและอาฟซานคุ้นเคยกันมาแต่เล็ก และเวลานี้ก็เหลือแต่เพียงอาฟซานคนเดียวเท่านั้น...”

“แล้วเจ้าสังเกตเห็นอาฟซานเป็นเช่นไรบ้าง” ฮัสซันไม่รอให้จบประโยค

“อาฟซานก็เป็นอย่างที่เคยเป็น เลือดร้อน มุทะลุ เอาแต่ใจตัวเอง”

“มันพูดถึงพ่ออย่างไรบ้าง”

“ก็ไม่เห็นพูดว่าอย่างไร ลูกคิดว่าอาฟซานเคารพนับถือท่านพ่อเช่นเดิม เป็นแต่เขากังวลเรื่องยาคุปหายไปอย่างปราศจากร่องรอยมากกว่า”

“เจ้ารู้จักองครักษ์คนใหม่ของอาฟซานหรือไม่” บิดาเปลี่ยนเรื่อง “แล้วโยคานหายหน้าไปไหน”

“ไม่เพคะ” ฟาติมะสั่นหน้า “แต่โยคานก็ยังทำหน้าที่องครักษ์อยู่ บางทีเมื่อคืนมันอาจไม่สบาย จึงให้องครักษ์คนใหม่ติดตามอาฟซานมาแทน”

“โยคานเป็นคนที่ลุงของเจ้ามอบหมายให้ดูแลยาคุปและอาฟซาน ต่อให้เจ็บหนักจนใกล้ตาย มันก็ไม่มีวันที่จะทอดทิ้งอาฟซานอย่างแน่นอน” สุลต่านโต้แย้ง

“แต่ถ้าลูกเป็นโยคาน และมีคนดีมีฝีมือขนาดองครักษ์หน้าใหม่คนนั้น ลูกก็คงจะนอนตายได้อย่างตาหลับ”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าอาฟซานมีองครักษ์เช่นนั้นอีกสักกี่คน” น้ำเสียงของสุลต่านเครียดขึ้น “และมันจะมีองครักษ์ใหม่ไปทำไมอีก ในเมื่อมีโยคานอยู่ทั้งคนแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นท่านพ่อคิดจะจัดตั้งกองทหารม้าไปทำไมอีก ในเมื่ออัลยาซูลาห์ก็มีกองทหารของตัวเองอยู่แล้ว” หล่อนย้อนถาม

“มันไม่เหมือนกัน” ฮัสซันยกมือขึ้นทึ้งเคราอย่างขัดใจ “ที่พ่อให้ออสมานจัดตั้งกองทหารม้าก็เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่อัลยาซูลาห์ แต่การที่อาฟซานสะสมกำลัง มันอาจจะมุ่งหมายอะไรบางอย่างอยู่ในใจ”

“อัลยาซูลาห์เป็นดินแดนที่สงบสุข ไม่ใช่แว่นแคว้นที่กระหายสงครามอย่างรามาดาน ความแข็งแกร่งของอัลยาซูลาห์มีแต่จะสร้างความหวาดระแวงแก่เพื่อนบ้าน แทนที่จะอยู่ด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจกันเช่นอดีต และการที่อาฟซานมีองครักษ์เพิ่มขึ้นเพียงหนึ่งคน กับท่านพ่อมีกองทหารม้าเพิ่มขึ้นหนึ่งกอง มันมีผลแตกต่างกันอย่างมากมาย”

“ดูว่าเจ้าจะเข้าข้างอาฟซานมากกว่าพ่อที่เป็นพ่อแท้ ๆ ของเจ้าเสียแล้ว” สุลต่านรับสั่งอย่างน้อยพระทัย

“ลูกพูดตามความเป็นจริง และถ้าวันนี้ยาคุปอยู่ที่นี่ เขาก็คงจะต้องพูด

เช่นเดียวกับลูกเหมือนกัน”

“เลิกพูดถึงสองพี่น้องนั่นเสียทีได้ไหม” ผู้เป็นพ่อผุดลุกขึ้นยืน “และไม่ว่าเจ้าจะเห็นด้วยหรือไม่ พ่อก็จะให้ออสมานตั้งกองทหารม้าขึ้นในอัลยาซูลาห์ และเมื่อจัดตั้งสำเร็จ พ่อก็จะเป็นสุลต่านผู้ยิ่งใหญ่ที่ทุกชีวิตในทะเลทรายจะต้องยอมสยบ”

“ท่านพ่อกำลังหลงคารมออสมาน” ฟาติมะมองดูผู้ให้กำเนิดด้วยสายตาผิดหวัง “และท่านพ่อกำลังเคลิ้มฝันกับเรื่องราวไร้สาระ โดยไม่เคยแม้แต่จะก้าวออกไปพ้นวังที่ประทับ”

“อีกไม่นานพ่อจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าพ่อไม่ได้เคลิ้มฝัน และพ่อไม่ได้มีอะไรที่ด้อยไปกว่าลุงของเจ้า หรือสองพี่น้องนั่นแม้แต่น้อย” สุลต่านส่งเสียงดัง

“ท่านพ่อเป็นอะไรไปแล้ว” หล่อนถามอย่างไม่เข้าใจ “เหตุใดท่านพ่อถึงมุ่งแต่จะเอาชนะท่านลุงและยาคุปกับอาฟซาน ยิ่งกว่าที่จะคิดถึงเรื่องอื่นใด”

“วันนี้เจ้าอาจจะยังไม่เข้าใจความรู้สึกของพ่อ แต่สักวันหนึ่งข้างหน้า พ่อเชื่อว่าเจ้าจะต้องเข้าใจและเห็นใจพ่อ” ฮัสซันระเบิดคำพูด

“ท่านพ่อต่างหากที่จะต้องเสียใจในสิ่งที่ทำลงไปในวันนี้” ฟาติมะโต้แย้งด้วยน้ำเสียงขมขื่น

อายเฟ่เดินนำยาคุปและพรรคพวกเข้าไปในกระโจมใหญ่ที่บัดนี้ทั้งประดับโคมไฟสว่างไสว และตกแต่งด้วยพรมรวมทั้งผ้าผ่อนแพรพรรณอันงามวิจิตร ประทินด้วยกลิ่นหอมจากกำยาน สมบูรณ์ด้วยสุราอาหาร รวมทั้งบริวารสตรีที่งดงามและทาสชายร่างกำยำ ผิดไปจากสภาพเมื่อค่ำคืนที่ผ่านมา

ราชินีโจรเดินไปทรุดกายลงนั่งบนเบาะใบใหญ่ และผายมือเป็นทีเชิญให้ผู้ที่ตามมานั่งลงตาม

“เจ้าหรือคือคนที่ออกเดินทางไปค้นหาตัวยาวิเศษมารักษาข้า” อายเฟ่มองดูเด็กหนุ่มตรง ๆ

“ถูกต้อง” ยาคุปรับคำและก้มหน้าหลบสายตาที่จ้องมองมา

“เจ้ามีดวงตาปีศาจ” ราชินีโจรหลุดปาก

“ก็แค่ดวงตาคู่หนึ่งเท่านั้น” เด็กหนุ่มเอ่ยตอบ

“เจ้าก็รู้ว่า ใช่ว่าทุกคนในทะเลทรายจะมีดวงตาเช่นเดียวกับเจ้า”

“ถ้าข้าเลือกได้ ข้าคงเลือกที่จะมีดวงตาเหมือนคนอื่น ๆ ในทะเลทราย”

“แต่เจ้าไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก” อายเฟ่มิได้ละสายตาจากอีกฝ่ายหนึ่ง “เพราะเจ้าถูกกำหนดมาให้มีดวงตาเช่นนี้”

“ท่านเลิกพูดถึงดวงตาของข้าได้ไหม” ยาคุปโพล่งออกมา “บัดนี้ท่านหมอก็รักษาท่านจนหายดีแล้ว ท่านน่าจะปล่อยให้พวกเราเดินทางต่อไปเสียที”

“ข้ายังมีเรื่องที่จะพูดถึงดวงตาเจ้าอีกมากมาย” ราชินีโจรกล่าวด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “และไม่เคยมีใครเข้ามาในถิ่นของข้าแล้วสามารถกลับออกจากที่นี่ได้”

“ท่านไม่รักษาคำพูดที่ให้ไว้” อัสลานส่งเสียง

“คำพูดของข้าก็คือสิ่งที่ข้าพูดและพวกเจ้าต้องปฏิบัติตาม” นางไม่แยแส “และหน้าที่รักษาคำพูดของข้าคือเจ้า ไม่ใช่ข้า”

“เอาละ” มูร์ฝ่าชิงเอ่ยขึ้น “ท่านย่อมรู้ว่าพวกเราหาได้เป็นอันตรายใด ๆ ต่อท่าน และข้ารับปากแทนได้ว่า จะไม่มีใครแพร่งพรายเรื่องราวของท่านอย่างแน่นอน”

“การที่ไว้ใจคนอื่นก็เท่ากับยื่นดาบให้ตัดคอตัวเอง” นางยิ้มในดวงหน้าที่ดุดัน “ดังนั้นข้าจึงพอใจที่จะเก็บทั้งดาบและคอไว้กับตัวข้าเอง”

“หมายความว่าท่านจะไม่มีวันปลดปล่อยพวกเราอย่างนั้นหรือ” ไนล์ถามอย่างไม่พอใจ

“เอาเป็นว่าข้าอยากให้พวกเจ้าอยู่กับข้าตลอดไปก็แล้วกัน”

“แล้วพ่อหมอล่ะ” ยาคุปนึกขึ้นได้ “พ่อหมอจะต้องอยู่กับท่านด้วยหรือเปล่า”

“ตาแก่ตาบอดจะอยู่หรือไปก็ไม่ต่างกัน ดังนั้นข้าจึงส่งมันเดินทางออกไปจากถิ่นของข้าแล้ว” อายเฟ่มองดูคนต่างถิ่นทีละคน “และหากพวกเจ้าคนใดคิดจะให้ข้าปลดปล่อยเจ้าเช่นกับตาแก่คนนั้น ก็จงควักดวงตาของเจ้าออกมาให้ข้า แล้วข้าจะยินยอมให้เจ้าออกไปจากที่นี่ได้”

“ท่านโหดร้ายเกินไปแล้ว” เด็กหนุ่มทำท่าจะกระโจนเข้าใส่ แต่ทั้งอัสลานและไนล์ช่วยกันฉุดรั้งจนเต็มแรง

“ข้าชอบความดุดันและพลังรุนแรงในตัวเจ้า” ราชินีโจรทอดสายตาดูยาคุปที่แสดงท่าฮึดฮัด “ดวงตาปีศาจ อีกไม่นานข้าจะทำให้เจ้าเชื่องเหมือนสิงโตที่ตีตรวน และเมื่อถึงตอนนั้น เจ้าก็จะช่วยให้ข้ามีอำนาจเหนือทะเลทรายแห่งนี้”

“ข้าไม่มีวันเป็นเครื่องมือของเจ้าเป็นอันขาด” ยาคุปประกาศลั่น

“ก็ลองดูสิ ว่าเจ้าจะทนเห็นคนของเจ้าถูกทรมานได้นานสักเพียงไหน” อายเฟ่ยิ้มหยัน “แต่ข้าว่าเจ้าทนให้เด็กผู้หญิงคนนั้นเสียโฉมหรือถูกมัดมือมัดเท้าตากแดดอยู่กลางทะเลทรายได้ไม่นานหรอก”

ยาคุปหันขวับมาทางไนล์ สายตาของเด็กหนุ่มแสดงถึงความห่วงใยและไม่มีวันยินยอมให้หล่อนต้องเผชิญกับเรื่องราวร้ายแรงใด ๆ เป็นอันขาด

37

ดวงจันทร์วันเพ็ญลอยเด่นอยู่บนฟากฟ้า ทอแสงนวลตาดุจดวงโคม ที่ส่องทางแก่ผู้เดินทางบนพื้นทรายอันกว้างใหญ่ไพศาลโดยไม่เลือกผู้ดีหรือไพร่ แม้กระทั่งชาวกองคาราวานหรือกองโจร

“กี่เพ็ญแล้วที่เราต้องคอยติดตามนางโจรออกปล้นสะดมผู้เดินทางในทะเลทรายเช่นนี้” ยาคุปซึ่งขี่อูฐรั้งท้ายขบวนเอ่ยกับเด็กสาวที่เคียงข้าง

“เจ้าจะจดจำไปเพื่ออะไร” ไนล์ถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เพราะไม่ว่าอีกกี่เพ็ญ เราก็คงต้องติดตามนางไปโดยไม่มีทางหลบลี้หรือหลีกเลี่ยง”

“แล้วเจ้าคิดจะอยู่ในเงื้อมมือของมันไปจนตายหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“เจ้าจำไม่ได้หรือว่ากี่ครั้งแล้วที่พยายามจะหลบหนี แต่ก็ไม่เคยไปได้ไกล เพราะราชินีโจรมีหูตามากมายราวฝูงแมลงวันทะเลทราย”

“ต่อให้ต้องหนีอีกสักสี่สิบครั้งและถูกนางจับได้ทั้งสี่สิบครั้ง ข้าก็จะไม่มีวันเลิกล้มความตั้งใจเป็นอันขาด” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น

“แทนที่จะตั้งหน้าหนีถึงสี่สิบครั้ง เหตุใดเจ้าจึงไม่วางแผนให้รอบคอบก่อนแล้วค่อยหนีเพียงครั้งเดียว” เด็กสาวถามเบา ๆ

“บางครั้งถ้ามัววางแผนก็ไม่มีทางที่จะลงมือหนีได้จริง” เด็กหนุ่มไม่เห็น

ด้วย “ทุกอย่างขึ้นอยู่กับโอกาสมากกว่า เมื่อใดที่โอกาสมาถึง ข้าจะไม่ลังเลหรือรีรอที่จะหลบหนีอย่างแน่นอน”

“เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าอายเฟประกาศว่าอย่างไร” หล่อนมองไปทางต้นขบวนที่ราชินีโจรขี่อูฐตัวใหญ่นำหน้า

“นางบอกว่า ถ้าเราคิดหนีอีกครั้ง นางจะฆ่าพวกเราทุกคน” เด็กหนุ่มส่งเสียงลอดไรฟัน พลางขบกรามด้วยความเคียดแค้น

“เช่นนี้แล้ว เจ้ายังจะคิดหลบหนีอยู่อีกหรือ”

“ข้าไม่มีวันที่จะเลิกล้มความคิด” ยาคุปลั่นวาจา “เพียงแต่จะไม่ทำให้พวกเจ้าต้องพลอยลำบากไปด้วย”

“เจ้าหมายความว่ายังไง”

“บอกกับเจ้าตามตรง ข้าคิดจะหลบหนีไปเพียงลำพังก่อน หากรอดไปได้ก็จะหาทางย้อนกลับมาช่วยเหลือพวกเจ้า แต่หากไม่รอด ข้าก็จะถูกนางลงโทษเพียงคนเดียว ไม่เกี่ยวโยงมาถึงเจ้าและคนอื่น ๆ”

“เจ้าจะทำอย่างนี้ได้ยังไง” เด็กสาวถามอย่างใจหาย “เจ้าจะทอดทิ้งพวกเราไปได้อย่างไร”

“ข้ามิได้ทอดทิ้ง” ยาคุประบายลมหายใจอย่างอึดอัด “แต่ข้ามิสามารถมีชีวิตอยู่เยี่ยงนี้ได้ และข้าก็ไม่อาจนำพวกเจ้าไปตายกับข้าได้”

“แต่หากไม่มีเจ้า เจ้าคิดหรือไม่ว่าพวกเราจะอยู่กันอย่างไร หรือราชินีโจรกับพรรคพวกของมันจะข่มเหงคะเนงร้ายพวกเราขนาดไหน ทุกวันนี้ที่มันไม่กล้าทำอะไรกับพวกเราก็เพราะยังเกรงใจเจ้าอยู่เท่านั้น”

เด็กหนุ่มนิ่งอย่างจนถ้อยคำที่จะโต้แย้ง

“เจ้าอย่ากังวลเลยว่าจะผ่านไปสักกี่เพ็ญ แต่จงอดใจรอคืนวันที่เจ้าจะพาพวกเราทุกคนโลดแล่นออกไปยังท้องทะเลทรายอย่างทระนง โดยที่ราชินีโจรไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากห้ามปรามจะดีกว่า” เด็กสาวบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ดูเหมือนราชินีโจรจะได้กลิ่นเหยื่อแล้ว” ยาคุปบอกเมื่อมองเห็นอายเฟ

ชูมือข้างหนึ่งขึ้นเหนือศีรษะเป็นสัญญาณให้เหล่าสมุนชะลอผีเท้าสัตว์พาหนะลงและอยู่ในความเงียบ นางรออีกครู่หนึ่งก่อนจะลดมือข้างนั้นลงและโบกไปข้างหน้า พร้อมกับห้ออูฐที่ขี่อยู่โดยเร็ว...เสียงฝีเท้าอูฐจำนวนมากที่กระหน่ำลงบนพื้นทรายดังคล้ายเสียงย่ำกลองสอดประสานกับเสียงกระดึงและเสียงหวีดหวิวของสายลม ประหนึ่งบทเพลงของภูตพราย ก่อนจะตามมาด้วยเสียงโห่ เสียงคมมีดที่ปะทะกัน และเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดระคนหวาดกลัว ซึ่งระงมอยู่ในทะเลทรายบริเวณนั้น

อัสลานควบอูฐขึ้นเคียงข้างราชินีโจรและฟาดฟันดาบในมือใส่ชาวกองคาราวานที่อยู่ในสภาพแตกตื่น ท่าทางของเด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมราวสิงโตที่ได้กลิ่นเลือด ขณะที่ทั้งยาคุปและไนล์เอาแต่ตีวงอยู่รอบนอก โดยไม่ได้ลงมือทำร้ายผู้หนึ่งผู้ใด ชั่วเวลาไม่นานนัก ชาวกองคาราวานก็ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ทั้งหมดถูกนำตัวมาคุกเข่าอยู่กลางลานทรายด้วยท่าทางสิ้นหวังและจำนนต่อชะตากรรม ขณะที่อายเฟ่บงการให้ลูกสมุนรวบรวมทรัพย์สมบัติและอูฐไว้ทางหนึ่ง

“ทะเลทรายแถบนี้เป็นถิ่นของข้า” ราชินีโจรเหยาะย่างอูฐกรายหัวเชลย “พวกเจ้าบังอาจล่วงล้ำเข้ามา หนำซ้ำยังต่อสู้ขัดขืน รู้ตัวหรือไม่ว่ามีความผิดร้ายแรง”

“ทะเลทรายเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานมา ไม่มีผู้ใดอ้างความเป็นเจ้าของหรือครอบครองได้” นายกองคาราวานวัยกลางคนเงยหน้าขึ้นโต้แย้ง “แท้จริงพวกเจ้าก็คือโจรสามานย์ หาควรเอ่ยอ้างสิทธิ์ใด ๆ ทั้งสิ้น”

“เมื่อเจ้าหาว่าข้าเป็นคนชั่วช้า ข้าก็ไม่จำเป็นต้องทำดีกับเจ้าอีกต่อไป” อายเฟ่กวาดสายตาไปทางสมุน ก่อนจะหยุดอยู่ที่ยาคุป

“คืนนี้ดาบของเจ้ายังไม่ได้สัมผัสเลือดใครเลย ดังนั้นข้ามอบให้เจ้าเป็นผู้ตัดคอไอ้คนสามหาวผู้นี้”

“ข้าไม่ประสงค์จะทำหน้าที่นี้” เด็กหนุ่มปฏิเสธ

“แต่นี่เป็นคำสั่งของข้า” ราชินีโจรขึ้นเสียง

“ข้าไม่รับคำสั่งของท่านหรือผู้ใด” ยาคุปยืนกราน

“เวลานี้เจ้าอยู่ใต้อำนาจของข้า ถ้าเจ้าไม่ทำตามที่ข้าสั่ง ข้าย่อมสามารถลงโทษเจ้าได้”

“การใช้อำนาจบังคับ ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้ข้าเกรงกลัวและจำยอมทำตามท่านเสมอไป” เด็กหนุ่มเชิดหน้าขึ้นและยืนอยู่นิ่งเฉย

“ดีละ” ราชินีโจรตวาด “ถ้าเจ้าไม่ยอมตัดคอมัน ข้าก็จะตัดคอเด็กผู้หญิงของเจ้าแทน”

สิ้นคำพูด เหล่าโจรชักอูฐเข้ามารุมล้อมยาคุปและไนล์

“ข้าจะจัดการให้ท่านเอง” อัสลานร้องขึ้น พร้อมกับนำอูฐเข้าประชิดเชลยและตวัดดาบโค้งอย่างรวดเร็วเด็ดศีรษะนายกองคาราวานขาดกระเด็น ท่ามกลางความพรึงเพริดของทุกผู้ที่เห็นเหตุการณ์

“ปล่อยดวงตาปีศาจกับเพื่อนของมัน” อายเฟ่สั่งสมุนโจรและเบนสายตาเฉยเมยมาทางเด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขา ก่อนควบอูฐมุ่งหน้ากลับโดยไม่ได้เอ่ยอะไรทั้งสิ้น

มูร์ฝ้าที่นอนอยู่ในกระโจมเก่า ๆ ผงกศีรษะขึ้นมองยาคุปที่เดินมาทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ

“วันนี้คงจะปล้นทรัพย์สินได้มากสินะ ข้าได้ยินเสียงพวกมันโห่ร้องกันให้ลั่น”

“ก็คงจะเป็นเช่นนั้น” เด็กหนุ่มกอดเข่าไว้หลวม ๆ

“เจ้าเป็นอะไรไปหรือเปล่า” ชายค่อมแคระผลักผ้าห่มที่คลุมร่างไปทางหนึ่ง “ดูท่าเจ้าเหมือนมีเรื่องที่ไม่สบายใจ”

“ข้าจะพูดอย่างไรดี” ยาคุปถอนใจหนัก ๆ

“ก็พูดเหมือนสมัยที่เจ้ายังเล็ก ๆ และบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ แก่ข้า ไม่ว่า

จะเป็นเรื่องที่ทำให้เจ้ามีความสุขหรือทุกข์”

“บางครั้งข้าก็อยากกลับไปเป็นเด็กเล็ก ๆ อีกครั้ง” เด็กหนุ่มก้มศีรษะลง “เพื่อที่จะได้ไม่ต้องมีเรื่องราวให้ครุ่นคิดมากมาย แต่ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตข้าเปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้นตั้งแต่ท่านพ่อเสียชีวิต”

“เจ้ากำลังพูดถึงเรื่องคนละเรื่อง” มูร์ฝ้าปลอบโยน “วัยเด็กของเจ้าก็เป็นเรื่องหนึ่ง สุลต่านก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“แต่ถ้าท่านพ่อไม่เสียชีวิต ข้าก็คงจะไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ในเวลานี้”

“ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกทุกวี่วัน ต้นไม้เติบโตขึ้นจากเมล็ดเล็ก ๆ ลมพัดละอองทรายปลิวไปไกลแสนไกลเพื่อร่วงลงทะเลทรายในที่สุด แสงแดดเผาน้ำในบ่อโอเอซิสระเหย แต่ก็ไม่เคยเหือดแห้ง ชีวิตเป็นเรื่องของการหมุนเวียน การทดแทน และการเหยียบย่ำลงบนรอยเดิม วันหนึ่งเจ้าก็จะกลายเป็นพ่อคนที่มีลูกเล็ก ๆ และเมื่อเจ้าตายไป ลูกของเจ้าก็จะคร่ำครวญถึงเจ้า เช่นเดียวกับที่เจ้าคร่ำครวญถึงพ่อ”

“ข้ารู้สึกว่าข้าอ่อนแอลง” เด็กหนุ่มสารภาพ “ข้าไม่สามารถเป็นอย่างที่ข้าเคยเป็นเหมือนเมื่อตอนท่านพ่อยังอยู่ได้”

“เหล็กที่โดนไฟอาจจะอ่อนลงชั่วครู่ แต่ก็เพียงเพื่อให้ช่างตีเหล็กสามารถขึ้นรูปตกแต่งทรงได้ เมื่อเสร็จแล้วเหล็กกล้าก็จะกลายเป็นดาบแกร่งที่คมกริบ” ผู้สูงวัยพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แล้วอัสลานล่ะ” ยาคุปถามขึ้นลอย ๆ

“อัสลานเป็นอะไรไปหรือ”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “วันนี้มันฆ่านายกองคาราวานที่ข้าไม่ยินยอมฆ่าตามคำสั่งของราชินีโจร”

“อัสลานกล้าที่จะลงมือเองหรือ” ชายค่อมแคระถามเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“มันกล้าที่จะลงมือโดยไม่เสียเวลาคิด” ยาคุปรับคำเบา ๆ

“เจ้าลูกเสือตัวนี้โหดร้ายเกินไปแล้ว” มูร์ฝ้ามีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น

“ข้าก็คิดเช่นเดียวกับท่าน” เด็กหนุ่มระบายลมหายใจ “ไม่น่าเชื่อว่าเพียงเพราะอยู่ในหมู่โจร ก็สามารถทำให้มันกลายเป็นโจรไปด้วยได้”

“ถ้าเหยี่ยวไม่มีปีกคงไม่สามารถบินได้สูงบนท้องฟ้า หรือถ้าอูฐไม่มีขาที่ยาว ก็คงไม่สามารถวิ่งได้ไกลในทะเลทราย คนที่จะเป็นโจร หากไม่มีสันดานเช่นนั้นอยู่ในตัว ก็คงยากที่จะเป็นโจรได้”

“แล้วข้าสมควรจะทำยังไงกับมันดี”

“การคบกับโจรมีอยู่สองวิธี” ชายค่อมแคระเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “หนึ่งคือคอยระวังตัวอย่าให้ถูกโจรเล่นงาน และสองชิงเล่นงานโจรเสียก่อนที่มันจะทันระวังตัว”

ยาคุปสบตากับผู้สูงวัยในความมืด ก่อนจะเอนกายลงนอนและหลับตาลงโดยมือข้างหนึ่งกุมด้ามมีดกระเหม็ดไว้แน่น

แสงอาทิตย์สาดลงสู่หมู่กระโจมราวจะปลุกหมู่โจรที่หลับใหลด้วยความเมามายให้ตื่นขึ้นสู่วันใหม่ อัสลานซึ่งนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมข้างบ่อน้ำ รีบลุกขึ้นด้วยความดีใจเมื่อเห็นเด็กสาวที่ตนรอคอยซึ่งสวมชุดดำ คลุมศีรษะและใบหน้ามิดชิดเดินทูนเหยือกน้ำทองเหลืองใบใหญ่ออกมาจากกระโจมที่พักเพียงลำพัง

“ไนล์” เด็กหนุ่มร้องเรียกขณะเดินตรงไปหา “เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง”

“แล้วเจ้าคิดว่าควรจะเป็นเช่นไร” หล่อนย้อนถามโดยไม่สนใจต่อเขา

“ที่ข้าทำลงไปเมื่อคืนนี้ก็เพื่อเจ้าโดยแท้” อัสลานเดินตามหล่อนไปติด ๆ

“เจ้ากำลังจะบอกข้าว่า เจ้าฆ่านายกองคาราวานคนนั้นเพื่อข้ากระนั้นหรือ” เด็กสาวหันมาจ้องมอง

“ถูกต้อง” เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาพยักหน้า “หากข้าไม่ลงมือฆ่ามันเจ้าก็คงถูกพวกโจรฆ่าเช่นกัน”

“ยังไงยาคุปก็ไม่มีวันยอมให้ข้าถูกฆ่าอย่างแน่นอน” ไนล์กล่าวด้วยความเชื่อมั่น

“เจ้าจะเชื่อใจยาคุบได้อย่างไร” อัสลานถาม “กระทั่งจะฆ่าคนเพียงคนเดียว มันก็ยังไม่ยินยอมที่จะลงมือเลย”

“หยุดนะ” เด็กสาวเสียงแข็ง “แล้วเจ้าคิดว่าการฆ่าคนที่ไม่มีทางสู้อย่างที่เจ้าทำลงไป เป็นความกล้าหาญอย่างนั้นหรือ”

“ข้าไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องของความกล้าหาญ แต่ที่ข้าทำลงไปก็เพื่อปกป้องเจ้าต่างหาก” เด็กหนุ่มดึงไถ้หนังที่เหน็บไว้ข้างเอวออกมาส่งให้ “นี่เป็นสร้อยมรกตที่ข้าได้รับส่วนแบ่งมา แต่ข้ายินดีมอบให้เจ้า”

“ข้าไม่ต้องการของโจร”

“แต่เวลานี้มันเป็นของของข้าแล้ว” อัสลานยัดเยียดไถ้ลงในมือของเด็กสาว “เจ้ารับมันไว้เถอะ”

“ก็ได้” ไนล์กำไถ้ที่บรรจุสร้อยมรกตไว้ในมือ “เมื่อเจ้ามอบมันให้ข้าแล้ว ข้าสามารถจะทำอะไรกับมันก็ได้ทั้งนั้นใช่หรือไม่”

เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาพยักหน้าและยิ้มอย่างเอาใจ แต่รอยยิ้มพลันสลายไปในทันทีที่ไนล์ขว้างไถ้ในมือลงในบ่อน้ำเบื้องหน้า

38

โยคานที่ยืนอยู่บนระเบียงชั้นสองของตำหนักทอดสายตามายังลาน ดินเบื้องล่าง ที่นักมวยปล้ำกำลังพันตูกันอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย โดยมีอาฟซานนั่งชมอยู่ที่ศาลาริมลานด้วยท่าทางเพลิดเพลิน กระทั่งนักมวยปล้ำคนหนึ่งถูกคู่ต่อสู้ที่มีรูปร่างใหญ่โตกว่าจับทุ่มลงกับพื้นและโถมตัวลงกดทับเอาไว้ จนต้องเป็นฝ่ายยอมจำนน

องครักษ์เอกขยับตัวนิดหนึ่ง เมื่อเจ้าชายน้อยลุกจากเก้าอี้ที่ประทับ ถอดเสื้อคลุมตัวยาวออกพาดกับพนักเก้าอี้ เผยให้เห็นร่างกายท่อนบนที่เปลือยเปล่าและเต็มไปด้วยมัดกล้าม กับท่อนล่างที่สวมกางเกงหนังแบบนักมวยปล้ำ ขณะที่มหาดเล็กผิวดำสองคนปราดเข้ามาพร้อมด้วยเหยือกทองเหลืองที่บรรจุน้ำมันมะกอกเข้มข้น และลงมือชโลมน้ำมันจนทั่วร่างและกางเกงหนัง ก่อนที่อาฟซานจะก้าวลงจากศาลา เดินตรงไปยังลานที่นักมวยปล้ำผู้ชนะยืนจังก้ารอทีอยู่แล้ว

เสียงปี่และเสียงแทมบูรีนดังขึ้นเป็นสัญญาณของการต่อสู้ เจ้าชายพุ่งตัวเข้าใส่อย่างรวดเร็ว และอาศัยความปราดเปรียวรวบเอวร่างสูงใหญ่ไว้ พลางพยายามที่จะผลักให้ล้มลงในท่าแพะชนภูเขา แต่อีกฝ่ายยันเอาไว้อย่างมั่นคงด้วยพละกำลังที่เหนือกว่าและกลับรัดอาฟซานไว้แน่น ดีที่น้ำมันซึ่งชโลมไว้ทำให้ลื่น

และไหลหลุดจากวงแขนที่แข็งแรงปานคีมเหล็กนั้นได้ เด็กหนุ่มฉวยโอกาสนั้นย่อขาลงกอดขาข้างหนึ่งของชายร่างใหญ่ไว้ แล้วใช้บ่ากระแทกต้นขาในท่าคนแบกแกะแต่ก็ไม่เป็นผล มิหนำซ้ำยังถูกคู่ต่อสู้พลิกสถานการณ์จับข้อเท้าห้อยหัวลงเช่นแกะที่ถูกเชือด...สีหน้าของโยคานเริ่มเป็นกังวล แต่เพียงเสี้ยววินาทีเดียวอาฟซานก็พลิกสถานการณ์ที่เป็นเบี้ยล่างให้กลับเป็นต่อด้วยการแกว่งตัวใช้ศีรษะกระแทกท้องคู่ต่อสู้เต็มแรง ทำให้นักมวยปล้ำร่างใหญ่ตัวงอด้วยความจุก พร้อมๆ กับที่อาฟซานสะบัดหลุดจากการเกาะกุม ทิ้งตัวลงพื้น แล้วกระโดดถีบที่หน้าอกฝ่ายตรงข้ามอย่างว่องไวและรุนแรง ทำให้ร่างใหญ่โตหงายหลังตึง

“เก่งมาก” เสียงชมเชยและเสียงปรบมือดังขึ้น พร้อมกับผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงก้าวเข้ามาในลานมวยปล้ำ

“ออสมาน” อาฟซานอุทานด้วยความประหลาดใจ

“ต้องขออภัยที่ข้าเข้ามาโดยไม่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้า” เจ้าชายแห่งรามาดานรับผ้าเช็ดหน้าจากมหาดเล็กผิวดำมาส่งต่อให้น้องชายของยาคุป “เห็นกรมวังบอกว่าท่านกำลังสนุกสนานกับการเล่นมวยปล้ำอยู่ ข้าก็เลยขอเข้ามาชมโดยไม่ต้องการรบกวนท่าน”

“ท่านคงจะไม่ได้เข้ามาชมข้าเล่นมวยปล้ำเล่นเป็นแน่” อาฟซานใช้ผ้าเช็ดคราบน้ำมันและเหงื่อบนใบหน้า

“ท่านเดาได้ถูกต้อง ที่ข้ามาวันนี้ก็เพื่อเชิญท่านชมการซ้อมรบของกองทหารม้าแห่งอัลยาซูลาห์ที่ฝึกหัดมาเป็นเวลาร่วมสองปี”

“ท่านอาคงจะยินดีมาก” เด็กหนุ่มพูดอย่างไม่ให้ความสนใจเท่าไรนัก

“แต่ข้าจะยินดีขึ้นไปอีก ถ้าท่านจะร่วมชมด้วย”

“ก็ได้” อาฟซานรับคำอย่างเสียไม่ได้ “ข้าจะไป”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็ขอลากลับก่อน”

“ข้านึกว่าท่านจะอยู่ชมต่อหรือลงเล่นมวยปล้ำด้วยกัน”

“ไว้วันหลังจะดีกว่า” ออสมานก้มศีรษะ “วันนี้ข้ายังมีงานต้องทำอีกมาก”

“ข้าส่งท่านตรงนี้เลย” เด็กหนุ่มหันหน้าไปทางคู่ต่อสู้คนใหม่ที่ก้าวเข้ามาบนลาน

“เชิญท่านตามสบาย” เจ้าชายแห่งรามาดานเงยหน้าขึ้นและใช้สายตาสำรวจรอบ ๆ แต่ต้องหยุดชะงักเมื่อพบกับร่างในชุดดำและใช้ชายผ้าคลุมศีรษะบังใบหน้าซีกหนึ่งไว้ ที่ซุ่มยืนอยู่บนระเบียงชั้นบนของตำหนัก ซึ่งจ้องมองอยู่ก่อนแล้ว

“อาฟซาน...” ออสมานทำท่าเหมือนจะเอ่ยถามอะไรกับเจ้าชายน้อย แต่แล้วก็เบนหน้ากลับและเดินจากไปด้วยท่าทางที่ครุ่นคิด ขณะที่อาฟซานหันไปทางคู่ต่อสู้คนใหม่โดยสิ้นความสนใจในเรื่องอื่น

ยาคุปซึ่งนั่งหลบแดดอยู่หน้ากระโจมหลังเล็ก มองดูชายค่อมแคระที่เดินฝ่าไอแดดมาทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ พลางยื่นสิ่งที่ถืออยู่ในมือให้

“อะไร” เด็กหนุ่มถามขณะหยิบสิ่งนั้นขึ้นมาดู

“เขากวางคุด” ผู้สูงวัยบอก “เป็นส่วนแบ่งที่ข้าได้รับจากพวกโจร มันบอกว่าข้าไม่ได้ทำอะไร เลยหยิบ ๆ เขากวางส่งมาให้”

“แล้วท่านเอามาให้ข้าทำไม”

“ก็เผื่อว่าเจ้าจะสามารถใช้เขานี้เป็นด้ามมีดเลือดมังกรของเจ้าได้”

“ทำไมท่านไม่เก็บมันไว้เอง” เด็กหนุ่มทำท่าจะส่งคืน

“มันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับข้า” มูร์ฝ่าปฏิเสธที่จะรับคืน “แต่อาจจะมีประโยชน์สำหรับเจ้า”

“จริง ๆ แล้วข้าไม่ประสงค์ในทรัพย์สมบัติของพวกโจร”

“ก่อนหน้านี้มันอาจเป็นสมบัติของพวกโจร แต่เมื่อพวกมันให้ข้าก็เป็นสมบัติของข้า หาใช่ทรัพย์สมบัติของโจรอีกต่อไป และข้าเองก็เต็มใจที่จะให้แก่เจ้า” ชายค่อมแคระบอก

“ข้านึกถึงหมอตาบอด” ยาคุปเอ่ยขึ้นลอย ๆ “มันอุตส่าห์ช่วยชีวิตของ

ราชินีโจรไว้ แต่กลับถูกนำตัวไปปล่อยกลางทะเลทราย”

“มันมีชีวิตอยู่ในทะเลทรายมานาน คงรู้วิธีที่จะเอาตัวรอดได้”

“การเดินทางในทะเลทราย ลำพังกับคนตาดี ๆ ก็หาใช่เรื่องง่ายดายแม้แต่น้อย ยิ่งมีดวงตาที่มืดบอด ยิ่งต้องนับว่าเป็นเรื่องที่ยากเย็นขึ้นไปอีกหลายเท่าทีเดียว”

“ข้าเคยได้ยินว่ามีคนที่เดินทางไปในทะเลอันกว้างใหญ่ได้ด้วยเรือลำเล็ก ๆ” มูร์ฝ้ากล่าว “สำหรับเราชาวทะเลทราย นั่นคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มีหลายต่อหลายเรื่องที่เราอาจคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ทั้ง ๆ ที่มีคนซึ่งสามารถทำได้ การเดินทางในทะเลทรายของพ่อหมอตาบอดก็คงเป็นเช่นเดียวกันกับคนที่เดินทางโดยเรือในท้องทะเลพวกนั้น”

“อาจจะจริงอย่างที่ท่านพูด” ยาคุปพยักหน้าช้า ๆ ก่อนเปลี่ยนเรื่องใหม่ “ให้ข้าถามท่านสักข้อหนึ่งได้หรือไม่”

“เจ้าจะถามอะไร”

“ข้าอยากจะถามว่า หากเราสามารถหลุดพ้นจากราชินีโจรได้ ท่านยังจะมุ่งหน้าไปยังซาวาห์ที่สุดขอบทะเลทราย หรือย้อนกลับไปอัลยาซูลาห์”

“ซาวาห์” มูร์ฝ้าตอบโดยไม่ต้องคิด

“แล้วเมื่อใดข้าถึงสามารถกลับไปอัลยาซูลาห์ได้”

“เมื่อวันนั้นมาถึง ข้าจะเป็นผู้บอกแก่เจ้าเอง” ชายค่อมแคระตัดบท

แสงแดดแผดร้อนรุนแรงราวจะเผาผลาญสรรพสิ่งที่อยู่ในท้องทะเลทรายให้มอดไหม้ แต่อูฐตัวหนึ่งยังคงตั้งหน้าเดินทางต่อไปตามลำพังบนหนทางอันเวิ้งว้าง และคนที่อยู่บนหลังของมันซึ่งแม้จะมีดวงตาที่มืดบอด แต่ก็หาได้มีท่าทางที่จะท้อแท้หรือสิ้นหวังแม้แต่น้อย

“พื้นทรายที่เหยาะย่าง

ผ่านหนทางอันยาวไกล
คืนเก่าและวันใหม่
ล่วงเลยไปไม่กลับมา
เดินทางอย่างอ้างว้าง
บนหนทางสุดคณา
มีตะวันและจันทรา
เป็นเพื่อนข้านิรันดร์กาล”

เสียงเพลงที่ดังจากชายตาบอดพลันถูกกลบด้วยเสียงฝีเท้าของหมู่ม้าที่ควบขี่เข้ามาใกล้ และผู้ที่เป็นหัวหน้าตีม้าเข้าประกบอูฐพลางออกคำสั่งด้วยเสียงแสดงอำนาจ

“เจ้าเป็นใครและจะเดินทางไปที่ใด”

“ข้าเป็นเพียงชายชราตาบอดคนหนึ่ง” ผู้เดินทางรั้งบังเหียนสัตว์พาหนะ “และเดินทางร่อนเร่ไปโดยไม่มีจุดหมาย”

“ลำพังคนตาบอดคนหนึ่งจะสามารถเดินทางในทะเลทรายเพียงลำพังได้อย่างไร” อีกฝ่ายถามเหมือนไม่เชื่อถือ

“เรื่องนี้ท่านสมควรถามอูฐของข้า เพราะมันเป็นผู้นำพาข้ามา”

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังพูดจาอยู่กับใคร” ผู้จู่โจมตะคอก

“ข้าไม่มีดวงตา ไฉนจะสามารถมองเห็นท่านได้” ชายชราตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“บอกเจ้าก็ได้ว่า ข้าคือยูซุป นายกองทหารม้าแห่งอัลยาซูลาห์”

“อัลยาซูลาห์” ชายชราทวนคำ สีหน้าแสดงความดีใจ “นี่ข้าเดินทางมาถึงอัลยาซูลาห์จริง ๆ หรือ”

“ข้าจะมาโกหกคนตาบอดหาอะไร” ยูซุปตวาด “ที่เจ้าพูดเช่นนี้หมายความว่าเจ้าประสงค์ที่จะเดินทางมาอัลยาซูลาห์กระนั้นหรือ”

“ข้ามิได้ต้องการที่จะมาอัลยาซูลาห์ หากแต่ข้ามีข่าวคราวของชาวอัลยา-ซูลาห์ผู้หนึ่งมาแจ้งแก่พี่น้องของมัน”

“มันผู้นั้นเป็นใคร” นายกองทหารม้าถามห้วน ๆ

“มันชื่อยาคุป”

“ยาคุป” ยูซุปทวนคำ ดวงตาเปล่งประกายเข้มขึ้น

“ถูกต้อง” ชายผู้ปราศจากดวงตาพยักหน้า “ยาคุป บุตรของสุลต่าน”

“ข้าจะพาเจ้าไปพบกับพี่น้องของมันเอง” นายทหารชาวรามาดานอาสาด้วยท่าทีที่เปลี่ยนไป

“เจ้ารู้จักน้องชายของมันหรือ” ผู้สูงวัยถามราวจะให้แน่ใจ

“ทุกคนในอัลยาซูลาห์ล้วนรู้จักพวกมันสองพี่น้อง ว่าแต่เวลานี้ยาคุปอยู่ที่ไหนและยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

“ข้าจะบอกเล่าเรื่องทั้งหมดต่อน้องชายของยาคุปเท่านั้น” ชายตาบอดบอกและปิดปากเงียบโดยไม่รู้ว่าดวงตาของยูซุปที่มองดูแกฉายแววไม่พอใจและมาดร้ายหมายขวัญอยู่ลึก ๆ

39

อายเฟ่นั่งอยู่บนเบาะใหญ่ในกระโจม เบื้องหน้ากองเพชรพลอยและเครื่องทองหยองที่เป็นประกายวาววามด้วยแสงตะเกียง แต่ท่าทางของนางเหมือนจะไม่ยินดียินร้ายกับทรัพย์สินอันมีค่าเท่าไรนัก และสีหน้ายังคงเคร่งเครียดปราศจากความแช่มชื่นเบิกบานใจ

"ท่านเป็นอะไรไปหรือเปล่า" สตรีร่างใหญ่ที่ทำหน้าที่องครักษ์เอ่ยถามด้วยความประหลาดใจ "ทรัพย์สินที่ปล้นมาได้มากมายเช่นนี้น่าจะทำความรื่นรมย์ให้แก่ท่านมากกว่าความขุ่นมัว"

"ข้าไม่ได้เป็นอะไร" ราชินีโจรปฏิเสธห้วน ๆ "ข้าเพียงแต่สงสัยว่าจะมีใครบ้างไหมที่ไม่ยินดีต่อทรัพย์สมบัติอันมากมายก่ายกองเช่นนี้"

"ข้าสามารถตอบได้ทันทีว่าไม่มีผู้ใดเลย" องครักษ์ยืนยันอย่างหนักแน่น

"แต่ข้าว่ามี" อายเฟ่สวนคำ

"ถ้าเช่นนั้นท่านพอจะบอกข้าได้หรือไม่ ว่าใครคือไอ้คนโง่บัดซบผู้นั้น"

"ดวงตาปีศาจ" ราชินีแห่งหมู่โจรพูดพร้อมกับถอนใจลึก ๆ "นับแต่ที่มันติดตามข้าออกปล้นสะดมกองคาราวานเป็นเวลาร่วมสองปี ไม่เคยเลยสักครั้งที่มันจะเรียกร้องขอส่วนแบ่ง และแม้ว่าข้าจะแบ่งปันไว้ให้ มันก็ไม่แม้แต่เหลือบแล"

“ในสายตาข้าไม่เห็นว่ามันเป็นคน แต่เป็นเพียงก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้น” สตรีร่างใหญ่ส่ายหน้า

“แล้วเจ้าคิดว่าเหตุใดมันถึงไม่ยินดียินร้ายต่อทรัพย์สมบัติพวกนี้” อายเฟปรายตาไปทางกองอัญมณีและเครื่องทอง

“มีคนเคยเล่าให้ข้าฟังว่า มีสัตว์ชนิดหนึ่งที่เรียกว่าลิง มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคน และมีความสามารถในการลักขโมยทรัพย์สินตามบ้านเรือน แต่กลับถูกคนบางคนใช้ผลไม้ที่ไม่มีราคาเพียงลูกเดียวแลกแก้วแหวนอันมีค่าจากมันได้ บางทีดวงตาปีศาจอาจเป็นเช่นสัตว์ชนิดนั้นก็ได้”

“ครั้งหนึ่งข้าเคยคิดว่าข้าจะสามารถทำให้ดวงตาปีศาจเชื่องเชื่อได้ แต่ยิ่งวันข้าก็รู้สึกว่ามันไม่มีทางที่จะเชื่องหรือเชื่อได้ง่าย ๆ เลย”

“คนที่เล่าเรื่องลิงให้ฟังบอกกับข้าว่า วิธีที่จะทำให้ลิงเชื่องนั้น คือต้องทรมานจนมันเกิดความเกรงกลัว หรือมิเช่นนั้นก็ต้องลงโทษสัตว์อื่นให้เห็นเป็นเยี่ยงอย่าง เพื่อที่มันจะสยบยอมโดยไม่กล้าหือ”

“สิ่งที่เจ้าพูดก็ฟังดูเข้าเค้า” อายเฟคล้อยตาม “บางทีข้าอาจจะต้องใช้วิธีหัดสัตว์มาหัดคนบ้างก็ได้”

“ให้ข้าถามท่านสักอย่างหนึ่งได้หรือไม่” องครักษ์เอ่ยอย่างเกรงใจ

“เจ้าอยากรู้เรื่องอะไร” ราชินีโจรถามด้วยท่าทางที่ค่อยสบายใจขึ้น

“ข้าอยากรู้ว่าท่านไว้ชีวิตดวงตาปีศาจกับพรรคพวกของมันจนถึงป่านนี้ด้วยเหตุใด”

“มีคำทำนายที่ร่ำลือในหมู่ชาวทะเลทรายว่า ผู้ที่มีดวงตาปีศาจจะนำชัยชนะและโชคลาภมาสู่หมู่โจร” อายเฟเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “และเจ้าก็คงประจักษ์ด้วยตาตนเองแล้วว่า นับตั้งแต่ดวงตาปีศาจมาอยู่กับข้า พวกเราสามารถปล้นกองคาราวานได้คล่องมือขึ้น และล้วนได้แต่ทรัพย์สมบัติที่มีค่ามาครอบครอง”

“แต่ตัวตนและการกระทำของมันช่างแตกต่างกับคำทำนายโดยสิ้นเชิง”

“อย่างไรข้าก็จะลองดัดนิสัยมัน และทำให้มันยินดีกับการเป็นโจรให้ได้”

ราชินีโจรกล่าวอย่างมั่นใจ

“ด้วยวิธีที่ฝึกหัดลิงกระนั้นหรือ” องครักษ์เงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นเจ้านาย

“ด้วยวิธีนั้น” ผู้ทรงอำนาจเหนือทุกชีวิตในหมู่โจรผงกศีรษะ สีหน้าดูจริงจังอย่างน่าสะพรึงกลัว

ออสมานแห่งรามาดานในเครื่องแต่งกายชุดขาวปักด้วยดิ้นทองอย่างงดงาม ยืนเด่นอยู่หน้าปะรำเพื่อรอรับสุลต่านและพระประยูรญาติที่ได้รับเชิญให้มาชมการฝึกซ้อมครั้งสำคัญของเหล่าทหารม้าแห่งอัลยาซูลาห์ ที่ทั้งออสมานและยูซุปเฝ้าฝึกปรือมาเป็นเวลาร่วมสองปี

“ขอพระเป็นเจ้าประทานพรแก่เจ้าและกองทหารม้าของเจ้า” สุลต่านฮัสซันอวยพร ขณะที่ยื่นหัตถ์ให้ออสมานจุมพิตและยกขึ้นแตะที่หน้าผาก

“ที่ข้าสามารถจัดตั้งกองทหารม้าขึ้นสำเร็จก็เป็นด้วยพระองค์ทรงพระเมตตา” เจ้าชายแห่งรามาดานทูล

“ได้ยินว่ากองทหารม้าของท่านมีราคาที่แพงมากจริงหรือไม่” พระราชวงศ์ผู้สูงวัยถามตรง ๆ

“หากเทียบกับความยิ่งใหญ่ของสุลต่านและอัลยาซูลาห์ที่จะบังเกิดขึ้นในกาลอันใกล้ ข้าคิดว่ากองทหารม้านี้มีราคาเพียงน้อยนิด” ออสมานแย้งด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

“แต่สมัยก่อน อัลยาซูลาห์ก็สามารถเป็นแคว้นที่ยิ่งใหญ่ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีกองทหารม้า” ฟาติมะขัดขึ้น

“แต่ละสมัยล้วนแตกต่างกัน หากไม่เตรียมตัวให้พร้อม อัลยาซูลาห์ก็อาจจะกลายเป็นแคว้นเล็ก ๆ ไปได้โดยไม่ยาก”

“ข้าก็อยากจะเห็นเหมือนกันว่า กองทหารม้าของท่านจะสามารถทำให้อัลยาซูลาห์เป็นแคว้นที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อย่างไร” อาฟซานเย้ยอยู่ในที

“ถ้าเช่นนั้นขอเชิญทุกท่านเข้าประทับในปะรำ” ออสมานผายมือไปทาง

สถานที่ที่จัดเตรียมไว้ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้พลแตรเป่าแตรเป็นสัญญาณ กองทหารม้าที่ชุมนุมกันอยู่บนลานทรายไกลออกไป วิ่งกรูกันเข้ามาอย่างรวดเร็ว และแปรขบวนเป็นรูปหน้ากระดานหยุดลงตรงหน้าปะรำ โดยม้าแต่ละตัวยกขาหน้าข้างขวาขึ้นและผงกหัวคำนับผู้ที่นั่งอยู่ในปะรำอย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนจะหันหลังกลับเป็นสองแถวและวิ่งสลับกันไปมาระหว่างแถวด้วยความแคล่วคล่อง

“กองทหารม้าทำได้แค่การเล่นละครสัตว์เท่านี้หรือ” ฟาติมะหันไปถามอาฟซาน

“กองทหารม้าทำได้มากกว่านั้น” เจ้าชายแห่งรามาดานซึ่งนั่งอยู่ข้างที่ประทับของสุลต่านบอกด้วยสีหน้าที่ซ่อนเร้นอะไรบางอย่าง

“เป็นต้นว่า” อาฟซานซัก

“เป็นต้นว่าการไล่ล่าศัตรูที่ขี่อูฐ” ออสมานตอบ และทูลสุลต่าน “ระยะนี้ชาวกองคาราวานพากันร้องเรียนว่า ทะเลทรายตอนนอกมีโจรผู้ร้ายคอยดักปล้นอยู่เป็นประจำ เมื่อเช้านี้บังเอิญยูซุปออกไปลาดตระเวนระยะไกล พบเห็นโจรคนหนึ่งเข้า จึงจับตัวมาแสดงให้เห็นโดยทั่วกันว่ากองทหารม้ามีความสามารถเหนืออูฐที่ได้ชื่อว่าเป็นนาวาแห่งทะเลทรายเพียงไร”

“เร่งแสดงฝีมือทหารม้าของเจ้าให้ได้ชมกันเลยดีกว่า” ฮัสซันรับสั่งด้วยความสนพระทัย

“พระเจ้าข้า” เจ้าชายหนุ่มก้มศีรษะและตบมือเป็นสัญญาณ พลันอูฐตัวหนึ่งก็ถูกจูงมาอยู่หน้าปะรำ ชายที่อยู่บนหลังอูฐถูกคลุมศีรษะด้วยถุงผ้าสีดำทำให้มองไม่เห็นใบหน้าอันแท้จริง

“ข้าจะปล่อยให้อูฐตัวนี้ออกวิ่งล่วงหน้าไปก่อนห้าสิบไม้กลอง” ออสมานทูล “หลังจากนั้นจึงให้ยูซุปควบม้าตามไป หากอูฐวิ่งไปพ้นธงแดงที่ปักอยู่ปลายลาน ชายที่ขี่อูฐจะได้รับการปล่อยตัวเป็นอิสระ แต่หากไม่พ้นก็จะถูกลงโทษในฐานะที่เป็นโจร”

“ม้าไม่มีทางที่จะตามอูฐทัน” อาฟซานกล่าวอย่างเชื่อมั่น “และถ้าอูฐพ้นธงแดงไปได้ คนของท่านสมควรจะได้รับการลงโทษด้วย”

“ถ้ายูซุปไม่สามารถบังคับม้าให้เทียบทันอูฐได้ ข้าจะลงมือเฆี่ยนมันกลางลานนี้ต่อหน้าพวกท่านทุกคน”

“ปล่อยอูฐให้ลงมือวิ่งได้แล้ว” สุลต่านตัดบท พร้อม ๆ กับที่ทหารม้าสี่นายชักม้ามาอยู่หน้าปะรำ บนหลังม้าแต่ละตัวมีกลองทิมปานีแขวนอยู่สองข้าง เมื่อออสมานยกมือขึ้น ทหารทั้งสี่ก็เริ่มตีกลองใบเล็กทุกใบพร้อม ๆ กัน ขณะที่อูฐออกวิ่งราวกับรู้ว่าชีวิตของคนบนหลังฝากไว้กับฝีเท้าของมัน

เสียงกลองดังเร้าใจ จนหลายคนชะเง้อมองฝ่าฝุ่นทรายที่ตลบและพลันที่ทหารม้าหยุดตีเมื่อครบห้าสิบครั้ง ม้าสีดำปราดเปรียวตัวหนึ่งก็พุ่งทะยานติดตามอูฐไปอย่างรวดเร็ว...ทุกคนเงียบกริบ และเฝ้าคอยอย่างใจจดจ่อ แต่เพียงชั่วครู่เดียว ม้าตัวนั้นก็โผนกลับมาอยู่หน้าปะรำอีกครั้งหนึ่ง และคนที่อยู่บนหลังม้าโยนร่างของชายที่ถูกคลุมศีรษะด้วยถุงดำลงมากองอยู่กับพื้น

สุลต่านฮัสซันปรบพระหัตถ์นำ ทำให้คนอื่นตบมือตามจนกึกก้องราวเสียงประกาศความสำเร็จของทหารม้าแห่งอัลยาซูลาห์ภายใต้การนำของออสมาน

“ท่านเห็นแล้วหรือไม่ว่าม้านั้นว่องไวกว่าอูฐเพียงไร” เจ้าชายแห่งรามาดานหันไปถามฟาติมะและอาฟซาน

“นี่เป็นแค่การฝึกซ้อม ท่านจะสร้างสถานการณ์ขึ้นมาอย่างไรก็ได้” น้องชายของยาคุปยังไม่ยอมรับ

“ถ้าเช่นนั้นอีกสามวัน ข้าจะนำกองทหารม้าเดินทางไปปราบโจรที่ทะเลทรายตอนนอก” ออสมานประกาศ “เมื่อถึงตอนนั้น คงไม่มีใครสามารถสร้างสถานการณ์ขึ้นมาได้เป็นแน่”

“ทะเลทรายตอนนอกอยู่ห่างไกลจากอัลยาซูลาห์มาก ต่อให้มีโจรทะเลทรายจริง ก็ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะเดินทางไปปราบปราม” ฟาติมะไม่เห็นด้วย

“โจรทะเลทรายเป็นภัยแก่ชาวทะเลทราย ผู้ใดปราบปรามให้สำเร็จก็ย่อมได้รับความยกย่องสรรเสริญจากชาวทะเลทรายทุกหมู่เหล่า” ออสมานแย้งด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “การปราบโจรทะเลทรายก็เท่ากับนำเกียรติยศมาสู่สุลต่านและเสริมสร้างอำนาจของอัลยาซูลาห์ให้กว้างไกลออกไป”

“อำนาจของอัลยาซูลาห์หรืออำนาจของท่านเอง” อาฟซานโพล่งออกไป แต่ออสมานทำเป็นไม่ได้ยิน

“ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าคนที่ขี่อูฐเป็นโจรทะเลทรายจริง ๆ ไม่ใช่ท่านปั้นแต่งขึ้น” ธิดาสุลต่านตั้งข้อสังเกต

“องค์หญิงสามารถลงไปดูได้ด้วยตนเอง” เจ้าชายแห่งรามาดานพูดยิ้ม ๆ “และมีอีกเรื่องหนึ่งซึ่งองค์หญิงควรจะทราบไว้ด้วย”

“อะไร”

“ยาคุปยังมีชีวิตอยู่” ดวงตาของออสมานหรี่ลง “แต่มันได้กลายเป็นโจรทะเลทรายคนหนึ่งไปแล้ว”

“โกหก” ฟาติมะด่าทอ “เจ้าโกหก”

“อีกสามวัน ข้าจะออกไปพิสูจน์ให้องค์หญิงเห็นว่าข้าพูดจริง” เจ้าชายหนุ่มยิ้มหยัน “ข้าจะออกไปปราบโจรทะเลทราย และกลับมาพร้อมกับหัวของโจรทุกคน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือหัวของยาคุปอย่างแน่นอน”

40

ราชินีแห่งโจรทะเลทรายมองดูเด็กสาวที่ถูกองครักษ์สตรีร่างใหญ่คุมตัวมานั่งลงตรงหน้าด้วยสายตาที่แฝงเร้นความรู้สึกบางอย่าง

“ท่านต้องการพบข้า” ไนล์ถามขณะขืนตัวจากการเกาะกุม

“ข้าเพียงแต่ต้องการถามอะไรบางอย่าง” อายเฟ่กล่าวอย่างวางอำนาจ

“ข้าสามารถตอบท่านได้โดยไม่จำเป็นต้องมีผู้ใดคอยกดคอเช่นนี้” เด็กสาวฮึดฮัดและพยายามสะบัดตัวจากองครักษ์ที่กดบ่าหล่อนไว้

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าให้ความเมตตาต่อเจ้าและยาคุปเหมือนเช่นคนของข้า แต่ยาคุปไม่เคยรู้สึกสำนึกในความเมตตาของข้าเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นต่อจากนี้ไป ข้าก็คิดว่าข้าควรจะเลิกเมตตาพวกเจ้า และปฏิบัติต่อยาคุปและเจ้ารวมทั้งตาแก่ค่อมแคระเยี่ยงเชลยหรือทาส”

“ท่านหลงลืมไปแล้วหรือว่ายาคุปเป็นคนช่วยชีวิตท่าน ด้วยการเดินทางบากบั่นไปหาหญ้าวิเศษจากภูเขาทรายสีแดง” ไนล์ค้านอย่างแค้นเคือง

“ข้าไม่เคยลืม เป็นแต่ข้ารู้จักที่จะแยกแยะเรื่องราวต่าง ๆ ในส่วนของความดีที่มันทำ ข้าก็ได้เลี้ยงดูพวกเจ้าเป็นการตอบแทนมาจนถึงทุกวันนี้ แต่เมื่อมันหามีจิตสำนึกในความเมตตาของข้า ข้าก็จำเป็นที่จะต้องลงโทษทัณฑ์เพื่อมิให้

เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น”

“แต่ท่านเคยพูดว่ายาคุปมีดวงตาปีศาจ ซึ่งจะนำโชคมาสู่ท่าน” เด็กสาวแย้ง

“ถึงมันจะมีดวงตาปีศาจ แต่ใช่ว่ามันจะสามารถวางอำนาจเหนือข้า และเพราะเหตุนี้ ข้าจึงจำต้องสั่งสอนให้มันสำนึกว่าข้ามีอำนาจเหนือกว่ามัน”

“ท่านจะทำอะไรยาคุปไม่ได้” หล่อนดิ้นรน

“ข้าไม่ทำอะไรมัน แต่ข้ารู้ว่าควรจะทำอย่างไรให้มันเจ็บปวดและหลาบจำ”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร”

“ก็หมายความว่า ทุกครั้งที่มันดื้อรั้นข้าจะลงโทษเจ้าแทน และดูซิว่ามันจะแข็งขืนไปได้สักกี่น้ำ” ดวงตาของราชินีโจรเป็นประกายโหดเหี้ยม

“ข้ายินดีที่จะรับโทษทัณฑ์แทนยาคุปทุกอย่าง” ไนล์เชิดหน้า

“จริงหรือที่เจ้าว่ายินดีที่จะรับโทษแทนดวงตาปีศาจ” สตรีผู้สูงวัยกว่าถามย้ำ

“คำพูดของข้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง” เด็กสาวยืนยัน

“ถ้าเช่นนั้น...” อายเฟ่มองดูองครักษ์ที่ควบคุมไนล์อยู่ “เกจา เจ้าจงไปตามหมอสักมา”

หญิงร่างใหญ่ก้มศีรษะรับคำและปล่อยมือจากไนล์

“อีกสักครู่ก็จะได้รู้กันว่าจิตใจของเจ้ามั่นคงเหมือนคำพูดหรือไม่”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” เด็กสาวเพ่งมองด้วยความสงสัย

“ข้าหมายความว่า เมื่อคืนดวงตาปีศาจขัดคำสั่งข้า ดังนั้นวันนี้ข้าจะลงโทษมันด้วยการสักหน้าผากเจ้า และหากมันยังคงดึงดันอยู่อีก ข้าก็จะสักแก้มเจ้าทีละข้าง จนกว่ามันจะสยบยอม”

ไนล์ตัวแข็งอย่างคิดไม่ถึง

“เมื่อครู่เจ้าออกปากเองว่ายินดีจะรับโทษแทนดวงตาปีศาจ” ราชินีโจรกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง “และข้าคิดว่าเจ้าคงจะไม่เปลี่ยนแปลงคำพูดของ

ตัวเองโดยง่าย”

เด็กสาวขบกรามเข้าหากัน ดวงตาที่มองดูราชินีโจรเปล่งประกายแห่งความเคียดแค้นชิงชัง

“ตกลง” หล่อนลั่นวาจา “ข้ายินยอมให้ท่านสักหน้าผาก ขอเพียงท่านอย่าทำอันตรายยาคุปเป็นอันขาด”

“ก็ได้” อายเฟส่งเสียงหัวเราะ “ข้าก็อยากรู้เหมือนกันว่า ดวงตาปีศาจจะยินยอมละความดื้อดึงหรือยินดีที่จะปล่อยให้เจ้าถูกสักทั้งใบหน้ากันแน่”

“เจ้าได้ยินที่ออสมานพูดหรือไม่”

ฟาติมะที่ก้าวตามอาฟซานติด ๆ เข้าไปในตำหนักที่ประทับของเจ้าชายน้อยถามด้วยความรุ่มร้อนใจ

“หูข้ามิได้หนวก” น้องชายของยาคุปกล่าวห้วน ๆ “มิหนำซ้ำ ตาของข้าก็ไม่ได้บอดจนมองไม่เห็นว่าไอ้เดียรัจฉานยูซุปทำกับคนแก่ที่ไร้ดวงตายังไง”

“ด้วยเหตุนี้มันถึงได้เอาถุงดำคลุมหัวตาแก่นั่นมิให้ใครรู้สภาพอันแท้จริง” เด็กสาวเดือดดาล

“เสียดายที่ข้ามิได้พบตาแก่ตาบอดก่อนพวกมัน มิเช่นนั้นก็คงจะติดตามตัวยาคุปกลับมาได้ก่อน”

“ออสมานกล่าวหาว่ายาคุปเป็นโจรทะเลทราย และคิดจะประหารยาคุปโดยไม่นำตัวกลับมาอัลยาซูลาห์” ธิดาสุลต่านหยุดยืนกลางห้องโถง “เจ้าคิดจะแก้ไขอย่างไร”

“โยคาน” อาฟซานตะโกนเรียกองครักษ์อย่างทำอะไรไม่ถูก “เจ้าไปหลบอยู่เสียที่ไหน”

“ข้าอยู่นี่” เจ้าของร่างสูงโย่งขานรับและก้าวจากมุมที่ซุ่มยืนด้วยท่าทางสงบนิ่งราวตุ๊กตาบรอนซ์

“ท่านคงได้ยินเรื่องที่ข้ากับเจ้าชายของท่านพูดกันแล้ว” ฟาติมะถามขึ้น

“ข้าได้ยินแล้ว” องครักษ์เอกก้มศีรษะ

“เจ้าเคยอยู่ในทะเลทรายมาก่อน พอจะรู้เรื่องโจรทะเลทรายที่ยาคุบไปอาศัยอยู่ด้วยบ้างไหม”

“ทะเลทรายกว้างใหญ่ โจรผู้ร้ายก็มีอยู่มากมายหลายก๊กหลายเหล่า ยากที่จะเดาสุ่มได้”

“ข้าคิดว่าออสมานคงจะซักไซ้ไล่เลียงเรื่องราวของโจรทะเลทรายกลุ่มนั้นจากตาแก่ตาบอดไว้มาก แต่ไม่ยอมเปิดเผยให้เรารู้” เด็กสาวคาดคะเน

“ถ้าเพียงแต่ได้เบาะแสบ้างก็ยังพอที่จะคาดเดาได้ แต่ถ้าไม่รู้หนเหนือหนใต้เช่นนี้ ก็มืดแปดด้านทีเดียว”

“แต่ถ้าเราไม่ทำอะไรเสียเลย ก็เท่ากับปล่อยให้ยาคุปถูกออสมานสังหารโดยแท้” ฟาติมะแย้ง

“พวกท่านเห็นว่ากองทหารม้าของออสมานเป็นเช่นไร” โยคานเปลี่ยนเรื่อง

“เจ้าถามถึงมันทำไม” อาฟซานกระซากเสียงอย่างไม่พอใจ

“ข้าเพียงแต่ต้องการรู้ว่ามันฝึกปรือทหารไปถึงขนาดไหน และระหว่างม้าของมันกับอูฐ ท่านคิดว่าอย่างไร” องครักษ์ถามด้วยท่าทางปกติ

“ข้าคิดว่าออสมานมุมานะฝึกกองทหารม้าของมันรุดหน้าไปมาก” เด็กสาวตอบแทน “และเท่าที่เห็น ม้าของมันก็มีฝีเท้ารวดเร็วกว่าอูฐ”

“จริงอย่างที่ฟาติมะพูด” อาฟซานเห็นด้วย “ขนาดที่มันปล่อยให้อูฐของตาแก่ตาบอดวิ่งไปล่วงหน้าห้าสิบไม้กลอง ไอ้ยูซุปก็ยังตามไปปลิดชีพได้”

“ถ้าเช่นนั้นท่านคิดหรือไม่ว่า ถ้าเราออกเดินทางด้วยอูฐไปในทะเลทรายจะสามารถติดตามพวกมันที่ขี่ม้าไปได้” โยคานย้อนถาม

“หมายความว่าเราต้องนั่งดูมันหิ้วหัวยาคุปกลับมาอย่างนั้นหรือ” ฟาติมะขึ้นเสียงอย่างไม่พอใจ

“ข้าจะออกไปดั้นด้นค้นหาพี่ชายของข้าเอง” อาฟซานประกาศ “ไม่ว่า

เจ้าจะไปกับข้าด้วยหรือไม่ และไม่ว่ากองทหารม้าของออสมานจะเข้มแข็งเพียงใดก็ตาม"

"ถ้าท่านทำเช่นนั้นก็เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตายโดยแท้" โยคานสั่นศีรษะ

"คนเราเกิดมาแล้วมีใครบ้างที่หลีกเลี่ยงความตายได้" เจ้าชายน้อยถามเสียงดัง "จะอย่างไรข้าก็ไม่ยอมดูดายในเรื่องนี้แน่ ต่อให้รู้ว่านายนิรบาลมาลิกมายืนอยู่ต่อหน้าก็ตาม"

"ข้าไม่ได้ขอให้ท่านดูดาย" องครักษ์ปฏิเสธ "และข้าก็ไม่มีวันยินยอมให้พวกรามาดานทำอันตรายยาคุปอย่างแน่นอน"

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะทำยังไง ในเมื่อไม่เห็นด้วยกับการที่ข้าจะออกไปค้นหายาคุปในทะเลทราย"

"ข้ากำลังจะบอกท่านว่า ประการแรก เราต้องรู้ก่อนว่าพวกโจรอยู่ที่ไหนและชิงออกเดินทางล่วงหน้าไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เพราะม้าแม้จะมีฝีเท้ารวดเร็ว แต่ก็ไม่มีความอดทนต่อการเดินทางในทะเลทรายเป็นระยะทางไกล ๆ เท่ากับอูฐ และประการที่สอง การต่อสู้กับโจรทะเลทรายหาใช่เรื่องที่ง่ายดายเช่นที่ยูซุปฆ่าคนแก่ตาบอดไม่"

"แล้วท่านจะมีหนทางอย่างไร" ฟาติมะถามอย่างค่อยคลายความพลุ่งพล่านลง

"เราต้องหาหนทางที่จะสืบให้รู้ถึงที่อยู่ของกองโจร" ชายร่างสูงโย่งยกมือขึ้นลูบรอยแผลที่ถูกคมดาบของยูซุปบนใบหน้า

"แล้วเรื่องการต่อสู้กับกองโจรล่ะ" ธิดาสุลต่านซัก

"นั่นคงไม่ใช่เรื่องราวของเรา" โยคานลดมือลง "ปล่อยให้ออสมานหาหนทางเอาเองจะดีกว่า"

"กระนั้นข้าก็ยังนึกไม่ออกว่าจะมีหนทางสืบรู้ที่อยู่ของกองโจรได้อย่างไร" อาฟซานส่ายหน้า

"คนที่รู้เรื่องนี้แน่ ๆ มีอยู่สองคน" องครักษ์เอกกล่าวด้วยน้ำเสียง

เรียบ ๆ “คนแรกคือออสมาน และอีกคนคือยูซุป”

“แต่ข้าเชื่อว่าพวกมันคงไม่ยอมเปิดปากเป็นแน่” เจ้าชายน้อยระบายลมหายใจแรง ๆ

“พวกมันอาจจะไม่ยอมเปิดปากกับคนอื่น แต่มีอยู่คนหนึ่งซึ่งพวกมันต้องยินยอมบอกเล่าโดยไม่ปิดบัง”

“ใคร” ทั้งฟาติมะและอาฟซานถามแทบจะพร้อมกัน

“สุลต่านฮัสซัน”

“ไม่มีทาง” น้องชายของยาคุปสั่นศีรษะ “ท่านอาฮัสซันไม่มีทางที่จะสอบถามเรื่องนี้ให้เราแน่”

“ข้ามิได้ขอให้สุลต่านสอบถามให้เรา” โยคานมีสีหน้าสงบนิ่ง “แต่สุลต่านจะสอบถามเพราะมีพระประสงค์ที่ต้องการจะรู้เอง”

“ข้าเข้าใจที่ท่านพูดแล้ว” ฟาติมะยิ้มออกมาได้ “ออสมานมักจะเข้าเฝ้าท่านพ่อในตอนกลางคืนเพื่อเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง ถ้าท่านพ่อไต่ถามถึงเรื่องโจรทะเลทราย ออสมานก็คงจะเล่าถวาย”

“และองค์หญิงคงจะรู้วิธีที่จะให้สุลต่านกระหายจะทราบเรื่องราวนี้” องครักษ์ของอาฟซานกล่าวต่อ

“แน่นอน” ธิดาสุลต่านรับคำ “ข้ารับรองได้ว่าจะทำให้ท่านพ่ออยากรู้จนตัวสั่นทีเดียว”

41

หมอสักมองดูเด็กสาวที่เชิดหน้าอย่างไม่สะทกสะท้านต่อการเสียโฉม ดวงตาโตดำขลับเหมือนจะจ้องมองตอบสายตาของชายชราอย่างไม่วางตา

“ข้าจะให้โอกาสแก่เจ้า” อายเฟ่ทำลายความเงียบขึ้น “โดยให้เจ้าเป็นผู้เลือกลายที่จะสักบนหน้าผากของเจ้าเอง”

“ข้าสามารถสักลวดลายทุกอย่างตามที่เจ้าต้องการ” หมอสักเสริมขึ้น “ไม่ว่าเจ้าจะต้องการให้วิจิตรพิสดารปานใด”

“ข้าต้องการเพียงรูปลายเดียวเท่านั้น” ไนล์กล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

“บอกรูปลายที่เจ้าต้องการมาได้เลย” ราชินีโจรลั่นวาจา

“รูปที่ข้าต้องการคือพระจันทร์เสี้ยว” เด็กสาวย้ำคำ

“เจ้าสักรูปพระจันทร์เสี้ยวที่งดงามที่สุดรูปหนึ่งให้นาง” อายเฟ่หันไปทางชายชรา “และหากรูปพระจันทร์นั้นอัปลักษณ์ ข้าจะเป็นผู้สักหน้าของเจ้าเอง”

“ข้าจะทำตามคำสั่ง” หมอสักรับคำอย่างยำเกรงและลนลานคลี่ห่อเครื่องมือพลางเร่งแสงตะเกียงให้จ้าขึ้น

“ฟาติมะ”

สุลต่านซึ่งนอนสูบฝิ่นอยู่บนแท่นไม้มองดูธิดาที่ก้าวเข้ามาในห้องด้วยสายตาแสดงความประหลาดใจ

“เจ้ามีเรื่องเร่งร้อนอะไรหรือ”

“ท่านพ่อทำอะไรอยู่” เด็กสาวถามด้วยความประหลาดใจ ขณะทรุดตัวลงนั่งกับพื้น

“นี่เป็นสิ่งมีค่าที่มาจากแดนไกล” ฮัสซันวางอุปกรณ์ที่ใช้ในการสูบฝิ่นลงบนที่รองและยันตัวขึ้นนั่ง

“ถ้าให้ลูกเดา ออสมานก็คงจะเป็นผู้นำของสิ่งนี้มาให้ท่านพ่อ”

“เจ้าเดาได้ถูกต้อง” สุลต่านหัวเราะอย่างอารมณ์ดีเป็นพิเศษ “มันเป็นสิ่งที่วิเศษอย่างยิ่งยวด”

“ท่านพ่อถึงดูจะชื่นชมทุกสิ่งทุกอย่างที่ออสมานนำมาถวาย” หล่อนประชดอยู่ในที

“แน่นอน” ผู้เป็นบิดายอมรับ “เพราะออสมานทำให้หูตาของพ่อกว้างขึ้น ได้ยินได้ฟังในเรื่องราวที่พ่อไม่เคยรู้มาก่อน ออสมานทำให้พ่อรู้สึกว่าโลกภายนอกอยู่แค่ปลายนิ้วที่พ่อสามารถยื่นมือไปสัมผัสได้”

“ก็เพียงแค่นักเล่านิทานคนหนึ่งเท่านั้น” ฟาติมะหยัน

“ไม่หรอก” ฮัสซันสั่นศีรษะ “ออสมานไม่ใช่นักเล่าเรื่องที่เหลวไหล แต่เขารู้จักกลวิธีในการทำให้เรื่องต่าง ๆ น่าสนใจและสนุกสนาน ขณะเดียวกันก็ไม่วางตัวเขื่องเพื่อข่มพ่อ เหมือนเช่นที่ลุงของเจ้าเคยทำ”

“ท่านลุงคงไม่ได้มีเจตนาที่จะข่มท่านพ่อ หากแต่เพียงเห็นว่าท่านพ่อเป็นน้องชายที่เยาว์กว่าเท่านั้นเอง”

“เจ้าไม่รู้อะไรหรอก” สุลต่านเม้มริมฝีปาก “สมัยที่พ่อเป็นเด็ก พ่อเคยชื่นชมลุงของเจ้า ทั้งในความกล้าหาญและการมีชีวิตที่ผาดโผน แต่ลุงของเจ้ากลับใช้ความชื่นชมของพ่อกดพ่อเอาไว้จนโงหัวไม่ขึ้น และเหยียดหยามความที่จม

อยู่แต่ในวังของพ่อ เขาชอบเรียกพ่อต่อหน้าคนอื่นว่า 'หนอนหนังสือ' ซึ่งแฝงความหมายถึงความอ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้"

"ท่านพ่ออาจคิดไปเองก็ได้" เด็กสาวกล่าวแก้

"ถ้าเจ้าได้เห็นเวลาที่คนอื่น ๆ หัวเราะขันพ่อ เจ้าจะรู้ว่าพ่อไม่ได้คิดไปเองเลย" น้ำเสียงของฮัสซันแสดงความขมขื่นและเจ็บช้ำน้ำใจ

"แล้วออสมานเล่าอะไรให้ท่านพ่อฟังบ้าง" หล่อนเปลี่ยนเรื่อง

"มันเล่าถึงเรื่องราวในทะเลทรายที่มันพานพบมา ทั้งหนทาง ผู้คน และสิ่งแปลก ๆ ต่าง ๆ"

"มันเล่าเรื่องโจรทะเลทรายที่ถูกสังหารวันนี้ให้ฟังหรือยัง" ฟาติมะถามต่อ

"ยัง แต่บางทีมันอาจจะเล่าในคืนนี้ก็ได้"

"แต่ลูกเชื่อว่าท่านพ่อจะไม่มีวันได้ยินเรื่องนี้จากปากของออสมานเป็นอันขาด"

"เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าออสมานจะไม่เล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟัง" สุลต่านถามด้วยความสงสัย

"ก็เพราะว่ามันต้องการจะเก็บงำเรื่องนี้เอาไว้เพียงคนเดียว"

"เหลวไหล" บิดาปฏิเสธ "ออสมานจะเก็บเรื่องนี้ไว้เพื่ออะไร"

"ก็เพื่อความมั่งคั่งของตัวมันเอง" ฟาติมะลดระดับเสียงลงราวกับเกรงว่าใครจะเข้ามาได้ยิน "ลูกได้ยินว่าพวกโจรทะเลทรายปล้นสะดมกองคาราวานมานานหลายปี ทรัพย์สมบัติของพวกมันนั้นมากมายกว่าท้องพระคลัง และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือ..."

"อะไร" สุลต่านก้มตัวลงและเงี่ยหูฟังด้วยความสนใจ "เจ้าว่าอะไรสำคัญยิ่งไปกว่าทรัพย์สินเงินทอง"

"แก้ววิเชียร" เด็กสาวกระซิบกระซาบ "ร่ำลือกันว่าหัวหน้าโจรทะเลทรายมีแก้ววิเชียรดวงหนึ่ง ซึ่งเป็นแก้ววิเศษ และใครก็ตามที่ได้ครองแก้วนี้จะเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่เหนือท้องทะเลทราย"

ฮัสซันนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“ก็เป็นเพียงเรื่องที่ร่ำลือกันเท่านั้น อาจจะไม่ใช่เรื่องที่จริงจังก็ได้”

“ถ้าไม่ใช่เรื่องจริง เหตุใดออสมานจึงเที่ยวตระเวนอยู่ในทะเลทรายโดยไม่กลับคืนสู่รามาดาน” หล่อนย้อนถาม “และถ้าไม่ใช่เรื่องจริง เหตุใดยาคุปถึงได้ไปอยู่กับพวกโจรทะเลทราย”

“เจ้าหมายความว่า...”

“ลูกหมายความว่า บางทีท่านลุงคงจะเล่าเรื่องแก้ววิเชียรนี้ให้ยาคุปฟัง มันถึงได้เดินทางออกไปค้นหา”

“ก็แปลว่ายาคุปต้องการเป็นใหญ่ในทะเลทราย” น้ำเสียงของสุลต่านเคร่งเครียดขึ้น

“ทั้งยาคุปและอาฟซานล้วนเคารพท่านพ่อ ข้าไม่คิดว่ายาคุปปรารถนาแก้ววิเชียรดวงนั้นเพื่อตัวของมันเอง หากแต่มันคงต้องการจะนำมาเป็นของขวัญแด่ท่านพ่อมากกว่า”

“พ่อจะรู้ได้อย่างไร ว่าที่เจ้าพูดมาเป็นเรื่องที่แท้จริง” ฮัสซันมีสีหน้าสับสน

“แล้วท่านพ่อสามารถเชื่อได้อย่างไร ว่าเรื่องที่ออสมานเล่ามาทั้งมวลเป็นเรื่องจริง” เด็กสาวย้อนถาม “และระหว่างคำพูดของลูกกับออสมาน ท่านพ่อคิดว่าสมควรจะเชื่อถือใครมากกว่ากัน”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” บิดาถอนใจลึก ๆ “ไว้พ่อจะสอบถามออสมานดูเอง”

“ออสมานไม่มีทางที่จะพูดเรื่องแก้ววิเชียรดวงนั้นแน่” เด็กสาวยืนยัน “และข้าเชื่อว่า บางทียาคุปอาจจะครอบครองแก้ววิเชียรไว้แล้ว ด้วยเหตุนี้ออสมานจึงประกาศที่จะสังหารยาคุปโดยเอ่ยอ้างว่ามันเป็นโจรทะเลทราย แต่ที่แท้ก็ด้วยเจตนาเพื่อช่วงชิงแก้ววิเชียร”

สุลต่านนิ่งไปอีกครั้ง

“และระหว่างยาคุปกับออสมาน ท่านพ่อคิดว่าจะเชื่อถือใครได้มากกว่ากัน

โดยเฉพาะเมื่อมันมีแก้ววิเชียรอยู่ในมือ”

“แล้วเจ้าจะให้พ่อทำยังไง” ฮัสซันถามอย่างคิดอะไรไม่ออก

“หากออสมานภักดีต่อท่านพ่อจริง มันก็ควรที่จะบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับโจรทะเลทรายเหล่านั้นอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ของชุมโจร เส้นทางเดินทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเรื่องแก้ววิเชียร”

บิดาพยักหน้าช้า ๆ ดวงตาฉายแววครุ่นคิด ขณะที่ฟาติมะซ่อนความรู้สึกภายในไว้มิดชิดบนดวงหน้าที่สงบงาม

อัสลานที่ยืนคอยอยู่หน้ากระโจมใหญ่อย่างกระวนกระวายกรากเข้ามาหาทันทีที่เด็กสาวก้าวออกมาข้างนอก

“ราชินีโจรต้องการพบเจ้าด้วยเรื่องอะไร และเหตุใดถึงหายเข้าไปนานนัก” เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาถามด้วยความห่วงใย

“ไม่มีอะไรหรอก” ไนล์ชักผ้าที่คลุมศีรษะลงปิดหน้าผาก “เจ้าจะไปไหนก็ไปเถิด”

“เมื่อวันก่อนข้าขี่อูฐออกไปทางด้านโน้น” อัสลานชี้มือออกไป “วันนี้ข้าคิดจะชวนเจ้าไปที่นั่นด้วยกัน”

“ข้าไม่ต้องการไปไหนทั้งนั้น” เด็กสาวปฏิเสธ “เจ้าหลีกไปเถอะ”

“เหตุใดเจ้าจึงตั้งกองรังเกียจข้า” เด็กหนุ่มพูดด้วยความน้อยใจ “เหตุใดเจ้าถึงไม่ยินยอมพูดคุยกับข้าเหมือนแต่ก่อน”

“เรื่องนี้เจ้าน่าจะตอบตัวเองได้ดีกว่าใครทั้งหมด” ไนล์กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ถ้าเจ้าหมายความถึงการที่ข้าทำตัวเข้ากับพวกโจร เจ้าก็สมควรรู้ว่า ที่ข้าทำลงไปก็เพียงเพื่อช่วยให้เราสามารถอยู่ที่นี่ได้อย่างเป็นสุข”

“เจ้าอย่าแอบอ้างคนอื่นดีกว่า” เด็กสาวก้าวเดิน “ถ้าการอยู่อย่างเป็นสุขของเจ้าคือการยินยอมทำความชั่วร้าย ข้าก็คิดว่าสู้ทนทุกข์ยากแสนเข็ญเสียยัง

ดีกว่า ความมั่นคงในสิ่งที่ถูกต้องต่างหากที่ทำให้คนมีค่า หาใช่การอ่อนข้อต่ออำนาจที่ไม่ถูกต้องเลยแม้แต่น้อย”

“จำได้หรือไม่ว่าเมื่อคืนราชินีโจรเกือบจะลงมือกับเจ้าแล้ว เนื่องเพราะสิ่งที่เจ้าเรียกว่า ‘ความมั่นคงในสิ่งที่ถูกต้อง’ ของยาคุป”

“ข้ายินดีที่จะถูกนางลงโทษ หรือแม้แต่เสียสละชีวิตของตัวเอง เพื่อให้ยาคุปมั่นคงในสิ่งที่ถูกต้องต่อไป” ไนล์เน้นเสียง

“แล้วข้าล่ะ” อัสลานถามด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนไป “เจ้าเพ่งมองไม่เห็นความมั่นคงที่ข้ามีต่อเจ้าเลยหรือ”

“เราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่า” เด็กสาวตัดบท “ตราบใดที่เจ้ายังไม่รู้จักแยกแยะความถูกผิดดีชั่ว ตราบนั้นเจ้าก็ไม่มีวันที่จะเข้าใจในสิ่งที่ข้าพูดและสิ่งที่ยาคุปทำ”

“เหตุใดเจ้าถึงยกย่องคนขี้ขลาดมากกว่าความกล้าหาญ” เด็กหนุ่มระเบิดเสียง “เหตุใดเจ้าถึงยินยอมเอาตัวเองไปปกป้องคนอื่น แทนที่จะยินดีต่อคนที่ปกป้องเจ้า”

“เจ้าไม่มีวันเข้าใจเรื่องเหล่านี้หรอก” ไนล์มองด้วยสายตาสมเพช “ไม่มีวันที่จะเข้าใจเลยจริง ๆ”

“ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นว่าข้าเหนือกว่ายาคุปมากมาย” อัสลานขบเขี้ยว “และวันหนึ่งข้าจะควักดวงตาปีศาจของมันออกมากำนัลแก่เจ้า”

“ไปให้พ้นหน้าข้าเดี๋ยวนี้” เด็กสาวร้องด้วยความโกรธเกรี้ยว “หาไม่ข้าจะลงมือสับปากเจ้าเอง”

“เจ้าอยากทำอะไรข้าก็ทำได้เลย” เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาท้าทาย “อย่างน้อยเจ้าก็จะได้รู้ว่า ข้ามั่นคงต่อเจ้าเพียงไร”

“ไปให้พ้น” ไนล์ชี้มือ ตัวสั่นเทิ้ม “และนับแต่นี้ ข้าจะเลิกจดจำเจ้าอีกต่อไป”

“ข้าไม่มีวันที่จะไปไหนทั้งนั้น” อัสลานยืนกราน “ไม่มีวันอย่างแน่นอน”

42

ยาคุปเงยหน้าขึ้นเมื่อเสร็จละหมาด สายตาของเด็กหนุ่มมองผ่านทะเลทรายไปยังขอบฟ้ายังทิศอันเป็นที่ตั้งของเมืองเมกกะอันไกลโพ้นด้วยดวงจิตที่นอบน้อมรำลึกถึงพระผู้ทรงมหิทธานุภาพ และเมื่อเก็บผ้าที่ปูรองก็เห็นว่าผู้เป็นอาจารย์นั่งมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

"ท่านมีสิ่งใดที่จะสั่งสอนข้าหรือ" ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อม

"เปล่า" ผู้สูงวัยปฏิเสธ "ข้าเพียงแต่ถามตัวเองว่า จากวันแรกที่เราออกจากอัลยาซูลาห์จนกระทั่งถึงวันนี้ ความมุ่งมั่นและความอดทนของเจ้าลดน้อยถอยลงหรือไม่"

"ท่านต้องการทราบไปทำไม" เด็กหนุ่มทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ

"เพราะนอกจากความเชื่อมั่นศรัทธาในพระมหิทธานุภาพแล้ว สองสิ่งนั้นจะเป็นพลังสำคัญที่ทำให้มนุษย์เราสามารถก้าวต่อไปข้างหน้า และผจญกับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้"

"ข้าไม่เคยเสื่อมคลายความมุ่งมั่นอดทน" ยาคุปตอบอย่างเด็ดเดี่ยว "แม้ว่าจนถึงบัดนี้ข้ายังไม่รู้ว่าเหตุใดท่านถึงผลักดันให้ข้าเดินทางออกจากอัลยาซูลาห์และมุ่งหน้าไปเมืองริมทะเลนอกทะเลทราย"

“เรื่องบางเรื่องเจ้ายังไม่จำเป็นที่จะต้องรู้ถึงเหตุผล” มูร์ฝ้าทอดสายตาดูลูกศิษย์ “ขอเพียงให้เจ้าเชื่อถือในตัวข้าว่าจะไม่นำพาเจ้าไปในหนทางที่ผิดก็เพียงพอแล้ว”

“ข้าเชื่อถือท่านเสมอ” ยาคุปค้อมศีรษะลง

“ชีวิตของคนเราก็เหมือนกับทะเลทรายที่เต็มไปด้วยสิ่งที่มิอาจคาดเดาได้อยู่ตลอดเวลา ในความสงบเงียบอาจเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหว และในความเคลื่อนไหวกลับสงบยิ่ง...พายุทรายกับความปรวนแปรในจิตใจของมนุษย์ล้วนรุนแรงไม่แพ้กัน และสามารถทำลายล้างสิ่งที่อยู่ใกล้ลงราบคาบ คนที่ฉลาดต้องรู้จักวิธีที่จะหลบเลี่ยงจากทั้งภัยพายุและภัยพาล”

“หากทำเช่นที่กล่าว เรามิต้องตกเป็นฝ่ายที่คอยหลบหนีอยู่ตลอดไปหรือ” ศิษย์หนุ่มย้อนถาม

“ไม่หรอก” ชายค่อมแคระสั่นศีรษะ “สุนัขที่คิดจะหลบหนีกับเสือที่รอเวลาจะต่อสู้ ต่อให้หันหน้าไปในทิศเดียวกัน แต่ก็มองไปคนละทาง”

“ท่านพูดเหมือนจะให้ข้ารอคอยอะไรบางอย่าง” ยาคุปคาดเดา

“ข้าไม่สามารถบอกเจ้าได้ในตอนนี้” มูร์ฝ้าถอนใจลึก ๆ “แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง แม้ข้าจะไม่เอ่ยอะไรออกมาเลยสักคำ เจ้าก็สามารถล่วงรู้ได้ด้วยตนเอง”

“ข้าจะรอวันนั้น” เด็กหนุ่มรับคำ “แต่อย่างไรก็อดที่จะเป็นกังวลถึงอาฟซานไม่ได้ ป่านนี้มันจะเป็นเช่นใด มันจะอยู่จะกินอย่างไร”

“เจ้านี่ช่างแปลกประหลาดโดยแท้” ผู้สูงวัยกว่านึกขัน “ตัวเองอยู่กลางทะเลทรายแท้ ๆ แต่กลับไปห่วงใยคนที่อยู่ในวัง”

“อาฟซานยังเด็ก และไม่เคยอยู่ตามลำพัง”

“ไม่มีใครที่เป็นเด็กไปตลอดชีวิต และไม่มีใครที่จะอยู่กับใครไปตลอดกาล” มูร์ฝ้ากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “ต่อให้มีเจ้าอยู่ด้วยหรือไม่อาฟซานก็ต้องเติบโตขึ้น และเรียนรู้ทั้งการอยู่ลำพังและอยู่ร่วมกับผู้อื่น”

“กระนั้นก็ตาม” ยาคุประบายลมหายใจก่อนเปลี่ยนเรื่อง “ท่านเห็นไนล์

บ้างไหม"

"ไม่" ชายค่อมแคระมองไปทางหมู่โจรทะเลทรายที่จับกลุ่มกันอยู่ใกล้ ๆ "แต่ทุกวันป่านนี้มันก็มักจะแวะมาสนทนากับเราแล้ว"

"บางทีมันอาจเจ็บป่วย..." เด็กหนุ่มขยับตัว "ข้าจะไปดูมันเอง"

"อายเฟ่จัดให้ไนล์อยู่ในเขตสตรี และไม่อนุญาตให้บุรุษเยี่ยมกรายเข้าไป"

"ถ้ามันเป็นอะไร เราก็ได้แต่ดูดายกระนั้นหรือ" ยาคุปย้อนถาม

"อายเฟ่คงไม่ปล่อยให้ไนล์เป็นอะไรหรอก ถึงอย่างไรนางก็ต้องการที่จะให้เจ้าอยู่กับนางต่อไป"

"อยู่เพื่อเป็นเครื่องรางนำโชค และอยู่เพื่อให้นางเข่นฆ่าคนได้อย่างสนุกมือยิ่งขึ้นเช่นนั้นหรือ" เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น

"เจ้าหลงลืมที่ข้าเพิ่งพูดไปเมื่อสักครู่แล้วหรือ" มูร์ฝ้าทอดตาดูศิษย์ "นอกจากความเชื่อมั่นในพระมหิทธานุภาพแล้ว ความมุ่งมั่นและความอดทนจะเป็นพลังสำคัญให้เจ้าก้าวเดิน และผจญกับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้"

"ข้าจะต้องอดทนต่อเรื่องราวเลวร้ายเยี่ยงนี้ไปอีกนานสักเท่าไร"

"มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลา" ชายค่อมแคระบอก "แต่ขึ้นอยู่กับความอดทนของเจ้าต่างหาก"

"บางที...บางทีข้าอาจจะไม่มีความอดทนเพียงพอก็ได้"

"รอไว้ให้เวลานั้นมาถึงจริง ๆ ก่อนดีกว่า" ผู้สูงวัยตัดบท "แต่ข้าก็จะภาวนาให้เวลานั้นมาถึงในเวลาอีกเนิ่นนาน"

"คืนนี้เจ้ามาล่ากว่าที่เคย"

สุลต่านที่ประทับอยู่บนแท่นทักทายผู้มาเฝ้า

"ข้าใช้เวลาในการฝึกฝนเหล่าทหารม้าเพื่อให้พวกมันพร้อมออกเดินทางในอีกสามวันข้างหน้า" ออสมานพูด พลางทรุดตัวลงนั่งบนเบาะใหญ่หน้าพระแท่น ขณะที่เหล่านางในนำสุราและอาหารเข้ามาให้

“เจ้าคงต้องใช้เวลาเดินทางในทะเลทรายหลายวัน” ฮัสซันคาดคะเน “และคงต้องตระเตรียมน้ำและเสบียงอาหารให้พอเพียง”

“การเตรียมเสบียงอาหารไปมากจะทำให้การเดินทางช้าลง ดังนั้นข้าจึงนำไปให้พอแค่ถึงโอเอซิสแห่งแรก และซื้อหาเพิ่มเติมเอาจากที่นั้น” เจ้าชายแห่งรามาดานรับแก้วเหล้าองุ่นที่นางกำนัลรินให้ “และใช้วิธีการเดียวกันนี้จากโอเอซิสหนึ่งไปสู่อีกโอเอซิสหนึ่ง”

“เจ้าจะต้องผ่านสักกี่โอเอซิสกว่าจะถึงชุมโจร”

“ในราวสี่แห่ง”

“นี่นับว่าไม่ใช่ระยะทางที่ใกล้ ๆ เลย”

“นี่นับเป็นการเดินทางที่ไกลที่สุดของข้า” ออสมานยกเหล้าองุ่นขึ้นดื่ม “และเมื่อกลับมา ข้าคงจะมีทั้งทรัพย์สินและเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นสนุกสนานมาเล่าให้พระองค์ฟังอย่างมากมาย”

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องแก้ววิเชียรหรือไม่” สุลต่านถามขึ้นลอย ๆ

“แก้ววิเชียรอะไร” เจ้าชายหนุ่มลดแก้วลงและถามด้วยความประหลาดใจ

“แก้ววิเชียรที่ร่ำลือว่าหากผู้ใดได้ครอบครองมัน จะมีอำนาจยิ่งใหญ่”

“ข้าไม่เคยได้ยินว่ามีเรื่องเช่นนี้มาก่อน” ออสมานสั่นศีรษะ “พระองค์ได้ยินมาจากที่ใด”

“ช่างเถอะ” ฮัสซันโบกมือ “บางทีอาจจะเป็นเรื่องเล่าที่ข้าเคยได้ยินสมัยที่ยังเยาว์วัยอยู่”

“มันน่าจะเป็นเพียงเรื่องเล่าไร้สาระ” ผู้อ่อนวัยกว่าไม่ได้สนใจ โดยมิได้สังเกตเห็นท่าทีที่คลางแคลงใจของอีกฝ่ายหนึ่ง

“การเดินทางไปปราบโจรทะเลทรายหาใช่เรื่องสะดวกดาย” สุลต่านตั้งข้อสังเกต “เหตุใดเจ้าจึงคิดฟันฝ่าความยากลำบากนี้”

“เป็นเพราะข้าเป็นคนที่ไม่พึงพอใจในการทำเรื่องที่ง่ายดายหรือเรื่องที่

คนทั่วไปทำกันเป็นปกติ" ออสมานหัวเราะอย่างลำพอง "การปราบโจรทะเลทรายกลุ่มนี้ แม้จะเป็นเรื่องยากลำบาก แต่เมื่อทำสำเร็จก็สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับกองทหารม้าแห่งอัลยาซูลาห์ให้เลื่องลือไปทั่วท้องทะเลทรายในเวลาอันรวดเร็ว"

"ต้องใช้เวลาสักกี่วันกว่าจะล่วงเข้าเขตของชุมโจร" สุลต่านดื่มเหล้าองุ่น

"ถ้าเดินทางอย่างเร่งรีบน่าจะกินเวลาราวเดือนครึ่ง"

"ข้าคงไม่ได้พบเจ้าเกือบสามเดือน" ฮัสซันพยักหน้าให้นางกำนัลรินสุราเติมให้เจ้าชายหนุ่ม "ดังนั้น สองคืนต่อไปนี้สมควรดื่มกินร่วมกันให้หนักหน่อย"

"เป็นพระกรุณาของพระองค์" ออสมานค้อมศีรษะลงรับบัญชา

เด็กสาวที่เดินออกมาจากกระโจมที่พัก ชะงักฝีเท้าเมื่อมองเห็นร่างที่ซุ่มอยู่ตรงโคนต้นอินทผลัมใกล้ ๆ

"ไนล์" ผู้ที่อาศัยเงามืดของแมกไม้ร้องเรียกและก้าวออกมาหา "เจ้าเป็นอะไรไปหรือเปล่า"

"เปล่า" ไนล์รีบดึงผ้าคลุมศีรษะลงราวจะปิดบังหน้าผากของตนจากสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง

"เหตุใดเมื่อเย็นนี้เจ้าจึงไม่แวะไปหาข้า" เด็กหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

"ข้ามีงานต้องทำ" เด็กสาวตอบไม่เต็มเสียง "ดึกแล้ว เจ้ากลับไปก่อนเถิด ไว้พรุ่งนี้ข้าจะไปหา"

"เจ้าต้องมีเรื่องอะไรสักอย่างแน่" เขาเพ่งมองหล่อน

"ข้าไม่เป็นอะไรและก็ไม่มีเรื่องอะไร" ไนล์ปฏิเสธ

"หากเจ้ายืนยันเช่นนั้น ข้าก็จะไป" เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับหันหลังกลับ

"ยาคุป" เด็กสาวร้องเรียกด้วยน้ำเสียงที่แฝงความรู้สึกปวดร้าว

ผู้ที่กำลังจะเดินจากไปเหลียวหน้ามามอง

"เจ้าไปเถอะ" ไนล์กล้ำกลืนความรู้สึกบางสิ่งบางอย่างที่ประดังขึ้นมา และผลุนผลันวิ่งกลับไปยังกระโจมที่พัก

โยคานมองดูธิดาของสุลต่านที่เพิ่งลงจากหลังม้าด้วยสายตาราบเรียบ และก้มศีรษะแสดงความเคารพเมื่อนางดำเนินขึ้นบันไดมายังชานหน้าตำหนัก

“อาฟซานตื่นหรือยัง” ฟาติมะถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่สามารถซ่อนเร้นความตื่นเต้นไว้ได้

“ตื่นแล้ว” องครักษ์เอกตอบพร้อมกับเดินนำหน้านางเข้าไปข้างใน “กำลังฝึกซ้อมมวยปล้ำอยู่กับกูสเซล”

“หมู่นี้นายของท่านดูจะชื่นชมกับมวยปล้ำจนไม่เป็นอันทำอะไร” เด็กสาวค่อนขอดอยู่ในที

“กล่าวตามความจริง เวลานี้ในอัลยาซูลาห์ไม่มีสิ่งใดให้อาฟซานทำต่างหาก” โยคานกล่าวแก้แทนเจ้านาย “เชิญองค์หญิงประทับที่ห้องใหญ่ก่อน ข้าจะไปทูลอาฟซาน”

“ไม่ต้องหรอก” ฟาติมะพูดอย่างร้อนใจ “ข้ามีเรื่องสำคัญที่อยากจะพูดกับอาฟซานตอนนี้เลย”

องครักษ์ร่างสูงโย่งมีท่าทางลังเล

“เรื่องที่ข้าจะพูดเกี่ยวข้องกับยาคุปและโจรทะเลทราย” เด็กสาวกล่าวต่อและมีผลให้อีกฝ่ายรีบก้าวนำผ่านห้องโถงใหญ่ไปอย่างรวดเร็ว

43

อาฟซานหอบแรง ๆ ขณะสวมเสื้อคลุมทับร่างกายท่อนบนที่เปลือยเปล่า และพยักหน้าให้มหาดเล็กซึ่งคอยเฝ้ารับใช้ถอยห่างออกไป ขณะที่องครักษ์ร่างใหญ่ซึ่งสวมกางเกงหนังขาสามส่วนเพียงตัวเดียวยังคงปักหลักอยู่หน้าพลับพลา ด้วยท่าทางที่ปราศจากอาการเหน็ดเหนื่อยแม้แต่น้อย

"เจ้าพร้อมที่จะฟังเรื่องที่ข้าจะเล่าได้หรือยัง" ฟาติมะที่นั่งคอยอยู่ครู่ใหญ่ถามขึ้น

"ข้าจะสามารถเชื่อถือถ้อยคำของออสมานได้เพียงไหน" อาฟซานถาม

"นั่นสุดแล้วแต่เจ้า" เด็กสาวกล่าวห้วน ๆ "แต่เท่าที่ข้าฟังจากนางกำนัลที่อยู่กับท่านพ่อและออสมานเมื่อคืนนี้ ก็คิดว่าคำพูดของมันน่าจะเชื่อถือได้"

"ออสมานเล่าอะไรเกี่ยวกับโจรทะเลทรายให้สุลต่านฟังบ้าง" โยคานตัดบท

"มันพูดถึงระยะทางและเส้นทางที่จะไปยังชุมโจร"

"องค์หญิงจดจำได้ละเอียดหรือไม่"

"ข้าจดจำได้ทุกคำที่นางกำนัลถ่ายทอดมา" ฟาติมะกล่าวอย่างตั้งใจ "ที่ตั้งของชุมโจรอยู่ห่างไกลจากอัลยาซูลาห์เป็นระยะเวลาเดินทางประมาณ

เดือนครึ่ง ระหว่างทางผ่านโอเอซิสถึงสี่แห่ง ออสมานจะเตรียมน้ำและเสบียงไปให้เพียงพอสำหรับโอเอซิสแห่งแรก หลังจากนั้นก็จะซื้อหาเอาจากโอเอซิสที่อยู่ถัดไป"

"แสดงว่ามันต้องการเร่งรัดการเดินทางให้รวดเร็ว" องครักษ์เอกประเมินการ "ดูจากแหล่งโอเอซิสที่มันกะจะแวะแล้ว ข้าคาดว่าพวกมันคงจะมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ"

"มันยังจะออกเดินทางมะรืนนี้หรือไม่" อาฟซานถาม

"ใช่ แต่เราจะมีทางไปถึงที่นั่นก่อนพวกมันหรือไม่" เด็กสาวถามด้วยความกังวล

"ได้" โยคานรับคำ "แต่เราต้องออกเดินทางกันตั้งแต่วันนี้เลย"

"ข้าพร้อมออกเดินทางได้ทันที" เจ้าชายน้อยประกาศ "และจะไม่ยินยอมให้ออสมานหรือใครแตะต้องพี่ชายข้าเป็นอันขาด"

"ท่านพอจะรู้หรือไม่ว่าใครคือหัวหน้าชุมโจรนั้น" ฟาติมะซัก

"แต่ก่อนบริเวณนั้นมีโจรทะเลทรายอยู่สองสามกลุ่ม แต่ละกลุ่มต่างก็ช่วงชิงความเป็นใหญ่ระหว่างกัน" โยคานทบทวนความทรงจำของตนเอง "แต่ฟังจากคำพูดของออสมาน ดูราวกับว่าขณะนี้จะมีเหลือเพียงกลุ่มเดียว แต่ก็น่าจะเป็นกลุ่มที่มีกำลังเข้มแข็งมิใช่น้อย"

กูสเซลส่งเสียงอ้อแอ้เหมือนจะบอกเล่าอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่มีใครสนใจฟัง

"ข้า โยคาน และกูสเซล จะล่วงหน้าไปให้ถึงชุมโจรแห่งนั้นก่อนออสมานและกองทหารม้าของมัน" อาฟซานประกาศอย่างเด็ดเดี่ยว

"พวกเจ้าเพียงสามคนจะสามารถต่อสู้กับพวกโจร หรือกองทหารของออสมานได้อย่างไร" ฟาติมะอดเป็นห่วงไม่ได้

"คนเราถ้ายังไม่ทันจะลงมือต่อสู้ก็นึกถึงว่าจะสู้ไม่ได้ ก็คงไม่มีทางที่จะเอาชนะใครได้" น้องชายของยาคุปกล่าวอย่างไม่พอใจ "ตรงกันข้าม หากมี

ความคิดว่าเราจะต้องเป็นฝ่ายชนะ ต่อให้ศัตรูมีมากมายหรือเก่งกาจขนาดไหน ก็คงไม่พ่ายแพ้โดยง่ายอย่างแน่นอน”

“องค์หญิงไม่ต้องเป็นกังวล” โยคานเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “อย่างไรข้าก็จะไม่ยินยอมให้ยาคุปและอาฟซานเป็นอันตรายใด ๆ”

“ถ้าท่านรับปาก ข้าก็ค่อยวางใจ” ธิดาสุลต่านถอนใจเบา ๆ

“องค์หญิงกลับไปก่อนเถิด” ชายร่างสูงโย่งกล่าวต่อ “พวกข้าจะเตรียมตัวออกเดินทาง”

“เจ้าคอยฟังข่าวอยู่ที่วัง” อาฟซานพูดขึ้น “อีกสามเดือนข้างหน้าข้าจะกลับมาพร้อมกับยาคุปและหัวของออสมาน”

มูร์ฝ้าที่เดินกระย่องกระแย่งกลับมา เพ่งมองดูศิษย์หนุ่มที่ยังคงนั่งชันเข่าอยู่หน้ากระโจมที่พัก ก่อนทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ และส่งกระติกน้ำที่ทำจากหนังอูฐให้

“ข้ายังไม่หิว” ยาคุปปฏิเสธ “ท่านไปที่บ่อน้ำ ได้พบไนล์หรือไม่”

“ไม่” มูร์ฝ้าสั่นศีรษะ “มันไม่ได้ออกไปที่นั่น และข้าก็ไม่เจอพวกผู้หญิงที่พักอยู่ร่วมกับมัน”

“ข้าไม่รู้ว่าไนล์เป็นอะไรไป หรือว่าข้าทำอะไรให้มันขุ่นเคืองใจ” เด็กหนุ่มพึมพำด้วยสีหน้าเป็นทุกข์

“ให้ข้าถามเจ้าสักคำได้ไหม” ชายค่อมแคระวางกระติกน้ำลงบนคิริมที่ปูนั่ง “นับแต่วันแรกที่เจอะเจอกันในห้องใต้ดินของร้านเครื่องทองเหลืองจนถึงบัดนี้ เจ้ารู้สึกเช่นไรต่อไนล์”

“ท่านไม่ควรจะถามข้าด้วยคำถามที่น่าละอายเยี่ยงนี้”

“เจ้าเป็นศิษย์ของข้า” ผู้สูงวัยกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “หากศิษย์มัวแต่อายอาจารย์ ไฉนจะสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ และอีกประการหนึ่ง ข้าก็ซักถามด้วยความบริสุทธิ์ใจ หาได้มีเจตนาที่จะจาบจ้วงล่วงเกินแม้แต่น้อย”

“มันเป็นคู่หมั้นของชายอื่น” ยาคุปหลุดปากเบา ๆ “ข้ามิสามารถรู้สึก

ใด ๆ ต่อมันได้”

“หากมันมิใช่คู่หมั้นของออสมานเล่า” มูร์ฝ้าถามต่อ

“ท่านพูดในเรื่องที่เป็นไปไม่ได้” เด็กหนุ่มบอกปัด “และหน้าที่ของข้าในขณะนี้ก็คือ ดูแลคุ้มครองมันให้ถึงมือออสมานอย่างปลอดภัย”

“เจ้าก็รู้ว่าไนล์หาได้ชื่นชมเจ้าชายแห่งรามาดานผู้นั้นเลยแม้แต่น้อย มิเช่นนั้นมันคงไม่หนีหัวซุกหัวซุนเช่นนี้”

“มันจะชื่นชมหรือไม่ข้าไม่รับรู้ สิ่งเดียวที่ข้ารู้ก็คือ ข้ามีหน้าที่จะต้องปกป้องเกียรติของมัน”

“บางทีข้าอาจจะหลงลืมที่จะสอนบางวิชาแก่เจ้าไป” ผู้เป็นอาจารย์โคลงศีรษะ

“วิชาอะไร”

“วิชาที่ว่าด้วยสตรี เจ้าเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับบุรุษมามากมาย ทั้งศาสนา การปกครอง การต่อสู้ และการดำรงตัวในฐานะมุสลิมและลูกผู้ชายที่ดี แต่ข้าไม่เคยสอนเจ้าให้รู้จักและเข้าใจผู้หญิงเลยแม้แต่น้อย”

“บุรุษกับสตรีมีอะไรที่แตกต่างกันหรือ”

“มากมาย” มูร์ฝ้าระบายลมหายใจ “บางทีอาจเป็นเพราะเจ้ามิได้ใกล้ชิดแม่มากนัก และอยู่ในการเลี้ยงดูของผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ ก็เลยทำให้เจ้าขาดความเข้าใจผู้หญิงไปด้วย”

“ข้ายังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับไนล์ตรงไหน”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” ผู้สูงวัยสรุป “ข้าเคยคิดว่าไนล์เป็นคนวิปริตผิดเพศตอนที่มันปลอมตัวเป็นผู้ชาย แต่ตอนนี้ข้าคิดว่ามันเป็นคนปกติอย่างยิ่งเมื่อมันคืนสู่ความเป็นเพศที่แท้จริงของมัน”

“เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนั้น” เด็กหนุ่มย้อนถามด้วยความประหลาดใจ

“เพราะข้ารู้จักจิตใจของผู้หญิง” มูร์ฝ้าตอบด้วยสีหน้าที่มีรอยยิ้ม “ขณะที่เจ้าไม่เคยรู้”

“ท่านหมายความว่ายังไง” ยาคุปยังไม่หายงุนงง

“ก็หมายความว่า ไนล์มีจิตใจที่ชื่นชมเจ้า และลงว่าผู้หญิงชื่นชมชายใดแล้ว ย่อมแสดงออกอยู่ 4 ประการ คือ เคล้าเคลียเหมือนแมว หึงหวงเหมือนนางเสือ ปกป้องเหมือนเหยี่ยวใหญ่ และพร่ำรำพันเหมือนนกแขก”

“ท่านพูดได้ชวนขัน” เด็กหนุ่มพลอยยิ้มตาม

“แต่ที่น่าขันไปกว่านั้นก็คือ เจ้าที่ไม่เคยรู้ถึงความรู้สึกที่ผู้หญิงมีต่อเจ้าเลย”

“ข้าไม่คิดว่าไนล์จะรู้สึกอะไรต่อข้า” ยาคุปหลบสายตาที่จ้องมองมา

“ถึงดวงตาข้าจะฝ้าฟางไปบ้าง แต่ก็หาได้มืดบอด ผิดกับเจ้าที่ถึงจะมีดวงตาปีศาจ แต่ก็ไม่เคยมองอะไรให้ลึกลงไปในความมืด หรือกว้างไกลในความสว่าง”

เด็กหนุ่มก้มหน้าลงราวจะซ่อนสีหน้า

“ข้าอยากให้เจ้าเหลือบแลดูไนล์ให้มากกว่าที่เจ้าเคยมอง และคำนึงถึงจิตใจของมันให้มากกว่าเดิม” ผู้สูงวัยยกกระติกน้ำขึ้นดื่ม

“ท่านพูดเหมือนจะให้ข้าละวางในสิ่งที่ข้ายึดถืออยู่”

“ถึงตอนนี้เจ้าควรจะต้องถามตัวเองว่า เจ้ากำลังยึดถืออะไรอยู่ และสิ่งที่ยึดถือนั้นเกิดประโยชน์ต่อตัวเจ้าเองและเด็กผู้หญิงคนนั้นหรือไม่ อย่าทำตัวเช่นลมทะเลทราย ที่พัดพายุฝุ่นทรายคละคลุ้งโดยไม่ได้ให้ความร่มเย็นแก่มนุษย์หรือสัตว์ที่เดินทางกลางทะเลทราย”

“ดวงตาปีศาจ” สมุนโจรนายหนึ่งส่งเสียงเรียกมาแต่ไกล “อายเฟ่มีประสงค์จะพบเจ้า”

“นางต้องการอะไร” ยาคุปถามด้วยท่าทีที่มิได้ให้ความสนใจมากนัก

“นางจะเป็นผู้ให้คำตอบแก่เจ้าเอง” ผู้ส่งข่าวตอบสั้น ๆ

“รีบไปเถอะ” ชายค่อมแคระพยักหน้า “แต่สมควรระวังตัวไว้ด้วย”

“ท่านคิดว่านางจะมีเรื่องร้ายแรงอย่างนั้นหรือ”

“เปล่าหรอก แต่คนอย่างนางมิน่าที่ใครจะวางใจ”

“ข้าจะระวังตัว” เด็กหนุ่มรับคำและผุดลุกขึ้นยืน

กูสเซลแต่งกายด้วยชุดดำรัดกุม เหน็บมีดกระเหม็ดสองเล่มไว้ด้านหลัง คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีเดียวกัน ชายร่างใหญ่ดึงมีดคู่กายออกจากฝักและทดลองฟาดฟันอากาศด้วยสีหน้าท่าทางเคร่งเครียดจริงจัง บางครั้งก็รุนแรงกราดเกรี้ยวคล้ายระบายอารมณ์ภายใน แต่บางครั้งก็ลุกลี้ลนลานราวกริ่งเกรงตื่นกลัว เสียงประตูที่เปิดออกทำให้ชายผู้ถูกตัดลิ้นหันขวับและพุ่งปลายดาบไปทางผู้ล่วงล้ำ แต่พลันที่เห็นร่างนั้นถนัด กูสเซลก็ลดดาบลงและส่งเสียงอ้อแอ้

“เจ้าจะกลับคืนสู่ทะเลทรายแห่งนั้นอีกหรือ” สตรีสูงวัยถามขณะที่หับประตูปิดลง

ชายร่างใหญ่เม้มปากแน่นและลังเลใจกับการก้าวเข้าไปหาหรือยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

“โชคดีที่ข้าลอบเข้ามาในวังและได้ยินเรื่องราวที่พูดกันที่ลานมวยปล้ำเมื่อเช้า” นางพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ “เจ้ารีบหลบหนีไปเสียตอนนี้ อย่าโง่งมเอาชีวิตไปทิ้งกับพวกมันเลย”

กูสเซลสั่นศีรษะแรง ๆ

“เจ้าจะยอมพลีชีพตัวเองเพื่อคนอื่นอีกทำไม” อีกฝ่ายย้อนถาม “การยอมตัวเป็นข้าที่ดีเคยให้อะไรกับเจ้าบ้าง นอกจากความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน เหตุใดเจ้าถึงไม่ยอมเป็นไทและมีชีวิตที่เป็นของตัวเองเสียที”

องครักษ์ของเจ้าชายอาฟซานสอดดาบลงฝักและเบือนหน้าไปทางอื่น

“เจ้าก็รู้ดีว่า ลำพังพวกเจ้าเพียงสามคนจะมีปัญญาอะไรไปต่อสู้กับโจรพวกนั้น” ผู้เป็นย่าถามด้วยความปวดร้าว “เจ้าจะต้องให้ข้าหลั่งน้ำตาเช็ดเลือดและรักษาบาดแผลเจ้าไปอีกสักกี่สิบกี่ร้อยครั้ง หรือว่าต้องให้ข้าเป็นคนขุดหลุมฝังศพเจ้าด้วยมือของข้าเอง เจ้าถึงจะพอใจ”

ชายร่างใหญ่สั่นสะท้านด้วยความรู้สึกที่ประดังขึ้นมา

“เชื่อข้าเถอะ” สตรีสูงวัยวิงวอน “เชื่อย่าของเจ้าสักครั้ง อย่าเดินทางไปกับเจ้าชายอาฟซานเลย”

กูสเซลกำมือเข้าหากันแน่น ก่อนผลุนผลันเดินผ่านหน้าผู้เป็นย่า ผลักประตูให้เปิดออกและก้าวสู่ภายนอก พร้อมกับกระแทกประตูให้ปิดลงโดยแรง

44

ยาคุปแหวกปากกระโจมหลังใหญ่เข้าไปด้วยท่าทางลังเล ภาพของอายเฟ่ที่ร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่านอนแบ็บอยู่ตามลำพังในแสงสลัวรางในวันที่เขากับหมอชราตาบอดก้าวเข้ามาภายในนี้ยังติดอยู่ในความทรงจำ แม้ว่าจะพยายามลบเลือนมันออกไปสักเท่าไรก็ตาม

"เจ้ามาแล้ว" ราชินีโจรส่งเสียงทักทาย "เหตุใดจึงไม่รีบเข้ามา"

"ท่านต้องการพบข้าหรือ" เด็กหนุ่มร้องถาม

"ถูกต้อง" อายเฟ่รับคำ "แต่เราจะพูดคุยกันห่าง ๆ เช่นนี้หรือ"

ยาคุปหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนตัดสินใจเดินตรงเข้าไปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งครึ่งนั่งครึ่งนอนเอกเขนกอยู่บนเบาะใหญ่

"นั่งสิ" ราชินีโจรบอก และมองดูเด็กหนุ่มที่ทรุดตัวลงด้วยท่าทางที่ไม่สู้จะสบายใจนัก

"ตั้งแต่เมื่อวาน เจ้าได้พบปะกับไนล์บ้างหรือไม่"

"พบ" ยาคุปตอบห้วน ๆ

"แต่เด็กผู้หญิงคนนั้นคงไม่ยินดีที่จะพูดจาอะไรกับเจ้า" อีกฝ่ายดักคอ

"ใช่" เด็กหนุ่มยอมรับ "แต่ท่านพูดถึงเรื่องไนล์ทำไม"

“เพราะข้ามีเรื่องหนึ่งจะแจ้งแก่เจ้า” อายเฟ่กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่ข้าลงโทษคนคนหนึ่งไปเมื่อวานนี้”

“ท่านมาบอกเรื่องนี้กับข้าทำไม” ยาคุปถามอย่างงง ๆ

“ก็เพราะว่าคนที่ข้าลงโทษนั้นคือเจ้า”

“ข้าไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ

“ที่ข้าลงโทษก็เพราะเจ้าดื้อดึงไม่ยอมทำในสิ่งที่ข้าสั่ง” อายเฟ่พูดต่อ “และข้ารู้ดีว่าจะลงโทษที่ตรงไหน เจ้าจึงจะเจ็บปวดและหลาบจำ...ดังนั้นข้าจึงลงโทษเจ้า ด้วยการสั่งให้คนสักหน้าไนล์”

ยาคุปทะลึ่งขึ้นสุดตัวเหมือนถูกหนามแหลมทิ่มตำที่หัวใจ กายสั่นเทิ้ม ดวงตาที่ประจุความโกรธเบิกโพลงและวาวแสงโรจน์

“ดังนั้น หากเจ้าไม่ประสงค์ที่จะเห็นมันถูกลงโทษอีก ก็สมควรที่จะรู้จักอ่อนน้อมและยินยอมทำตามที่ข้าสั่งโดยดี”

“ท่านโหดร้ายเกินไปแล้ว” เด็กหนุ่มคำรามและกำมือทั้งสองเข้าหากัน

“เจ้าต่างหากที่โหดร้ายต่อไนล์” นางโจรจ้องมองด้วยสายตาเฉยชา “หาไม่แล้วมันก็คงไม่ต้องถูกลงโทษเช่นนี้”

“ถ้าไนล์เป็นดังที่ท่านพูด ข้าจะไม่มีวันลดราแก่ท่านแม้แต่น้อยนิด”

“เจ้าออกไปดูมันก่อนเถอะ” อายเฟ่ไม่ปรารมภ์ “แล้วค่อยคิดว่าเจ้าควรจะทำประการใดต่อไป”

ยาคุปผุดลุกขึ้นจ้ำพรวดออกไปจากกระโจม โดยมีสายตาของเจ้าของกระโจมมองตามอย่างเยาะหยัน

“อาจารย์”

เด็กหนุ่มร้องเรียกด้วยเสียงดัง จนชายค่อมแคระที่นั่งอยู่หน้ากระโจมหลังเล็กเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตกใจ

“เกิดอะไรขึ้น อายเฟ่เรียกหาเจ้าด้วยเหตุใด”

“ท่านเห็นไนล์หรือไม่ มันมาที่นี่หรือเปล่า” ยาคุปถามอย่างร้อนรน

“ข้าไม่เห็นมันแต่วันวาน ถ้าเจ้าอยากพบมัน ทำไมไม่ไปดักรอที่กระโจมพวกผู้หญิง แทนที่จะมาถามหาจากข้า”

“ข้าไปมาแล้ว แต่ไม่มีผู้หญิงคนไหนเห็นมันเหมือนกัน”

“มันอาจไปเที่ยวเล่นตามประสา สักเที่ยงวันก็คงจะกลับมาเอง” มูร์ฝ้าคาดการณ์

“ถ้ามันไป ข้าไม่คิดว่ามันจะกลับมาอีก” ยาคุปพูดโพล่ง

“ทำไม” ชายค่อมแคระย้อนถามอย่างใจหาย “ทำไมเจ้าถึงคิดเช่นนั้น”

“เพราะว่าเมื่อครู่ที่อายเฟ่เรียกข้าไปพบก็เพื่อบอกกับข้าว่า เมื่อวานมันได้สักหน้าไนล์”

“ไนล์ทำอะไรผิดหรือ” ชายชราถามทันควัน

“คนที่ทำผิดคือข้าเอง” เด็กหนุ่มระเบิดคำตอบ “เพราะข้าไม่ยอมอ่อนน้อมต่อนาง นางจึงใช้วิธีลงโทษมันแทน”

“บัดซบ” ชายพิการถ่มน้ำลายลงบนฝ่ามือ และขยี้มือทั้งสองข้างเข้าหากันแรง ๆ “ขอให้นางโจรฉิบหายตายโหง”

“ข้านี่แหละจะฆ่านางด้วยมือของข้าเอง” ยาคุปกระชากมีดกระเหม็ดมาชูขึ้นด้วยท่าทางเอาจริง

“เจ้าฆ่านางไม่ได้” มูร์ฝ้าร้องห้ามเสียงหลง

“ทำไม” เด็กหนุ่มตวาดถาม “ทำไมข้าถึงจะฆ่ามันไม่ได้ หรือว่าอาจารย์ก็พลอยหวาดกลัวอำนาจนางไปด้วย”

“ที่ข้าห้าม หาใช่เพราะหวาดกลัว แต่เพราะเจ้าเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการช่วยชีวิตนางให้รอดพ้นจากความตาย หากเจ้าลงมือทำร้ายนางก็เท่ากับเจ้าทวงคืนชีวิตที่เจ้าได้ให้แก่นาง และแสดงตนว่าเจ้ามีอำนาจเหนือชีวิตนางและเหนือกฎอันศักดิ์สิทธิ์”

“หมายความว่าข้าต้องทนดูดายให้นางทำร้ายไนล์และย่ำยีผู้คนต่อไปหรือ”

“ถึงเจ้าจะไม่มีสิทธิ์คร่าชีวิตนาง แต่ความเลวร้ายของนางย่อมจะมีผู้คนในทะเลทรายเป็นจำนวนมากที่เคียดแค้นชิงชังและหมายปองชีวิตของนางอยู่ ปล่อยให้คนเหล่านั้นทำหน้าที่ของพวกมันจะดีกว่า”

“อีกนานเท่าไรกว่าจะมีใครมาจัดการลงโทษนาง” ยาคุปถามอย่างเจ็บปวด

“สิ่งต่าง ๆ ที่อายเฟ่ทำ เปรียบเหมือนกับการตวงทรายใส่แก้ว ยิ่งนางตวงมากหรือเร่งมือในการตวงเท่าไร ก็ยิ่งทำให้แก้วของนางถูกเติมเต็มเร็วขึ้นเท่านั้น เรื่องที่เจ้าสมควรทำเป็นอย่างยิ่งในตอนนี้ก็คือการตามหาตัวไนล์ให้พบ”

“ข้าจะออกไปตามหามันที่ทะเลทรายด้านนอก” เด็กหนุ่มสอดมีดคืนลงฝัก “และจะตามหามันจนกว่าจะพบ ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเพียงไรก็ตาม”

“เจ้าจะสามารถทำใจได้เพียงไรต่อสิ่งที่จะพบเห็น” มูร์ฝ้ากังวล

“ข้าสามารถกล่าวได้ว่า ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับไนล์ ข้ายินยอมรับได้ทุกอย่าง”

“รีบไปเถอะ” ชายชราพยักหน้าอย่างค่อยสบายใจขึ้น “เจ้ารีบไปและตามหาไนล์ให้พบ”

ยาคุปคุกเข่าลงและประคองมือของผู้เป็นอาจารย์มาแตะที่หน้าผากก่อนผลุนผลันลุกขึ้นเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

อาฟซานในเครื่องแต่งกายชุดดำรัดกุม พกพาอาวุธทั้งมีดและดาบครบครัน ทอดสายตาดูองครักษ์ร่างสูงโย่งที่ตระเตรียมอูฐด้วยความรอบคอบและคุ้นชินกับการเดินทางระยะไกลในทะเลทราย

“เห็นเช่นนี้แล้ว ข้ามั่นใจว่าเราสามารถเดินทางล่วงหน้าไปถึงชุมโจรก่อนออสมานอย่างแน่นอน” เจ้าชายน้อยเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางพึงพอใจ

“ควรเป็นเช่นนั้น” โยคานหันมามอง “เพียงแต่เราจะต้องเดินทางไปให้ไกลที่สุดก่อนที่ออสมานจะทันไหวตัว”

“จริง ๆ แล้วข้ากลับคิดว่าเป็นการดีด้วยซ้ำถ้าจะถือโอกาสเล่นงานออสมานกับกองทหารม้าของมันกลางทะเลทราย”

“ท่านยังไม่รู้จักสิ่งที่ท่านพูดดีพอ” องครักษ์เอกบอกขณะที่จูงอูฐเข้ามาให้ “และถ้าหลีกเลี่ยงการต่อสู้กับทหารม้าในเวลาที่เราขี่อูฐอยู่จะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด”

“ท่านพูดราวกับเคยเผชิญกับการต่อสู้แบบนี้มาแล้ว” อาฟซานถามอย่างหยอกเย้า แต่ก็เป็นผลให้อีกฝ่ายเงียบงันไป

“ฟาติมะมาทำไมอีก” น้องชายของยาคุปเอ่ยด้วยความประหลาดใจที่เห็นกรมวังเดินนำธิดาของสุลต่านเข้ามา

“พวกเจ้ากำลังจะไปกันแล้ว” เด็กสาวถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นยินดี

“เจ้าคงไม่หวังให้อูฐของเราเดินตามหลังม้าของออสมานหรอกนะ” อาฟซานพูดยิ้ม ๆ

“ถ้าเป็นไปได้ ข้าอยากเดินทางไปกับพวกเจ้าด้วย” ฟาติมะหยุดยืนเคียงข้างอูฐและยกมือขึ้นลูบสัตว์พาหนะ

“แต่ข้ากลับอยากให้เป็นไปไม่ได้มากกว่า” เด็กหนุ่มไม่สนใจ

“ข้ามีเรื่องที่จะขอร้องเจ้าเรื่องหนึ่ง” หล่อนเบนสายตามาทางเจ้าของอูฐ

“อะไร”

“ข้าอยากขอให้เจ้านำสร้อยเส้นนี้ของข้ามอบให้ยาคุปทันทีที่พบเจอ” ฟาติมะพูดพร้อมกับปลดสร้อยมรกตที่สวมคออยู่ส่งให้น้องชายของยาคุป

“นี่เจ้าเห็นพี่ข้าเป็นสตรีไปแล้วหรือ” อาฟซานมองดูสร้อย แต่มิได้ยื่นมือออกไปรับ

“ยาคุปคงจะได้รับความทุกข์ยากเป็นเวลานาน ข้าไม่มีสิ่งใดจะรับขวัญมันนอกจากสายสร้อยเส้นนี้ที่ข้ารักมากที่สุด”

“ก็ได้” เจ้าชายน้อยถอนใจ ก่อนรับสร้อยมรกตมาอย่างเสียไม่ได้

“บอกกับยาคุปอย่างที่ข้ากล่าวกับเจ้าด้วยนะ” หล่อนกำชับ

“ข้ามิใช่คนเดินสารของเจ้า” อาฟซานพูดอย่างฉุน ๆ

“เราต้องออกเดินทางกันแล้ว” โยคานตัดบท

“กูสเซลล่ะ” ฟาติมะมองหา

“ไม่รู้ว่ามันหายหัวไปไหน” เจ้าชายน้อยตอบห้วน ๆ

“เดี๋ยวมันก็คงมา” องครักษ์เอกไม่เป็นกังวล “กูสเซลเป็นคนที่ตรงเวลาและเคร่งครัดต่อหน้าที่”

“ขอพรอันประเสริฐพิทักษ์รักษาพวกเจ้า” เด็กสาวอำนวยพร

“ขอพรอันประเสริฐรักษาองค์หญิงเช่นกัน” โยคานค้อมศีรษะและกล่าวตอบเมื่อเห็นผู้เป็นเจ้านายของตนทำทีเป็นไม่ได้ยินคำพรนั้น

เจ้าชายแห่งรามาดานผุดลุกจากที่นอนเมื่อเสียงเคาะประตูยังคงดังไม่ยอมหยุด

“ไฟมันไหม้กบาลหรือว่าอยากตายโหงตายห่ากัน” ออสมานตะคอกถามด้วยโทสะ และฉวยดาบที่วางไว้หัวเตียงขึ้นมาถือกระชับก่อนก้าวเท้าเร็ว ๆ ไปที่ประตู “ถึงได้เสือกมาปลุกตอนนี้”

“ข้าเองพระเจ้าข้า” ยูซุปที่ยืนอยู่ข้างนอกรีบร้องบอกทันทีที่บานประตูถูกกระชากเปิดออก “ข้ามีเรื่องสำคัญมาแจ้ง”

“เรื่องอะไร” เจ้าชายหนุ่มถามด้วยสีหน้าถมึงทึง

“เรื่องเจ้าชายอาฟซาน...เวลานี้เจ้าชายกำลังออกเดินทางไปตามหาเจ้าชายยาคุปยังชุมโจรกลางทะเลทรายแล้ว”

“อาฟซานน่ะหรือจะกล้าทำเช่นนั้น” ออสมานเห็นเป็นเรื่องขบขัน “เจ้าฟังผิดไปหรือเปล่า”

“ไม่ผิดพระเจ้าข้า” นายกองทหารม้ายืนยัน “ข้าได้ยินมาอย่างชัดเจนจากคนที่เชื่อถือได้”

“เจ้าได้ยินมาจากใคร” เจ้าชายแห่งรามาดานลดดาบในมือลง

“หญิงแก่คนหนึ่ง” ยูซุปลดเสียงลงราวกับเกรงว่าจะมีใครมาแอบฟังคำสนทนา “หญิงคนนั้นเป็นย่าของกูสเซล องครักษ์ของเจ้าชายอาฟซาน”

45

หญิงสูงอายุที่นั่งอยู่บนพรมในห้องโถงใหญ่ของวังอันเป็นที่ที่สุลต่านประทานให้เป็นที่ประทับของราชอาคันตุกะจากแคว้นรามาดานผุดลุกขึ้นยืน เมื่อยูซุปนำเจ้าชายหนุ่มย่างบาทเข้ามาในห้อง

“สลามมาเลกุม” นางอำนวยพรและค้อมศีรษะลง

“เจ้าคือผู้ใด” ออสมานถามด้วยท่าทางไว้ตัว

“ข้าชื่อไลล่า” หญิงสูงอายุตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง ปราศจากความหวาดเกรงในอำนาจของอีกฝ่ายหนึ่ง “ข้าเป็นย่าของกูสเซล”

“ทูลองค์ชายถึงเรื่องสำคัญที่เจ้าแจ้งแก่ข้าสิ” ยูซุปเตือนอย่างใจร้อน

“เจ้าชายอาฟซานมุ่งหน้าไปทะเลทรายแล้ว” ไลล่าทูลทันที

“มันออกเดินทางตั้งแต่เมื่อไร” เจ้าชายแห่งรามาดานกระซากเสียงถาม

“เมื่อสักครึ่งชั่วโมงมานี่”

“ข้าสามารถเชื่อคำพูดเจ้าได้อย่างไร” ออสมานหรี่เนตรมอง

“เพราะหลานชายของข้า กูสเซล ร่วมเดินทางไปกับเจ้าชายด้วย”

“แล้วเจ้านำเรื่องนี้มาบอกข้าเพื่อประสงค์อะไร”

“เพื่อขอให้พระองค์ช่วยยับยั้งมิให้กูสเซลเดินทางต่อไปเพคะ”

“ข้ายังไม่เข้าใจความประสงค์ของเจ้า” เจ้าชายหนุ่มยกมือขึ้นกอดอก

“ข้าเพียงแต่ต้องการปกป้องหลานชายข้า...” ไลล่าลังเลไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงที่แฝงความพรั่นพรึง “เพราะ...เพราะทะเลทรายแห่งนั้นมีอันตรายที่ร้ายแรงมาก”

“เจ้าหมายถึง...”

“ข้าไม่อาจบอกแก่พระองค์ได้” นางปฏิเสธ

“ถ้าเจ้าไม่สามารถบอกแก่ข้า ข้าก็คงไม่สามารถช่วยอะไรเจ้าได้เหมือนกัน” ออสมานส่ายหน้า

“แต่ถ้าเจ้าชายอาฟซานเดินทางไปถึงชุมโจรได้ เจ้าชายก็จะได้รับทั้งชื่อเสียงและคำยกย่องสรรเสริญ ขณะที่พระองค์ไม่ได้อะไรเลย”

“บัดซบ” ออสมานกำหมัดแน่น “ข้าน่าจะลากลิ้นสามหาวของเจ้าออกมาสับเป็นชิ้นๆ”

“พระองค์ไม่มีทางทำเช่นนั้นหรอกเพคะ” ย่าของกูสเซลตอบโต้ “เพราะถ้าทำ พระองค์ก็จะไม่มีวันได้ยินเรื่องราวที่พระองค์อยากจะฟัง”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องของกูสเซล”

“ทำไมข้าจะต้องสนใจไอ้คนเถื่อนเช่นนั้นด้วย”

“เพราะเมื่อสองปีก่อน คนเถื่อนอย่างกูสเซลสามารถเอาชนะคนของพระองค์ได้ และเพราะมีคนอย่างมัน เจ้าชายน้อยเยี่ยงอาฟซานจึงกลายเป็นพยัคฆ์ใหญ่ที่น่ายำเกรง”

“เจ้าพูดราวกับหลานชายของเจ้าเก่งกล้าเกินใคร” ยูซุปขัดขึ้นอย่างไม่พอใจ

“อย่างน้อยมันก็เก่งกว่าท่าน” ไลล่าย้อนให้ “หากคืนนั้นมันไม่ยั้งมือป่านนี้ท่านคงไม่มีหน้ามายืนอยู่ตรงนี้”

“โอหัง” นายกองทหารม้าหน้าแดงก่ำ “กับคนเถื่อนคนหนึ่งแท้จริงแล้ว

ไม่ครณามือข้าหรอก”

“พอเถอะ” เจ้าชายหนุ่มโบกมือห้าม และหันไปทางหญิงสูงอายุ “เจ้ามีเรื่องอะไรเกี่ยวกับกูสเซลจะเล่าให้ข้าฟัง”

“เรื่องที่จะเล่าย่อมไม่เร่งร้อนเท่ากับเรื่องที่พระองค์จะพึงติดตามเจ้าชายอาฟซานให้ทัน” นางเกี่ยงงอน

“ยูซุป” ออสมานออกคำสั่ง “จัดเตรียมทหารม้าให้พร้อมภายในอึดใจนี้ ข้าจะออกเดินทางไปกับพวกมันด้วย”

“พระเจ้าข้า” ยูซุปก้มศีรษะ และทำท่าจะถอยห่างออกไป

“เดี๋ยวก่อน” เจ้าชายแห่งรามาดานร้องเรียก “พาตัวยายแก่ผู้นี้ไปกับเจ้าด้วย และเมื่อติดตามไปทันอาฟซานแล้ว ข้าจะให้มันเล่าเรื่องราวที่ข้าอยากฟังต่อหน้าหลานชายของมันเอง”

อูฐโดดเดี่ยวควบแล่นอย่างรวดเร็วกลางทะเลทรายที่ระอุอ้าว แต่ราวกับความร้อนในจิตใจของเด็กหนุ่มที่อยู่บนหลังสัตว์พาหนะนั้นจะเร่าร้อนยิ่งกว่าอากาศรอบข้างหลายเท่านัก

“ไนล์” เด็กหนุ่มส่งเสียงที่แหบพร่า “เจ้าอยู่หนไหน เหตุใดจึงหลบหนีจากข้ามา”

เขาเงี่ยหูฟังคำตอบ แต่สิ่งที่ได้ยินคือเสียงลมที่หวีดหวิวแห่งทะเลทราย

“ไนล์” ยาคุปกู่ก้อง และเพ่งสายตาฝ่าเปลวแดดไปยังท้องทะเลทรายอันเวิ้งว้าง “เจ้าอยู่หนแห่งใด”

เสียงฝีเท้าอูฐที่ดังไล่หลังมาทำให้เด็กหนุ่มเหลียวกลับไปมอง แต่ผู้ที่มาใหม่กลายเป็นอัสลาน

“เจ้าทราบเรื่องไนล์หายไปแล้วใช่ไหม” ยาคุปตะโกนถาม

“ทราบแล้ว” ผู้อ่อนวัยกว่าเร่งอูฐเข้ามาประชิด “พ่อเฒ่ามูร์ฝ้าเป็นคนบอก ทั้งยังให้ข้าตามมาช่วยท่าน”

“เจ้าคงทราบเรื่องที่นางถูกอายเฟ่สักหน้าแล้วด้วย” เขาถามด้วยน้ำเสียงขมขื่น

“ทราบ” เด็กหนุ่มผู้มาจากนครใต้ขุนเขาตอบสั้น ๆ ดวงตาเป็นประกายเจ็บแค้น “และข้าสัญญาว่าจะลงโทษคนที่ทำร้ายไนล์อย่างสาสม”

“ตอนนี้ขอเพียงให้ตามหามันให้พบก่อนเถิด” ยาคุปถอนใจลึก ๆ

“ลำพังมันคนเดียวไม่น่าจะมาไกลได้ถึงเพียงนี้” อัสลานออกความเห็น

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” ผู้สูงวัยกว่าพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “แต่ไหน ๆ เราก็มาถึงนี่แล้ว น่าจะไปให้ถึงสันทรายข้างหน้านั่น แล้วค่อยหวนกลับมาค้นหามันตามทางเดิมอีกครา”

“ตกลง” อีกฝ่ายเห็นด้วย “ถ้าเช่นนั้นข้าจะล่วงหน้าไปก่อน”

“ตามแต่ใจเจ้า” ยาคุปอนุญาต “ข้าจะลองค้นหาแถวนี้ดูอีกสักพัก”

“ข้ามีเรื่องที่จะถามท่านสักข้อหนึ่ง” อัสลานรวบสายบังเหียนอย่างพร้อมที่จะโจนไปข้างหน้า

“อะไร”

“หากข้าพบไนล์ก่อน ข้าจะมีสิทธิ์ในตัวมันหรือไม่”

“อะไรทำให้เจ้าพูดพล่อยออกมาเช่นนั้น” เด็กหนุ่มถลึงตามอง “เจ้าคิดว่าไนล์เป็นเช่นไร”

“ข้าได้ยินมาว่า ตามธรรมเนียมทะเลทราย หญิงที่พลัดพรากอยู่ในทะเลทรายตามลำพัง พ่อ ผัว หรือญาติพี่น้องย่อมไม่สามารถเอ่ยอ้างสิทธิ์ที่จะครอบครองนางได้อีกต่อไป และชายใดที่พบเจอหญิงนั้นเป็นคนแรก จะเป็นผู้ที่มีสิทธิ์อย่างเต็มที่ในตัวนาง”

“แต่ไนล์หาใช่พลัดพรากตามลำพัง” ยาคุปคำราม “มันอยู่ในความดูแลของข้า จนกว่ามันจะพบเจอคู่หมั้นของมัน”

“กลางทะเลทรายเช่นนี้ กฎของทะเลทรายย่อมจะอยู่เหนือกว่าคำพูดของคนเพียงคนเดียว”

“ข้ามิได้พูดเพียงแค่ลมปาก” พี่ชายของอาฟซานกระชากดาบที่เหน็บไว้ที่อานอูฐออกมา คมดาบเป็นประกายกับแสงแดดวาววับ “แต่ข้าจะยืนยันคำพูดของข้าด้วยดาบเล่มนี้กับใครก็ตามที่บังอาจแตะต้องไนล์”

“ท่านออกปากว่าเป็นผู้ดูแลคุ้มครองไนล์ แต่ท่านก็ไม่เคยทำหน้าที่ของท่านอย่างเต็มที่เลยแม้แต่ครั้งเดียว” อัสลานพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น “ถ้าท่านยินยอมทำตามคำสั่งของราชินีโจร นางก็คงจะไม่บงการให้คนสักหน้าของไนล์หรอก”

“เจ้าพูดโดยไม่เข้าใจอะไรเลย” เด็กหนุ่มลดดาบในมือลง “การที่ข้ายืนยันตามความคิดของตัวเอง ไม่ยอมตกเป็นเครื่องมือของนางโจรเป็นคนละเรื่องกับการที่นางโจรทำร้ายไนล์...และสันดานโจร ยิ่งสยบยอมมันเพียงไร มันก็ยิ่งขย้ำขยอกยิ่งขึ้นเพียงนั้น”

“ข้าขอยืนยันอีกครั้ง” อัสลานยืดอกประกาศ “ไม่ว่าท่านเห็นชอบหรือไม่ก็ตาม หากข้าพบเจอไนล์ก่อน ข้าจะถือสิทธิ์ครอบครองมันทันที”

อาทิตย์ทอดวงเหนือศีรษะ แต่อูฐทั้งสามตัวก็ยังตั้งหน้าเดินทางต่อไปอย่างเร่งรุด แม้ว่าบางครั้งอูฐตัวที่ขี่โดยเจ้าชายน้อยจะถอยร่นมารั้งท้าย แต่เพียงชั่วครู่ก็จะถูกอูฐขององครักษ์ขับต้อนให้เร่งฝีเท้าขึ้นไปข้างหน้า แม้ว่าเจ้าชายจะไม่สู้พอใจนักก็ตาม

“ป่านนี้ออสมานกับทหารม้าของมันคงจะเพลิดเพลินอยู่ในเมือง ยังไงก็ไม่มีทางตามเรามาทันหรอก” อาฟซานถอนใจ “เราน่าจะผ่อนฝีเท้าให้อูฐได้พักผ่อนบ้าง”

“ในทะเลทรายไม่มีอะไรที่สามารถวางใจได้สนิท” โยคานกล่าวเตือน “และขืนชะลอการเดินทางลง เราก็อาจจะไปไม่ถึงคาราวานซารายก่อนค่ำคืนนี้ และทะเลทรายแถบนี้ยามวิกาลเต็มไปด้วยฝูงหมาในที่ตระเวนล่าเหยื่อ”

กูสเซลพยักหน้าหงึก ๆ อย่างเห็นด้วย

“แต่ถ้าขืนควบอูฐเหมือนคนบ้าคลั่งเช่นนี้ เราก็อาจจะหมดแรงก่อนจะไปถึงที่พักกองคาราวานก็ได้” อาฟซานพูดอย่างเฮี้ยว ๆ

“ท่านทนเหนื่อยเอาหน่อยในตอนนี้ เมื่อไปถึงคาราวานซารายแล้วจะสบายขึ้น ดีกว่าจะเห็นแก่ความสบายชั่วครู่ แต่พาให้ลำบากในตอนปลาย” องครักษ์ร่างสูงโย่งไม่ยอมใจอ่อนตาม

“ป่านนี้พี่ยาคุปจะเป็นยังไงบ้าง” เจ้าชายน้อยเปลี่ยนเรื่อง เมื่อเห็นว่าไม่มีทางเปลี่ยนใจอีกฝ่ายหนึ่งได้

“เรื่องนั้นไม่มีใครสามารถคาดเดาได้” โยคานสั่นศีรษะ “แต่อย่างน้อยที่สุด คนที่มีชีวิตอยู่ในทะเลทรายได้ถึงสองปี ก็ย่อมหาใช่เด็กหนุ่มธรรมดาอีกต่อไปอย่างแน่นอน”

เด็กสาวที่ควบอูฐตะบึงมาแต่ไกล หวีดร้องด้วยความตกใจเมื่อสัตว์พาหนะพลันคะมำล้มลง และสลัดร่างหล่อนตกจากหลังโดยแรง เด็กสาวงอตัวด้วยความจุกและเจ็บปวด ขณะที่อูฐยันร่างขึ้นยืนและออกวิ่งต่อไปในอาการตื่นกลัว ภาพสุดท้ายที่หล่อนมองเห็นก่อนดวงตาจะหรี่หลับลงก็คือ ภาพของอูฐซึ่งวิ่งหายไปในแสงแดดสว่างโพลน

“แม่” หล่อนพึมพำเมื่อรู้สึกตัวอีกครั้ง แต่ความร้อนในร่างกายที่ขึ้นสูงทำให้หนังตาผะผ่าวจนลืมตาไม่ขึ้น ลำคอแห้งผาก เนื้อตัวสั่นสะท้าน

ภาพของแม่ปรากฏขึ้นรางเลือนในริ้วแดด ด้วยสีหน้าเฉยเมย ท่าทีเย็นชาและสายตาที่มองดูหล่อนเหมือนเป็นคนแปลกหน้า ซึ่งทำให้เด็กสาวอดสะท้อนใจไม่ได้ว่า หากหล่อนตายลงไปในตอนนี้ก็คงไม่มีแม้แต่คำให้อภัยจากผู้ให้กำเนิด

“ยาคุป” เด็กสาวเปล่งเสียงด้วยความดีใจ เมื่อภาพนิมิตภาพใหม่แทรกขึ้นมา เป็นภาพของเด็กหนุ่มที่สีหน้าและแววตาเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น จริงจังและเด็ดเดี่ยว แต่ก็เจือด้วยความอ่อนโยนและเอื้ออาทรอยู่ในที

“ไนล์” เสียงเรียกขานด้วยความตื่นเต้นยินดีดังขึ้นใกล้ ๆ ทำให้เด็กสาว

ยื่นมือออกไปไขว่คว้า

“เจ้าหรือยาคุป” หล่อนถามขณะที่ลูบไล้ใบหน้านั้น โดยไม่มีโอกาสได้เห็นสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าวของอีกฝ่ายหนึ่ง

“ไนล์” อัสลานกุมมือบอบบางไว้แน่น และยกขึ้นจุมพิตด้วยดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตา

46

ชายค่อมแคระซึ่งนั่งอยู่หน้ากระโจมหลังน้อยผุดลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางประหลาดใจและคิดไม่ถึงเมื่อราชินีโจรเดินตรงมาหา

"ตามสบายเถอะ" อายเฟ่บอกด้วยน้ำเสียงเฉยเมย

"ท่านมีเรื่องใดที่จะใช้สอยข้าหรือ" มูร์ฝ่าเอ่ยถาม

"ข้าเพียงแค่อยากรู้เรื่องบางอย่าง"

"เรื่องอะไร"

"เรื่องของดวงตาปีศาจ"

"เวลานี้มันออกไปที่ทะเลทราย"

"ข้าไม่ได้ถามว่ามันไปไหน แต่อยากรู้ว่ามันมาจากไหน"

ชายค่อมแคระนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

"เราสองคนเดินทางมาจากดินแดนอันห่างไกลที่มีชื่อว่าอัลยาซูลาห์"

"เจ้าคงจะไม่บอกข้าว่าเจ้าเดินทางมาท่องเที่ยวในทะเลทรายกระมัง" อายเฟ่ทอดสายตามอง

"เรามีธุระสำคัญที่เมืองนอกทะเลทราย" มูร์ฝ่าตอบเลี่ยง ๆ

"ข้าคิดว่ามันต้องเป็นธุระที่สำคัญอย่างยิ่ง" ราชินีโจรพยักหน้า "เพราะ

มิเช่นนั้นเจ้าคงไม่ฝ่าอันตรายมาถึงที่นี่”

“เป็นธุระสำคัญยิ่ง” ผู้สูงวัยยอมรับ “แต่ก็เป็นเรื่องที่ข้าไม่สามารถบอกเล่าแก่ผู้ใดได้”

“ข้าบอกกับลูกน้องของข้าเสมอว่า คนเราต้องมีความเข้มแข็งมั่นคง” อายเฟ่กล่าวราวจะชื่นชม “แต่ข้าก็บอกกับมันด้วยว่า คนเราต้องรู้เวลาที่จะยินยอมอ่อนน้อมด้วยเช่นกัน เพราะหัวกะโหลกที่แข็งมีค่าแค่เศษกระดูกชิ้นหนึ่งเท่านั้น”

“ท่านกำลังข่มขู่ข้า” มูร์ฝ่าส่งเสียงอย่างไม่พอใจ

“ข้าเพียงแต่เล่าเรื่องราวให้เจ้าฟัง” นางพูดด้วยน้ำเสียงปกติ

“จะอย่างไรข้าก็ไม่มีวันที่จะบอกเล่าเรื่องของข้าแก่ท่านอย่างแน่นอน” ผู้สูงวัยยืนกราน

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็หวังว่าดวงตาปีศาจจะมีหัวกะโหลกเล็ก ๆ สักหัวไว้ดูเล่น”

“หากข้าเป็นอะไรไป รับรองได้ว่ายาคุปไม่มีวันออมมืออย่างแน่นอน”

“ลำพังดวงตาปีศาจจะสามารถทำอะไรข้าได้” อายเฟ่แค่นหัวเราะ “อย่าว่าแต่เจ้าเลย แม้แต่หัวของมันเอง ข้าจะเด็ดทิ้งเสียเมื่อไรก็ได้”

“ท่านไม่กล้าทำเช่นนั้นหรอก” มูร์ฝ่าประสานสายตา

“เหตุใดเจ้าถึงคิดว่าข้าไม่กล้า” ราชินีโจรตะคอกถาม

“หากท่านกล้า ก็คงจะลงมือกับยาคุปไปนานแล้ว ไม่มัวมาเสียเวลาทำร้ายเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไรด้วยหรอก”

“เพราะดวงตาปีศาจล่วงรู้ว่าข้าไม่กล้าทำร้ายมัน มันถึงได้เย่อหยิ่งไม่เห็นข้าอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย”

“ท่านเข้าใจผิด” ชายค่อมแคระคัดค้าน “ยาคุปไม่เคยคิดว่าท่านไม่กล้าทำร้ายมัน และมันยินยอมตายยิ่งกว่าจะโอนอ่อนในสิ่งที่มันไม่เห็นด้วย”

อายเฟ่นิ่งงันไปครู่หนึ่ง

“เอาละ” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “ข้าจะไม่คาดคั้นเอาคำตอบจาก

เจ้า แต่ก็หวังว่าดวงตาปีศาจจะสำนึกบ้างว่า หากยังขัดขืนคำสั่งข้าต่อไป บางที คราวหน้าอาจเป็นมันแทนที่จะเป็นเด็กผู้หญิงคนนั้นที่ได้รับการลงโทษจากข้า"

"แต่ข้าไม่คิดว่ามันจะกลับมาให้ท่านได้แสดงอำนาจอีกต่อไป" มูร์ฝ้าพูดอย่างเด็ดเดี่ยว

"เจ้าหมายความว่ากระไร"

"ก็หมายความว่า เวลานี้ยาคุปออกติดตามไนล์ที่หลบหนีออกไปจากชุมโจรของท่าน และต่อให้เจอหรือไม่ มันก็คงจะไม่มีวันย้อนกลับมาเป็นอันขาด"

"ตลอดเวลาสองปีที่ผ่านมา ข้าเลี้ยงดูพวกมันไม่ดีหรือ" อายเฟถามเบา ๆ "หรือว่าข้าไม่มีสิทธิ์ที่จะลงโทษบริวารของข้า"

"ท่านเลี้ยงดูพวกเราเป็นอย่างดี" ชายค่อมแคระก้มศีรษะ "แต่ท่านหลงลืมไปประการหนึ่ง"

"ข้าหลงลืมอะไรไป"

"ท่านหลงลืมว่า แท้จริงแล้วพวกเราหาใช่บริวารของท่านไม่ ดังนั้นท่านจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะลงโทษไนล์หรือว่าใครทั้งสิ้น"

"เป็นอันว่าดวงตาปีศาจจะไม่กลับมาที่นี่อีกใช่ไหม" ราชินีโจรถามด้วยท่าทางผิดหวัง

"ข้ายืนยันแทนมันได้" มูร์ฝ้าย้ำคำ "และถ้าท่านส่งคนออกไปตามจับมันจะต่อสู้อย่างแน่นอน"

"ข้ายังถือว่ามันเป็นคนของข้าอยู่" อายเฟเชิดคางขึ้น "ดังนั้นข้าจะไม่ส่งสมุนออกไปตามจับมัน และหวังว่าสักวันหนึ่งมันจะกลับมาหาข้าเอง"

"ท่านอาจจะหวังมากเกินไป" ผู้สูงอายุโคลงศีรษะ

"ดวงตาปีศาจสมควรอยู่กับโจรเช่นข้า" นางกล่าวอย่างเชื่อมั่น "แล้วเจ้าล่ะ เหตุใดถึงไม่คิดหลบหนีไปกับพวกมันด้วย"

"ข้าเหน็ดเหนื่อยและอยากยุติการโลดแล่น" มูร์ฝ้าตอบตามตรง "อีกประการ ข้าอยากให้ยาคุปติดตามไนล์สะดวก ไม่ต้องห่วงกังวลกับข้า"

“ดีแล้ว” ราชินีโจรพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้น ข้าจะเลี้ยงดูเจ้าต่อไปเอง”

ชายค่อมแคระเพ่งมองดูฝ่ายหนึ่งเขม็ง ก่อนก้มศีรษะแสดงความขอบคุณ

“ไนล์”

เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาร้องเรียกขณะคลี่ผ้าผืนใหญ่ออกห่มคลุมร่างของเด็กสาวไว้

“ข้าจะพาเจ้าไปให้พ้นจากที่นี่”

“ยาคุปอยู่ที่ไหน” ไนล์ข่มพิษไข้

“เวลานี้มีข้ากับเจ้าเท่านั้น” อัสลานเน้นเสียง “และข้าคือผู้ที่ปกป้องเจ้า”

“แต่ข้าไม่ต้องการไปกับเจ้า” หล่อนดิ้นรน

“นี่หาใช่ความต้องการหรือไม่ต้องการของเจ้า” เด็กหนุ่มย้ำคำ “ตามธรรมเนียมของชาวทะเลทราย เมื่อสตรีพลัดพรากหรือหลบหนีจากบิดา สามี ญาติผู้ชาย หรือผู้คุ้มครอง และพเนจรกลางทะเลทรายตามลำพัง ย่อมตกอยู่ในกรรมสิทธิ์แก่ชายผู้ที่พบเจอสตรีนั้นเป็นคนแรก”

“เจ้าหมายความว่ากระไร” เด็กสาวพยายามจะดันร่างขึ้น

“ก็หมายความว่า บัดนี้เจ้าตกเป็นสิทธิ์แก่ข้าแล้ว” อัสลานประกาศ

“เจ้าคนถ่อย” ไนล์ด่าทอ “อย่างไรข้าก็ไม่มีวันยินยอมให้เจ้าอ้างสิทธิ์อุบาทว์นี้อย่างแน่นอน”

“ไม่มีใครสนใจฟังเจ้าหรอก” เด็กหนุ่มหัวเราะขื่น “เจ้าคงไม่รู้กระมังว่าข้ามีสิทธิ์แม้กระทั่งเอาเจ้าเป็นเมีย ลงโทษเฆี่ยนตีเจ้า หรือขายเจ้าเป็นทาสก็ได้”

“ถ้าเจ้าแตะต้องข้า ข้าจะฆ่าเจ้าเหมือนฆ่าแพะแกะตัวหนึ่ง” หล่อนขู่คำราม

“หากเจ้าฆ่าข้า เจ้าก็จะถูกชาวบ้านทุบตีจนตายเหมือนกัน” อัสลานโต้ตอบ

“เจ้านึกหรือว่าข้ายำเกรงต่อความตาย” ไนล์ไอแรง ๆ

“ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เคยยำเกรงต่อความตาย” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงขมขื่น “เพราะแม้กระทั่งใบหน้าของตัวเอง เจ้าก็ยังยินยอมให้นางโจรสักได้เพียงเพื่อปกป้องชีวิตของผู้อื่น”

“เจ้าล่วงรู้เรื่องนี้ได้ยังไง” เด็กสาวรีบดึงผ้าคลุมศีรษะลงมาปิดหน้าผาก

“อย่างน้อยการกระทำของเจ้าก็เป็นที่ชื่นชมของหมอสัก จนมันอดออกปากเล่าให้ข้าฟังไม่ได้”

“เมื่อเจ้ารู้เช่นนี้แล้ว ยังบังอาจอ้างสิทธิ์ชั่วร้ายอยู่อีกหรือ”

“ถามจริง ๆ เถอะว่า เจ้าไม่รู้บ้างเลยหรือว่าข้าคิดเช่นไรต่อเจ้า” อัสลานถามด้วยน้ำเสียงขมขื่น “ตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าเคยเหลือบแลมองข้าแม้น้อยนิดบ้างหรือไม่”

“ข้าไม่ต้องการจะพูดเรื่องนี้อีกต่อไป” เด็กสาวสะบัดหน้า “และบอกกับเจ้าตามตรงว่า เวลานี้ข้าชังเจ้าที่สุด”

“ข้าจะพาเจ้ากลับไปนครใต้ภูเขา” เด็กหนุ่มก้มลงช้อนร่างอ่อนเปลี้ยไว้ในวงแขน “และที่นั่นจะไม่มีใครสามารถติดตามไปรบกวนเราได้”

“ปล่อยข้า” ไนล์ส่งเสียงแหบพร่า “ปล่อยข้าลงเดี๋ยวนี้”

“ข้าไม่มีวันปล่อยเจ้าให้หลุดมือไปไหนเป็นอันขาด” อัสลานประกาศอย่างเด็ดเดี่ยว

“ปล่อยนาง” เสียงที่ดังขึ้นทำให้เด็กหนุ่มชะงักไปชั่วครู่

“เจ้าได้ยินหรือไม่ ข้าสั่งให้ปล่อยนาง” ร่างซึ่งยืนตระหง่านอยู่กลางลานทรายออกคำสั่งด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ยาคุป” เด็กสาวร้องเรียก “ช่วยข้าด้วย”

“ข้าได้บอกกับท่านแล้วว่า ไม่ว่าท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ ข้าก็จะถือสิทธิ์ครอบครองไนล์ตามกฎของชาวทะเลทราย”

“แต่ข้าก็บอกแก่เจ้าแล้วว่า ไนล์หาได้พลัดพรากตามลำพัง หากแต่มันอยู่ในความคุ้มครองของข้า จนกว่ามันจะพบเจอคู่หมั้น” ยาคุปเน้นคำ

“เวลานี้เราอยู่กลางทะเลทราย กฎของทะเลทรายย่อมอยู่เหนือกฎอื่นใด” อัสลานแย้ง

“เจ้าเข้าใจผิดแล้ว” พี่ชายของอาฟซานสืบเท้ามาข้างหน้า “เวลานี้เจ้าอยู่ต่อหน้าข้า และกฎของข้าอยู่เหนือกฎเกณฑ์ใดทั้งสิ้น”

“อะไรคือกฎของท่าน” อีกฝ่ายย้อนถาม

“กฎของข้าคือ เจ้าหรือใครก็ไม่มีสิทธิ์จะมาแตะต้องคนที่อยู่ในความดูแลคุ้มครองของข้า”

“ท่านเอ่ยอ้างเอาเอง”

“ทุกคนล้วนเอ่ยอ้างสิทธิ์ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองทั้งสิ้น” เด็กหนุ่มกระชากมีดกระเหม็ดที่เหน็บไว้ข้างเอวออกมาถือไว้ในมือ “และข้าพร้อมจะพิสูจน์สิทธิ์ของข้าให้เจ้าได้เห็น”

“พอเถอะ” ไนล์ดิ้นขลุกขลัก “ทำไมจะต้องมาต่อสู้กันเองด้วย”

“ยาคุปไม่ยินยอมรับกฎของชาวทะเลทราย” อัสลานโพล่งออกมา

“เจ้าคิดไม่ซื่อต่อไนล์” ยาคุปสวนคำ

“อย่างไรข้าก็ไม่มีทางยอมให้ท่านช่วงชิงไนล์ไปจากข้าเป็นอันขาด” เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขาพาดร่างของเด็กสาวกับหลังอูฐพาหนะ และกระชากดาบโค้งคมออกจากฝักที่เสียบไว้ข้างอาน

“เราจะได้เห็นดีกัน” ยาคุปกำด้ามมีดในมือแน่น และย่างสามขุมเข้าหาโดยปราศจากความหวาดเกรง

อัสลานโลดแล่นเข้าใส่อย่างถือว่ามีอาวุธเหนือกว่า แต่ยาคุปทัดทานด้วยความแคล่วคล่องและเชี่ยวชาญ พร้อมกับช่วงชิงเข้าประชิดตัวเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายใช้ดาบได้ถนัด จนอัสลานต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับ และโดนคมมีดกรีดเฉี่ยวจนร่างอาบไปด้วยเลือด ก่อนจะถูกคมมีดจ่อลำคอ บีบบังคับให้ทิ้งดาบลงในเวลาอันรวดเร็ว

“ไปให้พ้น” ยาคุปตวาด และเงื้อง่ามีดกระเหม็ด “ไสหัวไปให้พ้นก่อนที่

ข้าจะเฉือนเนื้อเจ้าเป็นชิ้น ๆ”

“ท่านอย่าคิดว่าจะเอาชนะข้าได้ตลอดไป” เด็กหนุ่มจ้องมองคู่ต่อสู้ด้วยสายตาเคียดแค้น

“ข้าให้เวลาเจ้าไปฝึกดาบอีกห้าปี” ยาคุปประกาศ “และเมื่อถึงวันนั้น ข้าจะให้โอกาสเจ้าต่อสู้กับข้าอีกครั้ง”

“ตกลง” อัสลานกัดฟัน “แต่ในการต่อสู้คราวหน้า ข้าขอร้องว่าอย่าได้มีการออมมือ ถ้าข้าพ่ายแพ้ก็ขอให้ข้าตายใต้คมมีดคมดาบของท่าน”

“เหตุใดเจ้าถึงเรียกร้องเช่นนี้” ยาคุปลดมีดลงและถามด้วยความประหลาดใจ

อัสลานขบกราม ก่อนหลุดคำตอบลอดไรฟัน

“ที่ข้าขอร้องท่านเช่นนี้ เพราะหากข้าเป็นฝ่ายมีชัย ข้าก็จะไม่มีวันออมมือต่อท่านเช่นกัน”

47

“ยาคุป”

เด็กสาวเรียกชื่อเขาด้วยเสียงปนสะอื้น

“เจ้าปลอดภัยแล้ว” ยาคุปโอบร่างหล่อนไว้ในวงแขน “ข้าเสียใจในเรื่องที่เกิดขึ้น ต่อไปนี้ข้าสัญญาว่าจะดูแลเจ้าให้ดีกว่าที่ผ่านมา”

“ช่างเถิด” เด็กสาวพึมพำ “แค่ได้เห็นเจ้าอีกครั้งก็เพียงพอแล้ว”

“ทำไมเจ้าถึงได้พูดเช่นนั้น”

“ที่ข้าพูดเช่นนี้ ก็เพราะข้าคิดว่าจะไม่มีโอกาสได้พบเจ้าอีกแล้วในชีวิตนี้”

“ข้าจะบอกอะไรให้เจ้ารู้อย่างหนึ่ง” เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ต่อให้เจ้าซุกซ่อนอยู่ถึงปลายฟ้าหรือแห่งหนใดในทะเลทราย ข้าก็จะติดตามไปจนกว่าจะพบเจ้า”

“เจ้าคงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้า” หล่อนถามด้วยเสียงแผ่วลง

“ข้ารู้” ยาคุปรับคำสั้น ๆ “ข้ารู้ว่าราชินีโจรทำอะไรกับเจ้า”

“เวลานี้ข้าเป็นหญิงอัปลักษณ์ผู้หนึ่ง เจ้ายังจะห่วงใยข้าอยู่อีกกระนั้นหรือ” ไนล์ดึงผ้าที่คลุมศีรษะลงปิดหน้าผาก

“ในสายตาของข้า เจ้ามิได้มีสิ่งใดน่าเกลียดชัง” เด็กหนุ่มดึงผ้าคลุมออก

และเพ่งมองรอยสักสีดำรูปพระจันทร์ดวงน้อยบนหน้าผากหล่อน “ข้าเห็นแต่ความงดงามแห่งจิตใจเจ้าเท่านั้น”

“เวลานี้ข้าเป็นเหมือนพระจันทร์ดวงนี้” เด็กสาวใช้นิ้วจิ้มที่หน้าผากแรง ๆ “ที่ต้องมีชีวิตอยู่กับความมืดตลอดไป”

“ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เจ้าพูด” ยาคุปวางร่างหล่อนลงบนพื้นทราย “พระจันทร์ดวงนี้ทำให้ทะเลทรายสว่างไสวทั้งกลางวันและกลางคืน”

เด็กสาวเม้มริมฝีปาก แต่มิได้ดื้อดึงที่จะดึงผ้าคลุมศีรษะลงมาอีก

“ข้าจะไปเอาน้ำมาให้” เด็กหนุ่มบอก “อีกสักพักเราค่อยออกเดินทางกัน”

“เราจะไปที่ไหนกัน” ไนล์ถามโดยไม่ได้สบตาเขา

“ไปที่ไหนก็ได้” พี่ชายของอาฟซานตอบเบา ๆ “ไปในที่ที่ไม่มีใครกล้ามาแตะต้องเจ้าอีกเป็นอันขาด”

เด็กสาวหลับตาลงช้า ๆ ดวงหน้างามสงบและปลอดโปร่งด้วยความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยจากภยันตรายทั้งปวง

“เหยี่ยวใหญ่กระหยับปีก
เหินหาวราวลมพัด...
บนพื้นทรายข้างล่าง
เด็ก ๆ โลดเต้น และส่งเสียงรื่นเริง
แต่เหยี่ยวก็ไม่รู้จักความสนุกสนานเหล่านั้น
เหมือนเช่นที่พวกเด็ก ๆ ก็ไม่เคยดื่มด่ำ
กับการแหวกว่ายในเวิ้งฟ้า”

ยาคุปนั่งชันเข่าอยู่ข้าง ๆ เด็กสาวซึ่งคุดคู้อยู่ใต้ผ้าห่มเนื้อหนา ฮึมฮัมขับขานบทเพลงเก่า ๆ กล่อมหล่อนให้หลับใหลกลางทะเลทรายอันว้างเวิ้ง ในรัตติกาลที่ห่มคลุมด้วยความมืด

“เพราะจัง” ไนล์เบิกดวงตาดวงโตดำขลับเหมือนประจุไว้ด้วยความมืด แต่เปล่งประกายคล้ายแสงแห่งดวงดาวขึ้นมองเขา

“ทำไมเจ้าถึงไม่ยอมหลับยอมนอน” เขาถามด้วยสุ้มเสียงสงสัย

“เพราะตาของข้ายังอยากจะมองดูเจ้า และหูของข้ายังอยากจะได้ยินเสียงของเจ้า”

“เจ้าพูดราวกับว่า ถ้าหลับตาลงแล้วตื่นขึ้นมาใหม่ จะไม่เห็นข้ากระนั้น” ยาคุปนึกขัน

“ข้าคิดเช่นนั้นจริง ๆ” เด็กสาวสารภาพ

“เหลวไหล” เขาดุ “ข้าสัญญาแล้วไงว่าจะอยู่ใกล้ ๆ เจ้า”

“ยาคุป” หล่อนเรียกด้วยเสียงแผ่วเครือ “ถ้าวันหนึ่งพบเจอออสมานเจ้าจะส่งมอบข้าให้กับมันหรือไม่”

ยาคุปอึ้งไปครู่ใหญ่ ก่อนผงกศีรษะด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เจ้าจะจดจำข้าไว้หรือไม่” ไนล์ถาม ดวงตาเริ่มรื้นด้วยหยาดน้ำ

“ข้าจะจดจำเจ้าไว้ตลอดไป” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มจริงจัง

“เจ้าบอกว่ารอยสักรูปพระจันทร์บนหน้าผากข้าทำให้ทะเลทรายสว่างไสว” หล่อนพึมพำและหลุบเปลือกตาลง “แต่จะมีประโยชน์อันใดหากเจ้าไม่มีโอกาสได้ชื่นชมมันอีก”

“พระจันทร์ย่อมไม่กังวลว่าจะมีผู้ใดชื่นชมหรือไม่” ยาคุปถอนใจลึก ๆ

“แต่ข้าไม่ใช่พระจันทร์” เด็กสาวสะอื้นแรง ๆ “ข้าเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น”

“นิ่งเสียเถอะ” ยาคุปปลอบโยนด้วยเสียงขุ่นเครือ และแตะปลายนิ้วลงที่รอยสักบนหน้าผากของหล่อน “จะอย่างไร เจ้าก็เป็นพระจันทร์ในใจข้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

ชายร่างใหญ่ก้าวลงมาจากอูฐก่อน ผูกอูฐไว้กับเสาไม้ และก้าวไปรับสายบังเหียนจากเด็กหนุ่มที่มาด้วยกันด้วยท่าทางนอบน้อม

"นี่หรือคือคาราวานซารายที่เจ้าพูดถึง" เด็กหนุ่มหันไปถามชายร่างสูงโย่งในชุดดำที่ก้าวลงจากหลังอูฐไล่ ๆ กัน

"ถูกต้อง" อีกฝ่ายรับคำและกวาดสายตาไปรอบ ๆ อย่างระแวดระวังก่อนออกคำสั่งกับชายร่างใหญ่ "กูสเซล เจ้าคอยดูแลอูฐให้ดี"

"กระทั่งในนี้เจ้ายังกังวลอยู่อีกหรือ" เด็กหนุ่มถามกลั้วหัวเราะและมองดูผู้คนจำนวนมากที่กินดื่มและเดินไปมาอยู่ในร้านอาหารและบนถนนของที่พักกองคาราวาน

"คนพวกนี้ร้อยพ่อพันแม่" โยคานตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "เราไม่สามารถวางใจใครได้"

"ข้าหิวแล้ว" น้องชายของยาคุปตัดบท "และก็อยากที่จะเอนหลังเต็มทีแล้วเหมือนกัน"

"เราจะกินกันข้างนอกนี่ เดี๋ยวข้าจะไปซื้ออาหารมาให้" องครักษ์บอก "และก็จะหาที่นอนกันแถวนี้"

"ทำไม" อาฟซานกระซากเสียงถาม "อาหารและที่พักในคาราวานซารายแห่งนี้มีราคาแพงมากกว่าเงินทองของข้ากระนั้นหรือ"

"เงินทองของท่านเพียงพอที่จะซื้ออาหารและเช่าที่พักได้" โยคานตอบด้วยท่าทางปกติ "แต่ไม่มากพอที่จะซื้อความปลอดภัย"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร"

"อย่างที่ข้าบอกท่านแล้วว่า ผู้คนที่นี่ล้วนมาจากร้อยที่พันทาง เราไม่มีทางรู้ว่าใครเป็นใคร และการเปิดเผยตัวเองย่อมมีแต่ทำให้เราตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

"เอาเถอะ" อาฟซานโบกมือ "เจ้ารีบไปจัดการเรื่องอาหารมาก่อน"

"กูสเซล" โยคานหันไปทางชายร่างใหญ่และกระเดาะปากเป็นสัญญาณให้คอยคุ้มครองเจ้าชายน้อย

ดึกมากแล้ว แต่ฟาติมะยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง และเหม่อมองดูเดือนดาว ราวจะส่งจิตใจไปสู่ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปในทะเลทราย

“ป่านนี้เจ้าจะเป็นเช่นไร” หล่อนฝากคำถามไปกับสายลม “เจ้าจะสุขสบายหรือว่าทุกข์ยากลำบากลำบน เจ้าจะเอมอิ่มหรืออดอยาก จะเหน็บหนาวหรือผ่าวร้อน...”

ม่านตาของหล่อนเปื้อนด้วยฝ้าน้ำตา

“ทำไมเจ้าถึงต้องหลบหนีไปจากอัลยาซูลาห์โดยไม่บอกข้าแม้แต่สักคำ ทำไมเจ้าถึงไม่มีข่าวคราวใด ๆ มาให้ข้ารู้บ้างเลย”

ธิดาสุลต่านก้มหน้าลง หยาดน้ำตาร่วงพราว

ลมพรูจนอาฟซานที่นั่งขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มเนื้อหนาก็ยังสั่นสะท้าน แต่องครักษ์ทั้งสองกลับยืนนิ่งเหมือนหุ่นไม้ที่ไม่รู้สึกรู้สมกับดินฟ้าอากาศ

“ข้าไม่ไหวแล้ว” เด็กหนุ่มโวยวาย “จะเป็นตายยังไงก็ต้องเข้าไปนอนในห้องหับให้เป็นเรื่องเป็นราว ไม่ใช่มานั่งหนาวตายอยู่ข้างถนนแบบนี้”

“อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะสว่างแล้ว” โยคานพูดด้วยสีหน้าเฉยเมย

“กว่าจะสว่างข้าก็คงจะตายไปแล้ว” อาฟซานส่งเสียงดัง “พอสว่างพวกเจ้าก็จะได้มองเห็นข้าหนาวตายชัดเจนขึ้นเท่านั้นเอง”

“แต่ท่านควรคำนึงถึงอันตรายเช่นกัน” องครักษ์เตือน

“ป่านนี้จะมีอันตรายที่ไหน” เด็กหนุ่มตอบโต้ “เจ้าก็เห็นแล้วว่าไม่มีอะไรที่น่าเกรงกลัวในคาราวานซารายแห่งนี้”

โยคานมองไปรอบ ๆ อีกครั้ง ก่อนพยักหน้า

“ก็ได้ ข้าจะพาท่านเข้าไปหาที่พักข้างใน ให้กูสเซลดูแลอูฐอยู่ที่นี่”

“ทำไมไม่ให้กูสเซลเข้าไปพักกับเราด้วย”

“ในทะเลทราย อูฐเป็นสิ่งที่มีค่าสูงสุด หากมันเป็นอันตรายหรือมีใครลักลอบขโมยมันไป การเดินทางก็คงจะเป็นปัญหาอย่างมาก”

“ถ้าเช่นนั้นก็ทำตามที่เจ้าว่า” อาฟซานจำยอม และสลัดผ้าห่มลุกขึ้นเดินนำหน้าโยคานเข้าไปยังที่พักที่อยู่ถัดออกไป

“เจ้ายังไม่ยอมหลับนอนอีก”

ยาคุปเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“เจ้าเองก็ไม่ยอมนอนเหมือนกัน” เด็กสาวเถียง และกะพริบตาถี่ ๆ กรีดเกล็ดน้ำใส ๆ ที่ขนตา

“ข้าคอยเฝ้าเจ้า” เด็กหนุ่มบอก

“ข้าก็เฝ้าเจ้าเหมือนกัน” ไนล์ยกมือขึ้นป้ายตา

“เจ้ายังชอบถกเถียงเหมือนเด็กเล็ก ๆ” ยาคุปถอนใจ

“ข้าหาได้ถกเถียงเจ้าเล่น” เด็กสาวยืนยันด้วยน้ำเสียงจริงจัง “แต่ที่ข้าเฝ้าเจ้า ก็เพราะกลัวว่าเจ้าจะหายไปในความมืด และหายไปจากความฝันและชีวิตจริงของข้าโดยไม่หวนคืนกลับมาอีกต่างหาก”

48

“เหลวไหล”

ยาคุปดุ

“ข้าจะหายไปไหนได้ยังไง”

“เจ้าดูพระจันทร์นั่นสิ” เด็กสาวเงยหน้าขึ้น นวลจันทร์ต้องใบหน้าหล่อนเป็นนวลงาม “กลางวันพระจันทร์ก็ยังหายไปจากฟากฟ้าได้เลย”

“แต่ข้าไม่ใช่พระจันทร์” เด็กหนุ่มกล่าวห้วน และดึงใบหญ้าที่แข็งคมด้วยเลือดมังกรทรายกับเขากวางคุดที่มูร์ฝ้ามอบให้ออกมาจากไถ้หนังอย่างจะหาสิ่งอื่นทำแทนการสนทนา

“อะไร” ไนล์ถามด้วยความสงสัย พลางชะโงกหน้ามามอง

“ใบหญ้ากับเขาสัตว์” ยาคุปลูบคลำใบหญ้าที่กลายเป็นสีแดงโลหิต “มูร์ฝ้าบอกข้าว่า เมื่อเจอะเจอนายช่าง ก็ให้มันประกอบกันขึ้นเป็นมีดสั้นเล่มหนึ่ง”

“ขอข้าดูได้หรือไม่” หล่อนเอ่ยขอพร้อมกับยื่นมือออกไปรอรับ

“เจ้าเป็นสตรี” เขาท้วง “หาควรยุ่งเกี่ยวกับศัสตราวุธ”

“ถึงข้าจะเป็นสตรี แต่ก็ถือกำเนิดในตระกูลนักรบ” เด็กสาวพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “พ่อของข้าปกครองดินแดนอิสระทางเหนือของรามาดาน และ

ฝึกหัดข้าเยี่ยงลูกชาย เจ้าเองก็คงจะเห็นฝีมือข้ามาแล้วเมื่อตอนที่อยู่ในห้องใต้ดินร้านขายเครื่องทองเหลือง”

ยาคุปพยักหน้ายอมรับในฝีมือของหล่อน

“และพ่อข้าก็เคยสอนเรื่องการตีดาบและประกอบมีดแก่ข้าด้วยเหมือนกัน” หล่อนกล่าวต่อ

เด็กหนุ่มลังเลนิดหนึ่ง ก่อนตัดสินใจวางใบหญ้าและเขากวางลงบนมือเด็กสาว

“หากมีเครื่องมือ ข้าสามารถประกอบมีดเล่มงามให้เจ้าได้เล่มหนึ่งแน่นอน” ไนล์พลิกดูใบมีดที่มาจากหญ้าวิเศษและเลือดมังกรทราย “แต่ตอนนี้ข้าคงพอจะทำมันให้ใช้ได้ชั่วคราว”

“เจ้าจะทำยังไง” ผู้เป็นเจ้าของถามเหมือนไม่สู้จะแน่ใจนัก

“ชั้นนี้ข้าจะใช้มีดเซาะเขากวางแล้วเสียบก้านใบหญ้าลงไป จากนั้นก็ถักทอเส้นผมของข้ามัดพันไว้ให้แน่น”

“เจ้าคงต้องใช้เวลาไม่ใช่น้อย ๆ”

“แต่ข้าเต็มใจจะทำให้เจ้า” หล่อนรีบกำมือราวกับกลัวว่าเขาจะช่วงชิงมันกลับไป

“ก็ได้” ยาคุปพยักหน้า “แต่คืนนี้เจ้าสมควรจะนอนพักก่อน เพื่อเก็บแรงไว้ทำมีดให้ข้าในพรุ่งนี้เช้า”

“ตกลง” ไนล์รีบขมีขมันรับคำ และล้มตัวลงนอนอย่างว่าง่าย

อาฟซานยืนนิ่งอยู่ข้างนอก ปล่อยให้โยคานผลักประตูก้าวเข้าไปในห้องที่มืดทึม องครักษ์เอกกระชากมีดกระเหม็ดจากฝักและจ้วงแทงม่านหนาที่กางกั้นห้องอยู่รอบด้าน ก่อนเดินกลับมากัมศีรษะเป็นทีเชิญให้เจ้าชายน้อยเข้ามาข้างใน

“ห้องนี้ปลอดภัยแล้ว”

“เจ้าของคาราวานซารายคงจะคิดเสียใจที่ให้เราเช่าพักในคืนนี้” น้องชาย

ของยาคุปบ่นเบา ๆ

“ให้มันเสียใจ ดีกว่าที่เราจะเป็นฝ่ายเสียใจ” โยคานกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“บางครั้งท่านก็หวาดระแวงจนเกินไป” อาฟซานติติง

“บิดาของท่านมอบหมายหน้าที่ให้ข้าปกป้องท่าน” ชายร่างสูงโย่งโต้แย้งอย่างสุภาพ “ดังนั้นข้าจึงต้องทำหน้าที่ของข้าอย่างเต็มที่”

“ถ้าพ่อข้าได้ยินถ้อยคำที่ท่านพูด ก็คงจะพอใจมาก” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มก้ำกึ่งระหว่างการเหน็บแนมกับชื่นชม

“เชิญท่านนอนพักตามสบาย” โยคานปรายตาไปในความมืดทึมอีกครั้ง

“แล้วท่านล่ะ”

“ข้าจะคอยดูเหตุการณ์อยู่ข้างนอก” องครักษ์เอกพูดพร้อมกับก้าวออกมาจากห้องและปิดประตูลง

“โยคานน่าจะยินยอมให้เราเข้ามาพักในห้องนี้ตั้งแต่หัวค่ำแล้ว” อาฟซานพึมพำ ขณะถอดเสื้อคลุมออก ดึงดาบและมีดเหน็บออกวางข้างเตียง แล้วล้มตัวลงบนเตียงไม้อย่างเหนื่อยอ่อน ชั่วครู่เดียวก็หลับผล็อยเหมือนเด็กน้อย

อาชาเจ็ดแปดตัวยืนแถวเรียงรายกันอยู่บนเนินทราย ไม่ห่างไกลจากที่พักกองคาราวานนัก ผู้เป็นหัวหน้าทอดสายตาไปยังแสงไฟและตัวตึกที่ตะคุ่มอยู่หลังกำแพงโบราณ ก่อนจะหันมายังผู้ที่ยืนม้าอยู่เคียงข้าง

“ยูซุป กองทหารม้าจะมาถึงพรุ่งนี้เช้าใช่ไหม”

“พระเจ้าข้า” นายทหารคนสนิทรับคำ

“ดีแล้ว” ออสมานหรี่ตาลง “ทันทีที่พวกมันมาถึง ให้บุกเข้าจู่โจมคาราวานซารายทันที และสังหารทุกคนที่อยู่ในนั้นให้สิ้น”

“รวมทั้งเจ้าชายอาฟซานด้วยหรือพระเจ้าข้า” ยูซุปถามเพื่อความแน่ใจ

“ข้าสั่งว่าสังหารทุกคน” เจ้าชายแห่งรามาดานเน้นคำ “และหากมีใคร

หลุดรอดไปได้ทางด้านใด คนที่อยู่ตรงด้านนั้นจะต้องเอาหัวของตัวมันเองมาชดใช้แทน”

ยูซุปน้อมศีรษะโดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ อีก

“สำหรับยายแก่นั่น” ออสมานปรายตาไปทางหญิงสูงอายุที่ถูกคุมตัวอยู่บนหลังม้าตัวหนึ่ง “จับมันมัดทิ้งไว้แถวนี้ก่อน”

นายทหารคนสนิทหันไปส่งสัญญาณให้ทหารที่อยู่ถัดไป ชั่วครู่ไลล่าก็ถูกลากตัวลงมาจากม้าและมัดมือมัดเท้าแน่นหนา คุดคู้อยู่กับพื้นทราย

“เช้าพรุ่งนี้เจ้าก็จะได้เจอะเจอหลานชายของเจ้าแล้ว” ออสมานผินม้าเอ่ยอย่างเย้ยหยัน “และเมื่อถึงตอนนั้น ไม่ว่าเจ้าจะมีนิทานสนุก ๆ เกี่ยวกับหลานชายเจ้ามาเล่าให้ข้าฟังหรือไม่ เจ้าสองคนย่าหลานก็คงจะนอนตายเคียงข้างกันอยู่ที่นี่”

“ท่านสับปลับ ไม่รักษาคำพูด” ไลล่าส่งเสียงอย่างโกรธเกรี้ยว

“แล้วเจ้าเคยชะโงกมองเงาตัวเองหรือเปล่า ว่าตัวเจ้ามีค่าเพียงพอสำหรับคำพูดข้าหรือไม่” อีกฝ่ายย้อนถาม

“สำหรับข้าชาวทะเลทราย คำพูดคือสิ่งที่มีค่ายิ่ง เมื่อท่านไม่รักษามันไว้ก็เท่ากับท่านเป็นคนไร้ค่า” นางถ่มน้ำลายลงบนพื้น “และต่อแต่นี้ไป จะไม่มีใครเคารพนับถือท่านอย่างแน่นอน”

“รอไว้ให้ถึงพรุ่งนี้เช้าก่อน” ออสมานบังคับม้าให้เหยาะย่างอย่างลำพอง “ข้าจะเฉาะปากเจ้าให้หลานชายของเจ้าดู”

ไลล่ากรีดเสียงแช่งชัก ขณะที่เจ้าชายแห่งรามาดานนำทหารม้ากลับไปชุมนุมกันอยู่ที่ปลายเนิน

โยคานพลิ้วกายผ่านห้องพักของอาฟซานในตัวตึกลงมายังด้านหน้า พลางเพ่งสายตาไปที่ชายร่างใหญ่ซึ่งยืนตัวตรงระวังสัตว์พาหนะอย่างเข้มแข็ง แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยไปเนิ่นนานหรืออากาศเยียบเย็นเพียงไรก็ตาม

“กูสเซลสมกับเป็นชายชาติทหาร” ชายร่างโย่งนึกชมขณะที่ก้าวย่างไปหา

แต่พลันลมแรงที่พัดผ่านอย่างรวดเร็วทำให้องครักษ์เอกต้องชะงักฝีเท้าลงกะทันหัน ลมนั้นหอบเอาฝุ่นทรายสีดำบดบังสายตาของโยคานจนมองไม่เห็นภาพที่อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว และในความแห้งผ่าวของสายลมก็เจือด้วยกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียน กระทั่งผู้ที่สูดดมกลิ่นต้องยกชายผ้าคลุมศีรษะขึ้นปิดจมูกไว้ แต่ทันทีที่แรงลมอ่อนตัวลง ร่างของกูสเซลที่มองเห็นอยู่เมื่อครู่ก็ปลาสนาการจากสายตา เหลือเพียงอูฐสามตัวที่อยู่ในอาการแตกตื่นและส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกตกใจ

"กูสเซล" โยคานส่งเสียงเรียก "เจ้าอยู่ที่ไหน"

องครักษ์ของเจ้าชายอาฟซานออกวิ่งไปจนถึงอีกมุมหนึ่งของตึกใหญ่ แต่พบพานเพียงความมืดและความเวิ้งว้างว่างเปล่า แสงคบที่เสียบปักอยู่เป็นระยะมิได้ส่องให้เห็นสิ่งที่ผิดสังเกตใด ๆ

"กูสเซลหายไปไหน" ชายร่างสูงถามตัวเองด้วยความงุนงง ก่อนจะนึกถึงผู้ที่อยู่ในความปกป้องคุ้มครองของตนขึ้นมาอย่างฉับพลัน

"อาฟซาน" โยคานบอกกับตัวเองด้วยใจที่เต้นระทึก ขณะที่วิ่งย้อนทางกลับเข้าไปในตึกที่พักแรมของชาวคาราวาน

ไนล์ดึงผ้าห่มที่คลุมร่างลงอย่างใจหายเมื่อไม่เห็นคนที่นั่งอยู่เคียงข้าง หล่อนกวาดสายตาผ่านกองไฟที่ราโรย และค่อยใจชื้นเมื่อเห็นร่างตะคุ่มของเด็กหนุ่มก้ม ๆ เงย ๆ อยู่กลางทุ่งทราย ในยามเช้ามืดที่ท้องฟ้าสิ้นเดือนและไร้แสงแห่งตะวัน มีเพียงดาวบางดวงที่ทอแสงสุกใสอยู่ลิบ ๆ

"ยาคุป" เด็กสาวลุกขึ้นนั่งพลางป้องปากเรียก "เจ้าทำอะไรแต่เช้า"

เด็กหนุ่มเหลียวมามอง พลางโบกมือให้

"ให้ข้าช่วยเจ้ามั้ย" หล่อนกู่ถาม

"อยู่ที่นั่นแหละ" เขาตะโกนบอก "ข้ากำลังจะกลับไปแล้ว"

ไนล์ดึงหวีที่ทำจากกระดูกอูฐมาสางผมอย่างลวก ๆ ระหว่างรอเด็กหนุ่ม

เดินกลับมา

“แบมือมาสิ” ยาคุปบอกเมื่อคุกเข่าลงตรงหน้าหล่อน

“อะไร” เด็กสาวทำท่าไม่แน่ใจ

“น้ำหยดเล็ก ๆ ที่ค้างอยู่ตามใบหญ้า” เขาพูดพร้อมกับเทหยดน้ำใสสะอาดจากจอกทองเหลืองลงบนมือหล่อน “เจ้าจะได้ล้างหน้าก่อนทำละหมาดครั้งแรกของวันใหม่”

“เจ้าช่างดีต่อข้าเหลือเกิน” ไนล์พึมพำและลูบน้ำค้างเพื่อพรางพราวน้ำตา

49

โยคานกระแทกประตูที่ปิดอยู่เข้าไปข้างใน และกวาดตาไปในความมืดที่ลมอู้พัดอื้ออึงอยู่ในห้องซึ่งอบอายด้วยกลิ่นแห้งของทะเลทรายและกลิ่นเหม็นรุนแรง เขาฝ่าสายลมก้าวพรวดไปยังเตียงนอนพลางกระชากผ้าห่มที่คลี่คลุมอยู่ออก แต่สิ่งที่อยู่ภายใต้นั้นมีเพียงความว่างเปล่า ปราศจากร่างของผู้ที่หลับนอนอยู่เมื่อครู่

"อาฟซาน" ชายร่างสูงโย่งร้องเรียกเสียงลั่น "ท่านอยู่ที่ไหน"

ลมสงบลง เสียงสะท้อนที่ดังกลับไปกลับมาในห้องที่ทึบทึมราวกับถ้อยคำที่พร่ำถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่มีคำตอบใด ๆ ให้ได้ยินแม้แต่คำเดียว

องครักษ์เอกโผนไปกระชากผ้าม่านและพลิกเตียงคว่ำโต๊ะเพื่อค้นหาอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ก็ไม่มีแม้เงาของเจ้าชายน้อยแห่งอัลยาซูลาห์

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น" โยคานถามตัวเองด้วยความงุนงง "อาฟซานกับกูสเซลหายไปไหนได้ยังไง"

ความเงียบสงบของยามเช้าตรู่ถูกทำลายด้วยเสียงฝีเท้าของฝูงม้าที่ควบย่ำอย่างรวดเร็วจากเนินทรายมุ่งสู่คาราวานซารายที่ตะคุ่มอยู่ในความมืดเบื้องหน้า ตราบ

จนเข้าไปใกล้ถึงประตูใหญ่ของที่พักคนเดินทาง ผู้ที่ขี่ม้านำขบวนจึงกระชากดาบออกจากฝักขึ้นชูเป็นสัญญาณให้ผู้ที่ตามมาเร่งฝีเท้าเข้าจู่โจม พร้อมกับคบไฟที่ถูกจุดขึ้นและขว้างข้ามกำแพงเข้าไปภายใน

เสียงร้องด้วยความแตกตื่นตกใจ เสียงเอะอะอลหม่านและความสับสนวุ่นวายปลุกวันใหม่อย่างโกลาหล ติดตามมาด้วยกองทหารม้าที่กรูกันเข้ามาเข่นฆ่าทุกคนที่ขวางหน้า ท่ามกลางแสงไฟที่ลุกโชติช่วง

“อย่าให้ใครแม้แต่คนเดียวหลุดรอดออกไปจากคาราวานซารายได้” ออสมานร้องสั่งอย่างเฉียบขาด “ตามหาอาฟซานกับคนของมันให้พบแล้วลากคอมาให้ข้า”

“พวกเจ้าได้ยินรับสั่งแล้วใช่ไหม” ยูซุปที่ขี่ม้าเคียงคู่สำทับ “ถ้าเจ้าชายอาฟซานหลบหนีไปได้ คนที่ปล่อยให้เจ้าชายหลุดรอดไปจะต้องเอาหัวตัวเองมาชดใช้”

เหล่าทหารม้ารับคำเป็นเสียงเดียว ก่อนกระจายกันออกปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้รับ

สุลต่านฮัสซันลุกจากพรมผืนเล็กที่ปูรองสำหรับทำละหมาดและรับผ้าผืนน้อยที่ชุบน้ำกุหลาบจากมหาดเล็กมาซับพระพักตร์ ก่อนมองไปทางสมุหราชมณเฑียรที่ยืนรอรายงานข้อราชการเร่งด่วนประจำวัน

“ทุกอย่างเรียบร้อยเป็นปกติ” สมุหราชมณเฑียรทูลด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ “ไม่มีเรื่องใดที่สมควรเป็นกังวลพระทัยพระเจ้าข้า”

“ดีแล้ว” สุลต่านพยักหน้า “มีข่าวจากออสมานบ้างไหม”

“ยังพระเจ้าข้า แต่คิดว่าขณะนี้คงกำลังเดินทางอยู่กลางทะเลทราย”

“บางครั้งข้าก็อดอิจฉาคนหนุ่มที่เดินทางท่องเที่ยวไปไกล ๆ ไม่ได้” ฮัสซันถอนพระทัย “ดูพวกเขาช่างโลดแล่นอย่างรวดเร็วคล้ายสายลม และใช้ชีวิตอย่างเต็มที่คล้ายแสงแดดที่แผดจ้า ปราศจากความหวาดหวั่นยั่นเกรงต่อ

สิ่งใด”

“ความรอบรู้ในตำราต่าง ๆ ของฝ่าบาทก็เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นอิจฉาได้เหมือนกัน” ผู้สูงวัยทูลเบา ๆ

“ข้าก็เป็นแค่หนอนหนังสือซึ่งไม่เคยคืบคลานออกไปไกลกว่าห้องสมุดของท่านพ่อ” สุลต่านสั่นศีรษะแรง ๆ

“ฝ่าบาทไม่ทรงคิดบ้างหรือว่า หนอนตัวอื่นที่อยู่ภายนอกก็อาจจะอยากเข้ามาอยู่ในห้องสมุดเหมือนกัน”

“แต่หนอนตัวนั้นคงไม่ใช่พี่ชายของข้าหรือออสมานอย่างแน่นอน” ประมุขของอัลยาซูลาห์สวนคำ ก่อนเอ่ยถาม “อาฟซานเป็นอย่างไรบ้าง”

“สุขสบายดีพระเจ้าข้า ตอนนี้วัน ๆ ก็เอาแต่เล่นมวยปล้ำ”

“ดีแล้ว แต่อย่างไรก็ควรจะจับตาดูมันไว้ด้วย”

“ข้าพระองค์ยังไม่ได้ยินว่าเจ้าชายอาฟซานแสดงท่าทีใด ๆ ที่เป็นปรปักษ์ต่อฝ่าบาท”

“เจ้าเห็นเหล็กดัดที่กรอบหน้าต่างนั่นไหม” ฮัสซันชี้มือ “เมื่อก่อนมันก็ไม่มีสนิมแม้แต่น้อย แต่เวลานี้ถ้าไม่หมั่นดูแล สนิมก็สามารถจะกัดกินเหล็กได้ทั้งแผง”

“ข้าพระองค์จะคอยดูไม่ให้เกิดสนิมในอาฟซาน” สมุหราชมณเฑียรค้อมศีรษะลง

สุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ยกผ้าขึ้นซับพระพักตร์ แล้วส่งคืนให้มหาดเล็กก่อนดำเนินออกจากห้องทำละหมาดไปตามทางเดินภายในตำหนักอย่างแช่มช้า

ออสมานชักม้ามาหยุดอยู่กลางลานกว้างหน้าตึกที่พักคนเดินทาง ซึ่งบัดนี้เหลือเพียงซากปรักหักพังกลางเปลวไฟและควันฟืนกับศพของผู้เคราะห์ร้ายที่ทอดทับกองถมกันเป็นพะเนิน

“ทหารยืนยันตรงกันว่าไม่มีผู้ใดเล็ดลอดออกไปจากคาราวานซาราย

พระเจ้าข้า” นายกองทหารม้ารายงาน

“แต่ก็ไม่มีศพของอาฟซานและคนของมันอยู่ในนี้” เจ้าชายแห่งรามาดานชี้ดาบไปข้างหน้า

“ข้าพระองค์ก็ยังประหลาดใจอยู่เหมือนกัน” ยูซุปสารภาพ

“เจ้าไม่ต้องมัวแต่ประหลาดใจ” ออสมานขึ้นเสียง “แต่จงเร่งค้นหาให้ถ้วนถี่ และรื้อทำลายตึกต่าง ๆ ให้ราบเป็นหน้ากลอง”

อาฟซานดิ้นรนรุนแรง เหงื่อแตกพลั่กเต็มหน้า ก่อนทะลึ่งขึ้นสุดตัว

“นี่ข้าอยู่ที่ไหน” เด็กหนุ่มพึมพำด้วยความงุนงง และยกมือขึ้นขยี้ตามองไปรอบตัว แต่สิ่งที่มองเห็นก็คือทะเลทรายสุดสายตา

“โยคาน” อาฟซานร้องหาองครักษ์ “กูสเซล”

มีเสียงดิ้นขลุกขลักอยู่ใกล้ ๆ เมื่อหันไปดูก็เห็นร่างสูงใหญ่ของกูสเซลนอนกลิ้งเกลือกอยู่บนพื้นทราย

“เจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า” เจ้าชายน้อยลุกถลาไปหาด้วยความห่วงใย “ทำไมเราถึงมาอยู่กันที่นี่ แล้วโยคานหายไปไหน”

“ท่านกับกูสเซลไม่เป็นอะไรหรอก” เสียงตอบดังขึ้นใกล้ ๆ แต่ไม่มีที่มาของเจ้าของเสียง

“ท่านเป็นใคร” อาฟซานถามทั้งที่ประคองศีรษะขององครักษ์อยู่

“เวลานี้ท่านควรจะสนใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับท่าน มากกว่าจะมามัวสนใจว่าข้าเป็นใคร” เสียงแหบแห้งตอบโต้

“ท่านทำร้ายข้ากับกูสเซล” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มเข้มขึ้น

“ตรงกันข้าม ข้าช่วยเหลือท่านกับกูสเซลต่างหาก”

“ช่วยเหลือข้าจากอะไร” อาฟซานเงยหน้าขึ้นมองหาเจ้าของเสียง แต่พบเห็นเพียงฝุ่นทรายที่คละคลุ้งอยู่เหนือพื้นทราย

“จากการถูกสังหารด้วยน้ำมือของออสมานแห่งรามาดาน”

“ออสมาน” เขาทวนคำอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง “ป่านนี้มันควรจะยังอยู่ในอัลยาซูลาห์มากกว่า”

“ท่านเข้าใจผิด” อีกฝ่ายแค่นหัวเราะ “ออสมานติดตามท่านเหมือนเงาตามตัว และตอนนี้มันล่วงรุกเข้าทำลายคาราวานซารายและเข่นฆ่าทุกคนในที่พักคนเดินทางแห่งนั้นจนหมดสิ้น”

“จริงหรือ”

“ข้าไม่ใช่นักเล่านิทาน” เสียงนั้นแสดงความไม่พอใจ

“ถ้าที่ท่านพูดเป็นความจริง...แล้วโยคานล่ะ” อาฟซานหลุดคำถามอย่างอดหวั่นไหวไม่ได้

“ท่านลืมแล้วหรือว่าโยคานมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่ไหน...ในทะเลทราย โยคานสามารถเคลื่อนไหวได้รวดเร็วยิ่งกว่าสายลม และว่องไวยิ่งกว่างูพิษเสียด้วยซ้ำ”

“ท่านพูดราวรู้จักโยคานเป็นอย่างดี”

“ไม่มีเรื่องใดที่เกี่ยวกับท่านที่ข้าไม่รู้”

“ท่านเป็นใครกันแน่” เด็กหนุ่มถามด้วยความงุนงง ขณะที่กูสเซลเริ่มสงบลง แต่ยังคงอยู่ในอาการอ่อนเพลีย

“อีกไม่นานท่านก็จะรู้ว่าข้าคือใคร” เสียงนั้นแผ่วเบาลงก่อนจะเลือนหายไปกับสายลม ทิ้งอาฟซานและกูสเซลไว้กลางทะเลทรายอันเวิ้งว้าง

แสงแดดยามเช้าทอดจับร่างของยาคุปที่จูงอูฐย่ำเท้าผ่านทุ่งทะเลทรายด้วยท่าทางแน่วแน่มั่นคง ปราศจากความหวั่นไหวต่อเส้นทางที่ยาวไกล ลมแรง หรืออากาศที่รุ่มร้อนขึ้นเรื่อย ๆ

“เจ้าเห็นเงาในบ่อน้ำนั่นไหม”

เด็กสาวที่นั่งอยู่บนหลังอูฐฮัมเพลงด้วยท่าทางมีความสุข ขณะถักทอเส้นผมของตนแทนกลุ่มเชือก เพื่อผูกมัดมีดพกที่ประกอบขึ้นจากใบหญ้าวิเศษซึ่งดื่มเลือดมังกรทรายจนกลายเป็นใบมีดสีแดงฉานกับด้ามเขากวางคุด

“เจ้าเห็นพระจันทร์ในน้ำหรือเปล่า

เจ้าจงเพ่งมองดูเงา

สองเราที่อยู่กลางพระจันทร์”

“เพลงอะไร” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นถาม

“เป็นเพลงเก่า ๆ ที่พวกผู้หญิงบ้านข้าชอบร้อง” หล่อนทอดสายตามองเขา “โดยเฉพาะเวลาชวนกันออกไปตักน้ำที่บ่อในตอนกลางคืน”

“มันคงเป็นภาพที่งดงามมาก” ยาคุปจินตนาการ

“ใช่” ไนล์พยักหน้า “โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนเดือนเพ็ญ”

“เจ้าทำให้ข้าชักอยากเห็นภาพนั้นบ้าง”

“ไปสิ” หล่อนชวน “ข้าเชื่อว่าแม่ข้าคงจะพอใจที่ได้พบเจ้า”

“ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเมื่อไรจะได้เดินทางล่วงพ้นทะเลทราย” ยาคุปถอนหายใจหนัก ๆ

“แต่เจ้าก็ยังคงมุ่งหน้าเดินทางต่อไป”

“เพราะตราบใดที่ยังเดินทาง ตราบนั้นเราก็ยังมีความหวังว่าสักวันจะต้องไปถึงจุดหมายปลายทาง ไม่ว่าจะอยู่ห่างไกลสักเพียงใดก็ตาม”

“เมื่อแรกมูร์ฝ้าเคยบอกว่าจะมุ่งหน้าไปยังเมืองชายทะเล ตอนนี้เจ้ายังคิดจะไปที่นั่นอยู่อีกหรือไม่”

“ไป” ยาคุปตอบสั้น ๆ “แม้ว่าข้าจะไม่เห็นด้วยกับมูร์ฝ้าเลยก็ตาม”

“เวลานี้มูร์ฝ้าก็ไม่ได้ร่วมเดินทางด้วย เจ้าย่อมมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงเส้นทางได้ตามใจ”

“มูร์ฝ้าต้องมีเหตุผลสำคัญที่พาข้าออกจากอัลยาซูลาห์และมุ่งหน้าไปที่นั่น” เด็กหนุ่มตอบอย่างครุ่นคิด “ดังนั้นต่อให้มูร์ฝ้ามิได้เดินทางมาด้วย ข้าก็จะต้องไปให้ถึงเมืองชายทะเลก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยทำตามที่ใจข้าต้องการจะทำ”

“เจ้านี่นับเป็นคนที่แปลกประหลาดจริง ๆ” ไนล์นึกขำ “ข้าไม่คิดว่าจะมี

ใครในทะเลทรายที่ทั้งดื้อดึงและโอนอ่อน ทั้งดุดันและอ่อนโยนเช่นเจ้า”

“เจ้าก็ประหลาดไม่น้อยไปกว่าข้าหรอก” ยาคุปพูดพร้อมกับเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ยูซุปมีท่าทางหวั่นเกรงก่อนตัดสินใจกระตุ้นม้าเข้าใกล้ออสมานที่ยืนม้าอยู่เพียงลำพังหน้าคาราวานซาราย

“พวกเจ้าค้นหาอาฟซานกับคนของมันไม่พบใช่มั้ย” เจ้าชายแห่งรามาดานถามดักคอ

“ข้าพระองค์ค้นหาจนทั่วแล้ว” นายกองทหารม้าไม่กล้าสบตา

“กลับไปค้นใหม่อีกครั้ง” ออสมานกระชากเสียง “และถ้าไม่พบเจอก็กลับไปค้นอีกจนกว่าจะเจอ”

“ฝ่าบาท” ทหารม้าที่ควบคุมไลล่าซึ่งเพิ่งควบม้ามาถึงรายงานพร้อมกับหอบแรง ๆ

“เกิดอะไรขึ้น” ยูซุปถามอย่างวางอำนาจ

“นางหายไปแล้ว” ทหารละล่ำละลัก “นางหายไปแล้ว”

50

“หายไปไหน”

ออสมานตะคอกถาม

“...หายไปได้ยังไง”

“ข้าพระองค์ไม่ทราบ” ผู้ที่ถูกใช้ให้คุมไลล่าลนลาน “อยู่ๆ นางก็หายไปเหมือนไม่เคยอยู่ตรงนั้นมาก่อนเลย”

“บัดซบ” เจ้าชายแห่งรามาดานผรุสวาท “นี่ข้าไม่สามารถวางใจใครได้เลยสักคนอย่างนั้นหรือ”

“ข้าพระองค์จะไปดูหญิงชราผู้นั้น” ยูซุปอาสา

“ไม่ต้อง” ออสมานตวาด “เจ้ากลับไปค้นหาอาฟซานที่คาราวานซารายให้พบ มิเช่นนั้นพวกเจ้าทุกคนจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก ส่วนเจ้า...” เจ้าชายหนุ่มเบนหน้าไปทางทหารม้าที่ยืนม้าตัวสั่นอยู่ “ไปกับข้า”

ยูซุปรับคำและรีบควบม้ากลับไปตามคำสั่ง ขณะที่ออสมานกระทืบโกลนนำม้าของตนพุ่งทะยานไปอีกทางหนึ่ง

กูสเซลนอนนิ่งอยู่กลางทะเลทราย ใบหน้าที่สักอักขระด้วยหมึกสีม่วงเต็มพรืด

ราวหน้ากากที่ปกปิดความรู้สึกต่าง ๆ บนใบหน้าอย่างมิดชิด ไม่ให้ผู้ใดแลเห็นสิ่งที่ลึกเร้นอยู่ภายในจิตใจ และลิ้นที่ถูกตัดขาดก็ตัดการสื่อสารเรื่องราวต่าง ๆ กับผู้อื่น แม้กระทั่งความเจ็บปวดหวาดหวั่นพรั่นพรึงหรือแช่งชักชิงชัง มีเพียงดวงตาแข็งกร้าวคู่นั้นที่เอ่อซึมด้วยหยาดน้ำตาราวสำนึกเสียใจต่ออะไรบางอย่าง

“เราไม่เป็นอะไรแล้ว” อาฟซานที่คุกเข่าอยู่ข้าง ๆ วางมือลงบนบ่าขององครักษ์ และเอ่ยด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน “สักพัก เราจะออกตามหาโยคานกันและเล่นงานออสมานกับพวกของมันให้สิ้นซาก”

ชายร่างใหญ่เงียบงันโดยไม่แสดงอาการรับรู้ในสิ่งที่เด็กหนุ่มพูด

“ข้ารับรองได้ว่าจะไม่มีวันปล่อยให้สิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้เงียบหายไปเฉย ๆ ชาวคาราวานทุกคนจะต้องได้รับการชดใช้ชีวิตและความเสียหายอย่างคุ้มค่าทีเดียว”

“ท่านเป็นคนดี” เสียงของสตรีสูงอายุดังขึ้นใกล้ ๆ และเมื่ออาฟซานเหลียวไปมองก็เห็นร่างของไลล่ายืนมองดูอยู่ “อย่างน้อยก็ดีกว่าที่ข้าคิด และดีกว่าคนอื่น ๆ ที่กูสเซลเคยพบเจอ”

“เป็นเจ้าเอง” น้องชายของยาคุปหลุดปากเบา ๆ

ไลล่าพยักหน้าช้า ๆ และเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “ถูกต้อง เป็นข้าเอง”

“เมื่อเจ้าช่วยข้ากับหลานชายของเจ้าได้ เหตุใดเจ้าจึงไม่ลงมือช่วยเหลือผู้อื่นในคาราวานซารายด้วย” ยาคุปถามอย่างเจ็บปวด

“ข้าไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะทำเช่นนั้น” หญิงสูงวัยสายหน้า “และถึงมีอำนาจจริง ข้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะคัดค้านความตายของผู้คนเหล่านั้นได้อยู่ดี”

“แต่ออสมานถือสิทธิ์ใดถึงเที่ยวหยิบยื่นความตายให้คนทั้งคาราวานซาราย” อาฟซานย้อนถาม

“คงไม่มีใครสามารถตอบคำถามของท่านได้” ดวงตาของไลล่าพลอยสลดลง “แต่คนเหล่านั้นล้วนถูกกำหนดมาแล้ว ให้มาชุมนุมกันที่นั่นเมื่อคืนนี้เพื่อพบกับความตายร่วมกัน”

“ถ้าเป็นอย่างที่เจ้าพูด ก็หมายความว่าข้าเป็นผู้นำความตายมาสู่คนพวกนั้น”

“ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก” หญิงชราปฏิเสธ “ถ้าพวกมันจะถึงคราวตาย ต่อให้ท่านไม่เดินทางมา พวกมันก็ต้องพบจุดจบอยู่ดี”

“เจ้าพยายามจะพูดให้ข้าสบายใจขึ้นใช่ไหม” อาฟซานถอนใจลึก ๆ

“เปล่า ข้าพูดตามความจริงต่างหาก”

“เจ้าช่วยดูทีว่ากูสเซลเป็นอะไรหรือเปล่า” เด็กหนุ่มยันกายลุกขึ้นเพื่อเปิดทางให้ไลล่าเข้ามาดูหลานชาย

“มันไม่เป็นอะไรหรอก นอกจากความดื้อดึง” นางก้าวมายืนข้างร่างที่ยังนอนอยู่บนพื้น

“หลานชายเจ้าเป็นคนดี” อาฟซานเอ่ยชม

“มันเป็นแค่ทาสชั้นเลว” หญิงชราไม่เห็นด้วย

“ตรงกันข้าม มันเป็นนักรบที่มีเกียรติต่างหาก” เจ้าชายน้อยค้านเสียงแข็ง

“คำพูดของท่านมีแต่เร่งให้มันตายเร็วขึ้น” ไลล่าไม่พอใจ

“เจ้าหมายความว่ากระไร”

“ข้าหมายความว่า ท่านจะทำให้มันยินยอมสละแม้แต่ชีวิตของมันเพื่อท่านได้”

“ข้าไม่ต้องการให้ใครมาพลีชีพเพื่อข้า” อาฟซานยืนยันหนักแน่น

“แต่เกียรติยศของนักรบทะเลทราย คือการอุทิศตนเพื่อปกป้องผู้เป็นนาย เช่นนี้ท่านจะปฏิเสธว่าท่านไม่ได้เร่งวันตายของกูสเซลให้เร็วขึ้นหรือ”

“แต่เจ้าหลงลืมไปอย่างหนึ่ง”

“อะไร”

“หน้าที่ของนายที่ดีก็คือการคุ้มครองดูแลผู้ที่อยู่ใต้อำนาจของตน ถ้าเจ้ากล่าวหาว่าข้าเร่งวันตายให้หลานชายของเจ้า ข้าก็อาจกล่าวได้เช่นเดียวกันว่าบางทีอาจเป็นหลานชายเจ้าต่างหากที่เร่งวันตายแก่ข้า”

“ทำไมท่านถึงพูดเช่นนั้น” นางมีท่าทางตกใจ

“ที่ข้าพูดเช่นนี้ก็เพราะข้าไม่มีวันที่จะปล่อยให้คนของข้าเป็นอะไรไปต่อหน้าต่อตาข้า จะยังไง ข้าก็ต้องต่อสู้เคียงข้างพวกมัน โดยไม่หลบลี้เอาตัวรอดอย่างแน่นอน”

ดวงตาของไลล่าทอแสงอ่อนลง

“จากนี่ไปถึงชุมโจรหาใช่ใกล้เลย ในสภาพเช่นนี้ ท่านยังคิดที่จะเดินทางต่อไปอีกหรือ”

“เจ้าคิดจะให้ข้ากลับอัลยาซูลาห์ และคุกเข่าต่อหน้าออสมานกระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม “คนอย่างข้า เมื่อลงว่าก้าวเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่งแล้ว ก็ต้องก้าวต่อไปอีกก้าว หาใช่จะเดินถอยหลัง”

“ข้าเพียงแต่สอบถามให้แน่แก่ใจ” สตรีสูงวัยพยักหน้าช้า ๆ “เพื่อข้าและกูสเซลจะได้ก้าวตามท่านไปได้ถูก”

“เจ้าพูดจริงหรือ” อาฟซานจ้องมองเขม็ง

“ท่านฟังไม่ผิดหรอก เมื่อหลานชายของข้ายินยอมมอบชีวิตของมันแก่ท่าน แล้วข้าจะห่วงใยชีวิตของตัวเองต่อไปอีกทำไม”

“กูสเซล” เจ้าชายน้อยร้องเรียกองครักษ์ “เจ้าได้ยินถ้อยคำที่ย่าของเจ้าพูดหรือไม่”

ชายร่างใหญ่ยันกายขึ้นนั่งอย่างว่าง่าย แต่มิได้เหลียบแลไปทางผู้เป็นย่าแม้แต่น้อย

“มันคงไม่นึกยินดีที่ข้าจะเดินทางไปด้วยหรอก” ไลล่าพูดอย่างน้อยใจ “บางทีมันอาจจะนึกอยากให้ข้าไม่มีตัวตนอีกต่อไปก็ได้”

“กูสเซลไม่ใช่คนแบบนั้น” อาฟซานกล่าวแก้แทน “ว่าแต่เราจะเดินทางกันต่อไปอย่างไร ในเมื่อไม่มีสัตว์พาหนะ”

“ตอนที่ออสมานโจมตีคาราวานซาราย มีอูฐแตกตื่นหนีตายออกมาไม่น้อย ข้าคิดว่าพวกมันคงจะต้องหลงมาแถวนี้บ้างเป็นแน่”

“ถ้าเช่นนั้น ข้ากับกูสเซลจะออกไปตามหาพวกมัน” เจ้าชายน้อยเอ่ยด้วยท่าทางกระตือรือร้น “เจ้ารออยู่ที่นี่ก่อนก็แล้วกัน”

“ท่านคิดว่าลำพังท่านกับกูสเซลสามารถไล่ต้อนอูฐที่ตื่นได้หรือ” นางถาม

“แล้วเจ้าคิดว่าเจ้าจะมีเรี่ยวแรงกว่าข้ากระนั้นหรือ” อาฟซานย้อนถาม

“จะมีแรงหรือไม่ ข้าก็เคยหอบท่านกับกูสเซลจากคาราวานซารายมาถึงที่นี่แล้ว” ไลล่ากล่าวด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

เด็กหนุ่มยืนนิ่ง เมื่อหญิงชราหันหลังกลับและเดินผ่านหน้าไปช้า ๆ สู่ทะเลทรายอันกว้างไกล

ยูซุปที่ยืนม้าสั่งการให้ทหารรื้อค้นซากปรักหักพังของที่พักคนเดินทาง ลดเสียงลงเมื่อมองเห็นม้าศึกที่ควบแล่นฝ่าเปลวแดดมุ่งตรงมา

“ข้าพระองค์กำลังเร่งค้นหาตามที่ฝ่าบาทรับสั่ง” นายกองทหารม้ารีบทูลทันทีที่ผู้มาใหม่มาถึง

“ไม่ต้องแล้ว” ออสมานกล่าวห้วน ๆ “สั่งให้ทหารขึ้นม้าและรีบเดินทางออกจากที่นี่ทันที”

“ฝ่าบาทจะไม่ค้นหาเจ้าชายอาฟซานต่อไปแล้วหรือ” ยูซุปถามอย่างงง ๆ

“ทำตามที่ข้าสั่ง” เจ้าชายหนุ่มขึ้นเสียง

“ฝ่าบาทพบเจอยายแก่ผู้นั้นหรือไม่” นายกองเปลี่ยนคำถาม

“ไม่เจอ และข้าเชื่อว่าการหายตัวของอาฟซานและคนของมันกับยายแก่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกัน”

“หมายความว่า...”

“ข้ายังหาคำตอบไม่พบ และจะไม่มัวมาเสียเวลาอยู่ที่นี่อีกต่อไป แต่จะรีบเดินทางไปให้ถึงชุมโจรก่อนที่อาฟซานจะไปถึง”

“แต่ทหารยังไม่ได้พัก และจากนี่ไปถึงโอเอซิสข้างหน้าก็กินเวลาอีกหลายวัน”

“ใครที่ทนไม่ไหวก็ให้มันแห้งตายอยู่กลางทะเลทราย” ออสมานประกาศก้อง “และทหารม้าของข้าจะมีแต่ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่านั้น”

โยคานนั่งอยู่บนหลังอูฐเพียงลำพัง ชายร่างสูงโย่งสูดกลิ่นทรายและอายแดดเข้าเต็มปอดด้วยความรู้สึกที่อบอุ่นและเป็นสุขอย่างประหลาด นานมาแล้วที่ชีวิตห่างหายจากแสงแดดและเม็ดทราย ความอิสระ และการเผชิญภัยทั้งกับธรรมชาติและผู้คนที่ล้วนแล้วแต่เลวร้าย

โยคานย้อนนึกถึงวันที่เขาควบอูฐคุมลูกสมุนตระเวนปล้นสะดมกองคาราวานอยู่ในทะเลทรายตอนเหนือ ในเวลานั้นเขายึดถือว่าการต่อสู้คือลมหายใจของลูกผู้ชาย และการปล้นนั้นเป็นการต่อสู้ชนิดหนึ่ง ซึ่งทั้งผู้ปล้นและคนที่ถูกปล้นต่างวางชีวิตเป็นเดิมพัน นายกองคาราวานที่เก่งกาจย่อมสามารถป้องกันสินค้าและคนที่อยู่ในกองคาราวานของตนให้ปลอดภัย ขณะเดียวกันก็ขับไล่กองโจรจนแตกกระเจิงเหมือนกวางที่ไล่สิงโต และบางครั้งก็ทำให้สิงโตตัวใหญ่กลายเป็นแมวเชื่อง ๆ ได้เช่นที่เขาเคยพบเจอด้วยตนเองมาแล้ว...

51

ชายฉกรรจ์ร่างสูงโย่งในเครื่องแต่งกายชุดดำรัดกุมรั้งบังเหียนอูฐให้เหหัวไปอีกทางหนึ่ง เมื่อสมุนที่บุกตะลุยฝ่าความมืดของทะเลทรายอันเวิ้งว้างเข้ามา ปะทะกับการซุ่มโจมตีอย่างเข้มแข็งจากคนในกองคาราวาน ลูกธนูที่ปลิวราวห่าฝนหยุดยั้งความฮึกเหิมของผู้บุกรุกลงได้อย่างชะงัด เสียงโห่ร้องกลับกลายเป็นเสียงร่ำร้องด้วยความเจ็บปวดและตื่นตระหนก ฝูงอูฐแตกตื่นชุลมุน บ้างก็พากันวิ่งเตลิด และบ้างก็ชนกันเองล้มลง

“ถอยกลับไปก่อน” นายโจรในชุดดำซึ่งขี่อูฐนำหน้าคุมสติได้อย่างรวดเร็วและหันไปตะโกนสั่งสมุน พลางกวัดแกว่งดาบคมโค้งในมือปัดป้องลูกธนูสังหาร

“เจ้าไม่มีทางหนีไปไหนพ้น” เสียงตวาดดังขึ้นใกล้ ๆ พร้อมกับร่างปราดเปรียวของเด็กหนุ่มคนหนึ่งในชุดขาวโพลนที่กระตุ้นอูฐเข้าประกบเพียงลำพัง โดยปราศจากความหวาดเกรงต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

“เจ้าเป็นใคร” นายโจรตะคอกถาม

“เรียกข้าว่าสิงห์หนุ่มแห่งอัลยาซูลาห์” ผู้มาใหม่ประกาศฉายาของตน พลางกระชับดาบในมือ

“อัลยาซูลาห์อยู่ห่างไกลจากดินแดนแห่งนี้ราวดวงดาวกับทะเลทราย และ

ข้าเองก็ไม่เคยมีเรื่องราวบาดหมางกับเจ้า” อีกฝ่ายถามด้วยความแปลกใจ

“ถ้าเจ้าคือโยคาน เมื่อวานเจ้าอาจไม่มีเรื่องบาดหมางกับข้า แต่วันนี้เจ้าระรานกองคาราวานที่ข้าอาศัยมาด้วย ดังนั้นจึงนับว่ามีเหตุผลเพียงพอที่ข้าจะมีเรื่องราวกับเจ้า”

“ข้าคือโยคาน” เจ้าของร่างสูงโย่งรับคำ “แต่เหตุผลของเจ้ามีแต่นำพาเจ้าไปสู่ความตายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อาศัยที่เจ้ามีความกล้าจะเผชิญหน้าข้า ข้าจะให้โอกาสเจ้ารีบหนีเอาตัวรอดออกไปก่อนที่ข้าจะทำลายทุกชีวิตในกองคาราวานนี้”

“เจ้าสำคัญผิดแล้ว” ผู้มาจากอัลยาซูลาห์หัวเราะเยาะหยัน “ข้าต่างหากที่จะไว้ชีวิตเจ้า หากเจ้าเลิกราจากการประพฤติตัวเป็นโจร”

“โอหัง” โยคานคำรามพร้อมกับลงมือลงดาบกับเด็กหนุ่ม ฝีมือของทั้งสองคนดูจะใกล้เคียงกัน ทั้งในด้านกระบวนท่าและความชำชอง จนไม่มีฝ่ายใดสามารถกำราบอีกฝ่ายหนึ่งลงได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“วันนี้จิตใจเจ้าอาจยังไม่สงบเพียงพอ” เด็กหนุ่มจากอัลยาซูลาห์เอ่ยขึ้นเมื่อชักอูฐออกห่างจากคู่ต่อสู้ “ข้าให้เวลาเจ้านำสมุนกลับไปก่อน แล้วพรุ่งนี้เช้าข้าจะตามไปพบตามสถานที่ที่เจ้านัดหมาย เพื่อหาผู้ชนะระหว่างเรา”

“ก็ได้” โยคานเพ่งมองด้วยสายตาแข็งกร้าว “พรุ่งนี้ ทันทีที่พระอาทิตย์ทอแสง ข้าจะรอเจ้าอยู่บนเนินใหญ่เพียงลำพัง”

“เจ้าจะพบข้าที่นั่นแน่นอน” เด็กหนุ่มผงกศีรษะและนำอูฐผละกลับไปสู่กองคาราวาน

นายโจรที่ยืนอูฐอยู่บนเนินสูงทอดสายตาดูร่างตะคุ่มที่ขี่อูฐย่ำพื้นทรายด้วยท่าทางแน่วแน่ ปราศจากอาการเร่งร้อนหรือวิตกกังวลใจ ราวกับกุมชะตากรรมไว้ในมือของตนเองอย่างมั่นคง

“อย่า” โยคานร้องห้ามสมุนผู้ภักดีที่พาดลูกธนูกับแล่งและน้าวสายธนู

เตรียมจะยิงผู้ที่มาตามกำหนดนัด

“แต่ท่านไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับมัน” ลูกสมุนแย้ง

“เวลานี้มันคือแขกที่มาตามคำเชิญของข้า ใครก็ตามไม่มีสิทธิ์แตะต้องมัน” นายโจรร่างสูงโย่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “และเจ้ากลับไปได้แล้ว”

ผู้ได้รับคำสั่งจำยอมลดธนูลงและผลุนผลันลงไปจากเนิน ปล่อยให้โยคานรอคอย “แขก” ของตนอย่างสงบ

แดดทวีความเร่าร้อน แต่การต่อสู้ระหว่างนายโจรกับเด็กหนุ่มจากดินแดนอันห่างไกลหาได้ลดความรุนแรงลง ต่างคนต่างก็มีฝีมือ ชั้นเชิง และพละกำลังที่ทัดเทียมกันจนยากที่จะเอาชนะกันได้

“เจ้าว่าเจ้ามาจากอัลยาซูลาห์” โยคานถามเมื่อถอยห่างออกมาจากคู่ต่อสู้ “เหตุใดเจ้าถึงเดินทางมาไกลถึงที่นี่”

“ข้ารักการท่องเที่ยวผจญภัย” ผู้อ่อนวัยกว่าให้คำตอบ “และตั้งใจจะเดินทางให้ทั่วท้องทะเลทราย”

“แต่เจ้ากำลังจะเอาชีวิตมาทิ้งในดินแดนที่ทุรกันดาร หมดโอกาสจะได้เดินทางต่อไป” นายโจรส่ายหน้า

“การต่อสู้ยังไม่สิ้นสุด ย่อมไม่มีใครสามารถคาดเดาผลได้ และบางทีอาจเป็นเจ้าก็ได้ที่หมดโอกาสจะปล้นสะดมกองคาราวานอีกต่อไป”

“ข้าเสียดายฝีมือเจ้า” โยคานถอนใจ “ดังนั้นจึงคิดจะให้โอกาสเจ้ากลับไปจากที่นี่”

“ข้าก็ให้โอกาสเจ้าเช่นกัน” เด็กหนุ่มโต้ตอบอย่างใจเย็น “เลิกราจากการเป็นโจรเสีย แล้วเดินทางไปกับข้า ข้าสัญญาว่าจะชุบเลี้ยงเจ้าอย่างดี”

“เจ้าฝันเฟื่องไปแล้ว” นายโจรคำรามพร้อมกับกระตุ้นอูฐเข้าใส่คู่ต่อสู้อีกครั้ง

พระจันทร์ที่สุกสกาวเหนือท้องฟ้าทอแสงประหนึ่งประทีปโคมไฟให้นายโจรและเด็กหนุ่มต่อสู้ห้ำหั่นกันอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ก็ยังไม่มีฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำ แม้ว่าต่างฝ่ายต่างก็อ่อนล้าลงเรื่อย ๆ

"ข้าคงไม่มีเวลามาสู้กับเจ้าทั้งคืน" โยคานร้องบอกด้วยท่าทางอิดโรย "เอาเป็นว่า ถ้าใครสามารถฟันอีกคนหนึ่งเป็นบาดแผลยาวแค่หนึ่งคืบ ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นฝ่ายชนะ"

"แล้วเดิมพันล่ะ" สิงห์หนุ่มแห่งอัลยาซูลาห์ทวงถาม

"แล้วแต่เจ้าจะเรียกร้องมา" นายโจรตอบด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

"ถ้าเช่นนั้น ถ้าเจ้าชนะ ข้าจะไปจากที่นี่ แต่ถ้าข้าชนะ เจ้าต้องไปกับข้า"

"ตกลง" โยคานรับคำอย่างหนักแน่น

โยคานหยุดสัตว์พาหนะลงกลางคัน และเหลียวกลับไปมองด้านหลังที่ควันไฟโรยตัวจากที่พักกองคาราวานกลางทะเลทรายด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พร้อมกับยุติความนึกคิดเรื่องราวที่ผ่านมาเมื่อครั้งก่อนลง

"สุลต่านมอบหมายให้ข้าดูแลลูกชายทั้งสองคน แต่ทันทีที่สุลต่านตาย ข้าก็ปล่อยปละให้ยาคุปหายไปอย่างไร้ร่องรอย แล้วอยู่ ๆ อาฟซานก็มาหายไปอีกคน" นายโจรผู้ยอมตัวมาเป็นองครักษ์เก่าเจ้าชายน้อยครุ่นคำนึง "ตราบใดที่ยาคุปและอาฟซานอยู่ในทะเลทราย ข้าจะต้องตามหามันให้ได้ และถ้าผู้ใดทำอันตรายพวกมันสองคนแม้เพียงรอยแมวข่วน ข้าจะถลกหนังและเอาตัวมันตากแดดจนกว่าจะตาย"

อดีตนายโจรสูดลมหายใจที่เจือด้วยความระอุอ้าวและกลิ่นแห้งของทรายเข้าเต็มปอด พลางสลัดความยินดีในความรู้สึกอิสระเมื่อครู่และเร่งฝีเท้าอูฐเพื่อเดินทางค้นหาอาฟซานต่อไป

ยาคุปหยุดยืนและยกมือขึ้นป้องหน้ามองฝ่าเปลวแดดที่เต้นระยิบอยู่บนพื้นทราย

ออกไป

“มีอะไรหรือ” ไนล์เงยหน้าจากการถักทอเส้นผมพลางร้องถามด้วยความสงสัย

“ขบวนแห่” เด็กหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่สู้แน่ใจ

“สายตาเจ้าคงจะหลอกเจ้า” หล่อนไม่เชื่อถือ “ขบวนแห่ที่ไหนจะมาอยู่กลางทะเลทรายได้”

“ตาข้ามิได้หลอกข้า” ยาคุปยืนยัน “เจ้าลองเพ่งดูดี ๆ สิ”

เด็กสาววางมุ่นผมลงกับตัก และยกมือป้องหน้ามองตามสายตาของเด็กหนุ่มด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้มขัน ก่อนที่จะเปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อภาพของขบวนแห่ปรากฏแก่คลองตาอย่างชัดเจน ทั้งอูฐตัวใหญ่หลายตัวที่ตกแต่งด้วยคิริม ผ้าผ่อนสีสันสดสวย และกระดึงกระพรวนทองเหลืองแวววาว นักดนตรีที่นำขบวนต่างบรรเลงดนตรีอย่างตั้งใจ แต่กลับไม่มีเสียงใด ๆ ส่วนผู้คนก็แต่งกายกันอย่างงดงามวิจิตร ประดับประดาล้วนเพชรพลอยและอัญมณีมีค่า แต่ละคนก้าวย่างแช่มช้าและสงบเงียบ ปราศจากอาการวิตกกังวลต่อความร้อนระอุของทรายและแสงแดดจ้าบนท้องฟ้า หรือหวั่นเกรงต่อภัยอันตรายใด ๆ

“พวกมันเป็นใคร และมุ่งหน้าไปที่ใด” ไนล์หันมาถามอย่างประหลาดใจ

“ข้าไม่อาจคาดเดาได้” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “แต่ดูท่าว่าที่ที่ขบวนพวกมันจะไปคงสำคัญไม่น้อย”

“กลางทะเลทรายจะมีสถานที่ใดสำคัญ” หล่อนครุ่นคิด

“บางทีอาจจะเป็นอะไรสักอย่างหนึ่งที่มีความพิเศษสำหรับพวกมัน” เขาเอ่ยเบา ๆ

“เราจะติดตามพวกมันไปหรือไม่” เด็กสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสดงความอยากรู้

“ข้ายังตอบไม่ถูก” ยาคุปมีท่าทางลังเล “บางทีพวกมันอาจไม่ต้องการให้ใครเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยก็ได้”

“ข้าคิดว่าพวกมันคงไม่กังวลเรื่องนั้น” ไนล์ไม่เห็นด้วย “และถ้าเราไปอย่างสงบ ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร”

“แต่ว่า...”

“ไปเถอะ” เด็กสาวรวบรัด “ข้าอยากรู้ว่าพวกมันเป็นใคร และมาทำอะไรกันอยู่กลางทะเลทราย”

ยาคุปนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจำยอมจูงอูฐเดินตัดทะเลทรายฝ่าเปลวแดดไปสมทบกับขบวนแห่ที่เห็นอยู่ลิบ ๆ

52

ยาคุปครึ่งวิ่งครึ่งเดินจูงอูฐที่ไนล์นั่งอยู่เข้าไปใกล้ขบวน แต่ดูเหมือนว่าไม่มีใครให้ความสนใจต่อคนทั้งสอง ทุกคนอยู่ในอาการสงบนิ่งและเดินแน่วเป็นแถวยาว แม้แต่อูฐก็ตั้งหน้าตั้งตาเดินอย่างมั่นคงโดยไม่ส่งเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

"คนพวกนี้ล้วนแปลกประหลาดจริง ๆ" เด็กหนุ่มออกปาก "นี่ราวกับพวกมันไม่รู้สึกรู้สมกับอะไรทั้งสิ้น"

"ดูนั่น" เด็กสาวร้องบอกพร้อมกับชี้มือไปทางคนที่เดินอยู่ท้ายขบวน "อัสลานนี่"

"จริงด้วย" ยาคุปรับคำด้วยความประหลาดใจ "มันมาร่วมขบวนได้ยังไง"

"เจ้าควรจะสอบถามมันดู" ไนล์แนะ "ถึงอย่างไรมันก็เคยเป็นมิตรกับเรามาก่อน"

"ข้าจะไปถามดู" เด็กหนุ่มส่งสายบังเหียนให้ผู้อยู่บนหลังอูฐและวิ่งไปดักหน้าเด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขา

"อัสลาน" เขาร้องเรียก "นี่เกิดอะไรขึ้น และเจ้ากำลังจะไปไหน"

อัสลานก้มหน้าเดินต่อไป คล้ายไม่ได้ยินถ้อยคำที่ถาม

“อัสลาน” ยาคุปจับไหล่อีกฝ่ายหนึ่งไว้ “ตอบข้ามาสักคำสิ”

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นช้า ๆ และยาคุปถึงกับปล่อยมือด้วยความพรึงเพริดเมื่อเห็นใบหน้านั้นถนัด ผิวหน้าของอัสลานบัดนี้ซีดเผือดปราศจากสีเลือด และดวงตาทั้งคู่ปราศจากลูกตาดำ มีเพียงตาขาวอันว่างเปล่า

“เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า” พี่ชายของอาฟซานหลุดคำถามอย่างยากลำบาก ขณะที่อัสลานเดินกลับไปเข้าแถวโดยไม่พูดไม่จาหรือแสดงความรู้สึกใด ๆ

“คนอื่น ๆ ล่ะ” เด็กหนุ่มวิ่งกลับไปทางต้นแถวและดึงคนอื่น ๆ ในขบวนออกมาดูหน้า และพบว่าทุกคนอยู่ในสภาพเดียวกันกับอัสลาน

“ไนล์” เขาอุทานเมื่อนึกขึ้นมาได้ และรีบกระโจนกลับไปหาเด็กสาวที่ขี่อูฐอยู่ท้ายขบวน

“ไนล์...” ยาคุปร้องเรียกสุดเสียงเมื่อกลับไปถึงที่เดิม และเห็นร่างของไนล์ที่นั่งตัวตรง ก้มหน้านิ่ง ไม่รับรู้เรื่องราวอื่นใดอีกต่อไป

“ข้าจะพาเจ้าไปจากที่นี่” เด็กหนุ่มตรงเข้ารวบสายบังเหียนและทุ่มแรงดึงอูฐออกจากแถว แต่สัตว์พาหนะกลับแข็งขืนยืนนิ่งราวหินดาน จนยาคุปเป็นฝ่ายอ่อนแรงไปเอง

“เจ้าลงมา” เขากรากไปฉุดร่างไนล์ที่แข็งทื่อ แต่ก็ไม่สามารถรั้งหล่อนลงมาได้

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” ยาคุปร้องถามอย่างสับสนและหวาดหวั่น พร้อมกับจับสายบังเหียนอูฐไว้แน่นเพื่อป้องกันมิให้มันพาไนล์ไปไหน “ทำไมถึงต้องมีเรื่องเลวร้ายเช่นนี้ด้วย”

เสียงของเด็กหนุ่มดังก้องไปในทะเลทราย ก่อนจะกลืนหายไปกับความเงียบของขบวนที่มุ่งหน้าเดินไปสู่จุดหมายอันลึกลับในความเวิ้งว้างกว้างไกล

อูฐพ่วงพีสามตัวที่ยืนเรียงรายกันอยู่ทำให้อาฟซานอดทึ่งในความสามารถของหญิงชราไม่ได้

“นี่ล้วนเป็นฝีมือของเจ้ากระนั้นหรือ” เจ้าชายน้อยตรงเข้าลูบคลำเจ้าสัตว์มีโหนกตัวสูงใหญ่กว่าเพื่อน

“เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” ไลล่าไม่เชิงถ่อมหรืออวดตัว

“แต่คนที่รู้จักวิชาเรียกลมมาใช้สอยเช่นเจ้า คงจะมีไม่มากนักในทะเลทรายนี้” อาฟซานหันมามอง

“วิชาล้วนมีอยู่มากมายใกล้ตัว เพียงแต่คนเราไม่ค่อยได้ใส่ใจศึกษามันเท่านั้น” ย่าของกูสเซลตอบเลี่ยง ๆ “และต่างคนต่างก็มีความสามารถแตกต่างกันออกไป เช่นฝ่าบาทอาจเชี่ยวชาญในการบังคับอูฐและการต่อสู้ หรือโยคานอาจเป็นองครักษ์ที่เยี่ยมยอดทั้งด้านฝีไม้ลายมือและความจงรักภักดี”

“แล้วหลานชายของเจ้าล่ะ” อาฟซานปรายตาไปทางชายหนุ่มร่างใหญ่ที่ยืนอยู่ห่างออกไป

“มันเป็นเพียงรูปเงา” น้ำเสียงของไลล่าเย้ยหยัน แต่ก็แฝงความเจ็บปวดอยู่ในที “ดังนั้นจะงดงามหรืออัปลักษณ์ล้วนขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นต้นรูป หากได้ต้นรูปที่ดี เงาก็ออกมาดี แต่ตรงกันข้าม หากต้นรูปชั่วร้าย เงาก็ย่อมเลวทรามตามไปด้วย”

“ข้ายังไม่เข้าใจที่เจ้าพูด”

“ไว้วันหนึ่งท่านคงจะสามารถเข้าใจได้” นางไม่ประสงค์จะพูดอะไรต่อ

“เราจะมีทางติดตามโยคานพบหรือไม่” อาฟซานยังเป็นกังวล

“ข้าบอกท่านแล้วว่า ทะเลทรายเป็นเสมือนบ้านของโยคาน ขึ้นอยู่ก็แต่ว่ามันอยากพบเจอเราหรือไม่มากกว่า”

“เหตุใดเจ้าถึงคิดว่ามันจะไม่อยากพบเจอเราอีก” เด็กหนุ่มถามด้วยความสงสัย

“น้ำที่เทออกจากขวดแล้วเคยไหลเข้ามาดังเดิมหรือไม่ นกที่หลุดจากกรงย่อมไม่มีวันที่หวนคืน คนเราก็เป็นเช่นเดียวกัน”

“เมื่อครู่เจ้าบอกกับข้าเองว่า มันเป็นองครักษ์ที่ภักดี” อาฟซานแย้ง

“นั่นคือเวลาที่มันทำหน้าที่องครักษ์ แต่เวลานี้มันลิ้มชิมรสชาติแห่งอิสระอีกครั้งหนึ่ง น้อยคนนักที่จักบ้วนคายความหอมหวานแล้วกลับไปดื่มกินความฝาดขมดังเดิม”

“โยคานอยู่กับข้ามานาน นานจนข้ารู้จักมันดี ว่ามันไม่มีทางที่จะทอดทิ้งข้าไปไหน”

“เรื่องน่าเศร้าที่สุดของคนเราก็คือ เรามักจะคิดว่าเรารู้จักคนอื่นดีพอ ทั้งที่จริง ๆ แล้วไม่มีใครรู้จักใครอย่างแท้จริงหรอก”

“เราออกเดินทางกันดีกว่า” เด็กหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง “ข้าอยากจะไปถึงชุมโจรให้เร็วที่สุด”

“หนทางยังอีกยาวไกลนัก” ไลล่าอดถอนใจไม่ได้ “หากท่านคิดเปลี่ยนใจกลางคันก็คงไม่มีใครสามารถตำหนิท่านได้”

“เมื่อข้าตกลงใจจะออกเดินทางแล้ว ยืนยันแก่เจ้าได้ว่า หนทางของข้าจะมีเพียงเส้นที่มุ่งตรงสู่ชุมโจรเพียงเส้นเดียวเท่านั้น”

“ดูท่าว่าท่านคงจะรักพี่ชายของท่านมาก” หญิงชราคาดคะเน

“เมื่อมารดาตายตั้งแต่ข้ายังเล็ก พี่ชายของข้าก็ดูแลข้าประหนึ่งแม่ดูแลลูก บัดนี้ข้ากำพร้าบิดา ก็หวังจะให้พี่ชายเป็นประดุจบิดาด้วยเช่นกัน”

“ท่านหลงลืมอะไรไปบางอย่าง” ย่าของกูสเซลกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“เจ้าหมายถึงอะไร”

“ข้าหมายถึงว่า หากท่านสามารถนำพี่ชายกลับคืนมาได้ วันหนึ่งพี่ชายของท่านอาจจะเป็นสุลต่านปกครองอัลยาซูลาห์ และเมื่อถึงวันนั้นพี่ชายของท่านย่อมไม่ใช่ทั้งมารดาและบิดาของท่านอีกต่อไป หากแต่เป็นเจ้าชีวิตของท่านโดยแท้”

“เป็นเจ้าชีวิตแล้วจะเป็นเช่นไร” อาฟซานย้อนถาม

“บิดามารดาย่อมถือเอาความกรุณาต่อบุตรเป็นสำคัญ แต่เจ้าชีวิตกลับถือเอาอำนาจและความเด็ดเดี่ยวเป็นหลักในการปกครอง หากบุตรทำผิด บิดามารดาเพียงแค่ว่ากล่าวตักเตือน ในขณะที่เจ้าชีวิตสามารถลงโทษเฆี่ยนตีหรือ

แม้แต่สั่งประหารชีวิตท่านได้”

“ยาคุปย่อมไม่ใช่คนเช่นนั้น”

“คนเราจะไม่มีวันมองเห็นเงาในกระจกล่วงหน้า รอคอยให้พี่ชายของท่านมีอำนาจก่อน แล้ววันนั้นท่านอาจจะได้เห็นรูปเงาที่แตกต่างไปจากที่เห็นเมื่อวันก่อนหรือวันนี้”

“คำพูดของเจ้าล้วนยอกย้อนวกวน” เจ้าชายน้อยสลัดศีรษะแรง ๆ “แต่จะอย่างไร ข้าก็เชื่อมั่นว่าพี่ชายของข้ามีเงาที่คงเดิม ไม่ว่าในวันนี้หรือวันไหนก็ตาม”

“ข้าจะคอยดูกระจกเงาของพี่ชายท่าน” ไลล่าหัวเราะในคอ ก่อนจับบังเหียนอูฐอีกตัวหนึ่งไว้ และเหลือตัวสุดท้ายให้กูสเซลซึ่งยังคงมีท่าทางมึนตึงกับผู้เป็นย่าอยู่เช่นเดิม

ขบวนแห่ที่เงียบสงบยังคงเดินทางต่อไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ทั้งนักดนตรีก็ยังคงตั้งหน้าบรรเลงเพลงที่ไม่มีใครได้ยินเสียงอย่างตั้งอกตั้งใจ สายลมที่พัดผ่านเหมือนจะล่วงเลยไปโดยไม่กระทบกับชายผ้าที่ผู้คนสวมใส่ให้กระหยับไหว หรือกระดิ่งพรวนที่ประดับตามตัวอูฐให้มีเสียงดังใด ๆ...

“ไนล์” เด็กหนุ่มร้องเรียกด้วยความห่วงกังวล “เจ้าหิวกระหายบ้างหรือไม่”

แต่คำตอบที่ได้รับคือความว่างเปล่า ปราศจากสุ้มเสียงขานรับหรือตอบโต้แม้สักคำ

“ข้าจะต้องหาคำตอบในเรื่องนี้ให้ได้” เขากล่าวอย่างมาดมั่น “และข้าต้องช่วยเหลือเจ้าให้พ้นจากสภาพนี้อย่างแน่นอน”

ขบวนหยุดลงอย่างกะทันหัน เหมือนกับจะเดินทางมาถึงปลายทางแล้ว

“เจ้าอยู่ที่นี่ก่อน” ยาคุปปล่อยมือจากสายหนังที่บังคับสัตว์พาหนะและซอยเท้าเร็ว ๆ ไปทางต้นขบวน...ภาพที่เห็นทำให้เด็กหนุ่มถึงกับถอยหลังไปสอง

สามก้าว เพราะสถานที่ที่ขบวนหยุดยั้งมีลักษณะเป็นหน้าผาที่มีความสูงจากระดับทะเลทรายเบื้องล่างอย่างมาก มิหนำซ้ำเมื่อมองลงไปข้างล่างจะแลเห็นโครงกระดูกของมนุษย์และสัตว์พาหนะระเกะระกะเกลื่อนกลาดราวสุสานอันน่าสะพรึงกลัว

นักดนตรีซึ่งหยุดบรรเลงไปเมื่อครู่ ลงมือเล่นเพลงที่ไม่มีเสียงอีกครั้ง ทั้งปี่ กลอง และแทมบูรีน ก่อนที่จะก้าวนำไปยังผาสูงและร่วงหล่นลงสู่พื้นล่างราวใบไม้ที่ปลิดปลิว อูฐทั้งฝูงโจนลงตาม และขบวนก็ค่อย ๆ เคลื่อนอย่างช้า ๆ กลืนหายไปกับฝุ่นทรายที่คละคลุ้งโดยปราศจากอาการรับรู้หรือสำนึกถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

“พวกเจ้าหยุดก่อน” ยาคุปปราดเข้าขวางหน้า “ทำไมพากันมาตายแบบนี้”

เด็กหนุ่มพยายามจะยุดยื้อคนเหล่านั้น แต่ไม่มีใครยอมฟัง

“อัสลาน” เขาตะโกนใส่ “นี่เจ้าก็พลอยเป็นบ้าไปด้วยหรือ”

เด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขายังคงเดินหื่อโดยไม่สนใจกับเสียงของยาคุป

“ไนล์ อย่า...” เขาแผดเสียงห้ามเด็กสาวที่ขี่อูฐเข้ามาใกล้ ขณะที่ฉุดรั้งอัสลานเอาไว้ แต่ดูเหมือนว่าไนล์จะปักใจมุ่งสู่หน้าผามรณะแห่งนั้นยิ่งกว่าสิ่งใด

53

“ไนล์”

ยาคุปตะโกนเรียก พร้อมกับตัดสินใจปล่อยมือเด็กหนุ่มจากนครใต้ภูเขา ซึ่งอยู่ในสภาพปราศจากสติสัมปชัญญะ และก่อนที่อัสลานจะก้าวเดินต่อ ยาคุปก็เหวี่ยงกำปั้นเข้าใส่ปลายคางของอีกฝ่ายโดยแรง ส่งผลให้เด็กหนุ่มร่วงผล็อยลงกับพื้น

“ไอ้อูฐโง่” พี่ชายของอาฟซานผรุสวาทขณะเผ่นพรวดไปถึงสัตว์พาหนะที่มุ่งหน้าเดินสู่หน้าผามรณะ เขารัวกำปั้นทุบที่จมูกมันอย่างไม่ยั้งมือ อูฐคืนสติและส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด เลือดฟูมจมูกปนน้ำมูก

“กลับไป” ยาคุปตะคอกใส่ “กลับไปตามทางเดิมที่เอ็งมา”

นาวาแห่งทะเลทรายหันหลังวิ่งเหยาะ ๆ กลับไปอย่างยำเกรง ทั้งที่มีไนล์นั่งทื่ออยู่บนหลัง โดยมียาคุปวิ่งตามติด ๆ พร้อมกับแผดเสียงไล่อย่างไม่ยอมให้มันหยุดฝีเท้าลง จนกระทั่งห่างไกลมามากจากจุดอันตราย เด็กหนุ่มจึงสั่งอูฐชะลอความเร็วลง

“ไนล์” เขารวบรั้งสายบังเหียนและเรียกขานเด็กสาวด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความห่วงใย

“ยาคุป” ไนล์ซึ่งมีอาการสะลึมสะลือเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนออกชื่อเด็กหนุ่มเบา ๆ

“เจ้าไม่เป็นอะไรแล้ว” ยาคุปอุทานอย่างดีใจ “เจ้าปลอดภัยแล้ว”

“ข้าง่วงนอนเหลือเกิน” เด็กสาวยกมือขึ้นปิดปากหาว

“เจ้ายังหลับไม่ได้” เขาห้ามเสียงหลง “อย่างน้อยก็จนกว่าให้แน่ใจว่าเราจะไม่กลับไปที่หน้าผาแห่งนั้นอีก”

“เจ้าพูดถึงเรื่องอันใด” ไนล์ถามอย่างงุนงง

“เจ้าอย่าเพิ่งซักถามอะไรเลย” เด็กหนุ่มพูดพลางปลดผ้าที่คาดเอวมาเช็ดเลือดให้สัตว์พาหนะ

“ขบวนเมื่อตะกี้หายไปไหนกันหมดแล้ว” หล่อนเบิกตามองไปรอบ ๆ

“พวกมันไปแล้ว” ยาคุปตอบด้วยท่าทางที่ยังไม่คลายความพรั่นพรึง และตบที่ขาหน้าอูฐเบา ๆ เป็นสัญญาณให้มันย่อตัวลง แล้วเหนี่ยวโหนกขึ้นไปนั่งข้างหน้าไนล์

“ไปไหน” เด็กสาวถามพลางโอบเอวเขาไว้

“ไปให้ไกลโพ้น” ยาคุปหอบแรง ๆ ขณะเร่งสัตว์พาหนะให้ควบแล่นไปข้างหน้า

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกมันเป็นใคร และมุ่งหน้าไปที่ไหน”

“ข้าไม่รู้” เด็กหนุ่มปฏิเสธ “เจ้าอย่าใส่ใจพวกมันอีกเลยจะดีกว่า”

ไนล์เงียบเสียงจนยาคุปต้องเหลียวไปมอง

“เจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า” หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใสขึ้น “ข้าเพียงแต่ครุ่นคิดว่าในทะเลทรายช่างมีเรื่องราวแปลกประหลาดมากมายที่ข้าไม่เคยล่วงรู้มาก่อน”

“พ่อข้าเดินทางไปถึงเมืองริมทะเลน้ำเค็ม” ยาคุปทบทวนความจำของตน “พ่อเล่าให้ข้ากับน้องชายฟังว่า ในทะเลก็เต็มไปด้วยเรื่องราวพิสดาร ทั้งสัตว์ร้ายลึกลับ ผู้หญิงที่มีตัวเป็นคนแต่ท่อนล่างเป็นปลา ฝูงปีศาจที่ล่อหลอกจับ

คนในเรือไปกินเป็นอาหาร และคลื่นลมรุนแรง”

“ดูท่าว่าพ่อของเจ้าคงชอบการท่องเที่ยวผจญภัยมากกว่าจะอยู่ติดบ้านติดเมือง” เด็กสาวคาดคะเน

“ปู่ของข้ามีลูกชายสามคน ลุงอัลวาร์ผู้โหดร้าย พอใจกับการดื่มกินและคบหาหญิงสาว อาฮัสซันที่เป็นหนอนหนังสือตัวฉกาจและใช้เวลาทั้งชีวิตอยู่ในห้องสมุดใหญ่ ขณะที่พ่อของข้าตระเวนไปทั่วท้องทะเลทราย พ่อเคยบอกกับข้าว่า ปู่ไม่ชอบลุงอัลวาร์นัก แต่ก็รักอาฮัสซันมากกว่าพ่อ เมื่อปู่ใกล้จะตาย พ่อกับอาฮัสซันจึงร่วมกันขับไล่ลุงอัลวาร์ออกไปจากเมือง แต่ปู่กลับจะตั้งให้อาฮัสซันเป็นสุลต่านสืบต่อจากปู่ ทว่าเหล่าขุนนางและญาติ ๆ พากันทัดทาน”

“เหตุใดปู่ถึงไม่ชอบพ่อของเจ้าล่ะ”

“ข้าเดาว่าประการแรกเป็นเพราะพ่อมีชีวิตโลดโผน ไม่ชมชอบขนบประเพณีต่าง ๆ จนปู่เกรงว่าพ่ออาจทำให้ราชสำนักอัลยาซูลาห์เสื่อมโทรมลง ส่วนประการที่สอง...” เด็กหนุ่มทำท่าเหมือนจะยุติการบอกเล่าลงดื้อ ๆ

“ประการที่สองเป็นเช่นไร” เด็กสาวทวงถาม

“ประการที่สอง เพราะแม่ข้าให้กำเนิดข้าที่มีดวงตาสีฟ้าผิดแผกจากชาวทะเลทรายทั้งปวง”

“ดวงตาปีศาจ” ไนล์พึมพำ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นสะท้าน “เพียงเพราะเจ้ามีดวงตาปีศาจ ปู่ถึงกับรังเกียจแม่ของเจ้าเลยเชียวหรือ”

“หาใช่แค่เพียงรังเกียจ” ยาคุปกล้ำกลืนความรู้สึกบางอย่าง “แต่ปู่สั่งให้ควักตาแม่ของข้าทั้งสองข้าง และยังจะให้เอาตัวไปทิ้งกลางทะเลทราย แต่พ่อของข้าไม่ยินยอมทอดทิ้งแม่ ซึ่งทำให้ปู่โกรธและหวาดระแวงว่าสักวันพ่อคงจะหาทางแก้แค้นในสิ่งที่ปู่ทำกับแม่”

“น่าสงสารแม่ของเจ้านัก” เด็กสาวซบหน้ากับแผ่นหลังของยาคุป เด็กหนุ่มสัมผัสถึงหยาดน้ำตาของหล่อนที่ซึมผ่านเสื้อเข้ามา “เหตุใดพวกผู้หญิงในทะเลทรายถึงเผชิญแต่เรื่องเลวร้ายต่าง ๆ นานา”

“มูร์ฝ้าเคยบอกกับข้าว่า มีสองสิ่งที่ครองความยิ่งใหญ่เหนือทะเลทราย” ยาคุปเอ่ยขึ้นเบา ๆ “นั่นคือ ผู้ชายและพายุ”

“แล้วผู้หญิงเกิดมาเพื่อเป็นเบี้ยล่างและรองรับชะตากรรมเช่นนั้นหรือ” หล่อนย้อนถาม

“สำหรับข้า หน้าที่ของลูกผู้ชายคือการปกป้องสตรี” เด็กหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและเหยียดตัวตรง สายตามุ่งมองไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

อาฟซานที่ขี่อูฐนำหน้าหันกลับมาทางหญิงชราที่อยู่บนหลังอูฐเยื้องไปทางด้านข้างและเอ่ยด้วยท่าทางปริวิตก

“ใกล้จะหมดวันแล้ว เราจะหาที่พักกันที่ไหน”

“ท่าทางท่านคงไม่เคยเดินทางในทะเลทราย” ไลล่าถามด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ

“ข้าเคยแค่ขี่อูฐออกไปชมพระจันทร์กับพี่ชายข้า” เจ้าชายน้อยยอมรับ “ท่านพ่อเคยคิดจะให้ข้ากับพี่ชายเดินทางไปกับขบวนคาราวาน แต่บังเอิญท่านพ่อสิ้นชีวิตไปก่อน”

“สำหรับชาวทะเลทราย ทุกหนทุกแห่งในทะเลทรายคือที่พักพิงของเรา และทรายทุกเม็ดคือญาติสนิทและมิตรที่ซื่อสัตย์”

“แต่บางทีทะเลทรายก็บ้าคลั่ง” อาฟซานแย้ง

“แล้วท่านคิดว่าญาติหรือเพื่อนของท่านจะอารมณ์ดีตลอดปีตลอดชาติอย่างนั้นหรือ” หญิงชราย้อนถาม “และบางครั้งคนเราก็เป็นฝ่ายทำให้ทะเลทรายเจ็บปวดหรือโกรธแค้นได้เหมือนกัน”

“เจ้าพูดราวกับทะเลทรายมีชีวิต” เด็กหนุ่มนึกขัน

“ทะเลทรายให้กำเนิดและเป็นที่พึ่งพิงแก่คนและสัตว์จำนวนมาก ดังนั้นย่อมไม่ต่างจากการที่มันมีชีวิตเอง”

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องคืนพระจันทร์ดำหรือไม่” อาฟซานถามต่อ

“ข้ากับกูสเซลเคยพบเห็นมันมาแล้ว” นางลดเสียงลง สีหน้าแสดงความ

หวั่นกลัว “และเรื่องนี้ไม่สมควรที่จะมาพูดเล่นเป็นอันขาด”

“ข้าไม่ได้พูดเล่น แต่ครั้งหนึ่งโยคานเคยบอกเรื่องนี้แก่ข้า และข้าได้เห็นภาพของท้องฟ้าที่คละคลุ้งด้วยพายุทรายจนบดบังเดือนดาวมืดมิด”

“คืนพระจันทร์ดำครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นเมื่อสองปีที่แล้ว” ไลล่าเหมือนจะจดจำเหตุการณ์ในครั้งนั้นได้อย่างแม่นยำ

“จริงหรือที่พระจันทร์ดำจะนำเรื่องเลวร้ายมาสู่” อาฟซานถามด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“เรื่องนี้ข้าไม่สมควรที่จะพูด” ย่าของกูสเซลปฏิเสธ

“แต่มันเกิดขึ้นหลังจากที่พ่อข้าตาย ติดตามมาด้วยพี่ยาคุปหายตัวไป จากนั้นไม่กี่วันไอ้ออสมานก็ปรากฏตัวที่วังของท่านอา” เด็กหนุ่มทบทวนความทรงจำ “นี่ล้วนไม่ใช่เรื่องเลวร้ายหรอกหรือ”

“บางครั้งสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอาจเป็นเรื่องที่บังเอิญมาพ้องกัน” ไลล่ากล่าวกลบเกลื่อน

“แล้วเหตุใดสิ่งดี ๆ ถึงได้ไม่มาพ้องกันบ้างเล่า” เด็กหนุ่มโคลงศีรษะแรง ๆ “แต่ช่างเถอะ ข้าไม่เคยประหวั่นกับเรื่องราวพวกนี้ และคิดหวังเพียงให้ตามตัวพี่ยาคุปให้พบเท่านั้น”

“ข้าหน้าโน้นมีเนินทรายใหญ่” หญิงชราชี้มือไปข้างหน้า และเบนสายตาไปทางหลานชาย...กูสเซลกระตุ้นอูฐให้พุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรู้หน้าที่ของตนเป็นอย่างดี เพียงชั่วครู่ก็ย้อนกลับมา ยกมือทั้งสองข้างเพื่อแสดงให้เห็นว่าสถานที่แห่งนั้นปลอดภัยและเหมาะแก่การพักแรม

“ข้าเชื่อว่าคืนนี้ท่านจะสามารถพักผ่อนนอนหลับที่นั่นได้อย่างสบาย ไม่ผิดอะไรกับในคาราวานซารายหรือโอเอซิส” ไลล่ากล่าวเชิญ

“ข้าก็เชื่อว่าข้าคงจะหลับอย่างสบาย” อาฟซานรับคำ “โดยเฉพาะเมื่อรู้ว่าข้านอนอยู่บนพื้นทรายที่ทอดถึงพี่ยาคุป และอีกไม่นานข้าก็จะได้พบพี่ชายของข้าแล้ว”

“ท่านหลับให้สบายเถิด” หญิงชราพยักหน้า “ข้ากับกูสเซลจะเฝ้าพิทักษ์ท่านเอง”

อากาศในทะเลทรายเยียบเย็นลงจนอาฟซานต้องขดตัวใต้ผ้าขนสัตว์ที่ห่มคลุมท้องฟ้ามืดมนด้วยดาวหมองและเดือนหม่น ลมกระโชกเป็นห้วง ๆ พัดพากลิ่นทรายและอายแห้งอวลมาไม่ขาดสาย เสียงสัตว์กลางคืนแว่วมาจากที่ไกล ๆ คล้ายเสียงภูตพรายที่เพรียกขาน...กูสเซลยืนตัวตรงอยู่ด้านเหนือ ดวงตาขององครักษ์ร่างใหญ่เพ่งมองฝ่าความมืดออกไปราวหอสังเกตการณ์ที่เฝ้าจับความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ใบหน้าที่สักอักขระโบราณด้วยหมึกสีม่วงปราศจากความรู้สึกร้อนหนาวหรืออารมณ์ใด ๆ ขณะที่ผู้เป็นย่านั่งกอดเข่าห่มผ้าผืนใหญ่อยู่หน้ากองไฟทางทิศใต้ สายตาจับจ้องอยู่ที่เปลวไฟแทบไม่กะพริบ ราวจะดึงดูดเอาความร้อนจากกองไฟเข้ามาผ่อนคลายความหนาวที่อยู่รอบตัวนาง

อาฟซานขดตัวแน่นเข้าเมื่อสายลมระลอกใหม่พัดกรูและซอกซอนผ่านเนื้อผ้าเข้าไปถึงตัว ความเหน็บหนาวทำให้ร่างของเด็กหนุ่มสั่นเทาและเย็นเข้าไปถึงกระดูกและเส้นเอ็น

“เร็วเข้า ไอ้อูฐจอมตะกละ” อาฟซานส่งเสียงในคอ “ถ้าวันนี้ข้าเอาชนะพี่ชายข้าได้ เจ้าจะได้กินอินทผลัมจนพุงกาง”

“แต่เจ้าคงจะรู้นะ น้องชายที่รักของพี่ ว่าการเอาชนะการแข่งอูฐกับพี่มันเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญเพียงไร” เสียงของยาคุปแว่วมาแต่ไกล

เด็กหนุ่มนอนนิ่งเหมือนจะยอมรับความพ่ายแพ้ ขณะที่พี่ชายซึ่งนำอูฐขึ้นไปถึงยอดเนินได้ก่อนแผดเสียงประกาศชัยชนะก้องกังวาน

“ยังมีวันเพ็ญอื่นที่เจ้าสามารถแข่งขันกับพี่ได้” อาฟซานยังจดจำสีหน้าและสายตาของยาคุปที่เหลียวมองมาทางตนได้ดี

“แน่นอน” เขารับคำ “และข้ามั่นใจว่าจะต้องมีวันที่ข้าจะเอาชนะพี่ได้”

“พี่จะรอวันนั้น” ดวงตาสีฟ้าของพี่ชายเฉยเมยอย่างเห็นเป็นเรื่องที่

ไม่จริงจังนัก

“ข้าจะทำให้เจ้ามีชัยชนะเหนือพี่ชายเจ้า” เสียงกระซิบแผ่วหวานดังขึ้นที่ข้างหูของเด็กหนุ่ม

“เจ้าเป็นใคร” อาฟซานถามเสียงอู้อี้

“เลิกผ้าห่มและลืมตาขึ้นดูข้าสิ” เสียงที่กรอกหูมีพลังให้เด็กหนุ่มทำตามอย่างว่าง่าย

“เจ้าเป็นใคร” อาฟซานถามซ้ำด้วยความประหลาดใจ เมื่อสลัดผ้าห่มจากตัวและเงยศีรษะขึ้นมองดูหญิงสาวในอาภรณ์สีเงินยวง ซึ่งสยายผมยาวสีขาวโพลนคุกเข่าอยู่ข้างกาย

54

“ไม่สำคัญหรอกว่าข้าเป็นใคร”

เจ้าของร่างในอาภรณ์สีเงินยวงตอบเบา ๆ แต่มีกังวานแจ่มใส

“สิ่งสำคัญอยู่ที่ข้าสามารถทำให้เจ้าได้รับในสิ่งที่เจ้าปรารถนาได้”

“ข้าไม่ปรารถนาสิ่งใดทั้งนั้น” อาฟซานลุกขึ้นนั่งงอเข่า สายตาจับจ้องอยู่ที่อีกฝ่ายหนึ่งอย่างหวาดระแวง

“เจ้าจะกล้าปฏิเสธหรือว่าความฝันเมื่อครู่นี้หาใช่สิ่งที่อยู่ในใจเจ้ามาโดยตลอด”

“ท่านหมายถึง...”

“ข้าหมายถึง การที่เจ้าจะสามารถเอาชนะพี่ชายเจ้าในการแข่งอูฐ และทุก ๆ สิ่งที่เจ้าปรารถนา”

“ท่านล่วงรู้ความฝันของข้าได้อย่างไร” เด็กหนุ่มประหลาดใจ

“ไม่มีเรื่องราวใดในทะเลทรายแห่งนี้ที่ข้าจะไม่รู้” น้ำเสียงของนางแสดงถึงความมั่นใจมากกว่าการอวดโอ่ “และข้าสามารถเดินทางท่องความฝันของพวกมันเฉกเช่นการเดินเล่นในสวนดอกไม้”

“แต่ข้าไม่ได้มีความต้องการที่จะเอาชนะยาคุปอย่างจริงจัง” อาฟซานแย้ง

“คนเราอาจจะโกหกคนอื่นได้เป็นร้อยเป็นพันคน แต่ไม่มีวันที่จะโกหกความฝันของตัวเองได้เลยสักครั้งเดียว เพราะความปรารถนาที่แท้จริงของมนุษย์จะถูกถ่ายทอดออกมาทางความฝันในยามที่หลับใหล ไม่ว่าเจ้าตัวจะจดจำความฝันนั้นได้หรือไม่ก็ตาม”

“แล้วท่านถือสิทธิ์อะไรเที่ยวล่วงล้ำเข้าไปในความฝันของคนอื่น” เด็กหนุ่มเสียงเข้มขึ้น

“ถ้าจะพูดไปแล้ว เป็นพวกเจ้าเองต่างหากที่ล่วงล้ำเข้ามาในดินแดนของข้า และข้าย่อมมีสิทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะตรวจสอบพวกเจ้า”

“ท่านพูดถึงคำว่า ‘ดินแดนของข้า’ กระนั้นหรือ” อาฟซานถามอย่างแปลกใจ

“หูเจ้าฟังไม่ผิดเพี้ยนหรอก” นางเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ใบหน้าที่มีเค้าแห่งความงามนั้นขาวโพลนไม่ต่างไปจากเส้นผมของนางแม้แต่น้อย ทำให้ดวงตาโตสีดำสนิทคู่นั้นลอยเด่นออกมาจากเบ้าตา

“ไลล่า กูสเซล” เจ้าชายน้อยเปล่งเสียงเรียก

“ไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าหรอก” สตรีลึกลับสั่นศีรษะ “พวกมันล้วนเพลิดเพลินอยู่ในโลกแห่งความฝันของตัวเอง”

“ท่านต้องการอะไรจากข้า” อาฟซานบีบมือเข้าหากันแรง ๆ เพื่อคลายความหวาดกลัว

“ข้าไม่ได้ต้องการอะไรจากเจ้า แต่เจ้าต่างหากที่เป็นคนต้องการจากข้า”

“ข้าก็ไม่ได้ต้องการอะไรเหมือนกัน” เด็กหนุ่มโพล่งออกไป

“แต่ในความฝัน เจ้าต้องการที่จะเอาชนะพี่ชายเจ้า”

“ก็แค่ความฝันเท่านั้น”

“แต่ข้าสามารถทำให้ความฝันของเจ้าเป็นจริงขึ้นมาได้”

“ท่านเลิกยุ่งกับข้าและความฝันของข้าได้หรือไม่” อาฟซานส่งเสียง “ท่านไปให้พ้นจากข้าเสียทีได้ไหม”

“ข้าอาจจะไปจากเจ้า แต่เจ้าไม่มีวันที่จะไปจากข้าได้หรอก” นางมองดูเด็กหนุ่มด้วยสายตาเรียบเฉย “และวันหนึ่ง เจ้าจะต้องเป็นฝ่ายร่ำร้องหาข้าเอง”

“ข้าไม่มีวันที่จะร่ำร้องหาท่านอย่างแน่นอน” เจ้าชายน้อยยืนกราน

สตรีลึกลับชะโงกหน้าเข้ามาใกล้จนอาฟซานได้กลิ่นบางอย่าง มันเป็นกลิ่นที่เจืออยู่ในความฝันเมื่อครู่ กลิ่นของทรายที่กรุ่นแดดและกลิ่นแห้งของอากาศ ซึ่งเป็นกลิ่นเดียวกันกับกลิ่นของทะเลทราย

เด็กหนุ่มรีบหลับตาลงก่อนที่นางจะถึงตัว

“วันหนึ่งเจ้าจะต้องร่ำร้องหาข้า” เสียงที่มีกังวานดังก้องกลับไปกลับมาในโสตประสาทของอาฟซานจนเขาต้องยกมือขึ้นปิดหู เจ้าชายน้อยไม่รู้ว่าช่วงเวลานั้นยาวนานสักเพียงใด และนางคิดจะลงมืออะไรกับเขาบ้าง แต่เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งด้วยเสียงปลุกของไลล่า อาฟซานก็เห็นแต่แสงแดดยามเช้าสาดไปทั่วบริเวณ และทั้งไลล่าและกูสเซลยังเป็นปกติดี ปราศจากอาการผิดแผกแต่ประการใด

“เราคงเพียงแต่ฝันไป” เขาบอกกับตัวเองขณะที่ยกมือขึ้นขยี้ตาแรง ๆ

“เจ้าลองถือดูซิ”

ไนล์ยื่นมีดสั้นที่ประกอบขึ้นจากใบหญ้าที่ดูดซับเลือดมังกรทรายจนกลายเป็นสีแดงฉานกับเขากวางคุดให้เด็กหนุ่มที่เดินกลับมาจากการออกเดินสำรวจทะเลทรายใกล้ ๆ

“เจ้าทำเสร็จแล้วหรือ” ยาคุปถามพลางทรุดตัวนั่งใกล้ ๆ และรับมีดมาถือไว้ในมือพร้อมกับกวัดแกว่งมันอย่างว่องไว ก่อนเพ่งพินิจด้วยความพึงพอใจ

“เจ้ามีฝีมือราวช่างทำมีดชั้นดีจริง ๆ” เขาเอ่ยชม

“ยังต้องใช้เวลาปรับปรุงอีกนิดหนึ่งจึงจะใช้การได้ และเมื่อไปถึงเมืองแล้วข้าจะทำมีดเล่มนี้ให้สมบูรณ์ไม่เป็นรองมีดเล่มใดในทะเลทราย” หล่อนบอกด้วยสีหน้าที่มุ่งมั่น

“นั่นต้องนับว่าข้ามีมีดที่พิเศษที่สุดเล่มหนึ่งด้วย เพราะไม่เพียงแต่ใบมีดจะไม่ได้ทำด้วยเหล็กกล้า หากแต่เป็นเพียงใบหญ้าใบหนึ่ง มันก็ยังถูกประกอบด้วยมือสตรีที่บอบบาง หาใช่ช่างเหล็กที่บึกบึน”

“ความอ่อนบางหรือความแข็งกร้าวภายนอกหาใช่สิ่งซึ่งบ่งบอกธาตุแท้ภายในของสิ่งหนึ่งสิ่งใด และดาบที่แหลมคมก็อาจเป็นเพียงแท่งทื่อถ้าอยู่ในมือผู้ที่ไม่รู้จักกระบวนท่าการต่อสู้ พ่อข้าเคยสอนว่าเมื่อมือกุมดาบ ใจจะต้องเป็นเนื้อเดียวกันกับดาบ จึงจะสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้”

“แล้วเมื่อครู่นี้ ข้ากับมีดเล่มนี้เป็นเช่นไร” เด็กหนุ่มถามขณะส่งมีดคืน

“ข้ามองไม่เห็นมีดในมือเจ้า และไม่เห็นว่าเจ้ามีมีดอยู่ในมือ” หล่อนตอบตามตรง “มันเหมือนกับเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของมีด และมีดเป็นส่วนหนึ่งของเจ้าโดยแท้จริง”

“ขอบใจ” ยาคุปผงกศีรษะ “และข้าจะรอคอยเวลาที่มีดเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์”

“ข้าขออะไรเจ้าสักอย่างได้ไหม” ไนล์เอ่ยพลางเพ่งมองดูเด็กหนุ่ม

“ข้าเคยปฏิเสธในสิ่งที่เจ้าขอหรือ” เขาย้อนถาม

“ไม่เคย” เด็กสาวสั่นศีรษะ “แต่เรื่องที่ข้าจะขอเจ้าครั้งนี้นับว่าสำคัญกว่าทุกคราว”

“ถ้าเช่นนั้นก็เอ่ยปากมาเถิด”

ไนล์นิ่งงัน ดวงตาของหล่อนเอ่อคลอด้วยน้ำตา

“ข้าขอเพียงว่า หากวันใดมีเหตุให้ข้าบาดเจ็บสาหัสหรือป่วยหนักจนไม่สามารถเดินทางต่อไปกับเจ้าได้ ขอให้เจ้าลงมือสังหารข้าด้วยมีดเล่มนี้...”

“เจ้าไม่ควรพูดเช่นนั้น” ยาคุปร้องห้าม “จะอย่างไรข้าก็ต้องนำตัวเจ้าไปกับข้าด้วยจนกว่าจะพบเจอออสมาน”

“เจ้ารับปากแล้วว่าเจ้าจะทำตามคำขอของข้า” หล่อนท้วง

“แต่ข้าไม่นึกว่าเจ้าจะขอสิ่งนี้”

“แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับข้า”

“เราอย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้กันตอนนี้เลย” เด็กหนุ่มบ่ายเบี่ยง

“แต่นี่เป็นเรื่องที่เราควรพูดกันก่อนเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น”

“ทำไมเจ้าถึงอยากให้ข้าสังหารเจ้า” เจ้าของตาสีฟ้ากังขา

“เพราะประการแรก ชีวิตข้าอยู่ในมือเจ้ามาโดยตลอดนับแต่วันที่ข้าเดินทางสู่ทะเลทราย หลายครั้งหลายหนที่เจ้าช่วยชีวิตข้า ข้าก็ยินดีที่จะตายด้วยมือเจ้ายิ่งกว่าน้ำมือผู้ใด...ส่วนประการที่สอง ข้าอยากให้เลือดเนื้อของข้าสถิตอยู่ในมีดเล่มนี้ เช่นเดียวกับเลือดของมังกรทราย เพื่อข้าจะได้อยู่ใกล้ ๆ เจ้าตลอดไป”

“ข้าไม่สามารถรับปากเจ้าได้” ยาคุปปฏิเสธพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืน

“ถ้าเจ้าไม่รับคำ ข้าก็จะสังหารตัวเองด้วยมีดเล่มนี้เดี๋ยวนี้” ไนล์ลั่นวาจาและจ่อปลายมีดกับทรวงอกเบื้องซ้าย

“อย่า” เด็กหนุ่มร้องห้ามเสียงหลง “เจ้าอย่าทำอะไรบ้า ๆ แบบนี้”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าต้องรับปากข้าก่อน” เด็กสาวทวงโดยไม่ยอมลดมีดลง

“ตกลง” ยาคุปทิ้งมือทั้งสองข้างลงข้างตัวอย่างจำยอม “ข้าจะทำตามที่เจ้าต้องการ”

มูร์ฝ่านั่งสูบยาสูบอยู่หน้ากระโจมหลังน้อย ดวงตาของชายชราเพ่งมองฝ่าทะเลทรายไปเบื้องหน้าราวจะมองหาใครบางคนทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าคนผู้นั้นไม่มีวันหวนกลับมาอย่างแน่นอน

“เจ้ายังคงเฝ้ารอคอยดวงตาปีศาจอยู่หรือ” อายเฟ่ที่เพิ่งเดินมาถึงทักถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“เปล่า” ชายค่อมแคระสั่นศีรษะ “ข้าเพียงแต่ครุ่นคิดว่าตอนนี้มันจะเป็นเช่นไรบ้าง”

“ข้าจะบอกอะไรแก่เจ้าอย่างหนึ่ง” ราชินีโจรกล่าวทั้งยังยืนอยู่ที่เดิม “ดวงตาปีศาจไม่มีวันเป็นอันตรายใด ๆ ในทะเลทราย”

“เพราะพวกโจรจะไม่ทำร้ายมันอย่างนั้นหรือ” ผู้สูงวัยย้อนถาม “ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็เท่ากับมันได้กลายเป็นสิ่งชั่วร้ายที่ไม่ต่างอะไรกับพวกโจรทะเลทราย”

“เจ้าสมควรระวังคำพูดของเจ้าบ้าง” นางเตือน “จะอย่างไรเวลานี้ตัวเจ้าเองก็อยู่ในหมู่โจรเหมือนกัน”

“ข้าเพียงแต่คิดว่ายาคุปมิได้พอใจในสิ่งที่พวกโจรรู้สึกต่อมัน ดังนั้นมันจึงไม่สามารถทนอยู่ร่วมกับพวกท่านได้”

“หมายความว่าข้าเลี้ยงดูดวงตาปีศาจอย่างดีเป็นเวลาถึงสองปี แต่มันกลับชิงชังรังเกียจและดูหมิ่นดูแคลนข้า” อายเฟ่ย้อนถาม

“ข้ามิได้หมายความเช่นนั้น เพียงแต่บอกว่ามันไม่เหมาะที่จะอยู่กับท่านเท่านั้น”

“แล้วในทะเลทราย เจ้าคิดว่าจะมีผู้คนที่ดีงามอยู่ด้วยกระนั้นหรือ”

“ข้าคิดว่ายาคุปคงจะตอบคำถามข้อนี้ได้ดีกว่าใครทั้งหมด ระยะเวลาเดือนเศษที่ผ่านมา มันคงได้เผชิญกับเรื่องราวร้ายดีอย่างมากมายทีเดียว”

“ดูเหมือนว่าเจ้าเองก็คิดว่ามันจะเอาตัวรอดได้ในทะเลทราย” ราชินีโจรตั้งข้อสังเกต

“ข้าเชื่อเช่นนั้น” ชายค่อมแคระอัดควันยาสูบแรง ๆ “แต่มิใช่เพราะดวงตาที่พวกท่านคิดว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้าย หากแต่ด้วยจิตใจอันงดงามของมันต่างหาก”

“จิตใจอันงดงามจะมีประโยชน์อะไรในดินแดนทะเลทรายที่โหดร้ายและทุรกันดาร” อายเฟ่หยามหยัน

“ข้าเชื่อว่าแม้แต่คนที่ได้ชื่อว่าเลวร้ายที่สุด ก็ย่อมสัมผัสได้ถึงความงดงามแห่งจิตใจ และเมื่อใดที่รู้สึกถึงคุณค่าแห่งความงดงามนั้น จิตใจที่แข็งกระด้างก็จะอ่อนโยนลง”

“เจ้าพร่ำเพ้อถึงสิ่งน่าขัน” นางหัวเราะ “ไม่มีใครหน้าไหนในทะเลทรายจะเป็นอย่างที่เจ้าพูดหรอก”

55

เนินทรายลาดลงและค่อย ๆ ชันขึ้นเหมือนคลื่นลูกแล้วลูกเล่าที่โลดเริง แสงแดดจับที่ยอดคลื่นทรายเป็นทอด ๆ ลามไล่ไม่รู้จบ ทำให้ทะเลทรายเปล่งประกายแห่งชีวิตอันงดงาม แม้แต่ผู้ที่อยู่บนหลังอูฐทั้งสามคนก็ยังอดที่จะมองด้วยสายตาชื่นชมไม่ได้

“คนทั่วไปมักจะคิดว่าทะเลทรายแห้งแล้งและโหดเหี้ยม” หญิงชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “น้อยคนนักจะรู้ซึ้งถึงความงามและเสน่ห์อันลึกล้ำของมัน”

“นอกจากความงามแล้ว ความไม่อาจคาดเดาได้ก็ทำให้ทะเลทรายมีเสน่ห์พอ ๆ กับความน่าสะพรึงกลัว” อาฟซานเสริมอย่างกึ่งกลัวกึ่งกล้า

“ไม่มีที่ใดปลอดภัยเต็มที่หรอก” ไลล่าเอ่ยต่อ “และคนมักจะเป็นอันตรายในบ้านเรือนของตัวเองมากกว่าในสนามรบ”

“ท่านคงจะเที่ยวท่องทะเลทรายมามาก” เด็กหนุ่มมองดูเงาของเนินทรายที่ลดหลั่นกันลงไป

“หลายปีมานี้ข้ากับกูสเซลใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในทะเลทราย” นางตอบตามตรง

“หากเมื่อสองปีก่อนข้ากับโยคานไม่ไปพบเจ้าที่ทะเลทราย ป่านนี้พวกเจ้าทั้งสองอาจตายอยู่กลางทะเลทรายแล้วก็ได้”

“อาจเป็นอย่างที่ท่านพูด” ย่าของกูสเซลรับคำ “และก็อาจจะไม่เป็นอย่างที่ท่านพูด”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” อาฟซานชะลออูฐลง

“ข้าหมายความว่า ชีวิตของคนเราล้วนอยู่ในหัตถ์ของพระเจ้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ให้อยู่ เราก็ไม่สามารถตาย แต่หากมีพระประสงค์ให้ตาย เราก็ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้”

“ถ้าเราล่วงรู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเราได้ก็คงจะดีไม่น้อย” เจ้าชายน้อยรำพึง

“ไม่มีใครสามารถรู้อะไรล่วงหน้าได้” ไลล่าสั่นศีรษะ “ลำพังแค่สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว บางครั้งเราก็ยังไม่อาจล่วงรู้ได้เลยด้วยซ้ำ”

“จริงของเจ้า” น้องชายของยาคุปยอมรับ

“ดังนั้นเราสมควรพอใจในสิ่งที่เรารู้ และศึกษาเรื่องราวที่เรารู้ให้ถ่องแท้ก็เพียงพอแล้ว”

“เจ้าพูดจาแปลกประหลาดเหมือนมูร์ฝ้า”

“ใครคือมูร์ฝ้า” นางย้อนถาม

“ชายค่อมแคระผู้เป็นอาจารย์ของเราสองพี่น้อง แต่มันหายตัวไปพร้อมๆ กับพี่ชายข้า”

“บางทีการหายตัวของคนสองคนน่าจะมีอะไรที่เกี่ยวข้องกัน” ไลล่าตั้งข้อสังเกต

“อาจจะไม่ก็ได้ เพราะมูร์ฝ้าชอบทำอะไรตามใจของตนเอง พอใจจะมาสอนมันก็มา ไม่พอใจจะสอนก็หายไปเสียเฉยๆ ท่านพ่อให้คนตามไปดูที่บ้านพบว่ามันเพียงแค่อยากอยู่ตามลำพังเท่านั้น”

“ฟังจากที่ท่านเล่า ชายค่อมแคระอาจจะด้อยสติ แต่ต้องนับว่าเป็นคนที่มากปัญญาคนหนึ่ง”

“เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง” เด็กหนุ่มส่งเสียงหัวเราะลั่น

“หยุดก่อน” หญิงชรายกมือขึ้นแตะริมฝีปากของตน “ข้าได้ยินเสียงผิดสังเกตบางอย่าง”

“กูสเซล” อาฟซานหันไปทางองครักษ์ที่ขี่อูฐอยู่เคียงข้าง ชายร่างใหญ่พยักหน้ารับคำ พร้อมกับกระตุ้นอูฐทะยานออกไปข้างหน้า

“เราติดตามมันไปเลย” ไลล่าบอกและเร่งอูฐไล่หลังหลานชายไปติด ๆ

“ทำไมเราไม่ให้กูสเซลล่วงหน้าไปก่อน” เจ้าชายน้อยตะโกนถาม

“เพราะเสียงที่ข้าได้ยินมันใกล้มาก เกรงว่ากูสเซลจะไม่มีเวลาพอจะกลับมารายงานได้ทัน”

“เจ้าคิดว่ามันเป็นอะไร” อาฟซานชัก พลางดึงดาบที่เสียบไว้ข้างอานออกมาถือไว้ในมือข้างหนึ่ง

“ข้าเดาไม่ถูก” หญิงชราหันมาตะโกนตอบ “เสียงมันแซ่ดคล้ายเสียงสัตว์ แต่เหมือนจะเคลื่อนไหวด้วยขาสองข้างเหมือนคน และก็มีจำนวนที่มากมาย”

“กูสเซล” เด็กหนุ่มส่งเสียง “ระวังตัวด้วย”

ชายผู้ปราศจากลิ้นดึงดาบโค้งจากอานและควงอย่างคล่องแคล่ว ขณะเร่งฝีเท้าสัตว์พาหนะให้เร็วขึ้นอีก

“ไนล์”

เด็กหนุ่มหันมาเรียกเด็กสาวที่นั่งร่วมอูฐทางด้านหลังของตนพลางชี้มือไปข้างหน้า

“มีหมู่กระโจมอยู่ทางนั้น”

“เป็นพวกใด” ไนล์ชะเง้อมอง

“ข้าไม่แน่ใจ แต่ท่าทางคงไม่ใช่พวกโจร เพราะล้วนแต่ขึงด้วยผ้าสีขาวราวกับสุลต่าน”

“สุลต่านที่ไหนจะมาตั้งกระโจมอยู่กลางทะเลทรายเช่นนี้” เด็กสาวตั้ง

ข้อสังเกต

“เรื่องนั้นข้าไม่สนใจเท่าไรนัก แต่อยากรู้ว่ามันจะมีน้ำและอาหารพอแบ่งปันให้เราได้หรือไม่”

“ถ้าเช่นนั้นก็ลองแวะไปเยี่ยมเยียนพวกมันดู” หล่อนสรุป “แต่ก็ต้องระวังตัวด้วย”

ยาคุปพยักหน้าและกระตุกบังเหียนให้อูฐออกวิ่งเหยาะ ๆ ไปยังหมู่กระโจมที่มองเห็น...

“เสียงน่าจะดังมาจากแถวนี้”

หญิงชราหยุดอูฐลงและยกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งเจ้าชายน้อยและหลานชายทำตาม พลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ

“เจ้าแน่ใจหรือ” อาฟซานถามเบา ๆ

“หูข้าไม่เคยโกหกข้า” ไลล่ากลอกตา

“เราลองไปต่อกันดีไหม” น้องชายของยาคุปลดดาบในมือลง

“อย่าเพิ่งไป” ย่าของกูสเซลห้าม “ไม่ว่าพวกมันจะเป็นใคร ข้าก็คิดว่ามันกำลังจับตาดูเราอยู่”

“เหลวไหล” เด็กหนุ่มคลายความเคร่งเครียดลง “บางทีอาจจะถึงคราวที่หูเจ้าโกหกบ้างก็ได้”

“เชื่อข้าสักครั้ง” หญิงชราขอร้องด้วยสีหน้าเป็นกังวล “อย่าเพิ่งไปต่อเลย”

“เจ้าอยู่คนเดียวก็แล้วกัน” อาฟซานพูดพร้อมกับพยักหน้ากับกูสเซลและเก็บดาบคืนฝัก พลางหวดแส้นำอูฐพุ่งทะยานออกไป แต่เพียงไม่กี่ก้าว อูฐที่คนทั้งสองขี่อยู่ก็ล้มคะมำลง ทำให้คนที่อยู่บนหลังร่วงลงกับพื้นทราย และร่างของมนุษย์ตัวเล็ก ๆ พันร่างด้วยผ้าผ่อนสกปรกก็กรูขึ้นมาจากหลุมทรายที่ซ่อนตัวอยู่

“มนุษย์หนู” ไลล่าอุทานด้วยความขยะแขยง ขณะที่คนเหล่านั้นตรงเข้า

รุมล้อมอาฟซานและกูสเซลที่ยังลุกไม่ขึ้นเหมือนหนูที่แทะเหยื่อ

"กูสเซล" ผู้เป็นย่าตะเบ็งเสียงเรียกหลานชาย แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปช่วยเหลือ และทันทีที่พวกมันหันมาหา หญิงชราก็ชักอูฐหนีเตลิดด้วยความตกใจกลัว

ยาคุปก้าวลงจากหลังอูฐเมื่อเข้าใกล้หมู่กระโจมสีขาว และจูงสัตว์พาหนะที่มีไนล์อยู่บนหลังเดินต่อไปเงียบ ๆ

"เหมือนกับจะไม่มีผู้คนอยู่เลย" เด็กสาวเอ่ยขึ้น

"ข้าก็คิดอย่างนั้น" ยาคุปหยุดยืนกลางลานทราย สีขาวของกระโจมดูสว่างตากลางแสงแดด และลมแรงที่พัดผ่านชายกระโจมทำให้เกิดเสียงดังผึง ๆ แต่กลับไม่ปรากฏวี่แววของผู้คนหรือสัตว์พาหนะใด ๆ

"แต่ก็ไม่ใช่กระโจมเปล่า" ไนล์เพ่งสายตามอง "ดูว่ากระโจมแต่ละหลังจะเต็มไปด้วยข้าวของ"

"ข้าจะเข้าไปดูในกระโจม" เด็กหนุ่มบอก

"ระวังตัวด้วยนะ" หล่อนเตือนอย่างห่วงใย

"ถ้าเกิดอะไรขึ้น เจ้ารีบหนีไปก่อนเลย" ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

"ข้าจะอยู่กับเจ้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม" ไนล์ย้ำคำ

พี่ชายของอาฟซานมองดูคนที่อยู่บนหลังอูฐอีกครั้ง ก่อนเดินตรงไปแหวกปากกระโจมหลังหนึ่งและก้าวเข้าไปข้างใน ชั่วครู่เดียวก็เดินกลับออกมา

"เจ้าพบเจออะไรบ้าง" เด็กสาวซักถาม

"อาหารและน้ำ" ยาคุปตอบ "มากมายพอจะเลี้ยงคนได้เป็นกองคาราวาน และเชื่อว่าในกระโจมหลังอื่นก็คงเป็นเช่นเดียวกัน"

"เราพอจะเอาไปสักจำนวนหนึ่งได้ไหม" ไนล์มองเลยไปที่กระโจม

"เราไม่ใช่โจร" เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ "อย่างไรก็ต้องรอขอจากเจ้าของก่อน"

"แต่ไม่รู้ว่าเมื่อไรพวกมันจะกลับมา" หล่อนแย้ง "เราจะต้องรอไปโดยไม่มีกำหนดอย่างนั้นหรือ"

“ในทะเลทราย อาหารและน้ำเป็นสิ่งที่มีค่ากว่าทองคำ พวกมันคงไม่ปล่อยปละสิ่งมีค่ายิ่งเหล่านี้ไว้นานหรอก”

“แต่เราก็ไม่รู้ว่าพวกมันเป็นใคร ถ้าหากเกิดเป็นโจร การที่เราอยู่ที่นี่เนิ่นนานเท่าไรก็เท่ากับก่ออันตรายให้กับตัวเองโดยแท้”

“ไม่ว่าพวกมันจะเป็นใคร เราก็จะต้องรอพบปะกับพวกมันก่อน ข้าจะไม่ฉกฉวยของเหล่านี้ไปโดยไม่ได้รับการยินยอมจากเจ้าของเป็นอันขาด”

“ก็ถ้าหากพวกมันไม่ยินยอมเล่า” ไนล์ย้อนถาม

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็ไปหาน้ำและอาหารกันข้างหน้า” เด็กหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“มันไม่ได้ต่างอะไรกันเลยกับการที่เราจะไปกันเสียตอนนี้และหยิบยืมน้ำและอาหารไปสักจำนวนหนึ่ง” เด็กสาวแย้ง

“ต่างกันมากทีเดียว” ยาคุปสบตาหล่อน “อย่างน้อย เราก็จะได้ไม่ถูกเรียกขานว่าเป็นโจรปล้นชิงของของคนอื่น”

“เจ้าบ่นว่าข้าดื้อดึง” ไนล์โคลงศีรษะ ”ตัวเจ้าเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าข้าหรอก”

“เราจะรอพวกมันอยู่ที่นี่” เด็กหนุ่มรวบสายบังเหียน “เจ้าลงมาพักข้างล่างก่อนเถิด”

“ก็ได้” เด็กสาวจำยอม “แต่เจ้าอย่านึกเสียใจก็แล้วกันที่ไม่ทำตามที่ข้าบอก”

“ข้าไม่เสียใจหรอก” เด็กหนุ่มเชิดคางขึ้น “และเชื่อว่าเจ้าเองก็จะไม่เสียใจด้วยเหมือนกัน"

อูฐยอบตัวลง ไนล์ฉวยผ้าขนสัตว์ที่รองนั่งผืนหนึ่งมาปูลงบนทรายและทิ้งตัวลงชันเข่าอย่างงอน ๆ ขณะที่เด็กหนุ่มดึงดาบจากข้างอานมาปักลงกับพื้นทรายแล้วทรุดตัวลงนั่ง ทอดสายตาแน่วนิ่งไปยังทะเลทรายที่ผ่านมาเมื่อครู่และรอคอยเจ้าของกระโจมอย่างสงบ

56

ดึกดื่น ท้องฟ้าดารดาษด้วยดวงดาว อากาศหนาวเย็นและเสียงของหมาในดังมาจากที่ไกล ๆ แต่ยาคุปก็ยังคงปักหลักอยู่ที่เดิมอย่างสงบ ดวงตามุ่งมองฝ่าความมืดไปข้างหน้าราวดาวน้อยดวงหนึ่ง ขณะที่ไนล์คุดคู้อยู่ใต้ผ้าห่มข้างกองไฟที่อ่อนแสง

“น้ำ” เด็กสาวลืมตาขึ้นพลางพึมพำด้วยเสียงแหบเครือ “ข้าหิวน้ำเหลือเกิน”

“อดทนอีกสักพัก” เด็กหนุ่มเบนสายตาไปทางกระโจมรอบข้าง

“ข้าเชื่อว่าพวกมันต้องกลับมา” เขากล่าวอย่างมั่นใจ “ไม่มีใครที่จะทอดทิ้งอาหารและน้ำไว้อย่างนี้หรอก”

“ถ้าเช่นนั้นพวกมันหายไปไหนกันหมด เหตุใดจึงไม่มีคนคอยเฝ้าดูแล”

“ข้าไม่สามารถตอบเจ้าได้” ยาคุปสั่นศีรษะ “ในทะเลทรายเต็มไปด้วยเรื่องราวลึกลับมากมาย”

“กระโจมขาวเหล่านี้นับเป็นหนึ่งในเรื่องลึกลับเหล่านั้นด้วยหรือ” เด็กสาวลุกขึ้นนั่งกอดเข่า

“บางทีก็อาจจะนับรวมด้วย”

“ข้าหิวน้ำ” ไนล์อุทธรณ์ขึ้นอีก “พวกมันมีน้ำมากมาย ลำพังให้ข้าดื่มพอคลายกระหาย คงไม่ทำให้พวกมันถึงกับกระไรนักหรอก”

“จะอาบหรือจะอึก หากเจ้าของไม่อนุญาต ก็ได้ชื่อว่าเป็นขโมยเหมือนกัน” เด็กหนุ่มพูดด้วยท่าทางมั่นคง

“เจ้ายินยอมที่จะเห็นข้าอดน้ำตายกระนั้นหรือ” หล่อนย้อนถามอย่างน้อยใจ

“ถ้ารุ่งเช้าพวกมันไม่กลับมา ข้าจะพาเจ้าออกเดินทางไปหาน้ำที่อื่น” ยาคุปเพ่งมองดูหล่อน ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายแรงกล้าจนเด็กสาวต้องเป็นฝ่ายเงียบเสียง

“วางใจข้าเถอะ” เด็กหนุ่มเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “อย่างไรข้าก็จะไม่มีวันปล่อยให้เจ้าเป็นอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น”

ไนล์ผงกศีรษะและก้มหน้าลงซ่อนหยาดน้ำในดวงตา

ไลล่าแฝงกายนิ่งอยู่ในเงามืดบนเนินราวกับทรายอีกกองหนึ่ง ดวงตาของหญิงชราเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของคนตัวเล็ก ๆ ที่อยู่บนลานเบื้องล่างอย่างไม่ยอมให้คลาดไปจากสายตา พวกมันทยอยมารวมกันตั้งแต่หัวค่ำ และยิ่งดึกก็ดูเหมือนว่าจะยิ่งทวีความสนุกสนานขึ้นเรื่อย ๆ บ้างก็ดื่มกินอย่างตะกละ บ้างก็กรีดเสียงเล็กแหลมบาดหู บ้างก็กระโดดโลดเต้นหรือวิ่งพล่านไปมาอย่างอลหม่าน โดยมีร่างของอาฟซานและกูสเซลที่ถูกมัดอยู่กลางลานเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความเพลิดเพลิน จนกระทั่งผู้ที่เป็นหัวหน้าชูมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนยุติความวุ่นวายต่าง ๆ ลง หญิงชราพยายามเงี่ยหูฟัง แต่ก็ไม่สามารถได้ยินคำพูดที่หัวหน้ามนุษย์หนูพูดกับเหล่าลูกน้องของมัน และทันทีที่พูดจบ เสียงกรีดร้องก็แซ่ดขึ้นอย่างพออกพอใจ และตัวหัวหน้าก็ถือมีดเดินตรงไปหาเชลยทั้งสอง ทำให้ย่าของกูสเซลลุกพรวดพราดขึ้นอย่างไม่สามารถเฝ้าดูเหตุการณ์ต่อไปได้

“หยุดก่อน” เสียงห้ามที่ดังขึ้นทางด้านหลังทำให้ไลล่าเหลียวไปมองด้วย

ความตกใจ และแลเห็นเงาตะคุ่มของร่างผ่ายผอมร่างหนึ่ง

“เจ้าเป็นใคร” หญิงชรากระชากเสียงถาม

“ข้าคือคนที่เป็นศัตรูกับสัตว์ตัวเล็ก ๆ พวกนั้น” อีกฝ่ายแสยะยิ้ม “และพวกมันก็เห็นข้าเป็นศัตรูเช่นกัน”

“เจ้าไม่มีชื่อเรียกขานหรือ” นางตัดบท

“เรียกข้าว่าราอูล” ผู้มาใหม่บอก “และข้าขอบอกว่า ลำพังเจ้าคนเดียวไม่มีทางต่อสู้กับพวกมันได้หรอก”

“แต่มันกำลังจะฆ่าหลานชายข้าและเจ้าชายน้อย”

“มันยังไม่ฆ่าหรอก” ราอูลสั่นศีรษะ “เพียงแค่มันจะตัดมือ ตัดเท้า เจาะหู เจาะตา หรือเฉือนเนื้อเป็นชิ้น ๆ”

“นั่นมันไม่ได้ต่างอะไรกันเลย” ไลล่ายิ่งร้อนรน “แต่กลับทำให้ตายอย่างทรมานขึ้นไปอีก”

“แต่นั่นก็ทำให้เรามีเวลาเพียงพอที่จะช่วยเหลือพวกมันได้ อย่างน้อยก็สักคนหนึ่ง”

“เจ้าต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ” หญิงชราถลึงตา “นี่หาใช่เรื่องที่จะมาพูดเล่น และข้าจะไม่ยินยอมให้มนุษย์โสโครกพวกนั้นทำร้ายหลานชายข้ากับเจ้าชายน้อยเป็นอันขาด”

“ก็ได้” ชายประหลาดพยักหน้าหงึกหงัก “ถ้าเช่นนั้นเจ้าจะต้องช่วยเหลือข้าก่อน”

“ช่วยเหลืออย่างไร”

“ข้ารู้วิธีที่จะเล่นงานเจ้าสัตว์ตัวน้อย ๆ พวกนั้น” ราอูลอวดอ้าง “ข้ารู้ว่าพวกมันหวั่นเกรงสิ่งใด”

“นี่เป็นเพียงคำคุยโวโอ้อวดหรือข้อความแท้จริง” ไลล่าถามอย่างไม่แน่ใจ

“เป็นข้อความแท้จริง” ชายประหลาดยืนยัน “ข้าจดจำวิธีมาจากคนคนหนึ่ง”

“ข้าไม่สนว่าเจ้าจะจดจำมาจากใคร ขอให้มันได้ผลก็เพียงพอ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ลงมือเลย” ราอูลเขยิบตัวจากจุดที่ยืนอยู่ เผยให้เห็นหญ้าแห้งจำนวนมากที่อยู่ด้านหลัง

“เจ้าคิดว่ามนุษย์หนูเกรงกลัวหญ้าแห้งพวกนี้อย่างนั้นหรือ” หญิงชราถามด้วยความประหลาดใจ

“มันไม่ได้เกรงกลัวหญ้าแห้งธรรมดา แต่จะหวาดกลัวหญ้าที่มีไฟลุกโพลง” อีกฝ่ายอธิบาย “ถ้าเจ้าช่วยข้าผลักดันหญ้าแห้งพวกนี้ลงไปใกล้มันแล้วจุดไฟขึ้น พวกมันก็จะพากันแตกตื่น”

“คำพูดของเจ้าฟังดูเข้าเค้า” ย่าของกูสเซลยอมรับ “แต่ข้ามีวิธีที่ดีกว่านั้น”

“เจ้าคิดจะทำอย่างไร”

“เจ้าจุดไฟเลย” นางสั่ง “แล้วข้าจะเรียกลมมาช่วยส่งหญ้าของเจ้าไปให้มนุษย์หนู”

“วิเศษแท้” ราอูลตบมือชอบใจ “คราวนี้ข้าจะได้เห็นพวกมันวิ่งพล่านอีกแล้ว”

ยาคุปลืมตาที่หรี่ปรือ เมื่อภาพของกองขบวนอูฐเหยาะย่างเข้ามาใกล้ คนที่อยู่บนหลังอูฐล้วนเป็นชาย แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาวแลดูกระจ่างในความมืดสลัว

“ไนล์” เด็กหนุ่มส่งเสียงเรียกเพื่อนร่วมทางที่ผล็อยหลับไปอีกครั้งเพราะความอ่อนเพลีย ขณะที่ขบวนอูฐเริ่มรายล้อม

“เจ้าเป็นใคร” ผู้เป็นหัวหน้าถาม พลางปลดผ้าที่กันฝุ่นทรายออก ทำให้เห็นใบหน้าของชายชราท่าทางภูมิฐาน ไว้หนวดเคราขาวสะอาด

“ข้าคือยาคุป บุตรของสุลต่านคนก่อนแห่งอัลยาซูลาห์” เด็กหนุ่มตอบ

“เจ้าล่ะ” ผู้สูงวัยเบนสายตาไปทางเด็กสาว

“ข้าชื่อไนล์” หล่อนตอบสั้น ๆ และยกมือขึ้นบังแสงคบที่ถูกจุดขึ้น

“เจ้าสองคนมาทำอะไรที่กระโจมของข้า” ผู้อยู่บนหลังอูฐถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“เราสองคนรอคอยท่านอยู่” ยาคุปตอบอย่างองอาจ

“เจ้ารอคอยข้าทำไม”

“เพื่อขอน้ำและอาหารจากท่าน” เด็กหนุ่มกล่าวต่อ

“น้ำและอาหารอยู่ในกระโจม เหตุใดเจ้าไม่นำมันไป” ชายชราเลิกคิ้ว

“เพราะเราไม่ใช่โจรหรือขโมย ดังนั้นจึงมิอาจหยิบฉวยสิ่งของของผู้อื่นโดยเจ้าของไม่อนุญาต”

“ถ้าหากว่าข้าไม่อนุญาตในสิ่งที่เจ้าขอล่ะ” อีกฝ่ายยกมือขึ้นลูบเคราช้า ๆ

“ข้าสองคนก็จะลาท่านไปแสวงหาจากที่อื่น” ยาคุปเชิดหน้าขึ้นเผชิญสายตาของอีกฝ่าย

“ข้าจะบอกให้ว่า ในแถบนี้ เจ้าไม่มีทางที่จะหาน้ำและอาหารได้จากที่ใด”

“ข้าก็จะข้ามทะเลทรายช่วงนี้ไปสู่ถิ่นใหม่” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มแสดงถึงความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวมั่นคง

“เจ้าเป็นคนดี” ผู้สูงวัยพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ “ข้าอนุญาตให้เจ้านำอาหารและน้ำไปได้มากเท่าที่เจ้าต้องการ”

“ให้ข้าถามท่านสักคำ” ไนล์เอ่ยปาก “ท่านเป็นใคร และเหตุใดถึงมาตั้งกระโจมเก็บน้ำและอาหารอยู่กลางทะเลทรายเช่นนี้”

“ข้าไม่มีนามสำหรับเรียกขาน” ชายชราทอดสายตาดูเด็กสาว “ข้าและคนของข้าล้วนผ่านชีวิตที่ลำเค็ญในทะเลทรายมานานปี และตระหนักดีถึงความทุกข์ยากแสนเข็ญของคนที่เดินทางในทะเลทราย...ดังนั้นพวกเราจึงปลูกกระโจมที่พัก รวบรวมน้ำและอาหารเพื่อช่วยเหลือผู้ที่เผชิญภัย”

“นี่หาใช่งานที่ง่ายและเล็กน้อยเลย” ยาคุปยอมรับ

“ไม่มีอะไรที่ยุ่งยากและยิ่งใหญ่เกินกว่าความตั้งใจจริง” ผู้สูงวัยเปิดรอยยิ้มบาง ๆ

“สมมติว่าถ้าเรานำน้ำและอาหารไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากท่านจะเป็นเช่นไร” ไนล์ซักถาม

“ข้าก็ถือว่าเจ้าเป็นโจรและออกตามล่าเจ้า” น้ำเสียงของชายชราแม้จะราบเรียบ แต่แฝงไว้ด้วยการเอาจริงจนเด็กสาวหนาวสะท้าน

ดวงตากลมโตของหัวหน้ามนุษย์หนูเป็นประกายวาวพอ ๆ กับมีดในมือที่วาดคมช้า ๆ ลงบนใบหน้าของอาฟซาน ขณะที่จมูกบี้แบนส่งเสียงหอบหายใจดังฟืดฟาดพลางขยับปากที่มีฟันซี่ยาวใหญ่

“เจ้าจะให้ข้าเฉือนปลายจมูกหรือตัดใบหูของเจ้าก่อน” มันถามด้วยเสียงแหบเครือ

“เจ้าจะฆ่าก็รีบฆ่า อย่ามัวเสียเวลาพิรี้พิไรอยู่เลย” เจ้าชายน้อยเบือนหน้าหนี

“เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าเวลาที่เจ้าไม่มีจมูกหรือใบหู หน้าตาเจ้าจะเป็นเช่นไร” หัวหน้ามนุษย์หนูหัวเราะในคอ

“ยังไงข้าก็คงไม่อัปลักษณ์เท่าเจ้าหรอก” อาฟซานคำราม

“ดี” มันหัวเราะเสียงดังขึ้น “เพราะฉะนั้น ข้าจะทำให้เจ้าอัปลักษณ์ยิ่งไปกว่าข้า”

มนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่รุมล้อมส่งเสียงจี๊ดจ๊าดและกรากเข้าจับตัวน้องชายของยาคุปเอาไว้

“ข้าจะตัดหูเจ้าก่อน หลังจากนั้นจึงจะตัดจมูกและแคะตาเจ้าออกข้างหนึ่ง...เหลือดวงตาอีกข้างไว้ให้เจ้าชื่นชมใบหน้าของตัวเอง”

กูสเซลทะลึ่งขึ้นสุดตัวและส่งเสียงอ้อแอ้ ขณะทำท่าจะเข้าป้องกันอาฟซานทั้ง ๆ ที่ถูกมัดแน่นหนา แต่ถูกมนุษย์หนูกลุ้มรุมตีด้วยท่อนไม้จนล้มคว่ำ

“หรือว่าข้าจะตัดลิ้นเจ้าก่อนดี” มันเลื่อนมีดมาที่ริมฝีปากของเด็กหนุ่ม “เพื่อที่เจ้าจะสามารถพูดกับเพื่อนของเจ้าได้รู้เรื่อง”

อาฟซานเกร็งใบหน้า ขณะที่มนุษย์หนูสองสามคนตรงเข้ามาจับปากเด็กหนุ่มให้อ้าออก และใช้ไม้แบน ๆ สองชิ้นคีบลิ้นให้แลบออกมา...

57

ภาพของหญ้าแห้งหลายฟ่อนใหญ่ที่ติดไฟลุกโพลงกลิ้งตามกันอย่างรวดเร็วจากเนินทรายสู่เบื้องล่างราวลูกไฟดวงใหญ่ ทำให้บริเวณนั้นสว่างไสวในความมืด ขณะเดียวกันก็สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล่ามนุษย์ตัวเล็ก ๆ ที่พากันส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจและแตกฮือเอาตัวรอดไปคนละทิศละทาง

“ช่างสนุกสนานอะไรอย่างนี้” ราอูลหัวเราะร่าแข่งกับเสียงจี๊ดจ๊าดที่ดังระงม พลางหวดไม้ในมือเข้าใส่เหล่าศัตรูคู่อาฆาตอย่างไม่ยั้งมือ

“เจ้าชายน้อย” ไลล่าหอบแรง ๆ เมื่อคุกเข่าลงข้าง ๆ อาฟซานพร้อมกับใช้มีดพกตัดเชือกที่พันธนาการ

“พวกมันช่างน่าขยะแขยงเหลือเกิน” เด็กหนุ่มห่อไหล่ตามความรู้สึก “ข้าไม่นึกว่าจะมีคนพวกนี้อยู่จริง ๆ”

“ทะเลทรายยังมีสิ่งที่ท่านคาดเดาไม่ถึงอีกมากมายนัก” ราอูลเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าน้องชายของยาคุปและเพ่งมองด้วยความประหลาดใจ “เจ้าช่างละม้ายคนผู้หนึ่งโดยแท้”

“เจ้าเป็นใคร” อาฟซานมองดูชายประหลาดที่ผมเผ้ายาวรุงรังสวมเสื้อผ้าสกปรกขาดวิ่น แต่ประดับประดาร่างกายด้วยสร้อยคอสร้อยข้อมือล้วนอัญมณี

อันมีค่าหลายเส้น

“มันคือราอูล” หญิงชราที่ประคองร่างของหลานชายให้ลุกขึ้นยืนบอกกล่าว “และเป็นผู้ที่ออกความคิดเรื่องเผาหญ้าแห้งขับไล่มนุษย์หนู”

“ข้าเพียงแต่จดจำมาจากคนคนหนึ่ง” ราอูลบอกตามตรง “คนซึ่งมีรูปร่างหน้าตาละม้ายเด็กหนุ่มคนนี้ ซึ่งหลังจากนั้น สัตว์ตัวเล็ก ๆ พวกนี้ก็ไม่กล้าล่วงล้ำเข้าไปยังถิ่นของข้า และได้แต่ออกมาดักจับคนและสัตว์อยู่กลางทะเลทราย”

“คนที่เจ้าว่ามีชื่อว่าอะไร” เด็กหนุ่มซักด้วยความสนใจ

“ข้าจดจำไม่ได้” ชายประหลาดสั่นศีรษะ “ข้าพยายามทบทวนชื่อพวกมันมาหลายสิบขึ้นแรมแล้ว แต่ก็ยังนึกไม่ออกเลย”

“ช่างเถอะ” ไลล่าตัดบท “ว่าแต่เวลานี้คนพวกนั้นอยู่ที่ไหน”

“พวกมันเดินทางต่อไปในทะเลทรายตั้งแต่กำราบเจ้าสัตว์ตัวเล็ก ๆ พวกนั้นจนขี้ขึ้นสมองแล้ว” ราอูลนิ่งไปครู่หนึ่งอย่างจะทบทวนความทรงจำของตัวเอง “ข้านึกออกแล้ว คนที่ออกอุบายใช้ไฟไล่มนุษย์หนูมีดวงตาปีศาจ”

“ดวงตาปีศาจ” อาฟซานทวนคำด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นและหันไปยิ้มกับไลล่าและกูสเซลอย่างดีใจ

เด็กสาวพลิกตัวกลับมาทางกองไฟ และออกจะประหลาดใจที่เห็นเพื่อนร่วมทางยังคงนั่งชันเข่าอยู่ที่เดิมราวรูปสลัก

“ยาคุป” หล่อนร้องเรียกเบา ๆ

“เจ้าต้องการอะไรหรือ” เด็กหนุ่มหันกลับมาแทบจะทันที

“นี่เจ้าไม่ได้หลับนอนเลยหรือ” ไนล์ถามพลางยันร่างขึ้น

“ข้าไม่ง่วง” เขาสั่นศีรษะ “บางทีอาจเพราะข้ามีดวงตาปีศาจก็ได้ที่ทำให้ต้องตื่นในยามราตรี”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็มีพระจันทร์ที่หน้าผาก ทำไมถึงได้เอาแต่หลับใหล” เด็กสาวพูดยิ้ม ๆ พลางยกมือขึ้นลูบรอยสักรูปพระจันทร์เสี้ยวบนหน้าผาก

“เจ้าเป็นพระจันทร์ของข้าเพียงคนเดียว” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “แต่ข้าเป็นปีศาจของทุกๆ คน”

“ข้าจำได้แม่นยำ” ไนล์มองดูเปลวไฟที่โลดระริก “เจ้าบอกกับข้าว่ารูปสักพระจันทร์บนหน้าผากข้าทำให้ทะเลทรายสว่างไสว”

“อีกนานเท่าไร ข้าก็จะบอกเจ้าด้วยคำพูดเดียวกันนี้” เขายืนยัน

“ข้าอยากอยู่ใกล้ๆ เจ้า และฟังเจ้าบอกคำนี้กับข้าตลอดไป”

“ข้าบอกเจ้าแน่ ไม่ว่าเราจะอยู่ใกล้หรือไกลกันสักเพียงใดก็ตาม”

“ข้าจะรอฟังคำของเจ้าเช่นกัน” ดวงตาของเด็กสาวหล่อริ้นด้วยหยาดน้ำใส

“สังเกตจากดวงดาวบนท้องฟ้า ข้าคิดว่าเราเข้ามาใกล้ซาวาห์แล้ว อีกสักสองเพ็ญก็คงจะถึงที่นั่น”

“เจ้าคิดไว้แล้วหรือยังว่าเมื่อไปถึงเมืองนั้นแล้วเจ้าจะทำอะไร”

“มูร์ฝ้าให้ชื่อคนคนหนึ่งไว้ เราอาจจะขอความช่วยเหลือจากเขาหรืออาศัยพักอยู่สักระยะหนึ่ง”

“มูร์ฝ้าบอกด้วยหรือไม่ว่าให้เจ้าอยู่ที่นั่นเนิ่นนานเพียงใด” หล่อนซัก

“มันมิได้บอก” ยาคุปสั่นศีรษะ “หากพูดเพียงว่า เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมก็ให้ข้าเดินทางกลับอัลยาซูลาห์”

“แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าถึงเวลานั้นแล้ว”

“มันบอกว่า เมื่อเวลานั้นมาถึงข้าก็จะรู้ได้เอง”

“ถ้ามันยาวนานสักร้อยปีเล่า” ไนล์ถาม

“แล้วเจ้าจะอยู่กับข้าชั่วร้อยปีนั่นหรือไม่” เขาย้อนถาม

“อยู่สิ” เด็กสาวให้คำตอบอย่างมั่นใจ ขณะที่ยาคุปกลับเป็นฝ่ายนั่งนิ่งโดยไม่เอ่ยอะไรอีก

ม้าร่วมยี่สิบตัวควบแล่นอย่างรวดเร็วมาตามสันทราย แต่ดูเหมือนจะยังไม่ทันใจของผู้ที่เป็นหัวหน้าซึ่งหันมาตวาดให้ลูกน้องเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“นี่มิใช่การขี่ม้าชมจันทร์ของสตรี ทหารม้าของออสมานจักต้องเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และบังคับม้าได้คล่องแคล่วกว่านี้”

“พวกมันล้วนเหนื่อยล้า” นายทหารที่ขี่ม้าตามมาติด ๆ เอ่ยอย่างเกรง ๆ “หากได้พักสักครู่คงจะค่อยมีเรี่ยวแรงขึ้น”

“ในทะเลทรายไม่มีที่สำหรับคนอ่อนแอ ใครที่หมดแรงก็ให้มันตายไป แต่ถ้าใครที่ทรหดอดทน อีกไม่เกินสามชั่วยามก็จะได้พักอย่างเต็มที่ในโอเอซิสข้างหน้า” ออสมานไม่สนใจฟัง

“แต่ทั้งม้าและคนควบวิ่งติดต่อกันมาร่วมห้าชั่วยามโดยไม่ได้พัก ข้าพระองค์เกรงว่าจะเกินกำลังไป”

“เหล็กดีต้องตีแรง” เจ้าชายแห่งรามาดานสวนคำ “ข้าเองก็อยากรู้เหมือนกันว่า ทหารม้าของรามาดานกับทหารม้าของอัลยาซูลาห์ ใครจะเป็นลูกผู้ชายกว่ากัน”

หญิงชราแหงนหน้าขึ้นมองดวงดาวบนท้องฟ้าสีนิล ก่อนหันมาทางเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้อยู่เคียงข้าง

“โอเอซิสอยู่อีกไม่ไกลจากที่นี่มากนัก”

“ถ้าเช่นนั้นก็เร่งเดินทางไปที่นั่นกันเถอะ” อาฟซานกล่าวด้วยท่าทางเหนื่อยเนือย

“ข้าคิดว่าจะไม่แวะที่โอเอซิสแห่งนั้น” ไลล่าบอก

“ทำไมเล่า” เด็กหนุ่มถามด้วยความประหลาดใจ

“เพราะข้าเชื่อว่าออสมานคงต้องมุ่งหน้าไปดักรอเราอยู่ก่อนแล้ว”

“ลำพังออสมานกับทหารม้าของมันหาใช่สิ่งที่จะทำให้ข้ายั่นเกรง”

“ออสมานนอกจากจะมีฝีมือสูงแล้ว ยังมีจิตใจโหดเหี้ยมและสมองเต็มไป

ด้วยเล่ห์กล ถ้าให้พูดกันตรง ๆ แล้ว ก็บอกได้ว่าท่านหาใช่คู่มือของมันไม่”

“หากเรามัวแต่งอมืองอเท้าหรือรักตัวกลัวตาย ก็มีแต่ทำให้คนอย่างออสมานได้ใจขึ้นทุกวัน”

“แต่ถ้าคนดี ๆ พากันเอาตัวเองเข้าแลก ก็มีผลที่ไม่แตกต่างอะไรกันเท่าไร มิหนำซ้ำจะยิ่งทำให้ออสมานย่ามใจยิ่งขึ้นไปอีก” หญิงชรากล่าวเตือน

“แล้วเจ้าจะให้ข้าเอาแต่หนีหัวซุกหัวซุนอยู่อย่างนี้น่ะหรือ” เด็กหนุ่มขัดเคือง

“คนเราไม่จำเป็นต้องหลบหนีตลอดไป ครั้งนี้ถ้าเรายอมหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับมัน ครั้งหน้าเราก็อาจจะกลับเป็นฝ่ายไล่ล่ามันบ้างก็ได้ คนที่รู้จักทั้งทางหนีและที่ไล่ ไม่จำเป็นต้องชนะการต่อสู้ทั้งร้อยครั้ง แต่ขอให้ชนะการต่อสู้ที่สำคัญที่สุดครั้งเดียวก็เพียงพอ”

“เจ้าพูดเหมือนมูร์ฝ้าอีกแล้ว” อาฟซานเอ่ยด้วยเสียงอ่อนลง

“คนสองคนอาจมีความคิดคล้ายคลึงกันได้ เพียงแต่ท่านมีโอกาสได้ยินคำพูดของใครก่อนเท่านั้น” นางไม่สนใจ

“ถ้าเราเดินทางอ้อมโอเอซิสแห่งนั้นไป เจ้าคิดว่าเราจะสามารถหาน้ำและอาหารได้จากแหล่งอื่นหรือไม่”

“เจ้าคนประหลาดบอกแก่ข้าว่า เราสามารถหาน้ำได้ในทะเลทรายโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาโอเอซิส” ไลล่าอธิบาย “มันบอกว่าหากพบต้นหญ้าชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ ให้ตัดปล้องหญ้ายาวสักคืบหนึ่งเสียบลงไปในรากหญ้า จะสามารถดูดน้ำขึ้นมาได้ แม้จะไม่มาก แต่ก็พอประทังความกระหายไปได้ชั่วระยะหนึ่ง และใบหญ้านั่นเองก็เคี้ยวกินได้ทั้งคนและอูฐ”

“เมื่อดื่มกินแล้วจะทำให้เรากลายเป็นตัวประหลาดเช่นมันไปด้วยหรือไม่” เด็กหนุ่มถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

หญิงชราสั่นศีรษะ

“ข้าคิดว่าเนื่องเพราะมันเป็นคนประหลาดไม่สุงสิงกับคนอื่น ดังนั้นจึงต้อง

แสวงหาวิธีที่จะอยู่รอดในทะเลทรายตามลำพัง”

“เจ้าคิดว่ายังไง” อาฟซานทอดสายตาดูองครักษ์ผู้ไร้ลิ้น “พวกเราสมควรจะทำตามคำพูดของราอูลหรือไม่”

กูสเซลพยักหน้า และกระตุกบังเหียนนำอูฐออกวิ่งเหยาะ ๆ ออกนำหน้าผู้เป็นย่าและอาฟซานไป

“เจ้าจะเล่าเรื่องที่ทำให้หลานชายของเจ้าสูญเสียลิ้นให้ข้าฟังได้หรือไม่” เจ้าชายน้อยชายตาดูหญิงชรา “และข้าต้องการฟังเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่นิทานเรื่องมังกรทรายที่เจ้าเคยเล่าเมื่อครั้งแรก”

“ได้...” ไลล่ารับคำเบา ๆ “แต่ขึ้นอยู่กับว่าท่านเองจะสามารถรับฟังได้หรือไม่เท่านั้น”

“มันเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากหรือ” อาฟซานรวบสายบังเหียนและกระตุ้นอูฐให้ออกเดิน

“มันเป็นเหมือนฝันร้ายที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในชีวิตของเราสองคนย่าหลาน” เสียงของหญิงชราขุ่นเครือ “เป็นเรื่องราวที่ข้าพร่ำบอกตัวเองตลอดมาว่ามันเป็นแค่ความฝัน และสักวันหนึ่งเราจะตื่นขึ้นมาพบว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงแค่ความฝัน...แต่เราก็ไม่เคยมีโอกาสที่จะผ่านพ้นความฝันอันเลวร้ายนั้นได้เลย”

“เล่าให้ข้าฟังเถอะ” เด็กหนุ่มพูดด้วยท่าทางจริงจัง “และหากมีสิ่งใดที่ข้าสามารถช่วยพวกเจ้าสองคนได้ ข้าก็พร้อมที่จะทำทันที”

“ท่านเป็นคนดี” ไลล่าลูไหล่ลง และเริ่มเล่าเรื่องราวเร้นลับ...

58

“พวกข้ามีถิ่นกำเนิดอันไกลโพ้น ในดินแดนอันยากที่คนภายนอกจะเยี่ยมกรายไปถึง” หญิงชราเหลียวมองไปทางด้านหลัง ราวจะแลหาบางสิ่งบางอย่างที่ห่างหายไป “ถิ่นที่พวกข้าอาศัยอยู่ เป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ด้วยธารน้ำ ทุ่งหญ้า ดงมะกอก น้ำผึ้ง และน้ำนม รวมทั้งฝูงแพะแกะ จวบจนกระทั่งวันหนึ่ง...”

ไลล่าเงียบไปชั่วขณะเหมือนจะรวบรวมกำลังใจเพื่อที่จะเล่าต่อ

“ข้ายังจดจำวันนั้นได้ดี แม้ว่ามันจะผ่านมาร่วมสี่สิบปีแล้ว...วันนั้นเป็นวันที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกข้าไปอย่างสิ้นเชิง และเป็นวันที่ธารน้ำ ทุ่งหญ้าอันอุดมสมบูรณ์ แม้กระทั่งน้ำผึ้งและน้ำนมกลายเป็นเพียงตำนานอันขมขื่นที่คนรุ่นลูกรุ่นหลานไม่มีโอกาสที่จะได้พบเห็นอีกเลย”

“เกิดอะไรขึ้นกับดินแดนของเจ้า” อาฟซานถามด้วยความสนใจพลางบังคับอูฐให้หยุดยืน

“มันเป็นเรื่องที่นับวันจะไม่มีผู้รู้ และต่อไปก็คงกลายเป็นตำนานหรือนิทานปรัมปราที่เล่าสู่กันฟัง โดยอาจไม่มีใครเชื่อว่ามันคือเรื่องจริง” น้ำเสียงของผู้เล่าแฝงไว้ด้วยความเจ็บปวดและขมขื่น

“บอกเล่ามาเถิด” น้องชายของยาคุปเอ่ยอย่างอ่อนโยน “ข้าเชื่อถือคำพูดของเจ้า”

“ข้าจดจำวันนั้นได้แม่นยำ เพราะวันนั้นเป็นวันที่ลูกชายของข้ามีอายุครบหนึ่งเดือน...สามีของข้าจัดงานเลี้ยงฉลองตามประเพณี ขณะที่ทุกคนเพลิดเพลินกับอาหารการกิน และข้ามีความสุขกับการอุ้มลูกชาย รับถ้อยคำอวยพรต่าง ๆ เมฆร้ายก็เริ่มแผ่คลุมเมื่อชนเผ่าเร่ร่อนสี่ห้าคนขี่ม้าเข้ามาในงาน พวกมันร้องขออาหารและเหล้าองุ่น แต่ตามประเพณีแล้วเราจะไม่ต้อนรับแขกที่ไม่ได้รับเชิญในงานเลี้ยงของครอบครัว สามีของข้าจึงปฏิเสธและออกปากขับไล่ ซึ่งสร้างความโกรธแค้นแก่พวกมันมาก หัวหน้าของพวกมันถึงกับสาปแช่งให้พวกข้าวิบัติฉิบหาย ให้สายธาร ทุ่งหญ้า และความอุดมสมบูรณ์ต่าง ๆ หมดสิ้นไปจากดินแดนข้า ให้พบแต่ความทุกข์ยากเดือดร้อนไม่มีวันจบสิ้น”

“เหตุใดพวกมันถึงได้เคียดแค้นจนถึงขั้นสาปแช่งเจ้ารุนแรงเช่นนั้น”

“ตอนแรกข้าก็ไม่เข้าใจเช่นกัน” นางสารภาพ “ต่อมาภายหลังเมื่อออกเดินทางร่อนเร่ในทะเลทรายอันแห้งแล้งและทุรกันดาร ข้าถึงได้เข้าใจความรู้สึกของพวกมันในครั้งนั้น ชนเผ่าเร่ร่อนคงพบความยากแค้นลำเค็ญมามากมาย ดังนั้นเมื่อมันเอ่ยปากขออาหารและเหล้าที่เรากินเลี้ยงกัน แต่กลับถูกปฏิเสธและขับไล่ไสส่ง มันถึงได้โกรธแค้นมาก...และทุกสิ่งที่มันแช่งชักล้วนแล้วแต่เป็นจริง”

“สามารถมีเรื่องราวเช่นนี้ได้หรือ” เด็กหนุ่มยังคลางแคลง

“ชั่วพวกมันจากไปไม่นาน น้ำในลำธารก็แห้งขอด ทุ่งหญ้าเหี่ยวเฉา แพะแกะล้มตาย แม้กระทั่งผึ้งก็ทิ้งรวงบินจากไปสู่ที่อื่น พวกข้าเริ่มจะเสียขวัญ แต่ผู้เฒ่าที่นับถือแนะว่า หนทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากคำสาปก็คือ ต้องตามหาตัวคนที่สาปแช่งเราให้พบ แล้วนำตัวกลับมาให้มันถอนคำสาป...สามีของข้าจึงออกไปล่าตัวชนเผ่าเร่ร่อนคนนั้น แต่มันก็ไม่เคยกลับคืนมาอีกเลย”

“ข้าเสียใจด้วย” ยาคุปพึมพำ เมื่อหญิงชรายกชายผ้าที่คลุมศีรษะขึ้นซับน้ำตา

“ข้าฟูมฟักลูกชายคนเดียวของข้า ด้วยประสงค์ให้มันออกติดตามพ่อของมัน และตามหาตัวคนที่สาปแช่งเรา ในวันที่ลูกชายของข้าแต่งงาน ก็มีคนบอกข่าวว่าพบคนเร่ร่อนกลุ่มนั้นในทะเลทราย ลูกชายของข้าผลุนผลันขี่ม้าออกไป หลายปีต่อมา มีคนพบซากของมันถูกทอดทิ้งอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาทรายในสภาพที่น่าสังเวช”

ไลล่านิ่งไปชั่วขณะ

“กูสเซลเป็นลูกชายโทนของปู่และพ่อ เพื่อป้องกันไม่ให้สูญเสียมันไปอีกคน ข้าจึงให้สักหน้ามันตั้งแต่เล็ก แม้ว่าจะฝึกฝนการต่อสู้จนมีฝีมือกล้าแข็ง แต่ข้าก็ไม่กล้าบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับปู่และพ่อของมันให้มันฟัง และไม่เคยพูดถึงเรื่องคำสาปแช่ง หรือเร่งเร้าให้มันตามล่าคนเร่ร่อน คำสาปไม่ยอมยุติลง ถิ่นของข้าถูกโจมตีโดยคนเถื่อนที่มาจากดินแดนอันห่างไกล พวกมันฆ่าฟันพวกเราราวแพะแกะ และเผาทำลายบ้านเรือนจนราบคาบ พวกมันจากไปพร้อมกับทรัพย์สมบัติทุกชิ้นของพวกเรา และทิ้งไว้เพียงความอดอยากและโรคระบาดที่คร่าชีวิตคนและสัตว์จนแทบจะหมดสิ้น”

“เจ้าก็เลยพากูสเซลหลบหนีออกมาสู่ทะเลทราย” อาฟซานคาดเดา

“ข้าไม่ได้หลบหนี” สีหน้าของหญิงชราเคร่งเครียดขึ้น “แต่ข้าติดตามหาตัวไอ้คนเร่ร่อนคนนั้น”

“เจ้าจะตามหามันทำไมอีก ในเมื่อทั้งผู้คนและถิ่นฐานของเจ้าก็ถูกทำลายลงไม่เหลือหลอ”

“ข้าไม่ได้ติดตามมันให้มาถอนคำสาป” ไลล่าสั่นศีรษะ “แต่ข้าต้องการตัวมันเพื่อทดแทนชีวิตสามีข้า ลูกของข้า และพี่น้องเพื่อนฝูงของข้า ที่ต้องสูญเสียไปเพราะคำสาปพล่อย ๆ ของมัน”

“ก็ถ้าหากว่ามันหาชีวิตไม่แล้วล่ะ” เจ้าชายน้อยแย้ง

“ข้าก็จะทวงถามจากลูกหลานของมัน” นางกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังจนน่ากลัว

“เจ้ายังไม่ได้เล่าถึงเรื่องราวที่ข้าอยากรู้” อาฟซานเปลี่ยนเรื่อง

“เรื่องกูสเซลหรือ”

“เรื่องกูสเซล” เด็กหนุ่มรับคำและรอฟังอย่างสงบ

ฟาติมะนั่งอยู่ลำพังในห้องพักผ่อน มีเพียงพิณที่บรรเลงเพลงแผ่วเป็นเพื่อน...

“พระจันทร์ทอเงาสีเงิน
ฝูงอูฐย่างเดินในทะเลทราย
ลมเหน็บหนาวดวงดาวพร่างพราย
ข้าจะฝากจดหมายกับใครดี

เกรงจันทร์เผยความนัย
อูฐจะเที่ยวบอกไปไม่เลือกที่
ลมและดาวเคลื่อนคลาทุกนาที
จดหมายนี้...จึงเก็บไว้ในใจตน”

เด็กสาวกอดพิณไว้กับอกเมื่อคลายนิ้วจากสายที่ขึงตึง ดวงตาที่คลอด้วยน้ำตาทอดต่ำลง

“ยาคุป” ธิดาสุลต่านพึมพำ “ข้าน่าจะบอกสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจข้าแก่เจ้าด้วยตนเองแต่แรก...แต่ข้าก็ไม่เคยได้ทำ เพราะไม่คิดว่าเจ้ากับข้าจะต้องห่างไกลกันเนิ่นนานถึงปานนี้”

“วันนี้หากอาฟซานสามารถนำพาเจ้ากลับมาอยู่ต่อหน้าข้าอีกครั้ง ข้ายังไม่รู้ว่าข้าจะกล้าบอกเจ้าหรือไม่” หล่อนครุ่นคำนึง “แต่ข้าคงทนดูเจ้าจากไปอีกไม่ได้แน่นอน”

ฟาติมะกรีดเปลือกไม้ที่สวมนิ้วลงบนสายพิณและดีดโดยแรง พิณเปล่งเสียงดัง สะท้านสะท้อนความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ภายในอกพร้อมกับสายที่เคร่งขึง

ขาดผึงออก

เจ้าชายแห่งรามาดานแบมือทั้งสองข้างรองรับน้ำในเหยือกทองเหลืองที่นายทหารคนสนิทรินให้แล้วยกขึ้นลูบใบหน้า ก่อนสะบัดศีรษะแรง ๆ เพื่อเรียกความสดชื่นให้กลับคืนมา

“ข้าพระองค์จัดวางทหารไว้ทั่วโอเอซิสแล้ว” มุสตาฟาบอกและส่งจอกบรรจุน้ำให้บ้วนปาก “หากมีผู้ใดเข้ามา สามารถจะล่วงรู้และปิดล้อมได้ในทันที”

“ให้ทหารอาบกินและกักตุนน้ำดื่มให้เพียงพอ” ออสมานออกคำสั่ง

“พวกมันทำเช่นนั้นอยู่แล้ว” นายทหารก้มศีรษะ

“ดีแล้ว” เจ้าชายหนุ่มถือจอกไว้ในมือ “เมื่อทุกคนเรียบร้อยแล้วให้โรยยาพิษที่บ่อน้ำ ป้องกันไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดมีโอกาสได้ใช้น้ำที่นี่อีก”

“แต่เราเองยังจะต้องเดินทางในทะเลทรายอยู่” มุสตาฟาทักท้วง “การทำลายบ่อน้ำในโอเอซิส นอกจากผิดประเพณีปฏิบัติของชาวทะเลทรายแล้ว เราเองก็ยากลำบากเพิ่มขึ้นในการเดินทางครั้งต่อไป”

“เราจะไม่เดินทางในทะเลทรายอีกต่อไปแล้ว” ออสมานบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“พระองค์หมายความว่าอย่างไร”

“ก็หมายความว่า เมื่อได้หัวของยาคุปและอาฟซานสองพี่น้องแล้ว ข้าก็จะกลับไปอัลยาซูลาห์ในฐานะของสุลต่านองค์ใหม่ ครอบครองดินแดนแห่งนั้น และกกกอดฟาติมะทั้งกลางวันและกลางคืน เช่นนี้แล้ว ข้าจะหวนกลับมาท่องทะเลทรายอีกเพื่อประโยชน์อะไร”

นายกองทหารม้าเบิกตามองผู้เป็นนายอย่างคาดไม่ถึง

“เมื่อได้อัลยาซูลาห์แล้ว ข้าก็เพียงรอเวลาที่จะปกครองรามาดานและยึดครองแว่นแคว้นที่เหลือต่อไป”

“ข้าพระองค์ไม่เคยคาดมาก่อนในสิ่งที่พระองค์คิด” ดวงตาของมุสตาฟา

หรี่ลงเป็นปกติ สีหน้าเต็มไปด้วยรอยแย้มยิ้ม

“เจ้าไม่มีหน้าที่ที่จะคิดอะไรทั้งสิ้น” ออสมานบ้วนน้ำ “หน้าที่ของเจ้าคือรับฟังคำสั่งของข้าให้แม่นยำเท่านั้น”

มุสตาฟาก้มศีรษะลงต่ำ ขณะที่ผู้เป็นนายเงยหน้าขึ้นสูงและระเบิดเสียงหัวเราะด้วยความรื่นเริงใจ

ทั้งอาฟซานและไลล่าบังคับสัตว์พาหนะให้หยุดลงตรงปลายเนินซึ่งกูสเซลยืนอูฐรออยู่ก่อนแล้ว เด็กหนุ่มทอดสายตาดูพงหญ้าที่ขึ้นอยู่เป็นหย่อม หญ้าที่มีลักษณะเป็นปล้องแข็งสั้น ๆ ยาวราวคืบครึ่ง ใบเป็นรูปรีเรียวยาว สีเขียวเข้มของใบตัดกับสีเหลืองอร่ามของทรายที่ต้องแสงแดด ราวมรกตเม็ดเล็ก ๆ ที่ประดับบนเรือนทอง และโดยความจริง มันย่อมมีค่าสำหรับนักเดินทางในทะเลทรายยิ่งกว่าอัญมณีใด ๆ

“ตรงกับลักษณะที่คนประหลาดบอกไว้หรือไม่” เด็กหนุ่มหันไปทางหญิงชรา

“คิดว่าตรง” ไลล่าตอบพร้อมกับบังคับอูฐให้ย่อตัวลง ขณะที่หลานชายซึ่งลงมาจากสัตว์พาหนะก่อนก้าวตรงไปยังหญ้ากอหนึ่ง และดึงมีดกระเหม็ดซึ่งเหน็บไว้ที่เอวมาตัดต้นหญ้า ก่อนใช้ปล้องของมันเสียบลงไปกลางกอแล้วก้มลงดูดปล้องนั้นชั่วอึดใจ

“เป็นอย่างไรบ้าง” อาฟซานซึ่งยังอยู่บนหลังอูฐร้องถามเมื่อชายผู้ไร้ลิ้นเงยหน้าขึ้น กูสเซลส่งเสียงอ้อแอ้ และพยักพเยิดเป็นทีว่าสามารถดูดน้ำจากกอหญ้าได้จริง

“เจ้าคนประหลาดไม่ได้หลอกลวงเรา” ไลล่าหัวเราะด้วยความดีใจ และลงมือทำอย่างเดียวกับหลานชาย ก่อนหันมาบอกกับเจ้าชายน้อย “เป็นน้ำจริง ๆ แม้จะแค่ติดปลายลิ้นก็ตาม”

“เรามิต้องตัดหญ้ากันหมดทั้งพงเลยหรือ ถ้าหากจะให้ได้น้ำที่พอดื่ม”

อาฟซานยังลังเล

“คงไม่ต้องถึงขนาดนั้น”

ไลล่าสั่นศีรษะ

“ลำพังแค่หยดเดียวก็ชุ่มคอและคลายกระหายอย่างไม่น่าเชื่อ”

เด็กหนุ่มมองไปทางองครักษ์ซึ่งมีท่าทางสดชื่นขึ้นทันตา

“ผูกอูฐของพวกเจ้าไว้ก่อนที่มันจะกินหญ้าจนหมดเกลี้ยง” อาฟซานสั่ง ขณะลงจากหลังอูฐมายืนที่พื้นทรายและก้มลงดึงต้นหญ้ากำหนึ่งป้อนสัตว์ที่ขี่มา “ให้มันกินแต่พอเล็กน้อย แล้วเก็บติดตัวไปเท่าที่จำเป็น”

หญิงชรามองดูอาฟซานด้วยสายตาแสดงความประหลาดใจในคำสั่ง

“หญ้าพวกนี้เป็นของขวัญที่พระเป็นเจ้าประทานแก่ชาวทะเลทรายทุกคน ดังนั้นเราจึงควรต้องเผื่อแผ่มันแก่คนอื่นด้วย”

“มีชาวทะเลทรายเพียงไม่กี่คนดอกที่ล่วงรู้เรื่องหญ้านี้” ไลล่ากล่าว “แม้แต่ข้าเองร่อนเร่อยู่ในทะเลทรายมานานปีก็ยังหาทราบไม่ จนกระทั่งได้ฟังราอูลบอกเล่า”

“ไม่สำคัญว่าใครจะรู้หรือไม่” เด็กหนุ่มย้ำยัน “แต่สำคัญอยู่ที่หญ้านี้ยังมีอยู่ในทะเลทรายหรือไม่ต่างหาก”

“ท่านกล่าวถูกต้อง” ย่าของกูสเซลก้มศีรษะลง ดวงตาที่แข็งกระด้างด้วยความคับแค้นในชีวิตที่ผ่านมาปรากฏวี่แววของความอ่อนโยนขึ้นราง ๆ

59

“ในทะเลทรายล้วนมีเรื่องราวที่ไม่คาดคิดมากมาย”

คำพูดของไลล่ายังก้องกังวานอยู่ในโสตประสาทของเด็กหนุ่มแม้เมื่อล้มตัวลงนอนบนพื้นทรายอันอุ่นกรุ่น ไม่ห่างไกลจากพงหญ้าปล้องนัก

“และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ ความโหดร้ายของธรรมชาติและมนุษย์” หญิงชราหัวเราะในคอ “เมื่อแรกข้าคิดเกรงกลัวในความโหดร้ายของธรรมชาติ แต่เอาเข้าจริง ๆ แล้ว สิ่งที่ทำให้ข้าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าก็คือความโหดเหี้ยมภายในจิตใจของมนุษย์”

“เจ้าคงจะพบพานแต่ผู้คนที่ชั่วช้าเลวทราม” อาฟซานคาดเดา

“ไม่เสมอไปหรอก” ไลล่าสั่นศีรษะ “บ่อยครั้งที่เราตัดสินคนจากลักษณะภายนอก โดยไม่เคยล่วงรู้ถึงสิ่งที่อยู่ภายใน พายุที่รุนแรงหรือสายลมที่เหน็บหนาว ยังพอมีวิ่แววบอกเตือนล่วงหน้า แต่กับคนไม่มีเครื่องหมายหรือสัญญาณใด ๆ คล้ายให้เราก้าวเดินไปในความมืดที่เต็มไปด้วยหลุมพรางเพียงลำพัง”

“แต่มูร์ฝ้าเคยสอนข้ากับพี่ชายว่า มนุษย์มักเป็นเหยื่อของหลุมพรางที่เราขุดขึ้นเอง” เด็กหนุ่มบอก

“มันให้คำอธิบายแก่ท่านหรือไม่” นางมองดูเจ้าชายน้อย แต่ไม่ถึงกับ

สนใจมากมายนัก

“มันบอกว่า บางครั้งคนเราก็วาดภาพของผู้คนหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ตนพึงพอใจเอาไว้ล่วงหน้า และเมื่อพบกับคนหรือของที่สอดคล้องกับภาพวาดไว้ก็คิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม โดยมิได้เพ่งพินิจถึงเนื้อแท้ของคนหรือของนั้น”

“อาจจะจริงอย่างที่มันพูด” ย่าของกูสเซลยอมรับ

“มูร์ฝ้ายังบอกด้วยว่า...”

“ข้าไม่ใช่ลูกศิษย์ของมัน” นางตัดบท “ดังนั้นจึงไม่ต้องการได้ยินคำสั่งสอนของมันทุกถ้อยกระทงความ”

“เอาละ” เด็กหนุ่มพยักหน้า “ถ้าเช่นนั้นเจ้าจงเล่าเรื่องราวของเจ้าต่อไปเถิด”

“ได้” ไลล่ารับคำและมองออกไปในทะเลทราย...

“ย่า เราเดินทางไปหนไหน”

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ร้องถามหญิงสูงอายุที่ขี่อูฐนำหน้า

“ไว้ถึงที่นั่นเมื่อไรเจ้าก็จะรู้เอง”

“ทำไมเราถึงต้องรีบร้อนทิ้งบ้านและทิ้งคนอื่น ๆ มาแบบนี้” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยท่าทางขัดใจ “ทำไมย่าไม่ยินยอมให้ข้าต่อสู้กับคนเถื่อนพวกนั้น แต่กลับให้ซุกซ่อนตัวเหมือนหนูที่หนีแมว”

“ยังไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะต่อสู้” ผู้เป็นย่าหันมาบอกห้วน ๆ

“แล้วย่าให้ข้าฝึกฝนอาวุธและวิชาการต่อสู้มาตั้งแต่เล็ก ๆ เพื่ออะไร” หลานชายย้อนถาม

“เวลาที่เจ้าเลี้ยงแพะ เจ้าคิดที่จะกินมันตั้งแต่ยังตัวเล็ก ๆ หรือขุนให้มันเติบโตก่อน” นางชะลออูฐลง “และถ้าเจ้ามีอาหารอุดมสมบูรณ์ เจ้าจะฆ่าแพะที่เจ้าเลี้ยงมากับมือ หรือเลือกกินอาหารอื่นก่อน”

“ข้าไม่เข้าใจที่ย่าพูด” เด็กหนุ่มกระตุ้นอูฐขึ้นมาเคียงข้าง

“สิ่งที่ย่าพูดก็คือ ย่าไม่ได้ประสงค์ให้เจ้าฝึกฝนอาวุธเพื่อที่จะไว้ต่อสู้กับคนเถื่อนพวกนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น ย่าจะให้ข้าสู้รบกับใคร”

“เมื่อพบเจอคนผู้นั้นแล้ว ย่าจะบอกแก่เจ้าเอง”

“แต่การฝึกอาวุธแล้วไม่ได้แสดงฝีมือ ให้ข้าง่อยเปลี้ยเสียขาเสียยังดีกว่า” หลานชายฮึดฮัด

“วันหนึ่งเจ้าจะได้แสดงฝีมือแน่ ย่ารับรอง” นางให้คำมั่นด้วยสีหน้าจริงจัง

“ครูดาบเคยบอกแก่ข้าว่า นักรบเหมือนดาบดีเล่มหนึ่ง จะสง่างามได้ก็เมื่ออยู่ในมือของสุลต่านหรือแม่ทัพ”

“บางครั้งครูของเจ้าก็สั่งสอนในเรื่องโง่เง่า” ผู้เป็นย่าส่ายหน้า

“แต่เมื่อเกิดมาเป็นลูกผู้ชายแล้วไม่เป็นนักรบ ก็เหมือนกับไม่ได้เกิดมา”

“คนเราสามารถเป็นอะไรได้ตั้งหลายอย่าง และบางอย่างก็ไม่ได้ต่ำต้อยกว่าการเป็นนักรบเลยแม้แต่น้อย”

“ย่าจะคิดอย่างไรก็ตาม” หลานชายกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “สำหรับข้า เกิดมาเพื่อเป็นนักรบ และจะยินยอมมอบตัวแก่สุลต่านหรือแม่ทัพที่เห็นคุณค่าของข้า”

“ในทะเลทรายไม่มีสุลต่านหรือแม่ทัพที่ไหนหรอก”

“ในทะเลทรายมิได้มีเพียงแต่ทราย ข้าเชื่อว่ายังต้องมีผู้คนและหัวหน้าของพวกมันที่เข้มแข็ง...”

“ย่าไม่ได้พาเจ้ามาเพื่อแสวงหานาย...” หญิงสูงอายุระบายลมหายใจแรง ๆ “แต่พามาเพื่อตามหาคนที่ปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสคำสาปแช่งของมัน”

“ข้าได้ยินคำบอกเล่าเรื่องคำสาปมาตั้งแต่เล็ก ๆ แต่ไม่เห็นว่าจะมีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้”

“เจ้าจะได้ยินมาอย่างไรก็ตาม แต่อย่างน้อยก็มีคนสองคนที่พยายามแก้ไขคำสาปนั้น” ดวงตาที่เหือดน้ำหล่อเลี้ยงของนางเหมือนจะแห้งลงไปอีก “คนแรกคือปู่ของเจ้า และคนที่สองก็คือพ่อของเจ้า”

“ทำไมภาระนี้จึงตกแก่เรา” หลานชายนิ่วหน้าที่สักอักขระสีม่วง

“เนื่องเพราะเราคือคนที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการสาปแช่ง” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมย่าถึงไม่บอกเล่าเรื่องนี้แก่ข้าก่อน และให้ข้าทำหน้าที่เช่นเดียวกับปู่และพ่อ”

“ชีวิตนี้ย่าพบกับการสูญเสียมามากแล้ว เจ้าเป็นสมบัติที่มีค่าชิ้นสุดท้ายที่ย่าเหลืออยู่ และย่าไม่มีวันยอมสูญเสียเจ้าไปอีกเป็นอันขาด”

“แต่การที่ย่าปิดบังเรื่องนี้ เท่ากับทำให้ข้าเป็นคนขลาดเขลา” ชายหนุ่มเชิดหน้าอย่างไม่พอใจ

“เจ้าไม่ใช่คนขาดเขลาหรอก กูสเซล” ผู้เป็นย่าสั่นศีรษะ “แต่คนที่กล้าเกินไป ก็ไม่ต่างอะไรจากคนเขลาเท่าไรนัก”

กูสเซลเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างไม่นึกเห็นด้วยกับคำพูดของผู้เป็นย่า

“ดูท่าว่าเจ้าคงจะไม่ได้พบกับชนเผ่าเร่ร่อนที่ตามหา”

อาฟซานคาดคะเน

“เป็นอย่างที่ท่านกล่าว” ไลล่ายอมรับ “เราสองคนย่าหลานร่อนเร่ในทะเลทรายเนิ่นนานเกือบเจ็ดปี พบเจอเรื่องราวต่าง ๆ นานา แต่ไม่เคยได้พบพานชนเผ่าเร่ร่อนผู้นั้น”

“ในจำนวนเรื่องราวเหล่านั้น เรื่องที่ร้ายแรงที่สุดคงเป็นเรื่องที่ทำให้กูสเซลเสียลิ้นของมันกระมัง” เด็กหนุ่มนึกถึงคำถามของตนเอง

“หรือท่านคิดว่าจะมีเรื่องใดร้ายแรงไปกว่านั้น” หญิงชรายอนถามด้วยสีหน้าเศร้าหมอง

อาฟซานสั่นศีรษะแทนคำตอบ

“เรื่องมันเกิดขึ้นหลังจากที่ข้ากับกูสเซลเดินทางไปทางทะเลทรายตะวันออก” ไลล่าเริ่มเล่า “ที่นั่นมีดินแดนอันลึกลับอยู่แห่งหนึ่ง เป็นดินแดนที่ปกครองโดยสตรี ขุนนางและทหารก็ล้วนแล้วแต่เป็นสตรี ส่วนบุรุษเป็นเพียงทาสที่ใช้แรงงาน”

“ข้ายังนึกไม่ออกว่าพวกผู้หญิงจะปกครองบ้านเมืองอย่างไร” เจ้าชายน้อยแสดงความเห็น

“ข้าก็คิดว่าพวกนางคงนึกไม่ออกเหมือนกันว่า ผู้ชายจะปกครองดูแลบ้านเมืองได้อย่างไร” ไลล่ากล่าวตามความจริง

“เอาละ” อาฟซานโบกมือ “เจ้าเล่าเรื่องดินแดนประหลาดนั่นให้ข้าฟังต่อเถอะ”

“ข้าไปถึงที่นั่นโดยบังเอิญ เพราะเราจับทิศทางของดวงดาวผิด ในตอนแรกข้ากับหลานชายก็หาได้สังเกตความผิดแปลกไม่ และพวกนางก็ต้อนรับพวกข้าสองคนด้วยดี จนกระทั่งคืนหนึ่งพวกนางออกไปรบกับชนต่างถิ่นที่บุกรุกเข้ามา แต่กลับไม่สามารถต้านทานได้ ต้องแตกพ่ายกลับมา กูสเซลจึงอาสาจะช่วยเหลือโดยไม่ยินยอมฟังคำทัดทานของข้า”

“ข้าคาดว่ากูสเซลคงจะสามารถกำราบศัตรูของสตรีพวกนั้นได้” น้องชายของยาคุปกล่าวอย่างเชื่อมั่น

“เป็นอย่างที่ท่านคาด” หญิงชราผงกศีรษะ “แต่คงจะดีกว่านั้นหากมันเป็นฝ่ายพ่ายแพ้”

“ข้าไม่เข้าใจที่เจ้าว่า”

“ท่านไม่มีวันที่จะเข้าใจพวกนางหรอก” สีหน้าของไลล่าเคร่งเครียดขึ้น “...เมื่อขับไล่ผู้รุกรานออกไปได้แล้ว สุลตานีก็จัดงานเลี้ยงฉลองอย่างใหญ่โต ข้ายังจำภาพในคืนนั้นได้ติดตา กูสเซลนั่งเคียงข้างนางพญาและเป็นบุรุษเพียงหนึ่งเดียวในหมู่มวลสตรี งานเลี้ยงเป็นไปอย่างสนุกสนานและยืดยาวราวกับไม่มีวันที่จะเลิกรา กระทั่งทุกคนพากันเมามาย...ทันใด สุลตานีก็ให้สัญญาณให้

บริวารเงียบเสียงและสั่งให้หทารหญิงที่คอยทีอยู่ตรงเข้าจับตัวกูสเซลคุกเข่าลงตรงหน้าพลางประกาศว่า กูสเซลมีความชอบในการปราบปรามชนต่างถิ่น เพื่อเป็นบำเหน็จความชอบ สุลตานียินยอมให้กูสเซลเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวในดินแดนของพระนางที่ไม่ต้องตกเป็นทาส แต่ขณะเดียวกัน พระนางก็อับอายที่ทหารหญิงของพระนางไม่สามารถเอาชนะศัตรูได้ ดังนั้นเพื่อรักษาเกียรติยศของพระนาง สุลตานีจำเป็นต้องตัดลิ้นของกูสเซลเพื่อมิให้มันบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใด"

"กูสเซลผู้น่าสงสาร" อาฟซานหลุดปากด้วยความเวทนาหลังจากที่อึ้งไปครู่ใหญ่

"จนบัดนี้ ข้าก็ยังไม่รู้ว่าข้าควรจะสงสารหรือซ้ำเติมมันดี" หญิงชราถอนใจลึก ๆ

"เนื่องเพราะข้าเองไม่แน่ใจว่ามันเองยินยอมให้สุลตานีตัดลิ้นของมันด้วยหรือไม่"

"คงไม่มีใครยอมเสียลิ้นของตัวเองหรอก" เด็กหนุ่มอดขนลุกด้วยสยดสยองไม่ได้ เมื่อนึกถึงตอนที่หัวหน้ามนุษย์หนูบงการลูกสมุนให้ใช้กิ่งไม้ลากลิ้นของตน

"แต่ก็มีบางคนที่ยอมเสียสละได้ทุกสิ่ง เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนปรารถนา" ไลล่าแย้งเสียงแข็ง

"แล้วกูสเซลปรารถนาสิ่งใด" อาฟซานย้อนถาม "เจ้าล่วงรู้สิ่งที่มันปรารถนาหรือไม่"

"ข้าคิดว่าข้ารู้" หญิงชรารับคำช้า ๆ และมองดูหลานชายที่ควบอูฐฝ่าเปลวแดดย้อนกลับมาหา...

60

ความเหนื่อยล้าและอิดโรยอ่อนเพลียเหมือนจะปลาสนาการไปสิ้น และถูกแทนที่ด้วยความปีติ เต็มตื้น และฉ่ำชื่นในจิตใจ เมื่อมองเห็นแนวถนนที่ทอดยาวจากปลายทะเลทรายสู่จุดหมายที่ยอดโดมของมัสยิดใหญ่ซึ่งเห็นอยู่ลิบ ๆ เป็นประกายอยู่ในแสงแดดของยามบ่าย และราวจะแว่วเสียงขานละหมาดดังมาจากหอสูงของมัสยิดนั้น

“ในที่สุดเราก็มาถึงจุดหมายปลายทาง” เด็กหนุ่มอุทานด้วยความตื่นเต้น ขณะเลื่อนตัวลงจากหลังอูฐและปูผ้าบนพื้นทรายพลางคุกเข่าลงทำละหมาดด้วยหัวใจพองโต

“เจ้าคงจะดีใจมาก” หล่อนนั่งลงข้าง ๆ ดวงหน้าที่งดงามปรากฏรอยยิ้มขึ้นบาง ๆ

“ท่านคงจะไม่รู้สึกยินดีกระมัง” เขาถามเมื่อลดมือทั้งสองข้างที่แตะหน้าผากลง

“แล้วเจ้าคิดว่ามีเรื่องอะไรที่สมควรแก่การยินดีบ้าง” อีกฝ่ายถาม

“อย่างน้อยข้าก็ติดตามมาถึงเมืองที่พี่ชายของข้าได้มาถึง และคงจะตามหามันได้ไม่ยาก”

“เจ้าคิดว่าพี่ชายของเจ้าจะยินดีที่พบเจอหรือ” นางถาม อาภรณ์สีเงินยวงและเส้นผมสีขาวยาวสยายพร่าเลือนในแสงสว่าง

“เหตุใดท่านถึงคิดว่ายาคุปจะคิดเห็นเป็นอย่างอื่น” อาฟซานเพ่งมองเจ้าของคำถามด้วยสีหน้าฉงนงง

“เจ้าลองมองลงไปข้างล่างสิ” สตรีในอาภรณ์สีเงินชี้มือไปยังเส้นทางจากทะเลทรายเข้าสู่ตัวเมือง พลันภาพนั้นก็ถูกดึงให้เข้ามาอยู่เบื้องหน้า จนเด็กหนุ่มมองเห็นพี่ชายซึ่งอยู่ในสภาพผ่ายผอมและทรุดโทรมอย่างเห็นได้ชัด ใบหน้ารกรุงรังด้วยหนวดเครา มีแต่ดวงตาสีฟ้าที่ทอแววเด็ดเดี่ยวดุจเดิม ยาคุปเดินจูงอูฐตัวหนึ่ง ซึ่งบนหลังมีเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่

อาฟซานโผไปหา แต่ภาพนั้นก็เลือนหายไปกับฝุ่นทรายคละคลุ้ง

“ยาคุป” น้องชายร้องเรียก ก่อนหันมาทางผู้ที่นั่งมองอยู่เงียบ ๆ “พี่ชายข้าเป็นประการใด และผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“นางคือคนที่ทำให้พี่ชายของเจ้าละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งบ้านเมืองและแม้กระทั่งตัวเจ้า และนางคือคนที่สร้างความอัปยศอดสูแก่พี่ชายเจ้า...”

“นางคือใคร” อาฟซานถามซ้ำ

“นางชื่อไนล์ เป็นคู่หมั้นของออสมานแห่งรามาดาน”

“คู่หมั้นของออสมาน” เด็กหนุ่มทวนคำอย่างคาดไม่ถึง “แล้วเหตุใดนางถึงมากับพี่ชายข้า”

“สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องน่าอับอาย” สตรีในอาภรณ์สีเงินบอกเบา ๆ “เป็นเรื่องที่นำความเสื่อมเสียมาสู่ยาคุป และเป็นที่ครหาทั่วท้องทะเลทราย”

“ข้าจะต้องทำเช่นไรจึงจะสามารถกู้เกียรติยศของยาคุปกลับคืนมาได้” อาฟซานซักถาม

“ฆ่านางเสีย” อีกฝ่ายให้คำตอบด้วยน้ำเสียงปกติ

“ฆ่านาง” น้องชายของยาคุปพึมพำ “ฆ่านาง”

แรงเขย่าที่ต้นแขนทำให้เด็กหนุ่มสะดุ้งตื่น เขาลืมตาขึ้นมองไปรอบ ๆ ราว

จะหาภาพที่เห็นเมื่อครู่ แต่ผู้ที่อยู่เคียงข้างคือชายร่างใหญ่ใบหน้าสักอักขระสีม่วง

"กูสเซล" อาฟซานผุดลุกขึ้นนั่ง และยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองแรง ๆ ขณะที่องครักษ์ส่งถุงหนังซึ่งบรรจุน้ำให้

"ข้าฝันร้าย" เขาบอกเมื่อยกถุงหนังขึ้นดื่มน้ำ แล้วส่งคืนให้ผู้เป็นเจ้าของ "เป็นเรื่องที่น่ารังเกียจมากทีเดียว"

ชายผู้ปราศจากลิ้นพยักหน้าเป็นเชิงปลอบโยน

"ย่าของเจ้าล่ะ" อาฟซานถามถึง และมองผ่านกองไฟไปในความมืดเมื่อกูสเซลชี้มือไปยังทะเลทราย

"ไยเจ้าสองคนย่าหลานถึงไม่ยอมหลับยอมนอน เอาแต่คอยเฝ้าข้า" เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงความรู้สึกถึงความภักดีของคนทั้งสอง และมองดูชายร่างใหญ่ที่ถอยห่างออกไปคอยระวังภัยให้

"ในโลกนี้จะมีคนเช่นเดียวกับกูสเซลสักกี่คน" อาฟซานถามตัวเองขณะนึกถึงเรื่องราวที่ไลล่าเล่าให้ฟังเมื่อตอนกลางวัน...

"เจ้าว่าเจ้ารู้สิ่งที่กูสเซลปรารถนา"

อาฟซานละสายตาจากร่างบนหลังอูฐมาทางหญิงชรา

"ข้าคิดว่าข้ารู้ แม้ว่ามันจะไม่สามารถเอ่ยถ้อยคำใด ๆ บอกข้าได้อีกก็ตาม"

"มันปรารถนาอะไร"

"กูสเซลแม้จะมีฝีมือ แต่ก็ปราศจากความทะเยอทะยาน ชั่วชีวิตนี้มันปรารถนาเพียงได้มีโอกาสแสดงฝีมือในฐานะข้าทหารของสุลต่านหรือแม่ทัพสักคนเท่านั้น"

"ความปรารถนาข้อนี้ทำให้มันถึงกับยินยอมให้สุลตานีตัดลิ้นเชียวหรือ" เจ้าชายน้อยถามอย่างไม่ปลงใจเชื่อสนิท

"สำหรับมันอาจเป็นการแลกเปลี่ยนที่คุ้มค่า" ไลล่าบอกเบา ๆ

"เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น เหตุใดพวกเจ้าจึงออกมาเร่ร่อนในทะเลทราย

อีก” อาฟซานซัก

“จากนั้นไม่นานก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งพลัดหลงเข้ามาในดินแดนของสุลตานี มันเป็นคนหน้าตาดีและช่างเจรจา จนสุลตานีหลงใหล ข้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สุลตานีเริ่มไม่โปรดปรานกูสเซลเหมือนแต่ก่อน เมื่อกูสเซลเกิดเรื่องถึงขั้นต่อสู้กับชายคนนั้น สุลตานีก็มีคำสั่งให้เนรเทศข้ากับกูสเซลออกจากดินแดนของนาง”

“กูสเซลมาถึงแล้ว” เด็กหนุ่มตัดบท “เราเลิกพูดเรื่องนี้เถิด”

เด็กหนุ่มที่ก้มเงยอยู่ในทะเลทราย กอบทรายใส่มือและค่อย ๆ ปล่อยให้มันร่วงรินลงช้า ๆ ก่อนหันไปทางเด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐ

“เจ้าพบเจอสิ่งใดหรือ” ไนล์ถามด้วยความสงสัย

“ทรายที่นี่เนื้อหยาบและชื้นกว่าที่เราผ่านมา” ยาคุปปัดมือทั้งสองข้างและทอดสายตาไปข้างหน้า

“เจ้าหมายความว่ากระไร” เด็กสาวก้มตัวมองพื้นทราย

“ข้าคิดว่าเรามาถึงชายทะเลทรายแล้ว” เขาก้มลงดึงหญ้าที่ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ ขึ้นมากระจุกหนึ่ง “หญ้านี่สีเขียวสด แสดงว่าข้างใต้พื้นทรายมีความชุ่มชื้น และยังมีแมลงตัวเล็ก ๆ เกาะอยู่ตามใบของมันด้วย”

“มีดอกหญ้าด้วย” ไนล์บอกด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“ถ้าเจ้าไม่รังเกียจ” เด็กหนุ่มเด็ดดอกหญ้าดอกเล็ก ๆ สีม่วงเข้มและเดินมายื่นให้หล่อน

“นานแล้วที่ข้าไม่เคยได้เห็นดอกไม้” เด็กสาวรับมันมาถือไว้ในมือและเพ่งพินิจพิจารณาอย่างชื่นชม

“มันคงไม่มีค่าและงดงามเท่ากุหลาบ” ยาคุปปรารมภ์

“คุณค่าและความงามล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้น จริง ๆ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างต่างก็มีความดีงามด้วยกันทั้งนั้น”

“เมื่อไปถึงเมืองริมทะเลแล้ว ข้าจะหาดอกกุหลาบให้เจ้า” เด็กหนุ่มสัญญา

“แต่ข้าปรารถนาที่จะเก็บดอกหญ้าดอกนี้ไว้มากกว่า” ไนล์บอกพร้อมกับซุกมันไว้ในอกเสื้อ

ยาคุปมองดูเด็กสาวชั่วครู่ ก่อนจะเบนสายตาไปทางอื่น

“เราออกเดินทางต่อเถอะ” เขารวบสายบังเหียน “อีกไม่นานเท่าไรเราก็คงจะสิ้นสุดการเดินทางครั้งนี้แล้ว”

“เจ้าอยากให้เป็นเช่นนั้นหรือ” ไนล์ถามด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป แต่อีกฝ่ายไม่ยอมให้คำตอบ

ออสมานยืนม้าอยู่ตามลำพัง สายตาคมประดุจเหยี่ยวเขม้นมองไปยังจุดหมายที่อยู่ห่างไกลออกไป สีหน้าแม้จะเฉย แต่ก็แฝงไว้ด้วยความดุร้ายน่าสะพรึงกลัว

“เรามาถึงชุมโจรแล้วใช่หรือไม่” นายทหารคนสนิทที่เพิ่งตามมาถึงมองตามสายตาของเจ้าชายหนุ่ม

“คิดว่าน่าจะใช่” ออสมานยกมือขึ้นลูบหนวดเรียวงาม

“ฝ่าบาทจะทำอย่างไรต่อไป”

“ให้ทหารทุกคนซุ่มซ่อนตัว อย่าให้เป็นที่สังเกตเห็น ข้าอยากจะรู้กำลังของพวกมันให้แน่ชัด และรอคอยโอกาสเหมาะที่จะเข้าโจมตี”

“ลำพังพวกโจรไม่น่าเป็นกังวลมากนัก” ยูซุปท้วงอย่างเกรงๆ “ทหารม้าแม้จะน้อยนาย แต่ฝีมือล้วนแกร่งกล้ากว่าโจรทะเลทรายนัก”

“เจ้าหลงลืมอะไรไปบางอย่าง” เจ้าชายแห่งรามาดานลดมือที่ลูบหนวดลง “ยาคุปมาอยู่กับโจรพวกนี้ถึงสองปี เจ้านึกว่ามันจะอยู่เปล่าดายโดยไม่ถ่ายทอดและฝึกฝนการต่อสู้ให้พวกโจรบ้างเชียวหรือ”

“อาจจะเป็นอย่างที่รับสั่ง” นายกองทหารม้าคล้อยตาม “แต่ก็ไม่แน่ว่ายาคุปจะมีฝีมือในระดับที่น่ากังวลหรือไม่”

“สุลต่านอัลยาซูลาห์องค์ก่อน เมื่ออยู่ในวัยหนุ่มได้ท่องเที่ยวผจญภัยในทะเลทรายอย่างโชกโชน มีหรือจะไม่สั่งสอนลูกชายให้ชำชองวิชาการต่อสู้ด้วย

ข้าเคยชมอาฟซานปล้ำมวย ฝีมือของมันหาได้เป็นรองใครไม่ ยาคุปก็ไม่น่าจะด้อยไปกว่าน้องชายอย่างแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้นข้าพระองค์จะสั่งให้ทหารทำตามที่รับสั่ง” ยูซุปรับคำ

“สั่งพวกมันด้วยว่าให้เตรียมพร้อมที่จะโจมตีได้ทันทีที่ได้รับคำสั่งจากข้า” ออสมานกำชับ

นายทหารม้าคนสนิทก้มศีรษะ ก่อนกระตุ้นบังเหียนม้าให้วกกลับนำคำสั่งไปถ่ายทอดสู่เหล่าทหารม้าที่รอคอยอยู่ด้านหลัง

มูร์ฝ้ามีท่าทางกังวลขณะเลิกปากกระโจมและก้าวล่วงเข้าไปสู่ภายในที่พำนักของราชินีโจร

“เจ้าวิตกสิ่งใด” อายเฟ่ที่ครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนพรมผืนใหญ่ถามด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ

“ข้าเพียงแต่ครุ่นคิดว่าท่านต้องการพบข้าด้วยเรื่องใด” ชายค่อมแคระตอบตามตรง พลางทรุดตัวลงนั่งเบื้องหน้านาง

“ข้าต้องการพูดคุยกับเจ้าเท่านั้น” สาวใหญ่บอก

“แต่ข้าอยู่กับท่านมาสองปีกว่า ไม่เคยมีสักครั้งที่ท่านจะเรียกข้ามาพูดคุยด้วย” มูร์ฝ้าแย้งอย่างระแวง

“คนเราบางครั้งคบหากันมาเป็นสิบปีก็อาจไม่มีเรื่องที่จะพูดคุยกันแม้สักเรื่องหนึ่งก็ได้” อายเฟ่ยิ้ม “แต่บางครั้งรู้จักกันเพียงครึ่งวัน แต่มีเรื่องพูดคุยกันค่อนคืน”

“เมื่อเปรียบเทียบกับสิบปีที่ท่านว่า สองปีกว่าย่อมถือว่าไม่นานเท่าไร” ชายค่อมแคระระบายลมหายใจ

“ถูกต้อง” ราชินีโจรหัวเราะเบา ๆ “เพียงเริ่มคุยกับเจ้า ข้าก็ชักจะสนุกสนานแล้ว”

“อาจจะเพราะตัวข้าเล็ก ทำให้ไม่มีเวลาอดทนรอเรื่องที่ยืดยาว” มูร์ฝ้าพูด

ต่อ “ท่านบอกข้ามาเลยก็แล้วกันว่า ท่านต้องการสิ่งใดในการที่เรียกข้ามาพบในวันนี้”

“ข้าก็เป็นคนไม่ชอบการพูดจาเยิ่นเย้อ” อายเฟยกแก้วเหล้าองุ่นขึ้นดื่ม “สิ่งที่ข้าต้องการก็คือ อยากรู้ว่าตอนนี้ดวงตาปีศาจมีชีวิตรอดอยู่หรือไม่ และเดินทางไปถึงไหนแล้ว...ข้าจัดเตรียมอูฐไว้แล้วสิบตัวกับคนสิบคน ให้เจ้าเดินทางร่วมไปกับพวกมัน เมื่อพบเจอเรื่องราวใดเกี่ยวกับดวงตาปีศาจ เจ้าก็ส่งคนขี่อูฐกลับมาส่งข่าวแก่ข้าทีหนึ่ง แต่อย่างไรก็ต้องเหลือคนหนึ่งคนและอูฐหนึ่งตัวไว้กับเจ้าจนนาทีสุดท้าย”

“เพื่ออะไร” มูร์ฝ้าย้อนถาม

“เพื่อนำตัว หรือไม่ก็หัวของเจ้ากลับคืนมาให้ข้า” ราชินีโจรกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ก็ทำให้ผู้เป็นอาจารย์ของยาคุปสะท้านไปทั้งร่าง

61

“ให้ข้าถามอะไรท่านสักข้อ”

มูร์ฝ้าหลุดปากถามออกไปเบา ๆ

“...เหตุใดท่านจึงคิดติดตามเรื่องราวของยาคุปอีก”

“อย่างที่เคยบอกเจ้าแล้ว ว่าข้าถือว่ามันยังเป็นคนของข้าอยู่ ดังนั้นข้าสมควรที่จะรับรู้เรื่องราวสารทุกข์สุกดิบของมัน” อายเฟ่ตอบด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เพียงแค่นี้หรือ” ชายค่อมแคระคลางแคลง

“หรือเจ้าคิดว่าควรจะมีอะไรมากไปกว่านี้” นางย้อนถาม

“หากพบเจอยาคุปแล้วท่านจะทำประการใดต่อไป”

“เมื่อถึงตอนนั้น คนของข้าที่อยู่กับเจ้าจะรู้ดีว่าจะต้องทำประการใดต่อไป แต่ระหว่างทาง เจ้าจะไม่มีทางล่วงรู้ว่าในสิบคนนี้คนใดคือคนสุดท้ายที่ถือคำสั่งของข้าอยู่”

“ท่านจะให้ข้าออกเดินทางเมื่อไร” มูร์ฝ้าถอนใจหนัก ๆ

“เดี๋ยวนี้เลย ทั้งอูฐและคนรอเจ้าอยู่แล้ว”

“ท่านทำเหมือนมีเรื่องเร่งด่วน” ผู้สูงวัยตั้งข้อสังเกต

“หากเป็นเรื่องเร่งด่วนจริง ข้าคงให้คนติดตามตัวดวงตาปีศาจแต่วันแรก

ที่มันออกไปจากที่นี่แล้ว ไม่รอคอยเวลามาหลายขึ้นแรมหรอก”

ชายค่อมแคระเพ่งมองราชินีโจรราวจะหาร่องรอยพิรุธ แต่ก็เห็นเพียงท่าทางสบายอกสบายใจ ปราศจากความเคียดแค้นขุ่นเคืองแม้แต่น้อย

“ท่านมีเรื่องอะไรที่ไม่สบายใจหรือเปล่า”

หญิงชราที่บังคับอูฐขึ้นมาเคียงข้างเอ่ยถาม

“ข้าไม่รู้จะบอกเล่าอย่างไรดี” อาฟซานเหม่อมองออกไปเบื้องหน้า

“ท่านสามารถวางใจข้าและหลานชายของข้าได้เสมอ” ไลล่ากล่าวต่อ

“ข้ารู้” เด็กหนุ่มพยักหน้า “แต่เรื่องที่เกิดกับตัวข้าหาได้เกี่ยวกับความไว้วางใจเจ้าและกูสเซลแม้แต่น้อย”

“หากเป็นเช่นนั้น ท่านยิ่งสมควรที่จะถ่ายทอดให้ข้าได้รับรู้”

อาฟซานเงียบไปครู่หนึ่ง

“นับแต่ออกเดินทางมาในทะเลทราย หลายคืนที่ข้าฝันประหลาด และเป็นความฝันที่ทำให้ข้าเคร่งเครียดขึ้นเรื่อย ๆ”

“ท่านฝันถึงอะไร”

“ข้าจดจำไม่ได้” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะแรง ๆ “ทุกครั้งเมื่อลืมตาตื่นขึ้น ข้าก็ลืมเรื่องราวในความฝัน แม้ว่าจะพยายามทบทวนเท่าไรก็ตาม”

“หากลืม ทำไมท่านถึงยังไม่สบายใจอยู่” ย่าของกูสเซลถามด้วยความประหลาดใจ

“ถึงแม้จะจำเรื่องราวไม่ได้ แต่ในความฝันนั้นมันตอกย้ำความรู้สึกบางอย่างแก่ข้าแทบทุกคืน...”

“ความรู้สึกเช่นไร”

“ความรู้สึกเคืองแค้น ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ความรู้สึกชิงชังรังเกียจ... และความรู้สึกเหล่านี้ทำให้จิตใจของข้าขุ่นมัว”

“ความฝันก็คือความฝัน และเป็นเพียงเรื่องเหลวไหล ท่านไม่ควรวิตก

กังวลจนเกินไป”

“ข้าก็เคยคิดอย่างที่เจ้าพูด” อาฟซานโคลงศีรษะ “แต่ถึงแม้ข้าจะไม่สามารถจดจำความฝันได้ แต่ความรู้สึกต่าง ๆ ก็ไม่เคยเลือนหายไปแม้แต่น้อย”

“ข้าคิดว่าเราใกล้จะถึงชุมโจรแล้ว” หญิงชราเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่โปร่งโล่งจนแสงแดดแผดจ้า ลมสงบ แต่มีกลิ่นอายของความแห้งแล้งอวลอยู่โดยรอบ

“ท่านรู้ได้อย่างไร” เด็กหนุ่มมองตามสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง

“ข้าสัมผัสถึงความตาย การต่อสู้ และความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน สิ่งเหล่านี้มักเกิดขึ้นในแถบถิ่นที่เป็นสนามรบ ชุมโจรใหญ่ หรือดินแดนที่ต้องคำสาปแช่ง”

“ถ้าเป็นชุมโจรจริง ลำพังเราสามคนคงไม่สามารถต่อสู้หรือช่วยเหลือพี่ชายข้าได้”

“การต่อสู้มิได้ขึ้นอยู่กับจำนวนคนหรือพละกำลังเสมอไป บางครั้งความคิดและกำลังใจกลับเป็นสิ่งสำคัญกว่า”

“ป่านนี้ออสมานจะเดินทางถึงไหนแล้ว”

“มันน่าจะถึงหรือไม่ก็ใกล้จะถึงแล้ว” ไลล่ามองไปรอบ ๆ “ถ้าเดินทางโดยอาศัยแนวโอเอซิสเป็นเกณฑ์ มันคงจะมาทางทิศตะวันออกของเรา ซึ่งจะอยู่ทางใต้ของชุมโจร ดังนั้นเราควรจะเร่งเดินทางไปอีกด้านหนึ่ง เพื่อให้ท่านห่างไกลจากมัน”

“ถ้าเช่นนั้นก็ออกเดินทางกันเถิด” อาฟซานสรุป และชี้มือให้สัญญาณแก่กูสเซลซึ่งยืนอูฐอยู่ห่างออกไป

“ท่านรู้สึกอย่างไรบ้างที่จะได้พบพี่ชายอีกครั้ง” หญิงชราถามขณะที่กระตุ้นอูฐให้ก้าวเดิน

“ข้าตอบไม่ถูกเหมือนกัน” เด็กหนุ่มสารภาพ “ดีใจก็คงจะดีใจ แต่ก็ไม่

แน่ใจว่าสองปีที่ผ่านมา จะทำให้เราสองคนพี่น้องเปลี่ยนแปลงไปเพียงไร นับแต่เล็ก ๆ เราไม่เคยที่จะจากพรากกันไปไหน แต่ในวันที่เราเติบโต และต้องการกันและกันจากการสูญเสียพ่อไปอย่างกะทันหัน เรากลับไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกัน”

“ชีวิตเป็นเรื่องที่ไม่อาจคาดเดาได้” ไลล่าปลอบโยน “อย่างไรพระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเลือกแนวทางที่ดีที่สุดให้แก่มนุษย์แต่ละคนเสมอ”

“ถ้ายาคุปกลายเป็นโจรคนหนึ่งไปแล้ว ข้าสมควรจะทำประการใด” อาฟซานถามขึ้นลอย ๆ

“เหตุใดท่านถึงคิดเช่นนั้น” ย่าของกูสเซลถามด้วยความฉงน

“ข้าไม่รู้เหมือนกัน จู่ ๆ ข้าก็คิดขึ้นมาเอง”

“ข้าว่ามันขึ้นอยู่กับว่า ท่านเลือกเป็นน้องชาย หรือว่าเป็นเจ้าชาย” หญิงชราให้ความเห็น

“สองสิ่งนี้แตกต่างกันอย่างไร” เจ้าชายน้อยซักถาม

“ถ้าเป็นน้องชาย ท่านก็มีหน้าที่ที่จะต้องคุ้มครองพี่ชาย แต่หากเป็นเจ้าชาย ท่านก็มีหน้าที่ที่จะต้องปราบปรามโจรทะเลทราย”

“ล้วนเป็นเรื่องที่ยากลำบากในการเลือก” อาฟซานมีท่าทางอึดอัด

“เมื่อถึงเวลาที่จำเป็น บางทีท่านอาจจะเลือกได้เอง” ไลล่ากล่าวก่อนเร่งอูฐขึ้นนำหน้าเด็กหนุ่ม

ตะวันลับดวงจากขอบฟ้า ผืนทรายกับผืนฟ้าจรดกันเป็นผืนเดียวและเกลื่อนกลืนด้วยสีดำแห่งเริ่มรัตติกาล ความร้อนคายกระไออ้าว ก่อนจะค่อย ๆ เย็นลง ทำให้อากาศอยู่ก้ำกึ่งระหว่างความร้อนหนาวของยามกลางวันต่อกลางคืน

อายเฟ่ยืนมองดูอูฐสิบตัวที่วิ่งผ่านแสงสุดท้ายของทิวาวารไปสู่ความมืดแห่งราตรี

“ท่านคิดว่าจะได้ข่าวคราวพวกมันสักเมื่อไร” องครักษ์หญิงร่างใหญ่ถามขึ้นเบา ๆ

“อาจจะพรุ่งนี้ มะรืนนี้ หรืออาจจะเป็นเดือนเป็นปี” ราชินีโจรตอบโดยไม่ได้ละสายตาจากฝูงอูฐที่ลับตาไป

“เหตุใดท่านถึงคิดที่จะติดตามดวงตาปีศาจอีก”

“เพราะถิ่นที่เหมาะสมกับดวงตาปีศาจคือทะเลทรายและชุมโจร หาใช่บ้านเมืองไม่”

“แต่มันก็ถือกำเนิดในวังสุลต่าน” องครักษ์หญิงแย้ง

“แต่เพราะมันมีดวงตาปีศาจ จึงทำให้มันไม่อาจใช้ชีวิตสุขสบายในวังได้ และต้องออกเร่ร่อนในทะเลทรายเยี่ยงคนอนาถา”

“ท่านคิดว่ามันจะยินยอมกลับมาอยู่ในหมู่โจรอีกกระนั้นหรือ”

“เกจา” ผู้เป็นนายหันมามอง “ชีวิตของดวงตาปีศาจถูกกำหนดไว้ตั้งแต่เกิดแล้ว จะอย่างไรมันก็ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปได้แน่นอน”

ยาคุปนอนหงายใช้แขนทั้งสองข้างรองศีรษะ ดวงตาสีฟ้าเหม่อมองดูท้องฟ้าด้วยท่าทางปลอดโปร่ง

“เจ้าคิดอะไรอยู่” เด็กสาวที่นั่งถักทอเส้นผมพันมีดโลหิตมังกรทรายอยู่ใกล้ ๆ ถามด้วยความแปลกใจ “ตั้งแต่เดินทางมา คืนนี้ดูท่าเจ้าจะมีความสุขที่สุด”

“ข้าสบายใจว่าอีกไม่กี่วันก็คงจะไปถึงเมืองท่าที่มุ่งหน้ามา”

“แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้ต้องการจะมาเลยกระนั้นหรือ” หล่อนย้อนภาม

“ข้าจะต้องการหรือไม่ ไม่สำคัญเท่ากับที่ข้าสามารถทำได้สำเร็จตามที่มูร์ฝ่าหวังไว้”

“เหตุใดความหวังของอาจารย์จึงมีความสำคัญกว่าความต้องการของตัวเจ้าเอง”

“เพราะคนเราอาจมีความต้องการได้ร้อยแปดพันอย่าง ซึ่งบางครั้งความต้องการนั้นก็อาจจะไม่มีความหมายอะไรต่อตัวเองหรือคนอื่นเลยแม้แต่น้อย

แต่ความหวังสักเรื่องหนึ่งของคนคนหนึ่ง ใช่จะเกิดขึ้นได้โดยง่าย อย่างน้อยก็ต้องมีความสำคัญเพียงพอต่อความมุ่งหวัง และต้องทุ่มเทอย่างมากมายเพื่อให้ความหวังนั้นเป็นจริงขึ้นมา”

“ถ้าอาจารย์ของเจ้าอยู่ที่นี่ด้วยในตอนนี้ คงจะดีใจไม่น้อยไปกว่าเจ้า”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” ยาคุปเห็นด้วย “แต่ชีวิตของคนเราล้วนไม่อาจเป็นไปตามที่เราคิดฝัน”

“ข้าคิดว่ามีดของเจ้าน่าจะพอใช้การได้แล้ว” ไนล์ส่งมีดในมือให้

“เจ้าเก็บไว้ก่อนเถิด” เด็กหนุ่มเหลือบตามอง “ข้ายังไม่มีความจำเป็นต้องใช้มันในเวลานี้”

“ข้าจะเก็บรักษามันไว้ให้เจ้า” หล่อนดึงมือกลับมา “เมื่อถึงเมืองแล้วข้าจะแสวงหาช่างทำมีดฝีมือดีเพื่อประกอบมันให้สมบูรณ์”

“ข้าคิดว่าแค่นี้ก็ดีเพียงพอแล้ว” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “และข้าเชื่อว่าไม่มีช่างทำมีดคนไหนที่จะตั้งใจทำมีดเล่มนี้เท่ากับที่เจ้าทำให้ข้า”

“ข้าหวังว่าเมื่อถึงเวลา มีดเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อเจ้า” ไนล์ทอดสายตาดูใบหญ้าที่กลายเป็นสีแดงฉานและแข็งคมราวเหล็กเนื้อดี ก่อนจะบรรจงห่อมันด้วยผ้าคลุมศีรษะของตน

ออสมานยืนม้าโดดเด่นเป็นสง่ากลางความมืด ดวงตาของมันเพ่งมองไปยังหมู่กระโจมที่เห็นเป็นตะคุ่มอยู่เบื้องหน้า

“ป่านนี้พวกมันคงหลับใหลอย่างสบาย โดยไม่รู้ว่าความตายกำลังจะมาเยือน” เจ้าชายแห่งรามาดานเอ่ยอย่างลำพอง

“ข้าพระองค์ให้ทหารแยกย้ายกันออกไปตามที่รับสั่งแล้ว” ยูซุปควบม้ากลับมารายงาน

“เราต้องโจมตีอย่างรวดเร็วไม่ให้มันทันตั้งตัวติด และเผาทำลายกระโจมกับไล่ต้อนอูฐไปสู่ทะเลทราย สร้างความสับสนจนพวกมันไม่อาจคาดคำนวณ

จำนวนคนของฝ่ายเราได้ถูกต้อง”

“เป้าหมายของพระองค์อยู่ที่หัวหน้าโจรใช่ไหมพระเจ้าข้า” นายกองทหารม้าถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“ไม่ใช่” ออสมานปฏิเสธ “เป้าหมายของข้าอยู่ที่ยาคุป และข้าจะปูนบำเหน็จอย่างงามแก่ทหารที่เด็ดหัวของมันมาให้ข้า

62

“ท่านฝันร้ายอีกหรือ”

ไลล่าถามเมื่อเด็กหนุ่มผุดลุกขึ้นนั่ง และสลัดผ้าที่ห่มคลุมร่างไปทางหนึ่ง

“เปล่า” อาฟซานสั่นศีรษะ “เพียงแต่รู้สึกรุ่มร้อน แล้วเจ้าล่ะ เหตุใดจึงไม่ยอมหลับนอน”

“ข้าเฝ้าดูท้องฟ้า” หญิงชราแหงนหน้าขึ้นมองความมืดมิดเบื้องบน

“เจ้าเฝ้าดูมันทำไม” เจ้าชายน้อยถามด้วยความแปลกใจ

“ท่านสังเกตหรือไม่ว่าคืนนี้มืดกว่าปกติ แม้แต่ดาวสักดวงก็ยังไม่ยอมเปล่งแสง หนำซ้ำอากาศก็ยังร้อนอบอ้าวอย่างที่ท่านว่า”

“เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้” อาฟซานมองตามสายตาของนาง

“คืนอนธกาล” ไลล่าบอกด้วยน้ำเสียงครุ่นกังวล “กล่าวกันว่าคืนใดที่ท้องฟ้ามืดมนอนธกาล คืนนั้นเลือดจะนองท้องทะเลทราย”

“มีเรื่องราวน่ากลัวเช่นนี้ด้วยหรือ” เด็กหนุ่มถามพลางห่อไหล่ด้วยความรู้สึกเย็นวาบ

“ข้าเคยได้ยิน แต่ยังไม่เคยพบเห็นด้วยตนเอง”

“ถ้าเช่นนั้น จะมีเภทภัยใดเกิดขึ้นหรือไม่”

“ข้าไม่สามารถตอบได้” นางสั่นศีรษะก่อนฉุกคิดขึ้นมาได้ “เว้นแต่...”

“เว้นแต่อะไร” อาฟซานซัก

“เร็วเข้าเถอะ” ไลล่าพูดพร้อมทะลึ่งกายขึ้นยืนและร้องเรียกหลานชายที่ยืนระวังภัยอยู่ถัดไป “เราต้องรีบไปกันเดี๋ยวนี้”

“ไปไหน” ผู้อ่อนวัยกว่ายังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“ไปที่ชุมโจร ก่อนที่ออสมานจะบุกไปถึง”

“เจ้าคิดว่า...”

“ข้าคิดว่าคืนอนธกาลนี้ เลือดคงจะนองชุมโจรแน่นอน”

“ข้าไม่มีวันยอมให้ออสมานทำอันตรายยาคุปเป็นอันขาด” อาฟซานก้มลงฉวยดาบที่วางอยู่ข้างตัว และวิ่งตรงไปยังอูฐที่กูสเซลจูงมาเพื่อก้าวขึ้นหลังและควบนาวาแห่งทะเลทรายมุ่งหน้าไปยังทิศอันเป็นที่ตั้งของชุมโจร โดยมีสองย่าหลานเร่งอูฐตามไปติด ๆ ท่ามกลางความมืดมิดของท้องฟ้าและทะเลทราย

ไนล์มองดูเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างกองไฟด้วยสายตาชื่นชมและเชื่อมั่น แม้เวลาจะล่วงเลยไปหลายชั่วโมง แต่ท่าทางของยาคุปก็ยังคงมั่นคงและสงบนิ่ง ปราศจากความง่วงงุนหรือเบื่อหน่าย ดวงตาของมันเพ่งมองไปในความมืดเบื้องหน้าเหมือนดวงโคมที่ไม่เคยอ่อนแสงลง

“คืนนี้อ้าวจัง” เด็กสาวลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิและปลดชายผ้าพันเอวออกเช็ดเหงื่อบนใบหน้าและลำคอ “และมืดมากด้วย”

“โยคานเคยเล่าให้ข้าฟังถึงคืนที่ทะเลทรายมืดมนและอบอ้าว” ยาคุปเอ่ยโดยไม่ได้หันมาทางผู้ร่วมทาง

“ผู้ใดคือโยคาน” ไนล์กระเถิบตัวไปใกล้

“โยคานคือคนที่ท่านพ่อส่งมาคอยดูแลข้ากับน้องชาย” น้ำเสียงของเด็กหนุ่มแสดงถึงความผูกพันกับคนผู้นั้น

“มันเล่าว่ายังไง”

“มันว่าเป็นลางไม่ดี จะมีการฆ่าฟันกันจนผู้คนล้มตายมากมาย”

“แล้วเจ้าเชื่อที่มันเล่าหรือไม่”

“โยคานเคยอยู่ในทะเลทรายตอนเหนือ มันย่อมรู้เรื่องราวต่าง ๆ ในทะเลทรายเป็นอย่างดี และไม่มีเหตุอันใดที่มันจะมาพูดเล่นในเรื่องเช่นนี้”

“เวลานี้มันยังอยู่กับน้องชายของเจ้าหรือ” หล่อนถามอย่างชวนคุยมากกว่าจะใคร่รู้

“โยคานไม่มีวันทอดทิ้งเราสองพี่น้อง ยิ่งไม่มีข้า โยคานยิ่งต้องดูแลอาฟซานเป็นพิเศษ”

“หากโยคานอยู่ด้วยตอนนี้ เจ้าคิดว่ามันควรจะทำประการใด”

“ข้าเชื่อว่ามันจะต้องชักดาบออกจากฝัก และระวังภัยให้ข้ากับเจ้าอย่างเข้มงวด”

แล้วเมื่อไม่มีมันอยู่ด้วยเล่า”

“ข้าก็ทำหน้าที่ระวังภัยแก่เจ้าแทนมัน” ยาคุปหันกลับมา ไนล์มองเห็นดาบโค้งเปลือยคมที่อยู่ในมือของเด็กหนุ่มวาววามอยู่ในความมืด

“ข้าจะช่วยระวังภัยให้อีกคน” เด็กสาวอาสา พลางหยิบผ้าที่ห่อมีดซึ่งเกิดจากเลือดมังกรทรายมาวางไว้ข้างตัว

“ข้าระวังให้เจ้าคนเดียวก็พอแล้ว” เด็กหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ข้าก็จะระวังให้เจ้าเพียงคนเดียวเช่นกัน” ไนล์กล่าวอย่างขึงขัง

“เจ้านอนก่อนก็ได้” ยาคุประบายยิ้มบาง ๆ

“ถ้าข้านอนแล้วใครจะคอยระวังภัยให้เจ้า” หล่อนย้อนถาม

“เจ้าไม่เคยคลายความดื้อดึงลงเลย” เด็กหนุ่มถอนใจ

“เจ้าเองก็เช่นเดียวกัน” เด็กสาวว่าและลุกมานั่งข้างเขา พลางขึงตามองไปในทะเลทราย

อายเฟ่สะดุ้งตื่น หัวใจเต้นแรงและเหงื่อแตกพลั่ก ราชินีโจรยกมือขึ้นลูบใบหน้า

แรง ๆ เหมือนจะลบภาพในฝันร้ายให้เลือนหายไป...ในฝัน นางเห็นรูปเงาทะมึนบนหลังอูฐหยุดยืนอยู่หน้ากระโจม

“เป็นผู้ใด” อายเฟร้องถาม พร้อมกับกระชากดาบออกจากฝักและลุกขึ้นเดินไปเปิดปากกระโจม

“ข้าเป็นผู้ส่งข่าว” ร่างสูงใหญ่แต่งกายและคลุมศีรษะด้วยผ้าดำ บอกด้วยเสียงห้าวลึกแฝงด้วยอำนาจและความน่าสะพรึงกลัว

“ข้าไม่ได้รอคอยข่าวจากใคร” นางบอกพลางกระชับดาบมั่น

“แต่มีผู้ส่งข่าวถึงเจ้ามากมาย” อีกฝ่ายหัวเราะในคอ

“พวกมันเป็นใคร”

“บอกเจ้าไปเจ้าก็ไม่สามารถจดจำพวกมันได้หมด”

“เมื่อข้าจดจำพวกมันไม่ได้ แล้วพวกมันจะส่งข่าวถึงข้าด้วยเหตุใด” อายเฟอดฉงนไม่ได้

“พวกมันต้องการจะทวงถามเจ้า” ร่างทะมึนนั้นเหมือนจะขยายใหญ่ขึ้นและบดบังบริเวณนั้นให้มืดมิด

“ข้าไม่เคยเป็นหนี้ใคร” ราชินีโจรประกาศอย่างเดือดดาล “และจะสับร่างไอ้คนที่กล่าวหาข้าให้แหลกเป็นพัน ๆ ชิ้น”

“สิ่งที่พวกมันทวงถามมิใช่หนี้สิน แต่เป็นชีวิตของเจ้า” เสียงนั้นแม้จะราบเรียบ แต่ก็ทำให้อายเฟถึงกับสั่นเทา

“ท่านคือ...”

“เจ้ารู้ดีแล้วว่าข้าคือใคร” ร่างสูงใหญ่ที่ซ่อนใบหน้าใต้เงาของผ้าคลุมศีรษะบอก พร้อมกับชักบังเหียนให้สัตว์พาหนะหันหลังกลับ

“เดี๋ยวก่อน” อายเฟร้องเรียก

“ข่าวของข้าหมดสิ้นแล้ว” ผู้อยู่บนหลังอูฐเหลียวมามอง พร้อมกับปลดผ้าคลุมศีรษะ ทำให้ราชินีโจรมองเห็นความว่างเปล่าตั้งแต่ช่วงลำคอขึ้นไป บุรุษผู้ปราศจากศีรษะส่งเสียงหัวเราะที่บาดลึกเข้าไปในจิตใจของผู้ที่ได้ยิน

“ข้าฝันไป” อายเฟ่บอกกับตัวเองปากคอสั่น “ข้าเพียงแต่ฝันร้ายเท่านั้น”

เสียงฝีเท้าม้าควบตะบึงดังมาตามสายลมร้อนผ่าว ราชินีโจรเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ

อาฟซานรั้งอูฐที่กำลังโลดแล่น เมื่อมองเห็นแสงไฟที่ฉายฉานอยู่กลางทะเลทรายในความมืดแห่งคืนอนธกาล พลางเหลียวกลับมามองผู้ที่ตามมาข้างหลัง

“เราช้าไปก้าวหนึ่งแล้ว” ไลล่าร้องบอก ดวงตาฉายแววตระหนก

“เจ้าหมายความว่าออสมาน...” หางเสียงของเจ้าชายน้อยกลืนหายไปในอกที่ร้อนระอุ

หญิงชรากัมศีรษะลง

“ถ้าพี่ยาคุปเป็นอะไรไป ข้าจะฆ่าไอ้ออสมานด้วยดาบเล่มนี้” อาฟซานกระชากดาบออกมาถือไว้ในมือที่เกร็งแน่น

“ลำพังท่านหาใช่คู่มือออสมานไม่” ไลล่าท้วง

“ต่อให้มันมีมือเหล็กตีนเหล็ก หรือมีปีกบินได้เหมือนเหยี่ยวใหญ่ ข้าก็หาได้เกรงกลัวมันแม้แต่น้อย” ดวงตาของเด็กหนุ่มทอประกายวาวโรจน์

“แต่ว่า...”

“หากเจ้าสะท้านยั่นเกรงมัน ก็จงรออยู่ที่นี่ ข้าจะบุกไปเพียงลำพัง”

กูสเซลส่งเสียงอ้อแอ้พร้อมกับกระตุ้นอูฐขึ้นมาเคียงข้างอาฟซาน

“ข้าเป็นห่วงท่าน หาใช่ห่วงชีวิตตนเอง” หญิงชรากล่าวด้วยน้ำเสียงน้อยใจ

“ถ้าเช่นนั้นจะรีรออะไรอยู่อีก” เจ้าชายน้อยชูดาบขึ้น “เราไปฆ่าไอ้ออสมานด้วยกัน”

“ขอพระมหิทธานุภาพคุ้มครองสองพี่น้องแห่งอัลยาซูลาห์ด้วย” ไลล่าขอพร และใช้ไม้ตีอูฐหวดสะโพกสัตว์พาหนะให้พุ่งทะยานไปยังจุดที่แสงเพลิงลุกโชติช่วง

ออสมานแห่งรามาดานเหยาะย่างม้าเหยียบย่ำลงบนซากกระโจมที่มอดไหม้ และศพของเหล่าโจรที่ทอดร่างระเกะระกะอยู่บนพื้นทราย ราวขุนทัพผู้นำศึกประกาศชัยแห่งตน

“เจอยาคุปมั้ย” เจ้าชายหนุ่มตะโกนถามทหารที่สำรวจบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าฟัน

“ยังไม่เจอพระเจ้าข้า” ทหารนายนั้นตอบ พร้อมกับส่องคบหาต่อไป

“นั่นคือหัวหน้าโจรใช่หรือไม่” ออสมานชี้ดาบไปยังสตรีที่ยังยืนปักหลักอยู่กลางลานทราย ทั้งที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผลและโลหิต

“คิดว่าใช่พระเจ้าข้า” ยูซุปซึ่งขี่ม้ามาสมทบยืนยัน “เพราะมีคนจำนวนมากยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องมัน”

“ที่แท้แล้วหัวหน้าโจรก็เป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่ง” ออสมานระเบิดเสียงหัวเราะราวขบขันเต็มที่ “แต่ดูท่าว่ามันยังพอมีลมหายใจอยู่”

“มันยังมีลมหายใจอยู่พระเจ้าข้า” ทหารที่ยืนอยู่ใกล้กับร่างนั้นร้องบอก

“ถ้าอย่างนั้น จงซักถามมันว่ายาคุปอยู่ที่ไหน หากมันไม่ยอมตอบ เจ้าจงเอาทรายกรอกปากมัน จนกว่าจะได้เรื่อง”

“ได้ยินที่เจ้าชายรับสั่งแล้วใช่ไหม” ทหารนายนั้นกรากเข้าจิกผมราชินีโจร พร้อมกับใช้กระบอกทองเหลืองจ้วงทราย “หากเจ้าไม่ตอบคำถาม ข้าจะกรอกเจ้าด้วยทรายในกระบอกนี้”

อายเฟนิ่งเงียบ มีแต่ดวงตาที่ฉายแววเคียดแค้นชิงชัง

“กรอกทรายใส่ปากมัน” เจ้าชายแห่งรามาดานที่ยืนม้าอยู่เบื้องหน้าออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “...กรอกไปเรื่อย ๆ จนกว่ามันจะคายเรื่องยาคุปออกมา”

63

แสงจากคบไฟในมือของทหารม้าที่รายล้อมสาดให้เห็นภาพของราชินีโจรซึ่งถูกตีข้อพับจนทรุดลง พร้อม ๆ กับทหารร่างกำยำสองนายปราดเข้าไปหา นายหนึ่งกดบ่านางทางด้านหลัง ส่วนอีกนายก็บีบปากให้เปิดกว้างเพื่อให้เพื่อนซึ่งรอทีอยู่กรอกทรายลงไป อายเฟดิ้นรนเต็มกำลังที่อ่อนล้า แต่ไม่สามารถหลุดพ้น ดวงตาเหลือกลานทุรนทุราย และพยายามสำรอกทรายออกมา แต่มันกลับล่วงเข้าสู่ลำคอและดูดซับน้ำลายจนแห้งเหือด

“เจ้าจะตอบข้าเรื่องยาคุปได้หรือยัง” ออสมานร้องถามจากหลังม้าโดยไม่มีท่าทีเวทนาต่อเหยื่อหญิง

อายเฟไอจนตัวงอ แต่กลับเป็นการสร้างความบันเทิงแก่เจ้าชายหนุ่ม

“กรอกลงไปอีก” ออสมานสั่งปนเสียงหัวเราะ “กรอกไปไม่ต้องกลัวว่าทรายจะหมด...ในทะเลทรายยังมีทรายให้มันกินอีกเหลือเฟือ”

“ไอ้คนชั่วช้าสามานย์” เสียงตวาดดังขึ้นในความมืดเบื้องหลังพร้อมกับเจ้าของเสียงพุ่งอูฐเข้าใส่เจ้าชายแห่งรามาดาน แต่ยูซุปชิงชักม้าเข้าขวาง แรงปะทะทำให้นายกองทหารม้ากระเด็นไปทางหนึ่ง แต่ก็เป็นโอกาสให้ออสมานตั้งตัวติด

“นึกว่าใครที่ไหน” เจ้าชายหนุ่มส่งเสียงหัวเราะอย่างเย้ยหยัน เมื่อมอง

เห็นผู้จู่โจมได้ถนัด “ที่แท้ก็ทารกน้อยแห่งอัลยาซูลาห์นี่เอง”

“เจ้าไม่ต้องอวดคารมอีกต่อไป” อาฟซานคำราม ขณะที่กูสเซลตรงเข้าโจมตีทหารที่คุมตัวอายเฟ่อยู่ “ชีวิตเจ้าไม่มีทางที่จะผ่านพ้นคืนนี้ไปได้หรอก”

“เจ้าคงลืมดูเงาหัวตัวเองไปกระมัง” ออสมานถามพร้อมกับตั้งม้าในท่าเตรียมรุก ดาบคมโค้งในมือกระชับแน่น ดวงตาวาวจับจ้องอยู่ที่เด็กหนุ่มเหมือนเหยี่ยวร้ายที่คอยเวลาตะครุบลูกไก่ ในเวลาเดียวกันกับที่ยูซุปซึ่งตั้งหลักได้เหยาะย่างม้าคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ

“ข้าจะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง” เจ้าชายแห่งรามาดานยั่วเย้า “ลงจากอูฐมาขอขมาข้า แล้วข้าจะปล่อยให้เจ้าเดินกลับออกไปจากที่นี่โดยปลอดภัย”

“เจ้าเพ้อพกไปคนเดียวเถอะ” น้องชายของยาคุปส่งเสียงดังด้วยโทสะพร้อมกับโผนเข้าหาฝ่ายที่ตั้งรับ แต่ฝ่ายนั้นใช้ฝีมือและความชำนาญในการต่อสู้ที่เหนือกว่าหลบหลีกและหลอกล่ออย่างรวดเร็ว

“กูสเซล” ไลล่าซึ่งตามมาสมทบตะโกนบอกหลานชายซึ่งรบพุ่งติดพันอยู่กับทหารม้า “เจ้ารีบไปช่วยเจ้าชายน้อยก่อน”

กูสเซลผละไปอย่างว่าง่าย ปล่อยให้หญิงชราต่อกรกับทหารที่เหลือแทน

“ข้าอยากรู้มานานแล้วว่า อัลยาซูลาห์สั่งสอนลูกผู้ชายกันอย่างไร” ออสมานขี่ม้าในท่วงท่ารอจังหวะ “เหตุใดพวกมันถึงได้ซุกหัวอยู่แต่ในบ้านไม่กล้าโผล่หน้าออกมาผจญภัยในทะเลทราย”

“เดี๋ยวเจ้าก็จะรู้จักฝีมือของลูกผู้ชายอัลยาซูลาห์” อาฟซานหอบน้อย ๆ “แต่อย่างไร พวกข้าก็ไม่เคยถูกสอนให้เข่นฆ่าคนเล่นเช่นสัตว์ป่าเหมือนพวกรามาดาน”

“การฆ่าฟันเป็นเรื่องปกติของลูกผู้ชาย และคนที่อ่อนแอย่อมตกเป็นเหยื่อของคนที่เข้มแข็งกว่าเสมอ”

“เจ้าดีแต่ข่มเหงคนไม่มีทางสู้” เจ้าชายน้อยกุมดาบแน่นและบังคับอูฐเข้าจ้วงฟันคู่ต่อสู้ขณะที่กูสเซลปรี่เข้าปะทะยูซุปเพื่อป้องกันมิให้เข้าไปช่วยออสมาน

ได้ ด้วยท่าทางพะว้าพะวังและห่วงหน้าพะวงหลัง

ถึงแม้ว่าอาฟซานจะได้รับการฝึกฝนเพลงดาบมาพอสมควร แต่เมื่อเทียบกับเจ้าชายแห่งรามาดานแล้ว ฝีมือของเด็กหนุ่มยังนับว่าห่างไกลอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออีกฝ่ายอยู่บนหลังม้าซึ่งคล่องแคล่วว่องไวกว่า

“ถึงตอนนี้หากเจ้าประสงค์จะรอดชีวิตไปจากคมดาบข้า ไม่เพียงแค่ขอขมาเท่านั้น หากแต่ต้องตัดแขนซ้ายของตัวเองส่งมอบแก่ข้าด้วย” ออสมานข่มขู่อย่างเป็นต่อและรุกไล่อาฟซานจนถอยร่น

“กูสเซล ช่วยเจ้าชายน้อยด้วย” ไลล่าร้องสั่ง พลางพยายามที่จะตีแหวกวงล้อมออกมา แต่กลับถูกศัตรูกลุ้มรุมหนักมือขึ้น

องครักษ์ร่างใหญ่ส่งเสียงอ้อแอ้อย่างอึดอัดเมื่อถูกนายกองทหารม้ารามาดานประกบจนถอนตัวออกมาไม่ได้

“วาระสุดท้ายของเจ้ามาถึงแล้ว” ออสมานคำรามอย่างลำพองใจเมื่ออูฐของอาฟซานถลำลงไปในหลุมทราย ดาบในมือของเจ้าชายหนุ่มเงื้อดเงื้อขึ้นสุดเงื้อม ขณะที่เด็กหนุ่มทั้งประคองตนไม่ให้หล่นจากหลังสัตว์พาหนะและทั้งตกเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างเสียเปรียบ

ก่อนที่คมดาบของออสมานจะฟาดลง ร่างสูงโย่งในชุดดำก็กระโจนสอดดาบขัดขวางและกระแทกม้าของเจ้าของดาบให้เซไปทางอื่น

“โยคาน” อาฟซานร้องเรียกด้วยความดีใจ

“รีบหนีไปก่อน” ผู้มาใหม่ร้องบอก “ท่านไม่ใช่คู่มือมัน”

“ถึงเจ้าเองก็หาใช่คู่มือข้า” เจ้าชายแห่งรามาดานตวาด และวกม้ากลับมาหาร่างที่ปักหลักปกป้องเจ้าชายน้อยที่บังคับอูฐให้พยุงตัวขึ้นจากหลุมทราย

ดาบคมโค้งในมือของออสมานถูกเงื้อขึ้นอีกครั้ง และม้าที่ขี่ก็ถูกกระตุ้นเต็มฝีเท้า แต่โยคานยังยืนนิ่งเหมือนแท่งหิน มือที่ถือดาบมั่นคงไม่สั่นไหว ดวงตาเพ่งตรงไม่กะพริบ แม้กระทั่งเมื่อม้าศึกเข้าถึงตัว...คมดาบกรีดอากาศหวีดหวิว สรรพสำเนียงต่าง ๆ พลันเงียบสนิท แสงคบโชนขึ้นก่อนจะพลัน

มอดลง พร้อมกับศีรษะของโยคานที่กระเด็นจากบ่า และร่างของออสมานที่กระดอนหล่นจากหลังม้า

“โยคาน” อาฟซานส่งเสียงสุดเสียงและเผ่นจากอูฐลงมาประคองร่างองครักษ์เอกที่ล้มลงกับพื้นทราย ขณะที่ยูซุปและทหารม้ากรูเข้ามากันออสมานที่ดิ้นพราดด้วยบาดแผลกลางลำตัว

“พาเจ้าชายออกไปก่อน” ยูซุปออกคำสั่งอย่างเร่งรีบ โดยสิ้นพะวงต่ออาฟซาน

“ข้าจะฆ่าไอ้ออสมานชำระแค้นให้เจ้า” เจ้าชายน้อยซึ่งกอดศพโยคานร่ำรำพันด้วยอาลัยรัก พลุ่งพล่านจะติดตามยูซุปกับพวก

“ท่านอย่าเพิ่งไป” ไลล่าห้ามปราม “การที่โยคานยินยอมสละชีวิตของตนเองก็เพื่อรักษาชีวิตของท่านให้ปลอดภัย ยังมีเวลาอีกยาวไกลในวันข้างหน้าสำหรับการชำระแค้นครั้งนี้”

“แต่เจ้าจะให้ข้านิ่งดูดายปล่อยให้โยคานตายไปต่อหน้ากระนั้นหรือ” อาฟซานขบกรามแน่น

“การตายของโยคานย่อมไม่สูญเปล่าอย่างแน่นอน” หญิงชราให้คำมั่น “แต่ตอนนี้ท่านสมควรรักษาชีวิตของตนเองไว้ก่อน”

เจ้าชายน้อยนิ่งขึงอย่างได้คิด ขณะที่กองทหารม้าควบตะบึงหายไปในความมืด

“ตะวันขึ้นแล้ว”

ไนล์ที่นั่งชันเข่าเพ่งสายตาไปข้างหน้าทำลายความเงียบขึ้น

“...คืนอนธกาลผ่านพ้นไปโดยไม่มีเภทภัยใด ๆ”

“ทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาล อาจจะมีผู้คนบางคนที่ไม่อาจข้ามพ้นคืนนี้มาก็ได้” ยาคุปดึงดาบที่ปักไว้ในทรายและใช้ผ้าเช็ดถูอาวุธคู่ใจ

“เจ้าสังเกตหรือไม่ว่าท้องฟ้ายามเช้าวันนี้ สว่างและปลอดโปร่งยิ่งนัก”

“มูร์ฝ้าบอกกับข้าว่า ทุกสิ่งในโลกนี้ย่อมมีการชดเชยทดแทนกัน” เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองตามสายตาหล่อน “มีร้อนก็มีหนาว มีพายุก็มีความสงบนิ่ง...เมื่อมีคืนที่มืดมิด ก็สมควรที่จะต้องมียามเช้าที่แจ่มใส”

“ดูคนค่อมแคระช่างมีเรื่องสั่งสอนเจ้ามากมาย” เด็กสาวยกมือขึ้นเท้าคาง

“มูร์ฝ้าเป็นคนรอบรู้ ด้วยเหตุนี้บิดาของข้าจึงเลือกมันมาเป็นครูแก่ข้าและน้องชาย เสียแต่ว่าอาฟซานมิสู้จะเลื่อมใสหรือเชื่อฟังมันเท่าไรนัก”

“น้องชายของท่านอาจยังเล็ก และพอใจกับการโลดเต้นมากกว่าจับเจ่าฟังคำสอน”

“อาจจะเป็นอย่างเจ้าว่า แต่ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่มูร์ฝ้ามีเรือนร่างพิกลพิการ จึงไม่ชวนให้อาฟซานศรัทธา”

“ป่านนี้มูร์ฝ้าจะเป็นประการใด” ไนล์ฉุกคิด

“ข้าไม่อาจคาดเดาได้” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “จิตใจของอายเฟ่ทั้งโหดเหี้ยมและยากที่จะหยั่งถึง”

“แต่ข้าว่า ถึงอย่างไรอายเฟ่คงจะไม่ทำอันตรายมูร์ฝ้า” เด็กสาวเอ่ยต่อ

“ทำไมล่ะ”

“เพราะนางยังเกรงดวงตาปีศาจของเจ้าอยู่”

“แต่นางก็ยังกล้าทำร้ายเจ้า” ยาคุปมองดูรอยสักรูปพระจันทร์เสี้ยวที่หน้าผากของอีกฝ่ายหนึ่งด้วยสายตาที่แฝงความรู้สึกเจ็บช้ำ

“นั่นเป็นเพราะนางต้องการใช้ข้าบีบคั้นเจ้า แต่เวลานี้นางไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นอีกแล้ว”

“จะอย่างไรก็ตาม ข้าไม่มีวันที่จะให้อภัยสิ่งที่อายเฟ่ทำกับเจ้าเป็นอันขาด” เด็กหนุ่มขบกรามแน่น ดวงตาวาวโรจน์

“เจ้าเชื่อสิ่งที่นางโจรกล่าวหรือไม่”

อาฟซานซึ่งอยู่ในสภาพเศร้าซึมถามขึ้นลอย ๆ

“คนที่ใกล้จะสิ้นลมคงไม่มีแก่จิตแก่ใจที่จะมาโป้ปดเล่น” ไลล่าไตร่ตรอง “อีกอย่าง ถ้าเราอยู่รอจนสมุนโจรกลับมา ก็คงจะได้ทราบข่าวคราวของเจ้าชายยาคุป”

“ถ้าเช่นนั้นก็คงต้องพักอยู่แถวนี้ก่อน” เด็กหนุ่มถอนใจ

“ข้าจะให้กูสเซลจัดการฝังศพพวกโจร และรวบรวมเสบียงอาหารที่หลงเหลือ”

“ดีแล้ว” อาฟซานพยักหน้า และเงียบไปอีกครั้ง

“เราคงต้องอยู่ที่นี่กันสักพัก” หญิงชราบอกเบา ๆ “อย่างน้อยก็จนกว่าจะมีข่าวโจรคนที่สิบ”

เจ้าชายน้อยพยักหน้าอีกครั้งโดยไม่แสดงอาการอื่นใด

มูร์ฝ้ากระโดดลงจากหลังอูฐที่ยอบตัวลง ขณะเหล่าโจรซึ่งลงมาก่อนแยกย้ายกันสำรวจหุบเขาทรายแห่งย่อมซึ่งทำเลเหมาะแก่การพักแรม

“คะเนจากเส้นทางและระยะเวลาในการเดินทางแล้ว ดวงตาปีศาจน่าจะได้มาพักที่นี่” ผู้ที่อาวุโสกว่าเพื่อนเอ่ยขึ้น

“ข้าเห็นด้วย” อีกคนยอมรับ “แต่ว่ามันมุ่งหน้าไปไหน”

“จากจุดนี้สามารถไปได้หลายทาง แต่ตอนนี้เราควรส่งข่าวให้อายเฟ่ทราบก่อน” ผู้พูดมองดูคนอื่น ๆ “ใครคือคนที่ถูกกำหนดให้กลับไปแจ้งข่าวเป็นคนแรก”

“ข้าเอง” ชายวัยกลางคนที่โกนศีรษะเกลี้ยงเกลารับคำ

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าจงกลับไปก่อน และอย่าลืมทำแผนที่อย่างละเอียดจากถิ่นที่พักของพวกเราถึงหุบเขาทรายแห่งนี้ไปมอบให้อายเฟ่ด้วย”

“ข้าจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้เลย” ผู้สืบข่าวคนที่หนึ่งผละจากกลุ่มเดินกลับไปที่อูฐ และขึ้นควบสัตว์พาหนะจากไปอย่างรวดเร็ว

64

ท่าทางที่เหนื่อยล้าอิดโรยของอูฐใหญ่สดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันทีทันใด และส่งเสียงร้องอย่างตื่นเต้นดีใจจนเด็กสาวที่อยู่บนหลังของมันอดที่จะประหลาดใจไม่ได้ ขณะที่เด็กหนุ่มซึ่งจูงสัตว์พาหนะอยู่ต้องออกแรงรั้งสายบังเหียนเต็มกำลังเพื่อป้องกันมิให้มันวิ่งเตลิดไป

"เกิดอะไรขึ้น" ไนล์ร้องถาม พลางเกาะปุ่มที่อานหนังไว้แน่น

"ข้าไม่รู้" ยาคุปตะโกนบอก "แต่ดูท่าว่ามันคงได้กลิ่นอะไรสักอย่าง"

"เจ้าขึ้นมาอยู่บนหลังอูฐด้วยกันเถิด" เด็กสาวร้องบอก พลางก้มตัวยื่นมือข้างหนึ่งให้เด็กหนุ่มเกาะเพื่อเหนี่ยวตัวขึ้นมานั่งข้างหลังหล่อน พร้อม ๆ กับที่อูฐวิ่งตรงไปข้างหน้า

"เรามาถึงที่หมายแล้ว" ยาคุปส่งเสียงอย่างลิงโลดเมื่อมองเห็นแนวถนนที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้า "เรามาถึงที่หมายแล้ว"

"เราทำได้จริง ๆ" เด็กสาวหัวเราะร่า น้ำตาพรั่งพรูและกอดคออูฐไว้ "ข้าบอกแล้วว่าเราต้องทำได้สำเร็จ"

"จากนี่คงอีกสักพักใหญ่กว่าจะถึงตัวเมือง" เด็กหนุ่มคาดคะเน

"เราเดินทางรอนแรมในทะเลทรายมาแรมเดือน กะอีแค่ไม่กี่ชั่วยามจะต้อง

เป็นกังวลไปไย” หล่อนกลั้วหัวเราะ “ว่าแต่เจ้าเถอะ อยากทำอะไรเป็นสิ่งแรกเมื่อไปถึงที่นั่น”

“อาบน้ำ” ยาคุปตอบโดยไม่ต้องคิด “ข้าอยากนอนแช่น้ำสักครึ่งวัน แล้วก็ดื่มกินสักครึ่งคืน”

“ข้าอยากจะนอนหลับให้เต็มอิ่ม อาจจะสักวันเต็ม ๆ” ไนล์ยกมือขึ้นปิดปากหาว

“แค่เห็นถนนเจ้าก็ง่วงแล้วหรือ” อีกฝ่ายหัวเราะขัน “พอถึงเมืองเจ้าก็คงจะหลับได้เลย”

“เจ้าจะคอยเฝ้าดูแลยามที่ข้าหลับเหมือนตอนที่เราอยู่ในทะเลทรายหรือไม่” เด็กสาวถามเบา ๆ

“แน่นอน” เขารับคำ “ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ข้าก็จะคอยดูแลเจ้าเสมอ”

“วันหนึ่งข้างหน้า หากไม่มีเจ้าคอยดูแล เห็นทีว่าข้าคงไม่สามารถหลับตาลงได้” หล่อนปรารภอย่างปรารมภ์

ยาคุปเงียบไป ดวงตาสีฟ้าทอแสงหม่นลง

“นึกอีกทีแล้ว ข้าก็ไม่อยากให้เราผ่านพ้นทะเลทรายมาเลย” เด็กสาวเหลียวมองไปข้างหลัง ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำใส

“ชีวิตคือการเดินทางไปข้างหน้า” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะมีสิ่งไรรอคอยอยู่อย่างนั้นหรือ” หล่อนย้อนถาม

“ต่อให้รู้หรือไม่รู้ เราก็ต้องเดินหน้าต่อไป” ยาคุปโคลงศีรษะ “ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงได้หรอก”

“ชีวิตข้าไม่ประสงค์สิ่งใดมาก” ไนล์พึมพำ “และหวังว่าชีวิตของข้าจะเป็นการเดินทางไปสู่สิ่งนั้น”

เด็กหนุ่มนิ่งไปอีกครั้ง และคราวนี้ดวงตาหมองลงกว่าเดิม

เด็กหนุ่มนั่งอยู่บนเนินทราย สายตาทอดไกลไปในทะเลทรายเบื้องหน้าอันเวิ้งว้าง

ราวจะไม่มีที่สิ้นสุด

"ท่านอยู่นี่เอง" หญิงชราหอบน้อย ๆ และทรุดกายลงนั่งข้าง ๆ

"กูสเซลล่ะ" เด็กหนุ่มถามหา

"มันกลบฝังซากศพในชุมโจรอยู่ อีกสักพักคงจะตามมา"

"ข้าไม่เคยคิดว่าในทะเลทรายจะมีเรื่องโหดร้ายเช่นนี้" อาฟซานรำพึง

"ทะเลทรายอาจจะดุร้าย แต่ก็ไม่โหดร้ายเท่ากับมนุษย์...อย่างน้อยทะเลทรายก็ไม่เคยบุกรุกเข้าไปทำร้ายคนที่อยู่ในเมือง มีแต่คนเมืองที่ออกมาฆ่าฟันคนอื่นกลางทะเลทราย" ไลล่ามองตามสายตาของเด็กหนุ่ม

"สักวันข้าจะเรียกร้องให้ออสมานชำระหนี้ชีวิตแก่โยคานและผู้คนที่มันเข่นฆ่าในวันนี้" อาฟซานกำหมัดแน่น

"ท่านหาใช่คู่มือของออสมานไม่" หญิงชราเตือนด้วยความห่วงใย "โยคานเองก็รู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี ถึงยินยอมสละชีวิตของมันเพื่อปกป้องท่าน"

"ข้าจะไม่ยินยอมให้ชีวิตของโยคานสูญไปเปล่า ๆ" อาฟซานขบกราม

"แต่หากท่านขืนต่อกรกับออสมาน ก็มีแต่ทำให้ความตายของโยคานกลายเป็นเรื่องสูญเปล่าอย่างแน่นอน"

"เจ้าดูถูกว่าข้าไร้ฝีมือกระนั้นหรือ" เด็กหนุ่มฉุนเฉียว

"ท่านหาได้ไร้ฝีมือแม้แต่น้อย เพียงแต่ยังไม่สามารถเทียบเคียงกับออสมานซึ่งผ่านการสู้รบมาอย่างโชกโชน"

"เรื่องเช่นนี้หากไม่ลงมือก็คงไม่อาจรู้ได้"

"แต่บางครั้งกว่าจะล่วงรู้ก็สายเกินการณ์" ไลล่าถอนใจ "ทางที่ดีหากพบเจอออสมาน ท่านควรถนอมตัวไว้ก่อน อย่าเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงเช่นครั้งก่อน"

อาฟซานสะบัดหน้าอย่างไม่อยากจะรับฟังคำตักเตือน

"ตอนนี้เราควรรอคอยพวกโจรที่อายเฟส่งไปตามหาร่องรอยของพี่ชายท่าน และปล่อยวางเรื่องของออสมานไว้ก่อน"

"ข้าคอยดูพวกมันอยู่แล้ว" เด็กหนุ่มกระซากเสียง "และจะไม่ยอมให้

พวกมันคลาดสายตาเป็นอันขาด”

แดดคล้อยลงเมื่ออูฐใหญ่จากทะเลทรายย่างกรายเข้าสู่ตัวเมืองที่พลุกพล่านไปด้วยผู้คนและสัตว์พาหนะ ภาพของบ้านเรือน ตลาดสด และร้านค้าที่ห่างหายไปจากสายตาเสียนาน ทำให้ทั้งยาคุปและไนล์อดตื่นตาตื่นใจไม่ได้

“ไม่น่าเชื่อว่าที่ปลายทะเลทรายจะมีเมืองที่คึกคักเช่นนี้” ยาคุปทำท่าเหมือนไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“จริง ๆ แล้วเมืองนี้ใช่จะอยู่ปลายทะเลทราย หากอยู่ตรงกลางระหว่างทะเลทรายกับทะเลน้ำเค็มต่างหาก” ไนล์แย้ง

“สุดแต่ว่าจะมองอย่างไร” เด็กหนุ่มรั้งบังเหียนอูฐให้เหหัวจากตะกร้าผลไม้ข้างทางที่คนขายลุกขึ้นส่งเสียงไล่ล้งเล้ง “บางทีอาจจะเห็นเป็นว่ามันอยู่ทั้งปลายทะเลทรายและชายทะเลน้ำเค็มก็ได้”

“ข้าคงไม่มีปัญญาจะทุ่มเถียงกับเจ้า” เด็กสาวส่ายหน้า

“นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้ายอมแพ้ข้าอย่างง่ายดายโดยไม่ต่อปากต่อคำ” ยาคุปอดประหลาดใจไม่ได้

“ข้าไม่รู้ว่าจะต่อปากต่อคำกับเจ้าไปเพื่ออะไร” หล่อนบอกตามตรง “และก็สิ้นความปรารถนาที่จะเอาชนะคะคานเจ้าด้วย”

“ทำไมล่ะ” ยาคุปเลิกคิ้ว

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน” ไนล์ห่อไหล่ “คล้าย ๆ กับว่า ข้าหมดสนุกที่จะเค้นคารมโต้ตอบกับเจ้า หรือไม่เช่นนั้น จิตใจของข้าก็คงสยบยอมและเชื่องเชื่อต่อทุกถ้อยคำของเจ้าเสียแล้ว”

“บางทีเจ้าอาจจะเดินทางในทะเลทรายนานเกินไป” เด็กหนุ่มพูดยิ้ม ๆ

“ตรงกันข้าม” เด็กสาวปฏิเสธ “ข้ากลับคิดว่าข้าเดินทางในทะเลทรายน้อยไปด้วยซ้ำ”

มูร์ฝ้าเดินมาทรุดตัวลงนั่งข้างกองไฟ ขณะที่พวกโจรซึ่งล้อมวงกันอยู่ก่อนส่งเสียงพูดคุยและดื่มกินกันราวกับไม่มีมันอยู่ด้วย

“ท่านต้องการสิ่งใดในการที่เรียกข้ามาพบในวันนี้” ชายค่อมแคระนึกถึงคำถามของตนเองก่อนการเดินทาง

“สิ่งที่ข้าต้องการก็คือ อยากรู้ว่าตอนนี้ดวงตาปีศาจมีชีวิตรอดอยู่หรือไม่ และเดินทางไปถึงไหนแล้ว...ข้าจัดเตรียมอูฐไว้แล้วสิบตัวกับคนสิบคน ให้เจ้าเดินทางร่วมไปกับพวกมัน เมื่อพบเจอเรื่องราวใดเกี่ยวกับดวงตาปีศาจ เจ้าก็ส่งคนขี่อูฐกลับมาส่งข่าวแก่ข้าทีหนึ่ง แต่อย่างไรก็ต้องเหลือคนหนึ่งคนและอูฐหนึ่งตัวไว้กับเจ้าจนนาทีสุดท้าย”

“เพื่ออะไร”

“เพื่อนำตัว หรือไม่ก็หัวของเจ้ากลับคืนมาให้ข้า” น้ำเสียงราบเรียบของราชินีโจรดังสะท้อนในโสตประสาท และทำให้มูร์ฝ้าสะท้านไปทั้งร่าง

“จริง ๆ แล้วนางต้องการรู้ข่าวคราวของยาคุปไปทำไม” ชายค่อมแคระนึกถามตัวเอง “และนางต้องการจัดการอย่างไรกับเราแน่”

มูร์ฝ้ากลอกตามองหมู่โจรที่เหลืออยู่เก้าคน

“ใครคือคนสุดท้ายในหมู่พวกมัน และมันได้ถือกุมคำสั่งพิเศษอะไรจากอายเฟ่อยู่”

“ทำยังไงข้าถึงจะรู้ตัวคนคนนั้น” มันชกหัวตัวเองอย่างอึดอัดขัดใจ “และทำยังไงข้าถึงจะรู้ว่าคำสั่งพิเศษของอายเฟ่มีว่าอย่างไร”

ยาคุปชะลออูฐให้หยุดลงหน้าตึกเก่า ๆ หลังหนึ่งซึ่งฉาบทาด้วยสีขาว ปลูกสร้างอยู่โดดเดี่ยวห่างไกลจากหมู่ตึกและห้องแถวที่ขายสินค้านานาชนิด

“น่าจะเป็นที่นี่” ไนล์เพิ่มความมั่นใจให้เด็กหนุ่ม “คนที่ตลาดก็ยืนยันตรงกัน”

“ข้าจะลงไปสอบถามดู” ยาคุปบอกพร้อมกับบังคับอูฐให้ย่อขาลง

เด็กหนุ่มเดินตรงไปที่ประตูไม้ซึ่งทาสีเขียวและตบประตูแรง ๆ...ชั่วครู่บานประตูก็เปิดออก ชายชราหนวดเคราสีเงิน แต่ท่าทางแข็งแรงก้าวออกมาเพ่งมองผู้ที่มาหา

“สลามมาเลกุม” เด็กหนุ่มกล่าวคำอำนวยพรและแนะนำตัวเอง “ข้าคือยาคุปแห่งอัลยาซูลาห์ เป็นศิษย์ของมูร์ฝ้า”

ดวงตาของชายชราเปล่งประกายแจ่มใส

“ไอ้เฒ่าปีศาจนั่นยังมีชีวิตอยู่ดีหรือ”

“มูร์ฝ้ายังอยู่ดี...” ยาคุปนิ่งไปนิดหนึ่ง “ท่านคือผู้เฒ่าคาลิลใช่หรือไม่”

“เจ้ามาหาไม่ผิดคนหรอก” เจ้าของบ้านเพ่งสายตาพิจารณ์ “ว่าแต่เจ้ามีเรื่องอะไรให้ข้าช่วยเหลือ”

“จริง ๆ แล้ว คนที่สามารถตอบคำถามของท่านได้ดีที่สุดคือมูร์ฝ้า” เด็กหนุ่มตอบตามตรง “ข้าไปพบมันกำลังถูกทำร้าย และมันเป็นคนชักชวนให้ข้าเดินทางฝ่าทะเลทรายมาหาท่านที่นี่”

“มันไม่ได้ให้เหตุผลแก่เจ้าหรือ” ชายชราเลิกคิ้ว

“มันบอกแต่เพียงว่า วันหนึ่งข้าก็จะรู้คำตอบเอง”

“แล้วเจ้าก็เชื่อมัน”

“ถ้าศิษย์ไม่เชื่อถืออาจารย์แล้วจะสามารถเชื่อใครได้อีก” ยาคุปโต้ตอบอย่างสุภาพ

“ข้าน่าจะมีศิษย์อย่างเจ้าบ้าง” คาลิลหัวเราะอย่างพอใจ “เด็กสมัยนี้ล้วนดื้อดึง ไม่ค่อยจะยินยอมฟังคำสั่งสอน”

“ข้ากับเพื่อนเพิ่งมาจากทะเลทราย และคิดจะขอที่พักท่านสักชั่วระยะหนึ่ง” เด็กหนุ่มเอ่ยด้วยความเกรงใจ

“นั่นคือเพื่อนของเจ้าหรือ” ชายชราเหลือบตาขึ้นมองเด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐ

“นั่นคือเพื่อนของข้า” ยาคุปรับคำ

“ข้ายินดีรับรองเพื่อนเจ้าเหมือนลูกสาวของข้า” เพื่อนเก่าของมูร์ฝ้ากล่าวด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนไป “แต่สำหรับเจ้า ข้าเสียใจที่ไม่อาจให้พักอาศัยในบ้านข้าได้”

“ทำไมเล่า” เด็กหนุ่มถามด้วยความงุนงง

“เพราะเจ้ามีดวงตาปีศาจ” ผู้เฒ่าคาลิลหลบสายตาของยาคุปที่จ้องมองมา “และทางที่ดีเจ้าควรจะปิดบังดวงตาของเจ้าอย่าให้ผู้ใดได้เห็นมันอีก”

65

“เพียงเพราะมันมีดวงตาที่แปลกกว่าคนอื่น ท่านก็ถึงกับขับไล่ไสส่งมัน”

ไนล์ที่เพิ่งลงจากหลังอูฐมาหาคนทั้งสองส่งเสียงถาม

“มันมิใช่มีดวงตาที่แปลกกว่าคนอื่น” เจ้าของบ้านเอ่ยอย่างอึดอัด “หากแต่มันมี...มีดวงตาปีศาจ”

“ดวงตาปีศาจแล้วเป็นเช่นใด” หล่อนย้อนถาม

“ดวงตาปีศาจย่อมนำอันตรายมาสู่ผู้ที่อยู่ใกล้ชิด” คาลิลหลุดปากออกไปและระบายลมหายใจแรง ๆ

“น่าสมเพชยิ่งนัก” ไนล์เยาะหยัน “ชาวทะเลทรายที่ยากแค้นล้วนให้การต้อนรับคนที่ท่านเรียกขานว่าดวงตาปีศาจอย่างมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อทั้งที่พัก อาหาร และการคุ้มครองอย่างดี แต่ชาวเมืองที่เจริญรุ่งเรืองกลับไร้ซึ่งความเมตตา กล้าเอ่ยปากขับไล่แทบจะทันทีที่พบพาน”

“เจ้าไม่สามารถเข้าใจในเรื่องเช่นนี้หรอก” ผู้เฒ่าโคลงศีรษะ

“แม้แต่เด็กทารกก็สามารถเข้าใจว่าท่านปฏิเสธคำขอของมัน และไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์ที่มีกับเพื่อนเก่าเช่นมูร์ฝ้า” เสียงของเด็กสาวแตกพร่า

“พอเถอะ” ยาคุปห้ามปราม “อย่างไรข้าก็คงพอจะหาที่พักที่อื่นได้”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” ไนล์หันขวับมาทางเด็กหนุ่ม

“ก็หมายความว่าท่านผู้เฒ่ายินยอมให้เจ้าอยู่ที่นี่แล้ว”

“แล้วเจ้าล่ะ”

“ข้าก็คงจะไปหาที่อื่นพักพิง”

“ข้าจะไปกับเจ้า” เด็กสาวกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว “ต่อให้คนทั้งเมืองไม่ต้อนรับ และต้องกลับออกไปในทะเลทรายอีกก็ตาม”

“เจ้าจะมาทรมานตัวเองกับข้าทำไม” ดวงตาสีฟ้าของยาคุปทอดมองหล่อน “เจ้าจะเสี่ยงชีวิตในทะเลทรายอีกทำไม”

“แล้วเจ้าล่ะ” หล่อนย้อนถาม “ตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าทรมานตัวเองและเสี่ยงชีวิตเพื่อข้าทำไม”

เจ้าชายน้อยผุดลุกขึ้นนั่ง และมองไปเบื้องหน้าที่ร่างทะมึนของกูสเซลยืนเด่นอยู่ในความมืดเหมือนเสาหินโดยไม่หวั่นไหวต่อความเหน็บหนาวและสายลม

“เจ้าน่าจะพักผ่อนบ้าง” อาฟซานเอ่ยเมื่อเดินมาหยุดยืนอยู่เคียงข้าง “ข้าคิดว่าคืนนี้คงไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้นหรอก เพราะทั้งชุมโจรและออสมานก็กระจัดพลัดพรายไปหมดแล้ว”

องครักษ์ร่างใหญ่ยังคงยืนนิ่ง ดวงตาเพ่งมองออกไปยังทะเลทรายเบื้องหน้า

“ครั้งหนึ่งข้าเคยชมชอบความงามของทะเลทรายยามราตรีและชวนพี่ชายออกไปนอนชมพระจันทร์บนเนินทราย ตอนนั้น ข้าเคยคิดว่าทะเลทรายช่างเป็นดินแดนที่อ่อนหวาน ละมุนละไม และช่างแตกต่างกับความเป็นจริงที่ประสบพบพานอยู่ในเวลานี้ จนข้าอดที่จะถามตัวเองไม่ได้ว่า หากตอนนั้นข้ารู้จักทะเลทรายดีเท่าตอนนี้ ข้ายังจะหลงชื่นชมมันหรือไม่”

กูสเซลอืออออเบา ๆ ราวจะปลอบโยนเด็กหนุ่ม

“ในชีวิตข้ามีเพียงสองคนพี่น้อง” อาฟซานพูดต่อ “ยาคุปเป็นทั้งพี่ชาย เพื่อนสนิท หรือแม้กระทั่งแม่ของข้า...เมื่อขาดยาคุป ข้าจึงเหมือนสิ้นไร้ทุกสิ่งทุกอย่าง”

อาฟซานมองตามสายตาของอีกฝ่ายหนึ่ง

“ดังนั้น ข้าจึงยินยอมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ยาคุปกลับคืนมา...”

เด็กหนุ่มชะงักคำพูดลงกลางคัน เมื่อแลเห็นรูปเงาคนขี่อูฐที่เคลื่อนไหวใต้แสงจันทร์

“กูสเซล” อาฟซานร้องเรียก แต่ชายร่างใหญ่พยักหน้าเป็นเชิงรับทราบและทำสัญญาณให้คอยอยู่ที่เดิม ส่วนตนเองหันหลังเดินดุ่มไปทางอูฐที่ผูกไว้ด้านหลังเนินสูง ชั่วครู่ก็ควบสัตว์พาหนะมุ่งสู่ผู้ที่เดินทางเข้ามา...

“เกิดอะไรขึ้น” หญิงชราที่เพิ่งเข้ามาสมทบสอบถาม

“มีคนบ่ายหน้ามาทางนี้” เจ้าชายน้อยชี้มือบอก

“บางทีอาจจะเป็นลูกสมุนของนางโจรที่ถูกใช้ให้ติดตามร่องรอยของพี่ชายท่าน” ไลล่าคาดคะเน

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” อาฟซานพยักหน้า “ถ้าได้ตัวมัน เราคงจะได้อะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับยาคุป”

“สมมติว่า...” ย่าของกูสเซลพูดอย่างเกรงใจ “สมมติว่ามันกลับมาแจ้งข่าวร้ายเกี่ยวกับพี่ชายของท่าน”

“มันต้องโกหกอย่างแน่นอน” เด็กหนุ่มกล่าวอย่างเชื่อมั่น “เพราะไม่มีใครสามารถทำอันตรายยาคุปได้”

“ข้ารู้ว่าท่านรักพี่ชายมาก” ไลล่าถอนใจ “แต่ท่านควรต้องเตรียมใจไว้รับเหตุการณ์ที่นอกเหนือความคาดฝันด้วย”

อาฟซานทำท่าเหมือนจะโต้เถียง แต่แล้วกลับเพ่งมองดูกูสเซลที่เร่งอูฐจนฝุ่นทรายตลบ

มูร์ฝ้าที่แสร้งนอนแน่นิ่ง ค่อยขยับตัวเมื่อได้ยินเหล่าโจรแข่งกันส่งเสียงกรน ชายค่อมแคระเขยื้อนร่างจากผ้าที่ห่มคลุมและคืบคลานไปยังกองไฟที่คุกรุ่นอยู่ พลางล้วงหยิบถุงผ้าใบเล็กที่ซุกซ่อนไว้ข้างเอวออกมา และโรยผงสีขาว ๆ ในถุงลงในกองไฟ ก่อนผลุนผลันเผ่นแผล็วออกห่างทันทีที่ควันสีเทาจะโรยตัวขึ้น

“รับรองได้ว่าพวกมันจะหลับเป็นตายจนถึงพรุ่งนี้เที่ยง” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างมั่นใจ ขณะเดินไปยังหมู่อูฐที่ถูกผูกอยู่ทางเหนือลม

“ถึงข้าไม่สามารถรู้ว่าใครคือโจรคนที่สิบ และอายเฟ่มีคำสั่งสุดท้ายว่าอย่างไร แต่มันก็ไม่มีวันทำตามคำสั่งนั้นได้อีกต่อไป” ชายค่อมแคระจุดคบส่องดูอูฐแต่ละตัว ก่อนหยุดที่อูฐซึ่งตัวใหญ่กว่าเพื่อน

“ข้าจดจำได้ว่าพวกโจรเพิ่งได้เจ้ามาจากกองคาราวานที่เดินทางมาจากเมืองท่าเมื่อไม่นานมานี้ ดังนั้นเจ้าน่าจะจดจำหนทางกลับไปยังบ้านเดิมของเจ้าได้บ้าง” มูร์ฝ้าพึมพำขณะที่ลูบหน้าลูบหลังอูฐใหญ่เพื่อผูกมิตร และปลดปล่อยอูฐที่เหลือให้วิ่งหายไปในความมืด

กูสเซลโยนร่างที่หิ้วคอลงมาตรงหน้าอาฟซานและผู้เป็นย่า

“เจ้าเป็นคนของอายเฟใช่หรือไม่” เด็กหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“พวกเจ้าเป็นใคร” คนที่เพิ่งยันกายขึ้นเงยมองดูคนที่รุมล้อมอย่างแปลกหน้า “รู้หรือไม่ว่านี่เป็นเขตของผู้ใด”

“เราจะเป็นใครไม่สำคัญสำหรับเจ้าแต่อย่างใด” หญิงชรากระซากเสียง “และเจ้าเองคงหารู้ไม่ว่า เวลานี้เขตนี้ไม่มีผู้ใดอวดอ้างอำนาจอีกต่อไปแล้ว เพราะทั้งอายเฟและเหล่าโจรคนอื่น ๆ ล้วนถูกฝังอยู่ใต้ทรายจนหมดสิ้นแล้ว”

“พวกเจ้าเข่นฆ่านาง” มันคำรามขณะทะลึ่งกายขึ้นอย่างโกรธแค้น

“เรามาเพื่อช่วยเหลือพวกมัน” อาฟซานมีสีหน้าสลดลง “แต่ล่าช้าไปกว่าพวกที่มุ่งทำลายล้าง”

“ออสมานแห่งรามาดานเป็นคนสั่งหารอายเฟกับพวกพ้อง” ไลล่าประกาศ

“และผู้ที่อยู่ต่อหน้าเจ้าในเวลานี้ คือเจ้าชายอาฟซานแห่งอัลยาซูลาห์ ผู้เป็นน้องชายของดวงตาปีศาจ”

“ดวงตาปีศาจ” อีกฝ่ายทวนคำ

“ถูกต้อง” น้องชายของยาคุปรับคำ “และหากเจ้ามีสิ่งใดเกี่ยวกับดวงตาปีศาจที่จะรายงานต่ออายเฟ่ อายเฟ่สั่งให้เจ้ารายงานต่อข้าแทน”

“ข้าสามารถเชื่อถือคำพูดของท่านได้อย่างไร” มันกลอกตามอง

“นอกจากอายเฟ่ที่ออกคำสั่งให้เจ้ากับพวกอีกเก้าคน เดินทางติดตามร่องรอยของดวงตาปีศาจแล้ว มีผู้ใดล่วงรู้เรื่องนี้อีก” ไลล่าย้อนถาม “และหากนางไม่ไว้ใจเรา ไฉนเลยจะบอกเล่าให้ทราบ”

“นางกับทุกคนที่นี่ถูกสังหารจริงหรือ”

“นี่ย่อมไม่ใช่เรื่องที่จะมาพูดเล่น” อาฟซานสวนคำ “และหากเจ้าต้องการให้วิญญาณของอายเฟ่และเพื่อนพ้องสงบสุข ก็จงบอกเล่าเรื่องพี่ชายข้าตามความเป็นจริง เพราะข้าได้สาบานไว้ต่อหน้าศพของอายเฟ่แล้วว่าจะแก้แค้นแทนนางและสมุนของนาง เมื่อติดตามพี่ชายของข้าพบ”

โจรทะเลทรายเงียบงันไปครู่ใหญ่ ก่อนผงกศีรษะเป็นเชิงยอมรับข้อเสนอของเด็กหนุ่ม

ยาคุปนั่งกอดเข่าอยู่บนเศษอิฐเศษปูนกลางลานแคบ ๆ ของตึกร้างที่ปรักหักพังชานเมืองชายทะเล ดวงตาของเด็กหนุ่มเหม่อมองขึ้นไปยังท้องฟ้า ขณะที่เด็กสาวผู้ร่วมชะตากรรมนั่งลูบคลำมีดสั้นโลหิตมังกรด้วยท่าทางที่ยังไม่คลายความขุ่นเคือง

“ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้าง” หล่อนถามอย่างเหลืออด

“เจ้าต้องการให้ข้าพูดกล่าวอะไร”

“อะไรก็ได้” ไนล์ระบายอารมณ์ที่ร้อนรุ่ม “จะด่าทอตาเฒ่าคนนั้นหรือจะแช่งชักโชคชะตา อะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ไม่ใช่เอาแต่นั่งนิ่งเป็นใบ้เบื้ออยู่อย่างนี้”

“ข้าไม่มีอะไรจะพูด” ยาคุปสั่นศีรษะ

“แม้กระทั่งการที่ตาเฒ่าเคราขาวกล่าวหาเจ้าเรื่องดวงตาปีศาจกระนั้นหรือ”

“ข้าได้ยินเรื่องดวงตาของข้ามามากมายแล้ว” เด็กหนุ่มตอบด้วยเสียงราบเรียบ

“แต่ถ้าเป็นข้า ข้าจะสับปากทุกคนที่พูดถึงดวงตาของเจ้าแบบนั้น” หล่อนไม่พอใจ

“นั่นนับเป็นโชคดีที่ข้าเป็นผู้มีดวงตาปีศาจ หาใช่เจ้า...เพราะมิเช่นนั้นเจ้าคงเที่ยวก่อศัตรูเอาไว้ทั่วทะเลทราย”

“ก็ดีกว่าเงียบหงิมให้คนข่มเหง”

“คนเงียบไม่จำเป็นจะต้องหงิม และการที่คนคิดจะหาเรื่องข่มเหงผู้อื่นก็ย่อมกระทำได้เสมอ หาใช่เฉพาะเรื่องที่ข้ามีดวงตาผิดแผกจากคนอื่นไม่”

“นี่เจ้าแปรสภาพจากพายุร้ายเป็นลมโชยไปตั้งแต่เมื่อไร” เด็กสาวฮึดฮัด

“เมื่อข้าได้ฟังคำถามของเจ้าหน้าบ้านผู้เฒ่าคาลิล” ยาคุปลดสายตาลง

“คำถามอะไร” หล่อนงุนงง

“คำถามที่ว่า ข้าทรมานตัวเองและเสี่ยงชีวิตเพื่อเจ้าทำไม” เด็กหนุ่มทบทวนเบา ๆ

“แต่เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามข้าเลยด้วยซ้ำ” ดวงตาของเด็กสาวทอแสงอ่อนลง

“ข้าไม่รู้จะตอบเจ้าอย่างไร” ฝ่ายชายถอนใจหนัก ๆ “แต่ที่ข้ารู้ก็คือข้าจะต้องถนอมชีวิตของตัวเอง เพื่อดูแลปกป้องเจ้าต่อไป”

ไนล์เพ่งมองเขาในความมืด ก่อนยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่คลอหน่วย

“เรากลับไปสู่ทะเลทรายด้วยกันเถิด” เด็กสาวสะอื้นเบา ๆ “กลับไปสู่ท้องถิ่นที่ยินดีต้อนรับเราและกลับไปสู่กาลเวลาที่มีเราเพียงสองคนท่ามกลางความใหญ่กว้างและว่างเปล่าของพื้นทราย”

ยาคุปพยักหน้าช้า ๆ โดยไม่กล่าวอะไรอีก

66

อูฐสามตัวห้อตะบึงมาในความมืดของทะเลทราย เด็กหนุ่มซึ่งขี่อูฐนำหน้ามีท่าทางที่เต็มไปด้วยความร้อนใจและมุ่งมั่นที่จะไปให้ถึงที่หมายโดยเร็วที่สุด

“ข้าว่ายังไงก็น่าจะไปถึงภูเขาทรายที่พบร่องรอยของเจ้าชายยาคุปภายในก่อนเที่ยงวันพรุ่งนี้และติดตามพวกโจรที่เหลือได้โดยไม่ยาก” หญิงชราเร่งอูฐขึ้นเทียมข้างและส่งเสียงแข่งกับเสียงลม

“ถ้าเราไปถึงที่ภูเขาทรายได้เร็วเท่าไร เราก็จะได้พบกับพี่ชายของข้าเร็วขึ้นเท่านั้น” อาฟซานหันมาบอก

“ท่านจากพี่ชายของท่านมาสองปีเศษ การพบกันเร็วช้าเพียงไม่กี่วันไม่น่าที่จะมีผลอะไร”

“จากการเดินทางในทะเลทราย ข้าได้ค้นพบความจริงประการหนึ่งว่า ไม่มีสิ่งใดที่แน่นอนเลยแม้แต่น้อย ต่อให้ชุมโจรที่เลื่องชื่อของอายเฟ่ก็ยังถูกทำลายล้างลงได้ ยาคุปท่องเที่ยวตามลำพังย่อมจะเกิดอันตรายได้ง่ายดายยิ่งขึ้น เวลาแม้เพียงชั่วโมงยามจึงมีค่าอย่างยิ่งยวดในการปกปักรักษาชีวิตของพี่ชายข้า”

“ข้าเข้าใจว่าท่านห่วงใยพี่ชาย แต่ก็สมควรห่วงใยตัวท่านเองด้วยเช่นกัน

การเดินทางอย่างเร่งรีบเกินไปอาจจะเกินกำลังของตัวเอง”

“เวลานี้เจ้าคิดว่าข้าควรจะห่วงใยพี่ชายหรือตัวเองยิ่งกว่ากัน” เด็กหนุ่มย้อนถาม “สองปีเศษที่ผ่านมา ยาคุปตกระกำอยู่ในทะเลทราย แต่ข้าเสพสุขสบายอยู่ในวัง ต่อให้ข้าวิ่งด้วยเท้าไปในทะเลทรายตอนนี้จนถึงที่หมาย ก็หาเทียบทันกับความทุกข์ยากลำบากที่พี่ชายข้าได้พบพานมาในช่วงสองปีเศษแม้แต่น้อย”

“ข้าเองก็ได้ค้นพบความจริงประการหนึ่งเหมือนกัน” หญิงชราถอนใจหนัก ๆ

“เจ้าค้นพบอะไร”

“ข้าค้นพบว่า ลูกสิงห์แม้ยามที่ยังเล็กอยู่จะดูไม่ต่างจากลูกแมว แต่วันหนึ่งเมื่อเติบโตขึ้น สิงโตก็ย่อมเป็นสิงโต โดยไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นแมวได้เลย”

“ข้าจะยกโทษที่เจ้าเคยปรามาสข้าว่าเป็นลูกแมว” อาฟซานส่งเสียงหัวเราะ “แต่จะไม่มีวันยกโทษให้เป็นอันขาด หากวันนี้เจ้ายังไม่รู้จักแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเร่งรีบกับความเชื่องช้าในการเดินทางติดตามพี่ชายข้าอยู่อีก”

ไนล์สลัดผ้าห่มที่คลุมร่างและผุดลุกขึ้นนั่ง เมื่อเสียงนกดังระงมขึ้นใกล้ ๆ เด็กสาวขยี้ตาเหมือนยังอยู่ในภวังค์ ต่อเมื่อนึกขึ้นมาได้หล่อนก็หัวเราะออกมาดัง ๆ จนยาคุปซึ่งแปรงขนให้อูฐอยู่ต้องหันมามอง

“ข้าตกใจตื่นด้วยเสียงนกและนึกว่าฝันไป” ไนล์บอกกลั้วหัวเราะ

“นกพวกนี้ไม่สู้จะมีมารยาทนัก” เด็กหนุ่มบ่น “นอกจากจะรีบตื่นแต่เช้ามืดและส่งเสียงรบกวนผู้คนแล้ว ยังชอบจิกตีแย่งอาหารกันกินอย่างน่ารังเกียจ”

“ไม่ใช่ความผิดของนกหรอกที่ตื่นแต่เช้าและส่งเสียงดัง” เด็กสาวรวบผมให้พอเข้ารูป “ว่าไปแล้วก็เป็นความผิดของข้าเองที่ตื่นสาย และเรื่องนิสัยแย่งชิง

อาหารของมัน บางครั้งก็ไม่ได้แตกต่างจากคนสักเท่าไรเหมือนกัน”

“ดูท่าว่าวันนี้เจ้าจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ” ยาคุปพูดด้วยสีหน้ายิ้มๆ “ทุกทีเห็นเจ้าจะขวางหูขวางตาอะไรไปหมด”

“เจ้าพูดเหมือนข้าเป็นคนพาลพาโล” หล่อนเง้างอด

“ข้าเพียงแต่เปรียบเทียบให้ฟัง” เด็กหนุ่มวางมือจากการดูแลสัตว์พาหนะ “แต่พูดตามตรงแล้ว ข้าออกจะดีใจที่เห็นเจ้าเบิกบานแจ่มใสเช่นเช้าวันนี้”

“พรุ่งนี้เจ้าอาจจะเห็นข้ากลับเป็นคนเจ้าอารมณ์อีกก็ได้” ไนล์เท้าแขนกับเข่าที่งอขึ้น

“ทำไมล่ะ”

“เพราะพรุ่งนี้เราคงบ่ายหน้าสู่ทะเลทราย แทนที่จะมีชีวิตอยู่เยี่ยงยาจกเข็ญใจในเมืองที่ไม่ต้องการต้อนรับเราเช่นนี้”

“แต่ข้าอยากเห็นเจ้ามีความสุข และยินยอมอดทนได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งนั้น” ยาคุปบอกตามตรง

“แต่ข้าคงไม่สามารถมีความสุขได้ตราบที่เจ้ามิได้มีความสุขด้วย ดังนั้นข้าจึงไม่ยินยอมอดทนต่อการที่เจ้าจะถูกชาวเมืองมองด้วยสายตารังเกียจเดียดฉันท์หรือกล่าวโทษเจ้าเพียงเพราะเจ้ามีดวงตาปีศาจเท่านั้น”

“เจ้าจะทนลำบากต่อไปอีกทำไม การเดินทางในทะเลทรายหาใช่เรื่องที่น่ารื่นรมย์แม้แต่น้อย ที่รอดมาจนถึงที่นี่ได้ก็นับว่าเป็นโชคอันมหาศาลแล้ว การกลับออกไปอีกครั้ง ไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะพบเจอกับเรื่องราวอันใดบ้าง และโชคจะยังอยู่ข้างเราอีกหรือเปล่า”

“นั่นหาใช่เรื่องสลักสำคัญแม้แต่น้อย” เด็กสาวพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “อย่างไรเราก็ยังมีเราอยู่เคียงข้างกันเสมอ”

ยาคุปนิ่งไปชั่วครู่ ดวงตาสีฟ้าทอแสงเรืองรองก่อนจะหม่นมัวลง

“ไม่ว่าจะอยู่ที่นี่ต่อไปหรือเดินทางสู่ทะเลทราย เราก็ควรหาเสบียงอาหาร

กันก่อน” เด็กหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง

“ข้าก็คิดหาช่างทำมีดที่มีฝีมือ เพื่อให้มันทำมีดให้สมบูรณ์” ไนล์ลดมือลงแตะมีดสั้นที่ทำไว้ชั่วคราว

“สำหรับข้า มีดเล่มนั้นสมบูรณ์แล้ว เพราะนอกจากจะประกอบด้วยใบหญ้าวิเศษที่ดื่มกินเลือดมังกรทรายจนเต็มอิ่ม ยังมีด้ามเขากวางคุดที่มูร์ฝ้ามอบให้ และเส้นผมของเจ้าที่ผูกพันอย่างแน่นเหนียว กล่าวไปแล้วก็ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ทำให้มีดมีความพิเศษเหนืออาวุธอื่นใดทั้งสิ้น”

“ข้าอยากให้มีดเล่มนี้เป็นอาวุธคู่กายของเจ้า ดังนั้นจึงมุ่งมั่นให้มันออกมาดีที่สุด” เด็กสาวยังไม่คลายกังวล

“ข้าจะเก็บมันไว้กับตัวอย่างแน่นอน” เด็กหนุ่มให้คำมั่นและลุกขึ้นยืน พลางเพ่งสายตามองหล่อนแทนคำมั่น

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกมัน”

อาฟซานที่เหยาะย่างอูฐขึ้นมาบนลานกว้างของภูเขาทราย มองดูร่างของสมุนโจรทั้งเก้าคนที่นอนสิ้นสติสมประดีอยู่บนพื้นทรายด้วยสายตางุนงง

“เหตุใดพวกมันจึงหลับใหลอยู่เช่นนี้ และอูฐพากันหลบหนีไปไหนกันหมด”

“ข้าคิดว่าพวกมันถูกรมยา” ไลล่าขี่อูฐเข้าไปยังกองไฟที่มอดดับและใช้ไม้ตีอูฐเขี่ยเถ้าถ่านดู

“ผู้ใดจะสามารถรมยาโจรเก้าคนได้” เจ้าชายน้อยกวาดสายตาไปรอบ ๆ “มูร์ฝ้าล่ะ อายเฟ่บอกว่ามูร์ฝ้ามากับสมุนของนางด้วย”

“ถ้ามูร์ฝ้าไม่ถูกรมยาด้วย มันก็น่าจะเป็นผู้ลงมือรมยาคนอื่นเสียเอง” หญิงชราคาดคะเน

“มูร์ฝ้าเป็นชายพิการค่อมแคระ จะสามารถต่อสู้กับพวกโจรที่มีจำนวนมากมายกว่าได้อย่างไร”

“การต่อสู้ไม่จำเป็นต้องใช้พละกำลังเสมอไป บางครั้งก็สามารถใช้สมองสร้างความเสียหายยิ่งกว่าแก่คู่ต่อสู้ได้”

“เราปลุกพวกมันขึ้นมาสอบถามดีไหม” อาฟซานขอความเห็น

“ยาที่ใช้รมพวกนี้มีระยะเวลาในการออกฤทธิ์ หากยังไม่หมดฤทธิ์ ทำอย่างไรก็จะไม่ฟื้นคืนสติขึ้นมา”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็ได้แต่รอจนกว่าพวกมันจะฟื้นกระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“หากท่านไม่ประสงค์ที่จะรอ ก็สามารถเดินทางต่อไปได้เลย เพราะพวกมันก็คงจะไม่ได้ร่องรอยของพี่ชายท่านเพิ่มเติมจากที่แจ้งข่าวไปครั้งแรก”

“แต่ข้าจะปล่อยพวกมันไว้เช่นนี้ได้อย่างไร หากศัตรูของพวกมันหรือสัตว์ร้ายผ่านมาพบเห็นก็จะถูกเล่นงานโดยง่าย” อาฟซานเป็นกังวล

“ถ้าเช่นนั้นเราก็พักอยู่ที่นี่ก่อน” ไลล่าสรุป “ไว้พวกมันฟื้นขึ้นมาแล้วจึงค่อยออกเดินทางกันต่อไป”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” เด็กหนุ่มระบายลมหายใจ “อีกประการหนึ่ง หากมูร์ฝ้าเป็นผู้ลงมือรมยาพวกโจรเสียเอง ป่านนี้มันก็คงจะล่วงหน้าติดตามยาคุปไปแล้ว...แต่ที่ข้ายังไม่สามารถเข้าใจได้ก็คือ เหตุใดมูร์ฝ้าจึงทำเช่นนี้ ทั้ง ๆ ที่ได้รับมอบหมายจากอายเฟ่ให้เดินทางร่วมมากับพวกโจร”

“เรื่องนี้เก็บไว้ซักถามเมื่อพบเจอคนค่อมแคระผู้นั้นจะดีกว่าคาดเดาเอาเอง” ย่าของกูสเซลตัดบทและบังคับอูฐให้ยอบตัวลงเพื่อลงมาตรวจสอบกองไฟอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

“เจ้าสมควรปิดบังดวงตาให้มิดชิด”

ไนล์กล่าวเตือน พลางยื่นผ้าสีดำผืนหนึ่งให้เด็กหนุ่มซึ่งยืนอยู่ข้างอูฐ

“เพียงเพราะความเชื่อของชาวเมือง ข้าก็ถึงกับต้องปิดตาของตัวเองเชียวหรือ” ยาคุปกึ่งขันกึ่งขึ่น

“ความเชื่อที่ไร้เหตุผลสามารถทำอันตรายแก่ผู้คนมามากมายแล้ว ตอนนี้เจ้าสมควรจะถนอมตัวไว้ก่อน ดีกว่าจะมาคำนึงถึงเหตุผลใด ๆ”

“ข้าเคยลืมตามองสิ่งต่าง ๆ ได้เต็มตา ทั้งในอัลยาซูลาห์และทะเลทราย แต่ในเมืองที่เจริญรุ่งเรืองกลับไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้เลย”

“ก็เพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น” เด็กสาวถอนใจ “เมื่อกลับสู่ทะเลทราย เจ้าก็สามารถเปิดเผยดวงตาของเจ้าได้เต็มที่ แต่ระยะนี้ข้าจะเป็นดวงตาแก่เจ้าและบอกเล่าทุกสิ่งที่พบพานโดยมิผิดเพี้ยน”

“ดวงตาปีศาจ” เด็กหนุ่มแค่นหัวเราะ “ดวงตาที่มีทั้งคนชื่นชอบและชิงชัง นอบน้อมและขับไล่ไสส่ง”

“แท้จริงแล้ว เราทุกคนล้วนอยู่ภายใต้ความเชื่อ และความเชื่อของคนหมู่หนึ่งอาจจะแตกต่างหรือตรงข้ามกับความเชื่อของคนอีกหมู่หนึ่งก็ได้”

“นี่เจ้ากลายเป็นยายเฒ่าไปตั้งแต่เมื่อไร” ยาคุปถามขณะที่คาดผ้าปิดดวงตา

“ถ้าเจ้าคิดว่าข้าพร่ำพล่ามเหมือนยายเฒ่า ข้าก็ขอโทษด้วย” น้ำเสียงของเด็กสาวออกจะน้อยใจ “แต่ทุกอย่างที่ข้าทำลงไป ก็ด้วยปรารถนาที่จะให้เจ้าปลอดภัยและมีชีวิตยั่งยืนจนแก่เฒ่าเท่านั้นเอง”

เด็กหนุ่มยื่นมือเปะปะออกมาไขว่คว้ามือของเด็กสาวไว้

“บางทีข้าเองก็อาจจะเป็นเหมือนตาแก่ที่พูดจาเหลวไหลเลื่อนเปื้อน เจ้าอย่าได้ถือสาหาความข้าเลยนะ”

“ข้าไม่เคยถือสาหาความเจ้าแม้แต่น้อย” ไนล์กุมมือเด็กหนุ่มไว้แน่น “และจะไม่มีวันถือสาหาความเจ้าตลอดไป”

67

อาฟซานเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่สดใสปลอดโปร่งปราศจากใยหมอกและเยื่อเมฆ ก่อนมองไปรอบ ๆ ราวนกเหยี่ยวก่อนจะกางปีกโผบิน

“วันนี้ฟ้าแจ่มใส” ไลล่าที่กระตุ้นอูฐขึ้นมาเคียงข้างเอ่ยเบา ๆ “และอากาศไม่ร้อนจัด”

“อือ” เด็กหนุ่มพยักหน้า “ข้าหวังว่าน่าจะเป็นวันที่เราได้ข่าวคราวเกี่ยวกับพี่ชายของข้างบ้าง”

“หากพบเจอพี่ชายแล้ว ท่านจะทำประการใดต่อไป”

“เราสองพี่น้องก็จะพากันกลับอัลยาซูลาห์”

“แต่อัลยาซูลาห์ยามนี้หาได้เหมือนเดิม” หญิงชรากล่าว

“เจ้าหมายความว่ากระไรที่ว่าอัลยาซูลาห์ไม่เหมือนเดิม”

“ก็เพราะยามนี้ท่านกับพี่ชายหาใช่ลูกชายของสุลต่านอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นชั้นหลาน และวันใดที่องค์หญิงฟาติมะเสกสมรส สามีของนางก็จะก้าวขึ้นมาสู่ตำแหน่งรัชทายาทซึ่งจะสืบครองบัลลังก์อัลยาซูลาห์ต่อไป”

“ข้าหาเคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน” อาฟซานสารภาพ

“แต่นับต่อจากนี้ไปท่านควรจะคิด”

“ช่างเถอะ” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “ฟาติมะจะแต่งกับผู้ใดก็ไม่ใช่เรื่องของข้าอยู่ดี”

“หากนางเลือกท่านเป็นสามี...” ไลล่าลอบสังเกตท่าทีของอีกฝ่ายหนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “ท่านก็ย่อมเป็นสุลต่านองค์ต่อไปของอัลยาซูลาห์”

“เรื่องเหลวไหล” อาฟซานหัวเราะ “ข้าไม่เคยสนใจนาง และนางก็ไม่เคยสนใจข้าเช่นกัน...ถ้าเป็นพี่ยาคุปก็ค่อยว่าไปอย่าง”

“หมายความว่าเจ้าชายยาคุปพึงพอใจเจ้าหญิงฟาติมะ และองค์หญิงก็พอใจเจ้าชาย”

“จริง ๆ แล้วก็เป็นเพียงเรื่องที่หยอกเย้ากันเล่น เราสามคนล้วนสนิทสนมคุ้นเคยกันมาตั้งแต่เด็ก ยาคุปไม่เคยเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อฟาติมะ...”

“แล้วองค์หญิงล่ะเพคะ”

“ฟาติมะหรือ” เจ้าชายน้อยยกมือขึ้นลูบคางที่เขียวครึ้มด้วยคราบเครา “ก็ดูท่าว่านางจะเป็นห่วงเป็นใยพี่ชายข้าอยู่มาก การที่ข้าเดินทางมาทะเลทรายครั้งนี้ก็ต้องนับว่านางมีส่วนอยู่ไม่น้อย”

“หากเจ้าชายยาคุปสมรสกับองค์หญิงฟาติมะ ท่านคิดเห็นเป็นประการใด”

“ก็นับเป็นเรื่องน่ายินดี” อาฟซานปราศจากความรู้สึกใด ๆ

“แต่ข้านึกเสียดาย”

“เจ้าเสียดายอะไร”

“เสียดายที่ท่านไม่ได้มีโอกาสปกครองดูแลอัลยาซูลาห์”

“เจ้าเลิกพูดจาเลอะเทอะได้แล้ว” อาฟซานเสียงเข้มขึ้น “นี่ถ้าเป็นผู้อื่นมิใช่เจ้ามาพูดเช่นนี้ ข้าคงจะลากลิ้นมันออกมาสับสักร้อยชิ้นแล้ว”

“อภัยให้ข้าด้วย” ไลล่าละล่ำละลัก “ที่ข้าพูดอะไรออกไปก็ด้วยความจงรักภักดีต่อท่าน หาได้คิดเป็นอื่นไม่”

“เมื่อเจ้าภักดีต่อข้า ก็พึงภักดีต่อพี่ชายของข้าด้วย หาไม่แล้วข้าจะถือว่าเจ้าทรยศต่อข้า”

“ข้าไม่เคยคิดร้ายต่อท่านแม้แต่น้อย”

“ถ้าเช่นนั้นก็เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว” เด็กหนุ่มตัดบท “และจำไว้ว่าอย่าพูดจาล่วงล้ำก้ำเกินพี่ยาคุปอีกเป็นอันขาด”

ย่าของกูสเซลสงบปากคำและเบนอูฐไปทางอื่น ให้เจ้าชายน้อยควบอูฐฝ่าท้องทุ่งทะเลทรายไปข้างหน้า...

“มัสยิดใหญ่”

ไนล์บอกเล่าด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล เมื่ออูฐผ่านมัสยิดกลางเมือง

“ผนังมัสยิดทั้งสี่ด้านประดับด้วยกระเบื้องเคลือบสีฟ้า หลังคารูปโดมคร่ำสนิมทองแดง หอขานละหมาดรูปทรงเหมือนหอคอยโบราณ...”

“เมืองนี้เป็นเมืองท่าที่เก่าแก่ ในสมัยโบราณคงจะถูกโจมตีจากกองเรือต่างด้าวหรือพวกโจรทะเลอยู่บ่อย ๆ ตัวอาคารแสดงถึงความมั่งคั่งของเมืองและการติดต่อค้าขายกับชาวอิสตันบูล ส่วนหอขานละหมาดก็เป็นผลมาจากการระแวดระวังภัยจากการรุกรานทางทะเล” ยาคุปสาธยาย

“เจ้าไม่เห็น แต่เหตุใดถึงรอบรู้เรื่องราวเหล่านี้” เด็กสาวฉงน

“ข้าฟังมาจากมูร์ฝ้า” เด็กหนุ่มเฉลย “มูร์ฝ้าชอบเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ข้ากับน้องชายฟังเสมอ แม้ว่ามันจะค่อมแคระ แต่ก็เดินทางท่องเที่ยวมามากและมีเพื่อนฝูงอยู่ทั่วไป”

“เพื่อนฝูงอย่างตาเฒ่าคาลิลน่ะหรือ” หล่อนย้อนถาม

“ช่างเถอะ” ยาคุปยกมือขึ้นแตะผ้าที่ปิดบังดวงตา “ตอนนี้ข้าปรารถนาที่จะเห็นมัสยิดแห่งนี้เหลือเกิน”

“ที่นี่ผู้คนพลุกพล่าน” ไนล์ห้าม “ไว้ให้ห่างไปหน่อย พอปลอดคนจึงค่อยปลดผ้าผูกตาจะดีกว่า”

“ข้าเดินทางข้ามทะเลทราย ฝ่าอันตรายมามากมายเพื่อมาที่นี่ แต่ครั้นถึงแล้ว กลับไม่สามารถมองดูได้เต็มตา” เด็กหนุ่มถอนใจ

“บางครั้งจิตใจของเราก็สามารถสร้างภาพขึ้นได้เอง และเราก็จดจำภาพเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี แม้ว่ามันอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริงเลยก็ตาม” หล่อนละสายตาจากมัสยิด “การพบเห็นของจริงบางทีก็เท่ากับเป็นการทำลายภาพอันงดงามในความฝัน และทำร้ายจิตใจของตัวเราเองมากกว่า”

“แต่ข้าชอบเผชิญกับความจริง ไม่ว่ามันจะอัปลักษณ์สักเพียงใด มากกว่าจะจมอยู่ในความฝันอันสวยสดงดงาม แต่ทว่าเลื่อนลอย”

“ชีวิตของคนเราต้องประกอบด้วยความจริงและความฝัน สิ่งสวยงามและอัปลักษณ์ การหลับใหลและตื่นฟื้น ไม่ว่าเราจะพอใจมันหรือไม่ก็ตาม” เด็กสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เข้าใจในความรู้สึกของเพื่อนร่วมทาง “แต่สิ่งสำคัญยิ่งกว่าก็คือ การทำใจให้ยอมรับในสิ่งที่เป็นอยู่และในความเปลี่ยนแปลง”

“ถ้าเป็นเจ้าล่ะ” ยาคุปย้อนถาม “เจ้าจะยินยอมรับมันได้หรือไม่”

“ข้าไม่สามารถตอบได้” หล่อนปฏิเสธ “แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง ข้าจะบอกให้เจ้ารู้เป็นคนแรก”

เด็กหนุ่มลดมือที่แตะผ้าผูกตาลง เหมือนจะทำใจยอมรับในสภาพการณ์

อาฟซานยกมือขึ้นป้องแดดและเพ่งมองออกไปในทะเลทราย ก่อนหันไปทางสองย่าหลานที่ตามมาสมทบ

“ท่านเห็นสิ่งใดหรือ” ไลล่าถามพลางหอบพลาง

“ข้าแลเห็นคล้ายทะเลทรายเป็นระลอก ทั้งที่ปราศจากลมพายุ”

“บางทีแสงแดดอาจทำให้เกิดภาพลวงตา” หญิงชรามองตาม “หรือไม่เช่นนั้นดวงตาของท่านก็คงล้า ซึ่งทางที่ดีท่านควรพักสายตาสักครู่ก่อนเดินทางต่อ”

“ตาข้าไม่เคยหลอกข้า” เด็กหนุ่มยืนยัน

“ตาข้าแต่ก่อนก็ไม่เคยฝ้าฟาง” หญิงชรากล่าว “แต่ครั้นถึงวันหนึ่งก็เหมือนกับภาพต่าง ๆ จะพลันพร่าเลือนไป”

“ข้าคิดจะไปดูใกล้ ๆ” อาฟซานบอกอย่างไม่พอใจและกระตุ้นสายบังเหียนอูฐ แต่องครักษ์ร่างใหญ่ชิงควบอูฐออกหน้าไปก่อน

“กูสเซล” ผู้เป็นย่าร้องเรียกเสียงหลง “กลับมาก่อน”

“เหตุใดเจ้าจึงห้ามปรามมัน” เด็กหนุ่มหันมาถามด้วยความแปลกใจ “หรือว่าแท้จริงเจ้าก็มองเห็นสิ่งที่ข้าเห็น”

“ถ้าเป็น ‘มัน’...ลำพังกูสเซลย่อมไม่มีทางต่อสู้ได้” ไลล่าเสียงสั่น

“อะไรคือ ‘มัน’ ที่เจ้าเอ่ยถึง” อาฟซานซักขณะกระชากดาบออกจากฝักอย่างเตรียมพร้อม

“มังกรทราย” นางหลุดปากเบา ๆ “มันคือมังกรทราย”

“ข้าจดจำได้แล้ว” เจ้าชายน้อยพยักหน้า “วันแรกที่ข้ากับโยคานพบเจ้ากับกูสเซลในทะเลทราย เจ้าอ้างว่ากูสเซลถูกมังกรทรายทำร้ายจนสูญเสียลิ้นไป”

“ถูกต้องแล้ว” หญิงชรายอมรับ “ความจริงลิ้นของมันถูกนางพญาแห่งดินแดนลี้ลับตัดขาดก่อนหน้านั้นแล้ว แต่ข้าเห็นเป็นเรื่องเสื่อมเสียเกียรติยศและไม่ต้องการให้มันถูกเย้ยหยัน ประจวบกับตอนที่ท่านกับโยคานพบเราสองย่าหลาน กูสเซลเพิ่งถูกมังกรทรายทำร้ายได้รับบาดเจ็บสาหัส ข้าจึงถือโอกาสกุเรื่องขึ้น”

“แล้วมังกรทรายคือสิ่งใด ปีศาจ หรือว่าสัตว์ร้าย”

“ไม่มีผู้ใดล่วงรู้คำตอบในเรื่องนี้” ไลล่าสั่นศีรษะ “แต่ร่ำลือต่อ ๆ กันมาว่า ทุกครั้งที่แลเห็นระลอกคลื่นในทะเลทราย นั่นคือมังกรทรายกำลังคะนอง บางทีมันก็เพียงแค่โลดแล่นอย่างเริงรื่น แต่บางครั้งก็ลงมือเล่นงานคนและสัตว์พาหนะอย่างบ้าคลั่ง เช่นที่กูสเซลเคยประสบมาแล้ว”

“ข้าจะไปช่วยกูสเซล” อาฟซานลั่นวาจา พร้อมกับหวดไม้ตีอูฐเร่งให้มันควบตามองครักษ์ไปทันที

ชายค่อมแคระเหยียดขาเพื่อบรรเทาอาการเมื่อยล้า แต่สายตามิได้ละจาก

สัตว์พาหนะที่ผูกอยู่ใกล้ ๆ ราวกับกลัวว่ามันจะลุกขึ้นวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตา

"อดทนอีกหน่อยนะ" มูร์ฝ้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างจะเอาใจอูฐ "ข้ารู้ว่าใกล้จะถึงถิ่นเดิมของเจ้าแล้ว เมื่อถึงที่นั่น ข้าจะพาเจ้าไปส่งคืนเจ้าของเดิม พวกมันคงจะดีใจและเลี้ยงอาหารเจ้าจนอิ่มแปล้แน่นอน"

"เพราะฉะนั้น" มูร์ฝ้าสรุป "เจ้าจึงสมควรอยู่กับข้า อย่าได้คิดหลบลี้ไปไหน เพราะหากเจ้าเดินทางในทะเลทรายตามลำพังโดยไม่มีข้าคอยดูแล เจ้าก็อาจตกเป็นเหยื่อของพวกโจรทะเลทรายหรือคนชั่วช้าที่โหดร้ายทารุณ"

ชายค่อมแคระเบนสายตากลับไปยังท้องทะเลทรายที่เพิ่งเดินทางผ่านมา และผุดลุกขึ้นยืนเมื่อรูปเงาเล็กที่อยู่ลิบ ๆ ของคนสองคนที่ขี่อูฐเคลื่อนไหวในทำนองต่อสู้กับทรายที่ม้วนตัวเป็นลำ และหลบหลีกไลล่าอย่างรวดเร็ว

"มังกรทราย" มูร์ฝ้าอุทานด้วยความตกใจ และโผนไปกอดสัตว์พาหนะไว้แน่น ราวกับกลัวมันจะชิงหนีเอาตัวรอดไปก่อนกระนั้น

68

อาฟซานบังคับอูฐให้โลดแล่นและหลบหลีกอย่างรวดเร็วเพื่อหลอกล่ออสูรร้ายแห่งทะเลทรายจากการล่าไล่องครักษ์แห่งตน

“กูสเซล” เด็กหนุ่มร้องบอกอย่างห้าวหาญ “ไม่ว่ามันจะร้ายกาจเพียงไร แต่วันนี้ต่อให้มันมีสี่สิบหัวสี่สิบปีก เหินบินไปในอากาศได้ ก็ใช่ว่าจะมีทางรอดพ้นจากมือของเราสองคนไปได้”

ชายผู้ปราศจากลิ้นส่งเสียงในคอ แต่ใบหน้าซึ่งสักอักขระสีม่วงยังคงเคร่งเครียดและแฝงไว้ด้วยความหวั่นวิตกอย่างเห็นได้ชัด ขณะต่อสู้ติดพันกับรูปทรายที่ม้วนตัวเป็นลำใหญ่และเคลื่อนไหวลดเลี้ยวไปตามพื้นทรายราวงูเลื้อย

“ข้าจะบั่นคอมันเอง” เด็กหนุ่มกระตุ้นอูฐเข้าไปใกล้และจ้วงฟันรูปทรายโดยแรง แต่คมดาบเพียงผ่านไปในความว่างเปล่า ไร้เลือดหรือริ้วรอยที่ก่อความระคายเคือง

“นี่มันคืออะไรกันแน่” อาฟซานอุทานอย่างคาดไม่ถึง “เรากำลังต่อสู้อยู่กับอะไร”

“รีบถอยออกมาก่อน” ไลล่าที่ตามมาทันตะโกนบอก “ท่านไม่มีทางสู้กับมันได้”

เด็กหนุ่มละล้าละลัง ขณะกูสเซลเร่งอูฐให้ล่วงฝ่าฝุ่นทรายที่คละคลุ้งไปดักหน้าเพื่อล่วงหลอกให้มังกรทรายติดตามตนเองแทนอาฟซาน

“กูสเซล ระวังตัวด้วย” หญิงชรากู่ก้องด้วยความห่วงใย พลางนำอูฐเข้าประกบอูฐของเด็กหนุ่มและนำตัวน้องชายของยาคุปออกห่างจากจุดนั้น

“แท้จริงมันคือปีศาจ สัตว์ร้าย หรือว่าลมพายุ” เจ้าชายน้อยถามด้วยท่าทางที่ยังไม่หายจากอาการตื่นตะลึง

“ไม่มีใครรู้ว่ามันคืออะไร” ไลล่ารวบสายบังเหียนอูฐของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ “และที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ ไม่มีใครรู้ว่าจะสามารถกำราบมันได้อย่างไร”

“ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ก็ย่อมจะมีทางที่จะพิชิตมันได้ทั้งนั้น” อาฟซานกล่าวอย่างเชื่อมั่น

“แต่ไม่ใช่ด้วยอาวุธธรรมดาอย่างแน่นอน” ไลล่ารั้งบังเหียน “ทางที่ดีที่สุดในเวลานี้คือถนอมชีวิตไว้ก่อน”

“ข้าจะไม่หนีไปไหนทั้งนั้น จนกว่าจะรู้ว่ามันคืออะไรกันแน่ และจะจัดการกับมันได้ยังไง” เด็กหนุ่มยืนกราน

“มีคนจำนวนมากที่อยากรู้เช่นเดียวกับท่าน แต่ไม่เคยมีแม้แต่คนเดียวที่รอดชีวิตกลับไปได้”

“แต่หากข้ากลับไปตอนนี้ ความอยากรู้ก็คงจะต้องทรมานข้าไปตลอดชีวิตเหมือนกัน” เด็กหนุ่มฮึดฮัด

“คนฉลาดรู้จักที่จะรอพระอาทิตย์ขึ้น แม้ในคืนที่มืดที่สุด เวลาในวันข้างหน้ายังมีอีกมากมายนัก ท่านสมควรที่จะอดใจรอ”

“ข้าอาจไม่ใช่คนฉลาด” อาฟซานพูดห้วน ๆ “แต่ข้าก็ไม่ใช่คนขลาดอย่างแน่นอน”

“คนกล้าหรือคนขลาดไม่สามารถที่จะวัดได้ด้วยการต่อสู้เพียงครั้งเดียว” นางท้วง

“เจ้าจะคิดเช่นไรก็เป็นเรื่องของเจ้า” เจ้าชายน้อยกระชากบังเหียนจากมือ

ของหญิงชรา “แต่สำหรับข้า ไม่มีวันทอดหุ่ยรอพระอาทิตย์ในวันใหม่เป็นอันขาด”

“เจ้าชายน้อย อย่าเพคะ” ไลล่าร้องห้าม แต่อาฟซานกลับกระตุ้นอูฐไล่ตามมังกรทรายโดยไม่ฟังคำทัดทาน

เด็กสาวบังคับอูฐให้หยุดยืนใต้ร่มไม้ที่ห่างไกลจากย่านชุมชน พลางส่งกระติกน้ำให้เด็กหนุ่มที่ร่วมทาง

“เจ้าสามารถปลดผ้าผูกตาได้แล้ว” หล่อนบอกเบา ๆ

“ข้าทำความลำบากแก่เจ้ามากทีเดียว” ยาคุปถอนใจขณะที่ปลดผ้าดำที่ผูกตา “เจ้าจะทนเดินทางกับคนที่ต้องปิดบังดวงตาของตนเองได้นานเท่าไร”

“ข้ามิได้ลำบากลำบนอะไรเลย” ไนล์ปฏิเสธ “เหตุใดเจ้าจึงถามเช่นนี้”

“เพราะข้าไม่ต้องการให้เจ้าพลอยมาเดือดร้อนไปกับ ‘ดวงตาปีศาจ’ ของข้าด้วย” เด็กหนุ่มกุมกระติกน้ำไว้ “อย่างน้อยเจ้าก็ควรที่จะพักอยู่ในเมืองนี้ต่อไปสักระยะหนึ่ง แทนที่จะกลับออกไปยังทะเลทรายอีกแทบจะทันทีที่มาถึง”

“แต่ข้าต้องการอยู่กับเจ้า หาใช่ต้องการอยู่เมืองนี้แม้แต่น้อย” หล่อนค้าน “และพูดกันตามจริง เวลานี้ข้าก็คุ้นชินกับชีวิตชาวทะเลทรายมากกว่าชีวิตในเมืองด้วยซ้ำ”

“กว่าจะเดินทางผ่านทะเลทรายมาถึงที่นี่ได้ก็นับว่ายากลำบากยิ่งนัก การเดินทางกลับอาจจะเผชิญภัยอันตรายมากขึ้นเป็นสองเท่า”

“แต่เจ้าก็ยังคิดที่จะเดินทางอยู่ดี” หล่อนว่า “เช่นนี้แล้วจะมาห้ามปรามข้าได้อย่างไร”

“เรามีจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน” เด็กหนุ่มยกกระติกน้ำขึ้นดื่ม “ที่ข้ามาที่นี่เพราะคำสั่งของมูร์ฝ้า และเมื่อที่นี่ไม่ต้อนรับ ข้าก็ย่อมเดินทางกลับคืนไปบ้านเมืองของข้า ส่วนเจ้า ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสั่งใคร และเมืองนี้ก็มิได้รังเกียจเจ้า เจ้าสามารถพำนักอยู่ต่อไปได้ตามใจปรารถนา”

“แต่ข้าปรารถนาที่จะไปกับเจ้า” ไนล์ตัดบท “ดังนั้นเรื่องนี้เป็นอันจบสิ้น เจ้าไม่ต้องหยิบยกขึ้นมาพูดจาอีก”

“หากเจ้าต้องการเดินทางกลับ อาศัยกองคาราวานที่เข้มแข็งย่อมจะปลอดภัยกว่าเดินทางไปกับข้าเพียงลำพัง” ยาคุประบายลมหายใจแรง ๆ

“สำหรับข้าถือว่าจบเรื่องแล้ว และจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก” เด็กสาวตัดบท “จากนี้เราจะหาซื้อเสบียงอาหารและข้าวของที่จำเป็น และมุ่งหน้าสู่ทะเลทรายด้วยกัน”

“ข้าเคยคิดว่าลาเป็นสัตว์ที่ดื้อรั้นที่สุดในโลก” ยาคุบ่นเบา ๆ

“เจ้าจะว่าข้าดื้อยิ่งกว่าลาก็ว่าออกมาตรง ๆ ได้เลย” ไนล์หัวเราะเสียงใส “แต่เจ้าอาจจะไม่เคยรู้ว่า ถึงลาจะดื้อรั้นอย่างไร ก็ไม่เคยทิ้งคนที่เป็นเจ้าของมัน”

แดดเข้มและฝุ่นคลุ้งไปทั่วทะเลทรายบริเวณนั้น แต่ทั้งอาฟซานและกูสเซลก็มิได้ลดละในการต่อสู้กับลำทรายที่ม้วนตัวพลิกผันผาดโผนประดุจงูใหญ่ แม้ว่าคมดาบของคนทั้งสองจะไม่สามารถทำอันตรายใด ๆ แก่มันได้เลยก็ตาม

“มันต้องมีทางที่จะเล่นงานมัน” อาฟซานส่งเสียงด้วยความเชื่อมั่นพร้อมกับหอบแรง ๆ “ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ก็จะต้องมีจุดอ่อนที่ไหนสักแห่ง”

กูสเซลแม้จะไม่เห็นด้วย แต่ก็ทุ่มเทกำลังเพื่อปกป้องผู้ที่ตนสวามิภักดิ์อย่างเต็มที่ ทั้งที่ดูเหมือนว่าจะมองไม่เห็นหนทางเอาชนะสิ่งที่กำลังต่อสู้อยู่ได้เลยก็ตาม

มังกรทรายทะยานขึ้นไปในอากาศ ฝุ่นทรายบดบังท้องฟ้าให้มืดมิดไปชั่วขณะ ก่อนที่มันจะผกส่วนหัวพุ่งวกกลับมาทางอาฟซานที่ควบอูฐไล่ตามไปติด ๆ เด็กหนุ่มกระชากบังเหียนเบนสัตว์พาหนะออกห่างอย่างกะทันหัน เป็นเหตุให้อูฐเสียหลักคะมำล้มลงพร้อมกับสลัดร่างของผู้ขี่หล่นบนพื้นทรายโดยแรง ในจังหวะเดียวกันกับที่มังกรพุ่งตัวเข้าใส่...เสียงลมอื้ออึงราวเสียงคำรามของสัตว์ร้าย และฝุ่นทรายที่ประกอบกันเป็นศีรษะอันใหญ่โตและน่าสะพรึงกลัวก็พุ่งเข้ามาหมาย

ฉกเหยื่อที่หมดทางสู้

“อาฟซาน” เสียงเรียกดังลั่นขึ้นในวินาทีวิกฤต และอูฐใหญ่ตัวหนึ่งควบตะลุยทรายสวนความเป็นความตายเข้ามา คนที่อยู่บนหลังอูฐโน้มตัวเหนี่ยวร่างของเด็กหนุ่มที่กำลังลุกยืนขึ้นมาจากพื้น รอดพ้นจากอันตรายอย่างหวุดหวิด

“มูร์ฝ้า” เด็กหนุ่มอุทานอย่างคาดไม่ถึง ขณะที่ชายค่อมแคระควบอูฐออกไปเต็มฝีเท้าโดยมีลำทรายม้วนตัวไล่ตามมาติด ๆ

“โดดลงจากหลังอูฐ” มูร์ฝ้าออกคำสั่ง

“เจ้าหมายความว่ากระไร” อาฟซานถามเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“ข้าบอกให้โดดลงจากอูฐ” อีกฝ่ายกล่าวซ้ำ พร้อมกับกระชากมีดเหน็บออกมาตัดสายบังเหียนขาดออก พาตนเองและคนที่เพิ่งช่วยชีวิตมาหยก ๆ พุ่งตัวกระโจนลงจากหลังสัตว์พาหนะที่วิ่งควบโดยกำลังแรง ปล่อยอูฐพุ่งตัวไปข้างหน้า และส่งเสียงร้องลั่นอย่างตกใจเมื่อถูกกลืนหายไปกับฝุ่นทรายที่ไล่ตามทัน

มังกรทรายผงาดร่างและวกกลับมาทางคนทั้งสองซึ่งยังนอนจมอยู่บนพื้นทราย เสียงลมรุนแรงขึ้นราวกับเสียงคำรามด้วยความเกรี้ยวโกรธ...ทันใดลมอีกกระแสหนึ่งซึ่งแรงกว่าก็พุ่งเข้าปะทะ พร้อมกับพัดพาทรายที่ประกอบเป็นลำร่างให้กระจัดกระจายไปในอากาศ

เมื่อฟ้าใสดุจเดิม ไลล่าก็เหยาะย่างอูฐเข้ามาหา

“เจ้าจัดการกับมัน” อาฟซานที่เพิ่งพยุงตัวขึ้นนั่ง มองดูหญิงชรา

“ข้าเพียงแต่ขับไล่มันไปชั่วคราว” นางพยักหน้ารับ “แต่อีกมิช้ามันก็สามารถกลับมาใหม่”

“เจ้าล่ะ” เด็กหนุ่มหันไปทางชายค่อมแคระ “เป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าควรถามเจ้ามากกว่าว่าเหตุใดถึงมาอยู่กลางทะเลทราย” มูร์ฝ้าขยับตัวอย่างยากลำบาก “นี่ดูท่าว่ากระดูกข้าคงจะป่นไปทั้งตัวกระมัง”

“ข้ามาตามหายาคุป” อาฟซานส่งมือให้อีกฝ่ายประคองตัวขึ้นยืน “และ

ก็อยากรู้ว่าเหตุใดเจ้าจึงชักจูงให้พี่ชายข้าหลบหนีออกจากบ้านเมือง”

“เรื่องนี้ค่อนข้างจะยืดยาว” มูร์ฝ้ามีท่าทางไม่สบายใจ “แต่ขอให้เจ้ารู้ว่าที่ข้าทำลงไปก็เพื่อความปลอดภัยของยาคุป”

“เจ้าพาพี่ชายข้ามาตกระกำลำบากในทะเลทรายกว่าสองปี ต้องลดตัวไปอยู่กับเหล่าโจรทะเลทราย ได้รับทุกข์ยากแสนสาหัส เช่นนี้ยังกล้ากล่าวว่าทำไปเพื่อความปลอดภัยของพี่ข้าอีกหรือ” อาฟซานเพ่งมองด้วยสายตาแข็งกร้าว

“แต่ถ้าข้าไม่พามันมา ป่านนี้ยาคุปก็คงจะนอนเคียงข้างบิดาอยู่ในกุโบร์ไปแล้ว” ชายค่อมแคระขึ้นเสียง

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” เด็กหนุ่มเลิกคิ้ว

“ก็หมายความว่ามีผู้ที่ไม่ต้องการให้ยาคุปมีชีวิตอยู่ต่อไป”

“มันผู้นั้นเป็นใคร” อาฟซานถามเสียงดัง “ขอเพียงเจ้าบอกชื่อมันออกมา ข้าจะแล่นไปแล่เนื้อมันออกมาเดี๋ยวนี้”

“ไม่ว่าเจ้าหรือยาคุปก็ไม่มีทางที่จะทำอะไรคนผู้นั้นได้” มูร์ฝ้าสั่นศีรษะแรง ๆ “และรังแต่จะก่ออันตรายให้กับตัวเองโดยแท้ ด้วยเหตุนี้ข้าจึงพายาคุปออกมาจากอัลยาซูลาห์ มุ่งหน้าข้ามทะเลทรายสู่เมืองริมทะเลอันไกลโพ้น เพื่อให้พ้นเงื้อมมือของคนผู้นั้น”

“มันเป็นใคร” เด็กหนุ่มตะคอกถาม “เจ้าเอ่ยชื่อมันออกมาเถอะว่ามันเป็นใคร”

69

มูร์ฝ่านิ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนหลุดปากออกมาเบา ๆ

“ฮัสซัน”

“เจ้าหมายถึงท่านอาฮัสซันกระนั้นหรือ” อาฟซานถามเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“ถูกต้อง” ชายค่อมแคระผงกศีรษะ ขณะที่เจ้าชายน้อยเงียบงันไปทันที

“แต่ทำไม...ทำไมท่านอาถึงต้องการทำลายล้างพี่ยาคุป” อาฟซานเอ่ยถาม

“เพราะยาคุปคือผู้ที่บิดาของเจ้าประสงค์จะให้ครอบครองอัลยาซูลาห์ต่อไป”

“ถ้าเช่นนั้นหมายความว่าท่านอาไม่เห็นด้วย” เด็กหนุ่มคาดเดา

“ถูกต้อง” มูร์ฝ่าพยักหน้า “คืนนั้นข้าเข้าไปค้นหาหนังสือในห้องสมุดหลวง เลยได้ยินเรื่องราวที่บิดาของเจ้าโต้เถียงกับฮัสซัน เริ่มแรกฮัสซันเท้าความถึงเมื่อครั้งที่ร่วมกับบิดาของเจ้าขับไล่อัลวาร์ออกจากเมือง และปู่ของเจ้ามีประสงค์จะให้ฮัสซันขึ้นครองราชย์แทน แต่บรรดาขุนนางและราชวงศ์พากันคัดค้าน บิดาของเจ้าจึงได้ขึ้นเป็นสุลต่านแทน”

“นั่นล้วนเป็นเรื่องเก่าแก่ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว ทำไมท่านอาฮัสซันยังมาพูด

ถึงมันอีก”

“ที่ฮัสซันยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูด เพราะต้องการจะให้บิดาของเจ้าแต่งตั้งตนเป็นรัชทายาทของอัลยาซูลาห์”

“แต่พ่อเคยมีดำริจะตั้งพี่ยาคุปเป็นรัชทายาท” อาฟซานท้วง

“เพราะเหตุนี้ ฮัสซันถึงต้องทวงบุญคุณ และยื่นข้อเรียกร้องดังกล่าว”

“พ่อข้าไม่มีวันยินยอมแน่นอน” เด็กหนุ่มกล่าวอย่างเชื่อมั่น

“เพราะพ่อเจ้าไม่ยินยอม จึงถูกมือสังหารของฮัสซันรัดคอด้วยผ้าแพรจนเสียชีวิต และตกแต่งศพให้เหมือนกับตายโดยลมปัจจุบัน”

“ท่านอาโหดร้ายเกินไปแล้ว” อาฟซานคำราม ดวงตาขึงแข็ง สีหน้าเคียดแค้นเคร่งเครียด

“ฮัสซันรู้ว่าข้ารู้เห็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงส่งมือสังหารตามมาเล่นงานข้า ดีที่ยาคุปช่วยเหลือข้าไว้ได้ทัน เพื่อเป็นการป้องกันมันจากอันตราย ข้าจึงพามันเดินทางจากอัลยาซูลาห์ข้ามทะเลทราย มุ่งหน้าไปเมืองริมทะเล ซึ่งยากที่ใครจะติดตามมาได้”

“พ่อข้าเคยพูดไว้ไม่ผิดปากว่า อาฮัสซันเป็นเพียงหนอนตัวหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันจะกลายเป็นผีเสื้อไปได้...” เด็กหนุ่มขบกรามแน่น “พ่อยังบอกด้วยว่าอาฮัสซันไม่มีความสามารถในการปกครองบ้านเมือง และจะพาอัลยาซูลาห์สู่ความล่มจม”

“บิดาของเจ้ากล่าวได้ถูกต้อง เพียงแต่มองข้ามความจริงไปข้อหนึ่ง”

“อะไร”

“หนอนสกปรกตัวหนึ่งก็สามารถทำให้คนตายได้”

อาฟซานทอดสายตาลงต่ำ ก่อนเอ่ยต่อ

“เจ้าคงไม่ทราบว่าเวลานี้อัลยาซูลาห์ใกล้จะล่มจมตามคำของพ่อข้าแล้ว”

“เกิดอะไรขึ้น” มูร์ฝ่าถามด้วยความห่วงใย

“อาฮัสซันชุบเลี้ยงไอ้ออสมานแห่งรามาดาน มอบหมายให้มันจัดตั้งกอง

ทหารม้าโดยกะเกณฑ์มาจากเด็กหนุ่มทั่วดินแดน”

“ออสมานแห่งรามาดาน” ชายค่อมแคระทวนคำ “นี่นับว่าเป็นเรื่องเลวร้ายจริงๆ คนอย่างออสมาน ลำพังตัวก็ชั่วพอแรงอยู่แล้ว และมันเองไม่เคยมีความคิดจะภักดีผู้ใดอย่างจริงจัง ฮัสซันทำเช่นนี้เท่ากับเอาหัวไปมุดในปากสิงโตโดยแท้”

“บางทีคนอย่างอาฮัสซันอาจจะรู้สึกปลอดภัยกว่าการที่จะตั้งศีรษะไว้บนบ่าตัวเองก็ได้” อาฟซานเยาะหยัน

“เมื่อรู้ความจริงที่ข้าบอกแล้ว เจ้ายังคิดจะกลับไปอัลยาซูลาห์อยู่อีกหรือไม่” มูร์ฝ้าถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“จะเป็นหรือตายข้าก็ต้องกลับไปแน่ เป็นแต่ตอนนี้ข้าคิดว่าน่าจะตามหาพี่ยาคุปก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยทวงถามหนี้โลหิตที่อาฮัสซันก่อกับพ่อข้า”

“เวลานี้ฮัสซันคือสุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ หาใช่หนอนหนังสือที่ไร้เขี้ยวเล็บเช่นแต่ก่อน การลงมือกับมันนับเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง โดยเฉพาะเมื่อมีออสมานอยู่ด้วย”

“ข้าเพิ่งปะทะกับออสมานมา” เด็กหนุ่มบอกเบาๆ “มันได้ข่าวว่าพี่ยาคุปพำนักอยู่กับนางโจรอายเฟ่ ดังนั้นจึงอาสาอาฮัสซันมาปราบปรามชุมโจร โดยหวังจะถือโอกาสกำจัดพี่ชายของข้าไปพร้อมกัน แต่มันคาดไม่ถึงว่าพี่ยาคุปละชุมโจรไปก่อนแล้ว...ข้ามีโอกาสต่อสู้กับมัน แต่ก็นึกไม่ถึงว่าจะต้องสูญเสียโยคานไป”

“ข้ารู้จักโยคานดี” มูร์ฝ้าก้มศีรษะลง “และรู้ว่ามันย่อมไม่เสียดายชีวิตที่มอบแก่เจ้า”

“เราจะติดตามพี่ยาคุปเข้าไปถึงเมืองริมทะเลไหม” อาฟซานตั้งคำถาม

“ข้าคิดว่าเราน่าจะรอมันอยู่แถวนี้” ชายค่อมแคระเหมือนจะเตรียมคำตอบไว้ล่วงหน้าแล้ว “ไม่ช้าก็เร็วยาคุปต้องกลับออกมายังทะเลทรายอีกแน่นอน”

“เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่ายาคุปอาจจะพอใจที่จะพำนักอยู่ที่นั่นตลอดไปก็ได้”

“เจ้าเคยเห็นอูฐอยู่ในน้ำ และปลาฉลามขึ้นมาว่ายบนบกไหม” อีกฝ่ายย้อนถาม “ยาคุปเป็นคนของทะเลทราย มันไม่มีวันที่จะอยู่ที่ไหนแล้วมีความสุขดีเท่ากับอยู่ในทะเลทรายหรอก”

“อาจจะจริงอย่างที่เจ้าพูด” เด็กหนุ่มรับและหันไปทางสองย่าหลานที่ยืนรออูฐอยู่ “เจ้าสมควรจะรู้จักองครักษ์ของข้าและย่าของมัน”

“ข้าได้ยินเรื่องราวของท่านจากเจ้าชายน้อยมามากมายจนรู้จักท่านดีแล้ว” ไลล่าทักทาย

“เกิดอะไรขึ้นกับใบหน้าของเจ้า” มูร์ฝ้ามองไปทางกูสเซล

“มันเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวที่มีแต่ลูกชายคนเดียวตั้งแต่ครั้งปู่ ดังนั้นจึงถูกสักหน้าเพื่อป้องกันมิให้อายุสั้น” อาฟซานตอบแทน

“พวกมันมาจากดินแดนทางตะวันออกหรือ” ชายค่อมแคระซัก

“เปล่า” ไลล่าปฏิเสธ” ข้ามาจากดินแดนตะวันตกของทะเลทราย”

“นี่นับเป็นเรื่องใหม่ที่ข้าเพิ่งจะรู้เมื่อแก่” มูร์ฝ้าพยักหน้าช้า ๆ

“ในโลกล้วนมีเรื่องราวมากมายให้เราเรียนรู้ได้ไม่จบสิ้น” หญิงชราพูดด้วยสีหน้าราบเรียบ ขณะโน้มตัวยื่นมือให้อาจารย์ของยาคุปและอาฟซานเกาะเพื่อป่ายปีนขึ้นมานั่งร่วมอูฐตัวเดียวกันกับนาง

“ข้าจะจดจำคำพูดของเจ้าไว้” ชายค่อมแคระรับคำ และมองดูกูสเซลที่ฉุดอาฟซานขึ้นหลังอูฐที่ขี่อยู่ “และหวังว่าข้าคงมีโอกาสเรียนรู้เรื่องการเรียกลมเช่นเมื่อครู่จากเจ้าบ้าง”

ไลล่าเพียงแต่ยิ้ม และเหยาะย่างอูฐออกไปจากที่นั้น

ยูซุปมองดูร่างของผู้เป็นนายที่คว่ำคร่อมอยู่บนหลังม้าด้วยสายตาเรียบเฉย ปราศจากความวิตกกังวลมากนัก

“ดูท่าว่าอาการเจ้าชายจะหนักเอาการ” ทหารที่ขี่ม้าเคียงข้างเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“เจ้าชายไม่เป็นอะไรหรอก” นายทหารคนสนิทกล่าวด้วยน้ำเสียงปกติ “และเจ้าไม่มีหน้าที่จะต้องแสดงความคิดเห็นใดเกี่ยวกับอาการของเจ้าชาย”

“ข้าเพียงแต่เป็นห่วง” ทหารก้มหน้าหลบสายตาที่มองมา

“เจ้าสมควรห่วงใยตัวเองมากกว่า” ยูซุปสำทับ “เพราะคนไม่รู้จักกาลเทศะเช่นเจ้าพาตัวเองลำบากมามากต่อมากแล้ว”

“ต่อไปข้าจะไม่พูดอะไรอีกแล้ว” ทหารพูดพร้อมกับเบนม้าออกห่างปล่อยให้ยูซุปควบคุมม้าของออสมานไปตามลำพัง

ผู้เฒ่าคาลิลมองดูเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าประตูด้วยสายตาแสดงความแปลกใจ

“ข้ามิได้มารบกวนอะไรท่าน” เจ้าของดวงตาปีศาจก้มศีรษะคารวะ “แต่มาเพื่อจะอำลาท่านเท่านั้น”

“เจ้าจะกลับไปสู่ทะเลทรายหรือ” ชายชราถามเบา ๆ

“นั่นคงเป็นที่ที่ดีที่สุดสำหรับข้า” ยาคุปตอบอย่างสุภาพ “อย่างน้อยดวงตาของข้าก็ไม่เป็นที่รังเกียจของคนผู้ใด”

“คนเราย่อมมีความคิดแตกต่างกัน” คาลิลถอนใจ “และไม่มีใครสามารถตัดสินความผิดถูกของความคิดคนหมู่หนึ่งได้”

“แต่สำหรับข้าเชื่อว่า ไม่มีใครควรตัดสินคนแค่ใบหน้า รูปร่าง หรือดวงตา” เด็กหนุ่มสบตาผู้สูงวัย

“อย่างที่ข้าบอกเจ้าแล้ว” ชายชรามองเลยไปทางเด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐ “นางสามารถพำนักอยู่กับข้าได้ตราบเท่าที่นางพึงพอใจ”

“นางพึงพอใจที่จะเดินทางไปกับข้า” ยาคุปบอก “หากมูร์ฝ่าตามหาข้าช่วยบอกว่าถึงเวลาที่ข้าจะเดินทางกลับอัลยาซูลาห์แล้ว”

“ข้าจะบอกกับมันทุกคำที่เจ้าพูด” คาลิลก้มศีรษะ เคราสีขาวเป็นประกายกับแสงจันทร์

“ข้าขอบใจท่านอีกครั้ง” เด็กหนุ่มหันหลังกลับและเดินตรงไปที่อูฐซึ่ง

เด็กสาวบังคับให้ย่อขาลงรอรับ

“ขอพรอันประเสริฐคุ้มครองเจ้าทั้งสอง” ผู้เฒ่าส่งเสียงตามหลังและเฝ้ามองจนอูฐพาคนทั้งสองหายไปในความมืด

ยูซุปทอดสายตาดูร่างของออสมานที่ถูกทหารนำมานอนบนพรมภายในกระโจม ท่ามกลางแสงจันทร์ที่สาดเข้ามาทางปากกระโจม

“ยูซุป” เจ้าชายแห่งรามาดานส่งเสียงแหบเครือ

“ข้าพระองค์อยู่นี่แล้ว” นายทหารคนสนิทขานรับ

“เจ้าเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้วใช่ไหม” คนเจ็บถามอย่างเป็นกังวล

“พร้อมแล้วพระเจ้าข้า” ยูซุปเบนสายตาไปทางปากกระโจม “รอแต่เวลาที่พระจันทร์จะอยู่กลางท้องฟ้าเท่านั้น”

“ดีแล้ว” ออสมานหลับตาลง

“ข้าพระองค์จะเปลี่ยนชุดให้” ยูซุปบอกพร้อมกับเดินเข้ามาคุกเข่าลงข้าง ๆ เปลื้องชุดที่ผู้เป็นนายสวมอยู่และใช้ผ้าชุบน้ำทำความสะอาดบาดแผลก่อนแทนที่ด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมไว้ และถอยกลับไปยืนอยู่ที่เดิม

“นางกำลังมาใช่ไหม” ออสมานถามเมื่อสายลมพัดพลิ้วเข้ามาข้างในและหอบฝุ่นทรายหล่นโรย

“นางกำลังมา” ผู้ที่ยืนนิ่งเอ่ยตอบ

“เชิญนางเข้ามาเถิด” เจ้าชายแห่งรามาดานบิดตัวด้วยความเจ็บปวด “อย่าปล่อยให้ทั้งนางและข้าต้องรอคอยอะไรอีกเลย”

ยูซุปก้มศีรษะรับคำ และแหวกปากกระโจมราวจะต้อนรับผู้มาเยือน

70

สายลมที่พรั่งพรูจากภายนอกเย็นยะเยือกจนนายทหารอย่างยูซุปยังต้องห่อไหล่และขบกรามแน่น แต่สายตาหาได้ละจากปากกระโจม...ฝูงม้าส่งเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกพร้อม ๆ กับหมอกบาง ๆ โรยตัวผ่านรอยแยกของกระโจมเข้ามาช้า ๆ ก่อนที่จะรวมตัวกันเป็นร่างเลือนรางของสตรีในวัยสาวสวมอาภรณ์สีเงินยวง ผมสีขาวโพลนยาวสยายปลิวไสวก้าวมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเจ้าชายแห่งรามาดาน

“ในที่สุดท่านก็มาหาข้าจริง ๆ” ออสมานพึมพำด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“เจ้าคิดว่าข้าจะละทิ้งคำมั่นกระนั้นหรือ” นางถามด้วยน้ำเสียงพลิ้วไหวคล้ายเสียงของดนตรี

“พิษบาดแผลทำให้ข้าแทบจะหมดสิ้นความเชื่อมั่นใด ๆ” เจ้าชายหนุ่มตอบเลี่ยง ๆ

“คมดาบของโยคานไม่ได้ทำร้ายเจ้าเท่ากับความทระนงตนของตัวเจ้าเอง”

“แต่ข้ากุดหัวมันไปแล้ว” ออสมานพลุ่งพล่าน

“แล้วเจ้าได้อะไรบ้าง นอกจากบาดแผลฉกรรจ์เจียนตาย” สตรีในอาภรณ์สีเงินย้อนเยาะ

“สักวันข้าจะต้องฆ่ายาคุปกับอาฟซานให้ได้” คนเจ็บมาดมั่น

“ตอนนี้ขอให้เจ้าล่วงพ้นคืนนี้ไปได้ก่อนจะดีกว่า” นางกล่าว

“ท่านรู้ว่าพวกมันสองคนอยู่ที่ไหน” ออสมานไม่ยอมเลิกรา

“ข้ารู้ แต่ถึงบอกเจ้าไปตอนนี้ เจ้าก็ไม่มีปัญญาทำอะไรพวกมันได้”

“ท่านต้องช่วยข้า” เจ้าชายแห่งรามาดานคาดคั้น “ช่วยให้ข้าทุเลาจากอาการบาดเจ็บ และช่วยให้ข้าจัดการกับพวกมันได้สำเร็จ”

“ข้าจะช่วยให้เจ้าทุเลาจากบาดแผล” นางบอก “แต่เรื่องสองพี่น้องเป็นสิ่งที่เจ้าต้องทำด้วยตนเอง ไม่ว่าข้าหรือใครในทะเลทรายก็ไม่สามารถช่วยเหลือเจ้าได้”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะ ‘ดวงตาปีศาจ’ มีอำนาจพิเศษเหนือมนุษย์และภูตพราย ซ้ำยังสามารถคุ้มครองผู้ที่อยู่กับมันได้ด้วย”

“ข้าสัญญาว่าจะควักตาของมันทั้งสองข้าง” เจ้าชายคำราม

“ระวังตาของเจ้าก่อนดีกว่า” สตรีในสายหมอกเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“ท่านจะรักษาข้าได้หรือยัง” ออสมานถามอย่างไม่สู้จะพอใจ

“ได้” นางรับคำ “แต่เจ้าเตรียมสิ่งที่จะต้องใช้ไว้พร้อมหรือยัง”

“พร้อมแล้ว” ยูซุปตอบแทนและส่งเสียงเรียก ชั่วอึดใจ ทหารที่ยืนยามอยู่หน้ากระโจมก็ก้าวเข้ามา

“เจ้าชายมีประสงค์จะพบเจ้า” นายทหารคนสนิทบอก

ทหารยามมองไปทางกลุ่มหมอกและร่างของเจ้าชาย ก่อนเดินไปคุกเข่าลงข้าง ๆ...ทันใด ยูซุปก็ก้าวไปประชิดและกระชากดาบที่เหน็บไว้ข้างเอวออกมาตัดศีรษะผู้เคราะห์ร้ายอย่างรวดเร็ว ม่านหมอกเข้ารองรับโลหิตที่พุ่งเป็นสายและชโลมลงบนร่างของออสมานจนแดงฉานไปทั้งตัว ออสมานส่งเสียงร้องและบิดตัวเร่า คาวเลือดและกลิ่นอายของความตายคละคลุ้งไปทั่วกระโจม ความมืดครอบคลุมไปทั่วบริเวณและบดบังแสงของพระจันทร์บนห้วงหาว ก่อนที่ทุกอย่าง

จะจมสู่ความเงียบจนวังเวง...

“เกิดอะไรขึ้น”

อาฟซานซึ่งนั่งผิงไฟอยู่กับมูร์ฝ้าถาม พลางแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่พลันมืดมิด

“นี่หาใช่เหตุการณ์ปกติ” ชายค่อมแคระบอกเบา ๆ

“เจ้าหมายความว่ากระไร”

“ข้าหมายความว่ามิใช่เมฆบังดวงจันทร์ธรรมดา หากแต่เกิดจากบางสิ่งบางอย่างที่อยู่นอกเหนือกฎของธรรมชาติ”

“เจ้ากำลังพูดถึงอำนาจลึกลับกระนั้นหรือ”

“เป็นเช่นนั้น” อีกฝ่ายพยักหน้า

“มีอำนาจอะไรบ้างที่สามารถบดบังดวงจันทร์ได้” เด็กหนุ่มถามด้วยความสงสัย

“รัตติเทวี” มูร์ฝ้าลดสายตาลง “ข้าได้ยินว่านางสวมอาภรณ์สีเงิน มีเส้นผมยาวสยายสีขาว นางพอใจที่จะท่องเที่ยวไปกับสายลมและม่านหมอกของทะเลทรายยามค่ำคืน”

“รัตติเทวี” อาฟซานทวนคำ สีหน้าครุ่นคิด

“ว่ากันว่า นางมักจะแฝงตัวเข้าไปในความฝันของผู้คนที่เดินทางในทะเลทราย เพื่อให้ตื่นขึ้นมาพร้อมกับความคิดที่ฟุ้งซ่าน เพื่อคลั่งหรือคุมแค้นเคียดเคือง...”

“นางทำเช่นนั้นเพื่ออะไร”

“เพื่อให้คนเหล่านั้นมีชีวิตที่หม่นหมองในยามกลางวัน และตกเป็นทาสแห่งความฝันในยามราตรี”

“แท้จริงนางเพียงต้องการมีอำนาจเหนือความฝันของผู้คนในทะเลทรายเท่านั้นหรือ” เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว

“หรือเจ้าคิดว่านางต้องการสิ่งใดมากไปกว่านี้” ชายค่อมแคระย้อนถาม

“ข้าไม่รู้” อาฟซานสั่นศีรษะ

“ถึงอย่างไรนางก็เป็นสตรี” มูร์ฝ่ากล่าวต่อ “การทำให้ผู้คนเชื่องเชื่อและเคลิบเคลิ้มหลงใหล ล้วนเป็นสิ่งที่สตรีทั้งหลายพึงพอใจ”

“เจ้าพูดราวกับรู้จักนางเป็นอย่างดี”

“เปล่าเลย” ชายค่อมแคระระบายลมหายใจ “พูดจริง ๆ แล้วข้าเองก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ารัตติเทวีมีตัวตนจริง ๆ หรือเป็นเพียงแค่เรื่องราวที่เล่าสืบกันมาเท่านั้น”

ยูซุปเขยิบตัวเข้าไปใกล้ เมื่อหมอกและฝุ่นทรายที่ตลบอยู่ในกระโจมผ่อนคลายลง และแสงแห่งจันทราส่องสาดเข้ามาอีกครั้ง ร่างของออสมานที่อาบด้วยเลือดสด ๆ เมื่อครู่ นอนสงบนิ่งโดยไร้ร่องรอยของโลหิตแม้สักหยดหยาด สีหน้าผ่องใส มีเลือดฝาด เนื้อตัวเต็มไปด้วยพละกำลังแห่งวัยหนุ่ม ปราศจากอาการของคนที่ได้รับบาดเจ็บอย่างฉกรรจ์แต่ประการใด

“ฝ่าบาท” นายกองทหารม้าอดส่งเสียงเรียกด้วยความตื่นเต้นไม่ได้

“ข้าหายดีแล้ว” เจ้าชายแห่งรามาดานผุดลุกขึ้นนั่งและมองดูศพที่ชีดเผือดบนพื้นพรม ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองคนสนิท “นางไปแล้วหรือ”

“พระเจ้าข้า” ยูซุปก้มศีรษะลง “นางมาและจากเหมือนสายลม”

“เอาซากนี้ออกไปโยนไว้ข้างนอก” ออสมานออกคำสั่ง “ประกาศให้ทหารทราบว่า มันเป็นคนของยาคุปที่ถูกส่งมาทำร้ายข้า...”

นายทหารม้าทอดตามองร่างที่อยู่ปลายเท้าด้วยสายตาเฉยเมย

“และใครก็ตามที่ไม่ภักดีต่อข้า จะต้องได้รับผลเช่นเดียวกับมันผู้นี้”

“ฝ่าบาทต้องการสิ่งใดอีกหรือไม่” ยูซุปถามต่อ

“เราจะพักที่นี่ห้าวัน” ออสมานสั่งการด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “รุ่งเช้าวันที่หก เราจะย้อนกลับไปยังชุมโจรอีกครั้ง และคราวนี้สองพี่น้องอัลยาซูลาห์กับ

บริวารของมันไม่มีทางจะรอดมือข้าไปได้”

เด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐเหลียวกลับไปมองเบื้องหลังเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนสะบัดหน้าและเพ่งสายตาแน่วแน่ไปเบื้องหน้า

“เราคงต้องเดินทางกันแรมเดือนในทะเลทราย” เด็กหนุ่มที่นั่งร่วมอูฐเอ่ยขึ้นเบา ๆ “และไม่รู้ว่าจะต้องผจญกับสิ่งใดบ้าง และอีกนานเพียงไรถึงจะถึงอัลยาซูลาห์”

“เมื่อเราตกลงใจก้าวเดิน ย่อมไม่เป็นกังวลกับเส้นทางเบื้องหน้า และเมื่อย่างก้าวแรกออกไปแล้ว จะช้าหรือเร็วก็ต้องถึงปลายทางเข้าสักวัน”

“ข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีอะไรรอคอยอยู่ที่บ้านเกิดของข้าบ้าง” ยาคุปรำพึง

“ข้าไม่คาดว่าเรื่องนั้นจะสลักสำคัญ” ไนล์ไม่เห็นด้วย “เมื่อเจ้าตั้งใจจะกลับบ้าน การไปให้ถึงที่หมายย่อมเป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจที่สุด อื่น ๆ ล้วนเป็นเพียงเรื่องปลีกย่อยที่ไม่ควรเก็บมาให้รกหัว”

“จริงอย่างเจ้าว่า” เด็กหนุ่มยอมรับ “บางทีอาจเป็นเพราะข้าเป็นกังวลกับเรื่องต่าง ๆ มากเกินไป”

“เจ้าจำตอนที่เจ้ามุ่งหน้ามาเมืองริมทะเลได้หรือไม่” เด็กสาวถาม “ตอนนั้นเจ้าโลดลำพองและเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นราวม้าหนุ่มที่คึกคะนอง แต่ตอนนี้เจ้ากลับงก ๆ เงิ่น ๆ และวิตกอกสั่นเหมือนม้าแก่ซึ่งไร้เรี่ยวแรง”

“ต่อไปนี้ข้าจะเลิกเป็นกังวลกับเรื่องใด ๆ” ยาคุปประกาศ “และพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับทุกเรื่องราว”

“ถ้าเช่นนั้นก็ลองควบอูฐให้ข้าดูก่อน” ไนล์บอก พร้อมกับส่งเสียงหัวเราะรื่นเมื่อเด็กหนุ่มกระตุกสายบังเหียน บังคับสัตว์พาหนะให้ออกวิ่งไปในทะเลทรายอย่างรวดเร็ว

มูร์ฝ้ามองดูหญิงชราที่รีดนมอูฐด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ ขณะเดินเข้าไปใกล้

“บางทีอูฐอาจกำลังนึกด่าทอเจ้า ที่เคี่ยวเข็ญเอาอะไรจากมันไม่หยุดหย่อน”

“มันอาจจะไม่คิดอะไรมากมายอย่างคนก็ได้” ไลล่าเอ่ยตอบ

“อย่างไรก็ตาม ข้าว่าเจ้าควรอุ่นนมอูฐให้หลานชายของเจ้าดื่มเป็นคนแรก” ชายค่อมแคระกล่าวต่อ “เพราะมันรักษาหน้าที่อย่างเคร่งครัด แทบจะไม่ได้กินได้นอนมาตลอดสี่คืนที่ผ่านมา จนน่ากลัวว่าหากมีศัตรูจู่โจมมา มันอาจไม่มีแรงที่จะยกดาบด้วยซ้ำ”

“แล้วท่านคิดว่ามันสามารถนอนหลับอย่างสบายใจ หากมิได้เฝ้าระวังภัยให้เจ้าชายน้อยกระนั้นหรือ” หญิงชรายั่วถาม

“กูสเซลเป็นคนแปลกประหลาด” มูร์ฝ้าช่วยรับกระบอกทองแดงจากอีกฝ่ายหนึ่ง “ดูเหมือนว่ามันจะชอบปลีกตัวอยู่ตามลำพัง แต่ก็กลับพอใจรับหน้าที่องครักษ์ที่ติดแจอยู่กับนายตลอดเวลา”

“นิสัยส่วนตัวกับหน้าที่ที่รับผิดชอบต่างเป็นคนละเรื่องกัน” ไลล่าใช้กระบอกอีกใบรองน้ำนมอูฐ

“และเจ้าก็ดูจะยินดีให้มันรับหน้าที่นี้”

“ชั่วชีวิตนี้ ข้าไม่คิดว่ามันต้องการเป็นสิ่งใด มากกว่ามอบกายถวายใจแก่ผู้เป็นนาย...คนบางคนอาจเกิดมาเพื่อเป็นนายกองคาราวาน เป็นคนเลี้ยงแกะหรือพ่อค้าเร่ แต่กูสเซลเกิดมาเพื่อเป็นทหารกล้า”

“อาฟซานเล่าให้ฟังว่าโยคานเป็นคนคัดเลือกหลานชายเจ้าเข้ามารับหน้าที่นี้”

“กล่าวตามความจริง ข้าชิงชังชายผู้นั้นที่ชักนำกูสเซลให้มาเป็นองครักษ์” น้ำเสียงของไลล่าเข้มขึ้น

“ทั้ง ๆ ที่เจ้าเองก็มีท่าว่าพึงพอใจกับหน้าที่ที่กูสเซลทำอยู่ตอนนี้” ชายค่อมแคระงุนงง

“ทั้งสองเรื่องล้วนแตกต่างกัน” ย่าของกูสเซลหันมาทางเจ้าของคำถาม

“ข้าชิงชังโยคาน เพราะมันทำลายชีวิตที่สงบสุขของข้ากับหลานชาย เดิมทีข้าหวังว่าจะพำนักอยู่ที่อัลยาซูลาห์เพียงแค่กูสเซลทุเลาอาการบาดเจ็บจากการต่อสู้กับมังกรทราย หลังจากนั้นก็จะปลีกตัวเดินทางต่อไปหาที่สงบอยู่กันตามลำพัง แต่โยคานบังอาจชักนำกูสเซลไปเป็นองครักษ์ของเจ้าชายน้อย ทำให้ความคิดหวังของข้าถูกทำลายลงจนหมดสิ้น”

“เจ้าทำให้ข้าสับสน ระหว่างความพอใจกับไม่พอใจ ความภักดีกับความชิงชัง”

“ความรู้สึกของข้าที่มีกับโยคานถึงอย่างไรก็คงไม่พ้นไปจากความชิงชัง แต่กับเจ้าชายน้อย สารภาพกับท่านโดยตรงว่า ตอนแรกข้าคิดจะช่วงชิงกูสเซลกลับมาและทอดทิ้งเจ้าชายน้อยไว้ในทะเลทรายตามลำพัง แต่เมื่อประจักษ์ในน้ำใจที่ดีงามและความเมตตาที่เจ้าชายน้อยมีต่อกูสเซล ข้าก็เลื่อมใสศรัทธา และสมัครใจร่วมเดินทางมาด้วย”

“อาฟซานแต่เดิมเป็นเด็กดื้อรั้น ชอบเอาชนะ และเอาแต่ใจตัวเอง” มูร์ฝ้าครุ่นคิด

“สิ่งที่ท่านพูดถึงล้วนยังอยู่ในตัวเจ้าชายน้อย” หญิงชรายิ้ม “เพียงแต่ถูกนำมาใช้ในทางที่ดีเท่านั้น”

“จริงอย่างที่เจ้าว่า” ชายค่อมแคระพยักหน้าช้า ๆ

71

“ยูซุป”

เสียงเรียกที่ดังขึ้นทำให้นายกองทหารม้าที่ยืนอยู่ตรงปากกระโจมเหลียวมามองและรีบก้มมาหา

“ฝ่าบาทเป็นอย่างไรบ้าง” ยูซุปคุกเข่าลงข้างร่างที่นอนอยู่บนพรม

“นี่ข้าหลับไปนานเพียงไร” ออสมานถาม

“สี่วันพระเจ้าข้า”

“นานถึงเพียงนั้นเชียวหรือ” เจ้าชายหนุ่มถามเหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“พระเจ้าข้า” นายทหารคนสนิทยืนยัน

"ข้ารู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปชั่วครึ่งคืน” ออสมานขยับตัวขึ้นนั่งพลางโบกมือห้ามยูซุปที่จะเข้ามาประคอง “ตอนนี้ข้าหายเป็นปกติแล้ว”

“ฝ่าบาทกล่าวก่อนจะนอนพักว่า เช้าวันที่ห้าจะเดินทางติดตามเจ้าชายอาฟซาน” ยูซุปกล่าวเตือน “ไม่ทราบว่าจะยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่หรือไม่”

“ยังคงเป็นเช่นนั้น” เจ้าชายแห่งรามาดานพยักหน้า “ว่าแต่เจ้าเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้วหรือยัง”

“ทหารทุกนายพร้อมเดินทางได้ทันทีพระเจ้าข้า”

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะต้องขอทดสอบพวกมันหน่อย”

“แต่ฝ่าบาทเพิ่งจะฟื้นตื่น สมควรพักก่อน” ยูซุปทักท้วง

“ข้านอนพักมามากพอแล้ว” ออสมานเหยียดร่างขึ้นยืน “เจ้าออกไปเรียกพวกทหารให้มารอที่หน้ากระโจม และกำชับพวกมันอย่าได้ออมมือให้ข้าเป็นอันขาด”

นายกองทหารม้าทำท่าเหมือนจะไม่เห็นด้วย แต่แล้วก็จำต้องน้อมรับคำสั่งและลุกเดินออกมาจากกระโจม

“เจ้าคิดว่าป่านนี้อาของข้ากำลังทำอะไรอยู่”

อาฟซานเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เจ้าถามคำถามนี้มาตลอดสี่วันที่ผ่านมา” มูร์ฝ้ามองดูเด็กหนุ่ม

“ข้าอยากรู้ว่า อาฮัสซันจะมีความสุขดีหรือไม่กับการนั่งบนบัลลังก์ที่เปื้อนเลือดพ่อของข้า”

“ในฝูงสัตว์ ตัวที่เข้มแข็งที่สุดย่อมเป็นจ่าฝูง”

“ข้ากำลังพูดถึงคน” อาฟซานกระชากเสียง

“ไม่ว่าสัตว์หรือคนก็มีสัญชาตญาณดิบที่ไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะในเรื่องการแสวงหาอำนาจหรือความต้องการอื่น ๆ เพียงแต่คนเรารู้จักที่จะเก็บงำและปรุงแต่งสัญชาตญาณเท่านั้น”

“ถ้าเจ้าพูดเช่นนี้ ก็หมายความว่าอาฮัสซันเป็นเพียงสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง ซึ่งข้าสามารถกำจัดได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความผิดบาป”

“ความผิดบาปล้วนอยู่ในมือของเจ้า เมื่อเอามือไปจับไฟก็ย่อมร้อน และเป็นเจ้าเองโดยแท้ที่ไปแตะต้องไฟ หาได้มีผู้ใดใช้วานหรือจับไฟใส่มือเจ้าไม่”

“เจ้าต้องการจะบอกอะไรแก่ข้ากระนั้นหรือ” เด็กหนุ่มถลึงตามอง

“ข้าต้องการจะบอกว่า หากเจ้าคิดจะทำอะไร แต่ยังกังวลถึงความผิดถูกหรือครุ่นคิดหาเหตุผลมาลบล้างความผิดบาปในใจตัวเอง เจ้าก็ไม่มีวันจะทำได้

สำเร็จ”

“จริงของเจ้า” อาฟซานยอมรับ “ถึงอาฮัสซันจะชั่วช้า แต่ก็เป็นญาติที่ข้าใกล้ชิดมาก ต่อให้ข้าอยากจะเข่นฆ่าและสับมันเป็นหมื่น ๆ ชิ้น แต่เมื่อเวลานั้นมาถึงจริง ๆ ข้าก็ไม่รู้ว่าจะกล้าลงมือหรือไม่”

“พระจันทร์มีทั้งข้างขึ้นและข้างแรม เมื่ออยู่ในคืนแรม เจ้าก็ต้องยินยอมรับรู้ว่าท้องฟ้าย่อมจะต้องมืดมน และลืมแสงสว่างแห่งคืนข้างขึ้นเสียให้หมดสิ้น... ในตัวคนคนหนึ่งมีทั้งดีและชั่ว เจ้าต้องรู้จักแยกแยะ หาใช่ปล่อยให้ปะปนกันจนจำแนกความถูกผิดไม่ได้”

“นี่เป็นวิชาการปกครองหรือเปล่า” เด็กหนุ่มสอบถาม

“นี่เป็นปฐมบทของวิชานั้นที่ข้าเพียรพยายามสอนเจ้ากับยาคุปมาหลายปี”

“เพื่อการปกครองบ้านเมือง ข้าต้องสามารถหลงลืมทั้งความดีและความชั่วของคนได้โดยง่ายดายกระนั้นหรือ”

“ข้ามิได้สั่งสอนให้เจ้าหลงลืม แต่แนะให้เจ้าจำในสิ่งที่ควรจำต่างหาก”

“ตกลง” อาฟซานพยักหน้า ดวงตาหรี่ลง “แต่นี้ไปข้าจะจดจำว่าอาฮัสซันคือคนที่ฆ่าท่านพ่อ”

“ถูกต้อง” ชายค่อมแคระรับคำ “และนี่ย่อมเพียงพอที่จะทำให้เจ้าสามารถลงมือกับฮัสซันโดยไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องความผิดบาปอีกต่อไป”

“เจ้าเป็นอะไรไปหรือเปล่า”

ยาคุปถามขณะส่งกระติกน้ำให้เด็กสาวที่นั่งพักอยู่ที่พื้นทราย

“เปล่า” หล่อนปฏิเสธ “ข้าเพียงแต่ทบทวนว่าอีกนานเท่าไรเราจึงจะเข้าสู่ชายเขตทะเลทราย”

“พรุ่งนี้เช้า” เด็กหนุ่มตอบเหมือนคิดคำนวณอยู่ในใจแล้ว

“รวดเร็วถึงเพียงนั้นเชียวหรือ” ไนล์ซันเข่าด้วยความเคยชิน

“เวลาและระยะทางอยู่ที่ใจ จะเร็วหรือช้า จะใกล้หรือไกล ล้วนแล้วแต่

เป็นเรื่องที่ใจเราคิดเอาเองทั้งนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นอีกไม่นานเราก็จะข้ามทะเลทรายกลับไปถึงอัลยาซูลาห์แล้ว” หล่อนมองดูเด็กหนุ่มด้วยสายตาเชื่องซึม

“เจ้าทำเหมือนกับไม่ดีใจที่จะกลับอัลยาซูลาห์” ยาคุปตั้งข้อสังเกต

“สำหรับเจ้าอาจเป็นเรื่องที่น่ายินดี แต่สำหรับข้า เจ้าจะให้ข้ายินดีด้วยเรื่องอะไร”

“อย่างน้อยการอยู่ในบ้านเมืองก็ย่อมจะดีกว่าการร่อนเร่ในทะเลทราย” เด็กหนุ่มทรุดกายลงนั่ง

“อัลยาซูลาห์เป็นบ้านเมืองของเจ้า” น้ำเสียงของเด็กสาวแฝงด้วยความน้อยใจ

“ตั้งแต่สมัยพ่อข้ามาแล้วที่อัลยาซูลาห์เป็นเมืองเปิดสำหรับผู้คนจากแว่นแคว้นต่าง ๆ ในทะเลทราย และข้ามั่นใจว่าอัลยาซูลาห์ย่อมยินดีต้อนรับเจ้าอย่างแน่นอน”

“แล้วเจ้าล่ะ” เด็กสาวก้มหน้าลง

“ข้ายิ่งยินดีต้อนรับเจ้ายิ่งกว่าใครทั้งสิ้น” ยาคุปตอบตามตรง “ไม่จำเป็นที่เจ้าจะออกปากถามเลย”

“หากพบเจอออสมานระหว่างทาง เจ้าจะทำประการใด” ไนล์ถามด้วยเสียงแผ่วลง “เจ้าจะพาข้าไปอัลยาซูลาห์อยู่อีกหรือไม่”

เด็กหนุ่มเงียบงัน ดวงตาฉายความรู้สึกที่เร้นลึกอยู่ภายในอก ทั้งปวดร้าวหวงแหน แสนเสียดาย และหวั่นวิตก

“ให้สัญญากับข้าสักอย่างหนึ่งได้หรือไม่” หล่อนเงยหน้าขึ้นช้า ๆ น้ำตาเอ่อตลิ่งตา “ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เจ้าต้องพาข้าไปอัลยาซูลาห์กับเจ้าด้วย”

“แต่ว่า...” ยาคุปอ้ำอึ้ง

“สัญญากับข้าก่อน” เด็กสาวยืนกราน “ไม่ว่าตอนนั้นข้าจะมีชีวิตอยู่หรือหาไม่แล้วก็ตาม”

ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยจรดขอบฟ้า แสงสุดท้ายของวันเจิดจ้าทาบทาสีส้มเข้ม กลมกลืนกับพื้นทรายสีทอง ก่อนจะเลือนหายไปในความมืดมิดที่คืบคลานเข้ามาคุกคาม และปล่อยโลกไว้กับรัตติกาล

“คืนนี้ดูท่ากูสเซลแข็งขันยิ่ง” มูร์ฝ้ามองไปทางองครักษ์ร่างใหญ่ที่ยืนเด่นอยู่ไม่ไกลออกไป

“ข้ากำชับมันให้เฝ้าระวังอย่างเข้มงวด” ไลล่าซึ่งนั่งอยู่ที่ปลายเนินตอบโดยไม่ละสายตาจากความมืดเบื้องหน้า

“เหตุใดเจ้าถึงเป็นกังวลนัก” ชายค่อมแคระถามด้วยความแปลกใจ

“ข้าได้กลิ่นแห่งความตายล่องลอยมาตามสายลม...เป็นความตายที่กำลังจะมาเยือนถึงที่แห่งนี้”

“ในทะเลทรายล้วนถมทับด้วยชีวิตมนุษย์นับไม่ถ้วน กลิ่นอายของความตายย่อมจะวนเวียนอยู่ใกล้เราตลอดเวลา”

“มันมิใช่ความตายที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว” หญิงชราสั่นศีรษะ “หากแต่เป็นความตายที่กำลังจะเกิดขึ้นใหม่ เป็นความตายที่รุนแรงและเต็มไปด้วยความรู้สึกเคียดแค้นชิงชังและอาฆาตพยาบาท”

“เจ้าหมายความว่ามีคนมุ่งร้ายต่อเราเช่นนั้นหรือ” มูร์ฝ้าย้อนถาม

“ข้ามิอาจตอบได้ ดังนั้นจึงสั่งให้กูสเซลระแวดระวังเป็นพิเศษ”

“เจ้าไม่คิดบ้างหรือว่า บางทีจมูกเจ้าอาจจะสูญเสียการรับกลิ่น”

“แต่สายลมไม่เคยโกหก” นางกล่าวอย่างเชื่อมั่น “ต่อให้ข้าไม่มีจมูกก็ตาม”

“ก่อนนี้เคยมีนางโจรอายเฟ่คุมลูกสมุนออกปล้นสะดมกองคาราวาน แต่บัดนี้ทะเลทรายก็เงียบสงบ ข้ายังไม่เห็นว่าจะมีผู้ใดสามารถทำให้กลิ่นของความตายตลบได้อีก”

“ท่านเองก็สมควรระวังตัวไว้เช่นกัน” ไลล่าเตือน

“ข้าอายุปูนนี้แล้ว” มูร์ฝ้าหัวเราะอย่างไม่กังวล “กล่าวไปก็เหมือนยืนอยู่

ที่ปากประตูของความตาย ถ้าจะก้าวล่วงเข้าไปภายในก็หาใช่เรื่องที่น่าตระหนกตกใจอะไร"

"ถ้าเช่นนั้น ท่านสมควรอยู่ใกล้ ๆ เจ้าชายน้อย" นางแนะนำด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล "เพราะเจ้าชายยังอยู่ห่างไกลจากประตูนั้นอีกมากนัก"

"ตกลง" ชายค่อมแคระพูดยิ้ม ๆ "ข้าจะไปคอยพิทักษ์ประตูมรณะเอง"

ไลล่าถอนใจลึก ๆ สีหน้าเคร่งตึง หาได้ขบขันกับคำพูดของมูร์ฝ้าแม้แต่น้อย

"เป็นท่าน"

อาฟซานทะลึ่งกายขึ้น พลางอุทานด้วยความตกใจเมื่อมองเห็นร่างที่คุกเข่าอยู่ข้างกาย

"เป็นข้าเอง" สตรีในอาภรณ์สีเงินรับคำ

"รัตติเทวี" เด็กหนุ่มหลุดปากเบา ๆ

"ถูกต้อง" นางทอดสายตามอง "ในที่สุดเจ้าก็รู้จักข้าแล้ว"

"ท่านต้องการอะไรจากข้า" อาฟซานกระถดตัวออกห่าง ดวงตาตื่นกลัว

"ข้าเพียงแต่แวะมาเยี่ยมเยือน"

"แต่ท่านก็มาพร้อมกับฝันร้ายเสมอ"

"ผืนทรายที่มีแต่เมล็ดหญ้า เมื่อฝนผ่านมา เมล็ดก็ย่อมงอกเงยขึ้นเป็นกอหญ้า เจ้าจะกล่าวหาว่าฝนนำหญ้ามาให้ได้กระไร"

"เช่นนี้เท่ากับท่านกล่าวหาว่าข้าครุ่นคิดแต่เรื่องเลวร้าย" เด็กหนุ่มกระซากเสียง

"ข้ามิได้กล่าวหา ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องที่อยู่ภายในจิตใจเจ้าทั้งสิ้น"

"ผู้หญิงที่อยู่กับยาคุปในความฝันของข้าคือใคร" อาฟซานถามโพล่งออกไป "เหตุใดข้าถึงเฝ้าแต่นึกชิงชังนาง"

"เจ้าจะรู้คำตอบเรื่องผู้หญิงคนนั้นด้วยตัวเจ้าเองในอีกไม่นานนี้" รัตติเทวี

เอ่ยคำ “และเจ้ามีเหตุผลอันสมควรที่จะชิงชังนาง เพราะนางทำให้พี่ชายของเจ้าต้องได้รับความอัปยศ และได้รับคำประณามทั่วท้องทะเลทราย...”

“ข้าควรจะทำประการใดกับนาง” อาฟซานถาม

“เพื่อรักษาเกียรติยศของพี่ชายเจ้า มีอยู่หนทางเดียวเท่านั้น”

“ท่านบอกข้ามาเถิด ว่าหนทางนั้นเป็นอย่างไร” น้องชายของยาคุปวิงวอน

“ข้าสามารถบอกได้ แต่เจ้าจะสามารถทำได้หรือไม่เท่านั้น” นางย้อนถาม

“เพื่อยาคุป ข้าสามารถทำได้ทุกอย่าง” อาฟซานลั่นวาจา

“เช่นนั้นข้าก็จะบอกให้...” เทวียื่นหน้าเข้าไปใกล้เด็กหนุ่ม จนอาฟซานสัมผัสได้ถึงกลิ่นกายและลมหายใจอันเยียบเย็น “ฆ่านางเสีย ฆ่านางในทันทีที่พบนาง”

72

ม้าหกเจ็ดตัวเหยาะย่างไปตามริ้วทรายในแสงแรกแห่งอรุณ ท่าทางของชายฉกรรจ์ที่อยู่บนหลังม้าทุกคนล้วนห้าวหาญเข้มแข็ง โดยเฉพาะผู้ที่นำหน้านั้นเต็มไปด้วยความโลดลำพอง

“ข้าคิดว่าอาฟซานคงจะยังอยู่แถว ๆ รังของนางโจร” ชายหนุ่มผู้เป็นหัวหน้าบอกกับผู้ที่ขี่ม้าเคียงข้าง “เพราะอย่างไรเสียมันก็คงจะไม่ยอมกลับอัลยาซูลาห์หากไม่พบเจอพี่ชายของมัน”

“ลำพังเจ้าชายอาฟซานคงหาใช่ปัญหาสำหรับเรา” อีกฝ่ายแสดงความเห็น

“ถึงไอ้คนไม่มีลิ้นก็หาใช่ปัญหาสำหรับเราเช่นกัน เว้นเสียแต่เจ้ายังขยาดฝีมือมันไม่สร่างเท่านั้น”

“ข้าพระองค์พูดเพื่อเปรียบเทียบฝีมือของเจ้าชายอาฟซานกับไอ้หน้าลายหาใช่ด้วยความหวาดหวั่นแม้แต่น้อย” นายทหารคนสนิทบอกไม่เต็มเสียง

“ถ้าเช่นนั้นคราวนี้ย่อมเป็นโอกาสเจ้าจะชำระความแค้นที่ค้างคา”

“พระเจ้าข้า” ยูซุปรับคำเบา ๆ

“หากกำจัดสองพี่น้องเสร็จสิ้นแล้ว แผ่นดินอัลยาซูลาห์ย่อมอยู่ในฝ่ามือข้า จะพลิกผันประการใดล้วนง่ายดายดังใจ” เจ้าชายหนุ่มแหงนหน้าขึ้น

หัวเราะ “หลังจากนั้นข้าจะยกกำลังจากอัลยาซูลาห์กลับไปเรียกร้องให้ท่านพ่อมอบรามาดานแก่ข้า แล้วรวบรวมแว่นแคว้นที่เหลือเข้าด้วยกัน และเมื่อถึงเวลานั้น ข้าก็จะครอบครองทะเลทรายทั้งหมดเพียงผู้เดียว”

“ฝ่าบาทมีความคิดที่เลิศล้ำ” นายทหารคนสนิทกล่าวชม

“เก็บคำชมของเจ้าไว้ก่อน” ออสมานหัวเราะดังกว่าเดิม “รอไว้กล่าวตอนที่ข้าตัดหัวของยาคุปและอาฟซานห้อยสองข้างอานม้าจะดีกว่า”

มูร์ฝ้าที่เพิ่งทำละหมาดเสร็จ เพ่งมองไปทางหญิงชราซึ่งยังคงนั่งอยู่ที่เดิม และลุกขึ้นไปหา

“นี่เจ้ากับหลานชายนั่งยืนเป็นตุ๊กตาอยู่ทั้งคืนเลยหรือ” ชายค่อมแคระถามเบา ๆ

“คนเราเมื่อมอบกายแล้วก็สมควรถวายชีวิตด้วย” ไลล่าละสายตาจากแสงอุทัย

“ข้าเชื่อแล้วว่าเจ้าสองคนย่าหลานภักดีต่ออาฟซานจริง” มูร์ฝ้ายอมรับ “แต่ที่ยังไม่เชื่อก็คือเรื่องกลิ่นแห่งความตาย...จนรุ่งสางแล้วก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย”

“ไม่ว่าท่านจะเชื่อถือหรือไม่ แต่ข้ายืนยันได้ว่า สิ่งที่ข้าพูดจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน” หญิงชรากล่าวอย่างมั่นใจ

“แต่ความตายย่อมเกิดขึ้นที่ใดก็ได้” มูร์ฝ้าแย้ง

“ที่ท่านกล่าวก็ถูกต้อง หากแต่สายลมมุ่งหน้ามาทางนี้ ที่นี่ก็คงยากที่จะหลีกพ้นการฆ่าฟันไปได้”

“เราจะต้องรอคอยไปถึงเมื่อไร” ชายค่อมแคระถาม

“เรื่องนี้ข้าไม่สามารถตอบได้ แต่ตราบที่ความตายยังอวลอยู่ในอากาศ เราก็คงต้องเฝ้าระแวดระวังกันต่อไป”

“เจ้ากับกูสเซลไปพักผ่อนก่อนก็ได้ ข้าจะเฝ้าระวังให้เอง”

“ไม่เป็นไร” ไลล่าสั่นศีรษะ “ถึงยังไงข้าก็คงไม่สามารถหลับตาลงได้หรอก”

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า” ฝ่ายชายทรุดกายลงนั่ง

“เจ้าชายน้อยล่ะ” นางชะเง้อมอง

“ยังหลับอยู่ ข้าปล่อยให้มันนอนให้เต็มตา เพื่อจะได้มีกำลังวังชาเต็มที่”

หญิงชราพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย ก่อนหันหน้าไปทางทะเลทรายเบื้องหน้าดังเดิม

สุลต่านฮัสซันประทับอยู่ในท้องพระโรง สดับเรื่องราวจากนักเล่านิทาน ซึ่งขับคลอประกอบเพลงพิณอันไพเราะ บางครั้งก็พลอยตื่นเต้นตามถ้อยคำที่บอกเล่า บางครั้งก็เซื่องซึมเมื่อถึงตอนเศร้าสร้อย และส่งเสียงสำรวลเมื่อถึงคราวที่ขบขัน

“ฟาติมะ” ฮัสซันร้องเรียกธิดาที่ก้าวเข้ามาในท้องพระโรง “มาฟังนิทานสนุก ๆ กับพ่อ”

“ลูกอยากฟังเรื่องราวที่เป็นจริงมากกว่า” ฟาติมะบอกเมื่อนั่งลงข้างแท่นที่ประทับ

“เรื่องอะไร” บิดาถามอย่างไม่ได้สนใจเท่าไร

“เรื่องที่ท่านพ่อส่งออสมานออกไปปราบโจรทะเลทราย”

“เรื่องอื่นเอาไว้ทีหลัง” สุลต่านตัดบท “ตอนนี้ให้พ่อฟังนิทานให้จบก่อน”

“นิทานจบแล้ว” หล่อนบอก พร้อมกับหันไปทางนักเล่านิทาน “เจ้าออกไปได้”

“เอาละ” ฮัสซันมองดูลูกสาว ขณะที่นักเล่านิทานลนลานออกไป “เจ้าต้องการจะถามอะไร”

“ลูกอยากรู้ว่าออสมานส่งข่าวมาบ้างหรือไม่”

“ยังไม่มีข่าวจากมันเลย”

“แล้วท่านพ่อได้ข่าวเกี่ยวกับยาคุปบ้างหรือเปล่า”

“ยัง” สุลต่านปฏิเสธ “แต่เวลาล่วงเลยมากว่าสองปีแล้ว บางทียาคุปอาจจะหาชีวิตไม่แล้วก็ได้”

“หากยาคุปยังมีชีวิตอยู่ ท่านพ่อจะยินดีต้อนรับมันหรือไม่”

“เหตุใดเจ้าถึงเอาแต่ตั้งคำถามกับพ่อ” ฮัสซันมีทีท่าอึดอัด

“เพราะลูกอยากฟังคำตอบจากท่านพ่อ”

“ยาคุปเป็นชาวอัลยาซูลาห์” ผู้เป็นบิดาตอบเลี่ยง ๆ “มันย่อมสามารถกลับมาบ้านเกิดของมันได้เสมอ”

“อาฟซานล่ะ”

“อาฟซานเป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ฮัสซันยกมือลูบเครา “เพราะมันจงใจหลบหนีไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อ เมื่อมันกลับมาย่อมต้องถูกลงอาญาเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง”

“ยาคุปกับอาฟซานเป็นพี่น้องกัน ท่านพ่อจะต้อนรับพี่ แต่เฆี่ยนตีน้องชายได้อย่างไร” เด็กสาวย้อนถาม

“พ่อเป็นสุลต่าน จะทำเช่นไรก็ได้” บิดาตอบห้วน ๆ

“ผู้เป็นสุลต่านหาสมควรเอาใจตัวเองเป็นใหญ่ แต่สมควรเอาใจของผู้อื่นเป็นใหญ่” ฟาติมะแย้ง

“เจ้าไปจำถ้อยคำเช่นนี้มาจากหนังสือเล่มใด” ฮัสซันถามอย่างนึกขัน

“จากคำพูดของท่านลุง” หล่อนบอก “และเพราะปฏิบัติตนเช่นนั้น ท่านลุงถึงเป็นสุลต่านที่ได้รับการเคารพยกย่อง”

“นี่เจ้าหมายความว่าพ่อไม่สมควรได้รับการยกย่องกระนั้นหรือ” บิดาถลึงตา

“การยกย่องเกิดจากสิ่งที่ตนเองกระทำ และโดยปากคำของผู้อื่น” บุตรสาวโต้ตอบ “ถึงจะปรารถนาการยกย่องเพียงไร แต่หากขาดสองสิ่งนั้นก็ไม่อาจจะมีการยกย่องเกิดขึ้นได้”

“ถ้าเช่นนั้นเพื่อไม่ให้ลักลั่น...” สุลต่านส่งเสียงดัง “พ่อจะสั่งประหาร

ทั้งยาคุปและอาฟซานทันทีที่มันเหยียบแผ่นดินอัลยาซูลาห์”

“ท่านพ่อ” ฟาติมะทั้งตกใจและคาดไม่ถึง

“พ่อจะบอกเจ้าอีกอย่างหนึ่ง” สุลต่านผุดลุกยืน “อำนาจและราชทรัพย์ถ้ามีแล้วไม่ใช้ก็ไม่ต่างอะไรกับคนง่อยเปลี้ยเข็ญใจ”

“ใกล้จะสิ้นวันแล้ว”

ไนล์เหลียวมองดูท้องฟ้าเบื้องหลัง

“เราน่าจะพักกันแถวนี้”

“ข้าอยากจะเร่งเดินทางเพื่อให้ล่วงคืนนี้ไปก่อน” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยสีหน้าแฝงความกังวล

“ทำไมล่ะ”

“ข้าไม่สามารถอธิบายได้” ยาคุปสั่นศีรษะ “รู้แต่ว่า เหมือนมีอะไรบางอย่างเร่งเร้าให้รีบรุดไปโดยเร็ว”

“เพื่ออะไร”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่สิ่งที่เร่งเร้าทำให้ข้าร้อนรุ่ม”

“ถึงอย่างไรเราก็ต้องกินอาหารและให้อูฐได้พักบ้าง แม้จะชั่วเวลาไม่นานนัก”

“ก็ได้” เด็กหนุ่มจำยอม “แต่หลังจากนั้น เราควรจะต้องรีบออกเดินทางต่อทันที”

“ข้าไม่ถ่วงเจ้าไว้ทั้งคืนหรอก” เด็กสาวพูดยิ้ม ๆ แต่ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายคลายความกังวลลงแม้แต่น้อย

ความมืดเหมือนนกใหญ่ที่แผ่กางปีกกว้างโอบท้องทะเลทราย สายลมหนาวพรั่งพรูดุจยามที่นกกระพือปีก แต่ฝูงม้ายังคงห้อตะบึงโดยไม่วิตกต่อดินฟ้าและอากาศ

“เราจะไปทางไหนกันพระเจ้าข้า” ยูซุปถามปนเสียงหอบ

“จับตาดูดาวดวงนั้นให้ดี” ผู้ที่ขี่ม้านำหน้าชี้มือไปบนท้องฟ้า “มันจักพาเราไปยังที่ซ่อนของอาฟซานและบริวาร”

“ฝ่าบาททราบได้อย่างไร” นายทหารคนสนิทเพ่งสายตามองดาวดวงเล็ก ๆ ที่พราวแสงระยิบอยู่ลิบลับ

“ดาวดวงนั้นมีชื่อว่า ‘ดวงตาแห่งราตรี’ ซึ่งเป็นประดุจดวงตาของรัตติเทวี นางเฝ้ามองดูทุกผู้คนในทะเลทรายผ่านดาวดวงนั้น”

“หมายความว่าเวลานี้นางกำลังมองดูเจ้าชายอาฟซาน”

“ถูกต้อง และนั่นก็เท่ากับเป็นการส่งสัญญาณบอกตำแหน่งที่อาฟซานกับบริวารซุกหัวอยู่

“คำนวณจากจุดของดาวดวงนั้น น่าจะใช้เวลาเดินทางอีกราวค่อนราตรี” ยูซุปละสายตาจากท้องฟ้า

“ดีแล้ว” ออสมานพยักหน้า แจ้งแก่ทหารทุกนายว่า ข้าสั่งให้เดินทางรวดเดียวโดยไม่มีการพักอีกเป็นอันขาด”

“พระเจ้าข้า” นายทหารคนสนิทรับคำ และชะลอฝีเท้าม้าลงเพื่อถ่ายทอดคำสั่งแก่เหล่าทหาร

“กลิ่นแห่งความตายยังไม่จางลงอีกหรือ”

มูร์ฝ้าถามเบา ๆ พลางยื่นกระติกน้ำให้หญิงชรา

“ยัง” นางสั่นหน้า “มิหนำซ้ำกลับรุนแรงขึ้นกว่าเดิม”

“ข้าไม่ประหลาดใจหรอก” ชายค่อมแคระพูดยิ้ม ๆ “ถ้าเจ้าได้กลิ่นความตายตั้งแต่เมื่อคืน ป่านนี้มันก็น่าจะกลายเป็นกลิ่นเน่าไปเรียบร้อยแล้ว”

“นี่หาใช่เรื่องที่สมควรพูดเล่น” ไลล่าเสียงเข้ม

“ถึงกลิ่นแห่งความตายยังไม่จาง แต่เจ้าก็ควรคลายความเคร่งเครียดลงบ้าง” มูร์ฝ้ากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ข้าไม่ใช่คนที่มีแก่ใจจะมองเห็นเรื่องคอขาดบาดตายเป็นเรื่องสนุกสนานเหมือนท่าน”

“เจ้าลืมไปอย่างหนึ่ง” มูร์ฝ้าเอ่ยอย่างเยือกเย็น “ถ้าทำให้เรื่องคอขาดบาดตายกลายเป็นเรื่องสนุกสนาน ก็ย่อมจะสามารถหาทางแก้ไขปัญหาทั้งปวงได้ง่ายดายขึ้น”

“เชิญท่านแก้ปัญหาด้วยวิธีของท่านไปคนเดียวเถิด” ไลล่าสะบัดหน้าและเคร่งตึงกับการเฝ้าระวังภัยต่อไป

73

ท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยความมืดเหมือนจะทึบทึมขึ้นจนดาวน้อยที่เป็นดังดวงตาของรัตติเทวีก็พลอยหมองหม่น กระนั้นก็หาได้ทำให้ผู้ที่อาศัยดวงดาวเป็นเครื่องนำทางชะลอการเดินทางไม่

“เราเข้าไปใกล้พวกมันเต็มทีแล้ว” ออสมานแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าก่อนหันมาบอกกับนายทหารคนสนิท “อีกสักสองชั่วยาม เราคงจะถึงตัวมันแน่”

“ฝ่าบาทอาจกำจัดเจ้าชายอาฟซานได้” ยูซุปท้วงติง “แต่พี่ชายของมันเล่า จนป่านนี้เรายังมิได้เบาะแสว่ามันอยู่ที่ไหน”

“การที่อาฟซานยังปักหลักอยู่ในทะเลทราย ไม่เดินทางกลับอัลยาซูลาห์น่าจะเป็นคำตอบในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี”

“ฝ่าบาทหมายความว่าอย่างไร” ยูซุปยังงุนงง

“นี่ย่อมแสดงว่ายาคุปยังคงอยู่ในทะเลทรายแถบนี้”

“มีคำร่ำลือมากมายเกี่ยวกับเจ้าชายยาคุป” นายทหารคนสนิทเอ่ยอย่างเป็นกังวล “โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องดวงตาปีศาจ”

“มันมีดวงตาปีศาจมานานพอแล้ว” เจ้าชายแห่งรามาดานหัวเราะในคอ “บัดนี้ถึงเวลาที่ตัวมันจะเป็นปีศาจเสียเอง”

“เจ้าชายยาคุปน่าจะเข้มแข็งกว่าน้องชาย” ยูซุปคาดคะเน “อย่างน้อยที่สุด กับการที่มันสามารถมีชีวิตรอดอยู่ในทะเลทรายได้ถึงสองปี”

“ความเข้มแข็งหรืออ่อนแอ จะรู้ได้ชัดเจนก็เมื่อมีการต่อสู้กับคู่ต่อสู้ที่มีฝีไม้ลายมือทัดเทียมกัน” ออสมานหัวเราะอย่างลำพองใจ “และข้าก็สนุกสนานที่จะได้พบกับคู่ต่อสู้เช่นนั้น เกรงแต่ว่า เอาเข้าจริงแล้วจะเป็นเรื่องร่ำลือเหลวไหลเสียมากกว่า”

นายทหารคนสนิทนิ่งไป ในขณะที่ออสมานกระตุ้นม้าให้เร่งความเร็วขึ้น

หญิงชราที่งุบหน้าลงด้วยเคลิ้มหลับ พลันสะดุ้งตื่นด้วยเสียงหวีดหวิวของลมแรง ซึ่งหอบเม็ดทรายปลิวมาปะทะร่างกายและใบหน้า นางดึงผ้าที่คลุมศีรษะลงมาปิดหน้าและขยับชายผ้ามาบังจมูกพลางแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มืดมน

“มันมาแล้ว” นางพึมพำด้วยเสียงสั่นสะท้าน พลางผุดลุกขึ้นและเพ่งมองไปทางหลานชายที่ยืนปักหลักอยู่บนเนินทรายด้วยท่าทางเตรียมพร้อม

“มูร์ฝ้า” ไลล่าหันไปทางชายค่อมแคระที่เพิ่งตื่น “ปลุกเจ้าชายน้อยและคุ้มกันอย่างเต็มที่”

“ข้าตื่นแล้ว” อาฟซานสะบัดผ้าห่มที่คลุมร่างไปทางหนึ่ง “นี่เป็นเรื่องราวประการใด”

“มันมาแล้ว” ไลล่าบอกแข่งกับเสียงลม

“ผู้ใดมา” เด็กหนุ่มฉวยดาบที่วางไว้ข้างกายขึ้นมากระชับไว้ในมือ

“ข้าไม่รู้” หญิงชรามองไปในความมืดของทะเลทรายอันเวิ้งว้าง “รู้แต่ว่ามันมาพร้อมกับกลิ่นอายของความตาย”

“เจ้าพร่ำพูดเช่นนี้มาตั้งแต่เมื่อคืน” มูร์ฝ้าระบายลมหายใจที่เจือด้วยฝุ่น

“แต่ตอนนี้มันมาถึงแล้ว” ไลล่ายืนยันหนักแน่น

“คนเราเมื่อเกิดมาแล้วก็ไม่สามารถจะหลีกพ้นความตายไปได้” อาฟซานกล่าวอย่างคนที่กุมสติได้ “และชีวิตเราล้วนอยู่ในหัตถ์ของพระเป็นเจ้า ไม่ว่าจะ

เป็นหรือตาย”

“จริงอย่างที่เจ้าพูด” ชายค่อมแคระพยักหน้า “เมื่อความตายมาถึงจริง ๆ เราก็สมควรจะเผชิญหน้ากับมันอย่างสง่างาม หาใช่หลบลี้ลนลาน”

“ข้าดีใจที่พวกท่านมีจิตใจเข้มแข็ง” หญิงชราผ่อนคลายความตึงเครียดลง “แต่กระนั้นก็สมควรจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม และต่อสู้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าศัตรูที่จู่โจมจะเป็นผู้ใดก็ตามที”

“ดาบของข้าพร้อมที่จะดื่มเลือดทุกคนที่บุกรุกเข้ามา” เด็กหนุ่มยื่นปลายดาบไปข้างหน้า

“ของข้าก็เป็นเช่นเดียวกัน” ไลล่าแตะดาบของตนกับดาบของอาฟซาน

“ข้าด้วย” มูร์ฝ้าดึงมีดพกออกมาวางทาบ ก่อนก้าวไปยืนอยู่ข้างเจ้าชายน้อยและหญิงชราอย่างพร้อมที่จะต่อสู้กับใครก็ตามที่หาญเข้ามาราวี

“ข้าทั้งภูมิใจและสุขใจ” หญิงชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงแจ่มใส “มาตรว่าวันนี้จะเป็นวันตาย ก็ไม่นึกเสียดายชีวิตแม้แต่น้อย

ในความมืดของรัตติกาลและฝุ่นทราย พลันพร่างพรายด้วยแสงคบที่แต่แรกเห็นเพียงจุดเล็ก ๆ อยู่ห่างไกล ก่อนจะค่อย ๆ ส่องแสงสว่างโพลง ทำให้มองเห็นรูปเงาของผู้ถือคบซึ่งอยู่บนหลังม้าที่ห้อแล่นได้ชัดเจนขึ้น

“ไอ้ออสมาน” อาฟซานอุทานเหมือนไม่เชื่อสายตาเมื่อเพ่งมองร่างตะคุ่มที่เข้ามาใกล้

“ระวังตัวให้ดี” มูร์ฝ้าร้องเตือนเมื่อฝูงม้าทะยานขึ้นสู่เนิน แต่คนแรกที่โผนเข้ามาก็ถูกกูสเซลฟันกลับไป กระนั้นเพียงชั่วครู่ทหารม้าที่เหลือก็สามารถขึ้นมาถึงบนเนินได้

“เราเสียเปรียบมัน ถ้ามันอยู่บนหลังม้า” ไลล่าบอกพลางยกดาบขึ้นรับดาบของศัตรูที่จ้วงแทง

“ข้าจะจัดการกับม้าเอง” ชายค่อมแคระอาสา พร้อมกับใช้ความว่องไว

กลิ้งตัวเข้าหาสัตว์พาหนะ และใช้มีดทิ่มแทงขาม้าเป็นพัลวันเพื่อตัดกำลัง

“จัดการไอ้คนแคระก่อน” ออสมานร้องสั่งให้ทหารหันมากลุ้มรุมเล่นงานมูร์ฝ้า

“ช่วยมูร์ฝ้าด้วย” อาฟซานตะโกนบอกกูสเซลและวิ่งเข้าใส่ทหารม้า

“จะช้าหรือเร็วพวกเจ้าก็ต้องตายอยู่ที่นี่ด้วยกัน” เจ้าชายแห่งรามาดานชักม้าออกจากกลุ่มพุ่งเข้าดักหน้าเด็กหนุ่ม

“ไม่ว่าเจ้าจะเป็นมนุษย์หรือปีศาจ วันนี้เจ้าก็ไม่มีทางที่จะกลับไปจากเนินแห่งนี้ได้แน่นอน” อาฟซานประกาศและชูดาบขึ้นสูง

“ข้าอยากรู้เหมือนกันว่า ถ้าไม่มีคนคอยช่วยเหลือ เจ้าจะสามารถรักษาหัวของตัวเองไว้บนบ่าได้ไหม” ออสมานขู่คำรามพลางกวัดแกว่งดาบในมือหมายศีรษะของคู่ต่อสู้

“กูสเซล ป้องกันเจ้าชายน้อยไว้” ไลล่ากู่ร้องเรียกหลานชายและปัดป้องดาบของยูซุปที่รุกไล่

“พวกเจ้าไม่ต้องห่วงข้า” มูร์ฝ้าที่กระเสือกกระสนหนีคมดาบไปตามพื้นทรายรวบรวมกำลังเปล่งเสียงอย่างยากลำบาก

“เจ้าตาย” ออสมานแผดเสียงและตวัดดาบหมายบั่นคอของเด็กหนุ่มที่ยืนปักหลักอยู่กับที่

“อาฟซานถอยไป” เสียงที่คุ้นหูร้องบอกมาจากด้านหลัง ทำให้เด็กหนุ่มกระถดตัวออกอย่างว่าง่าย ในจังหวะเดียวกันกับที่อูฐใหญ่วิ่งสวนเข้ามา และคนที่อยู่บนหลังอูฐฟาดดาบในมือใส่ดาบของออสมานเบนไปทางอื่น

“พี่ยาคุป” อาฟซานร้องเรียกด้วยความดีใจ

“นี่นับว่าเป็นโชคของข้าโดยแท้” เจ้าชายแห่งรามาดานที่หายจากอาการคาดไม่ถึงระเบิดเสียงหัวเราะ “อยู่ ๆ ก็สามารถสังหารเจ้าสองพี่น้องได้ในคราวเดียวกัน และเอาหัวเจ้าทั้งสองคล้องอานม้ากลับไปให้ชาวอัลยาซูลาห์ดูเล่น”

“บัดซบ” เจ้าชายน้อยผรุสวาท “ข้าสมควรลากลิ้นเจ้าออกมาสับทิ้ง”

“อาฟซานหยุดก่อน” ยาคุปห้ามน้องชายและหันไปทางออสมาน “เจ้ากับข้าไม่เคยมีข้อขุ่นข้องหมองใจกัน ดังนั้นเพียงเจ้าพาพวกของเจ้ากลับไป เรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนนี้ก็เป็นอันเลิกแล้วต่อกัน”

“พี่ยาคุป” อาฟซานค้านเสียงดัง “ไอ้ออสมานมันชั่วช้าสารเลว หาสมควรที่จะไว้ชีวิตมันไม่”

“แต่ถ้าพี่ฆ่ามัน คนทั้งทะเลทรายก็จะพากันประณามพี่”

“ทำไมพวกมันถึงต้องประณามพี่ด้วย” เด็กหนุ่มงุนงง

“เพราะข้า” หญิงสาวซึ่งนั่งร่วมอูฐกับยาคุปเอ่ยขึ้นเป็นคำแรกด้วยน้ำเสียงเศร้าหมอง “พี่ชายเจ้าเกรงว่าจะถูกครหาเรื่องข้า”

“เจ้าคือผู้ใด” อาฟซานถามโพล่งออกไป ขณะที่ออสมานชูคบไฟในมือส่องหน้าเด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐ

“เจ้าเองหรือ ไนล์” เจ้าชายแห่งรามาดานหลุดปากออกมาเบา ๆ

“ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าดูแลรักษานางเพื่อมอบแก่ท่านซึ่งเป็นคู่หมั้นของนาง” ยาคุปเอ่ยด้วยน้ำเสียงปวดร้าว

“ข้าเคยรักเจ้า และติดตามหาเจ้าทั่วท้องทะเลทราย” คำพูดของออสมานขาดห้วง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นช้า ๆ “แต่เวลานี้ ข้าไม่ปรารถนาแม้แต่จะเห็นหน้าเจ้า และนึกหวังให้เจ้าตายไปในทะเลทรายด้วยซ้ำ”

“เจ้าหมายความว่ายังไง” ยาคุปเพ่งมองดูเจ้าของคำพูด

“เจ้าหยามเกียรติยศข้ายังไม่พอ ยังมีหน้าส่งนางกลับมาย่ำยีเกียรติศักดิ์ของข้าอีก...เรื่องเช่นนี้ชั้นแต่คนที่โง่ที่สุดก็รู้ ว่าหญิงชายเดินทางรอนแรมร่วมกันตั้งสองปีกว่า จะมีหน้ามาเอ่ยอ้างความบริสุทธิ์และทวงบุญคุณด้วยการส่งมอบผู้หญิงให้กับคู่หมั้นของนางได้อย่างไร”

“เจ้ากำลังดูถูกข้าและคู่หมั้นของเจ้า” เด็กหนุ่มเน้นเสียง

“เจ้าสองคนต่างหากที่ร่วมกันดูถูกข้า” ออสมานเยาะหยัน “และข้าจะป่าวประกาศความอัปยศอดสูของเจ้าและไนล์ให้ทั่วทะเลทราย”

“ผู้หญิงคนนี้เอง” อาฟซานเขม้นมอง “นางเองที่ข้าพบเห็นในความฝัน และนางที่รัตติเทวีบอกว่าเป็นผู้ที่ทำให้ยาคุปได้รับความอับอายและถูกประณามไปทั้งทะเลทราย”

“เจ้าพูดถึงอะไร” พี่ชายร้องถาม

“เพื่อรักษาเกียรติยศของพี่ชายเจ้า”...คำพูดในความฝันดังก้องขึ้นในหัว “ฆ่านางเสีย...ฆ่านางในทันทีที่พบนาง”

“ข้าจะฆ่านาง” อาฟซานตะโกนลั่น และเผ่นเข้าหาอูฐที่ยืนกั้นกลาง พลางเงื้อดาบในมือขึ้นสุดล้า มาดหมายร่างของเด็กสาว

“อาฟซาน” ยาคุปร้องเรียกด้วยความตกใจ พลางบังคับสัตว์พาหนะให้เหหัวหลบคมดาบ “เจ้าเป็นบ้าไปแล้ว”

“ดูเอาเถอะ นี่แม้กระทั่งน้องชายก็ยังไม่เชื่อคำพูดของเจ้าและทนรับความอัปยศไม่ได้” ออสมานแผดเสียงหัวเราะและชักม้าเข้าประชิด

“ข้าจะสับปากเจ้าเดี๋ยวนี้” ยาคุปคำราม พร้อมกับฟาดฟันคู่หมั้นของเด็กสาว ขณะเดียวกันกับต้องคอยหลบหลีกน้องชายที่มุ่งร้ายต่อหล่อน

“กูสเซลถอยไป” หญิงชราซึ่งพยายามจะเข้าไปช่วยมูร์ฝ้า แต่กลับถูกกลุ้มรุมจากเหล่าทหารม้า ตะโกนห้ามหลานชายที่จะฝ่าเข้ามา “ช่วยเหลือเจ้าชายน้อยกับพี่ชายก่อน”

“ข้าว่าตอนนี้ แม้แต่จะช่วยตัวของเจ้าเองให้รอดตายก็ยังนับว่ายากยิ่ง” ยูซุปที่แยกตัวออกมาถลันม้าเข้าใส่องครักษ์ร่างใหญ่ของอาฟซานที่ยังละล้าละลัง

หลานชายของไลล่าเหยียดตัวตรง เท้าทั้งคู่แนบสนิทกับพื้นทราย กำด้ามดาบในมือเกร็งเขม็งจนเส้นเอ็นที่ลำแขนและข้อมือปูดโปน มันตั้งดาบเป็นเส้นตรงขนานกับลำตัว สายตามุ่งมองไปข้างหน้าแน่วแน่พร้อมที่จะรอรับการจู่โจมอย่างสงบยิ่ง ราวกับมีเพียงมันและคู่ต่อสู้เพียงสองคนอยู่กลางทะเลทราย และยินยอมน้อมรับทั้งชัยชนะหรือความตายโดยปราศจากความรู้สึกดีใจหรือเสียใจแม้แต่น้อย...

74

คบไฟในมือข้างซ้ายของยูซุปถูกชูขึ้นสูงราวจะส่องให้เห็นภาพของผู้ที่ปักหลักยืนอยู่เบื้องหน้าเป็นครั้งสุดท้าย พลางกวัดแกว่งดาบในมืออีกข้างหนึ่งอย่างข่มขวัญ ก่อนกระทืบโกลนพุ่งม้าเข้าใส่กูสเซลอย่างรวดเร็ว

คมดาบปะทะกันโดยแรงในจังหวะที่ม้าควบผ่าน แต่ความมั่นคงและหนักแน่นของฝ่ายตั้งรับทำให้ยูซุปร้าวไปทั้งแขน ทันทีที่มือซึ่งคอนดาบตกลง คมดาบของกูสเซลก็ถึงตัวอย่างดุดัน แสงจากคบไฟส่องให้เห็นเลือดที่สาดจากบาดแผลฉกรรจ์ ก่อนที่ทั้งคบและคนที่อยู่บนหลังม้าจะร่วงลงสู่พื้น

ยาคุปตกอยู่ในอาการงุนงงกับท่าทีที่เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันของน้องชาย และได้แต่บังคับอูฐออกห่าง ขณะเดียวกันก็ต้องคอยระวังออสมานที่เหยาะม้าคอยหาโอกาสจู่โจมอยู่

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” ยาคุปถามอย่างไม่เข้าใจ “เหตุใดอาฟซานจึงเป็นเช่นนี้”

“เจ้าปล่อยข้าเถอะ” ไนล์กล่าวด้วยน้ำเสียงรวดร้าว “ปล่อยให้น้องชายของเจ้าสังหารข้าตามที่มันต้องการ”

“ข้าจะไม่ยินยอมให้ผู้ใดแตะต้องเจ้าเป็นอันขาด” เด็กหนุ่มกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

“ข้ารู้ว่าเจ้ารักน้องชายของเจ้ามาก ดังนั้นอย่าให้ข้าต้องเป็นต้นเหตุให้พี่กับน้องต้องแตกกันเลย”

“ข้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอาฟซาน” ยาคุปยึดร่างของเด็กสาวไว้มั่น “แต่ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็จะไม่ยอมให้มันทำอันตรายเจ้าอย่างแน่นอน”

“ตอนนี้เจ้าเหมือนเสือที่ติดหล่ม ไม่สามารถที่จะทำอันตรายผู้ใดได้ ไม่ช้าก็เร็วคงต้องสิ้นฤทธิ์ ทางที่ดีเจ้าควรจะปล่อยข้าไปเสียเถิด”

“ข้าจะปกป้องเจ้าด้วยชีวิตของข้า” ยาคุปเบี่ยงอูฐไปทางหนึ่ง

“เพื่อประโยชน์อันใด” หล่อนถาม “...เพื่อประโยชน์อันใดที่เจ้าจะเอาชีวิตมาทิ้งเพื่อคนที่ไม่มีใครต้องการเช่นข้า”

“เพราะเจ้าคือพระจันทร์ในทะเลทรายแห่งชีวิตของข้า” เด็กหนุ่มกุมดาบในมือ “ข้าจะสูญเสียพระจันทร์ดวงนี้ไปได้อย่างไร”

“พี่ยาคุป” อาฟซานตะโกนเรียก “ส่งผู้หญิงคนนั้นมา ข้าจะรักษาเกียรติยศให้พี่เอง”

“ข้าจะอยู่อย่างมีเกียรติได้อย่างไร ถ้าปล่อยให้เจ้าทำร้ายนาง” ยาคุปย้อนถาม

“แล้วพี่จะทนให้คนทั้งทะเลทรายหยามหยันอย่างนั้นหรือ” น้องชายกระชากเสียงถาม “คิดดูสิว่าพี่จะแบกหน้ากลับไปอัลยาซูลาห์ได้อย่างไร”

“คำพูดของคนไม่สามารถจะทำให้คออูฐสั้นลงหรือหัวเต่ายาวขึ้นได้ แต่ความจริงที่อยู่ในใจ สามารถทำให้คนยืนหยัดอย่างสง่างาม” พี่ชายตะโกนตอบ “ถ้าคนอัลยาซูลาห์ไม่ต้อนรับข้าเพราะเชื่อถือคำเท็จ ข้าก็ไม่ประสงค์จะกลับไปอัลยาซูลาห์อีก และพอใจจะใช้ชีวิตอยู่กลางทะเลทรายตลอดไป”

“พี่รู้หรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับท่านพ่อ” อาฟซานวิ่งไล่ตามอูฐ “รู้หรือไม่ว่าเวลานี้อัลยาซูลาห์เป็นเช่นไร”

“เกิดอะไรขึ้นกับท่านพ่อ” ยาคุปชะงักอูฐ

“มูร์ฝ้าเล่าให้ข้าฟังว่า อาฮัสซันวางแผนสังหารท่านพ่อ เพราะไม่ต้องการให้ท่านพ่อมอบอัลยาซูลาห์แก่พี่”

“มีเรื่องเช่นนี้หรือ” ยาคุปถามเหมือนไม่เชื่อที่ได้ยิน

“มูร์ฝ้าเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ด้วยเหตุนี้มันถึงถูกล่าสังหาร”

“เรื่องราวของอัลยาซูลาห์ช่างน่าสมเพชนัก” ออสมานที่ควบม้าเข้ามาใกล้หัวเราะเสียงดัง “วันนี้ เมื่อสูญสิ้นเจ้าทั้งสองพี่น้องแล้ว อีกไม่นานฮัสซันเองก็คงมีชะตากรรมที่ไม่แตกต่างจากพ่อเจ้า และเมื่อถึงวันนั้น อัลยาซูลาห์ก็จะอยู่ในมือข้าอย่างง่ายดายยิ่ง”

“ข้าจะเด็ดหัวเจ้าเสียเดี๋ยวนี้” อาฟซานแผดเสียงและเผ่นเข้าใส่ด้วยโทสะ

“อาฟซาน อย่า” พี่ชายร้องห้ามและกระตุ้นอูฐเข้าไปช่วย

ออสมานบังคับม้าล่อหลอกจนอาฟซานไม่เป็นกระบวน และฉกฉวยโอกาสจู่โจมในจังหวะที่เด็กหนุ่มตั้งตัวไม่ติด ราวสิงโตที่ตะปบลูกกระต่ายเล่นและรอเวลาที่เหยื่อจะอ่อนแรงไปเอง

“ข้าจะเฉือนเจ้าออกเป็นชิ้น ๆ เหมือนเฉือนแกะ” ออสมานยั่วเย้า

“ข้าจะฆ่าเจ้าก่อนที่เจ้าจะทันพ่นวาจาสามหาวต่อไป” อาฟซานขู่คำรามทว่าได้แต่เพียงควงดาบปัดป้องการรุกไล่ของคู่ต่อสู้

“พี่จะจัดการกับมันเอง” ยาคุปร้องบอกและสะอึกอูฐเข้าใกล้

“หากเจ้าทำร้ายข้า คนทั้งปวงจะพากันกล่าวว่าเป็นเพราะเจ้าจงใจจะแย่งชิงคู่หมั้นของข้า”

คำพูดของออสมานทำให้เด็กหนุ่มชะงักงัน

“เจ้าสมควรปล่อยข้าไปได้หรือยัง” เด็กสาวถามอย่างอัดอั้น “หรือว่าเจ้าจะทนให้ข้าถูกเย้ยหยันอยู่เยี่ยงนี้”

“ให้ข้าฆ่านางเสียให้สิ้นเรื่องดีกว่า” อาฟซานโพล่งขึ้น

“เจ้าไปก่อน” ยาคุปตัดสินใจ “ไว้ข้าจัดการเรื่องนี้เสร็จสิ้นแล้วจะติดตาม

เจ้าไป”

เด็กหนุ่มรวบบังเหียนส่งให้หล่อน และร้องสั่งให้อูฐย่อตัวลงพลางโดดลงมายืนอยู่ที่พื้น พลางส่งเสียงไล่ให้มันรีบวิ่งห่างไป

“เจ้าสองพี่น้องตกลงกันหรือยังว่าใครจะเอาคอเซ่นคมดาบข้าก่อน” เจ้าชายแห่งรามาดานถามมาจากหลังม้า

“ข้าตกลงกันเรียบร้อยแล้ว” อาฟซานส่งเสียงลอดไรฟัน “ว่าข้าจะเป็นคนฆ่าเจ้า”

“ลำพังไก่อ่อนอย่างเจ้า ยังกล้าโก่งคอท้าเหยี่ยวใหญ่เชียวหรือ” ออสมานถอยม้าไปก้าวหนึ่ง ก่อนจะทะยานเข้าใส่คนทั้งสองและฟาดฟันดาบคมโค้งว่องไวราวจักรผัน ดาบต่อดาบปะทะกันอย่างรวดเร็วรุนแรง และเรียกเลือดจากบาดแผลของคนทั้งสาม กระนั้นก็ไม่มีใครที่จะหวั่นเกรง ตรงกันข้าม กลับยิ่งเพิ่มพูนความเคียดแค้นชิงชังให้โหมฮือยิ่งขึ้นอีก

“ข้าขอลั่นวาจาว่าวันนี้ข้าจะต้องเด็ดชีวิตเจ้าให้ได้” เจ้าชายน้อยหอบแรง ๆ แต่ไม่มีทีท่าว่าจะรามือจากการต่อสู้

“ข้าเกรงว่าวาจาของเจ้าเป็นเพียงแค่ฝุ่นทรายที่ถูกลมเป่าฟุ้งไปเท่านั้น” ออสมานวกม้ากลับมาใหม่อย่างเป็นต่อ

“ข้ารู้ว่าพี่ไม่กล้าทำร้ายมันเพราะเกรงคำครหา” อาฟซานเอ่ยกับพี่ชาย “ดังนั้นข้าจะเป็นคนลงมือสังหารมันเอง”

“แต่เจ้า...” ยาคุปเป็นกังวล

“เพื่ออัลยาซูลาห์” น้องชายกล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “ยังไงเราก็ปล่อยให้มันมีชีวิตรอดพ้นจากที่นี่ไปไม่ได้”

“ตกลง” พี่ชายรับคำหนักแน่นและกุมดาบมั่น “เพื่ออัลยาซูลาห์”

ภาพม้าที่ทะยานเข้าใส่สองพี่น้องผู้ยืนหยัดอยู่บนพื้นทรายและการต่อสู้แบบถวายหัวของยาคุปกับอาฟซาน เป็นภาพที่สง่างามและเต็มไปด้วยพลังยิ่งใหญ่

แม้ว่าคนที่อยู่ข้างล่างจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่ก็ไม่ยินยอมให้คนที่อยู่บนหลังม้าได้เปรียบมากนัก โดยใช้วิธีการรบที่ติดพันและสกัดกั้นมิให้ม้ารุกหรือถอยกลับไปได้ จนในที่สุดออสมานกลับตกอยู่ในสภาพคับขัน

"เจ้าไม่รอดแน่" อาฟซานคำราม เมื่อเสียบปลายดาบเข้าใส่ช่องท้องของออสมานในจังหวะที่ฝ่ายนั้นพันตูอยู่กับพี่ชาย เลือดพุ่งแรง เจ้าชายแห่งรามาดานตัวงอและรีบยกมือซ้ายกุมหน้าท้องไว้ ขณะเดียวกันกับที่อาฟซานฟันซ้ำเข้าที่ลำตัว แต่ออสมานยังสามารถประคองตัวไม่ให้ร่วงลงมาจากหลังม้า มิหนำซ้ำกลับฉวยโอกาสนั้นเร่งม้าแหวกวงล้อมหายไปในความมืด

"มันหลุดมือไปจนได้" เจ้าชายน้อยเดือดดาล

"แต่บาดแผลที่มันได้รับ ไม่น่าจะไปไหนได้ไกล รอให้ฟ้าสางค่อยติดตามไปก็ได้" ยาคุปกล่าวอย่างครุ่นคิด และมองไปทางชายร่างใหญ่ที่ประคองหญิงชราลุยผ่านซากศพของเหล่าทหารม้ามุ่งหน้ามาหา

"พวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง" อาฟซานกรากเข้ามาถามด้วยความห่วงใย

"ข้ารู้สึกตัวว่าเข้าไปใกล้ประตูบานนั้นแล้ว" ไลล่าพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

"ประตูอะไร" อาฟซานถามด้วยความประหลาดใจ

"ประตูมรณะ" ชายค่อมแคระที่โซซัดโซเซมาถึงตอบแทน

"เจ้าได้รับบาดเจ็บมิใช่น้อย" ยาคุปก้าวเข้าไปหาผู้เป็นอาจารย์

"แต่ข้ายังอยู่ห่างไกลประตูกว่ายายเฒ่า" มูร์ฝ่าทรุดตัวลงกับพื้น

"รีบติดตามออสมานไป" หญิงชราบอกอย่างกระท่อนกระแท่น

"แต่อาการของเจ้าน่าเป็นห่วงกว่า" อาฟซานยื่นมือไปแตะมือที่เหี่ยวย่น

"ข้าเพียงแต่รอเวลาที่จะล่วงประตูมรณะเพียงลำพัง แต่ออสมานสามารถทำให้ผู้คนอีกมากมายล้มตายด้วยน้ำมือมันได้..."

"มันได้รับบาดแผลฉกรรจ์ คงไปได้ไม่กี่ก้าว" ยาคุปบอก

"คนที่ตายแล้ว ย่อมไม่มีทางตายเป็นครั้งที่สอง" ไลล่ามองดูเด็กหนุ่ม

"เจ้าพูดเรื่องอะไร" อาฟซานงุนงง

“ท่านจดจำได้หรือไม่ว่า คราวก่อนมันถูกโยคานทำร้ายถึงขั้นปางตาย แต่เพียงไม่กี่วันก็กลับมาต่อสู้กับท่านสองพี่น้องได้ ราวกับไม่เคยเป็นอะไรมาก่อน”

“หมายความว่า...” ยาคุปขมวดคิ้ว

“ในทะเลทรายมีเรื่องราวลึกลับมากมาย รวมถึงการชุบชีวิตคนจากความตาย”

“แต่ใครเล่าจะมีวิชาวิเศษเช่นนั้น”

“ข้าไม่รู้” หญิงชราสั่นศีรษะ “แต่คนที่ถูกชุบชีวิตขึ้นมา จะไม่มีวันตายเป็นครั้งที่สอง และจะเป็นคนที่ชมชอบการทำลายล้างชีวิตของผู้อื่น ถ้าปล่อยมันเอาไว้ก็มีแต่จะนำความวิบัติฉิบหายไปสู่ทุกที่ที่มันย่างกรายเข้าไปใกล้...บางที...บางทีกลิ่นแห่งความตายที่ข้าได้รับอาจจะมาจากออสมานนี่เอง”

“เจ้าอยู่ดูแลย่าและมูร์ฝ้าที่นี่ก่อน” เจ้าชายน้อยออกคำสั่งแก่กูสเซล “ข้ากับพี่ชายจะออกติดตามไอ้ออสมาน”

“แต่ถ้ามันได้รับการชุบชีวิตจริง เจ้าจะสามารถสังหารมันได้อย่างไร” มูร์ฝ้าย้อนถาม

“ดวงตาปีศาจ” ไลล่ายื่นมือมาข้างหน้า “มีแต่ท่านเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นี้ได้”

“แต่ข้า...” ยาคุปมีท่าทางอึดอัด

“ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับท่าน” หญิงชราไอแรงๆ “ด้วยอำนาจแห่งดวงตาปีศาจ...ท่านคือผู้เดียวที่จะสามารถสังหารออสมานได้”

75

ยาคุปโดดเด่นอยู่บนหลังอูฐในความมืดแห่งกาลก่อนจะเริ่มรุ่ง เมื่อดาวดวงสุดท้ายอำลาท้องฟ้าซึ่งไร้ทั้งแสงแห่งพระจันทร์และพระอาทิตย์ ลมที่เหน็บหนาวพัดผ่านอย่างรวดเร็วเรี่ยไล้กับทุ่งทรายอันเวิ้งว้าง หญ้าแห้งเกาะกลุ่มกลิ้งเกลื่อน กลิ่นหนัก ๆ ของทรายอวลอยู่ในอากาศ ดำลึกสู่จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้กับภัยอันโหดร้ายยากเข็ญของธรรมชาติ มนุษย์ และสัตว์ร้าย

“พี่อยู่ในทะเลทรายได้อย่างไรในเวลาสองปีที่ผ่านมา” อาฟซานซึ่งกระตุ้นอูฐขึ้นมาเคียงข้างเอ่ยถาม

“เพราะข้าบอกกับตัวเองว่า ข้าเป็นส่วนหนึ่งของทะเลทราย และทะเลทรายเป็นส่วนหนึ่งของข้า” พี่ชายตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“ฟาติมะเป็นห่วงพี่มาก นางติดตามสอบถามข่าวของพี่อย่างไม่เลิกรา”

“ฟาติมะเป็นคนดี” ยาคุประบายลมหายใจ “อย่างน้อยก็ดีกว่าพ่อของนาง”

“แล้วพี่เป็นห่วงนางบ้างหรือไม่” น้องชายซักไซ้

“นางมีสิ่งใดให้เป็นห่วง” เขาย้อนถาม “เวลานี้นางเป็นธิดาสุลต่าน จะเรียกหาสิ่งใดในอัลยาซูลาห์ก็ย่อมได้ตามต้องการ”

“ฟาติมะคงจะดีใจมากหากพี่กลับไปอัลยาซูลาห์”

“ข้ากลับคิดตรงกันข้ามกับเจ้า” ยาคุปสั่นศีรษะ

“ทำไมล่ะ”

“เจ้าคิดว่านางจะยินดีกับการที่เราจะจัดการกับพ่อของนางกระนั้นหรือ”

“แต่อาฮัสซันก็ลงมือกับท่านพ่อของเราก่อน” อาฟซานส่งเสียงดัง

“เมื่อเราขุ่นเคืองเคียดแค้นอาฮัสซันที่สังหารท่านพ่อ ฟาติมะก็ย่อมจะมีความรู้สึกเดียวกันเมื่อเราสังหารอาฮัสซัน” เด็กหนุ่มมองไปในความมืด

“นางน่าจะรู้จักจำแนกชั่วดี” อาฟซานพูดด้วยเสียงอ่อนลง

“นี่หาใช่แค่เรื่องชั่วดี แต่เป็นเรื่องที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถให้อภัยได้”

“แล้วพี่คิดจะทำอย่างไรกับนาง” น้องชายถามอย่างจนปัญญา

“เจ้าควรถามนาง ว่าคิดจะทำอย่างไรกับข้ามากกว่า” ยาคุปเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“แล้วผู้หญิงคนนั้นล่ะ” อาฟซานถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้ซ่อนความรู้สึกในใจ

“นางชื่อไนล์” พี่ชายบอกห้วน ๆ

“แต่นางเป็นคู่หมั้นของออสมาน” เจ้าชายน้อยเน้นเสียง

“แต่ข้าได้ให้สัญญาแก่นางแต่แรกแล้วว่า ข้าจะพานางมาส่งมอบแก่ออสมาน” ยาคุปถอนใจลึก ๆ

“แต่นางนำความอัปยศอดสูมาสู่พี่ แม้แต่ไอ้ออสมานเองก็ยังไม่ยอมรับนางกลับคืน”

“ความบริสุทธิ์ของข้ากับไนล์คือความจริงที่ออสมานหรือใครก็ไม่มีวันที่จะรู้ดีไปกว่าข้า” ยาคุปรวบบังเหียนอูฐไว้ในมือข้างหนึ่ง “ถ้าคนในอัลยาซูลาห์ไม่เชื่อในความบริสุทธิ์ของข้ากับไนล์ ข้าก็จะใช้ชีวิตร่อนเร่อยู่ในทะเลทรายตลอดไป”

“พี่จะเอาชีวิตของตัวเองมาแลกกับผู้หญิงที่ไม่มีค่าเพียงคนเดียวได้

อย่างไร”

“สำหรับข้า ไนล์คือสิ่งมีค่าสูงสุดที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาแลกเปลี่ยนหรือเทียบเทียมได้”

“เช่นนี้ หากเมื่อครูไอ้ออสมานมันยอมรับนางกลับคืน พี่จะทำประการใด” อาฟซานย้อนถาม

“ถ้าออสมานรู้ค่าของไนล์ เจ้าคิดว่าข้าไม่สมควรที่จะยินดีหรือ”

“ข้าไม่เข้าใจ” น้องชายฮึดฮัด “พี่ทำเหมือนกับรักนางมากมายแต่กลับพอใจที่จะมอบนางคืนแก่ผู้ชายคนอื่น”

“เพราะผู้ชายคนนั้นเป็นคู่หมั้นของนาง” ยาคุปตอบสั้น ๆ

“จะอย่างไรเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าอับอาย และข้าไม่อาจทนเห็นพี่ถูกประณามหยามเหยียดได้” อาฟซานตัดบท

“ไนล์เป็นเรื่องของข้า” พี่ชายประกาศ “และข้าจะรับผิดชอบทุกอย่างด้วยตนเอง”

เจ้าชายน้อยนิ่งงัน ก่อนกระตุ้นอูฐออกหน้าไปอย่างไม่พอใจ

เด็กสาวชะลออูฐที่ควบขึ่มาโดยเร็ว และเหลียวไปมองความมืดเบื้องหลังด้วยความห่วงใยและลังเล

“ยาคุปและน้องชายคงมีความสามารถที่จะต่อสู้กับออสมานได้” หล่อนบอกกับตัวเอง “และเราควรจะหลบหนีไปให้ไกล มากกว่าจะอยู่สร้างความแตกแยกระหว่างพี่น้อง”

ไนล์หันหน้ากลับมา พลางสะกดกลั้นความรู้สึกบางอย่าง

“ต่อแต่นี้เราคงไม่ได้พบพานยาคุปอีกต่อไป” หล่อนพึมพำ “แต่ห้วงเวลาที่ผ่านมาก็มีค่าอย่างที่สุดในชีวิตแล้ว”

เด็กสาวเพ่งสายตาไปเบื้องหน้า

“ชีวิตข้างหน้าแม้จะมืดมน แต่จิตใจของเราจะสว่างไสวตลอดไป”

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

มูร์ฝ้าทรุดตัวลงนั่งข้าง ๆ หญิงชราและเอ่ยถามเบา ๆ

“ความตายช่างเหน็บหนาวและมืดมิดเหลือเกิน” ไลล่าไอแรง ๆ

“เมื่อกูสเซลกลับจากหาหญ้าแห้งก็คงจะสุมไฟให้เจ้าอบอุ่นขึ้น” ชายค่อมแคระปลอบโยน

“ไม่มีไฟกองไหนจะทำความอบอุ่นและความสว่างให้ข้าได้หรอก” นางสั่นศีรษะ

“เจ้ายังได้กลิ่นความตายอยู่หรือไม่” มูร์ฝ้าทอดสายตาดูคนเจ็บ

“ข้ายังได้กลิ่นอยู่” ไลล่ารับคำ “แต่มิใช่กลิ่นแห่งความหายนะหรือการพลัดพรากสูญเสีย หากแต่เป็นกลิ่นที่หอมหวานเหมือนน้ำผึ้งหรือผลอินทผลัมสุก ข้ารู้สึกถึงความชุ่มชื่นของน้ำนมแพะ และรสของมะขามที่เรียกน้ำลายให้สอ บางที...บางทีความตายอาจจะไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวเสมอไป”

“ข้าดีใจที่ได้ยินเจ้าพูดเช่นนี้” ชายค่อมแคระยิ้มอย่างปรานี “ข้าเองก็คิดว่า ภายใต้หัตถ์ของพระเจ้า ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากังวลใจ และอีกไม่นานข้าก็คงจะติดตามเจ้าไปเช่นกัน”

“ยาคุปและอาฟซานล้วนเป็นคนดี” ไลล่าแข็งใจลืมตาขึ้น “เจ้าต้องร่วมกับกูสเซลดูแลสองพี่น้องอย่างเต็มที่”

“นั่นเป็นหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว” มูร์ฝ้าก้มศีรษะ “เจ้าอย่าห่วงเลย”

“กูสเซลกลับมาหรือยัง” นางตั้งต้นไออีกครั้ง

“ยัง แต่คิดว่าน่าจะใกล้กลับมาแล้ว”

“ข้าคงไม่สามารถรอคอยมันได้” หญิงชราเบิกตาขึ้นมองคู่สนทนา “เจ้าบอกมันด้วยว่า อย่างไรข้าก็รักมันและให้อภัยมันเสมอ ข้าอาจจะมองเจ้าชายอาฟซานผิดพลาดในตอนแรก แต่ถึงตอนนี้กูสเซลก็คงจะเห็นแล้วว่า ข้ายินยอมสละชีวิตเพื่อเจ้าชายน้อยได้เช่นเดียวกับมัน”

“เจ้าสองคนย่าหลานนับว่าเป็นคนดี” ชายค่อมแคระเม้มริมฝีปาก

“อย่างไรทั้งยาคุปและอาฟซานคงต้องชุบเลี้ยงกูสเซลอย่างดีเป็นแน่”

“ท่านมูร์ฝ้า” ไลล่าร้องเรียกด้วยเสียงแผ่วลง “ข้ามองเห็นประตูมรณะแล้ว มันกำลังเปิดรอข้าอยู่”

“เจ้าไปดีเถิด” มูร์ฝ้าคุกเข่าและประสานมือสองข้างเข้าหากันเพื่อคารวะแก่ผู้ที่กำลังจะจากไป

ลมพัดมาวูบหนึ่ง ชายค่อมแคระอุปาทานเหมือนได้กลิ่นน้ำผึ้งและอินทผลัมอวลอยู่ในอากาศ ก่อนที่จะกลืนหายไปกับกลิ่นทรายและความมืดยามเริ่มรุ่ง

ไนล์รั้งบังเหียนอูฐ เมื่อรู้สึกคล้ายมีคนติดตามมา แต่ทันทีที่หล่อนหยุดยั้ง ผู้ติดตามก็พลันรั้งรอราวล่อหลอก เด็กสาวเหลียวมองไปรอบๆ ตัว แต่ก็พบเห็นเพียงความมืด ปราศจากร่องรอยของผู้ใด วูบหนึ่งที่หล่อนนึกถึงเด็กหนุ่มผู้เผชิญชะตากรรมร่วมกันในทะเลทราย

“ยาคุป” ไนล์กู่ร้อง “เป็นเจ้าหรือไม่

คำถามนั้นเงียบหายไปกับความเวิ้งว้างของทะเลทราย

“ยาคุป” เด็กสาวยกมือขึ้นป้องหาก “ตอบข้ามาซิว่าเป็นเจ้าหรือไม่”

“เป็นข้าเอง” เสียงตอบปนหัวเราะเย้ยหยันดังขึ้น และไม่ทันที่ไนล์จะขยับตัว เจ้าของเสียงก็นำม้าเข้ามาประชิดอย่างรวดเร็ว

“ออสมาน” ไนล์อุทานด้วยความตกใจ และประหวัดไปถึงอีกคนหนึ่งด้วยความห่วงใย “นี่หมายความว่า...”

“เจ้าคงจะดีใจมากหากคนที่ชนะเป็นชู้รักของเจ้าใช่ไหม” เจ้าชายแห่งรามาดานถามอย่างเยาะๆ

“ยาคุปไม่ใช่คนต่ำทรามอย่างที่เจ้าเข้าใจ” เด็กสาวเชิดหน้าขึ้น “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ในใจของมันครุ่นคิดเพียงแต่จะส่งมอบข้าแก่เจ้าเท่านั้น”

“นี่เจ้าถึงกับรู้จิตใจมันเชียวหรือ” ออสมานย้อนถาม

“การแสดงออกคือกระจกซึ่งสะท้อนจิตใจภายใน คนเราใจคอเป็นเช่นไร กิริยาอาการก็ย่อมเป็นเช่นนั้น ไม่มีทางที่จะปิดบังได้มิดชิด”

“เจ้ากำลังด่าทอข้า” อีกฝ่ายขู่คำราม

“ข้าเพียงแต่พูดความจริง” เด็กสาวไม่ครั่นคร้าม “และคำสัตย์ย่อมมีค่ายิ่งกว่าคำด่า”

“เจ้ายังคงชื่นชมกับการตีฝีปากเหมือนเช่นเดิม” เจ้าชายหนุ่มมีสีหน้าเข้มขึ้น “แต่ที่ข้าอยากรู้ก็คือ เจ้าจะทำยังไงต่อไปกับชีวิตของตัวเอง เมื่อไม่มีใครคอยคุ้มครอง”

“ชีวิตของข้าย่อมเป็นเรื่องของข้า หาได้เกี่ยวข้องกับเจ้าแม้แต่น้อย”

“เจ้าลืมไปแล้วกระมังว่ายังมีข้าอยู่อีกทั้งคน” ออสมานพูดกลั้วหัวเราะ

“ให้ข้าตายกลางทะเลทราย ดีกว่าจะให้เจ้ายื่นมือสกปรกเข้ามาก้าวก่าย”

“เจ้าได้ตายสมใจแน่” เจ้าชายแห่งรามาดานถลึงตา “แต่ภายหลังจากรู้รสแห่งความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานอย่างถึงที่สุดเสียก่อน”

“เจ้าจะทำอะไรข้า” ไนล์กระเถิบอูฐออกห่าง

“ข้าจะกล้อนผมเจ้า ให้เสื้อผ้าเจ้าเพียงหนึ่งชุด อาหารเพียงหนึ่งมื้อ กรีดฝ่าเท้า แล้วปล่อยให้เดินตีนเปล่าไปในทะเลทรายเพียงลำพัง แล้วดูซิว่าเจ้าจะสามารถไปได้ไกลสักแค่ไหน”

“เจ้ามันไม่ใช่คน” เด็กสาวผรุสวาท

“สำหรับเจ้า ข้าพึงพอใจที่จะเป็นปีศาจร้ายมากกว่ามนุษย์ปุถุชน”

“เจ้ามีโอกาสได้เป็นปีศาจสมใจแน่” หล่อนแช่งด่า

“แต่ก็คงหลังจากเจ้าแน่นอน” ออสมานนำอูฐเข้าถึงตัวและกระชากร่างของไนล์ร่วงจากหลังอูฐลงมานอนจุกอยู่บนพื้น

“ไปให้พ้น” มันตะเพิดอูฐที่ยังยืนอยู่จนตกใจวิ่งเตลิดไป พลางเหยาะย่างม้าวนรอบร่างหล่อน และถามด้วยน้ำเสียงเป็นต่อ “จะให้ข้ากล้อนผมเจ้าก่อนหรือกรีดฝ่าเท้าก่อนดี”

ไนล์นอนตัวงออยู่บนพื้นทราย แม้เมื่อเจ้าชายแห่งรามาดานก้าวลงจากหลังม้า และเดินช้า ๆ มายังหล่อนพร้อมด้วยมีดกระเหม็ดคมกริบในมือ

76

“นั่นอูฐของข้า”

ยาคุปร้องบอกน้องชายเมื่ออูฐใหญ่วิ่งเข้ามาหา

“เกิดอะไรขึ้นกับผู้หญิงคนนั้น” อาฟซานถามอย่างอดประหลาดใจไม่ได้

“ไนล์ชำนาญในการขี่อูฐ และอูฐตัวนี้ก็คุ้นเคยกับนางเป็นอย่างดี” พี่ชายกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“บางทีอาจมีเรื่องราวบางอย่าง” น้องชายคาดคะเน “และอูฐตัวนี้น่าจะพาเราไปยังที่ที่เกิดเรื่องได้”

“ไป” ยาคุปออกคำสั่งกับอูฐเปล่าอย่างร้อนใจ “พาข้าไปหาไนล์เดี๋ยวนี้”

สัตว์คู่ใจผงกหัวคล้ายจะรับรู้ พลางออกวิ่งนำทางอย่างรวดเร็ว

ออสมานหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเด็กสาวในแสงแรกแห่งรุ่งอรุณ ดวงตาทอดมองหล่อนอย่างเย้ยหยันและสาแก่ใจ

“ข้าจดจำความรู้สึกของตัวเองในวันที่ได้ข่าวว่าเจ้าหลบหนีข้าออกมาจากบ้านได้ดี...เจ้าทำให้ข้าอับอาย จนต้องควบม้าฝ่าทะเลทรายเพื่อติดตามหาเจ้า ในวันนั้นข้าบอกกับตัวเองว่า หากเมื่อใดที่พบเจอเจ้า ข้าจะพาเจ้ากลับไปรามาดาน

และขังเจ้าไว้ในวังตลอดชีวิต”

ประกายตาของชายหนุ่มกร้าวขึ้น

“ข้าเคยคิดว่าข้าจะทำให้เจ้าเชื่องเชื่อและเป็นเมียที่ดีได้ แต่เมื่อถึงวันนี้ สิ่งเดียวที่ข้าต้องการก็คือ การเห็นเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานให้สาสมกับความเลวร้ายที่เจ้าได้ก่อขึ้นร่วมกับชู้รักของเจ้า”

“ข้ากับยาคุปไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าเข้าใจ” เด็กสาวปฏิเสธ “มันตั้งใจจะนำข้าไปมอบแก่เจ้าเท่านั้น”

“เจ้าเก็บเรื่องนี้ไว้เล่าให้เด็กอมมือฟังเถอะ” ออสมานหัวเราะเยาะ

“ข้าก็คิดจะเก็บเรื่องนี้ไว้เล่าให้เด็ก ๆ ฟังเหมือนกัน” ไนล์กล่าวด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ “เพราะเด็ก ๆ ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ สมควรที่จะได้รับฟังเรื่องราวอันบริสุทธิ์ เพื่อปลูกฝังให้เติบโตขึ้นเป็นคนที่บริสุทธิ์ต่อไป”

“ปากคอเจ้ายังเราะร้ายไม่หาย” เจ้าชายแค่นหัวเราะ “แต่น่าเสียดายว่าเจ้าจะมีโอกาสตีฝีปากได้อีกไม่นาน เพราะตะวันตกดินวันนี้เจ้าก็คงจะนอนตายอยู่กลางทะเลทราย”

“เจ้าอยากแสดงความโหดร้ายอย่างไรก็ทำเถิด” เด็กสาวเชิดหน้าขึ้น “เพราะสิ่งที่เจ้าทำย่อมจะนำความอัปยศมาสู่เจ้าเอง”

“ในทะเลทรายเวลานี้มีเจ้ากับข้าเพียงสองคน ไม่มีผู้ใดสามารถแพร่งพรายสิ่งที่เกิดขึ้นออกไปได้”

“ลำพังเจ้าคนเดียวก็เพียงพอแล้ว เพราะใจของเจ้าจะคอยย้ำเตือนสิ่งที่เจ้าทำกับข้าไปจนกว่าชีวิตของเจ้าจะหาไม่”

“เช่นนั้นจะรอช้าอยู่ไย” ออสมานขยับมีดสั้นในมือข้างหนึ่ง และกระชากผมของเด็กสาวด้วยมืออีกข้างหนึ่ง “ข้าตกลงใจแล้วว่าจะกล้อนผมของเจ้าก่อนเพื่อประจานเจ้า หลังจากนั้นจึงค่อยกรีดฝ่าเท้า”

คมมีดกระเหม็ดกรีดตัดผมปอยหนึ่งของไนล์ขาดสะบั้น เจ้าชายแห่งรามาดานปล่อยโปรยให้ปลิวปรายไปตามสายลม ก่อนฉวยคว้าเส้นผมกำใหม่

“ปล่อยไนล์เดี๋ยวนี้” เสียงตวาดด้วยความโกรธจัดดังขึ้น พร้อมกับร่างของยาคุปบนหลังอูฐปรากฏขึ้นตรงหน้า

“น่ายินดีที่เจ้ามาทันได้เห็นข้าจัดการกับนาง” ออสมานวางคมมีดกับเส้นผมในกำมือ

“ข้าจะฆ่ามันเอง” อาฟซานที่เพิ่งมาถึงร้องบอก พลางควบอูฐเข้าใส่และฟาดฟันดาบในมือเข้าใส่ร่างของออสมานโดยแรง คมดาบพาดผ่านด้านหลังของเจ้าชายแห่งรามาดานจนผงะ แต่กลับไม่ได้ทำอันตรายเท่าที่ควรจะเป็น

“จริงอย่างไลล่าพูด” ยาคุปนึกถึงคำพูดของหญิงชรา “คนที่ตายแล้วย่อมจะไม่มีทางตายเป็นครั้งที่สอง”

อาฟซานก็ดูเหมือนจะตระหนักในความผิดปกติ แต่ถึงกระนั้นก็ยังผกอูฐกลับมาหาออสมานอีกครั้ง ขณะที่ฝ่ายนั้นวางมือจากเด็กสาวและกระชากดาบจากฝักออกมาเตรียมตั้งรับอย่างเต็มที่

คมดาบปะทะกันจนเป็นประกาย ก่อนที่ออสมานจะเสือกปลายดาบขึ้นเสียบแทงไหล่ขวาของอาฟซานที่โน้มตัวลงมาจากหลังอูฐ โลหิตสีแดงฉานพุ่งกระฉูดเหมือนแสงแห่งรุ่งอรุณ ไนล์หวีดร้องด้วยความตกใจ ในเวลาเดียวกับที่ยาคุปสะอึกอูฐเข้าช่วยน้องชาย แต่ช้ากว่าออสมานที่โผนเข้ากระชากร่างของเจ้าชายน้อยหงายหลังลงมานอนกลิ้งอยู่กับพื้นพร้อมกับเงื้อดาบจะฟันซ้ำ

“อย่าทำอาฟซาน” ยาคุปร้องห้ามเสียงหลง “เจ้ามาฆ่าข้าเสียดีกว่า”

“รอให้ข้าฆ่าน้องชายเจ้าเสร็จก่อน” เจ้าชายแห่งรามาดานคำรามในคอ “แล้วข้าจะฆ่าเจ้าตามที่เจ้าต้องการ”

ก่อนที่ดาบโค้งคมในมือของออสมานจะฟาดลงใส่ร่างของเด็กหนุ่มที่อยู่บนพื้นทราย ไนล์ก็รวบรวมกำลังดึงมีดโลหิตมังกรทรายจากเอวและพุ่งตัวเข้าปักคมมีดเข้ากลางหลังของเจ้าชายหนุ่มจนมิดด้าม

ออสมานส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ดาบหลุดจากมือ ใบหน้าบิดเบี้ยว ดวงตาเถลือกถลน มันพยายามจะถอนมีดออกแต่ก็ไร้เรี่ยวแรงพอ

ได้แต่เถือกไถลตัวไปตามทราย คล้ายสัตว์ร้ายที่บาดเจ็บ

“ไนล์” ยาคุปโดดลงจากหลังอูฐวิ่งมาประคองร่างของเด็กสาวที่ยืนมองสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างตกตะลึง

“มีดเล่มนั้น” ไนล์บอกด้วยเสียงขาดห้วง

“ใช่ มีแต่มีดเล่มนั้นเท่านั้นที่สามารถฆ่าคนที่ตายไปแล้วให้ตายเป็นครั้งที่สองได้”

“ดูนั่น” เด็กสาวชี้มืออันสั่นเทาไปที่ร่างของออสมาน ซึ่งมีหมอกบาง ๆ ที่รวมตัวกันเป็นรูปร่างคล้ายคนแต่งตัวแบบทหารม้าลอยตัวออกจากปากของเจ้าชายหนุ่ม ก่อนที่เรือนร่างของออสมานจะผุพังและกลายเป็นฝุ่นปลิวปนไปกับเม็ดทราย เหลือเพียงมีดสีแดงด้วยเลือดมังกรทรายซึ่งปักอยู่ที่พื้น

ยาคุปปล่อยให้เด็กสาวก้าวไปดึงมีดคืนมา และก้มลงช้อนร่างน้องชายไว้ในวงแขน

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ

“ถ้านางไม่ช่วยไว้ ป่านนี้ข้าคงจะไม่ได้อยู่กับพี่แล้ว” อาฟซานเอ่ยอย่างแผ่วเบา

“นางชื่อไนล์” ยาคุปบอก และทอดสายตาดูเด็กสาวที่เดินกลับมาเคียงข้าง

“ไนล์” เด็กหนุ่มพึมพำนามนั้นและมองดูหล่อนด้วยสายตาที่แสดงความคารวะก่อนจะหลับตาลงช้า ๆ

มูร์ฝ้าที่เพิ่งเสร็จสิ้นการกล่าวสดุดีพระมหิทธานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า เงยหน้าขึ้นจากการมองดูกูสเซลที่ลงมือกลบฝังร่างของไลล่าใต้พื้นทราย และเพ่งมองออกไปข้างหน้าที่อูฐสองสามตัวควบวิ่งมาแต่ไกล

“ยาคุปกลับมาแล้ว” ชายค่อมแคระพูดด้วยน้ำเสียงดีใจ ก่อนจะเปลี่ยนเสียงไปเมื่อแลเห็นภาพชัดเจนขึ้น “ไนล์ก็มาด้วย แต่อาฟซานดูเหมือนจะได้รับ

อันตราย”

กูสเซลวางมือจากการกลบทรายและผุดลุกขึ้นยืนอย่างเป็นกังวล

“อาฟซานถูกออสมานทำร้าย” ยาคุปร้องบอกแก่คนทั้งสองเมื่อจูงอูฐที่มีน้องชายนั่งฟุบหน้าอยู่มาถึง และองครักษ์ร่างใหญ่กุลีกุจออุ้มร่างของเจ้าชายน้อยลง

“ออสมานล่ะ” มูร์ฝ้าถามต่อ

“มันตายหนที่สองแล้ว” ยาคุปตอบขณะบังคับอูฐให้ย่อตัวลง

“เป็นไปได้ยังไง” ชายค่อมแคระงุนงง

“ด้วยมีดโลหิตมังกร” เด็กหนุ่มบอกและช่วยพยุงเด็กสาวลงจากอูฐใหญ่

“มีดโลหิตมังกร” ผู้สูงวัยทวนคำ

“แท้จริงก็คือใบหญ้าวิเศษที่ชุ่มเลือดของมังกรทรายจนแข็งประดุจเหล็กกล้าใบนั้น” ยาคุปขยายความ “ข้านำมาประกอบกับเขากวางคุดที่ท่านมอบให้ และได้ไนล์ตกแต่งจนกลายเป็นมีดสั้นเล่มหนึ่ง”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ย่อมนับว่าเจ้าได้อาวุธคู่มือที่ล้ำเลิศ” มูร์ฝ้าชื่นชม

“ไม่ใช่ข้า” ยาคุปปฏิเสธ “แต่เป็นไนล์”

“หมายความว่า...” ชายค่อมแคระเบนสายตาไปทางเด็กสาวซึ่งอยู่ในสภาพอิดโรย

เด็กหนุ่มพยักหน้า และมองตาผู้เป็นอาจารย์เป็นทำนองห้ามมิให้ซักไซ้เรื่องนี้อีก

“ไลล่าจากไปแล้ว” มูร์ฝ้าเปลี่ยนเรื่อง “พวกเจ้ากลับมาทันพิธีฝังนาง”

“เสียดายที่ข้าพบปะกับนางชั่วระยะเวลาอันสั้น” ยาคุปก้มศีรษะลง

“ระยะเวลาไม่ใช่ข้อกำหนดหรอก ความรู้สึกที่มีให้ต่อกันต่างหากที่สำคัญและมีอายุยืนยาวกว่า” ชายค่อมแคระกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงความรู้สึกนั้น

“ท่านไปช่วยกูสเซลดูแลอาฟซานก่อน ข้าจะฝังร่างไลล่าเอง” เด็กหนุ่มประคองร่างของเด็กสาวให้นั่งลง และเดินตรงไปยังหลุมทรายที่รอการกลบอยู่

ยาคุปคุกเข่าลงคารวะผู้จากไป และทำหน้าที่อันมีเกียรติด้วยความตั้งใจยิ่ง

ฟาติมะนั่งอยู่ที่หน้าต่างในห้องนอนและทอดสายตาออกไปภายนอกอย่างเลื่อนลอย จนพี่เลี้ยงเดินเข้ามาหาจึงรู้สึกตัว

“องค์หญิงเอาแต่นั่งเหม่อลอยอยู่อย่างนี้มาหลายวันแล้ว น่าจะออกไปข้างนอกบ้าง” พี่เลี้ยงกล่าวอย่างห่วงใย

“มีผู้ใดได้ข่าวคราวของอาฟซานหรือยาคุปบ้างหรือยัง” เด็กสาวถามโดยไม่ละสายตาจากจุดเดิม

“ไม่มีผู้ใดได้ข่าวคราวของเจ้าชายทั้งสองเลย”

“ถ้าหากอาฟซานหรือยาคุปกลับมา ก็คงยากที่จะพ้นมือทหารของท่านพ่อที่รอเล่นงานอยู่” หล่อนถอนใจอย่างสิ้นหวัง

“สุลต่านอาจรับสั่งไปด้วยอารมณ์ชั่วแล่น หากองค์หญิงขอร้องโดยดี บางทีสุลต่านอาจจะยกเลิกคำสั่งนั้นก็ได้” พี่เลี้ยงแนะนำ

“เจ้าไม่รู้จักท่านพ่อเพียงพอ” ฟาติมะสั่นศีรษะ “ลงออกปากอะไรไปแล้วไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงคำพูดได้”

“แต่ทั้งเจ้าชายยาคุปและอาฟซานก็เป็นหลานสนิท ไม่น่าจะลงโทษรุนแรงถึงขั้นไม่ไว้ชีวิตกัน”

“ข้าก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ท่านพ่อทำเหมือนกับว่ายาคุปและอาฟซานเป็นศัตรู หรือมีเหตุที่โกรธแค้นชิงชังกันมากมาย มากกว่าจะเป็นเพียงอารมณ์ชั่วแล่น”

“หากเป็นเช่นนี้ องค์หญิงสมควรหาทางเตือนเจ้าชายทั้งสองล่วงหน้า ก่อนที่จะเหยียบย่างเข้ามาถึงอัลยาซูลาห์”

“แล้วเจ้ามีวิธีใดที่จะเตือนพวกมันได้” หล่อนย้อนถาม

พี่เลี้ยงเงียบไปอย่างจนปัญญา ขณะที่ฟาติมะเงียบงันกว่าหลายเท่า

77

ยาคุปหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าร่างของน้องชายที่นอนอยู่กับพื้นซึ่งปูลาดด้วยผ้าห่มผืนเก่า

“เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง” เขาถามด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ข้าคงไม่สามารถเดินทางในตอนนี้ได้” อาฟซานเหลือบตามองพี่ชาย “พี่กลับไปอัลยาซูลาห์ก่อนเถิด”

“รอให้เจ้าทุเลาก่อนดีกว่า เราไม่มีความจำเป็นต้องเร่งร้อนอะไร”

“กับการแก้แค้นให้ท่านพ่อ พี่ยังคิดว่าไม่ใช่เรื่องเร่งร้อนอีกหรือ” น้องชายย้อนถาม

“ท่านพ่อเสียชีวิตมากว่าสองปีแล้ว ต่อให้ลงมือแก้แค้นในวันนี้ก็ยังนับว่าล่าช้าเกินไปด้วยซ้ำ”

“พี่พูดเหมือนสิ้นความเคารพท่านพ่อ” อาฟซานตัดพ้อ

“แล้วการปล่อยเจ้าไว้ลำพัง เป็นการแสดงความเคารพต่อท่านพ่อกระนั้นหรือ” ยาคุปเพ่งมองดูคนเจ็บ “มูร์ฝ้ากับกูสเซลออกไปหายามารักษาเจ้าแล้ว อีกสักครู่ก็คงจะกลับ”

“กลางทะเลทรายเช่นนี้ พวกมันจะสามารถหายาจากที่ใด” เจ้าชายน้อย

ถามเหมือนรำพึงกับตัวเอง

“ทะเลทรายให้ทั้งที่อยู่ อาหาร และยา มิเช่นนั้นก็คงจะไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ในทะเลทรายได้”

“แต่ข้ามิใช่คนของทะเลทราย” อาฟซานปฏิเสธ

“เมื่อเจ้าอยู่ในทะเลทราย ทะเลทรายย่อมถือว่าเจ้าเป็นคนของทะเลทรายโดยไม่จำแนกแจกแจง”

“ดูเหมือนตอนนี้พี่จะกลายเป็นคนของทะเลทรายไปแล้วจริง ๆ” น้องชายเหน็บแนม

“ข้าเป็นคนของที่ซึ่งเห็นคุณค่าของข้า และข้าสามารถที่จะเป็นประโยชน์แก่ที่นั้น”

“พี่คิดจะทำอะไรในทะเลทราย” น้องชายถามต่อ

“ครั้งหนึ่งในทะเลทรายมีชายคนหนึ่ง แม้ว่าจะถูกควักดวงตาทั้งสองข้าง มันก็ยังรอนแรมไปอย่างไม่ย่อท้อ เพียงเพื่อรักษาคนที่ทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บ...” ยาคุปกล่าวด้วยน้ำเสียงเลื่อมใสศรัทธา

“ท่านพ่อต้องการให้พี่เป็นสุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์สืบต่อจากท่าน” อาฟซานย้ำเตือน “และเพราะเหตุนี้ จึงทำให้อาฮัสซันลงมือสังหารท่านพ่อ”

เด็กหนุ่มอึ้งไปกับคำพูดประโยคนั้น

“พี่ต้องกลับไปอัลยาซูลาห์” อาฟซานเน้นคำ “และแก้แค้นแทนท่านพ่อ ไม่ว่าข้าจะสามารถไปด้วยได้หรือไม่ก็ตาม”

ดวงตาของยาคุปทอดต่ำลง

“รับปากกับข้าสิ” น้องชายยื่นมือมาหา “รับปากกับข้าก่อน”

ยาคุปกุมมือน้องชายไว้แน่น ก่อนจะค่อยคลายออกและหันหลังเดินจากมาเงียบ ๆ

พี่เลี้ยงที่ก้าวเข้ามาในห้องมองดูผู้เป็นนายด้วยสายตางุนงงและรีบวางถาดทองที่

บรรจุอาหารกลางวันไว้บนโต๊ะไม้ประดับมุก

“องค์หญิงคิดจะทำอะไรเพคะ” นางถาม และตรงเข้ามาจับเสื้อผ้าเนื้อหยาบสีดำแต่รัดกุม ที่ธิดาสุลต่านสวมใส่แทนอาภรณ์แพรพรรณที่มีสีสันอันงดงาม

“ข้าจะเดินทางไปทะเลทราย” ฟาติมะตอบสั้นๆ และมุ่นผมที่ยาวสยาย

“ไปทำไมเพคะ” พี่เลี้ยงยังไม่หายงง “แล้วนี่สุลต่านทรงทราบหรือยัง”

“ข้าไม่ได้บอกท่านพ่อ แล้วเจ้าเองก็ไม่ต้องบอกเหมือนกัน” น้ำเสียงของเด็กสาวเด็ดเดี่ยว “เมื่อท่านพ่อไม่ยอมให้ยาคุปกับอาฟซานเข้ามาในอัลยาซูลาห์ ข้าก็จะเดินทางไปหาพวกเขาเอง”

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะเพคะ” พี่เลี้ยงปากคอสั่น “การเดินทางในทะเลทรายเต็มไปด้วยอันตรายและความยากลำบาก แม้แต่กองคาราวานที่ขึ้นล่องอยู่เป็นประจำ บางครั้งก็ยังแทบจะไม่รอดชีวิตกลับมา”

“แต่หากข้านิ่งเฉยไม่ลงมือทำอะไร สองพี่น้องนั่นก็คงจะหาชีวิตไม่ทันทีที่เหยียบย่างสู่แผ่นดินของตัวเอง เช่นนี้เจ้าคิดว่าควรจะดูดายอยู่ได้กระนั้นหรือ”

“แต่องค์หญิงไม่เคยแม้แต่จะออกนอกพระราชวัง แล้วจะเดินทางในทะเลทรายได้อย่างไร”

“ยาคุปกับอาฟซานก็ไม่เคยเดินทางรอนแรมในทะเลทรายมาก่อน เหตุใดมันจึงสามารถทำได้”

“มันไม่เหมือนกันเพคะ” พี่เลี้ยงยุดชายเสื้อไว้ “เจ้าชายสองพี่น้องนั่นเป็นชาย แต่องค์หญิงเป็นหญิง ยังไงก็แตกต่างกันอยู่ดี”

“ข้ากับยาคุปสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็ก เรื่องการขี่ม้าขี่อูฐก็ฝึกฝนมาด้วยกัน หรือแม้กระทั่งเรื่องการใช้อาวุธ ยาคุปก็เคยฝึกสอนข้ามาบ้าง”

“อย่างไรข้าก็ไม่ให้องค์หญิงเดินทางไปทะเลทรายเป็นอันขาด” นางยืนกราน “ถ้าจะไปให้ได้จริงๆ ก็ขอให้ฆ่าหม่อมฉันเสียก่อน”

“เจ้าปล่อยข้าดีกว่า” เด็กสาวสะบัดมือ “หาไม่แล้วข้าคงจะต้องฆ่าเจ้า

จริง ๆ”

“ไม่มีทางอื่นที่ดีกว่าการเดินทางไปทะเลทรายแล้วหรือเพคะ” พี่เลี้ยงร่ำไห้

“ไม่มี” ฟาติมะบอกห้วน ๆ

“ถ้าเช่นนั้น หม่อมฉันก็จะไปกับองค์หญิงด้วย”

“แต่เจ้ายิ่งไม่คุ้นเคยกับการขี่อูฐ หรือความยากลำบาก”

“ข้าเลี้ยงดูองค์หญิงมาตั้งแต่แบเบาะ” พี่เลี้ยงยกมือข้างหนึ่งขึ้นเช็ดน้ำตา “จะปล่อยให้องค์หญิงไปเผชิญอันตรายตามลำพังได้อย่างไร ต่อให้ลำบากลำบนเพียงใด หม่อมฉันก็ยินยอมน้อมรับได้ทั้งสิ้น”

ธิดาสุลต่านนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้าอย่างไม่มีทางเลือก

“ตกลง เจ้าไปด้วยกันกับข้า”

พี่เลี้ยงคุกเข่าลงและยกมือของเด็กสาวทูนไว้เหนือศีรษะด้วยความเคารพรัก

“น้องชายของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

ไนล์ที่ก่อกองไฟอุ่นอาหารถาม เมื่อยาคุปทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ

“ยังไม่ดีขึ้น” เด็กหนุ่มตอบด้วยสีหน้าเป็นกังวล “ข้าหวังว่ามูร์ฝ้าคงสามารถหาตัวยามารักษามันได้”

“เจ้าจดจำเส้นทางที่ไปสู่ดงหญ้าวิเศษได้หรือไม่” เด็กสาวถามขึ้น

“ข้าคิดว่าข้าพอจะจำดวงดาวได้” ยาคุปครุ่นคิด “แต่ข้าไม่รู้ว่านอกจากหญ้าวิเศษแล้ว พ่อหมอใช้ตัวยาอื่นผสมด้วยหรือไม่”

“หญ้าวิเศษน่าจะเป็นหลัก แม้จะมีตัวยาอื่นอยู่บ้างก็ตาม” ไนล์ให้ความเห็น

“ถ้ามูร์ฝ้าคว้าน้ำเหลว ข้าก็คงต้องกลับไปหาหญ้าวิเศษมารักษาอาฟซาน” เด็กหนุ่มตัดสินใจ

“ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” ไนล์เอ่ยปาก

“เจ้าอยู่ที่นี่ปลอดภัยกว่า”

“ข้าจะปลอดภัยขณะเจ้าออกไปผจญอันตรายได้อย่างไร” หล่อนถามเบา ๆ

“รอดูมูร์ฝ่าก่อนก็แล้วกัน” เด็กหนุ่มถอนใจ “ยังไงเราก็ต้องอาศัยดวงดาวเป็นเครื่องนำทางอยู่ดี”

“ข้ารู้ว่าเจ้ารักและเป็นห่วงน้องชายมาก” ไนล์ปลอบโยน “และด้วยพลังแห่งความรักและห่วงใยนี้ ข้ามั่นใจว่าน้องชายของเจ้าจะต้องปลอดภัย”

สุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ประทับอยู่บนบัลลังก์ทองท่ามกลางหมู่วิเซียร์ แต่เรื่องที่สดับตรับฟังส่วนใหญ่กลับเป็นเรื่องราวสนุกสนานซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อราชการเท่าไรนัก

“ผู้ใดได้ข่าวคราวของออสมานบ้าง” ฮัสซันถามอย่างนึกขึ้นได้

“ยังเลยพระเจ้าข้า” อำมาตย์ผู้ใหญ่คนหนึ่งทูล “กองคาราวานต่าง ๆ ระยะนี้ก็พลอยห่างหายไป ไม่เดินทางเข้ามาอัลยาซูลาห์”

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกมัน”

“ข้าได้ยินมาว่า คาราวานซารายที่อยู่ต้นทางเข้าถูกเพลิงไหม้ และโอเอซิสซึ่งอยู่ถัดไปก็ถูกทำลาย ทำให้กองคาราวานเปลี่ยนเส้นทางใหม่พระเจ้าข้า” อำมาตย์อีกคนหนึ่งรายงาน

“มันเกิดขึ้นได้อย่างไร” สุลต่านฉงน

“อาจจะเป็นฝีมือของพวกกองโจรก็ได้พระเจ้าข้า” อำมาตย์คนแรกแบ่งรับแบ่งสู้

“ข้าส่งออสมานออกไปปราบโจรในถิ่นห่างไกล เหตุใดจึงเกิดโจรใกล้บ้าน”

“มันอาจเจ็บแค้นที่ถูกเจ้าชายออสมานปราบปราม จึงย้อนมาแก้แค้น” อีกคนคาดเดา

“เมื่อไรพวกเจ้าจะเลิกคิดเอาเอง และออกไปสืบสวนให้ได้ความจริงเสียที” ฮัสซันเอ็ดอย่างเหลืออด

“พวกข้าพระองค์คิดว่าเมื่อเจ้าชายออสมานปราบโจรทะเลทรายเสร็จสิ้นแล้ว ขากลับมาก็คงจะปราบโจรที่เผาคาราวานซารายและทำลายโอเอซิสด้วย”

“พวกเจ้าทำได้เพียงแค่เดาสุ่มเท่านั้นหรือ” สุลต่านกวาดสายตาไปรอบ ๆ แต่ไม่มีใครกล้าสบตาด้วย “หากเกิดโจรพวกนั้นบุกเข้ามาถึงในเมือง พวกเจ้าจะมีปัญญาแก้ไขอะไรได้ หรือต้องรอให้ออสมานมาช่วยอีก”

“อัลยาซูลาห์ไม่ใช่แคว้นนักรบ แต่เป็นดินแดนแห่งความสงบร่มเย็น และชุมทางการค้า” วิเซียร์ชราเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“ถ้าเช่นนั้นในสมัยก่อน เหตุใดจึงไม่เกิดเรื่องราวเช่นนี้”

“ขออภัยที่ถ้อยคำซึ่งข้าพระองค์จะทูลอาจไม่เป็นที่สบพระทัย” ชายชราก้มศีรษะลง

“เจ้าพูดไปเถอะ” ฮัสซันโบกพระหัตถ์

“ที่แต่ก่อนอัลยาซูลาห์สงบสุข เป็นเพราะสุลต่านองค์ก่อนทรงเอาพระทัยใส่เหตุการณ์บ้านเมือง เสด็จไปตามที่ต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกลอยู่เป็นนิจ และผูกไมตรีกับแว่นแคว้นต่าง ๆ รวมทั้งกลุ่มชนเผ่าในทะเลทรายอย่างแน่นแฟ้น ทำให้อัลยาซูลาห์ไม่จำเป็นต้องมีกำลังทหารมากมาย”

“เจ้าหมายความว่า ข้าไม่มีความสามารถเทียบเท่าพี่ชายข้ากระนั้นหรือ” สุลต่านตะคอกถาม

“ข้าพระองค์เพียงแต่เล่าถึงเรื่องราวในสมัยสุลต่านองค์ก่อน หาได้ตั้งใจจะนำเหตุการณ์คนละสมัยมาเปรียบเทียบกัน”

“กระนั้นเจ้าก็หาว่าข้าปกครองบ้านเมืองไม่ถูกต้อง” ฮัสซันหน้าแดงด้วยโทสะ “โทษของเจ้า สมควรที่จะถูกเฉือนจนตาย”

สุลต่านหันไปทางทหารรักษาพระองค์และชี้นิ้วไปที่วิเซียร์ชรา

“เอาตัวมันออกไปเฉือนเดี๋ยวนี้”

รอจนทหารลากตัวอำมาตย์ผู้เคราะห์ร้ายออกไปแล้ว ฮัสซันจึงกล่าวกับคนอื่น ๆ ที่นั่งตะลึงอยู่

“ต่อแต่นี้ไป ห้ามพวกเจ้าเอ่ยถึงพี่ชายข้าให้ได้ยินอีกเป็นอันขาด”

78

“มูร์ฝ้าและกูสเซลกลับมาแล้ว”

ยาคุปร้องบอกด้วยความดีใจเมื่อมองออกไปยังทะเลทราย และลุกขึ้นไปรอรับคนทั้งสอง

“ได้ตัวยาที่ต้องการหรือไม่” เด็กหนุ่มถามแทบจะทันทีที่ชายค่อมแคระก้าวลงจากหลังอูฐ

“ได้” มูร์ฝ้าปลดผ้าที่ปิดจมูกลง “เราเดินทางกันไปไกลมากจนนึกว่าจะกลับมาไม่ทันพระอาทิตย์ตกแล้ว”

“แต่ก็กลับมาได้ทัน” ยาคุปมองดูแสงสุดท้ายของตะวันที่ฉานโชน

“อาการของอาฟซานเป็นเช่นไร”

“โดยทั่วไปก็อยู่ในขั้นดี พูดจาเป็นเรื่องเป็นราว แต่ตอนเย็นกลับอ่อนเพลียลง ข้าเลยให้มันนอนพัก”

“ปลุกมันขึ้นมา” มูร์ฝ้าร้องสั่ง “อย่าให้มันหลับไหลเป็นอันขาด โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ตก”

“ทำไมล่ะ” พี่ชายของคนเจ็บถามอย่างงง ๆ

“เพราะตอนที่ออสมานทำร้ายอาฟซาน มันอยู่ในสภาพครึ่งคนครึ่งปีศาจ

ยิ่งมืดค่ำสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นก็จะยิ่งมีอำนาจมากขึ้น และอาจจะพรากวิญญาณอาฟซานไปในยามที่มันหลับ”

“ข้าจะไปเร่งไฟให้ท่านต้มยา” ไนล์บอกและรีบผละไป

“อาฟซานเล่าเรื่องหนึ่งให้เจ้าฟังหรือไม่” ชายค่อมแคระถามขณะรับห่อเครื่องยาจากกูสเซล

“เรื่องอะไร” ยาคุปย้อนถาม

“เรื่องรัตติเทวี”

“นางเกี่ยวข้องอะไรในเรื่องนี้ด้วย” เด็กหนุ่มฉงน

“อาฟซานเล่าให้ข้าฟังว่า รัตติเทวีมาพบมันในความฝัน และเป็นฝันร้ายที่ทำให้มันเป็นทุกข์หนัก”

“มันฝันว่าอย่างไร”

“มันมิได้บอกเล่าละเอียดลออ แต่คาดเดาว่านางคงจะทำให้มันฟุ้งซ่านในยามกลางวัน และตกเป็นทาสแห่งความฝันในยามราตรี”

“อาฟซานชิงชังไนล์ทั้งที่ไม่เคยพบเจอกันมาก่อน” ยาคุปลำดับความคิด “นี่จะเป็นฝีมือของรัตติเทวีด้วยหรือเปล่า”

“นับว่าเป็นไปได้” ผู้สูงวัยทรุดตัวลงนั่งข้างกองไฟที่ถูกสุมขึ้นมาใหม่ เปลวสีส้มเข้มเล็มเศษไม้และฟอนหญ้าแห้งพร่างโพลน และแตกประกายเปรี๊ยะ ๆ

“อาฟซานพร่ำพูดถึงการรักษาเกียรติยศของข้า ขณะที่คิดจะสังหารไนล์” เด็กหนุ่มรำพึงกับตนเอง

“บางทีรัตติเทวีอาจแฝงเข้ามาในความฝัน และเสี้ยมสอนให้มันคิดเช่นนั้น” มูร์ฝ้าคลี่ห่อผ้าและเลือกสรรตัวยาใส่ลงในหม้อทองแดงที่กูสเซลจัดเตรียมไว้ให้

“ข้าเที่ยวท่องทะเลทรายเนิ่นนานกว่าอาฟซาน แต่เหตุใดรัตติเทวีไม่เคยเยี่ยมกรายเข้ามาในความฝันของข้าแม้แต่ครั้งเดียว” ยาคุปครุ่นคิด

“เพราะเจ้ามีดวงตาปีศาจ” ชายค่อมแคระเงยหน้ามองผู้เป็นศิษย์ “ไม่ว่าอำนาจลึกลับใด ๆ ก็ไม่อาจก้ำเกินเจ้าและคนที่อยู่ใกล้ชิดเจ้าได้”

“ถ้าอาฟซานตกเป็นทาสความฝันของรัตติเทวี เหตุใดนางถึงได้จงเกลียดจงชังไนล์นัก”

“ถึงอย่างไรนางก็เป็นสตรี” มูร์ฝ้าโคลงศีรษะ “และสตรีมีเรื่องราวมากมายที่ผู้ชายไม่สามารถเข้าใจพวกนางได้...บางที บางทีรัตติเทวีอาจชื่นชมเจ้าจนริษยาไนล์ หรือนางอาจจะชิงชังเจ้ามากจนหยิบยืมมืออาฟซานทำร้ายจิตใจเจ้าก็เป็นได้”

“หากนางประสงค์จะทำร้ายข้า เหตุใดจึงหยิบยืมมือคนอื่นด้วย” เด็กหนุ่มมองไปทางไนล์ที่ถือถุงหนังใส่น้ำกลับมา

“ถ้าให้ข้าเดา ประการแรก เป็นเพราะนางไม่สามารถทำอันตรายผู้มีดวงตาปีศาจด้วยตนเองได้ และประการที่สอง เป็นเพราะเจ้าจะเจ็บปวดเป็นหลายเท่า หากคนที่สังหารไนล์คือน้องชายเจ้าเอง”

“ทำอย่างไรข้าถึงจะมีโอกาสพบรัตติเทวี และพูดจากับนางให้กระจ่างแจ้ง”

“เจ้าไม่มีทางพบเจอนาง เพราะดวงตาปีศาจปกป้องเจ้าอยู่” มูร์ฝ้ารับถุงหนังจากเด็กสาวมาเทน้ำลงในหม้อทองแดง

“ถ้าเช่นนั้นข้าต้องทนเห็นอาฟซานฝันร้ายไปตลอดชีวิตกระนั้นหรือ”

“ข้าไม่อาจให้คำตอบเรื่องนี้ได้” ชายค่อมแคระถอนหายใจหนัก ๆ “แต่ตอนนี้เรื่องที่สำคัญที่สุด คือการรักษาอาฟซานให้หายจากพิษบาดแผล

ไนล์สบตากับยาคุปชั่วแวบ ก่อนเดินกลับไปนั่งเงียบ ๆ ข้างกองไฟ

อูฐสองตัวเดินดุ่มในทะเลทรายอันเวิ้งว้าง ท่ามกลางท้องฟ้าที่หม่นมัวลงทุกขณะ ผู้ที่ขี่อูฐนำหน้าแม้จะไม่คุ้นชินกับการเดินทางแต่ก็มีท่าทางแน่วแน่มั่นคงและเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนกำลังทำอยู่ ขณะที่ผู้ขี่อูฐตามมาอยู่ในอาการประหวั่นพรั่นเกรงแต่ก็เปี่ยมไปด้วยความภักดีต่อผู้เป็นนาย

“เราจะอาศัยดวงดาวเป็นเครื่องนำทาง” ผู้ที่ขี่อูฐนำหันมาบอก “และเมื่อไปถึงคาราวานซาราย ก็คงจะพอหากองคาราวานที่มุ่งหน้าไปในทิศทางเดียว

กับเราได้”

“ป่านนี้สุลต่านคงส่งคนออกตามหาองค์หญิงทั่วเมืองแล้ว” อีกฝ่ายเป็นกังวล

“แต่ท่านพ่อคงนึกไม่ถึงหรอกว่าข้าจะเดินทางออกมาทะเลทราย” ฟาติมะยิ้มอย่างสะใจ

“ถ้าหากไม่พบเจ้าชายยาคุปหรืออาฟซานล่ะเพคะ”

“พบหรือไม่พบเป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ธิดาสุลต่านเชิดคางขึ้น “แต่การได้ทำในสิ่งที่สมควรจะทำเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยข้าก็ภูมิใจที่มิได้นิ่งดูดาย ปล่อยให้สองพี่น้องถูกทหารของท่านพ่อสังหารทันทีที่พวกมันเหยียบย่างสู่บ้านเมืองของตนเอง”

“ทะเลทรายออกกว้างใหญ่ การตามหาคนใช่ว่าจะง่ายดายแม้แต่น้อย” พี่เลี้ยงบ่นเบา ๆ

“สายลมพัดใบไม้ไหว คนเหยียบย่างบนพื้นทรายก็หลงเหลือรอยเท้า ทะเลทรายยิ่งกว้าง เรื่องราวต่าง ๆ กลับคับแคบ เพราะผู้คนล้วนจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นและนำมาบอกเล่าต่อ ๆ กันไปทั่ว หาไม่แล้วเราคงไม่มีทางได้ยินเรื่องของโจรทะเลทราย หรือข่าวคราวของยาคุปอย่างแน่นอน”

“แต่องค์หญิงก็ไม่คุ้นเคยกับการเดินทางรอนแรมในทะเลทรายเช่นนี้” นางท้วง

“เมื่อวานข้าแทบไม่รู้จักทะเลทรายด้วยซ้ำ แต่วันนี้ข้าสามารถเดินทางได้ครึ่งค่อนวัน พรุ่งนี้ก็จะยิ่งคุ้นกับมันมากขึ้น...หากเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ข้าอาจลุ่มหลงมันเหมือนท่านลุงก็เป็นได้”

“ขอพระเป็นเจ้าดลใจให้อย่าเป็นเช่นนั้นเลย” พี่เลี้ยงพึมพำขณะที่ฟาติมะส่งเสียงหัวเราะร่าเริง

มูร์ฝ้าเงยหน้าจากหม้อทองแดงต้มเครื่องยาที่ส่งกลิ่นอบอวลและมองยาคุปที่นั่ง

ประคองอาฟซานซึ่งอยู่ในสภาพสะลึมสะลือ โดยมีกูสเซลยืนระวังภัยอยู่ไม่ยอมห่าง

“ยานี้มีรสขื่นขมและออกฤทธิ์รุนแรง” ชายค่อมแคระวางหม้อลงบนพื้นทราย “เมื่อกินเข้าไปแล้วอาฟซานจะสำรอกโลหิตที่เป็นพิษซึ่งตกค้างอยู่ภายในร่างกายออกมา หลังจากนั้นก็จะมีอาการทุรนทุรายสักพักใหญ่ ๆ ก่อนจะสงบลง แต่สิ่งที่สำคัญคือ อย่ายินยอมให้มันหลับใหลเป็นอันขาด หาไม่แล้วมันอาจจะไม่ตื่นฟื้นขึ้นมาอีกเลย”

“ข้ากับกูสเซลจะคอยระวังอย่างเต็มที่” ยาคุปให้คำมั่น

“รอให้ยาเย็นลงสักหน่อย ข้าถึงจะกรอกมัน” มูร์ฝ้ายึดหม้อยาไว้มั่นราวกับกลัวว่ามันจะหกหายไป

“ข้าไม่เคยรู้ว่าท่านมีความรู้ในการปรุงยา” พี่ชายของคนเจ็บเอ่ยด้วยความรู้สึกทึ่ง

“และก็มีอีกหลายเรื่องที่ข้าไม่เคยบอกเล่าต่อเจ้า” ผู้สูงวัยหัวเราะเบา ๆ “แต่ถ้าเจ้าหมั่นเรียนกับข้าไปเรื่อย ๆ เจ้าก็จะค่อยรู้เอง ถึงแม้ข้าจะปรุงยาได้ก็จริง แต่ก็เป็นแค่ยาพื้น ๆ เทียบไม่ได้กับพ่อหมอตาบอดคนนั้น”

“อาฟซานบอกแก่ข้าว่าออสมานฆ่าพ่อหมอ หลังจากได้เบาะแสเรื่องราชินีโจร”

“คนชั่วสามารถทำสิ่งที่ชั่วช้าได้ทุกเรื่อง โดยไม่เคยนึกละอายต่อความผิดบาป” ผู้สูงวัยพึมพำ

“ข้าเลื่อมใสพ่อหมอ และนึกอยากจะทำตามในสิ่งที่พ่อหมอทำ” เด็กหนุ่มเผยความปรารถนาของตนเอง

“น้ำให้ความเย็น แสงแดดให้ความร้อน อินทผลัมให้ผลหอมหวาน ผึ้งให้น้ำผึ้งอันโอชะ แต่ละสิ่งแต่ละอย่างต่างก็ทำหน้าที่ของตนซึ่งแตกต่างกันออกไป เจ้าคงไม่หวังจะเป็นน้ำที่ร้อนระอุ แดดที่หนาวเย็น อินทผลัมที่ขมฝาด หรือน้ำผึ้งที่ไร้รสหวานหรอกนะ”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าเกิดมาเพื่อทำหน้าที่อะไร” ยาคุปย้อนถาม

“เจ้าคิดว่าลูกสิงโตควรจะก้มหน้ากินหญ้าหรือออกล่าสัตว์เช่นเดียวกับพ่อของมัน”

“นั่นย่อมแล้วแต่ลูกสิงโตแต่ละตัว” เด็กหนุ่มตอบตามตรง

“เจ้าพูดตามใจ ไม่ใช่ตามจริง” มูร์ฝ้าสั่นศีรษะ “ไม่มีลูกสิงโตตัวไหนในโลกที่กินหญ้าเป็นอาหาร เช่นเดียวกันกับที่ไม่มีลูกชายของสุลต่านองค์ไหนที่ร่อนเร่พเนจรในทะเลทรายโดยไม่ขึ้นครองบัลลังก์ต่อจากพ่อ”

“แต่มันจะมีประโยชน์อันใด หากจะต้องช่วงชิงบัลลังก์นั้นมาจากอาฮัสซันและปกครองแผ่นดินโดยไม่มีไนล์อยู่เคียงข้าง” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงปวดร้าว

“ไม่มีสิงโตตัวใดที่ไม่มีบาดแผลจากการต่อสู้” ชายค่อมแคระเน้นเสียง “ต่อให้เจ้าต้องการเป็นสิงโตที่กินหญ้า แต่การที่เจ้าจะสามารถเป็นเจ้าแห่งฝูงสัตว์ทั้งปวงได้ ก็ด้วยการกินเนื้อสัตว์เท่านั้น”

“แล้วไนล์ล่ะ” เด็กหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ระหว่างบ้านเมืองกับผู้หญิงเพียงคนเดียว เจ้าจะเลือกสิ่งไหน” มูร์ฝ้าก้มลงมองหม้อในมือ “ยาเย็นลงแล้ว เจ้ากับกูสเซลช่วยกันจับตัวอาฟซานไว้ให้มั่น”

อาฟซานทอดกายระทวย หลังจากสำรอกลิ่มเลือดออกมาและดิ้นรนอาละวาดอยู่พักใหญ่ ท่าทางของเด็กหนุ่มโรยแรงและอ่อนเพลีย หลายครั้งที่แทบจะผล็อยหลับลง แต่ก็คืนตื่นด้วยแรงเขย่าของพี่ชายที่โอบกอดร่างปวกเปียกไว้ในวงแขนแข็งแรง

“เจ้าจะพักสักครู่ก่อนก็ได้” มูร์ฝ้าเอ่ยขึ้น “ข้ากับกูสเซลจะดูแลอาฟซานเอง”

“ข้าขอกินกาแฟสักหน่อย” ยาคุปคลายอ้อมกอดและดึงผ้ามาห่มคลุมร่างน้อง ขณะที่เด็กสาวรินกาแฟที่ต้มอยู่ลงในถ้วยทองแดงใบเล็ก

“เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” เด็กหนุ่มถามเมื่อเดินห่างออกมาจากกลุ่มคนและ

กองไฟ

“เวลานี้คนที่เจ้าสมควรจะเป็นห่วงคือน้องชายของเจ้า หาใช่ข้าไม่” ไนล์กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ และทรุดตัวลงนั่งบนเนินทราย

“อาฟซานก็เรื่องหนึ่ง ส่วนเจ้าก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ยาคุปยกถ้วยกาแฟขึ้นคลั่กขึ้นจิบ

“จริง ๆ แล้วมันมีอยู่เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น” หล่อนก้มหน้าลง

“เรื่องอะไร”

“อัลยาซูลาห์” เด็กสาวเม้มริมฝีปาก “และนั่นคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเจ้า”

79

อาฟซานทะลึ่งกายขึ้นสุดตัวและบิดร่างด้วยอาการเจ็บปวด ใบหน้าเกร็ง ดวงตาเบิกโพลง พลางส่งเสียงครืดคราดในคอคล้ายเสียงคำรามของสัตว์ร้าย

“เจ้าเป็นอะไรไป” ยาคุปเผ่นเข้าถึงตัวน้องชายและยึดไหล่ไว้แน่น แต่อีกฝ่ายสะบัดด้วยกำลังแรงจนหลุดพ้นจากการเกาะกุม

“กูสเซล” เด็กหนุ่มเรียกหาองครักษ์ เมื่อไม่สามารถยุติการดิ้นรนของน้องชายได้ “ช่วยข้าจับอาฟซานที”

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น” มูร์ฝ้าที่เพิ่งตื่นถามด้วยความงุนงง “ทำไมอาฟซานถึงได้คลุ้มคลั่งและมีเรี่ยวแรงมากมายถึงปานนี้”

“เมื่อสักครู่มันก็ยังนอนซมอยู่” ไนล์บอก

“ข้าจะฆ่าเจ้า” อาฟซานหันขวับมาทางเด็กสาว “จะสับเจ้าเป็นหมื่นๆ ชิ้นทีเดียว”

“เจ้าเป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีก” ยาคุปถามด้วยความประหลาดใจ “เจ้าหลงลืมไปแล้วหรือว่าไนล์เป็นคนที่ช่วยชีวิตเจ้า”

“นางทำเพื่อตัวเองต่างหาก” น้องชายเถียงด้วยน้ำเสียงโฮกฮาก “นางฆ่า

ออสมานก็เพื่อจะได้ครองคู่กับพี่ได้”

“บัดซบ” ยาคุปกำหมัดแน่น “ถ้าเจ้าไม่ใช่น้องชายของข้า ข้าคงจะสั่งสอนปากพล่อย ๆ ของเจ้าแล้ว”

“ถ้าพี่ลุ่มหลงนางมากจนทนฟังคำพูดของข้าไม่ได้ ก็ปล่อยให้นางฆ่าข้าเสียอีกคนก็ได้”

“เจ้าไม่ต้องมาท้าทาย” พี่ชายกระชากมีดเหน็บออกมากำไว้ในมือ

“พอที” ชายค่อมแคระรีบห้ามปราม “พี่น้องกันแท้ ๆ อย่าให้ต้องถึงกับรบราฆ่าฟันกันเองเลย”

“ท่านฟังมันพูดบ้าง” ยาคุปฮึดฮัด

“สิ่งที่ข้าพูดล้วนเป็นความจริง มีแต่คนหูหนวกตาบอดเท่านั้นถึงจะไม่รู้ไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น”

“ปล่อยให้ข้าเล่นงานมันสักทีดีกว่า”

“พี่นึกว่าข้ามือกุดตีนกุดกระนั้นหรือ” อาฟซานฮึดฮัดจนกูสเซลต้องกดบ่าไว้

“กูสเซล ปล่อยมัน” ยาคุปหน้าแดงก่ำ “ถ้าเจ้านึกว่าเจ้าแน่จริงจะประลองฝีมือกับข้าดูก็ได้”

อาฟซานผุดลุกขึ้นยืนเมื่อกูสเซลทำตามที่ยาคุปสั่ง เด็กหนุ่มก้าวมาเผชิญหน้ากับพี่ชาย และกระชากมีดกระเหม็ดมากุมไว้แน่น ดวงตาของคนทั้งสองเป็นประกายวาววามในความมืด ลมหายใจแรงกระชั้น และพร้อมจะห้ำหั่นกันโดยไม่เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน

“เดี๋ยวก่อน” มูร์ฝ้าซึ่งได้สติก่อนถลันเข้าไปกั้นกลางและส่งเสียงห้าม “นี่พวกเจ้าสองคนรู้หรือไม่ว่ากำลังจะเข่นฆ่ากันเอง”

“มันร่ำร้องหาเรื่อง” ยาคุปถลึงตามองน้องชาย

“ข้าทำเพื่อปกป้องพี่จากผู้หญิงแพศยา” อาฟซานขู่คำราม

“สิ่งที่เจ้าพูดมาจากความฝันหรือความจริง” ชายค่อมแคระถามเสียงดัง

“และเป็นความคิดของเจ้าเองหรือผู้ใดเสี้ยมใส่ให้เจ้า”

“ท่านหมายความว่ากระไร” เจ้าชายน้อยจ้องผู้สูงวัย

“ก็หมายความว่า นี่คือสุ้มเสียงของเจ้าเอง หรือแค่ปากเสียงของรัตติเทวีเท่านั้น”

“รัตติเทวี” ยาคุปพึมพำ “นี่ท่านพูดถึงเรื่องอะไร”

“ข้าฉุกคิดขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง” มูร์ฝ้ามิได้ละสายตาจากเด็กหนุ่ม “อาฟซานเปลี่ยนแปลงไปเมื่อมันอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น ซึ่งเป็นเวลาที่รัตติเทวีมักจะเยี่ยมเยือนผู้คนในทะเลทราย”

“ข้าจะสังหารนางปีศาจที่อยู่ในตัวของน้องชายข้าได้อย่างไร” ยาคุปพะว้าพะวัง

“พี่ก็ฆ่าข้าเสียสิ” น้องชายหัวเราะเยาะหยัน

“เจ้าอย่าทำอันตรายอาฟซานเป็นอันขาด” ไนล์ห้ามปราม

“แล้วเจ้าจะปล่อยให้นางปีศาจในร่างอาฟซานทำร้ายเจ้ากระนั้นหรือ” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ

“พี่พูดได้ถูกต้อง” อาฟซานยิ้มหัว “มิเช่นนั้นวันหนึ่งเมื่อนางพบเจอชายอื่น นางก็ต้องฆ่าพี่เหมือนกับที่ฆ่าออสมาน”

“รัตติเทวี เหตุใดท่านถึงได้จงชังผู้หญิงคนนี้นัก” มูร์ฝ้าสวนคำถาม “ทำไมท่านถึงได้อยากให้นางตาย”

“ป่วยการจะหาคำตอบจากมัน” ยาคุปเอ็ดอึง

“แต่ถ้าเจ้าไม่รู้เหตุผลที่แท้จริง ก็ไม่มีทางแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ได้” ชายค่อมแคระแย้ง

“ท่านต้องการรู้เหตุผลของข้าหรือ” อาฟซานย้อนถาม “ข้าเคยบอกแล้วว่า เหตุผลของข้าก็คือปกป้องเกียรติยศของพี่ชายข้า”

“เจ้าโกหก” พี่ชายตะคอกใส่หน้า “สิ่งที่เจ้าทำคือการทำลายทั้งไนล์และข้าต่างหาก”

“พอทีเถอะ” เด็กสาวยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหู “ข้าไม่ต้องการรับฟังอะไรทั้งนั้น และเพื่อตัดปัญหาระหว่างพวกเจ้าสองพี่น้อง ข้าจะกลับสู่ทะเลทรายตามลำพัง”

“ต่อให้เจ้าอยู่ไกลสุดกู่ ก็ใช่ว่าจะหลบหนีข้าไปได้พ้น” เจ้าชายน้อยเปล่งเสียงที่แปรเปลี่ยนไปคล้ายเสียงสตรี

“เป็นรัตติเทวีจริง ๆ” มูร์ฝ้าอุทาน และแหงนหน้าขึ้นมองดวงดาวที่เปล่งแสงสุกใสอยู่ในท้องฟ้าเหนือศีรษะ

“น้ำ” ชายค่อมแคระหันไปทางกูสเซล “รีบเอาน้ำใส่หม้อมาให้ข้าเดี๋ยวนี้” องครักษ์ร่างใหญ่ยืนงงไปชั่วขณะ ก่อนลนลานทำตามคำสั่ง

“ข้าจะถามท่านเป็นคำสุดท้าย” ผู้สูงวัยเน้นเสียง “เหตุใดท่านถึงจงชังไนล์นัก”

“ข้าก็ตอบท่านไปแล้วเช่นกัน” อาฟซานหัวเราะเสียงแหลม

“ไนล์” มูร์ฝ้าร้องเรียกเด็กสาวซึ่งทำท่าจะผละไปจากที่นั่น “ขอยืมมีดโลหิตมังกรของเจ้าสักครู่”

ไนล์ส่งมีดซึ่งเกิดจากหญ้าวิเศษที่ดูดซับเลือดของมังกรทรายจนแดงฉานให้ ในจังหวะที่กูสเซลถือหม้อทองแดงบรรจุน้ำกลับมา

“วางหม้อลงตรงหน้าข้า” ชายค่อมแคระสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด เมื่อหม้อถูกวางลง ก็สะท้อนเงาของดวงดาวที่เปล่งประกายอยู่บนฟ้าลงในน้ำ และโดยไม่มีใครคาดคิด มูร์ฝ้าก้มตัวปักปลายมีดที่กลางเงาดวงดาวอย่างรวดเร็ว

“ดวงตาข้า” เจ้าชายน้อยแผดร้องด้วยความเจ็บปวด และยกมือขึ้นกุมดวงตาทั้งสองข้าง

“อาฟซาน เจ้าเป็นอะไร” ยาคุปอุทานด้วยความตกใจ และถลันเข้าไปประคองน้องชาย

“ท่านทำอะไรอาฟซาน” ไนล์ถามเสียงสั่น

“ข้าไม่ได้ทำอะไรมัน” ชายค่อมแคระเงยหน้าขึ้นตอบ “แต่ข้าทำร้าย

รัตติเทวี”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” ยาคุปหันมาถาม

“ข้าเคยได้ยินคำบอกเล่าว่า มีดาวดวงหนึ่งที่เป็นดวงตาของรัตติเทวี และนางจะเฝ้ามองผู้คนทั่วทะเลทรายด้วยดาวดวงนั้น” มูร์ฝ้าส่งมีดคืนให้เด็กสาว “ยามที่นางเพ่งมองผู้ใดเป็นพิเศษ ดาวดวงนั้นจะอยู่ตรงศีรษะของคนคนนั้น เหมือนเช่นที่เมื่อสักครู่ดาวอยู่เหนือหัวอาฟซาน”

“อาฟซานจะเป็นอะไรหรือไม่” ยาคุปเป็นกังวล

“ข้ายังตอบไม่ได้” ชายค่อมแคระสั่นศีรษะ “แต่ที่รู้แน่คือตอนนี้รัตติเทวีไม่สามารถล่วงล้ำเข้าไปในความฝันของผู้คนในทะเลทรายและปลุกปั่นให้ใครบ้าคลั่งได้อีกแล้ว”

“ข้าเป็นห่วงอาฟซานยิ่งกว่าเรื่องราวของรัตติเทวี” เด็กหนุ่มพูดตามตรง

“ข้าก็เช่นกัน” มูร์ฝ้าถอนหายใจลึก ๆ และเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ไร้ดาว

ฟาติมะซึ่งนอนขดตัวอยู่ในซากตึกร้างในคาราวานซารายชักผ้าห่มขึ้นคลุมหน้าเมื่อหมาในส่งเสียงหอนมาแต่ไกล ๆ และเสียงลมครวญครางหวีดหวิว คล้ายเสียงเพรียกของปีศาจร้าย

“คาราวานซารายถูกทำลายเช่นนี้ เห็นทีว่ากองคาราวานคงจะเปลี่ยนเส้นทางใหม่ ไม่แวะมาพักที่นี่นะเพคะ” พี่เลี้ยงที่นอนอยู่ข้าง ๆ พูดเสียงกระเส่า

“เราจะรออยู่นี่จนกว่าจะมีกองคาราวานผ่านมา” ฟาติมะส่งเสียงอู้อี้

“แล้วเมื่อไรเล่าเพคะ กองคาราวานจะผ่านมา”

“ไม่มีใครสามารถตอบเจ้าได้” ธิดาสุลต่านขดตัวแน่นขึ้น “แต่ตอนนี้เราน่าจะนอนพักเอาแรงกันก่อน”

“หม่อมฉันนอนไม่หลับ” พี่เลี้ยงสารภาพ “บรรยากาศที่นี่มันน่ากลัวเหลือเกิน”

“แต่ถ้าไม่หลับ เจ้าก็ยิ่งอยู่ในความน่ากลัวตามลำพัง” เด็กสาวขู่

“องค์หญิงไม่คิดว่าเราควรจะกลับไปอยู่ใกล้ ๆ อัลยาซูลาห์หรือเพคะ” นางเกลี้ยกล่อม

“เจ้านอนหลับเถอะ” ฟาติมะตัดบท “และอย่าพูดเรื่องกลับอัลยาซูลาห์ให้ข้าได้ยินอีกเป็นอันขาด”

“เช้าแล้ว”

เด็กสาวที่นั่งชันเข่าหันหน้าไปทางทิศตะวันออก เอ่ยขึ้นด้วยท่าทางเซื่องซึม และปรายตาไปทางชายค่อมแคระที่เพิ่งเสร็จจากการทำละหมาด

“ทุกทีเจ้าเคยยินดีกับยามที่พระอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้า” ยาคุปตั้งข้อสังเกต

“นั่นเพราะเมื่อก่อนข้าเฝ้ารอวันใหม่ที่จะได้อยู่ใกล้เจ้า”

“แล้ววันนี้”

“ข้ารู้สึกคล้ายกับว่า วันเวลาที่ข้าจะอยู่กับเจ้าลดน้อยถอยลงทุกขณะ”

“ทำไมเจ้าถึงได้คิดเช่นนั้น” เด็กหนุ่มมองดูหล่อน

“เพราะเมื่อก่อนในทะเลทรายอันกว้างใหญ่ มีเจ้ากับข้าเพียงสองคน แต่บัดนี้กลับเต็มไปด้วยผู้คนและเรื่องราวมากมาย จนข้าไม่สามารถแยกแยะได้ถ้วนถี่”

“จริง ๆ แล้วทะเลทรายก็ยังคงมีเราอยู่เช่นเดิม” ยาคุปมองออกไปข้างหน้า “ไม่ว่าจะเมื่อวาน วันนี้ หรือว่าวันไหน”

“เจ้ากำลังพยายามหลอกตัวเอง” เด็กสาวหันมาทางเขา “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อดวงตาของอาฟซานมืดมัวลงเช่นนี้ เจ้าก็ไม่มีหนทางเลือกทางอื่นนอกจากกลับคืนสู่อัลยาซูลาห์ เพื่อแก้แค้นแทนบิดาและขึ้นเป็นสุลต่านองค์ใหม่”

“ทะเลทรายช่างเต็มไปด้วยเรื่องที่เกินกว่าจะคาดคิดเสมอ” ยาคุปกำทรายไว้ในมือข้างหนึ่ง “คนที่มีดวงตาปีศาจอย่างข้าเป็นที่ชิงชังของคนบางกลุ่ม จนแม่ข้าเองหรือพ่อหมอถึงกับถูกควักดวงตาทิ้ง แต่วันนี้คนที่มีดวงตาปกติ

อย่างอาฟซาน กลับกลายเป็นคนที่มีดวงตามืดมน”

“ทะเลทรายก็เป็นเช่นนี้” ไนล์พึมพำ และมองดูเม็ดทรายที่ถูกปล่อยปลิวจากมือของเด็กหนุ่ม

80

สุลต่านฮัสซันผลักประตูเข้าไปในห้องพักของธิดา พร้อมกับกวาดสายตาไปรอบ ๆ ก่อนเกาะขอบโต๊ะกลมที่วางอยู่กลางห้องไว้แน่นเพื่อพยุงร่างที่เปลี้ยลงแทบจะทันทีเมื่อพบกับความว่างเปล่า ปราศจากวี่แววหรือร่องรอยของผู้เป็นเจ้าของห้อง

"ฟาติมะไปไหน" สุลต่านหันมาทางเหล่าข้าหลวงที่ยืนออกันอยู่หน้าห้อง เหล่าข้าหลวงมองหน้ากันก่อนสั่นศีรษะปฏิเสธ

"นี่พวกเจ้าอยู่กันอย่างไร ลูกสาวข้าหายไปทั้งคนก็ไม่มีใครรู้หรือรายงานให้ข้าทราบ"

"พวกหม่อมฉันคิดว่าองค์หญิงขังตัวเองอยู่ในห้องอย่างที่เคยทำ" ข้าหลวงที่อายุมากกว่าเพื่อนทูลด้วยความเกรงกลัว

"พวกเจ้าก็ดีแต่คิดเอาเอง" ฮัสซันตวาด "ถ้าฟาติมะเป็นอะไรไป ข้าจะตัดหัวพวกเจ้าทุกคน"

"บางทีองค์หญิงอาจจะออกไปเที่ยวข้างนอก" อีกคนทูลไม่เต็มเสียง "เพราะพี่เลี้ยงใหญ่ก็หายไปด้วย"

"ขันที" สุลต่านร้องเรียกขันทีผิวดำที่ยืนอยู่ถัดไป "พวกเจ้ารีบไปแจ้ง

ทหารองครักษ์ของข้าให้ออกติดตามฟาติมะเดี๋ยวนี้ กำชับมันว่าหากไม่ได้ตัวลูกข้าก็ไม่ต้องกลับมาให้ข้าเห็นหน้าพวกมันอีก”

“พระเจ้าข้า” ขันทีก้มศีรษะรับคำและลนลานทำตามคำสั่ง

“ฟาติมะ” ฮัสซันผินพักตร์กลับมาในห้อง “เจ้าไปไหน เหตุใดถึงไม่บอกกล่าวพ่อสักคำ ป่านนี้เจ้าจะเป็นอย่างไรบ้าง จะทุกข์ยากเดือดร้อนสักปานใด”

“ฝ่าบาท” ข้าหลวงสูงอายุถลันเข้ามา เมื่อสุลต่านซวนพระองค์ทรุดลงกับพื้น

“ฟาติมะ” ผู้เป็นบิดาพึมพำปิ่มว่าหัวใจจะแหลกสลาย “เจ้าอยู่ไหน ทำไมไม่นึกถึงพ่อเลยแม้แต่น้อย ถ้าเจ้าเป็นอะไรไป พ่อจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร พ่อจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร”

ทั้งห้องครอบงำด้วยความเงียบงัน มีเพียงเสียงสะอื้นในอกของสุลต่านที่ดังระงมอยู่ในใจทุกคน

ยาคุปสะบัดผ้าก่อนพาดลงบนหลังอูฐ และตรวจสอบสายบังเหียนอีกครั้งก่อนหันไปทางกูสเซลซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ

“จากนี้เราคงมุ่งหน้าสู่อัลยาซูลาห์ ข้าฝากเจ้าช่วยดูแลอาฟซานอย่าให้คลาดสายตาเป็นอันขาด”

ชายผู้ปราศจากลิ้นผงกศีรษะรับคำ

“อาฟซานจะมีโอกาสหายหรือไม่” ไนล์ถามเบา ๆ

“ตอบตามตรง ข้าไม่คิดว่ามันจะทุเลาลง” ยาคุปตอบด้วยเสียงระดับเดียวกัน

“เจ้าคงเข้าใจในสิ่งที่ข้าได้ทำลงไป” มูร์ฝ้าเอ่ยขึ้น

“ข้าเข้าใจ” เด็กหนุ่มรับคำ “และไม่ได้นึกกล่าวโทษท่าน เป็นแต่ไม่คิดว่าอาฟซานจะต้องประสบกับชะตากรรมเช่นนี้”

“เป็นเพราะรัตติเทวีโดยแท้” ไนล์เคียดแค้น “นางชิงชังข้าและจงใจยืม

มืออาฟซานทำร้ายข้า”

“แท้จริงแล้ว เจ้าอาจจะไม่ใช่เป้าหมายของนาง” ชายค่อมแคระครุ่นคิด

“ท่านหมายความว่ากระไร”

“ข้าหมายความว่า มันตั้งใจที่จะอาศัยเจ้าเป็นเครื่องมือสร้างความเจ็บแค้นให้กับคนอื่นมากกว่า”

“มันต้องการสร้างความเจ็บแค้นให้แก่ผู้ใด” ยาคุปถามด้วยความสงสัย

“แก่เจ้า” มูร์ฝ้าตอบ “ข้าลองไล่เรียงเรื่องราวดูแล้ว รัตติเทวีต้องการให้เจ้ากับอาฟซานบาดหมางกัน ทันทีที่อาฟซานลงมือกับไนล์ เจ้าก็จะไม่มีวันให้อภัยมัน และพี่น้องก็จะกลายเป็นศัตรูกันจนวันตาย”

“นางจะทำเช่นนั้นเพื่ออะไร” เด็กหนุ่มฉงน

“เพื่อนางจะได้ครอบครองทะเลทรายและมีอำนาจเหนือทุกผู้คน ขณะที่เจ้าตกตมอยู่ในความเคร้าหมอง เกลียดชัง และสำนึกเสียใจในเรื่องที่เกิดขึ้นไปตราบชั่วชีวิต ซึ่งจะทำให้อำนาจแห่งดวงตาปีศาจของเจ้าเสื่อมถอยลงไปทุกวัน”

“แต่ข้าไม่เคยเป็นศัตรูหรือมีเรื่องบาดหมางกับนางแม้แต่น้อย” ยาคุปแย้ง

“เจ้ามิได้เป็นศัตรูกับนาง มิได้หมายความว่านางจะไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้า” ชายค่อมแคระกล่าว “ถึงอย่างไรนางก็เป็นสตรี และวิสัยสตรีนั้นย่อมแปรปรวนไม่ต่างจากทะเลทรายที่มากด้วยลมพายุ”

“อย่างไรตอนนี้นางก็ดับสูญไปแล้ว” ไนล์ตัดบท “เรามาพูดถึงคนที่ยังอยู่ดีกว่า”

“จริงอย่างที่เจ้าพูด” มูร์ฝ้าเห็นด้วย “ภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของยาคุปในตอนนี้คือชำระความแค้นแทนบิดา และขึ้นครองแผ่นดินอัลยาซูลาห์”

“แต่ทั้งสองเรื่องล้วนเป็นสิ่งที่ข้าไม่ปรารถนาที่จะลงมือทำเลย” เด็กหนุ่มบอกตามตรง

“ไม่ว่าเจ้าจะชอบหรือไม่ เจ้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออาฟซานตกอยู่ในสภาพคนพิการไปแล้ว”

ยาคุปสบตากับเด็กสาวด้วยท่าทางอึดอัดใจ

“ครั้งหนึ่งข้าเคยรวบรัดให้เจ้าหลบหนีออกจากอัลยาซูลาห์ แต่ครั้งนี้ข้าร่ำร้องให้เจ้าเร่งรีบกลับอัลยาซูลาห์ ก่อนที่บ้านเมืองจะเกิดกลียุคเพราะสุลต่านฮัสซัน”

“ข้าจะทำเท่าที่ข้าสามารถทำได้” ยาคุปแบ่งรับแบ่งสู้ “และไม่อาจรับปากได้ว่าข้าจะทำได้แค่ไหน”

“ขอเพียงเจ้ากลับสู่อัลยาซูลาห์ ข้าก็เชื่อว่าทุกอย่างต้องเรียบร้อยลงด้วยดี” มูร์ฝ่ายกมือขึ้นลูบเคราช้า ๆ

เด็กหนุ่มเบนสายตาไปทางอื่น ก่อนบรรทุกข้าวของลงบนหลังสัตว์พาหนะอย่างเงียบ ๆ

ฟาติมะมองดูพี่เลี้ยงที่ใช้ผ้าโพกผมผูกกับปลายไม้และปักไว้บนกองซากปรักหักพังแทนผืนธง

“เผื่อว่ากองคาราวานผ่านมาจะได้แลเห็น” พี่เลี้ยงบอกเมื่อปีนกลับลงมายืนอยู่ข้าง ๆ

“เจ้าแน่ใจหรือว่ายังมีกองคาราวานผ่านมาทางนี้อีก” เด็กสาวถามอย่างไม่สู้มั่นใจเท่าไรนัก

“ข้าก็ไม่รู้” อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเช่นเดียวกัน “แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย”

“เกือบสัปดาห์แล้วที่เราอยู่กันที่นี่ โดยไม่มีแม้แต่ใครสักคนผ่านมา” ฟาติมะถอนใจ

“แต่ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ เราไม่สามารถไปจากคาราวานซารายแห่งนี้ได้ทุกครั้งที่ออกเดินทางก็ต้องย้อนกลับมาที่เดิม”

“บางทีที่นี่อาจจะมีอำนาจลึกลับบางอย่าง” เด็กสาวครุ่นคิด “อำนาจที่ไม่ต้องการให้เราไปไหนพ้น”

พี่เลี้ยงมองไปรอบ ๆ ตัวอย่างแหยง ๆ

“แต่อย่างน้อยเราก็อยู่กันที่นี่ด้วยความปลอดภัย” ฟาติมะเอ่ยต่อ “และบางทีเรื่องนี้อาจจะมีคำตอบอยู่แล้วก็ได้”

“ฟาติมะ”

สุลต่านผวาลุกขึ้นจากแท่นบรรทม

“เจ้ากลับมาแล้วหรือ”

“ข้าพระองค์เอง” หมอหลวงชื่งนั่งเฝ้าไข้ทูลพร้อมกับฉุดพระหัตถ์ไว้

“หมอหรอกหรือ” ฮัสซันอุทานด้วยความผิดหวัง

“พระเจ้าข้า” หมอชราทูลเบา ๆ

“เจ้าไปพักผ่อนก่อนเถอะ” สุลต่านโบกพระหัตถ์

“ฝ่าบาทน่าจะเสวยโอสถบ้าง” หมอบอกพร้อมกับหันไปหยิบถ้วยใส่ยา

“ข้าไม่มีกำลังใจที่จะกิน” ฮัสซันถอนใจ “พูดตามจริงแล้ว ไม่มีกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำไป”

“ทหารออกตามหาองค์หญิงทั่วทั้งอัลยาซูลาห์แล้ว เชื่อว่าอีกไม่นานคงจะได้ข่าวดี”

“ขนาดออสมานเองก็ยังเงียบหายไป” สุลต่านรำพึง “แล้วจะหวังพึ่งพาอะไรกับไพร่พลพวกนี้”

“ฝ่าบาทไม่เสวยโอสถไม่เสวยกระยาหารเช่นนี้ มีแต่จะทรุดโทรมลงไปเรื่อย ๆ และไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย”

“ช่างเถอะ ข้าไม่สนใจเรื่องอื่นใดอีกแล้ว” สุลต่านทอดกายลงเหนือแท่นบรรทมอย่างอ่อนแรง “ครั้งหนึ่งข้าเคยคิดว่าสิ่งที่ข้าต้องการที่สุดคือการเป็นสุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ และข้ายินยอมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มันมาอยู่ในมือ แต่เดี๋ยวนี้ข้ารู้แล้วว่าสิ่งที่ข้าต้องการมากกว่านั้นคือฟาติมะ ข้ามีลูกสาวเพียงคนเดียว และฟูมฟักเลี้ยงดูมากับมือของข้าเองตั้งแต่เล็กแต่น้อย ฟาติมะเป็น

สิ่งมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์สมบัติทั้งท้องพระคลัง หรือแม้แต่บัลลังก์ทอง และเพียงเพื่อให้ได้นางกลับคืนมา ข้ายินดีจะแลกด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้ามี”

“ถ้าองค์หญิงได้ยินที่สุลต่านรับสั่งก็คงจะดีใจมาก”

“ฟาติมะเป็นเด็กดื้อดึง” ฮัสซันฝืนยิ้มบนใบหน้าอิดโรย “แต่จะว่าไปแล้วข้าเองก็หาใช่คนว่านอนสอนง่าย”

“ฟาติมะเป็นเด็กที่เอาแต่ใจตัว” ผู้เป็นพ่อเอ่ยด้วยเสียงที่ขุ่นเครือ “แต่ข้าเองเมื่อต้องการสิ่งใดก็ไม่เคยเลิกล้มความตั้งใจของตัวเองเลย”

“ฝ่าบาทน่าจะพักผ่อนก่อน” หมอหลวงพูดด้วยความห่วงใย

“ข้าจะรอฟาติมะ” สุลต่านเบิกตา “และอยากที่จะเห็นตั้งแต่ก้าวแรกที่ลูกของข้าเหยียบย่างเข้ามาในห้องนี้”

“ข้าพระองค์จะคอยดูให้ และจะปลุกฝ่าบาททันทีที่องค์หญิงมาถึง” หมอชราทูลเบา ๆ

“นั่นก็ยังไม่ทันใจข้าอยู่ดี” ฮัสซันสั่นพระเศียร “ข้าอยากเห็นลูกเป็นคนแรกก่อนคนอื่น ๆ อยากได้ยินเสียงของลูกตั้งแต่คำแรก...ดังนั้น แค่เจ้าคิดจะปลุกข้าก็นับว่ายังช้าเกินไปแล้วด้วยซ้ำ”

“พระเจ้าข้า” หมอหลวงรับคำอย่างเข้าใจในความรู้สึก และถอยห่างจากพระแท่น ปล่อยให้สุลต่านนอนลืมตาโพลงอยู่ลำพัง

81

อูฐขบวนย่อม ๆ มุ่งหน้าฝ่าเปลวแดดและม่านฝุ่นมาตามทะเลทรายสีทองอันเวิ้งว้าง เด็กหนุ่มผู้เป็นหัวหน้า แม้จะมีท่าทางที่เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว แต่บางครั้งก็ยังแฝงไว้ด้วยความวิตกและครุ่นกังวลในภาระอันหนักอึ้งซึ่งรอคอยอยู่ข้างหน้า

“อีกราวเจ็ดราตรี เราก็คงจะบรรลุชายแดนอัลยาซูลาห์แล้ว” ชายค่อมแคระกระตุ้นอูฐขึ้นมาเคียงข้าง

“วันเวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน” ผู้อ่อนวัยกว่ารำพึง

“จะรวดเร็วหรือเชื่องช้า แท้จริงแล้วย่อมขึ้นอยู่กับจิตใจของคนเราเอง” มูร์ฝ่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“บอกตามตรงว่าจนถึงตอนนี้ ข้ายังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับอาฮัสซัน และที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ จะบอกพวกญาติ ๆ หรือขุนนาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟาติมะว่ากระไร”

“เจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวอะไร” ผู้เป็นอาจารย์บอก “เพราะคนที่ก่อเรื่องนี้แต่แรกคืออาฮัสซัน หาใช่เจ้าไม่”

“ท่านคิดว่าจะมีใครเชื่อถือคำพูดของข้าหรือ” เด็กหนุ่มย้อนถาม

“คำพูดของผู้ชนะย่อมจะดังเสมอ”

“แล้วหลังจากนั้น ข้าก็ต้องปกครองอัลยาซูลาห์แทนอาฮัสซันกระนั้นหรือ”

“หรือเจ้ามุ่งหวังจะให้ใครสืบครองแทน” มูร์ฝ้าเหลียวมองไปทางอาฟซาน ซึ่งขี่อูฐที่ขนาบข้างด้วยอูฐของกูสเซลและไนล์ ดวงตาของเจ้าชายน้อยถูกผูกไว้ด้วยผ้าดำเพื่อปกปิดดวงตาซึ่งมืดบอด

“จริง ๆ แล้ว ข้าเคยหวังว่าท่านพ่อจะปกครองอัลยาซูลาห์ไปนาน ๆ อย่างน้อยก็ให้ข้าพอมีเวลาที่จะท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ อย่างท่านพ่อเคยทำ เพื่อจะได้รู้จักทะเลทรายให้มากกว่านี้”

“เจ้าท่องเที่ยวมาพอแล้ว และที่สำคัญ สุลต่านประสงค์ให้เจ้าเป็นทายาท มิใช่ฮัสซัน”

“ในที่สุดก็วกกลับมาปัญหาเดิมอีก”

“ปัญหามันคล้องกันเป็นลูกโซ่” มูร์ฝ้าบอก “ยิ่งปล่อยไว้ก็ยิ่งยาวขึ้นเรื่อย ๆ”

“สุดท้ายเราเองก็อาจจะเป็นคนที่ถูกโซ่ล่ามไว้” ยาคุปถอนใจ

“ไม่หรอก ถ้าเจ้าเป็นผู้ปกครอง เจ้าย่อมจะเป็นผู้ถือปลายโซ่ที่ผูกล่ามคนอื่น”

“ทำไมเราถึงไม่ตัดห่วงโซ่ทิ้งเล่า” เด็กหนุ่มถามเบา ๆ

“คำถามของเจ้าประหลาดดี” ชายค่อมแคระส่ายหน้า “แต่เท่าที่ข้ารู้ ไม่มีสุลต่านองค์ไหนที่ไม่ถือโซ่และแส้”

ฟาติมะทอดสายตาดูพี่เลี้ยงที่คลี่ห่อผ้าซึ่งบรรจุอาหารออก ในนั้นเหลือเพียงแป้งอบแห้งเพียงครึ่งแผ่นเท่านั้น และไม่มีแม้กระทั่งเศษแป้งหรือเนื้อแห้งที่ตกหล่น

“องค์หญิงรับอาหารเช้าก่อนเถอะเพคะ” นางพูดพร้อมกับหยิบแผ่นแป้งซึ่งแข็งกระด้างส่งให้

“ข้ายังไม่หิว” เด็กสาวปฏิเสธ

“แต่เมื่อวานก็ไม่ได้ทานอะไรมาทั้งวันแล้ว” พี่เลี้ยงท้วง

“เจ้าเองก็ไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันเหมือนกัน”

“หม่อมฉันไม่นึกอยากกินอะไร” อีกฝ่ายฝืนสีหน้าที่ซูบซีดให้ดูร่าเริง

“ข้าเองก็ไม่นึกอยากเหมือนกับเจ้า” ฟาติมะเบือนสายตาไปทางอื่น เพื่อสะกดกลั้นความต้องการของร่างกาย

“ถ้าเช่นนั้น หม่อมฉันจะห่อแป้งชิ้นนี้ไว้ก่อน” พี่เลี้ยงวางแป้งแห้งลงบนผ้าและห่อมันตามเดิม ก่อนวางลงข้างกายของธิดาสุลต่าน “ถ้าองค์หญิงหิวเมื่อไรจะได้ทาน”

“เจ้าเก็บมันไว้เถิด” หล่อนทำท่าจะส่งคืน

“แป้งชิ้นสุดท้ายนี้เป็นขององค์หญิง” สตรีผู้สูงวัยยืนยันด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์แตะต้องมันเป็นอันขาด”

“เจ้าดีต่อข้าเหลือเกิน” ฟาติมะเม้มริมฝีปากแห้งผาก “เคยดูแลข้าในวัยเยาว์เช่นไร เดี๋ยวนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง”

“ข้าอุทิศตัวให้กับองค์หญิงแล้ว” พี่เลี้ยงเพ่งมองด้วยสายตาฝ้าฟางเพราะแสงแดดจ้า “ดังนั้นย่อมยินดีที่จะทำหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด”

“ข้าหวังว่าจะมีกองคาราวานสักกองผ่านมาทางนี้” หล่อนเหม่อมองผ่านซากปรักหักพังออกไปยังทะเลทราย “หวังให้พวกมันเห็นธงที่เจ้าทำขึ้น และแวะเข้ามาพาเราสองคนเดินทางไปในทะเลทรายกับพวกมันเพื่อค้นหายาคุปและอาฟซาน ข้ามีทองคำเพียงพอจะว่าจ้างนายกองคาราวานที่ชำนาญทาง แต่น่าสมเพชว่าเวลานี้ทองคำจำนวนนั้นไม่สามารถแม้แต่จะหาซื้อน้ำและอาหารสักมื้อด้วยซ้ำ

“ชีวิตเราล้วนอยู่ในพระหัตถ์แห่งพระเจ้า” พี่เลี้ยงให้กำลังใจ “หากพระองค์ประสงค์ให้เรามีชีวิตอยู่ต่อไป เราก็คงจะหลุดพ้นจากสถานที่แห่งนี้ไปได้”

“ข้าเฝ้ารอเมตตาจากพระองค์อยู่” ฟาติมะก้มหน้าลงช้า ๆ

“องค์หญิง” พี่เลี้ยงร้องเรียกด้วยความตื่นเต้น “ถ้าตาข้าไม่หลอกตัวเอง ดูเหมือนจะมีกลุ่มคนมุ่งหน้ามาทางนี้”

“จริงหรือ” ธิดาสุลต่านเงยหน้าขึ้น ดวงตาฉายแววแห่งความดีใจ ขณะดึงผ้าลงมาคลุมศีรษะและปกปิดใบหน้า

ยาคุปชะลออูฐที่ควบขี่ลงเมื่อมองเห็นสภาพของคาราวานซารายซึ่งอยู่เบื้องหน้า... ที่พักคนเดินทางในทะเลทรายแห่งสุดท้ายก่อนเข้าสู่เขตทะเลทรายชั้นในและดินแดนของอัลยาซูลาห์ ซึ่งเคยเป็นอาคารเก่าแก่ที่งดงาม บัดนี้เหลือเพียงซากอิฐและเศษปูน ไม่เหลือเค้าเงื่อนและร่องรอยของภาพเดิม

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นตั้งแต่เมื่อไร” เด็กหนุ่มหันไปทางอาจารย์

“ข้าไม่ได้ข่าวคราวเรื่องนี้เลย” มูร์ฝ้ามองไปรอบ ๆ อย่างงุนงง

“ข้าคิดว่ากูสเซลพอจะรู้เรื่องราว” ไนล์ที่ตามมาสมทบชี้ให้ดูท่าทางของชายผู้ไร้ลิ้นที่ทำมือไม้บอกเล่า

“ข้าคาดเดาไม่ถูก” ยาคุปสั่นศีรษะอย่างไม่เข้าใจ

“กูสเซล” ชายค่อมแคระนึกขึ้นมาได้ “เจ้าจะลองเขียนให้พวกเราดูได้ไหม”

องครักษ์ร่างใหญ่บังคับสัตว์พาหนะให้ย่อตัวลงและฉวยเศษไม้ที่ตกอยู่ใกล้มือมาเขียนตัวอักษรลงบนพื้นทราย

“ออสมาน” ยาคุปสบตากับมูร์ฝ้า “นี่หมายความว่าออสมานเป็นคนทำลายคาราวานซารายแห่งนี้เช่นนั้นหรือ”

“คงเป็นเช่นนั้น” ชายค่อมแคระพยักหน้า “และโอเอซิสที่เราผ่านมาก็คงเป็นฝีมือของมันเช่นกัน”

“มันทำเช่นนี้เพื่ออะไร” เด็กหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ “มันจงใจทำร้ายชาวทะเลทรายเพื่ออะไร”

“ถ้าข้าเดาไม่ผิด ประการแรก มันคงต้องการให้เจ้าและอาฟซานตายอยู่กลางทะเลทราย โดยไม่มีวันกลับคืนมายังอัลยาซูลาห์อีก และประการที่สอง มันอาจจะปรารถนาครอบครองทะเลทรายทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว หลังจากที่มัน

สามารถกำจัดพวกเจ้าสองพี่น้องได้แล้ว มันคงจะใช้กองทหารม้ารุกรานไปทั่ว และมีอำนาจเหนือกองคาราวานทุกกองที่เดินทางในทะเลทราย ด้วยการกำหนดเส้นทางใหม่ซึ่งมันสามารถควบคุมได้"

"ข้าไม่เคยคิดว่าจะมีใครสามารถทำเรื่องเลวร้ายได้ถึงขนาดนี้" ไนล์คำรามอย่างเคียดแค้น

"สิ่งที่เลวร้ายที่สุดในโลกนี้ ก็คือมนุษย์ที่ไม่สามารถควบคุมความต้องการของตัวเองได้ และใช้เล่ห์เพทุบายสกปรกโสมมเพื่อบรรลุความต้องการนั้น โดยไม่คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดีแม้แต่น้อย" ผู้สูงวัยถอนใจลึก ๆ

"ธงนั่น" เด็กสาวชี้มือไปยังชายผ้าที่ปลิวไสวอยู่บนซากอาคาร

"แสดงว่าอาจจะมีใครอยู่ที่นั่น" ยาคุปพูดพร้อมกับกระตุกสายบังเหียน "ข้าจะเข้าไปดู พวกเจ้ารออยู่ที่นี่"

"เอากูสเซลไปด้วยอีกคน" มูร์ฝ้าบอกด้วยความห่วงใย

"ไม่เป็นไร" เด็กหนุ่มหันมาบอก "ให้มันคอยดูแลอยู่ทางนี้จะดีกว่า

ฟาติมะที่ยืนอยู่กลางลานทราย รายรอบด้วยเศษซากของอาคารเก่า กระชับผ้าคลุมหน้าเมื่ออูฐใหญ่นำผู้ที่อยู่บนหลังเข้ามาใกล้

"องค์หญิงระวังตัวไว้ด้วยนะเพคะ" พี่เลี้ยงเตือนอย่างหวาดระแวง "เรายังไม่รู้ว่ามันเป็นคนดีหรือร้าย"

"เราคงจะไม่โชคร้ายไปกว่านี้อีกแล้วกระมัง" เด็กสาวเอ่ยตอบ แต่ดวงตาคมวาวจับจ้องผู้ที่อยู่บนหลังอูฐไม่วางตา

"พวกเจ้า..." เด็กหนุ่มหยุดยืนอูฐเบื้องหน้าสตรีทั้งสอง และเพ่งมองด้วยความประหลาดใจ ก่อนอุทานเหมือนไม่เชื่อสายตาของตัวเอง "ฟาติมะจริง ๆ หรือ"

"ยาคุป" เด็กสาวส่งเสียงด้วยความดีใจและถลาไปหาผู้ที่ก้าวลงจากหลังอูฐ "บอกข้าสักคำซิว่า ดวงตาของข้าไม่ได้หลอกและหูข้าไม่ได้หลอน"

“ฟาติมะ” ยาคุปกุมมือญาติผู้น้องไว้แน่น ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายสดใส “นี่เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

“ข้าตั้งใจจะติดตามหาเจ้าและอาฟซาน” หล่อนดึงมือข้างหนึ่งจากการเกาะกุมและยกขึ้นเช็ดน้ำตาที่ไหลพราก

“เจ้ายังเป็นเด็กเล็ก ๆ ที่คอยตามเราสองพี่น้องไม่เลิกรากระนั้นหรือ” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเครือ

“ข้าอยากให้มันเป็นเช่นนั้นมากกว่าที่เราจะต้องเติบโตขึ้นมา”

“เจ้าไม่เปลี่ยนไปเลย” เด็กหนุ่มเพ่งพินิจ

“แต่เจ้าเปลี่ยนไปมากมาย” หล่อนป้ายน้ำตาแรง ๆ “แทบจะไม่เหลือเค้ายาคุปคนเดิม”

“ข้าผ่านเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ นับไม่ถ้วนในช่วงเวลาสองปีกว่าที่ผ่านมา” ยาคุปถอนใจหนัก ๆ

“ใจหนึ่งข้าดีใจที่เจ้ากลับมา” ฟาติมะนิ่งไปนิดหนึ่ง “แต่อีกใจข้าก็อยากให้เจ้าไม่กลับ”

“เกิดอะไรขึ้นกับใจที่สองของเจ้า” เด็กหนุ่มฉงน

“พ่อข้า...” หล่อนนิ่งไปอีกครั้ง “พ่อข้าออกคำสั่งให้ทหารสังหารเจ้ากับอาฟซานทันทีที่เหยียบย่างเข้ามาในอัลยาซูลาห์”

“อาฮัสซันสั่งเช่นนั้นหรือ” สีหน้าของยาคุปเคร่งเครียดขึ้นทันที

“เป็นความผิดของข้าเอง” เด็กสาวลดมือข้างที่เช็ดน้ำตาลงเกาะแขนเขา “ข้าถามทวงข่าวของเจ้ากับอาฟซาน จนก่อความขัดเคืองใจแก่พ่อ”

“แท้จริงอาฮัสซันก็คงมุ่งหมายจะสังหารข้ากับอาฟซานอยู่แล้ว” กรามของยาคุปขบกันเป็นสันนูน

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร” หล่อนมองดูเขาด้วยความแปลกใจ

“สักวันหนึ่งเจ้าจะรู้เอง” เด็กหนุ่มตอบเลี่ยง ๆ “ตอนนี้ข้าจะพาเจ้าสองคนออกไปจากที่นี่ก่อน”

ฟาติมะหันไปทางพี่เลี้ยงเป็นทีให้เตรียมอูฐ ก่อนหันกลับมาทางยาคุปอีกครั้ง

“ยาคุป” หล่อนเรียกด้วยน้ำเสียงที่แฝงความรู้สึกบางอย่าง “ข้าขออะไรเจ้าสักอย่างได้หรือไม่”

“อะไร” เด็กหนุ่มหลุดคำถามสั้น ๆ

“รับปากกับข้ามาก่อนสิ” ธิดาสุลต่านคาดคั้น

“ก็ได้” ยาคุปพยักหน้า “บอกเรื่องที่เจ้าต้องการมาเถอะ”

“ข้าขอเพียงว่า...” ฟาติมะกล่าวปนสะอื้น “ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าอย่าได้ทำร้ายพ่อข้าเป็นอันขาด”

82

ไนล์เพ่งสายตามองยาคุปที่ขี่อูฐนำหน้าสตรีสองนางกลับมาจากคาราวานซารายร้างด้วยสีหน้าแสดงความประหลาดใจ

“ฟาติมะ” มูร์ฝ้าเอ่ยอย่างนึกไม่ถึง

“ใช่ธิดาของสุลต่านหรือไม่” เด็กสาวถามด้วยน้ำเสียงแผ่วลง

“ถูกต้อง” ผู้สูงวัยพยักหน้า “แต่ข้าคาดเดาไม่ถูกว่า เหตุใดนางจึงมาอยู่ที่คาราวานซารายแห่งนี้ หรือว่า...”

“หรือว่าเกิดอะไรร้ายแรงขึ้นกับอัลยาซูลาห์”

“ชั่วเวลาเพียงสองปีเศษก็สามารถเกิดเรื่องราวร้ายแรงเช่นนี้ได้หรือ” เด็กสาวเบนสายตากลับมาทางคู่สนทนา

“การปล่อยบ้านเมืองไว้ในมือคนที่ไม่มีความสามารถเพียงพอก็เท่ากับรอเวลาที่บ้านเมืองจะล่มสลาย” ชายค่อมแคระถอนใจลึก ๆ “ฮัสซันอาจจะเป็นเจ้าชายที่ดี แต่ไม่ใช่สุลต่านที่ดี”

“ถ้าเป็นอย่างที่ท่านคิด ภาระหนักก็คงตกแก่ยาคุป” ไนล์ปรารมภ์

“ไม่ว่าจะเกิดหรือไม่เกิดอะไรขึ้น ยาคุปก็คงจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงภาระได้แน่นอน”

“ทั้ง ๆ ที่มันมิได้ปรารถนาจะเป็นสุลต่านเลยกระนั้นหรือ”

“เรื่องนี้หาได้ขึ้นอยู่กับความปรารถนาของมัน หากขึ้นอยู่กับความปรารถนาของพระเจ้า” มูร์ฝ่าตอบสั้น ๆ

“ถ้าเป็นความปรารถนาของพระองค์ ก็คงไม่มีทางที่ผู้ใดจะปฏิเสธได้” เด็กสาวก้มหน้าลง

“อยากให้เจ้ารู้ไว้อย่างหนึ่งว่า พระเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยเมตตา” ผู้สูงวัยปลอบโยน “อย่างไรเสียก็ไม่ทรงทอดทิ้งผู้ที่ศรัทธาในพระองค์”

“ข้าศรัทธาในพระองค์เสมอ” ไนล์พึมพำและเงยหน้าขึ้นช้า ๆ ขณะที่ยาคุปขี่อูฐเข้ามาใกล้

สุลต่านพยุงกายขึ้นนั่งพิงพนักหัวเตียงด้วยท่าทางอิดโรย และเพ่งสายตาหม่นมัวมองออกไปนอกหน้าต่าง ขณะที่หมอหลวงรีบนำถ้วยใส่ยาเข้ามาให้

“ผ่านไปอีกวันแล้วหรือ” ฮัสซันรำพึงกับตัวเอง

“ฝ่าบาทเสวยยาสักหน่อยเถอะพระเจ้าข้า” หมอชราทูลด้วยความห่วงใย

“ข้าจะกินยาไปเพื่ออะไร” สุลต่านถามอย่างคนที่หัวใจแหลกสลาย “กินเพื่อให้มีชีวิตรอดไปวัน ๆ เพื่อที่จะพบกับการรอคอยที่ผิดหวังอย่างนั้นหรือ”

“หากองค์หญิงกลับมา แต่ฝ่าบาททรงอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเหมือนกัน”

“เจ้าจะให้ข้ามีแก่ใจวาดหวังลม ๆ แล้ง ๆ อยู่อีกกระนั้นหรือ” ฮัสซันขยับร่างที่ซูบผอมลงจนผิดตา “เจ้าจะให้ข้าเพ้อพก ทั้ง ๆ ที่นับวันความหวังก็จะห่างไกลออกไปทุกทีกระนั้นหรือ”

“ข้าพระองค์ไม่อยากให้ฝ่าบาทสิ้นหวัง” หมอหลวงเขยิบตัวและยื่นถ้วยยาเข้าไปใกล้ “เสวยยาสักหน่อยเถอะพระเจ้าข้า”

“ข้าไม่กิน” สุลต่านปัดถ้วยยาหล่นลงกับพื้น “และเจ้าออกไปให้พ้นหน้าข้าได้แล้ว”

“แต่ว่า...” ชายชรางันงก

“ถ้าเจ้าไม่ไป ข้าจะสั่งให้ทหารโบยตีเจ้าเดี๋ยวนี้”

“พระเจ้าข้า” หมอชรารับคำตัวสั่นเทาและรีบถอยห่างออกไป ปล่อยให้ฮัสซันเหม่อมองออกไปนอกห้องบรรทมด้วยสายตาเลื่อนลอย

“เจ้าคิดยังไงกับสิ่งที่ฮัสซันทำ”

มูร์ฝ้าถามด้วยระดับเสียงที่พอได้ยินกันเพียงสองคน

“อาฮัสซันทำเกินไป เหมือนข้ากับอาฟซานเป็นศัตรูตัวฉกาจ มิใช่หลานแท้ๆ ของมัน” ยาคุปกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ถ้าฮัสซันนับญาติกับพวกเจ้า มันก็คงไม่ลงมือสังหารพี่ชายของตัวเอง” มูร์ฝ้ากล่าวและมองไปทางฟาติมะกับพี่เลี้ยงที่นั่งอยู่ห่างออกไป

“แต่เดิมข้าคิดว่าอาฮัสซันเป็นญาติผู้ใหญ่ และเป็นสุลต่านผู้ปกครองอัลยาซูลาห์” เด็กหนุ่มขบกราม “แต่เวลานี้ข้ากลับคิดว่ามันเป็นทรราชคนหนึ่ง”

“ฟาติมะบอกว่าเจ้ารับปากกับนางว่าจะไม่ทำอันตรายพ่อของนาง” ชายค่อมแคระมองดูผู้อ่อนวัย

“เป็นจริงอย่างที่นางพูด” ท่าทางของยาคุปเครียดขึ้นไปอีก

“เช่นนั้นเจ้าก็มิอาจผิดคำพูด”

“ถึงข้ารับปากนาง แต่ก็ใช่ว่าข้าจะไม่สามารถไปเผชิญหน้ากับอาฮัสซันได้”

“หากถึงเวลานั้น ฮัสซันอาจใช้อำนาจสังหารเจ้าได้โดยง่ายดาย โดยที่เจ้าไม่สามารถแม้กระทั่งจะตอบโต้มันได้”

“ข้าต้องการเพียงจะรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับท่านพ่อทั้งหมด” เด็กหนุ่มเน้นเสียง “และเหตุผลที่อาฮัสซันคิดกำจัดข้ากับอาฟซาน”

“เจ้าหวังจะได้เห็นน้ำตาหมาป่าอย่างนั้นหรือ” ผู้สูงวัยย้อนถาม

“ข้าถือว่าวาจาคือสัจจะ และสัจจะคือสิ่งที่จริงแท้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้” ยาคุปเน้นคำ “ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาฮัสซันพูดย่อมยืนยันสิ่งที่มันทำทั้งในวันนี้และ

วันหน้า ทั้งในโลกนี้และปรภูมิ”

“บางคนอาจคิดคนละอย่างกับเจ้า” มูร์ฝ้าใช้เศษไม้เขี่ยฟืนในกองไฟ “และคำพูดของคนพวกนั้น เหมือนยอดไม้ที่เอนไหวไปตามกระแสลม เหมือนระลอกน้ำที่พลิ้วไปเรื่อย ๆ”

“คนพวกนั้นก็มีค่าแค่ยอดไม้หรือระลอกน้ำที่ไม่มีแก่นสารเท่านั้น” เด็กหนุ่มผุดลุกขึ้นยืน

“ยาคุป” ผู้เป็นอาจารย์เรียกเบา ๆ “ระวังตัวไว้ด้วย”

“ขอบใจ” ยาคุปก้มศีรษะ “พรุ่งนี้เราคงถึงด่านหน้า และอาจจะปะทะกับทหารที่รักษาด่านนั้นอยู่”

“ผู้ที่มุ่งหน้าไปสู่ภูเขาย่อมไม่เห็นก้อนกรวดรายทางอยู่ในสายตา” มูร์ฝ้าเอ่ยด้วยท่าทางมั่นคง ขณะที่ผู้เป็นศิษย์ดุ่มเดินไปหาน้องชายซึ่งไนล์และกูสเซลดูแลอยู่

“เจ้า”

ฟาติมะร้องเรียกเด็กสาวที่เดินผ่านหน้า

“...ข้าอยากจะพูดคุยกับเจ้า”

“ข้าชื่อไนล์” หล่อนบอกและหยุดยืนรอให้อีกฝ่ายลุกมาหา

“ได้ยินว่าเจ้าเดินทางในทะเลทรายกับยาคุปและมูร์ฝ้า”

“เจ้าได้ยินมาไม่ผิด” ไนล์ตอบห้วน ๆ

“เล่าเรื่องการเดินทางของเจ้าให้ข้าฟังบ้างได้หรือไม่” ธิดาสุลต่านถามด้วยความสนใจ

“ข้าไม่คิดว่าจะมีเรื่องอะไรน่าฟัง” เด็กสาวตอบ

“ข้าเคยคิดที่จะเดินทางติดตามยาคุปกับอาฟซานไปในทะเลทราย” หล่อนเล่า “แต่ลงท้ายแล้วก็ต้องมาติดอยู่ที่คาราวานซาราย”

“ก็นับว่ายังดีกว่าจะต้องตกอยู่ในชุมโจร” ไนล์ยกมือขึ้นลูบรอยสัก

รูปพระจันทร์เสี้ยวบนหน้าผาก

“มีคนบอกข้าเรื่องนั้นเหมือนกัน” ฟาติมะผงกศีรษะ

“ใครบอกเจ้า”

“ชายตาบอดคนหนึ่ง” อีกฝ่ายบอกกล่าว “และเพราะคำบอกเล่าของชายคนนั้น ทำให้มันพบจุดจบอย่างทารุณ และออสมานนำกองทหารม้าออกไปปราบปรามโจรทะเลทราย”

“เป็นเช่นนี้เองหรือ” ไนล์ถามด้วยน้ำเสียงสลดลง

“เจ้าพูดเหมือนรู้จักชายตาบอดคนนั้น” ธิดาสุลต่านตั้งข้อสังเกต

“ข้ารู้จักมัน” หล่อนยอมรับ “ยาคุปยิ่งรู้จักมันดีกว่าข้า”

“เหตุใดเจ้าจึงออกเดินทางในทะเลทราย” ฟาติมะเปลี่ยนเรื่อง

“ข้าไม่จำเป็นต้องตอบเรื่องนี้แก่เจ้า” เด็กสาวปฏิเสธ

“แล้วเจ้าพบเจอยาคุปกับมูร์ฝ่าได้อย่างไร”

“ทำไมเจ้าไม่สอบถามพวกมันเอาเอง” ไนล์เชิดหน้าขึ้น

“ที่ข้าถามเพราะต้องการที่จะรู้จักและเป็นมิตรกับเจ้า” ฟาติมะลดมือกอดอกลงอย่างไม่สู้พอใจ

“แต่ข้าไม่ต้องการรู้จักเจ้า” เด็กสาวพูด พร้อมกับผลุนผลันเดินผละไป

“นางเป็นอะไรของนาง” ฟาติมะหันไปทางพี่เลี้ยงที่เดินมาหา “ทำไมนางถึงไม่ต้องการจะพูดคุยกับข้า”

“เรื่องนี้พอจะเข้าใจได้ไม่ยากเพคะ” พี่เลี้ยงมองตามหลังเด็กสาว “แต่องค์หญิงอย่าได้ใส่ใจหรือลดตัวลงไปข้องเกี่ยวด้วยจะดีกว่า”

“ข้าเพียงแต่อยากฟังเรื่องราวของยาคุป อยากรู้ว่ามันกินอยู่อย่างไร และเผชิญกับอันตรายและความทุกข์ยากมากน้อยเพียงไรในทะเลทราย”

“เรื่องบางเรื่อง หากไม่รู้เสียเลยจะดีกว่าการต้องมารับรู้”

“เจ้าหมายความว่ากระไร” ฟาติมะจ้องมองผู้พูด

“วันหนึ่งองค์หญิงจะเข้าใจในสิ่งที่หม่อมฉันพูด” ผู้สูงวัยบอกเบา ๆ “แต่

วันนี้ เชื่อหม่อมฉันเถอะเพคะ อย่าเพิ่งไปรับรู้เรื่องของเจ้าชายยาคุป โดยเฉพาะจากปากของผู้หญิงคนนั้นเลย”

ฟ้าครึ้ม ลมแรง และกลิ่นของพายุคลุ้งไปในอากาศที่ฟุ้งด้วยฝุ่นละอองทราย แต่อูฐขบวนน้อย ๆ หาได้สะทกสะท้านต่อสภาพดินฟ้าอากาศที่แปรปรวนแม้แต่น้อย และยังคงมุ่งหน้าสู่ป้อมปราการกลางทะเลทรายที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้า

“ยาคุป” เด็กสาวกระตุ้นอูฐขึ้นเคียงข้างเด็กหนุ่ม พลางคลายผ้าที่คลุมหน้า “เรายังมีเวลาที่จะกลับออกไปจากที่นี่ และอยู่กลางทะเลทรายอย่างที่เจ้าปรารถนา”

“เจ้าหวาดกลัวอะไรหรือ” ยาคุปถามด้วยความแปลกใจ

“บอกตามตรง ข้ากลัวว่าเราจะไม่ได้มีโอกาสกลับสู่ทะเลทรายอีก” น้ำเสียงของไนล์ขุ่นเครือ

“อีกชั่วครู่เราก็จะถึงป้อม และเมื่อยึดครองได้แล้ว เราก็จะมุ่งหน้าสู่อัลยา-ซูลาห์ทันที” เด็กหนุ่มกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

“เจ้าเปลี่ยนแปลงไป” เด็กสาวน้ำตาซึม “เจ้าไม่เพียงไม่สนใจฟังคำพูดของข้า หากแต่ยังไม่รักษาคำพูดของเจ้าเองด้วยซ้ำ”

“สิ่งที่ข้าต้องการที่สุดในตอนนี้ คือการเผชิญหน้ากับอาฮัสซัน” ยาคุปขึ้นเสียงอย่างลืมตัว “และให้มันสารภาพเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดกับพ่อข้า รวมทั้งเหตุผลที่มันคิดฆ่าข้ากับอาฟซาน”

83

“เปิดประตู”

ยาคุปซึ่งกระตุ้นอูฐออกไปหน้าประตูป้อม ส่งเสียงแข่งกับเสียงลม

“ข้ายาคุป บุตรสุลต่านแห่งอัลยาซูลาห์ สั่งให้เปิดประตูเดี๋ยวนี้”

เสียงหวีดหวิวอื้ออึงเหมือนจะบรรเทาลง แต่ความเงียบกลับกลายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงยิ่งกว่า ก่อนที่ประตูจะเปิดกว้างและร่างกำยำของนายด่านขี่ม้านำหน้าเหล่าทหารออกมา

“ข้าได้รับคำสั่งให้สังหารท่านและน้องชายทันทีที่เหยียบย่างสู่แผ่นดินอัลยาซูลาห์” นายด่านเอ่ยด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

“อัลยาซูลาห์เป็นปิตุภูมิของข้า ไม่ว่าเจ้าหรือใครก็ไม่มีสิทธิ์ห้ามข้าเหยียบย่างเข้าบ้านเกิดของข้าได้”

“ข้าจำเป็นต้องรักษาหน้าที่อย่างเคร่งครัด” นายด่านไม่ฟังเสียง “ถ้าล่วงเกินท่านไปบ้างก็ต้องขออภัยด้วย”

“ข้าไม่ต้องการทำร้ายคนอัลยาซูลาห์ด้วยกันเอง” เด็กหนุ่มกุมสายบังเหียนสัตว์พาหนะ “แต่ถ้าเจ้ายังขืนดื้อดึง ข้าก็จำเป็นต้องจัดการกับเจ้าอย่างเด็ดขาด”

“ข้าเป็นชายชาติทหาร ย่อมไม่อาลัยในชีวิตของตนเอง” อีกฝ่ายพูดพร้อมกับกระตุ้นม้าเข้าใส่

“หยุดก่อน” มีเสียงร้องห้ามจากขบวนอูฐของยาคุป พร้อมกับฟาติมะนำอูฐแทรกออกมาข้างหน้า “ข้าฟาติมะ ธิดาของสุลต่าน”

“องค์หญิง” นายด่านชะงักอย่างคาดไม่ถึง “สุลต่านมีรับสั่งให้ตามหาตัวองค์หญิงอยู่”

“ถ้าเจ้านำข้าไปเฝ้าท่านพ่อ เจ้าย่อมได้รับความดีความชอบตอบแทน”

“แต่เจ้าชายทั้งสองเล่า”

“นั่นเป็นเรื่องที่ข้าจะพูดกับท่านพ่อเอง”

นายด่านลังเลชั่วครู่ ก่อนกล่าวด้วยเสียงที่อ่อนลง

“ถ้าเช่นนั้นขอเชิญองค์หญิงพักผ่อนในด่านก่อน”

“เราจะพักแค่ชั่วโมงเดียว” ยาคุปสวนคำ “หลังจากนั้นจะออกเดินทางสู่อัลยาซูลาห์ทันที”

นายด่านมองดูฟาติมะ เด็กสาวพยักหน้าเป็นเชิงยืนยันให้ทำตามคำพูดนั้น

“ตกลง” อีกฝ่ายรับคำ และโบกมือเป็นสัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าไปข้างในด่าน

สุลต่านฮัสซันสะดุ้งจากอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น เมื่อร่างที่ก้าวพรวดเข้ามาในห้องบรรทมตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางมุ่งร้าย

“ยาคุป” สุลต่านหลุดปากด้วยความตกใจ “เจ้าเองหรือ”

“ข้าเอง” เด็กหนุ่มกระชากคอเสื้อผู้เป็นอา

“เจ้าต้องการอะไร” ฮัสซันถามอย่างยากลำบาก

“ข้าต้องการคำตอบจากท่านอาสองเรื่อง” ยาคุปกระชากมีดเหน็บออกมาจากฝัก

“อะไรบ้าง”

“เรื่องแรก เหตุใดท่านอาถึงฆ่าท่านพ่อของข้า”

“เพราะพ่อเจ้าไม่รักษาโบราณราชประเพณี” สุลต่านเปล่งเสียง “ตามธรรมเนียมอาหรับ บัลลังก์อัลยาซูลาห์ควรเป็นของข้าซึ่งเป็นน้องชายของพ่อเจ้า หาใช่เจ้าซึ่งเป็นลูกชาย”

“บอกกับท่านอาตามตรง ข้ามิได้ปรารถนาการเป็นสุลต่านครอบครองดินแดนอัลยาซูลาห์เลยแม้แต่น้อย”

“แต่พ่อเจ้าประสงค์จะให้เจ้าเป็นสุลต่าน” ฮัสซันไอแรง ๆ

“เรื่องนี้ท่านอาสามารถพูดจากับข้าได้ ไม่จำเป็นต้องทำลายชีวิตท่านพ่อของข้า”

สุลต่านเงียบงัน สายตาหม่นลง

“เรื่องที่สอง เหตุใดท่านอาถึงคิดสังหารข้ากับอาฟซาน”

ฮัสซันก้มหน้าอย่างอับจนคำตอบ

“ลำพังเรื่องหนึ่งเรื่องใดในสองเรื่องนี้ ข้าก็สามารถฆ่าท่านอาได้โดยชอบธรรม แต่นี่จะให้ข้าต้องฆ่าท่านถึงสองครั้งเลยหรือ” เด็กหนุ่มจ่อปลายมีดกับลำคอผู้เป็นอา ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายดุดัน

“ถ้าเจ้าอยากจะฆ่าข้าก็ลงมือได้เลย” สุลต่านกล่าวอย่างปลงตก “เพราะชีวิตข้าเวลานี้ก็ไม่มีกำลังใจที่จะอยู่ดูโลกอีกต่อไปแล้ว”

“เหตุใดท่านอาถึงร่ำร้องขอความตาย” ยาคุปถามด้วยความประหลาดใจ

“เพราะฟาติมะ ข้ามีลูกเพียงคนเดียว แต่เวลานี้กลับหนีหายไปจากข้า เมื่อไม่มีลูก ข้าก็สิ้นอาลัยในชีวิต ไม่รู้ว่าจะอยู่ต่อไปเพื่ออะไรอีก”

“ไหนท่านอาเคยมุ่งมาดปรารถนาในบัลลังก์แห่งอัลยาซูลาห์จนถึงกับลงมือประหัตประหารพี่ชายของตัวเองได้” เด็กหนุ่มย้อนอย่างเยาะ ๆ

“เวลานี้สิ่งที่ข้าปรารถนามากที่สุดคือการได้ฟาติมะกลับคืนมา ไม่ว่าจะแลกด้วยอะไรก็ตาม” ท่าทางของผู้เป็นอาทุกข์เทวษ

“ถ้าข้าสามารถพากลับมาได้เล่า” เขาแค่นถาม

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าก็สามารถยกอัลยาซูลาห์ให้แก่เจ้าได้ทันที” ฮัสซันหอบแรง ๆ

“มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก” ยาคุปสั่นศีรษะ “มันไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับข้าแม้แต่น้อยนิด”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าต้องการอะไร”

“ชีวิตท่านอา” เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงปกติ “เพราะชีวิตย่อมต้องแลกด้วยชีวิต”

“หากเจ้านำฟาติมะมาได้จริง ข้ายินดีมอบชีวิตของข้าแก่เจ้า” ฮัสซันให้คำมั่น

“ดี” ยาคุปถอนมีดที่จ่อลำคอและปล่อยมือจากปกเสื้อสุลต่าน “ข้าจะพาฟาติมะมาให้ และหวังว่าท่านอาคงจะรักษาคำพูด”

“ข้ารับปาก” ฮัสซันผงกศีรษะ ก่อนจะนิ่งไป สีหน้ากึ่งดีใจและเสียใจทั้งสุขและทุกข์คละปะปนจนแยกไม่ออก

“องค์หญิง”

เหล่านางข้าหลวงพากันส่งเสียงด้วยความตื่นเต้นเมื่อฟาติมะก้าวนำไนล์และพี่เลี้ยงเข้าไปในตำหนัก

“องค์หญิงกลับมาแล้ว” พวกนางต่างส่งเสียงบอกกันและกรูเข้ามารุมล้อมด้วยความจงรักภักดีและห่วงใย

“องค์หญิงไปไหนมาเพคะ และนี่เฝ้าสุลต่านมาหรือยังเพคะ”

“พอก่อน” พี่เลี้ยงห้ามปราม “องค์หญิงมาเหนื่อย ๆ พวกเจ้าอย่าเพิ่งกวนใจ รีบพาองค์หญิงไปสระสรงก่อนเถอะ”

“เชิญเพคะ” ข้าหลวงห้องสรงกุลีกุจอมานำทาง

“ไนล์” ฟาติมะหันมาทางเด็กสาวที่มาด้วย “มาอาบน้ำด้วยกันสิ”

“ไม่” ไนล์สั่นศีรษะ “ข้ายังอยากเก็บกลิ่นอายของทะเลทรายไว้ก่อน”

“ก็แค่กลิ่นสาบและคราบไคลโสโครก” พี่เลี้ยงเหน็บแนม

“คนที่เฝ้ามองแต่เงาของใบหน้าตัวเองในกระจกเงา ก็ย่อมเห็นอะไรไม่ไกลเกินไปกว่าหน้าของตัวเอง และไม่มีวันที่จะรู้จักเงางามของแสงแดดแสงเดือน” เด็กสาวหันขวับมาทางคนพูด “ทรายเม็ดเล็ก ๆ ในทะเลทรายก็ยังรู้จักโลกกว้างไกลกว่าเจ้าด้วยซ้ำ”

“ข้าไม่สนใจทะเลทรายป่าเถื่อน” พี่เลี้ยงเชิดคางขึ้น

“พอทีเถอะ” ธิดาสุลต่านห้ามปราม ก่อนสั่งข้าหลวงอีกคนหนึ่ง “เจ้าพานางไปพักก่อน”

“หม่อมฉันจะให้คนไปทูลสุลต่านว่าองค์หญิงกลับมาแล้วนะเพคะ” สตรีสูงอายุซึ่งเป็นหัวหน้าข้าหลวงเอ่ยขึ้น

“ไม่เป็นไร” ฟาติมะปฏิเสธ “เดี๋ยวอาบน้ำอาบท่าแล้ว ข้าจะไปเฝ้าท่านพ่อเอง”

“สุลต่านคงจะดีพระทัยมากทีเดียว” หญิงชรายกมือขึ้นเช็ดน้ำตาแห่งความดีใจที่ไหลพราก “หม่อมฉันได้ยินว่าสุลต่านประชวรมาก แต่ไม่ยอมเสวยยารักษาพระองค์ ตั้งพระทัยว่าถ้าองค์หญิงไม่กลับมาก็จะปล่อยพระชนม์ให้สิ้นตามไปด้วย”

“ข้าทำความผิดบาปอย่างมหันต์” เด็กสาวสีหน้าสลดลง

“รีบสรงแล้วไปเฝ้าสุลต่านเถอะเพคะ” พี่เลี้ยงปลอบโยน “หม่อมฉันว่าทันทีที่เห็นว่าองค์หญิงกลับมา อาการประชวรก็จะหายเป็นปลิดทิ้งทีเดียว

“จริงสิ” ฟาติมะเห็นด้วย “ข้าจะรีบไปเฝ้าท่านพ่อโดยเร็วที่สุด”

“เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง”

มูร์ฝ้าเอ่ยถาม เมื่อกูสเซลประคองร่างของเจ้าชายน้อยลงนั่งบนเก้าอี้ในห้องโถงของตำหนักที่ประทับ

“ข้ารู้สึกดีขึ้นมาก อย่างน้อยก็ได้กลับมาอยู่บ้านอีกครั้ง แม้ว่าข้าจะมองเห็นมันเพียงรางเลือนก็ตาม”

“เป็นความผิดของข้าเอง” ชายค่อมแคระพึมพำ

“เจ้าช่วยเหลือข้าไว้ต่างหาก” อาฟซานถอนใจลึก ๆ “ช่วยให้ข้าพ้นจากฝันร้ายและอำนาจชั่วร้ายของรัตติเทวีที่ทำให้ข้ากับพี่ชายแทบจะฆ่าฟันกันเอง”

“รัตติเทวีกระหายอำนาจ นางต้องการครอบครองทะเลทรายและควบคุมทุกชีวิตในทะเลทราย” มูร์ฝ้าบอกเบา ๆ “แต่นางไม่อาจล่วงล้ำเข้าสู่ความฝันของคนที่มีดวงตาปีศาจได้ ดังนั้นนางจึงหวังที่จะยืมมือเจ้าจัดการกับยาคุป”

“จะเกิดอะไรขึ้นหากข้าไม่สามารถต้านทานนางได้”

“ข้าคิดว่ามีอยู่สองทางด้วยกัน” ผู้สูงวัยเงยหน้าขึ้นช้า ๆ “ทางแรกเจ้าต้องกลายเป็นทาสของนางและตกอยู่ในฝันร้ายไปตลอดชีวิต กับทางที่สองหากนางสามารถเกลี้ยกล่อมให้เจ้าขายวิญญาณของเจ้าแก่นางได้ เจ้าจะมีสภาพครึ่งคนครึ่งปีศาจเช่นเดียวกับออสมาน...แต่นี่ย่อมนับว่าเจ้ามีจิตใจที่ดีงามมีความรักและซื่อสัตย์ต่อยาคุป รัตติเทวีจึงไม่สามารถบีบบังคับให้เจ้าทำอย่างที่นางต้องการได้”

“กับดวงตาของข้าหนึ่งคู่เพื่อรักษาชีวิตพี่ยาคุป ข้าคิดว่ายังถูกเกินไปด้วยซ้ำ” เด็กหนุ่มกล่าวจากใจจริง

“ข้าเชื่อว่าอย่างไรยาคุปก็ไม่มีวันทอดทิ้งเจ้า” มูร์ฝ้ากล่าวอย่างเชื่อมั่น

“แม้ว่าจะไม่ปรารถนาที่จะเป็นสุลต่านปกครองอัลยาซูลาห์เลยน่ะหรือ”

“ข้าพูดถึงการดูแลเจ้า มิได้พูดถึงการดูแลแผ่นดิน” ชายค่อมแคระมองเลยไปที่ร่างสูงใหญ่ของกูสเซล “ดูแลเจ้าชายน้อยไว้ให้ดี...ข้าคิดว่าอีกไม่นานเราคงจะได้คำตอบสำหรับคำถามของอาฟซานในเรื่องที่เกี่ยวกับยาคุป”

“ข้าก็หวังไว้เช่นนั้น” อาฟซานเม้มริมฝีปาก “และไม่ว่าคำตอบของพี่ยาคุปจะเป็นเช่นใด ข้าก็ยินยอมน้อมรับคำตอบนั้นทุกประการ”

84

“เจ้าเติบใหญ่ขึ้นมาก”

สุลต่านทอดสายตาดูหลานชายที่ถอยไปนั่งคุมเชิงอยู่อย่างพินิจพิเคราะห์

“เวลาเพียงสองปีเศษทำให้เจ้าโตขึ้นได้มากทีเดียว”

“ต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่กลางทะเลทรายย่อมต้องต่อสู้กับลมฟ้าอากาศมากกว่าต้นไม้ที่อยู่ในกระถาง” ยาคุปกล่าวด้วยเสียงเรียบ ๆ

“ข้ายังจดจำภาพสมัยที่เจ้ายังเป็นเด็กและวิ่งเล่นกับอาฟซานและฟาติมะได้ติดตา” ฮัสซันรำพึง “และแทบนึกไม่ถึงว่าวันเวลาจะผ่านเลยมาจนถึงวันนี้”

“น่าเสียดายที่ท่านอาไม่ได้รำลึกถึงความจำเหล่านั้นได้ก่อนหน้านี้” เด็กหนุ่มกรีดปลายมีดเหน็บกับพื้นหินอ่อนช้า ๆ

“หากฟาติมะกลับมาจริง เจ้าจะให้เวลาข้าอยู่กับมันได้นานเพียงใด” ผู้สูงวัยถามด้วยเสียงแผ่วลง

“ข้าคงไม่มีเวลามากนัก” หลานชายพูดโดยไม่ยอมมองดูผู้เป็นอา

“เจ้าคงไม่ลงมือกับข้าต่อหน้าฟาติมะใช่ไหม”

ยาคุปเงยหน้าขึ้นและกระเดาะปากเป็นเชิงปฏิเสธ

“ขอบใจ” สุลต่านพยักหน้า “อย่างน้อยเจ้าก็ไม่ทำให้ฟาติมะจมอยู่กับ

ฝันร้ายไปตลอดชีวิต”

“แล้วท่านอาเคยคิดบ้างไหม ว่าการที่ท่านลงมือกับท่านพ่อของข้า ทำให้ข้ากับอาฟซานตกอยู่ในฝันร้ายอย่างไม่มีวันตื่น” เขาย้อนถาม

“ข้าเสียใจ” สีหน้าของฮัสซันสลดลง “ข้าเสียใจจริง ๆ”

“ถึงตอนนี้ ต่อให้ท่านอาพร่ำคำว่าเสียใจสักพันครั้ง ก็ไม่ได้ช่วยให้ท่านพ่อของข้าฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา หรือช่วยให้พวกข้าตื่นจากฝันร้ายแม้แต่น้อย”

“ทุกวันนี้ข้าไม่เคยฝันดี”

“แต่ท่านอาเป็นคนที่สร้างความฝันเหล่านั้นขึ้นมาเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสังหารท่านพ่อของข้า หรือการครอบครองอัลยาซูลาห์”

“คนเราล้วนอยู่ในความฝัน” ฮัสซันไอแรง ๆ “เพียงแต่เราไม่มีทางรู้ว่าสิ่งที่เราฝันถึงนั้น แท้จริงแล้วจะเป็นเช่นใด”

“ข้าไม่เคยฝันถึงอะไรทั้งสิ้น” ดวงตาสีฟ้าเปล่งประกายเข้มขึ้น “สิ่งเดียวที่ข้านึกถึงก็คือการดูแลน้องชายของข้าให้ดีที่สุด เนื่องเพราะมันกำพร้าแม่ และข้าเลี้ยงดูมันมาแต่เล็ก”

“เจ้าก็ทำหน้าที่ของเจ้าอย่างดีที่สุดแล้ว”

“ไม่หรอก” เด็กหนุ่มสั่นศีรษะ “ข้าทอดทิ้งอาฟซานไปสองปีกว่า และเมื่อพบกันใหม่ ข้าก็ไม่สามารถปกป้องมันได้”

“เกิดอะไรขึ้นกับอาฟซาน” สุลตานถามด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

“มันสูญเสียดวงตา” ยาคุปยกมือขึ้นปิดหน้า “จริง ๆ แล้ว ข้าสมควรที่จะถูกควักดวงตาปีศาจ แต่กลับกลายเป็นว่าอาฟซานเป็นคนรับเคราะห์กรรมแทน”

“โลกนี้มีสิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดของเราเสมอ”

“แต่ทำไมมันถึงต้องเกิดขึ้นกับอาฟซานด้วยเล่า” เด็กหนุ่มลดมือที่ปิดหน้าลงและถามด้วยเสียงขุ่นเครือ

“ไม่มีใครสามารถเลือกชะตากรรมได้” ผู้เป็นอาเอนหลังพิงพนักเตียง

อย่างอ่อนแรง “ไม่มีเลยจริง ๆ”

“ท่านพ่อเคยบอกว่า มนุษย์แต่ละคนมีชีวิตที่เป็นสมบัติส่วนตัวของตนเอง” ยาคุปแย้ง

“แต่ก็ไม่เคยมีใครสักคนที่สามารถรักษาสมบัติส่วนตัวเหล่านั้นให้อยู่รอดปลอดภัย”

“แม้แต่ชีวิตท่านพ่อของข้าเอง” เด็กหนุ่มขบกรามแน่น

“ชีวิตของข้าก็เหมือนกัน” ฮัสซันหอบหายใจ

“อีกสักครู่ฟาติมะก็คงจะมา” ยาคุปปักมีดลงบนพื้นหิน “และเมื่อถึงเวลานั้น ท่านอาจะต้องชดใช้ในสิ่งที่ทำกับท่านพ่อของข้า”

“ข้าให้คำมั่นแก่เจ้าแล้ว” สุลต่านกล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ “ขอเพียงให้ได้ฟาติมะกลับคืนมาเท่านั้น ข้าไม่ประสงค์สิ่งอื่นใดทั้งสิ้น”

“ดี” เด็กหนุ่มนั่งขัดสมาธิ และจับจ้องอีกฝ่ายไม่คลาดสายตา “ข้าเชื่อว่าตอนนี้ท่านพ่อก็กำลังรอคอยท่านอาอย่างใจจดใจจ่ออยู่เหมือนกัน”

“ข้าจะไปเฝ้าท่านพ่อ”

ฟาติมะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่อยู่ในอาภรณ์อันประณีต ตกแต่งด้วยเครื่องประดับที่มีค่า ดูงดงามผิดตาไปจากสภาพที่ปลอมแปลงตนเป็นชาวคาราวานและติดค้างอยู่ในคาราวานซารายร้าง เอ่ยกับไนล์ที่นั่งพักอยู่ที่ศาลาในสวน

“เจ้าจะไปกับข้าไหม”

“ข้าอยากพบยาคุปกับท่านมูร์ฝ้ามากกว่า” เด็กสาวปฏิเสธทันควัน

“ทั้งสองคนนั้นคงอยู่ที่วังเดิม หลังจากที่เฝ้าท่านพ่อแล้ว ข้าก็กะว่าจะไปเยี่ยมเยียนอาฟซานอยู่เหมือนกัน”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” ไนล์ลุกขึ้นยืน

“เจ้าแน่ใจนะว่าจะไม่อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวก่อน”

“ข้าบอกแล้วว่า ข้าจะเก็บรักษาสาบโคลนของทะเลทรายไว้ให้นานที่สุด” หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามแต่ใจเจ้า” ธิดาสุลต่านหันไปทางเหล่าข้าหลวงที่ยืนอยู่ห่างออกไปและออกคำสั่ง “เราไปกันเถอะ”

ฮัสซันหลับตาลงช้า ๆ เพื่อผ่อนคลายอาการอ่อนเพลีย แต่หนังตาซึ่งเต้นแรงแสดงให้เห็นถึงจิตที่ว้าวุ่นและความรู้สึกอันสับสน

“ข้าไม่รู้ว่าคนเราคิดถึงอะไรเมื่อใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต” สุลต่านเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“แล้วท่านอานึกถึงอะไรอยู่” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ข้าคิดถึงหนังสือหลายเรื่องที่ข้าเคยอ่าน” ผู้เป็นอายกมือขึ้นลูบเครา “บทกวีหลายบท และปรัชญาของนักปราชญ์บางคน”

“เหตุใดท่านถึงนึกถึงเรื่องเหล่านั้น”

“เพราะข้ารู้สึกว่ามีหนังสือหลายเรื่องที่ข้ายังอ่านไม่จบ มีบทกวีมากมายที่ข้าไม่สามารถซึมซาบความไพเราะของมันได้เต็มที่ และมีปวงปรัชญาที่ข้าคงต้องใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อศึกษา” ฮัสซันถอนใจลึก ๆ “เอาเข้าจริง ๆ แล้ว ชีวิตหนึ่งนี้ช่างน้อยนิด”

“ท่านอาได้ถามเรื่องนี้กับท่านพ่อของข้าหรือไม่” ยาคุปถามด้วยความรู้สึกเจ็บปวด

“ข้าควรจะถาม” ฮัสซันนิ่งไปครู่หนึ่ง “แต่ข้าก็ไม่ได้ทำ”

“แต่ข้ารู้ว่าท่านพ่อนึกถึงอะไร” เด็กหนุ่มแหงนหน้าขึ้นมองเพดานห้อง “ท่านพ่อคงจะนึกถึงการท่องเที่ยวในทะเลทรายอันเวิ้งว้าง การพบปะมิตรสหายหน้าใหม่ การต่อสู้กับโจรทะเลทราย และการเผชิญกับพายุทรายในค่ำคืนที่เหน็บหนาว”

“พ่อของเจ้ามีชีวิตที่น่าอิจฉา ไม่ว่ายามหลับหรือยามตื่น ยามตายหรือ

ยามเป็น”

“คนที่เป็นลูกผู้ชายย่อมมีชีวิตที่น่าอิจฉาเสมอ” ยาคุปเน้นเสียง

เสียงประตูที่เผยออกขัดคั่นการสนทนาของคนทั้งสอง สุลต่านรีบลืมตาขึ้นอย่างคนที่รอคอยสิ่งสำคัญในชีวิต ขณะที่หลานชายเบนสายตาไปทางต้นเสียง

“ฟาติมะ” ฮัสซันอุทานด้วยความดีใจ ขณะที่ยันกายขึ้นนั่ง น้ำตาแห่งความปีติเต็มตื้นหน่วยตาเมื่อบุตรสาวถลาเข้ามากอดบาท

“ท่านพ่อ” เด็กสาวร่ำไห้จากความรู้สึกภายในที่กดดัน

“ในที่สุดเจ้าก็กลับมาหาพ่อจริง ๆ” สุลต่านลูบศีรษะบุตรสาว “หลายคืนหลายวันที่ผ่านมา พ่อเฝ้ารอคอยเจ้า แม้ว่าความหวังจะรางเลือนลงทุกคืนทุกวันก็ตาม”

“ลูกกลับมาแล้ว” ฟาติมะเงยหน้าที่นองน้ำตาขึ้นมองบิดา “และจะอยู่กับท่านพ่อโดยไม่มีวันจากพรากไปไหนอีก”

ฮัสซันอึ้งไป ก่อนมองไปทางยาคุปที่นั่งนิ่งขึง

“ยาคุป” เด็กสาวหลุดปากอย่างคาดไม่ถึง เมื่อมองตามสายตาของบิดา “...เจ้าสัญญากับข้าแล้ว”

“มีเรื่องหนึ่งซึ่งข้ายังไม่ได้บอกกับเจ้า” ยาคุปเอ่ยด้วยท่าทางเฉยเมย

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่พ่อของเจ้าฆ่าพ่อของข้า”

“เจ้าโกหก” ฟาติมะเสียงดัง ก่อนหันมาทางผู้ให้กำเนิด “ท่านพ่อด่าว่ายาคุปสิเพคะที่เอาเรื่องโกหกมาพูด”

ฮัสซันก้มหน้าหลบสายตาของบุตรสาว

“เรื่องที่พ่อเจ้าคิดร้ายต่อข้าและอาฟซาน ข้าสามารถไม่เอาโทษได้ แต่เรื่องที่พ่อเจ้าลงมือฆ่าพ่อข้า ข้าไม่อาจไม่เอาผิด”

“หมายความว่า...”

“ชีวิตย่อมชดใช้ด้วยชีวิต ความตายย่อมชดใช้ด้วยความตาย”

“ถ้าเจ้าจะฆ่าพ่อข้า ก็ควรที่จะฆ่าข้าเสียก่อน” เด็กสาวลุกขึ้นเผชิญหน้า

“เจ้าไม่ได้ทำความผิด” ยาคุปสั่นศีรษะ “ข้าไม่สามารถลงโทษเจ้าได้”

“การที่บุตรไม่สามารถรักษาชีวิตบิดามารดาไว้ได้ ก็นับเป็นความผิดขั้นอุกฤษฏ์เกินกว่าจะให้อภัยได้” หล่อนเถียง “ดังนั้น หากเจ้าจะฆ่าพ่อข้า เจ้าก็สมควรลงโทษข้าฐานที่ไม่สามารถช่วยชีวิตพ่อของตัวเองไว้ได้”

“เจ้าทำเรื่องให้วุ่นวายเกินไป”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าดูดายปล่อยให้พ่อถูกเจ้าสังหารอย่างนั้นหรือ”

“ให้ยาคุปทำในสิ่งที่มันต้องการจะทำเถิด” ฮัสซันเอ่ยอย่างคนปลงตก

“แต่ท่านพ่อ...”

“เพียงแค่เห็นว่าเจ้ากลับมาบ้านด้วยความปลอดภัย พ่อก็พอใจแล้ว และไม่ได้มุ่งหวังอะไรมากไปกว่านี้”

“อย่างไรข้าก็ไม่ยินยอมให้ยาคุปหรือใครทำอะไรท่านพ่อเป็นอันขาด”

“เจ้ากำลังละเมิดความถูกต้อง” เด็กหนุ่มเน้นเสียง

“ถ้าเจ้าว่าการที่พ่อของข้าฆ่าพ่อของเจ้าเป็นความผิด แล้วการที่เจ้าจะฆ่าพ่อของข้ากลายเป็นความถูกต้องไปได้อย่างไร”

“เจ้าพูดเพื่อเข้าข้างพ่อของตัวเอง”

“เจ้าเองก็พูดเข้าข้างตัวเองเหมือนกัน”

“เจ้าออกไปได้แล้ว” ยาคุปก้มลงดึงมีดเหน็บขึ้นมาจากพื้น

“ข้าไม่ไปไหนทั้งสิ้น” ฟาติมะยืนกราน “และหากเจ้ายังคิดจะฆ่าพ่อข้าอยู่อีก ก็จงฆ่าข้าเป็นคนแรก”

85

“พอทีเถอะ”

ฮัสซันห้ามปราม

“เลิกถกเถียงกันเสียที เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างพ่อกับยาคุป และเราได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว”

“แต่ลูกก็ได้ขอร้องยาคุปก่อนหน้านี้แล้ว และมันก็รับปากกับลูกแล้วเช่นกัน” ฟาติมะกล่าวด้วยน้ำตานองหน้า

“ข้ารับปากเจ้าจะไม่เอาความในเรื่องที่พ่อของเจ้าคิดร้ายต่อข้าและอาฟซานหาได้รับปากในเรื่องที่ท่านอาทำร้ายพ่อของข้า” เด็กหนุ่มค้านเสียงแข็ง

“จะอย่างไรมันก็จบลงด้วยการที่เจ้าคิดจะสังหารพ่อของข้าเหมือนกัน ไม่ว่าจะในกรณีไหน”

“ยาคุป” สุลต่านทวงถาม “จดจำได้หรือไม่ว่าเจ้าได้ให้สัญญากับข้าข้อหนึ่งว่าจะไม่ลงมือกับข้าต่อหน้าฟาติมะ”

“ข้าจำได้” ยาคุปยืนยัน

“ถ้าเช่นนั้นพาข้าไปจากที่นี่และรีบลงมือกับข้าให้สิ้นเรื่องราวเถิด” ผู้เป็นอาขยับตัวลุกขึ้นยืนโงนเงน

“ท่านพ่อ” ธิดาโผเข้ากอดขาไว้แน่น

“ปล่อยพ่อ” ฮัสซันทอดสายตาหม่นมัวมองดูลูกสาว “เจ้ารออยู่ที่นี่ ให้โอกาสพ่อทำหน้าที่ครั้งสุดท้ายของพ่อให้เสร็จสิ้นลงด้วยดี”

“แต่ว่า...” ฟาติมะร่ำสะอื้น “แต่ว่าท่านพ่อจะให้ลูกนิ่งเฉยและเฝ้าดูท่านพ่อเดินไปสู่ความตายได้ยังไง”

“เจ้าก็อย่าคิดว่าพ่อเดินไปสู่ความตายสิ” บิดาฝืนยิ้ม “เจ้าคิดว่าพ่อไปไหนสักแห่ง และอีกไม่นานพ่อก็จะเดินกลับมาหาเจ้าใหม่”

“ท่านพ่อพูดสิ่งที่เป็นไปไม่ได้” เด็กสาวสะอื้นแรง ๆ “และท่านพ่อก็รู้ดีว่า ท่านพ่อไม่มีวันจะได้กลับมาหาลูกอีก”

“กลับสิ” สุลต่านวางมือลงบนศีรษะของลูกสาว “พ่อสัญญาว่าพ่อจะกลับมาหาลูกอย่างแน่นอน”

“เราจะไปที่ไหนกัน” ยาคุปถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ เมื่อผู้เป็นอาเดินช้า ๆ มาหา

“ห้องสมุด” ฮัสซันตอบสั้น ๆ

“เหตุใดท่านอาถึงเลือกห้องนั้น” เด็กหนุ่มถามขณะประคองร่างของฮัสซันไว้ในมือหนึ่งและกุมมีดกระเหม็ดไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง

“เพราะเป็นที่ที่ข้ารักมากที่สุด และใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในนั้น” สุลต่านหอบเบา ๆ “และอีกอย่าง ที่นั่นก็เป็นที่ที่พ่อของเจ้าตาย”

กรามของยาคุปขบกันเป็นสันนูนเมื่อได้ฟังคำพูดประโยคหลัง

“เจ้าจะไปไหน” ไนล์ซึ่งยืนรออยู่หน้าห้องบรรทมของสุลต่านกรากเข้ามาหา เมื่อคนทั้งสองเดินผ่านประตูออกมา

“เจ้ารออยู่ที่นี่แหละ” เด็กหนุ่มบอก

“ข้ามาที่นี่กับเจ้า ดังนั้นข้าจึงสมควรติดตามเจ้าไปด้วย” หล่อนแย้ง

“ให้นางไปด้วยก็ได้” ฮัสซันเอ่ยขึ้น

“นี่เป็นเรื่องระหว่างข้ากับนาง” หลานชายสวนคำ ก่อนหันไปทางเด็กสาว

“นี่เป็นเรื่องระหว่างข้ากับท่านอา”

“ก็ได้” ไนล์กระชากเสียง และถอยห่างปล่อยให้ยาคุปประคองร่างของผู้เป็นอาไปตามทางเดินที่ทอดสู่ห้องสมุดภายในวัง

ยาคุปผลักประตูไม้บานใหญ่เข้าไปในห้องกว้างซึ่งผนังทุกด้านทำด้วยไม้วอลนัตที่ปล่อยให้คงสีตามธรรมชาติ และผนังรายเรียงด้วยชั้นหนังสือซึ่งจัดเก็บหนังสือทั้งภาษาอาหรับและต่างประเทศอย่างดีเป็นจำนวนมาก

“ปู่ของเจ้าเคยตั้งใจที่จะทำให้ที่นี่เป็นจักรวาลแห่งความรู้ ที่ลูกหลานสามารถเข้ามาศึกษาและรู้จักกับโลกภายนอก” ฮัสซันทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้นวมตัวใหญ่กลางห้อง “แต่น่าเสียดายที่นอกจากข้าแล้ว ไม่เคยมีลูกหลานคนไหนใส่ใจห้องสมุดแห่งนี้เลย”

สุลต่านมองไปรอบ ๆ ห้องที่อวลอายด้วยกลิ่นของกระดาษเก่าเก็บ

“แต่จนถึงวันนี้ ข้าก็ไม่เคยรู้เหมือนกันว่า พี่ชายคนหนึ่งของข้าที่ใช้ชีวิตอยู่กับผู้หญิงและเหล้าองุ่น และพี่ชายอีกคนที่ใช้ชีวิตไปกับการเดินทางท่องเที่ยวในทะเลทราย กับข้าที่จมอยู่ในห้องสมุด ใครจะมีชีวิตที่สมบูรณ์กว่ากัน และใครจะรู้จักโลกมากกว่ากัน”

“ถึงตอนนี้จะรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์อันใดแล้ว” ยาคุปทอดสายตาลงต่ำ

“บางทีเจ้าอาจจะอยากรู้เรื่องราวในคืนวันที่พ่อเจ้าตาย” สุลต่านเอ่ยต่อ “คืนนั้นข้านั่งอ่านหนังสืออยู่ที่เก้าอี้ตัวนี้ เมื่อพ่อเจ้าเดินเข้ามาและบอกกับข้าว่าเขาจะไม่มีวันทำตามในสิ่งที่ข้าและพระญาติเสนอให้แต่งตั้งข้าเป็นรัชทายาทของอัลยาซูลาห์ แต่เขาตั้งใจจะตั้งเจ้าให้ดำรงตำแหน่งนั้นในวันที่เจ้ามีอายุครบสิบเจ็ดปีในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า”

“ข้าไม่เคยรู้ถึงความตั้งใจของท่านพ่อมาก่อน” เด็กหนุ่มพึมพำ “และถ้ารู้ ข้าก็คงจะปฏิเสธ”

“พ่อของเจ้ากล่าวหาว่าข้าอ่อนแอ รู้จักโลกและชีวิตเพียงแค่แผ่นสี่เหลี่ยม

เล็ก ๆ ของหน้ากระดาษ และเมื่อใดที่ขึ้นมามีอำนาจก็จะพาอัลยาซูลาห์ไปสู่หายนะ...”

“ท่านพ่ออาจไม่ได้ตั้งใจที่จะกล่าวเช่นนั้น” ยาคุปแก้ตัวแทนบิดา

“ข้ารู้จักพ่อของเจ้าดีกว่าใครทุกคนในอัลยาซูลาห์” ฮัสซันแค่นหัวเราะ “และข้ารู้ว่าทุกสิ่งที่เขาพูด ก็คือทุกสิ่งที่เขาเชื่อและคิดคำนึงอยู่ในใจ”

“ดังนั้น...”

“ดังนั้นข้าจึงชิงลงมือก่อนที่เขาจะทันลงมือกับข้าในวันหนึ่งข้างหน้า” สุลต่านเงยหน้าที่ซูบซีดขึ้นช้า ๆ “พ่อของเจ้าหลงลืมไปอย่างหนึ่งว่า ข้าใช้เวลาอยู่ในห้องสมุดแห่งนี้มาแทบทั้งชีวิต ดังนั้นถึงข้าจะเป็นหนอนหนังสือที่บอบบาง ข้าก็ย่อมฉลาดพอที่จะสร้างใยเอาไว้ป้องกันตัวเองด้วย”

“ท่านอาหมายความว่ายังไง”

“ข้าหมายความว่า เจ้าเองก็กำลังจะเป็นเหยื่ออีกตัวหนึ่งที่เข้ามาติดใย โดยไม่ต่างจากพ่อของเจ้า” ขาดคำฮัสซันก็ตบมือดัง ๆ ขึ้นสามครั้ง พลันชายฉกรรจ์ในชุดดำรัดกุมสี่ห้าคนปรากฏตัวออกมาจากหลืบซอกของช่องกลหลังผนังห้อง ทุกคนถือกุมดาบที่คมกริบด้วยท่าทางชำนิชำนาญในเพลงดาบเป็นอย่างดี

“คนพวกนี้คือองครักษ์พิเศษของข้าที่เดินทางมาจากแดนไกล แต่ละคนล้วนมีฝีมือสูงส่ง และมีหน้าที่เพียงอย่างเดียวคือสังหารศัตรูของข้าทุกคน”

“แต่ท่านอารับปากกับข้าแล้ว ว่าเมื่อไรได้พบฟาติมะแล้วจะยินยอมสละชีวิตของตนเอง” ยาคุปทวงถาม

“เมื่อฟาติมะจากไป ข้าหมดอาลัยในชีวิตจนคิดว่าความตายอยู่ใกล้เพียงแค่เอื้อม” ฮัสซันมองดูหลานชาย “แต่วันนี้เมื่อข้าได้พบเห็นลูกอีกครั้ง ข้าก็กลับมีความหวัง และปรารถนาให้ความตายห่างไกลออกไปจนสุดเอื้อม”

“ท่านอาไม่รักษาสัญญา”

“เจ้าเองก็ไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฟาติมะเหมือนกัน” สุลต่านหัวเราะอย่างเป็นต่อ “ตอนนี้มาดูว่า เจ้าจะสามารถรักษาชีวิตตัวเองไว้ได้นานกว่าพ่อ

ของเจ้าหรือไม่”

ยาคุปเหน็บมีดกระเหม็ดในมือคืนฝักและดึงดาบยาวออกมาถือไว้ในมือในจังหวะเดียวกันกับองครักษ์ในชุดดำถาโถมเข้าใส่ด้วยเพลงดาบที่รวดเร็วและรุนแรงจนเด็กหนุ่มถอยร่นไม่เป็นกระบวน

“พ่อของเจ้าต่อสู้จนหมดทางสู้ และถูกนำตัวมารัดคอตายบนเก้าอี้ที่ข้านั่งอยู่ในตอนนี้” ฮัสซันส่งเสียงแข่งกับเสียงปะทะกันของคมดาบ

“วันนี้ข้าไม่เพียงจะต่อสู้เพื่อชีวิตของตัวเอง แต่ข้าจะต่อสู้เพื่อทวงถามชีวิตของพ่อข้าด้วย” เด็กหนุ่มตะโกนตอบ

“เจ้าจะเพ้อฝันอย่างไร” ผู้เป็นอาหัวเราะเสียงดัง “แต่สุดท้ายแล้ว เจ้าก็มีโอกาสเพียงแค่ได้ตายในที่ที่พ่อของเจ้าเคยตายเท่านั้น”

“มูร์ฝ้า”

อาฟซานซึ่งครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้นอนร้องเรียก

“พี่ยาคุปกลับมาแล้วหรือยัง”

“ยัง” ชายค่อมแคระที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ใกล้ ๆ เงยหน้าขึ้นตอบ

“ข้าชักจะเป็นห่วงมัน” เด็กหนุ่มขยับกายและยื่นมือเปะปะไปข้างหน้า

“ถ้างั้นข้าจะออกไปตามหามัน” ผู้สูงวัยวางหนังสือลง

“เจ้ารู้หรือไม่ว่ามันอยู่ที่ไหน”

“มันน่าจะอยู่ในที่ที่ฮัสซันอยู่” มูร์ฝ้าคาดเดา

“นำกูสเซลไปกับเจ้าด้วย” เจ้าชายน้อยบอก

“แต่เจ้าควรจะมีคนคอยดูแล” มูร์ฝ้าท้วง

“เวลานี้ข้าอยู่ในวังของข้า แต่พี่ยาคุปอยู่ในวังของท่านอา ที่ใดจะมีอันตรายมากกว่ากัน” อาฟซานย้อนถาม

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปกับกูสเซล” ชายค่อมแคระผุดลุกขึ้นยืนพร้อมกับส่งเสียงเรียกองครักษ์ร่างยักษ์

“ชีวิตข้าเวลานี้มีพี่ยาคุปเป็นเสมือนดวงตา” อาฟซานเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หากพี่ยาคุปเป็นอะไรไป ก็เหมือนกับข้าเป็นอะไรไปด้วยเช่นกัน”

“ข้ากับกูสเซลรับปากว่าจะนำยาคุปกลับมา” มูร์ฝ่ารับคำ ก่อนสบตากับกูสเซลและผลุนผลันออกมาจากห้องนั้น

“ข้าคิดว่าความตายเดินทางมาเยี่ยมเยือนเจ้าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว”

สุลต่านเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ และทอดสายตาดูการต่อสู้ของเหล่าองครักษ์ในชุดดำกับหลานชายด้วยท่าทางรื่นรมย์

“อีกไม่นาน เจ้าก็จะหลับตาลง และนอนแน่นิ่งอยู่ในห้องสมุดแห่งนี้เหมือนกับพ่อของเจ้า”

“ท่านอาไม่คิดบ้างหรือว่า ท่านปู่จะรู้สึกเสียใจเพียงไรที่ห้องสมุดกลายเป็นตะแลงแกง” ยาคุปตะโกนถามอย่างเคืองแค้น

“บางทีปู่ของเจ้าอาจจะยินดีก็ได้ ที่พ่อของเจ้ากับเจ้าได้ตายท่ามกลางหนังสือที่ท่านอุตส่าห์เสาะหามาไว้ แต่เจ้ากับพ่อไม่เคยแม้แต่จะเปิดอ่านเลยแม้แต่เล่มเดียว” ฮัสซันตอบโต้

“นอกจากจะไร้น้ำใจแล้ว ท่านอายังไร้หัวใจด้วย” เด็กหนุ่มคำรามพลางปัดป้องดาบของเหล่าองครักษ์ที่ระดมเข้าใส่ “ถึงตอนนี้ถ้าจะต้องฆ่าท่านอาด้วยมือของข้าเอง ข้าก็จะไม่สำนึกเสียใจแม้แต่นิดเดียว”

“ข้าว่าตอนนี้เจ้าเอาตัวเองให้รอดคมดาบก่อนดีกว่าที่จะมาคิดฆ่าฟันคนอื่น” สุลต่านหัวเราะก้องกังวาน ขณะที่ยาคุปเริ่มอ่อนแรงลง

“เจ้าจะไปไหน”

ไนล์ที่ยืนอยู่ที่เดิมถามเมื่อฟาติมะก้าวออกมาจากห้องของบิดา

“ข้าจะติดตามไปดูท่านพ่อ”

“เจ้าควรจะอยู่ในห้อง” เด็กสาวขวางทางไว้

“นี่เป็นวังของพ่อข้า ข้ามีสิทธิ์ที่จะไปไหนมาไหนก็ได้”

“แต่เวลานี้ คนที่มีสิทธิ์ยิ่งกว่าผู้ใดคือยาคุป เมื่อมันไม่ประสงค์ให้เจ้าไปด้วย เจ้าก็ควรจะอยู่รอมันที่นี่”

“ยาคุปไม่มีอำนาจที่จะมาออกคำสั่งกับข้า” ฟาติมะยืนกราน “และเจ้าเองก็เหมือนกัน”

“เอาละ” ไนล์คลายความขึงขังลง “เจ้าจะไปก็ได้ แต่ข้าต้องไปกับเจ้าด้วย”

“เหตุใดข้าถึงต้องพ่วงเจ้าไปด้วย” ธิดาสุลต่านย้อนถาม

“เมื่อเจ้าเป็นห่วงพ่อเจ้าได้ ข้าก็เป็นห่วงยาคุปได้เช่นกัน และหากเจ้าไม่ให้ข้าไปด้วย ข้าก็จะไม่ยินยอมให้เจ้าไปไหนทั้งสิ้น”

“ก็ได้” ฟาติมะรับคำอย่างไม่มีทางเลี่ยง “แต่ขอให้เจ้ารำลึกไว้อย่างหนึ่งว่า ข้ายอมให้เจ้าไปด้วยเอง หาใช่ข้าจำยอมตามคำสั่งของเจ้าไม่”

“เหตุใดเจ้าจึงมัวมาเกี่ยงงอนกับเรื่องเช่นนี้” เด็กสาวเหลือบตาขึ้นมอง

“เพราะนี่เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของราชวงศ์ที่เจ้าไม่มีวันจะเข้าใจ”

“ก็ได้” ไนล์รับคำ และเลื่อนมือมากุมมีด “โลหิตมังกร” ซึ่งเหน็บไว้ที่เอวอย่างระวังตัว ขณะเดินตามฟาติมะไปตามทางที่ยาคุปกับฮัสซันดำเนินไปเมื่อครู่

86

“ยาคุป”

ฮัสซันร้องเรียกหลานชาย

“เจ้าน่าจะยอมรับความตายโดยดุษณี แทนที่จะมัวมาเสียเวลาต่อสู้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทางสู้ และนั่นไม่ใช่สิ่งที่น่าพอใจหรือ เจ้าจะได้ตายในสถานที่เดียวกันกับที่บิดาของเจ้าตาย”

“สิ่งที่ท่านอาทำกับพ่อข้าในวันก่อนหรือทำกับข้าในวันนี้ จะเป็นสิ่งที่ทำให้ท่านไม่มีความสุขไปตลอดชีวิต” เด็กหนุ่มตอบโต้ด้วยความเคียดแค้น

“ข้าจะทุกข์หรือสุขหาใช่เรื่องของเจ้าแม้แต่น้อย เพราะอย่างไรเสีย ข้าก็มีชีวิตที่ยืนยาวกว่าเจ้าอย่างแน่นอน”

“ท่านพ่อ” ฟาติมะที่ก้าวเข้ามาในห้องสมุดอุทานด้วยความตกใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เจ้ากลับไปก่อน” สุลต่านโบกมือไล่เมื่อหันมาเห็น “นี่ไม่ใช่เรื่องของสตรี”

“ท่านไม่รักษาคำพูด” ไนล์คำรามพร้อมกับกระชากมีดเหน็บ “โลหิตมังกร” ออกมากุมไว้ในมือ และโผนเข้าใส่ฮัสซันโดยมีฟาติมะตามไปติด ๆ

“ถอยไป” ไนล์หันมาตวาด “หาไม่แล้วข้าจะไม่ลดราวกับเจ้า”

“เจ้านั่นแหละถอยไป” ธิดาสุลต่านโดดเข้าขวางร่างบิดา “ข้าจะไม่มีวันยินยอมให้เจ้าแตะต้องท่านพ่อเป็นอันขาด”

“ทหาร” ฮัสซันตะโกนเรียก “ช่วยข้าด้วย”

นักรบในชุดดำคนหนึ่งผละจากการรุมล้อมยาคุปและตรงเข้าพิทักษ์สุลต่าน ขณะที่ไนล์ตวัดปลายมีดเข้าใส่อย่างรวดเร็ว

“เจ้ารีบหนีไปก่อน” ยาคุปพะวักพะวน “ลำพังเจ้าไม่มีทางเอาชนะมันได้อย่างแน่นอน”

มีด “โลหิตมังกร” ปะทะกับดาบโค้งในมือของนักรบชุดดำโดยแรง แรงปะทะทำให้ข้อมือของเด็กสาวล้าระริก จนต้องลดมีดในมือลงเปิดทางให้คู่ต่อสู้พลิกดาบเฉียดเฉี่ยวหล่อนกระทั่งตั้งตัวไม่ติด

“เจ้าเก่งกล้าแต่กับผู้หญิงเท่านั้นหรือ” เสียงถามอย่างเย้ยหยันดังขึ้นจากมูร์ฝ้าที่วิ่งนำหน้ากูสเซลเข้ามา “ถ้าเจ้าเป็นลูกผู้ชายจริงก็สมควรที่จะต่อสู้กับผู้ชายด้วยกัน”

นักรบในชุดดำชะงักดาบในมือ และเป็นจังหวะเดียวกันกับที่องครักษ์ของอาฟซานจูโจมเข้าถึงตัว พลางฟาดฟันอีกฝ่ายหนึ่งอย่างรุนแรงและหนักหน่วง

“ไอ้คนเถื่อน” ฮัสซันรีบเรียกเมื่อเห็นว่าคนของตนตกเป็นรอง “ถึงเจ้าจะไม่มีลิ้น แต่เจ้าก็คงจะไม่มีตาจนดูไม่ออกว่ายาคุปและเจ้าชายน้อยไร้อนาคต และขอเพียงเจ้ากลับใจมาภักดีต่อข้า เจ้าก็จะสุขสบายไปตลอดชาติ”

กูสเซลคำรามในคอ ใบหน้าที่สักอักขระด้วยหมึกสีม่วงขมึงทึงอย่างน่ากลัว

“คนชั่วก็มักจะคิดว่าคนอื่นจะชั่วเหมือนตัว” ชายค่อมแคระตะโกนตอบแทน

“ท่านประเมินค่าคนอื่นต่ำเกินไปแล้ว” ไนล์ตวาดพร้อมกับถลันเข้าหาและจ้วงมีดในมือเข้าใส่ร่างของสุลต่านโดยเร็ว แต่ยังช้ากว่าฟาติมะที่เข้าขวางไว้

คมมีดทะลุทรวงอกเด็กสาว เลือดทะลักอาบใบมีดที่แดงฉานให้แดงยิ่งขึ้น

"ฟาติมะ" ฮัสซันร้องออกมาสุดเสียง เมื่อร่างของลูกสาวทรุดฮวบลง

"ฟาติมะ" ฮัสซันร้องเรียกซ้ำ แต่ไม่มีคำตอบใด ๆ หลุดจากปากของลูกสาว สุลต่านกอดร่างปวกเปียกไว้แน่น น้ำตาหลั่งรินเป็นสาย "พ่อพบเจ้าเพื่อจากกันชั่วกัปชั่วกัลป์เท่านั้นหรือ พ่อพบเจ้าเพียงเพื่อจะกอดร่างที่ว่างเปล่าไว้ในวงแขนเท่านั้นหรือ...พ่อเคยพร่ำภาวนาให้เจ้ากลับคืนมา แต่ถ้ารู้ว่าการกลับมาของเจ้าจะเป็นเช่นนี้ พ่อก็คงจะภาวนาให้เจ้าจากไกลโดยไม่หวนทวนมา"

"ข้าเสียใจ" ไนล์อึกอักอย่างนึกไม่ถึง

"เจ้าฆ่าข้าเสียอีกคนสิ" ฮัสซันเงยหน้าขึ้นมองเด็กสาว "ฆ่าข้าเสียเดี๋ยวนี้เลย"

"ไนล์" มูร์ฝ้าตรงเข้าไปยุดแขนเด็กสาวไว้ "เจ้าออกไปก่อน"

"แต่ยาคุป..." หล่อนมองไปทางเด็กหนุ่มที่ยืนหยัดต่อสู้ชายในชุดดำทั้งสามคนอย่างไม่ครั่นคร้าม

"เวลานี้มีกูสเซลอยู่ด้วยอีกคน ย่อมไม่น่าเป็นห่วงอีกต่อไปแล้ว" ชายค่อมแคระผลักรุน

ไนล์สะบัดหน้ากลับและวิ่งออกไปนอกห้อง

"ท่านจดจำคืนนั้นได้ไหม" มูร์ฝ้าถามเบา ๆ "คืนที่ท่านทุ่มเถียงกับพี่ชายเรื่องผู้ที่เป็นรัชทายาทของอัลยาซูลาห์ คืนที่ท่านยืมมือองครักษ์ชุดดำจากต่างแดนหยิบยื่นความตายให้พี่ชายของท่าน โดยที่มันไม่มีโอกาสต่อสู้หรือหวาดระแวงว่าจะถูกน้องชายคิดไม่ซื่อ"

"คืนนั้นข้าควรจะสังหารเจ้าเสียด้วยอีกคน" ฮัสซันจ้องมองดูผู้พูดด้วยดวงตาที่ช้ำแดง "แทนที่จะปล่อยให้เจ้ารอดชีวิตเพื่อทำให้ฟาติมะต้องตายลงต่อหน้าข้า"

"ท่านลืมไปแล้วหรือว่าท่านก็ลงมือทำอย่างที่พูดแล้ว เพียงแต่ข้ายังโชคดีที่ยาคุปช่วยเหลือข้าไว้ได้ทัน และด้วยความเกรงว่าท่านจะใช้อำนาจมืดเล่นงาน

เราอีก ข้าถึงได้พายาคุปหลบหนีไปสู่ทะเลทรายมาถึงสองปีเศษ”

“แล้วเจ้าก็พามันกลับมาเพื่อทำลายข้า”

“ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งที่ท่านก่อขึ้นเอง” ชายค่อมแคระกลอกตา “พูดไปแล้ว หากท่านไม่ลงมือกับพี่ชายในคืนนั้น วันนี้ก็คงไม่มีใครลงมือกับฟาติมะ”

“ข้าจะฆ่าพวกเจ้าทุกคนให้หมดสิ้น” สุลต่านคำราม

“สายไปแล้ว” มูร์ฝ้ามองไปทางกูสเซลที่เพิ่งเผด็จศึกคู่ต่อสู้ และเข้าช่วยยาคุปเล่นงานนักรบชุดดำจนถอยร่น “และเวลาของท่านก็สิ้นสุดลงแล้วเช่นกัน”

“ข้าจะฆ่าเจ้า” สุลต่านวางร่างธิดาลงกับพื้น และกระชากมีดกระเหม็ดที่เหน็บไว้ข้างเอวออกมา “ข้าจะฆ่าเจ้าเป็นคนแรก”

ชายค่อมแคระดึงมีดเหน็บของตนออกมา

“โดยสัตย์จริงแล้ว ข้าไม่เคยคิดล่วงเกินท่านแม้แต่น้อย แต่ท่านบีบบังคับให้ข้าต้องทำเช่นนี้”

“เจ้าเก็บคำพูดของเจ้าไว้พูดให้ปีศาจฟังเถิด” ฮัสซันโถมร่างอ้วนใหญ่เข้าใส่อีกฝ่ายหนึ่ง แต่อีกฝ่ายอาศัยความว่องไวหลบหลีกและหลอกล่อ

“ท่านไม่มีปัญญาฆ่าใครได้หรอก” มูร์ฝ้าเย้ยหยัน ขณะที่สุลต่านหอบแรง ๆ “และไม่มีปัญญาแม้แต่จะรักษาตัวเองด้วยซ้ำ”

ฮัสซันส่งเสียงร้องด้วยความคั่งแค้นและโผเข้าหาชายค่อมแคระอีกครั้ง

ยาคุปเก็บดาบลงฝัก และทอดสายตาดูร่างไร้วิญญาณของนักรบในชุดดำที่สงบนิ่งอยู่บนพื้น ขณะที่กูสเซลถอยหลังไปคุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ

“ฟาติมะ” เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้นเป็นคำแรกเมื่อก้าวเดินเข้าไปหาร่างชุ่มเลือดของเด็กสาว

“มันเป็นเหตุที่ไม่มีผู้ใดจงใจให้เกิด” มูร์ฝ้าบอกเบา ๆ

“แต่เหตุใดมันถึงได้เกิดกับฟาติมะ” เด็กหนุ่มถามขณะคุกเข่าลง

“บางทีการที่นางจบชีวิตลงก่อน อาจจะดีกว่ามีชีวิตอยู่เพื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น

กับบิดาของนาง" ชายค่อมแคระปรายตาไปทางสุลต่านที่นั่งขดตัวอยู่กับพื้น และคร่ำครวญหวนไห้เหมือนเด็กเล็ก ๆ

"ข้าไม่เคยคิดว่าภายในห้องนี้จะมีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย และแต่ละเรื่องล้วนสะเทือนจิตใจข้า" ยาคุปลูบมือปิดดวงตาที่เบิกโพลงของฟาติมะ

"ห้องก็คือห้อง" มูร์ฝ้าถอนใจลึก ๆ "แต่คนอย่างฮัสซันต่างหากที่ทำให้ห้องสมุดที่สงบเงียบ กลับรุ่มร้อนด้วยความต้องการในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร และจบลงด้วยความตายอันน่าอนาถ"

"ข้าจะทำอย่างไรต่อไป" เด็กหนุ่มถามด้วยความสับสนและว้าวุ่น

"สิ่งแรกที่เจ้าควรจะทำในตอนนี้ก็คือไปปลอบโยนไนล์ก่อน" ผู้สูงวัยแนะนำ

"หลังจากนั้น..." ดวงตาสีฟ้าของยาคุปขุ่นหมอง

"หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องที่เจ้าสมควรจะหาคำตอบให้กับตัวเจ้าและอัลยาซูลาห์ด้วยตัวเอง"

เด็กหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ ก่อนลุกขึ้นยืน และเดินออกไปจากห้องอย่างเซื่องซึม

เด็กสาวซึ่งยืนอยู่ริมระเบียงทางเดิน เหลียวมามองเด็กหนุ่มที่ก้าวเดินมาหาด้วยสายตาที่แสดงความรู้สึกต่าง ๆ นานาที่ประดังขึ้นมา ทั้งดีใจ เสียใจ น้อยใจ และสำนึกรู้สึกผิด...

"ไนล์..." เด็กหนุ่มหยุดยืน และร้องเรียกด้วยน้ำเสียงที่เต็มตื้น

"ยาคุป" ไนล์โผเข้าหา และกุมมือยาคุปไว้แน่น พร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากอย่างสุดกลั้น

"ข้าฆ่านาง" หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา "แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าต้องการลงมือกับพ่อของนางเพื่อช่วยเหลือเจ้า แต่นางเข้ามาขวาง..."

"ข้ารู้แล้ว" ยาคุปกล้ำกลืนก้อนความรู้สึกของตัวเอง ขณะที่โอบกอด

หล่อนไว้แน่น

“ข้าดีใจที่เจ้าปลอดภัย” ไนล์ซบหน้าลงกับอกที่ชุ่มเหงื่อและโชกเลือด น้ำตาของเด็กสาวซึมผ่านเสื้อที่เด็กหนุ่มสวม ให้สัมผัสที่เยียบเย็น

“ข้าก็เช่นกัน” ยาคุปมองออกไปข้างหน้า

“เราจะกลับไปสู่ทะเลทรายกันหรือยัง” เด็กสาวถามด้วยเสียงอ่อนลง “กลับไปอยู่ในที่ที่มีแต่เราสองคน”

“ทะเลทรายเป็นของเรา” เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้น หลังจากอึ้งไปครู่หนึ่ง “แต่เราเป็นของอัลยาซูลาห์”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ข้าหมายความว่า ข้าไม่สามารถทอดทิ้งอัลยาซูลาห์ไปได้ โดยเฉพาะในยามนี้ที่ไม่มีใครคอยดูแล”

“แต่เจ้ารับปากกับข้าแล้ว” ไนล์ทวงสัญญา

“เป็นความจริงที่ข้ารับปากกับเจ้า” เขารับคำ “แต่ข้าก็มีพันธสัญญากับประชาชนและแผ่นดินอัลยาซูลาห์ เมื่อท่านพ่อของข้าตั้งใจที่จะมอบหมายให้ข้าดูแลดินแดนนี้ต่อจากท่าน”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็รักษาพันธสัญญากับอัลยาซูลาห์ ส่วนข้าจะรักษาสัญญาที่ให้กับทะเลทราย” หล่อนผละจากอ้อมอก

“ข้าไม่ยินยอมให้เจ้าไปไหนทั้งสิ้น” ยาคุปรัดวงแขนให้แน่นเข้า

“เจ้าไม่มีอำนาจจะมาห้ามข้า”

“ข้ามี” เด็กหนุ่มประกาศ “เพราะเจ้าจะเป็นเจ้าสาวของข้า”

“เจ้า...” ไนล์เงียบงันอย่างคิดไม่ถึง

“เมื่อเจ้าเป็นภรรยาข้าแล้ว ไม่ว่าสิ่งใดที่เจ้าต้องการ ทั้งในอัลยาซูลาห์และทะเลทราย ข้าก็จะเพียรหามาให้เจ้าทุกอย่าง” ยาคุปเพ่งมองดูหล่อน ดวงตาสีฟ้าทอแสงอ่อนโยน

“เจ้าจะสามารถอดทนต่อคำพูดของผู้คนเรื่องออสมานได้หรือ” หล่อน

ถามเบา ๆ

“ข้าอดทนได้ และมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงเป็นพยานแก่เราทั้งสองคน และในที่สุดแล้ว ความจริงย่อมประกาศวาจาสัตย์อันศักดิ์สิทธิ์ของมันเอง”

“เจ้าจะอดทนต่อสายตาของผู้คนที่มองดูดวงตาปีศาจของเจ้าได้หรือ”

“คนในอัลยาซูลาห์รู้เรื่องดวงตาปีศาจของข้าดี และแม่ข้าจ่ายหนี้สินแก่ดวงตาคู่นี้ของข้าด้วยดวงตาของนางแล้ว”

“เจ้าจะกล้าไปรามาดาน เพื่อสู่ขอข้าจากแม่ของข้าไหม” เด็กสาวถามคำถามสุดท้าย

“อีกสามราตรีนับจากนี้ ข้าจะไปสู่ขอเจ้าที่รามาดาน” ยาคุปลั่นวาจา

“ข้าภูมิใจตัวเจ้า” ไนล์พึมพำ หยาดน้ำใสรื้นในหน่วยตา “และจะอยู่เคียงข้างเจ้าตลอดไป”

จันทร์เพ็ญทอดวงเหนือท้องฟ้า ขับความมืดมนให้เจื่อนจาง ทรายเม็ดเล็ก ๆ เป็นประกายระยิบระยับดังประดับด้วยเกล็ดทอง อูฐสองตัวที่เดินตามกันมาช้า ๆ หยุดยืนอยู่กลางทะเลทรายอันเวิ้งว้างครู่ใหญ่ ราวกับผู้ที่อยู่บนหลังของมันจะชื่นชมกับแสงจันทร์ ก่อนจะกระตุ้นบังเหียนให้ออกเดินต่อไป ผ่านกองคาราวานที่มุ่งหน้าไปยังที่พักกองคาราวานซึ่งถูกบูรณะขึ้นใหม่ ก่อนเข้าสู่ชายแดนของอัลยาซูลาห์

“พระจันทร์งามเหลือเกิน” เด็กสาวที่อยู่บนหลังอูฐเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ซาบซึ้ง

“ครั้งหนึ่งข้าก็เคยคิดเช่นนั้น” เด็กหนุ่มละสายตาจากฟากฟ้า

“แล้วเดี๋ยวนี้เล่า”

“เดี๋ยวนี้ข้ามีพระจันทร์ดวงอื่นที่งามกว่า”

“เจ้าหมายถึงสิ่งใด” หล่อนฉงน

“เจ้าคือพระจันทร์ของข้า” เด็กหนุ่มยื่นมือไปแตะหน้าผากของหล่อนที่

ถูกสักเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว “พระจันทร์แห่งอัลยาซูลาห์ และพระจันทร์แห่งทะเลทราย ที่มีแต่คืนเพ็ญชั่วนิรันดร”

“ความอ่อนแอหรือเข้มแข็ง
มิได้วัดกันที่ความกลัวหรือความกล้าอย่างบ้าบิ่น
แต่อยู่ที่กำลังใจในยามผจญกับเรื่องราวอันเลวร้าย
การเตรียมตัวให้พรักพร้อม
และการต่อสู้อย่างมีสติปัญญาต่างหาก”

ผลงานของประภัสสร เสวิกุล ที่นานมีบุ๊คส์ภูมิใจเสนอ

60 เรื่องสั้น ประภัสสร เสวิกุล
แกมกลิ่นสุคนธา • ขอหมอนใบนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน
จะฝันถึงเธอ ทุกคืนที่มีแสงดาว • ซิงตึ๊ง
ถนนสายใบไม้ร่วง • บ้านก้านมะยม • มงกุฎดาริกา
ม่านมรสุม • ลอดลายมังกร • สำเภาทอง
เหลื่อมไหม ลายเหมย • รักในม่านฝน • มีเมฆบ้างเป็นบางวัน
ลอยคอ • ขอให้รักเรานั้นนิรันดร • อำนาจ
เวลาในขวดแก้ว • ชี้ค • ลานมยุเรศ • กริชมะละกา
ไชน่ามูน • เห่...ชะเลรุ้ง • หิมาลายัน • พระจันทร์ทะเลทราย

ประภัสสร เสวิกุล

ชีวิตแห่งการเดินทางจากซีกโลกหนึ่งสู่อีกซีกโลกหนึ่ง ในฐานะนักการทูต รวมถึงสร้างสรรค์การเดินทางระหว่างบรรทัดของตัวอักษรในโลกหนังสือตลอดระยะเวลายาวนาน ด้วยความเป็นนักคิด นักเขียน นักสังเกตการณ์ชีวิตผู้หล่อหลอมความจริงและจินตนาการทั้งสองโลกเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืนงดงาม เปี่ยมไปด้วยคุณค่า ทั้งให้แง่คิดและกำลังใจแก่ผู้อ่าน เสมอมา...

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com
หมวดนวนิยายชีวิต
ราคา 350 บาท
ISBN 978-616-04-3203-5
9 786160 432035